This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på http://books.google.com

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 06912716 9

MORMONS BOG

MORMONS BOG

EN BERETNING

SKREVEN VED MORMONS HAAND

PAA PLADER EFTER

NEPHIS PLADER

Det er derfor en Forkortelse af Nephis Folks Optegnelse, og ligeledes Lamaniternes, skreven til Lamaniterne, som ere en Levning af Israels Hus, og ligeledes til Jøder og Hedninger. Skreven efter Befaling og ved Profetiens og Aabenbarelsens Aand. Skreven, forseglet og gjemt i Herren, for at den ikke skulde blive ødelagt, men komme frem formedelst Guds Gave og Kraft til dens Udlæggelse. Forseglet ved Moronis Haand og gjemt i Herren for at fremkomme i sin Tid ved Hedningerne. Udlæggelsen deraf formedelst Guds Gave.

Ogsaa et kort Udtog af Ethers Bog, hvilken ogsaa er en Optegnelse af Jareds Folk, som bleve adspredte paa den Tid, Herren forvirrede Folkets Tungemaal, medens de byggede et Taarn for at naa Himmelen; hvilket viser de Overblevne af Israels Hus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre, og for at de maa kunne kjende Herrens Pagter, at de ikke ere forskudte til evig Tid; og ligeledes for at overbevise Jøde og Hedning om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk. Og nu, dersom der findes Fejl, da ere de af Mennesker; derfor fordømmer ikke, hvad der hører Gud til, paa det at I maa findes ubesmittede for Kristi Domstol.

OVERSAT PAA ENGELSK FRA GRUNDTEXTEN

AF

JOSEPH SMITH, JUN.

INDDELT I KAPITLER OG VERS MED HENVISNINGER

AF

ORSON PRATT

FJERDE DANSKE UDGAVE

KJØBENHAVN

UDGIVET OG FORLAGT AF ANTHON L. SKANCHY

1902

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
302596

F. E. BORDING (V. PETERSEN)

FORTEGNELSE

OVER

BØGERNE I MORMONS BOG

		Side.
1.	Første Nephis Bog (1 Nephi), 22 Kapitler	1
2.	Anden Nephis Bog (2 Nephi), 33 Kapitler	58
3.	Jakobs Bog (Jakob), 7 Kapitler	128
4.	Enos' Bog (Enos), 1 Kapitel	150
5.	Jaroms Bog (Jarom), 1 Kapitel	152
6.	Omnis Bog (Omni), 1 Kapitel	154
7.	Mormons Ord (Morm. Ord), 1 Kapitel	158
8.	Mosiahs Bog (Mos.), 29 Kapitler	160
	(Zeniffs Optegnelser)	181
9.	Almas Bog (Alma), 63 Kapitler	233
10.	Helamans Bog (Hela.), 16 Kapitler	428
11.	Tredie Nephis Bog (3 Nephi), 30 Kapitler	475
12.	Fjerde Nephis Bog (4 Nephi), 1 Kapitel	543
13.	Mormons Bog (Morm.), 9 Kapitler	548
14.	Ethers Bog (Ether), 15 Kapitler	570
15.	Moronis Bog (Moro.), 10 Kapitler	608

DE TRE VIDNERS VIDNESBYRD

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvem dette Værk monne komme, at vi, formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, have set de Plader, som indeholde denne Optegnelse, hvilken er en Beretning om Nephis Folk, og ligeledes om Lamaniterne, deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilket der er talet; og vi vide ogsaa, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det; derfor vide vi med Vished, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have set de Indgravninger, som ere paa Pladerne, og at de ere blevne os viste ved Guds og ikke ved Menneskers Kraft. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen, og han bragte Pladerne og lagde dem for vore Øjne, saa at vi saa' og skuede dem samt Indgravningerne derpaa; og vi vide, at det er ved Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, at vi saa' dem og bære Vidnesbyrd om, at disse Ting ere sande; og det er vidunderligt for vore Øjne; desuagtet bød Herrens Røst os, at vi skulde bære Vidnesbyrd derom; hvorfor vi, for at være lydige til Guds Befalinger, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene fra alle Menneskers Blod, og ville blive fundne ubesmittede for Kristi Domstol samt bo hos ham evindeligen i Himmelen. Og Ære være Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke er een Gud. Amen.

OLIVER COWDERY. DAVID WHITMER. MARTIN HARRIS.

OG LIGELEDES OTTE VIDNERS VIDNESBYRD

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvem dette Værk monne komme, at Joseph Smith, jun., Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Plader, hvilke have Udseende af Guld; og saa mange af Bladene, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saa' ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket altsammen har Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde. Og dette bevidne vi med alvorlige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har vist os de omtalte Plader; thi vi have set og løftet dem og vide med Vished, at samme Smith har dem. Og vi give vore Navne til Verden, for at bevidne for Verden, hvad vi have set, og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne.

CHRISTIAN WHITMER. JACOB WHITMER. PETER WHITMER, jun.
JOHN WHITMER. *HIRAM* PAGE. JOSEPH SMITH, sen.
HYRUM SMITH. SAMUEL H. SMITH.

MORMONS BOG.

FØRSTE NEPHIS BOG.

HANS REGJERING OG PRÆDIKEEMBEDE.

En Beretning om Lehi og hans Hustru Sariah samt hans fire Sønner, hvis Navne (begyndende med den ældste) vare Laman, Lemuel, Sam og Nephi. Herren advarer Lehi om at drage ud af Jerusalems Land, fordi han profeterer imod Folket angaaende deres Ugudelighed, og de søge at ombringe ham. Han foretager sig tre Dages Rejse ud i Ørken med sin Familie. Nephi tager sine Brødre med sig og gaar tilbage til Jerusalems Land efter Jødernes Historie. Beretningen om deres Lidelser. De tage Ismaels Døtre til Hustruer. De tage deres Familier med sig og rejse ud i Ørken. Deres Lidelser og Sorger i Ørken. Deres Rejsers Retning. De komme til de store Vande. Nephis Brødre sætte sig op imod ham. Han beskæmmer dem og bygger et Skib. De kalde Stedets Navn Overflødigheden. De rejse over de store Vande til det forjættede Land, osv. Dette er overensstemmende med Nephis Beretning; eller, med andre Ord: jeg, Nephi, skrev denne Beretning.

1 KAPITEL.

1. Jeg, Nephi, var født af retskafne Forældre; derfor blev jeg tildels undervist i al min Faders Lærdom; og jeg har set megen Kummer i mine Dages Løb; men ikke desmindre har Herren velsignet mig meget i al min Tid; ja, jeg har modtaget stor Kundskab om Guds Godhed og Hemmeligheder; derfor gjør jeg en Beskrivelse over mine Gjerninger i mine Dage.

2. Ja, jeg gjør en Beskrivelse i min Faders Sprog, hvilket bestaar af Jødernes Lærdom og Ægypternes [a]Sprog.

3. Og jeg veed, at Beskrivelsen, som jeg gjør, er rigtig; og jeg skriver den med min egen Haand, i Overensstemmelse med min Kundskab.

4. Thi det skete i Begyndelsen af det [b]første Aar af Zedekiæ, Judæ Konges Regjering, — min Fader havde boet i Jerusalem i

a, Mos. 1: 4. Morm. 9: 32. *b,* 2 Kong. 24: 18.

alle sine Dage, — at der kom [c]mange Profeter og profeterede for Folket, at de maatte omvende sig, eller den store Stad Jerusalem vilde blive ødelagt.

5. Og det begav sig, at min Fader Lehi, som han gik, bad til Herren; ja, af sit ganske Hjerte bad han for sit Folk.

6. Og det skete, som han bad til Herren, at der kom en Ildstøtte og hvilede paa en Klippe foran ham; og han saa' og hørte meget; og de Ting, som han saa' og hørte, fik ham til at ryste og skjælve saare meget.

7. Og det skete, at han gik hjem til sit eget Hus i Jerusalem; og han lagde sig paa sin Seng, thi han var udmattet i Aanden og af det, som han havde set.

8. Og som han saaledes var udmattet i Aanden, blev han henrykket i et Syn, og han saa' Himlene aabnes, og han syntes, at han saa' Gud siddende paa sin Trone, omgiven af utallige Engleskarer, som sang og prisede deres Gud.

9. Og han saa' En komme ned midt ud af Himlen, hvis Glans overgik Solens om Middagen.

10. Og han saa' ogsaa tolv andre at følge ham, og deres Glans overgik Stjernernes paa Himlen.

11. Og de kom ned og gik paa Jorden; og den første kom og stod foran min Fader og gav ham en Bog og bød ham at læse.

12. Og som han læste, skete det, at han blev fyldt med Herrens Aand.

13. Og han læste, sigende: Ve, Ve over Jerusalem! thi jeg har set dine Vederstyggeligheder; ja, min Fader læste meget angaaende Jerusalem, [d]at den skulde vorde ødelagt, tilligemed dens Indvaanere; mange skulde omkomme ved Sværdet, og mange skulde bortføres fangne til Babylon.

14. Og det skete, at da min Fader havde læst og set mange store og forunderlige Ting, udbrød han i mange Ord for Herren, saasom: Store og forunderlige ere dine Gjerninger, o, Herre, almægtige Gud! din Trone er høj i Himlene, og din Magt og Godhed og Naade er over Alle, som bo paa Jorden; og fordi du er barmhjertig, vil du ikke tilstede, at de, som komme til dig, skulle omkomme!

15. Og paa denne Maade talede min Fader, da han prisede sin Gud; thi hans Sjæl glædede sig, og hans ganske Hjerte svulmede, formedelst de Ting, som han havde set, ja, som Herren havde vist ham.

---

c, 2 Krøn. 36: 15, 16. *d,* 2 Krøn. 36: 17—20.

16. Og jeg, Nephi, gjør ingen fuldstændig Beskrivelse over det, som min [e]Fader har skrevet; thi han har skrevet mange Ting, som han saa' i Syner og Drømme, og han har ogsaa skrevet meget, som han profeterede og talede til sine Børn, hvorom jeg ikke skal gjøre nogen fuldstændig Beskrivelse.

17. Men jeg skal gjøre en Beskrivelse over mit eget Levnet i mine Dage. Se, jeg gjør en [f]Forkortelse af min Faders Optegnelser, paa Plader, som jeg har beredt med mine egne Hænder; og efter at jeg har forkortet min Faders Optegnelser, vil jeg gjøre en Beskrivelse over mit eget Liv.

18. Derfor ønsker jeg, at I skulle vide, at efter at Herren havde vist min Fader Lehi saa mange forunderlige Ting, ja, angaaende Jerusalems Ødelæggelse, se, da gik han ud iblandt Folket og begyndte at profetere og forkynde det, som han havde baade set og hørt.

19. Og det skete, at [g]Jøderne bespottede ham, paa Grund af det, som han vidnede om dem; thi han vidnede i Sandhed om deres Ugudelighed og deres Vederstyggeligheder; og han bevidnede, at de Ting, som han saa' og hørte, og ligeledes det, han læste i Bogen, tydelig tilkjendegav Messiæ Komme og Verdens Forløsning.

20. Og der Jøderne hørte dette, bleve de vrede paa ham; ja, ligesom paa Profeterne fordum, hvem de havde udstødt og stenet og myrdet; og de søgte ligeledes at berøve ham Livet. Men se, jeg, Nephi, vil vise eder, at Herrens milde Barmhjertighed er over alle dem, som han har udvalgt for deres Tros Skyld, at gjøre dem mægtige, endog med Magt til Befrielse.

---

2 KAPITEL.

1. Thi se, det skete, at Herren talede til min Fader i en Drøm og sagde til ham: Velsignet er du, Lehi, formedelst det, du har gjort; og fordi du har været trofast og har forkyndt dette Folk det, som jeg befalede dig, se, derfor søge de at borttage dit Liv.

2. Og det begav sig, at Herren befalede min Fader i en Drøm, at han skulde tage sin Familie og drage ud i Ørken.

3. Og det skete, at han var lydig imod Herrens Ord, og gjorde, som Herren befalede ham.

4. Og det skete, at han rejste ud i Ørken. Og han forlod

---

e, 1 Nephi 6: 1. *f, 1 Nephi 6: 1. 9: 2—5. 10: 1. 19: 1—6.* 2 Nephi 5: 29—33. Jakob *1: 1—4. 8: 13, 14. 4: 1, 2. 7: 26, 27.* Enos 1: 13, 15—18. Jarom 1: 14, 15. *Morm. Ord 1: 1—11.* *g, 2 Krøn. 36: 16.*

sit Hus, og sit Arvegods, og sit Guld, og sit Sølv og sine kostbare Ting, og tog Intet med sig uden sin Familie, samt Fødemidler og Telte, og han foer ud i Ørken.

5. Og han kom ned imod Grænserne nær ved Kysten af det røde Hav; og han rejste i Ørken paa Grænserne, som ere nærmere det røde Hav, og han vandrede i Ørken med sin Familie, hvilken bestod af min Moder Sariah og mine ældre Brødre, Laman, Lemuel og Sam.

6. Og det begav sig, at da han havde vandret i Ørken i tre Dage, opslog han sit Telt i en Dal ved Bredden af en Flod.

7. Og han byggede et Stenalter, og frembar et Offer for Herren og gav Taksigelse til Herren vor Gud.

8. Og han kaldte Floden Laman, og den løb ud i det røde Hav; og Dalen var i Nærheden af dens Munding.

9. Og da min Fader saa', at Flodens Vand løb ud i det røde Havs Kilde, talte han til Laman, sigende: O, maatte du dog vorde som denne Flod, uophørlig flydende ud i al Retfærdigheds Kilde.

10. Og ligesaa talede han til Lemuel: O, at du maatte vorde som denne Dal, fast og urokkelig og bestandig i at holde Herrens Befalinger.

11. Og dette talede han for Lamans og Lemuels Haardnakkenheds Skyld; thi se, de knurrede meget imod deres Fader, fordi han var en Mand, som saa' Syner, og fordi han havde ført dem ud af Jerusalems Land, fra deres Arveland, og fra deres Guld, deres Sølv og deres kostbare Ting, for at omkomme i Ørken. Og dette, sagde de, havde han gjort paa Grund af sit Hjertes daarlige Indbildninger.

12. Og saaledes knurrede Laman og Lemuel, som vare de ældste, imod deres Fader. Og de knurrede, fordi de kjendte ikke den Guds Veje, som havde skabt dem.

13. Ej heller troede de, at Jerusalem, den store Stad, kunde blive ødelagt, saaledes som Profeterne havde sagt. Og de vare ligesom Jøderne i Jerusalem, der søgte at borttage min Faders Liv.

14. Og det skete, at min Fader talede til dem i Lemuels Dal med Kraft og fyldt med Aanden, indtil deres Legemer skjælvede for ham. Og han beskæmmede dem, saa at de turde ikke ytre sig imod ham; og derfor gjorde de, som han befalede dem.

15. Og min Fader boede i et Telt.

16. Og det skete, at jeg, Nephi, som var meget ung, men alligevel stor af Væxt, havde stor Attraa til at erholde Kundskab om Guds Hemmeligheder, og derfor paakaldte jeg Herren; og se, han besøgte mig og blødgjorde mit Hjerte, saa at jeg

troede alle de Ord, som min Fader havde talet; derfor var jeg ikke gjenstridig imod ham som mine Brødre.

17. Og jeg talede til Sam og forkyndte ham de Ting, som Herren havde aabenbaret for mig ved sin Helligaand. Og det skete, at han troede mine Ord.

18. Men se, Laman og Lemuel vilde ikke høre mine Ord. Og bedrøvet over deres Hjerters Haardhed anraabte jeg Herren for dem.

19. Og det skete, at Herren talede til mig, sigende: Velsignet være du, Nephi, formedelst din Tro, thi du har søgt mig flittigt i Hjertets Ydmyghed.

20. Og saafremt I holde mine Bud, skal det gaa eder vel, [a]og I skulle blive førte til et forjættet Land; ja, til et Land, som jeg har beredt for eder; ja, et Land, som er et udvalgt Land fremfor alle andre Lande.

21. Og dersom dine [b]Brødre imodstaa dig, skulle de blive udstødte fra Herrens Ansigt.

22. Og saafremt som du holder mine Bud, vil jeg gjøre [c]dig til en Leder og en Lærer for dine Brødre.

23. Thi se, paa den Dag, de sætte sig op imod mig, vil jeg [d]forbande dem, ja, med en svar Forbandelse; og de skulle ingen Magt have over dine Efterkommere, undtagen disse ogsaa sætte sig op imod mig.

24. Og om saa sker, at de sætte sig op imod mig, skulle de blive til en Svøbe for din Sæd, til at opvække dem til Ihukommelse.

---

3 KAPITEL.

1. Og det skete, at da jeg, Nephi, havde talet med Herren, gik jeg tilbage til min Faders Telt.

2. Og det begav sig, at han talede til mig, sigende: Se, jeg har drømt en Drøm, i hvilken Herren har befalet mig, at du og dine Brødre skulle gaa tilbage til Jerusalem.

3. Thi se, Laban har Jødernes Historie samt et Slægtregister over dine Forfædre, og [a]de ere skrevne paa Messingplader.

4. Og derfor har Herren befalet mig, at du og dine Brødre skulle gaa til Labans Hus og søge disse Optegnelser samt bringe dem hid ned i Ørken.

5. Og nu se, dine Brødre knurre og sige, at det er et vanskeligt Hverv, jeg har paalagt dem; men se, jeg har ikke paalagt dem det, men det er en Befaling fra Herren.

---

a, 1 Nephi 18: 22, 23. Ether 1: 42. 2: 7—12. *b*, 2 Nephi 5: 20. Alma 9: 13, 14. 38: 1. *c*, 1 Nephi 3: 29. 2 Nephi 5: 19. *d*, 1 Nephi 12: 22, 23. 2 Nephi 5: 21—25. Alma 3: 6—19. 17: 15. 3 Nephi 2: 15, 16. Morm. 5: 15.

a, 1 Nephi 3: 12, 19, 20, 24. 4: 24, 38. 5: 10—22. 13: 23. 19: 22. 2 Nephi 4: 2. 5: 12. Mos. 1: 3, 4. 28: 20. Alma 37: 3—12. 63: 1, 11—14. 3 Nephi 1: 2.

6. Derfor gaa, min Søn, og du skal blive begunstiget af Herren, fordi du ikke har knurret.

7. Og det skete, at jeg, Nephi, sagde til min Fader: Jeg vil gaa og gjøre det, som Herren har befalet; thi jeg veed, at Herren giver ikke nogen Befaling til Menneskenes Børn, uden han bereder en Udvej for dem, saa de kunne udføre de Ting, han befaler dem.

8. Og da min Fader hørte disse Ord, blev han meget glad; thi han vidste, at jeg var bleven velsignet af Herren.

9. Og jeg, Nephi, og mine Brødre begave os paa Rejsen i Ørken med vore Telte, for at gaa op til Jerusalems Land.

10. Og da vi kom op til Jerusalems Land, skete det, at jeg og mine Brødre raadførte os med hverandre.

11. Og vi [b]kastede Lod om, hvem af os der skulde gaa ind i Labans Hus. Og det skete, at Lodden faldt paa Laman; og Laman gik ind i Labans Hus, og han talede med ham, som han sad i sit Hus.

12. Og han begjærede af Laban de historiske Optegnelser, som vare indgravne paa de Messingplader, der indeholdt min Faders Slægtregister.

13. Og se, det skete, at Laban blev vred og kastede ham ud fra sit Ansigt; og han vilde ikke, at han skulde have Optegnelserne. Derfor sagde han til ham: Se, du er en Røver, og jeg vil slaa dig ihjel.

14. Men Laman flyede ud fra ham og fortalte os de Ting, som Laban havde gjort. Og vi begyndte at blive meget bekymrede, og mine Brødre vare nær ved at gaa tilbage til min Fader i Ørken.

15. Men se, jeg sagde til dem: Saa sandt som Herren lever, og vi leve, ville vi ikke gaa ned til vor Fader i Ørken, førend vi have fuldbyrdet, hvad Herren har befalet os.

16. Lader os derfor være trofaste i at holde Herrens Bud; og lader os gaa hen til vor Faders Arvegods; thi se, han efterlod [c]Guld og Sølv og allehaande Rigdomme. Og alt dette har han gjort for Herrens Befalingers Skyld.

17. Thi han vidste, at [d]Jerusalem skulde ødelægges, paa Grund af Folkets Ugudelighed.

18. Thi se, de have forkastet Profeternes Ord; og dersom min Fader vilde bo i Landet, efter at det var ham befalet at fly ud derfra, se, da vilde han ogsaa omkomme. Og derfor er det nødvendigt, at han flyer ud af Landet.

---

b, Josva 18: 6, 10. Dom. 20: 9. Ap. Gj. 1: 26. c, 1 Nephi 2: 4. d, 2 *Krøn. 36: 14—20.*

19. Og se, det er Guds Visdom, at vi skulle erholde disse Optegnelser, for at vi kunne bevare vore Fædres [e]Sprog til vore Børn;
20. At vi maa kunne bevare de Ord til dem, der ere blevne talede ved alle de hellige Profeters Mund, som gaves dem ved Guds Aand og Kraft fra Verdens Begyndelse, ja, ned til den nærværende Tid.
21. Og med saadan Tale formanede jeg mine Brødre til at være trofaste og holde Guds Bud.
22. Og det skete, at vi gik hen til vort Arvegods og samlede tilsammen vort [f]Guld, vort Sølv og vore kostbare Ting.
23. Og efter at have samlet disse Ting tilsammen, gik vi op igjen til Labans Hus.
24. Og vi gik ind til Laban og forlangte af ham, at han skulde give os de Optegnelser, som vare skrevne paa [g]Messingpladerne, for hvilke vi vilde give ham vort Guld, vort Sølv og alle vore kostbare Ting.
25. Men det begav sig, at da Laban saa' vor Formue, og at den var meget stor, fik han et saadant Begjær efter den, at han stødte os ud og sendte sine Tjenere efter os for at ihjelslaa os, paa det han maatte komme i Besiddelse af vor Formue.
26. Og vi flyede for Labans Tjenere, og vi vare nødte til at efterlade vore Midler, og de faldt i Labans Hænder.
27. Og det skete, at vi flyede ud i Ørken, og Labans Tjenere indhentede os ikke, og vi skjulte os i en Klippehule.
28. Og Laman blev vred paa mig, og paa min Fader ogsaa, og Lemuel blev ligeledes vred, thi han laante Øre til Lamans Ord. Derfor talte Laman og Lemuel mange haarde Ord til os, deres yngre Brødre, og de sloge os endog med en Stok.
29. Og se, da de sloge os med en Stok, kom en Herrens Engel og stod for dem, og han talede til dem, sigende: Hvi slaa I eders yngre Broder med en Stok? Vide I ikke, at Herren har udvalgt ham til at [h]regjere over eder, og det for eders onde Gjerningers Skyld? Se, I skulle gaa op til Jerusalem igjen, og Herren vil overgive Laban i eders Hænder.
30. Og efter at Englen havde talet til os, foer han bort.
31. Og da Englen var borte, begyndte Laman og Lemuel atter at knurre, sigende: Hvorledes er det muligt, at Herren vil overgive Laban i vore Hænder? Se, han er en mægtig Mand, og han kan udsende halvtredsindstyve; ja, han kan endog ihjelslaa halvtredsindstyve; hvorfor skulde han da ikke kunne ihjelslaa os?

---

e, 1 Nephi 1: 2. Mos. 1: 4. *f, 1 Nephi 2: 4. 3, 16.* *g, se a.* h, 1 Nephi 2: 22.

4 KAPITEL.

1. Og det skete, at jeg talede til mine Brødre og sagde: Lader os gaa op igjen til Jerusalem, og lader os være trofaste i at holde Herrens Bud; thi se, han er mægtigere end al Verden, mon da ikke mægtigere end Laban og hans halvtredsindstyve, ja, eller endog hans Titusinder?

2. Lader os derfor gaa derop; lader os være stærke ligesom Moses; thi han talede visselig til Vandet i det røde Hav, og det skiltes ad hid og did, og vore Fædre kom igjennem paa tør Grund ud af Fangenskab; og Faraos Hær fulgte efter og druknede i det røde Havs Vande.

3. Nu se, I vide, at dette er sandt; og I vide ogsaa, at en Engel har talet til eder; hvorledes kunne I da tvivle? Lader os gaa op; Herren er mægtig til at befri os, ligesom han befriede vore Fædre, og til at ødelægge Laban, ligesom han ødelagde Ægypterne.

4. Og da jeg nu havde talet disse Ord, vare de endnu vrede og knurrede fremdeles; ikke desmindre fulgte de med mig, indtil vi kom til Jerusalems Mure.

5. Og det var om Natten; og jeg lod dem skjule sig udenfor Murene. Og efter at de havde skjult sig, krøb jeg, Nephi, ind i Staden og gik hen til Labans Hus.

6. Og jeg tilskyndedes af Aanden, thi jeg vidste ikke forud, hvad jeg skulde gjøre.

7. Ikke desmindre fortsatte jeg min Gang, og da jeg kom nær Labans Hus, saa' jeg en Mand, der var falden til Jorden foran mig; thi han var drukken af Vin.

8. Og da jeg kom til ham, fandt jeg, at det var Laban.

9. Og jeg saa' hans [a]Sværd, og jeg drog det ud af dets Skede, og Haandgrebet var af purt Guld, og Arbejdet derpaa var meget fint; og jeg saa', at Klingen var af det kostbareste Staal.

10. Og jeg blev tilskyndet af Aanden, at jeg skulde dræbe Laban; men jeg sagde i mit Hjerte: Ikke har jeg nogensinde udgydt Menneskers Blod; og jeg trak mig tilbage og ønskede, at jeg kunde undgaa at dræbe ham.

11. Og Aanden sagde til mig igjen: Se, Herren har givet ham i dine Hænder; ja, jeg vidste ogsaa, at han havde søgt at berøve mig mit Liv; ja, og han vilde ikke laane Øre til Herrens Befalinger; og han havde ogsaa taget vor Ejendom fra os.

12. Og Aanden sagde atter til mig: Dræb ham, thi Herren har givet ham i dine Hænder.

13. Se, Herren ihjelslaar de Ugudelige for at udføre sine

---

a, 2 Nephi 5: 14. Jakob 1: 10. Mos. 1: 16. Pagtens Bog 17: 1.

retfærdige Hensigter. Det er bedre, at een Mand omkommer, end at et helt Folk skulde synke og omkomme i Vantro.

14. Og nu, da jeg, Nephi, havde hørt disse Ord, erindrede jeg Herrens Ord, som han talede til mig ude i Ørken, sigende: Saafremt dine Efterkommere holde mine Bud, skal det [b]gaa dem vel i det forjættede Land.

15. Ja, jeg tænkte ogsaa, at de kunde ikke holde Herrens Bud efter Mose Lov, uden at de havde Loven.

16. Og jeg vidste ogsaa, at Loven var skreven paa Messingpladerne.

17. Og atter, jeg vidste, at Herren havde overgivet Laban i mine Hænder i den Hensigt, at jeg maatte erholde Pladerne, eftersom han havde befalet.

18. Derfor adlød jeg Aandens Røst, tog Laban ved hans Hovedhaar og afhuggede hans Hoved med hans eget Sværd.

19. Og efter at jeg havde afhugget hans Hoved med hans eget Sværd, iførte jeg mig Labans Klæder, ja allesammen; og jeg omgjordede mine Lænder med hans Rustning.

20. Og efter at jeg havde gjort dette, gik jeg til Labans Skatkammer. Og idet jeg gik til Labans Skatkammer, saa' jeg Labans Tjener, som havde Nøglerne til Skatkammeret, og jeg befalede ham med Labans Røst, at han skulde gaa med mig ind i Skatkammeret.

21. Og han formodede, at jeg var hans Herre, Laban; thi han saa' Klæderne, og ligeledes Sværdet, gjordet om mine Lænder.

22. Og han talede til mig om Jødernes Ældster, da han vidste, at hans Herre, Laban, havde været ude om Natten iblandt dem.

23. Og jeg talede til ham, som om jeg var Laban.

24. Og jeg sagde ogsaa til ham, at jeg skulde bringe de [c]Messingplader, hvorpaa Optegnelserne vare indgravne, til mine ældre Brødre, som vare udenfor Murene.

25. Og ligeledes befalede jeg ham, at han skulde følge mig.

26. Og da han troede, at jeg talede om Brødrene i Menigheden, og at jeg virkelig var den Laban, som jeg havde dræbt, fulgte han mig.

27. Og han talede mange Gange til mig om Jødernes Ældster, medens jeg gik til mine Brødre, som vare udenfor Murene.

28. Og det skete, at da Laman saa' mig, blev han meget forskrækket, og ligesaa Lemuel og Sam. Og de flyede fra mit Ansigt, thi de troede, at det var Laban, og at han havde dræbt mig og nu ogsaa søgte at berøve dem Livet.

---

b, 1 Nephi 2: 20, 23. *c, se a 1 Nephi 3 Kap.*

29. Og jeg raabte efter dem, og de hørte mig; og derfor ophørte de med at fly fra mig.

30. Og det skete, at da Labans Tjener saa' mine Brødre, begyndte han at skjælve og vilde fly fra mig og løbe tilbage til Jerusalems Stad.

31. Og jeg, Nephi, var en Mand, som var stor af Væxten, og havde ogsaa faaet megen Styrke af Herren; derfor tog jeg fat paa Labans Tjener og holdt ham, at han ikke skulde fly.

32. Og jeg sagde til ham, at han skulde lytte til mine Ord. Thi saa vist som Herren levede, og som jeg levede, saa vist vilde vi spare hans Liv, om han vilde give Agt paa vore Ord.

33. Og jeg sagde til ham, endog med en Ed, at han behøvede ikke at frygte, men at han skulde blive en fri Mand, ligesom vi, dersom han vilde gaa med os ned i Ørken.

34. Og ligeledes talede jeg til ham, sigende: Sandelig, Herren har befalet os at gjøre disse Ting, og skulle vi ikke være nidkjære i at holde Herrens Bud? Om du derfor vil gaa med os ned i Ørken til min Fader, saa skal du have Plads hos os.

35. Og det skete, at [d]Zoram, hvilket var Tjenerens Navn, fattede Mod ved de Ord, som jeg talede. Og han lovede, at han vilde gaa med os ned i Ørken til min Fader. Og han svor, at han vilde forblive hos os fra den Tid af.

36. Vi ønskede meget, at han skulde forblive hos os af den Grund, at Jøderne Intet skulde faa at vide om vor Flugt ud i Ørken, saa at de ikke skulde forfølge og ødelægge os.

37. Og da Zoram havde svoret, forsvandt vor Frygt angaaende ham.

38. Og det skete, at vi toge Messingpladerne samt Labans Tjener og vandrede ud i Ørken; og vi kom til vor Faders Telt.

---

5 KAPITEL.

1. Og det begav sig, at da vi kom ned i Ørken til vor Fader, blev han fyldt med Glæde; ogsaa min Moder Sariah var usigelig glad, thi hun havde sørget meget for vor Skyld.

2. Thi hun havde troet, at vi vare omkomne i Ørken; og hun havde ogsaa besværet sig over min Fader, at han var en Mand, som havde Syner, sigende: Se, du har ført os bort fra vort Arveland, og mine Sønner ere ikke mere, og vi omkomme i Ørken.

---

d, 1 Nephi 16: 7. 2 Nephi 5: 6. Jakob 1: 13. Alma 54: 23. 4 Nephi 1: 36, 37.

3. Og med saadan Tale havde min Moder besværet sig over min Fader.

4. Og det skete, at min Fader havde svaret hende, sigende: Jeg veed, at jeg er en Mand, som har Syner; thi dersom jeg ikke havde set disse Guds Ting i et [a]Syn, da kunde jeg ikke have kjendt Guds Godhed, men vilde forblevet i Jerusalem og omkommet med mine Brødre.

5. Men se, mig er givet et forjættet Land, over hvilket jeg glæder mig; ja, jeg veed ogsaa, at Herren vil udfri mine Sønner af Labans Hænder og bringe dem ned igjen til os i Ørken.

6. Og med saadan Tale trøstede min Fader Lehi min Moder Sariah angaaende os, medens vi rejste i Ørken op til Jerusalems Land for at hente den jødiske Optegnelse.

7. Og da vi kom tilbage til vor Faders Telt, se, da blev deres Glæde fuldkommen, og min Moder blev trøstet.

8. Og hun talede, sigende: Nu veed jeg for vist, at Herren har [b]befalet min Mand at fly ud i Ørken; ja, jeg veed ogsaa med Vished, at Herren har bevaret mine Sønner og befriet dem fra Labans Hænder, og givet dem Magt til at udføre, hvad Herren har befalet dem. Og saaledes talede hun.

9. Og det skete, at de glædede sig saare meget og ofrede Slagtoffer og Brændoffer for Herren; og de gave Tak til Israels Gud.

10. Og efter at de havde ydet Israels Gud deres Tak, tog min Fader Lehi de Optegnelser, som vare skrevne paa [c]Messingpladerne, og han gjennemsøgte dem fra Begyndelsen.

11. Og han fandt, at de indeholdt de fem Mose Bøger, hvilke gav en Beretning om Verdens Skabelse, saa og om Adam og Eva, vore første Forældre.

12. Og ligeledes en Optegnelse om Jøderne fra Begyndelsen, indtil Zedekias, Judæ Konge, begyndte at regjere.

13. Som ogsaa de hellige Profeters Forudsigelser fra Begyndelsen af lige ned til Zedekiæ Regjerings Begyndelse; og ligeledes mange Profetier, som taledes af Jeremiæ Mund.

14. Og det skete, at min Fader Lehi ogsaa fandt paa Messingpladerne et [d]Slægtregister over hans Fædre, hvoraf han erholdt Kundskab om, at han nedstammede fra Joseph, ja, den Joseph, som var Jakobs Søn, og som blev solgt til Ægypten og blev bevaret ved Herrens Haand, at han skulde frelse sin Fader Jakob og alt hans Hus fra at omkomme af Hunger.

15. Og de bleve ligeledes førte ud af Fangenskab og ud af Ægypti Land af den samme Gud, som havde bevaret dem.

---

a, 1 Nephi 1: 13. 3: 18. b, 1 Nephi 2: 2. c, 1 Nephi 3: 3. d, 1 Nephi 3: 12. 5: 16. 6: 2. Alma 10: 3. 37: 3.

16. Og saaledes opdagede min Fader Lehi sine Fædres Slægtregister. Og Laban var ogsaa en Efterkommer af Joseph; derfor havde han og hans Fædre holdt disse Optegnelser.

17. Og da nu min Fader saa' alle disse Ting, blev han fyldt af Aanden og begyndte at profetere angaaende sin Sæd:

18. At disse Messingplader skulde udgaa til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som vare af hans Sæd.

19. Derfor sagde han, at disse Messingplader skulde aldrig forgaa, ej heller skulde de blive beskadigede mere af Tiden. Og han profeterede mange Ting angaaende sin Sæd.

20. Og hidindtil havde jeg og min Fader holdt de Befalinger, som Herren havde givet os.

21. Og vi havde erholdt Optegnelserne, som Herren havde befalet os, og gjennemsøgt dem og fundet, at de vare dyrebare, ja, tillige af saa stort Værd for os, at vi ved Hjælp af dem kunde opbevare Herrens Bud til vore Børn.

22. Derfor var det Herrens Visdom, at vi skulde tage dem med os, da vi vandrede gjennem Ørken til det forjættede Land.

6 KAPITEL.

1. Og jeg, Nephi, skriver ikke mine Fædres Slægtregister nu i denne Del af min Optegnelse; ej heller vil jeg nogensinde skrive det paa disse Plader, paa hvilke jeg nu skriver; thi det er skrevet i den Optegnelse, som min Fader har [a]holdt; derfor skriver jeg det ikke i dette Værk.

2. Thi det er nok for mig at sige, at vi nedstamme fra Joseph.

3. Og det skader Intet, at jeg ikke gjør en saa fuldstændig Beskrivelse over Alt, hvad der angaar min Fader; thi det kunde ikke skrives paa disse Plader, da jeg ønsker Plads til at skrive om det, som hører Gud til.

4. Thi min hele Hensigt er, at jeg maa tilskynde Menneskene til at komme til Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud, og blive frelste.

5. Derfor, det, som er behageligt for Verden, skriver jeg ikke; men kun det, som er behageligt for Gud og for dem, som ikke ere af Verden.

6. Jeg vil derfor give Befaling til mine Efterkommere, at de skulle ikke [b]opfylde disse Plader med Ting, som ere uden Værd for Menneskene.

a, 1 Nephi 1: 16. *b*, Jakob 1: 1—4. 3: 13, 14. 4: 1—3. Enos 1: 13—18. Jarom 1: 1, 2, 14, 15. Omni 1: 1, 3, 9, 11, 25. Morm. Ord. 1: 3—11.

7 KAPITEL.

1. Og nu ønsker jeg, at I skulle vide, at efter at min Fader Lehi havde endt sine [a]Profetier om sin Sæd, skete det, at Herren talede til ham igjen, sigende, at det var ikke passende for ham, Lehi, at han skulde bringe sin Familie alene i Ørken, men at hans Sønner skulde [b]tage Døtre til Hustruer, at de maatte oprejse Sæd til Herren i det forjættede Land.

2. Og det skete, at Herren befalede ham, at jeg, Nephi, og mine Brødre skulde atter gaa tilbage til Jerusalems Land og bringe [c]Ismael og hans Familie ned i Ørken.

3. Og det begav sig, at jeg, Nephi, gik atter med mine Brødre igjennem Ørken op til Jerusalem.

4. Og vi gik til Ismaels Hus, og vi fandt Naade for Ismaels Øjne, saa at vi talede Herrens Ord til ham.

5. Og Herren blødgjorde Ismaels og hans Husfolks Hjerter, saa at de rejste med os ned i Ørken til vor Faders Telt.

6. Og se, det skete, som vi rejste i Ørken, at Laman og Lemuel samt to af Ismaels Døtre og de tvende Ismaels Sønner, tilligemed deres Familier, stode op imod os; ja, imod mig, Nephi, og Sam samt deres Fader Ismael og hans Hustru og hans tre andre Døtre.

7. Og se, under denne Opstand ønskede de at vende tilbage til Jerusalems Land.

8. Og jeg, Nephi, var meget bedrøvet over deres Hjerters Haardhed; derfor talede jeg til dem, ja, til Laman og Lemuel, sigende: Se, I ere mine ældre Brødre, og hvorledes er det, at I ere saa haardhjertede og saa blinde i eders Forstand, at det er eder fornødent, at jeg, eders yngre Broder, skal tale til eder, ja, og sætte eder et Exempel.

9. Hvorledes kan det være, at I ikke have givet Agt paa Herrens Ord?

10. Hvorledes kan det være, at I glemme, at I have [d]set en Herrens Engel?

11. Ja, hvorledes kan det være, at I have forglemt, hvilke store Ting Herren har gjort for os, idet han [e]friede os fra Labans Hænder, samt tillode os at erholde Optegnelsen?

12. Ja, hvorledes kan det være, at I have forglemt, at Herren er mægtig til at gjøre Alt efter sin Villie for Menneskenes Børn, dersom de øve sig i Tro paa ham; lader os derfor være trofaste imod ham.

---

a, 1 Nephi 1: 16. 2: 14. *b*, 1 Nephi 16: 7. *c*, 1 Nephi 7: 6, 19. *d*, 1 Nephi 3: 29. *e*, 1 Nephi 4 Kap.

13. Og dersom vi saaledes ere trofaste mod ham, skulle [f]vi erholde det forjættede Land; og I skulle erfare i [g]den tilkommende Tid, at Herrens Ord angaaende Jerusalems Ødelæggelse skulle opfyldes; thi hvad Herren har talet angaaende Jerusalems Ødelæggelse skal blive opfyldt.

14. Thi se, Herrens Aand vil snart ophøre at virke paa dem; thi se, de have [h]forkastet Profeterne, og [i]Jeremias have de kastet i Fængsel, og de have søgt at [j]berøve min Fader Livet, saa at de have drevet ham ud af Landet.

15. Nu se, jeg siger eder, at hvis I vende tilbage til Jerusalem, da skulle I ogsaa omkomme tilligemed dem. Og nu, om I have valgt dette, da gaar op til det Land, og kommer de Ord i Hu, som jeg talede til eder: at dersom I gaa, ville I ogsaa omkomme; thi saaledes driver Herrens Aand mig til at tale.

16. Og da jeg, Nephi, havde talet disse Ord til mine Brødre, vare de vrede paa mig. Og det skete, at de lagde Haand paa mig, thi se, de vare meget vrede, og de bandt mig med Reb, thi de søgte at tage mit Liv, saa at de maatte efterlade mig i Ørken til at blive opædt af vilde Dyr.

17. Men det skete, at jeg bad til Herren, sigende: O Herre! ifølge min Tro paa dig, vil du udfri mig fra mine Brødres Hænder, ja, give mig Styrke til at bryde disse Baand, hvormed jeg er bunden.

18. Og det skete, da jeg havde sagt disse Ord, se, da bleve Baandene løste fra mine Hænder og Fødder, og jeg stod for mine Brødre, og jeg talede til dem igjen.

19. Og det skete, at de atter bleve vrede og søgte at lægge Haand paa mig; men se, en af Ismaels Døtre tilligemed hendes Moder og en af Ismaels Sønner talede min Sag for mine Brødre, saa at de ydmygede deres Hjerter og ophørte at efterstræbe mit Liv.

20. Og de vare bedrøvede over deres Ondskab, saa at de nedbøjede sig for mig og bade mig at tilgive dem, hvad de havde gjort imod mig.

21. Og jeg tilgav dem oprigtigt Alt, hvad de havde gjort, og jeg formanede dem til at bede til Herren deres Gud om Forladelse. Og det skete, at de gjorde saa. Og efter at de havde bedet til Herren, begave vi os atter paa Rejsen til vor Faders Telt.

22. Og vi kom ned til vor Faders Telt. Og efter at jeg og mine Brødre samt hele Ismaels Hus vare komne ned til min Faders Telt, takkede de Herren deres Gud, og ofrede Slagtoffer og Brændoffer til ham.

---

f, 1 Nephi 2: 20. 18: 22, 23. *g*, 2 Nephi 6: 8, 9. 25: 10. Omni 1: 15. Hela. 8: 20, 21. *h*, Jer. 44: 4—6. *i*, Jer. 37: 15. *j*, 1 Nephi 2: 1.

8 KAPITEL.

1. Og det skete, at vi havde samlet tilsammen allehaande [a]Sæd af ethvert Slags, baade af Korn og af Frugt.

2. Og medens min Fader opholdt sig i Ørken, skete det, at han talede til os, sigende: Se, jeg har drømt en Drøm, eller med andre Ord, jeg har set et Syn.

3. Og se, paa Grund af de Ting, som jeg har set, har jeg Aarsag til at glæde mig i Herren over Nephi og ligeledes over Sam; thi jeg har Grund til at formode, at de, saa vel som mange af deres Sæd, ville blive frelste.

4. Men se, Laman og Lemuel, jeg frygter meget med Hensyn til eder; thi se, jeg syntes, at jeg saa' i min Drøm en mørk og rædselsfuld Ørken.

5. Og jeg saa' en Mand, og han var iført et hvidt Klædebon; og han kom og stod foran mig.

6. Og det skete, at han talede til mig og bød mig at følge ham.

7. Og da jeg fulgte ham, skete det, at jeg saa', at jeg befandt mig i en mørk og uhyggelig Ørken.

8. Og efter at jeg havde vandret i Mørke i en Tid af mange Timer, begyndte jeg at bede til Herren, at han vilde forbarme sig over mig, i Overensstemmelse med sin store og milde Barmhjertighed.

9. Og efter at jeg havde bedet til Herren, skete det, at jeg saa' en stor og vid Mark.

10. Og jeg [b]saa' ogsaa et Træ, hvis Frugt var ønskelig til at gjøre En lykkelig.

11. Og det skete, at jeg gik hen og aad af dets Frugt, og jeg fandt, at den var overordentlig sød, sødere end nogen anden, jeg tidligere havde smagt. Jeg saa' ogsaa, at Frugten var hvid; ja, dens Hvidhed overgik Alt, hvad jeg nogensinde tilforn havde set.

12. Og da jeg aad af Frugten, fyldte den min Sjæl med usigelig stor Glæde; derfor begyndte jeg at ønske, at min Familie ogsaa skulde nyde deraf; thi jeg vidste, at den var ønskelig fremfor al anden Frugt.

13. Og som jeg kastede mine Øjne rundt omkring mig for at se, om jeg ikke kunde faa Øje paa min Familie, saa' jeg en [c]Vandflod; og den fortsatte sit Løb nær ved Træet, af hvis Frugt jeg havde nydt.

---

a, 1 Nephi 18: 24. *b*, 1 Nephi 8: 15, 20, 24, 25, 30. 11: 8, 9, 21—23, 25. *c*, 1 Nephi 8: 19. 12: 16, 18. *15: 26—29.*

14. Og jeg skuede omkring mig for at se, hvorfra den kom; og jeg saa' dens Udspring et lille Stykke Vej borte; og ved Udspringet saa' jeg eders Moder Sariah, tilligemed Sam og Nephi; og de stode, som om de ikke vidste, hvorhen de skulde gaa.

15. Og det skete, at jeg vinkede ad dem; og jeg sagde ogsaa til dem med høj Røst, at de skulde komme hen til mig og nyde af denne Frugt, som var ønskelig fremfor al anden Frugt.

16. Og det skete, at de kom hen til mig og nøde ogsaa af Frugten.

17. Og jeg ønskede, at Laman og Lemuel ligeledes skulde komme og nyde af Frugten; derfor kastede jeg mine Øjne mod Flodens Udspring, for at jeg maaske kunde se dem.

18. Og se, jeg saa' dem, men [d]de vilde ikke komme til mig.

19. Og jeg saa' en [e]Jernstang, og den strakte sig langs med Bredden af Floden og ledte til Træet, hvorved jeg stod.

20. Og jeg saa' ogsaa en lige og snæver Sti, som løb langs med Jernstangen, lige til Træet, hvorved jeg stod; og den ledte ogsaa forbi Flodens Udspring til en stor og udstrakt Mark, som om den havde været en Verden.

21. Og jeg saa' utallige Folkeskarer, af hvilke mange trængte sig fremad og stræbte at naa den Sti, som førte til Træet, hvorved jeg stod.

22. Og det skete, at de kom og begyndte at følge Stien, som ledte til Træet.

23. Og det skete, at der opkom en mørk Taage, ja, et umaadeligt tykt Mørke, saa at endog de, som havde begyndt at vandre paa Stien, forfejlede deres Vej, saa at de fore vild og bleve fortabte.

24. Og det begav sig, at jeg saa' Andre trænge sig fremad; og de kom og toge fat paa Enden af Jernstangen; og de trængte sig frem igjennem den tykke Taage, og holdt fast ved Jernstangen, lige til de kom hen og nøde af Træets Frugt.

25. Og efter at de havde nydt af Træets Frugt, saa' de sig omkring, som om de vare skamfulde.

26. Og jeg kastede ogsaa mine Øjne omkring, og jeg saa' paa den anden Side af Floden [f]en stor og rummelig Bygning; og den stod ligesom i Luften, højt over Jorden;

27. Og den var fuld af Folk, baade gamle og unge, baade Mænd og Kvinder; og deres Paaklædning var meget fin; og de stode og bespottede og pegede Fingre ad dem, som vare komne og havde nydt af Frugten.

---

d, 2 Nephi 5: 20. *e, 1 Nephi* 8: 24, 30. 15: 23, 24. *f, 1 Nephi* 9: 31, 33. *11: 35, 36.*

28. Og efter at de havde smagt Frugten, skammede de sig for dem, som forhaanede dem; og de gik bort paa forbudne Stier og bleve fortabte.

29. Og jeg, Nephi, skriver nu ikke alle min Faders Ord.

30. Men, for at skrive i Korthed, se, han saa' andre Skarer trænge sig fremad; og de kom og toge fat paa Enden af [g]Jernstangen; og de trængte sig frem og holdt bestandig fast ved Jernstangen, indtil de kom og faldt ned, og de aade af Træets Frugt.

31. Og han saa' ogsaa andre Skarer famle sig frem imod den store og rummelige Bygning.

32. Og det skete, at mange [h]druknede i Kildens Dyb; og han tabte mange af Syne, og de vandrede bort paa fremmede Veje.

33. Og stor var Folkemængden, som gik ind i den [i]besynderlige Bygning. Og efter at de vare komne ind i Bygningen, pegede de med Foragt Fingre ad mig og ad dem, som ogsaa aade af Frugten; men vi ænsede dem ikke.

34. Thi saa mange, som ænsede dem, fortabtes. Disse ere min Faders Ord.

35. Og [j]Laman og Lemuel aade ikke af Frugten, sagde min Fader.

36. Og efter at min Fader havde talet alle disse Ord om sin Drøm eller sit Syn, hvilke vare mange, sagde han til os, at paa Grund af det, han havde set i et Syn, frygtede han saare meget for Laman og Lemuel; ja, han frygtede, at de skulde blive [k]bortkastede fra Herrens Ansigt;

37. Og han formanede dem da med en øm Faders hele Kjærlighed til at give Agt paa hans Ord, at Herren maaske vilde forbarme sig over dem og ikke bortkaste dem; ja, min Fader prædikede for dem.

38. Og efter at han havde prædiket for dem, og tillige profeteret for dem om mange Ting, bød han dem at holde Herrens Befalinger; og han holdt op at tale til dem.

---

9 KAPITEL.

1. Og alle disse Ting saa' og hørte og talede min Fader, medens han [a]boede i et Telt i Lemuels Dal, og ligeledes mange flere Ting, hvilke ej kunne blive skrevne paa disse Plader.

2. Og som jeg nu har talet [b]angaaende disse Plader, se, de ere ikke de Plader, hvorpaa jeg gjør en fuld Optegnelse

---

g, 1 Nephi 8: 19. 15: *23, 24.* *h, 1* Nephi 8: 13, 14. 15: 26—29. *i*, 1 Nephi 8: 26. *j, 1 Nephi 8: 4, 17, 18.* *k*, 2 Nephi 5: 20.

a, 1 Nephi 2: 7, 14. *b*, se *f* 1 Nephi 1 Kap.

af mit Folks Historie; thi de Plader, hvorpaa jeg gjør en fuld
Beskrivelse over mit Folk, har jeg givet Navnet Nephi; derfor
blive de kaldte Nephis Plader efter mit eget Navn; og disse
Plader blive ligeledes kaldte Nephis Plader.
3. Ikke desmindre har jeg faaet en Befaling af Herren, at jeg
skulde tilberede disse Plader i det særegne Øjemed, at en Be-
retning skulde indgraves paa dem om mit Folks Gudstjeneste.
4. Paa de andre Plader skulde en Beretning skrives om
Kongernes Regjering, om Krigene og Urolighederne iblandt mit
Folk; derfor skulle disse Plader for største Delen handle om
Gudstjenesten; og de andre Plader ere for største Delen om Kon-
gernes Regjering, om Krigene og Urolighederne iblandt mit Folk.
5. Derfor har Herren befalet mig at gjøre disse Plader i
et for ham [c]viist Øjemed, hvilket Øjemed jeg ikke kjender.
6. Men Herren kjender alle Ting fra Begyndelsen af; og
derfor bereder han Vej til at fuldbringe alle sine Gjerninger
iblandt Menneskenes Børn; thi se, han har al Magt til at fuld-
byrde alle sine Ord. Og saaledes ske det. Amen.

---

10 KAPITEL.

1. Og jeg, Nephi, skrider nu til at give en Beretning paa
disse Plader om mine Handlinger, min Regjering og mit Em-
bede; og for at vedblive min Beretning maa jeg tale noget
om min Faders og tillige om mine Brødres Handlinger.
2. Thi se, det begav sig, efter at min Fader havde ophørt
med at tale om Indholdet af sin Drøm og med at formane
mine Brødre til al Flid, talede han til dem om Jøderne,
3. At, efter at de, tilligemed den store Stad Jerusalem,
skulde vorde ødelagte, og mange blive bortførte fangne til
Babylon, skulde de i Herrens egen bestemte Tid vende tilbage
igjen, ja, endog [a]bringes tilbage ud af Fangenskab, og efter at
de bragtes tilbage ud af Fangenskab, skulde de atter besidde
deres Arveland.
4. Ja, [b]sex hundrede Aar fra den Tid af, da min Fader
forlod Jerusalem, vilde den Herre Gud oprejse en [c]Profet
iblandt Jøderne, ja, en Messias eller, med andre Ord, en Ver-
dens Frelser.
5. Og han talede ligeledes om, hvilket [d]stort Antal af Pro-
feterne der havde vidnet om disse Ting, angaaende denne
Messias, om hvem han havde talet, eller denne Verdens Forløser.

---

c, Morm. Ord. 1: 7. 1 Nephi 19: 3. Pagtens Bog 10: 34, 35, 40.

a, 2 Nephi 6: 8, 9. Dan. 9: 2. b, 1 Nephi 10: 4. 19: 8. 2 Nephi 25: 19. 3 *Nephi 1: 1.* *c, 1 Nephi 22:* 20, 21. 3 Nephi 20: 23. d, 3 Nephi 20: 24.

6. Thi den hele Menneskeslægt var i en [e]fortabt og falden Tilstand, og vilde altid forblive saaledes, medmindre de vilde forlade sig paa denne Forløser.

7. Og han talede ogsaa angaaende en Profet, som skulde komme førend Messias, for at berede Herrens Vej;

8. Ja, at han skulde gaa frem og raabe i Ørken: Bereder Herrens Vej, gjører hans Stier rette; thi der staar En iblandt eder, hvem I ikke kjende; og han er mægtigere end jeg, hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse. Og min Fader talede meget angaaende disse Ting.

9. Og min Fader sagde, at han skulde døbe i Bethabara, hinsides Jordan; og han sagde ogsaa, at han skulde døbe med Vand; endog at han skulde døbe Messias med Vand.

10. Og efter at han havde døbt Messias med Vand, skulde han se og vidne om, at han havde døbt det Guds Lam, som skulde borttage Verdens Synder.

11. Og det skete, at da min Fader havde sagt disse Ord, talede han til mine Brødre om Evangeliet, som skulde prædikes iblandt Jøderne, samt hvorledes Jøderne skulde [g]nedsynke i Vantro. Og efter at Messias, som skulde komme, var bleven ihjelslagen af Jøderne, skulde han opstaa fra de Døde, og han skulde aabenbare sig ved den Helligaand for Hedningerne.

12. Ja, min Fader talede ogsaa meget med Hensyn til Hedningerne, og ligesaa angaaende Israels Hus, at de skulde lignes ved et [h]Olietræ, hvis Grene skulde afbrydes og adspredes over hele Jorden;

13. Derfor, sagde han, maatte det nødvendigvis ske, at vi i Endrægtighed skulde føres til det [i]forjættede Land, for at opfylde Herrens Ord, som siger, at vi skulle blive adspredte over hele Jorden.

14. Og efter at Israels Hus var bleven adspredt, skulde de atter samles tilsammen; ja, efter at [j]Hedningerne havde anammet Evangeliets Fylde, skulde Olietræets naturlige Grene, eller de Overblevne af Israels Hus, indpodes eller komme til Kundskab om den sande Messias, deres Herre og Forløser.

15. Og saaledes profeterede min Fader og talede til mine Brødre; og ligeledes talede han om mange andre Ting, som jeg ikke skriver i denne Bog; thi jeg har [k]skrevet saa meget deraf, som det var nødvendigt for mig i min anden Bog.

16. Og alt dette, hvorom jeg har talet, skete, medens min Fader [l]boede i et Telt i Lemuels Dal.

---

e, 2 Nephi 2: 5—8. 9: 6—38. 25: 20. 31: 21. Mos. 16: 4, 5. Alma 9: 30, 32. *f,* 1 Nephi 11: 27. 2 Nephi 31: 4—18. *g,* Jakob 4: 15. 3 Nephi 15: 28. Rom. 11 Kap. *h,* Jakob 5 og 6 Kap. *i,* 1 Nephi 2: 20. 18: 23. *j,* Jakob 5 Kap. 3 Nephi 16: 4—7. 21: 1—11. *k,* se *f* 1 Nephi 1 Kap. *l,* 1 Nephi 1: 14.

17. Og det begav sig, efter at jeg, Nephi, havde hørt alle min Faders Ord, angaaende det, som han saa' i et Syn, og ligeledes det, som han talede ved den Helligaands Kraft, hvilken Kraft han erholdt ved Troen paa Guds Søn, — og Guds Søn var Messias, som skulde komme, — ønskede jeg, Nephi, at jeg ogsaa maatte se og høre og fatte disse Ting ved den Helligaands Kraft, hvilken er en [m]Gave af Gud til alle dem, som flittigt søge ham, saa vel i gamle Tider som paa den Tid, da han skal aabenbare sig for Menneskenes Børn;

18. Thi han er den Samme i Gaar, i Dag, og for evigt; og Vejen er beredt for alle Mennesker fra Verdens Begyndelse, dersom de omvende sig og komme til ham;

19. Thi den, som flittigt søger, skal finde; og Guds Hemmeligheder skulle vorde aabenbarede for dem ved den Helligaands Kraft, lige saa vel i disse Dage som i gamle Dage, og som i gamle Dage saa og i de kommende Dage; thi Herrens Vej er een evig Omgang.

20. Derfor ihukom, o Menneske, at for alle dine Gjerninger skal du blive bragt til Doms.

21. Derfor, om I have søgt at gjøre Ondt i eders Prøvelses Dage, da ere I fundne urene for Guds Domstol; og intet Urent kan bo hos Gud; og derfor ville I blive bortkastede for evigt.

22. Og den Helligaand giver mig Myndighed til at tale om disse Ting, men ikke at fornægte dem.

---

11 KAPITEL.

1. Thi det skete, efter at jeg havde begjæret at erholde Kundskab om de Ting, som min Fader havde set, da jeg troede, at Herren var mægtig til at give dem tilkjende for mig, blev jeg, medens jeg sad og overvejede dette i mit Hjerte, bortført i Herrens Aand, ja, hen til et meget højt Bjerg, som jeg aldrig tilforn havde set, og hvorpaa jeg aldrig før havde sat min Fod.

2. Og Aanden sagde til mig: Se, hvad ønsker du?

3. Og jeg sagde: Jeg ønsker at se de Ting, som min Fader saa'.

4. Og Aanden sagde til mig: Tror du, at din Fader saa' [a]Træet, om hvilket han har talet?

5. Og jeg sagde: Ja, du veed, at jeg tror alle min Faders Ord.

6. Og da jeg havde talet disse Ord, raabte Aanden med en

---

m, 2 Petr. 1: 21.

a, 1 Nephi 8: 10—12. 11: 8, 9. 15: 21, 22.

høj Røst, sigende: Hosianna, lovet være Herren, den allerhøjeste Gud! thi han er Gud over al Jorden, ja, end over Alle; og velsignet er du, Nephi, fordi du tror paa den højeste Guds Søn; og derfor skal du se de Ting, som du har begjæret.

7. Og se, dette skal gives dig til et Tegn: Efter at du har set Træet, hvilket bar den Frugt, som din Fader smagte, skal du ogsaa se en Mand stige ned fra Himmelen; og ham skal du beskue; og efter at du har set ham, skal du bære Vidnesbyrd om, at han er Guds Søn.

8. Og det skete, at Aanden sagde til mig: Se! Og jeg saa' og beskuede et Træ; og det var ligt det Træ, som min Fader havde set; og dets Skjønhed overgik, ja, var langt større end al anden Skjønhed; og dets Hvidhed overgik nyfalden Snees Hvidhed.

9. Og efter at jeg havde set Træet, sagde jeg til Aanden: Jeg ser, at du har vist mig det Træ, som er det dyrebareste af alle.

10. Og han sagde til mig: Hvad ønsker du?

11. Og jeg sagde til ham: At vide dets Betydning; thi jeg talte til ham, som en Mand taler; thi jeg saa', at han var i en [b]Mands Skikkelse; men jeg vidste alligevel, at det var Herrens Aand; og han talede til mig, som en Mand taler til en anden.

12. Og det begav sig, at han sagde til mig: Se! Og jeg vendte Blikket for at se paa ham, og jeg saa' ham ikke; thi han var gaaet bort fra mit Aasyn.

13. Og det skete, at jeg saa' den store Stad Jerusalem samt andre Stæder. Og jeg saa' Staden Nazareth; og i Staden [c]Nazareth saa' jeg en Jomfru, og hun var overordentlig skjøn og hvid.

14. Og det begav sig, at jeg saa' Himlene aabne sig, og en Engel kom ned og stod foran mig og sagde til mig: Nephi, hvad ser du?

15. Og jeg sagde til ham: Jeg ser en Jomfru, som er skjønnere og dejligere end alle andre Jomfruer.

16. Og han sagde til mig: Fatter du Guds Nedladenhed?

17. Og jeg sagde til ham: Jeg veed, at han elsker sine Børn; men jeg fatter ikke alle Tings Betydning.

18. Og han sagde til mig: Se, Jomfruen, som du ser, er Guds Søns [d]Moder efter Kjødets Vis.

19. Og det skete, at jeg saa', at hun blev bortført i Aanden; og efter at hun havde været bortført i Aanden for en Tid, talede Englen til mig, sigende: Se!

---

b, Joh. 14: 16, 17. *c*, Luk. 1: 26, 27. *d*, 1 Nephi 11: 20, 21. Mos. 15: 2—5. 19: 13. Ether 3: 9. Luk. 1: 31, 32.

20. Og jeg saa' Jomfruen igjen, bærende et Barn i sine Arme.
21. Og Englen sagde til mig: Se det Guds Lam, ja, den evige Faders Søn! Forstaar du Træets Betydning, som din Fader saa'?
22. Og jeg svarede ham og sagde: Ja, det er Guds [e]Kjærlighed, hvilken udgyder sig i Menneskenes Børns Hjerter; det er derfor det ønskeligste af Alt.
23. Og han talede til mig, sigende: Ja, og det allerglædeligste for Sjælen.
24. Og efter at han havde talet disse Ord, sagde han til mig: Se! Og jeg saa' Guds Søn gaa frem iblandt Menneskenes Børn; og jeg saa' mange falde ned for hans Fødder og tilbede ham.
25. Og det begav sig, at jeg saa', at [f]Jernstangen, som min Fader havde set, var Guds Ord, hvilket ledte til det levende Vands Kilde, eller til Livsens Træ, hvilket Vand forestillede Guds Kjærlighed; og jeg saa' ligeledes, at Livsens Træ var en Forestilling af Guds Kjærlighed.
26. Og Englen sagde atter til mig: Se! og betragt Guds Nedladenhed!
27. Og jeg saa' og skuede Verdens Forløser, om hvem min Fader havde talet; og jeg saa' ogsaa [g]Profeten, som skulde berede Vejen for ham. Og det Guds Lam gik hen og blev døbt af ham; og efter at han var døbt, saa' jeg Himlene aabne sig og den Helligaand komme ned af Himmelen og hvile paa ham som i en Dues Skikkelse.
28. Og jeg saa', at han gik frem og tjente Folket med Kraft og stor Herlighed; og Skarer forsamledes for at høre ham; og jeg saa', at de kastede ham ud fra dem.
29. Og jeg saa' ogsaa [h]tolv Andre følge ham. Og det begav sig, at de bleve bortrykkede i Aanden fra mit Aasyn, og jeg saa' dem ikke.
30. Og det skete, at Englen talede til mig igjen, sigende: Se! Og jeg saa' Himlene atter aabne sig, og jeg saa' Engle stige ned til Menneskenes Børn; og de tjente dem.
31. Og han talede atter til mig og sagde: Se! Og jeg saa' det Guds Lam gaa frem iblandt Menneskenes Børn. Og jeg saa' mange Folk, som vare syge, og som vare besværede med allehaande Svagheder, og med Djævle og urene Aander; og Englen talede til mig og viste mig alle disse Ting. Og de helbrededes formedelst Guds Lams Kraft, og Djævlene og de urene Aander bleve uddrevne.

---

e, 1 Nephi 11: 25. Moro. 8: 26. *f*, 1 Nephi 8: 19. *g*, 1 Nephi 10: 7—10. 2 Nephi 31: 4—14. *h*, 1 Nephi 11: 34, 35, 36. 12: 9. 13: 24—26, 40, 41. 14: 20.

32. Og det skete, at Englen talede til mig igjen, sigende: Se! Og jeg saa' det Guds Lam, at han blev tagen af Folket; ja, den evige Guds Søn blev dømt af Verden; og jeg saa' det og bærer Vidnesbyrd derom.

33. Og jeg, Nephi, saa', at han blev løftet op paa et Kors og ihjelslagen for Verdens Synder.

34. Og efter at han var ihjelslagen, saa' jeg, at Jordens Skarer samledes tilsammen for at stride imod Lammets Apostle; thi saaledes kaldtes de Tolv af Herrens Engel.

35. Og Jordens Folkemængder vare forsamlede; og jeg saa', at de vare i en stor og rummelig Bygning, lig den [i]Bygning, som min Fader saa'. Og Herrens Engel talede atter til mig, sigende: Se Verden og dens Visdom; ja, se Israels Hus har forsamlet sig for at stride imod Lammets tolv Apostle.

36. Og det skete, at jeg saa' og bevidner, at den store og rummelige Bygning var Verdens Stolthed; og den faldt, og dens Fald var meget stort. Og Herrens Engel talede atter til mig, sigende: Saaledes skulle alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som stride imod Lammets tolv Apostle, blive ødelagte.

---

12 KAPITEL.

1. Og det skete, at Englen sagde til mig: Se din Sæd, og ligesaa dine Brødres Sæd! Og jeg saa' og skuede det forjættede Land; og jeg saa' store Folkeskarer, ja, deres Tal kunde sammenlignes med Havets Sand.

2. Og det begav sig, at jeg saa' Skarer forsamlede til Strid, den ene imod den anden; og der var Krige og Rygter om Krige samt stor Blodsudgydelse ved Sværdet iblandt mit Folk.

3. Og det begav sig, at jeg saa' Krig og Splidagtighed vedvare i Landet igjennem mange Slægter; og jeg saa' mange Stæder, ja, saa mange, at jeg ikke talte dem.

4. Og det skete, at jeg saa' et tykt [a]Mørke over det forjættede Land; og jeg saa' Lyn, og jeg hørte Tordener og Jordskjælv og alle Slags buldrende Lyd; og jeg saa', at Jorden og Klipperne revnede, og Bjergene søndersplittedes; og jeg saa'

---

i, 1 Nephi 8: 26—28.

a, 1 Nephi 19: 10—12. 2 Nephi 26: 3—7. Hela. 14: 20—27. 3 Nephi 8—10 Kap.

Jordens Sletter opbrydes og mange Stæder synke; og jeg saa' mange Stæder opbrændes med Ild; og jeg saa' mange styrte til Jorden, formedelst dens Rystelse.

5. Og det skete, efter at jeg havde set disse Ting, at jeg saa' den mørke Taage drage bort fra Jorden; og se, jeg saa' store Mængder, som vare faldne under Herrens store og forfærdelige Straffedomme.

6. Og jeg saa' Himlene aabne sig og det Guds Lam [b]komme ud af Himmelen; og han kom ned og fremstillede sig for Folket.

7. Og jeg saa' ogsaa og bevidner, at den Helligaand faldt paa andre [c]Tolv, og de bleve beskikkede af Gud og udvalgte.

8. Og Englen talede til mig, sigende: Se Lammets tolv Disciple, hvilke ere valgte til Tjenesten iblandt din Sæd.

9. Og han sagde til mig: Erindrer du Lammets tolv Apostle? Se, det er dem, som skulle dømme de tolv Israels Stammer; derfor skulle de tolv Guds Tjenere iblandt din Sæd dømmes af dem; thi I ere af Israels Hus.

10. Og disse tolv Guds Tjenere, som du ser, skulle dømme din Sæd. Og se, de ere retfærdige til evig Tid; thi formedelst deres Tro paa Guds Lam ere deres Klæder gjorte hvide i Lammets Blod.

11. Og Englen sagde til mig: Se! Og jeg saa' [d]tre Slægter hensove i Retfærdighed; og deres Klæder vare hvide ligesom det Guds Lam. Og Englen sagde til mig: Disse ere gjorte hvide i Lammets Blod, formedelst deres Tro paa ham.

12. Og jeg, Nephi, saa' ogsaa mange af den fjerde Slægt hensove i Retfærdighed.

13. Og det skete, at jeg saa' Jordens Folkeskarer samlede tilsammen.

14. Og Englen sagde til mig: Se din Sæd, samt dine Brødres Sæd!

15. Og jeg saa' og skuede det [e]Folk, som var af min Sæd, samlede i stor Mangfoldighed imod mine Brødres Sæd; og de vare forsamlede til Krig.

16. Og Englen talede til mig, sigende: Se Kilden med urent Vand, som din Fader saa'; ja, [f]Floden, som han talede om; og dens Dyb er Helvedes Dyb;

---

b, 2 Nephi 16: 1, 9. Alma 16: 20. 3 Nephi 11: 3—17. c, 3 Nephi 11: 22. 12: 1. 13: 25. 15: 11. 18: 37. 19: 4—36. 27 og 28 Kap. 4 Nephi 1: 1—14. d, 2 Nephi 26: 9, 10. Alma 45: 10—14. Hela. 13: 5, 6, 9, 10. 3 Nephi 27: 31, 32. Morm. 6 Kap. e, Morm. 6 Kap. f, 1 Nephi 8: 13, 14. 15: 26—29.

17. Og Mørkhedens Taage er Djævelens Fristelser, som forblinde Menneskenes Børns Øjne, forhærde deres Hjerter og lede dem bort paa brede Veje, saa at de omkomme og fortabes.

18. Og den store rummelige Bygning, som din Fader saa', er Menneskenes Stolthed og forfængelige Tanker. Og et stort og forfærdeligt Svælg adskiller dem, ja, den evige Guds Retfærdigheds Ord, og Messias, som er det Guds Lam, om hvem den Helligaand bærer Vidnesbyrd fra Verdens Begyndelse indtil denne Tid, og fra nu af til evig Tid.

19. Og medens Englen talede disse Ord, saa' jeg, at mine Brødres Sæd stred imod min Sæd, i Overensstemmelse med Englens Ord; og paa Grund af min Sæds Stolthed og Djævelens Fristelser saa' jeg, at mine Brødres Sæd fik Overmagten over Folket af min Sæd.

20. Og det skete, at jeg saa', at Folket af mine Brødres Sæd havde overvundet min Sæd; og de gik frem i store Skarer i Landet.

21. Og jeg saa' dem forsamlede i store Mængder; og jeg saa', at der var Krig og Rygter om Krig iblandt dem; og under Krig og Rygter om Krig saa' jeg [g]mange Slægter hensove.

22. Og Englen sagde til mig: Se, disse skulle nedsynke i Vantro.

23. Og det skete, at jeg saa', at de, efter at være nedsunkne i Vantro, bleve til et [h]mørkt, urenligt og afskyeligt Folk, fuldt af Dovenskab og allehaande Vederstyggeligheder.

---

13 KAPITEL.

1. Og det skete, at Englen talede til mig, sigende: Se! Og jeg saa' og skuede mange Folk og Riger.

2. Og Englen sagde til mig: Hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser mange Folk og Riger.

3. Og han sagde til mig: Disse ere Hedningernes Folk og Riger.

4. Og jeg saa' iblandt de hedenske Folk Grundvolden til en [a]stor Kirke.

5. Og Englen sagde til mig: Se Grundvolden til en Kirke, som er vederstyggeligere end alle andre Kirker, som [b]ihjelslaar Guds Hellige, ja, og piner dem, og nedbøjer dem samt paalægger dem et Jernaag og undertrykker dem i Trældom.

---

g, Over 1400 Aar. *h,* 2 Nephi 5: 20—25. Alma 3: 6—19. Morm. 5: 15.

a, Vers 6, 26, 28, 32, 34. 1 Nephi 14: 3, 9—17. *b,* Vers 9. 1 Nephi 14: 13. Aab. 17: 6. 18: 24.

6. Og saaledes saa' jeg denne store og vederstyggelige Kirke; og jeg [c]saa', at Djævelen var dens Grundvold.

7. Og jeg [d]saa' ligeledes Guld og Sølv, Silke og Skarlagen, samt fint Linned og alle Slags kostbare Klæder; og jeg saa' mange Skjøger.

8. Og Englen talede til mig, sigende: Se, Guldet og Sølvet, Silken og Skarlagenet, samt det fine Linned og de kostbare Klæder og Skjøgerne ere denne store vederstyggelige Kirkes Begjærligheder.

9. Og for at opnaa Verdens Ros fører den Guds Hellige i Fangenskab og ødelægger dem.

10. Og det skete, at jeg saa' [e]mange Vande, og de skilte Hedningerne fra mine Brødres Sæd.

11. Og det begav sig, at Englen sagde til mig: Se, Guds Vrede er over dine Brødres Sæd!

12. Og jeg saa', og se, der var iblandt Hedningerne en [f]Mand, som var adskilt fra mine Brødres Sæd ved de mange Vande; og jeg saa', at Guds Aand kom ned og virkede paa Manden; og han foer hen over de mange Vande, lige til mine Brødres Sæd, som vare i det forjættede Land.

13. Og det skete, at jeg saa', at Guds Aand virkede paa [g]andre Hedninger; og de gik ud af Fangenskab og fore over de mange Vande.

14. Og det begav sig, at jeg saa' store Skarer af Hedninger paa det forjættede Land; og jeg saa', at Guds Vrede var over mine [h]Brødres Sæd; og de bleve adspredte for Hedningernes Aasyn og bleve slagne.

15. Og jeg saa', at Herrens Aand var over Hedningerne, og de havde Fremgang og fik Landet i deres Besiddelse; og jeg saa', at de vare hvide og meget smukke og skjønne, ligesom mit [i]Folk, førend de bleve ihjelslagne.

16. Og det skete, at jeg, Nephi, saa', at Hedningerne, som vare udgangne af Trældom, ydmygede sig for Herren; og Herrens Kraft var med dem.

17. Og jeg saa', at deres [j]Moderfolk var samlet tilsammen paa Vandene, og ligeledes paa Landet, for at føre Krig imod dem.

18. Og jeg saa', at Guds Kraft var med dem, og at Guds Vrede var over Alle, som vare forsamlede imod dem til Strid.

---

c, 1 Nephi 14: 9, 10. 22: 22, 23. *d*, Morm. 8: 36—38. Aab. 18: 10—17. *e*, Atlanterhavet. *f*, Columbus. *g*, Pilgrimsfædrene. *h*, Indianerne. *i*, Morm. 6: 17—22. *j*, Briterne.

19. Og jeg, Nephi, saa', at [k]Hedningerne, som vare udgangne af Fangenskab, formedelst Guds Kraft udfriedes af alle andre Folks Hænder.

20. Og det skete, at jeg, Nephi, saa' dem trives i Landet; og jeg saa' en [l]Bog, der udbredtes iblandt dem.

21. Og Englen sagde til mig: Kjender du Bogens Betydning?

22. Og jeg sagde: Jeg kjender den ikke.

23. Og han sagde: Se, den kommer ud af en Jødes Mund; og jeg, Nephi, saa' den; og han sagde til mig: Bogen, som du ser, er en Optegnelse af Jøderne, hvilken indeholder Herrens Pagter, som han har gjort med Israels Hus; og den indeholder ogsaa mange af de hellige Profeters Forudsigelser; og det er en Optegnelse lig den, som er indgravet paa [m]Messingpladerne, undtagen at der ikke er saa mange; ikke desmindre indeholde de Herrens Pagter, som han har gjort med Israels Hus; derfor ere de af stort Værd for Hedningerne.

24. Og Herrens Engel sagde til mig: Du har set, at Bogen kom ud af en Jødes Mund; og da den kom ud af Jødens Mund, indeholdt den Herrens Evangelium i dets Tydelighed, og de tolv Apostle bære Vidnesbyrd om Herren, og de bære Vidnesbyrd i Overensstemmelse med Sandheden, som er i det Guds Lam.

25. Derfor udgaa disse Ting i Renhed fra Jøderne til Hedningerne i Overensstemmelse med Sandheden, som er i Gud.

26. Og efter at de udgaa ved Lammets tolv Apostles Hænder fra Jøderne til Hedningerne, ser du Grundvolden til en stor og vederstyggelig Kirke, hvilken er vederstyggeligere end alle andre Kirker; thi se, de have [n]borttaget mange Dele af Lammets Evangelium, som ere tydelige og saare ypperlige; og ligeledes have de borttaget mange af Herrens Pagter.

27. Og alt dette have de gjort for at forvende Herrens rette Veje, at de maatte forblinde Menneskenes Børns Øjne og forhærde deres Hjerter.

28. Og derfor ser du, at efter at Bogen er gaaet igjennem den store og vederstyggelige Kirkes Hænder, er der mange tydelige og ypperlige Ting tagne bort af Bogen, som er det Guds Lams Bog.

29. Og efter at disse tydelige og ypperlige Ting ere borttagne, udgaar den til alle de hedenske Folk; og efter at den er udgaaet til alle de hedenske Folk, ja, endog over de mange Vande, som du har set, med de Hedninger, som ere udgangne af Trældom, ser du, at paa Grund af disse Ting, som ere borttagne af Lammets Evangelium, er der en saare stor Mængde,

---

k, De Forenede Stater. *l*, Bibelen. *m*, se *a* 1 Nephi 3 Kap. *n*, Vers 28—32.

der støde an, ja, i den Grad, at Satan har stor Magt over dem; og dette er paa Grund af de mange tydelige og ypperlige Ting, som ere tagne ud af Bogen, og som vare tydelige for Menneskenes Børns Forstand, i Overensstemmelse med den Enfoldighed, som er i Guds Lam.

30. Ikke desmindre ser du, at den Herre Gud ikke vil tillade de [o]Hedninger, som ere udgangne af Trældom og ere blevne opløftede ved Guds Kraft over alle andre Folk i Landet, aldeles at tilintetgjøre [p]Blandingen af din Sæd, som er iblandt dine Brødres Efterkommere; thi dette er et udvalgt Land fremfor alle andre, og det er det Land, som den Herre Gud har lovet i sin Pagt med din Fader, at hans Sæd skulde have til deres Arveland.

31. Ej heller vil han tilstede, at Hedningerne skulle ødelægge dine Brødres [q]Sæd.

32. Ej heller vil den Herre Gud tilstede, at Hedningerne skulle for evigt forblive i den gruelige Blindheds Tilstand, som du ser, de ere i, fordi disse tydelige og ypperlige Dele af Lammets Evangelium have været tilbageholdte af den vederstyggelige Kirke, hvis Grundlæggelse du har set.

33. Thi saa siger det Guds Lam: Jeg vil være barmhjertig imod Hedningerne og hjemsøge de Overblevne af Israels Hus med svære Straffedomme.

34. Og det skete, at Herrens Engel talede til mig, sigende: Se, siger det Guds Lam, efter at jeg har hjemsøgt de Overblevne af Israels Hus — og disse Overblevne, om hvem jeg taler, ere din Faders Sæd — med Straffedomme og slaaet [r]dem ved Hedningernes Hænder, og efter at Hedningerne blive meget vildfarende, fordi de allertydeligste og ypperligste Dele af Lammets Evangelium have været holdte tilbage af den vederstyggelige Kirke, som er Moderen til Skjøger, siger Lammet, vil jeg paa den Dag forbarme mig saa meget over Hedningerne, at jeg i min egen Kraft vil frembringe meget af mit Evangelium til dem, hvilket skal være tydeligt og ypperligt, siger Lammet.

35. Thi se, siger Lammet, jeg vil aabenbare mig for dine Efterkommere, saa at de skulle skrive mange Ting, som jeg skal meddele dem, hvilke skulle være tydelige og ypperlige; og efter at din Sæd bliver ødelagt og nedsynker i Vantro, og ligesaa dine Brødres Sæd, se, da skulle disse Ting blive [s]forvarede for at komme frem til Hedningerne formedelst Lammets Gave og Kraft.

---

o, De Forenede Stater. 2 Nephi 10: 10—14. *p*, Alma 45: 10—14. Morm. 9: 24. *q*, Indianerne. Vers 33, 34. 3 Nephi 16: 7—10. Morm. 5: 19—21. *r*, Indianerne. *s*, 2 Nephi 27: 6—26. 3 Nephi 16: 4. Morm. 8: 4.

36. Og i dem skal mit Evangelium være skrevet, siger Lammet, og min Klippe og min Frelse.

37. Og salige ere [t]de, som skulle søge at frembringe mit Zion paa hin Dag; thi de skulle have den Helligaands Gave og Kraft; og dersom de udholde indtil Enden, skulle de blive ophøjede paa den yderste Dag og vorde frelste i Lammets evigvarende Rige; og hvo, som forkynder Fred, ja, et glædeligt Budskab, hvor dejlige de skulle være paa Bjergene.

38. Og det skete, at jeg saa' de Overblevne af mine Brødres Sæd, samt det Guds Lams [u]Bog, som var kommen ud af Jødens Mund, og den kom fra Hedningerne til de Overblevne af mine Brødres Sæd.

39. Og efter at den var kommen til dem, saa' jeg andre [v]Bøger komme frem formedelst Lammets Kraft fra Hedningerne til dem, for at overbevise Hedningerne og de Overblevne af mine Brødres Sæd, samt Jøderne, som vare adspredte over hele Jorden, om, at Profeternes og Lammets tolv Apostles Skrifter ere sande.

40. Og Englen talede til mig, sigende: Disse sidste Optegnelser, som du har set iblandt Hedningerne, skulle stadfæste Sandheden af de [w]første, hvilke ere af Lammets de tolv Apostle, og skulle aabenbare de tydelige og ypperlige Ting, som borttoges fra dem, og skulle kundgjøre for alle Slægter, Tungemaal og Folk, at Guds Lam er den evige Faders Søn og Verdens Frelser, og at alle Mennesker maa komme til ham, da de ellers ikke kunne blive frelste.

41. Og de maa komme i Overensstemmelse med de Ord, som skulle blive stadfæstede ved Lammets Mund; og Lammets Ord skulle blive kundgjorte i din Sæds Optegnelser, saa vel som i Lammets tolv Apostles Optegnelser; og saaledes skulle de [x]begge stadfæstes til et; thi der er een Gud og een Hyrde over hele Jorden.

42. Og Tiden kommer, da han skal aabenbare sig for alle Folk, baade for Jøderne og for Hedningerne; og efter at han har aabenbaret sig for Jøderne og ogsaa for Hedningerne, da skal han aabenbare sig for Hedningerne og ogsaa for Jøderne, og de sidste skulle blive de første, og de første skulle blive de sidste.

14 KAPITEL.

1. Og det skal ske, at dersom Hedningerne ville høre Guds Lam paa den Dag, da han giver sig tilkjende for dem

t, 2 Nephi 30: 3. Jakob 5: 70—75. 6: 2, 3. *u*, Bibelen. *v*, Mormons Bog, Pagtens Bog osv. *w*, Bibelen. *x*, 2 Nephi 3: 12. 2 Nephi 29: 13, 14. Ezek. 37: 15—28.

i Ord og tillige i [a]Kraft, ja, i Sandhed til at borttage deres
Anstødsstene;
2. Og dersom de ikke forhærde deres Hjerter imod det
Guds Lam, skulle de blive [b]regnede iblandt din Faders Sæd;
ja, de skulle blive regnede til Israels Hus; og de skulle blive
til et velsignet Folk paa det forjættede Land evindeligen; de
skulle ej mere blive [c]undertrykte i Trældom, og Israels Hus
skal ej mere blive forstyrret.
3. Og den store Grav, som er bleven gravet for dem af
den store vederstyggelige Kirke, der blev grundlagt af Djævelen
og hans Børn, for at han kunde vildlede Menneskenes Sjæle
og føre dem ned til Helvede; ja, den store Grav, som gravedes
til Menneskenes Fordærvelse, skal blive fyldt med dem, som
gravede den, til deres fuldstændige Ødelæggelse, siger det Guds
Lam; ikke Sjælens Tilintetgjørelse, ikkun at den kastes ind i
det Helvede, som ingen Ende har.
4. Thi se, dette er overensstemmende med Djævelens Fængsel
og ligesaa med Guds retfærdige Dom over alle dem, som ville
udøve Ugudelighed og Vederstyggelighed for ham.
5. Og det skete, at Englen talede til mig, Nephi, sigende:
Du har set, at dersom Hedningerne omvende sig, skal det
gaa dem vel; og du har ogsaa Kundskab om Herrens Pagter
med Israels Hus; og du har ligeledes hørt, at hvo, som ikke
omvender sig, maa omkomme;
6. Derfor, [d]Ve Hedningerne, dersom de forhærde deres
Hjerter imod det Guds Lam.
7. Thi Tiden kommer, siger det Guds Lam, da jeg vil gjøre
et stort og [e]forunderligt Arbejde iblandt Menneskenes Børn;
en Gjerning, som skal være evig, enten paa den ene eller den
anden Vis, enten til deres Overbevisning til Fred og evigt Liv,
eller til deres Overgivelse til deres Hjerters Forhærdelse og
deres Sjæles Blindhed, til deres Undertrykkelse i Trældom, og
ligeledes til Fordærvelse, baade timelig og aandelig, i Overensstemmelse med Djævelens Fængsel, om hvilket jeg har talet.
8. Og det begav sig, at da Englen havde talet disse Ord,
sagde han til mig: Erindrer du Faderens Pagter med Israels
Hus? Og jeg sagde: Ja.
9. Og det skete, at han sagde til mig: Se og besku den
store og vederstyggelige Kirke, hvilken er Vederstyggelighedernes
Moder, hvis Grundvold er Djævelen.
10. Og han sagde til mig: Se, der er ikkun [f]to Kirker: den

---

a, Vers 14. 1 Nephi 13: 37. Jakob 6: 2, 3. *b,* 3 Nephi 21: 6, 22—25. 30 Kap. Ether 13: 10. *c,* 2 Nephi 10: 10—14. *d,* 2 Nephi 28: 32. 3 Nephi 16: 7—15. 21: 11—21. *e,* Es. 29: 14. *f,* Vers 11—17. 1 Nephi 22: 14, 22—26.

ene er Guds Lams Kirke, og den anden er Djævelens Kirke; altsaa: Hvo, som ikke hører til Guds Lams Kirke, hører til den store Kirke, hvilken er Vederstyggelighedernes Moder, og [g]hun er al Jordens Skjøge.

11. Og det skete, at jeg saa' al Jordens Skjøge, og hun sad paa mange Vande; og hun havde Herredømme over hele Jorden, iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.

12. Og det begav sig, at jeg saa' Guds Lams Kirke, og dens Tal var [h]ringe, paa Grund af Skjøgens Ondskab og Vederstyggeligheder, hende, som sad paa mange Vande; ikke desmindre saa' jeg, at Lammets Kirke, som bestod af Guds Hellige, var ogsaa overalt paa Jorden; men deres Herredømme paa Jorden var ringe, paa Grund af den store Skjøges Ondskab, som jeg saa'.

13. Og det skete, at jeg saa', at den store Vederstyggelighedernes Moder samlede store Mængder af Folk tilsammen paa hele Jorden, fra alle de hedenske Folkeslag, for at stride mod Guds Lam.

14. Og det skete, at jeg, Nephi, saa' Guds Lams Kraft komme ned over Lammets Kirkes Hellige, og over Herrens Pagts Folk, som vare adspredte over den ganske Jord; og de bleve udrustede med Retfærdighed og med Guds [i]Kraft i stor Herlighed.

15. Og det begav sig, at jeg saa' Guds Vrede blive udøst over den store vederstyggelige Kirke, saa at der var Krige og Rygter om Krige iblandt alle Folk og Slægter paa Jorden.

16. Og da der begyndte at blive [j]Krige og Rygter om Krige iblandt alle de Folk, som hørte til Vederstyggelighedernes Moder, talede Englen til mig, sigende: Se, Guds Vrede er over Skjøgernes Moder; og se, du skuer alle disse Ting.

17. Og naar den Dag kommer, at Guds [k]Grumhed bliver udøst over Skjøgernes Moder, som er hele Jordens store vederstyggelige Kirke, hvis Grundvold er Djævelen, da, paa den Dag, skal Faderens Værk begynde med at berede Vejen for Opfyldelsen af hans Pagter, som han har gjort med sit Folk, der er af Israels Hus.

18. Og det skete, at Englen talede til mig og sagde: Se!

19. Og jeg saa' en Mand, som var iført et hvidt Klædebon.

20. Og Englen sagde til mig: Se [l]een af Lammets tolv Apostle!

---

g, Vers 11—17. Aab. 17: 5, 15. *h,* 3 Nephi 14: 14. Es. 24: 6. Math. 24: 37. *i,* 1 Nephi 13: 37, 38. Jakob 6: 2, 3. *j,* 1 Nephi 22: 13, 14. Es. 66: 15, 16. *k,* 1 Nephi 22: 15, 16. 3 Nephi 20: 20. 21: 20, 21. Morm. 8: 41. *l,* Vers 27.

21. Se, han skal se og skrive Resten af disse Ting, ja, ogsaa mange Ting, som have været;

22. Og han skal ogsaa skrive angaaende Verdens Ende.

23. Derfor ere de Ting, han skal skrive, retfærdige og sande; og se, de ere skrevne i den [m]Bog, som du saa' udkomme af Jødens Mund; og paa den Tid, de kom ud af Jødens Mund, eller paa den Tid, Bogen kom ud af Jødens Mund, vare de Ting, som bleve skrevne, tydelige og rene samt meget ypperlige og lette for alle Mennesker at forstaa.

24. Og se, af det, som denne Lammets Apostel skal skrive, er der meget, som du har set; og det øvrige skal du ogsaa se.

25. Men de Ting, som du skal se herefter, skal du ikke skrive; thi den Herre Gud har beskikket Guds Lams Apostel til at skrive dem.

26. Og ligeledes har han vist alle disse Ting til Andre, som have levet, og [n]de have skrevet dem; og de ere forseglede, for at de skulle komme frem i deres Renhed til Israels Hus paa Herrens egen bestemte Tid, i Overensstemmelse med Sandheden, som er i Lammet.

27. Og jeg, Nephi, hørte og bærer Vidnesbyrd om, at denne Lammets Apostels Navn var [o]Johannes, ifølge Englens Ord.

28. Og jeg, Nephi, er forbuden at skrive Resten af de Ting, som jeg saa' og hørte; derfor er det, som jeg har skrevet, tilstrækkeligt for mig; og jeg har kun skrevet en ringe Del af det, som jeg saa'.

29. Og jeg bevidner, at jeg saa' de Ting, som min [p]Fader saa', og Herrens Engel aabenbarede dem for mig.

30. Og nu slutter jeg med at tale om de Ting, som jeg saa', medens jeg var henrykket i Aanden; og selv om alt det, som jeg saa', ikke er skrevet, er dog det, jeg har skrevet, sandt. Og saaledes er det. Amen.

---

15 KAPITEL.

1. Og det skete, efter at jeg, Nephi, havde været henrykket i Aanden og set alle disse Ting, vendte jeg tilbage til min Faders Telt.

2. Og det begav sig, at jeg saa' mine Brødre, og de trættedes med hverandre om det, som min Fader havde talet til dem.

3. Thi han talede visseligt mange store Ting til dem, hvilke vare vanskelige at forstaa, medmindre man adspurgte

---

m, Bibelen. *n*, Ether 3: 21—27. 12: 21. 2 Nephi 27: 6—23. *o*, Vers 20. *p*, 1 Nephi 8: 2.

Herren; og eftersom de vare forhærdede i deres Hjerter, søgte de ikke Herren, som de burde.

4. Og jeg, Nephi, bedrøvedes over deres Hjerters Haardhed, og ligeledes over det, som jeg havde set, og jeg vidste, at de maatte uundgaaelig opfyldes paa Grund af Menneskenes store Ugudelighed.

5. Og det skete, at jeg blev overvældet af mine Lidelser, thi jeg ansaa mine Lidelser for at være større end alle andre, paa Grund af [a]mit Folks Ødelæggelse; thi jeg havde set deres Fald.

6. Og det skete, efter at jeg havde samlet Kræfter, at jeg talede til mine Brødre og begjærede af dem at vide Grunden til deres Trætte.

7. Og de sagde: Se, vi kunne ikke forstaa de Ord, som [b]vor Fader har talet angaaende Olietræets naturlige Grene, ej heller om Hedningerne.

8. Og jeg sagde til dem: Have I adspurgt Herren?

9. Og de sagde til mig: Nej, vi have ikke, thi Herren kundgjør os ikke saadanne Ting.

10. Se, da sagde jeg til dem: Hvorledes er det, at I ikke holde Herrens Bud? Hvorledes er det, at I ville omkomme paa Grund af eders Hjerters Forhærdelse?

11. Erindre I ikke det, som Herren har sagt: Dersom I ej forhærde eders Hjerter, men bede til mig i Tro, med Forvisning om, at I skulle faa, og med Flid holde mine Bud, da skulle disse Ting visselig vorde eder kundgjorte.

12. Se, jeg siger eder, at Herrens Aand, som var i vore Fædre, lignede Israels Hus ved et [c]Olietræ; og se, ere vi ikke afbrudte fra Israels Hus, og ere vi ikke en Gren af Israels Hus?

13. Og nu, hvad vor Fader mener med de naturlige Grenes Indpodning formedelst Hedningernes Fylde, er: at i de sidste Dage, naar vor [d]Sæd er nedsunken i Vantro, ja, i et Tidsrum af mange Aar og mange Slægter, efter at Messias bliver aabenbaret legemlig for Menneskenes Børn, da skal Fylden af Messiæ Evangelium komme til Hedningerne, og fra Hedningerne til de Overblevne af vor Sæd.

14. Og paa den Dag skulle de Overblevne af vor Sæd vide, at de ere af Israels Hus, og at de ere Herrens Pagts Folk; og da skulle de kjende og komme til Kundskab om deres Forfædre, og ligeledes komme til Kundskab om deres Gjenløsers Evangelium, som blev kundgjort for deres Fædre; og de

---

a, Nephiterne. Morm. 6 Kap. *b*, 1 Nephi 9: 1. *c*, Vers 13, 16. 2 Nephi 3: 5. Jakob 5 Kap. 6: 1—4. *d*, Indianerne. Vers 14—20. 1 Nephi 22: 8—12. 3 Nephi 5: 21—26. 16: 10—12. 21 Kap. Morm. 5: 10—15, 20, 21.

skulle komme til Kundskab om deres Gjenløser og hans Læres rette Betydning, saa at de kunne vide, hvorledes de skulle komme til ham og blive frelste.

15. Og ville de da ikke paa den Dag fryde sig og prise deres evige Gud, deres Klippe og deres Salighed? Ja, ville de da ikke paa den Dag modtage Kraft og Næring af det ægte Vintræ? Ja, ville de da ikke komme ind i Guds sande Faaresti?

16. Se, jeg siger eder: Ja, de skulle atter blive ihukommede iblandt Israels Hus; de skulle blive indpodede i det sande Olietræ, eftersom de ere en naturlig Gren deraf.

17. Og dette er, hvad vor Fader mente; og han mener, at det ikke vil ske, førend de ere adspredte af Hedningerne; og han mener, at det skal komme ved Hedningerne, paa det at Herren maa vise sin Kraft for dem, netop fordi han skal blive forkastet af Jøderne eller af Israels Hus.

18. Derfor har vor Fader ikke talet om vor Sæd alene, men ogsaa om hele Israels Hus, idet han sigtede til den Pagt, som skal blive opfyldt i de sidste Dage, hvilken Pagt Herren gjorde med vor Fader Abraham, sigende: I din Sæd skulle alle Slægter paa Jorden vorde velsignede.

19. Og det skete, at jeg, Nephi, talede meget til dem angaaende disse Ting; ja, jeg talede til dem om [e]Jødernes Gjenoprejsning i de sidste Dage.

20. Og jeg gjentog for dem de Ord, som Esaias talede angaaende Jødernes eller Israels Hus' Gjenoprettelse; og efter at de vare bragte tilbage, skulde de ikke mere blive forstyrrede, ej heller skulde de blive adspredte igjen. Og jeg talede mange Ord til mine Brødre, saa at de bleve tilfredsstillede og ydmygede sig for Herren.

21. Og det skete, at de talede til mig igjen, sigende: Hvad betyder dette, som vor Fader saa' i en Drøm? Hvad betyder [f]Træet, som han saa'?

22. Og jeg sagde, at det forestillede Livsens Træ.

23. Og de sagde til mig: Hvad betyder [g]Jernstangen, som vor Fader saa', og som førte til Træet?

24. Og jeg sagde til dem, at det var Guds Ord, og at Enhver, som vilde give Agt paa Guds Ord og holde fast derved, vilde aldrig omkomme, ej heller kunde Modstanderens Fristelser og gloende Pile overvinde dem til Forblindelse, for at lede dem bort til Fordærvelse.

25. Derfor formanede jeg, Nephi, dem til at give Agt paa

---

e, 1 Nephi 19: 13—16. 22: 11, 12. 2 Nephi 6: 10—15. 9: 1, 2. 10: 5—9. 25: 16, 17. 30: 7, 8. 3 Nephi 5: 21—26. 20: 29—34. 21: 26—29. 29: 1, 3. Morm. 5: 14.
f, 1 Nephi 8: 10—12. *g*, 1 Nephi 8: 19.

Herrens Ord; ja, jeg formanede dem af alle min Sjæls Kræfter, og med al den Evne, som jeg var i Besiddelse af, at de til enhver Tid skulde give Agt paa Guds Ord, og i alle Ting ihukomme at holde hans Bud.

26. Og de sagde til mig: Hvad betyder den [h]Vandflod, som vor Fader saa'?

27. Og jeg sagde til dem, at Vandet, som min Fader saa', var Urenhed; og saa meget vare hans Tanker henvendte paa andre Ting, at han saa' ikke Vandets Urenhed.

28. Og jeg sagde til dem, at det var et frygteligt [i]Svælg, som adskilte de Ugudelige fra Livsens Træ, og ligeledes fra Guds Hellige.

29. Og jeg sagde til dem, at det forestillede det skrækkelige Helvede, som Englen sagde til mig var beredt for de Ugudelige.

30. Og jeg sagde til dem, at min Fader ligeledes saa', at Guds Retfærdighed adskilte de Ugudelige fra de Retfærdige; og dens Glans var ligesom Skinnet af en Ildslue, som opstiger til Gud evindelig og har ingen Ende.

31. Og de sagde til mig: Betyder dette Legemets Lidelser i Prøvelsens Dage, eller betyder det Sjælens sidste Tilstand efter det timelige Legemes Død, eller tales der om timelige Ting?

32. Og det skete, at jeg sagde til dem, at det forestillede baade timelige og aandelige Ting; thi den Dag skulde komme, da de vilde blive dømte efter deres Gjerninger, ja, de Gjerninger, som vare gjorte med det timelige Legeme i deres Prøvelses Dage.

33. Derfor, om de skulde dø i deres Ugudelighed, maatte de ogsaa blive forkastede med Hensyn til Ting, som ere aandelige, hvilke henhøre til Retfærdighed; derfor skulde de komme til at staa for Gud, for at blive dømte efter deres Gjerninger; og dersom deres Gjerninger have været [j]urene, maa de jo ogsaa være urene; og dersom de ere urene, saa kunne de ikke bo i Guds Rige; thi om saa var, maatte Guds Rige ogsaa være urent.

34. Men se, jeg siger eder, Guds Rige er ikke urent, og intet Urent kan indkomme i Guds Rige; derfor maa der nødvendigvis være et urent Sted beredt for det, som er urent.

35. Og der er et Sted beredt, ja, det samme [k]skrækkelige Helvede, hvorom jeg har talet, og Djævelen er dets Grundvold; derfor er Menneskenes Sjæles sidste Tilstand: Enten at bo i Guds Rige, eller at blive forkastede formedelst den [l]Retfærdighed, som jeg har talet om.

36. Derfor blive de Ugudelige udelukkede fra de Retfærdige,

---

h, 1 Nephi 8: 13. *i,* 2 Nephi 1: 13. Alma 26: 20. Hela. 3: 29. *j,* 2 Nephi 9: 16. Mos. 2: 37. Alma 11: 37. Morm. 9: 4. *k,* Vers 29. 2 Nephi 1: 13. 2: 29. 9: 8—19, 26, 34, 36. 28: 15, 21, 23. Jakob 6: 10. Alma 12: 16—18. 3 Nephi 27: 11, 12. Moro. 8: 13, 14, 21. *l,* Vers 30.

og ligeledes fra Livsens Træ, hvis Frugt er ypperlig og ønskelig fremfor alle andre Frugter; ja, og det er den største af alle Guds Gaver. Og saaledes talede jeg til mine Brødre. Amen.

---

16 KAPITEL.

1. Og nu skete det, efter at jeg, Nephi, havde endt min Tale til mine Brødre, se, da sagde de til mig: Du har forkyndt os [a]haarde Ting og mere, end vi formaa at udholde.

2. Og det begav sig, at jeg sagde til dem: Jeg veed, at jeg har talet haarde Ord imod de Ugudelige, overensstemmende med Sandheden; og de Retfærdige har jeg retfærdiggjort og bevidnet, at de skulle blive opløftede paa den yderste Dag; men for den Skyldige er Sandheden haard, thi den skjærer dem i deres Hjerters Inderste.

3. Og nu, mine Brødre, dersom I vare retfærdige og villige til at høre Sandheden, og vilde give Ágt paa den, saa at I vandrede oprigtigt for Gud, da vilde I ikke knurre over Sandheden og sige: Du taler haarde Ord imod os.

4. Og det skete, at jeg, Nephi, med al Flid formanede mine Brødre til at holde Herrens Bud.

5. Og det begav sig, at de ydmygede sig for Herren, saa at jeg endog fik Glæde og store Forhaabninger om, at de vilde vandre paa Retfærdighedens Stier.

6. Og alle disse Ting bleve sagte og gjorte, medens min Fader boede i et Telt i den [b]Dal, som han kaldte Lemuel.

7. Og det skete, at jeg, Nephi, tog en af Ismaels [c]Døtre til Hustru; og mine Brødre toge ogsaa af Ismaels Døtre til Hustruer; og Zoram tog den ældste af Ismaels Døtre til Hustru.

8. Og saaledes opfyldte min Fader alle Herrens Befalinger, som vare ham givne. Og jeg, Nephi, var ogsaa bleven højligen velsignet af Herren.

9. Og det skete, at Herrens Røst talede til min Fader om Natten og befalede ham, at han om Morgenen skulde begive sig paa sin Rejse i Ørken.

10. Og det begav sig, at da min Fader stod op om Morgenen og gik hen til Teltets Dør, saa' han, til sin store Forundring, en rund [d]Kugle paa Jorden af besynderligt Arbejde, og den var af fint Messing. Og inden i Kuglen vare to Visere; og den ene viste Vejen, hvorhen vi skulde gaa i Ørken.

---

a, Vers 2, 8. 2 Nephi 1, 26, 27. Enos 1: 23. Moro. 9: 4. *b*, 1 Nephi 2: 8, 14. 9: 1. *c*, 1 Nephi 7: 2—6, 19, 22. *d*, Vers 16, 26—30. 1 Nephi 18: 12, 21. 2 Nephi 5: 12. Alma 37: 38—47.

11. Og det skete, at vi samlede tilsammen alle de Ting, vi skulde tage med os ud i Ørken, og Alt, hvad der var levnet af vore Fødemidler, som Herren havde givet os; og vi toge Sæd af ethvert Slags, for at tage den med os ud i Ørken.

12. Og det begav sig, at vi toge vore Telte og rejste frem i Ørken over Floden Laman.

13. Og vi vandrede i en Tid af fire Dage, næsten i en sydsydostlig Retning, og vi opsloge vore Telte igen; og vi kaldte Stedets Navn Shazer.

14. Og det skete, at vi toge vore Buer og vore Pile og gik ud i Ørken for at skaffe Føde til vore Familier; og da vi havde forskaffet os Føde til vore Familier, gik vi tilbage igjen til dem paa det Sted i Ørken, som vi kaldte Shazer. Og vi rejste videre frem i Ørken, følgende samme Retning, og vi holdt os til de frugtbareste Dele af Ørken, hvilke vare i Udkanterne nær ved det røde Hav.

15. Og det skete, at vi vandrede i et Tidsrum af mange Dage, og forskaffede os Føde paa Vejen med vore Buer og Pile, samt med vore Stene og Slynger.

16. Og vi fulgte Kuglens Vejvisning, som ledte os til de frugtbareste Dele af Ørken.

17. Og efter at vi havde vandret i mange Dage, opsloge vi vore Telte for en Tid, for at hvile os igjen og forskaffe os Føde til vore Familier.

18. Og det begav sig, at da jeg, Nephi, gik ud for at søge Føde, se, da brækkede jeg min Bue, som var gjort af [e]fint Staal; og efter at jeg havde brækket min Bue, se, da bleve mine Brødre vrede paa mig over Tabet af min Bue, thi vi fik ingen Føde.

19. Og det skete, at vi gik tilbage til vore Familier uden Fødemidler. Og efterdi de vare meget udmattede af Rejsen, lede de meget formedelst Mangel paa Føde.

20. Og det begav sig, at Laman og Lemuel samt Ismaels Sønner begyndte at knurre saare meget over deres Lidelser og Sorger i Ørken; og min Fader begyndte ogsaa at knurre imod Herren sin Gud; ja, de vare Alle meget bekymrede, saa at de endog knurrede imod Herren.

21. Og nu skete det, at mine Brødre besværede mig meget formedelst Tabet af min Bue; og deres Buer havde mistet deres Spændekraft, saa at det begyndte at blive meget besværligt, ja, saa at vi ingen Føde kunde forskaffe os.

22. Og det begav sig, at jeg, Nephi, talede meget til mine

---

e, 1 Nephi 4: 9. 2 Nephi 5: 15. Jarom 1: 8. Ether 7: 9. Sal. 18: 34.

Brødre, fordi de havde forhærdet deres Hjerter igjen, saa at de endog klagede imod Herren deres Gud.

23. Og det skete, at jeg, Nephi, gjorde en Bue af Træ og en Pil af en lige Stok; og saa udrustede jeg mig med en Bue og en Pil, med en Slynge og med Stene. Og jeg sagde til min Fader: Hvorhen skal jeg gaa for at finde Føde?

24. Og han adspurgte Herren; thi de havde udmyget sig formedelst mine Ord; thi jeg sagde mange Ting til dem i min Sjæls Nidkjærhed.

25. Og det begav sig, at Herrens Røst kom til min Fader; og han blev strengt revset, fordi han havde knurret imod Herren, ja, saa at han blev bragt ned til den dybeste Sorg.

26. Og Herrens Røst sagde til ham: Se paa [f]Kuglen og besku det, som er skrevet.

27. Og det skete, at da min Fader saa' det, som var skrevet paa Kuglen, frygtede og skjælvede han saare meget, og ligeledes mine Brødre og Ismaels Sønner samt vore Hustruer.

28. Og jeg, Nephi, saa', at Viserne, som vare i Kuglen, tjente os i Forhold til vor Tro og Flid og den Opmærksomhed, vi viste dem.

29. Og der var ogsaa skreven en ny Skrift paa dem, som var tydelig at læse, hvilken gav os Kundskab om Herrens Veje; og den blev skreven og forandret fra Tid til anden i Overensstemmelse med den Tro og Flid, som vi viste den. Og saaledes se vi, at Herren ved ringe Midler kan udføre store Ting.

30. Og det skete, at jeg, Nephi, gik op paa Toppen af Bjerget, ifølge de Anvisninger, som gaves paa Kuglen.

31. Og det skete, at jeg fældede vilde Dyr, saa at jeg fik Føde for vore Familier.

32. Og jeg gik tilbage til vore Telte, bærende Dyrene, som jeg havde dræbt; og da de nu saa', at jeg havde skaffet Fødemidler, hvor stor var da ikke deres Glæde. Og det begav sig, at de ydmygede sig for Herren og takkede ham.

33. Og det skete, at vi fortsatte vor Rejse igjen, og vandrede næsten i den samme Retning som i Begyndelsen; og efter at have vandret mange Dage, opsloge vi vore Telte igjen for at tøve en Tid.

34. Og det skete, at [g]Ismael døde og blev begravet paa et Sted, som blev kaldet Nahom.

35. Og Ismaels Døtre sørgede saare meget, fordi de havde mistet deres Fader, og over deres Lidelser i Ørken, og de

---

f, Vers 10. *g*, 1 Nephi 7: 2—6, 19.

knurrede imod min Fader, fordi han havde ført dem ud af Jerusalems Land, og sagde: Vor Fader er død, ja, og vi have vandret meget i Ørken, og vi have lidt megen Sorg, Hunger, Tørst og Anstrengelse, og efter alle disse Lidelser skulle vi nu omkomme i Ørken af Hunger.

36. Og saaledes knurrede de imod min Fader, og ligeledes imod mig; og de ønskede at gaa tilbage igjen til Jerusalem.

37. Og Laman sagde til Lemuel, og ligeledes til Ismaels Sønner: Se, lader os slaa vor Fader ihjel, og ligesaa vor Broder Nephi, som har paataget sig at være vor Lærer og at herske over os, som ere hans ældre Brødre.

38. Vel siger han, at Herren har talet med ham, og at Engle have betjent ham; men se, vi vide, at han lyver for os; og han fortæller os dette, og han udfører mange Ting formedelst sine listige Kunstgreb for at forblinde vore Øjne; maaske han tænker, at han kan føre os bort til en eller anden fremmed Ørken; og efter at han har ført os bort, tror han at kunne gjøre sig selv til Konge og herske over os, for at han kan handle med os efter sin Villie og sit Behag. Og paa denne Maade opæggede min Broder Laman deres Hjerter til Vrede.

39. Og det skete, at Herren var med os; ja, endog Herrens Røst kom og talede mange Ord til dem, og revsede dem saare meget; og efter at de vare blevne revsede ved Herrens Røst, omvendte de sig fra deres Vrede og angrede deres Synder, saa at Herren velsignede os igjen med Føde, og vi omkom ikke.

---

17 KAPITEL.

1. Og det begav sig, at vi atter fortsatte vor Rejse i Ørken; og vi vandrede næsten i østlig Retning fra den Tid af. Og paa vor Rejse i Ørken gjennemgik vi mange Trængsler; og vore Kvinder fødte Børn i Ørken.

2. Og saa store vare Herrens Velsignelser over os, at medens vi levede af raat Kjød i Ørken, gave vore Kvinder tilstrækkelig Die til deres Børn og vare stærke, ja, ligesom Mændene; og de begyndte at udholde deres Rejse uden at knurre.

3. Og saaledes se vi, at Guds Befalinger maa opfyldes. Og dersom Menneskene holde Guds Bud, styrker og underholder han dem, og tilvejebringer Midler, hvorved de kunne udføre det, som han har befalet dem; og saaledes forsynede han os med de fornødne Midler, medens vi rejste i Ørken.

4. Og vi vare paa Rejsen i et Tidsrum af mange Aar, ja, otte Aar vare vi i Ørken.

5. Og vi kom til et Land, som vi paa Grund af dets megen Frugt og vilde Honning kaldte Overflødigheden, og alle disse Ting vare beredte af Herren, for at vi ikke skulde omkomme. Og vi saa' Havet, som vi kaldte Irreantum, hvilket betyder mange Vande,

6. Og det skete, at vi opsloge vore Telte ved Havets Bred, og uagtet vi havde gjennemgaaet mange Trængsler og mange Besværligheder, ja, saa mange, at vi ikke kunde skrive dem alle, bleve vi saare glade, da vi kom til Havets Bred; og vi kaldte Stedet Overflødigheden paa Grund af dets megen Frugt.

7. Og efter at jeg, Nephi, havde været i Overflødighedens Land i mange Dage, skete det, at Herrens Røst kom til mig, sigende: Staa op og gak op paa Bjerget! Og jeg stod op, gik op paa Bjerget og paakaldte Herren.

8. Og det skete, at Herren talede til mig, sigende: Du skal bygge et Skib paa den Maade, som jeg vil vise dig, saa at jeg maa føre dit Folk over disse Vande.

9. Og jeg sagde: Herre, hvor skal jeg gaa hen for at finde Malm til at smelte, saa at jeg kan gjøre Værktøj til at bygge Skibet paa den Maade, som du har vist mig?

10. Og det skete, at Herren fortalte mig, hvor jeg skulde gaa hen for at finde Malm, for at jeg kunde forfærdige Værktøj.

11. Og det begav sig, at jeg, Nephi, gjorde en Bælg af Dyreskind til at opblæse Ilden med; og efter at jeg havde gjort den, slog jeg to Stene mod hinanden for at faa Ild.

12. Thi Herren havde hidindtil ej tilladt os at gjøre megen Ild, medens vi rejste i Ørken; thi han sagde: Jeg vil lade eders Mad vorde sød, at I ikke skulle behøve at koge den.

13. Og jeg vil ogsaa være eders Lys i Ørken; og jeg vil berede Vejen for eder, dersom I holde mine Befalinger; derfor, saafremt I holde mine Bud, skulle I blive førte til det [a]forjættede Land, og I skulle vide, at det er mig, som fører eder.

14. Ja, og Herren sagde ogsaa: Efter at I ere komne til det forjættede Land, skulle I vide, at jeg, Herren, er Gud; og at jeg, Herren, befriede eder fra Ødelæggelse; ja, at jeg førte eder ud af Jerusalems Land.

15. Derfor stræbte jeg, Nephi, at holde Herrens Bud, og jeg formanede mine Brødre til Trofasthed og Flid.

16. Og det begav sig, at jeg forfærdigede [b]Redskaber af Malmen, som jeg udsmeltede af Klippen.

---

a, 1 Nephi 2: 20. 18: 23. *b*, Vers 9, 10.

17. Og da mine Brødre saa', at jeg var i Begreb med at [c]bygge et Skib, begyndte de at knurre imod mig og sagde: Vor Broder er en Daare, thi han tænker, han kan bygge et Skib; ja, og ligeledes tænker han, at han kan fare over disse store Vande.

18. Og saaledes knurrede mine Brødre imod mig og havde ingen Lyst til at arbejde; thi de troede ikke, at jeg kunde bygge et Skib; ej heller vilde de tro, at jeg var bleven undervist af Herren.

19. Og nu skete det, at jeg, Nephi, blev meget bedrøvet over deres Hjerters Haardhed; og da de nu saa', at jeg begyndte at blive bedrøvet, glædede de sig i deres Hjerter, og de fornøjede sig over mig, sigende: Vi vidste, at du kunde ikke bygge et Skib, thi vi vidste, at du manglede Dømmekraft; derfor kan du ikke udføre saa stort et Arbejde.

20. Og du er, ligesom vor Fader, vildledet af dit Hjertes taabelige Tanker; ja, han har ført os ud af Jerusalems Land, og vi have vandret omkring i Ørken i disse mange Aar, og vore Kvinder have arbejdet i deres Svangerskab, og de have født Børn i Ørken og lidt Alt, uden Døden, og det vilde været bedre, om Døden havde rammet dem, førend de kom ud af Jerusalem, end at gjennemgaa disse Trængsler.

21. Se, disse mange Aar have vi lidt i Ørken, i hvilken Tid vi kunde have glædet os i vore Besiddelser og vort Arveland; ja, vi kunde have været lykkelige;

22. Og vi vide, at Folket, som var i Jerusalems Land, var et retfærdigt Folk, thi de holdt Herrens Bud og Rette og alle hans Befalinger, i Overensstemmelse med Mose Lov; derfor vide vi, at de ere et retfærdigt Folk; og vor Fader har dømt dem, og han har ført os bort, fordi vi vilde lytte til hans Ord; og se, vor Broder er lig ham. Og med saadan Tale knurrede og klagede mine Brødre imod os.

23. Og det skete, at jeg, Nephi, talede til dem og sagde: Tro I, at vore Fædre, som vare Israels Børn, vilde være blevne førte ud af Ægypternes Hænder, dersom de ikke havde givet Agt paa Herrens Ord?

24. Eller mene I, at de vilde være blevne førte ud af Trældom, dersom Herren ikke havde befalet Moses, at han skulde føre dem ud af Trældom?

25. I vide jo, at Israels Børn vare i Trældom; og I vide, at der var paalagt dem Byrder, som vare tunge at bære; derfor vide I, at det maatte visselig være godt for dem, at de skulde blive bragte ud af Trældom.

---

c, Vers 8, 49, 51. 18: 1—6.

26. Og I vide, at Moses fik Befaling af Herren til at udføre dette store Værk; og I vide, at formedelst hans Ord skiltes Vandene i det røde Hav hid og did, og de gik igjennem paa tør Grund.

27. Men I vide, at Ægypterne, som vare Faraos Hær, druknede i det røde Hav.

28. I vide ogsaa, at Israels Børn ernæredes af Manna i Ørken.

29. Ja, I vide ligeledes, at Moses formedelst sit Ord, i Overensstemmelse med Guds Kraft, som var i ham, slog Klippen, og der udkom Vand, saa at Israels Børn kunde slukke deres Tørst.

30. Og uagtet de bleve vejledte af Herren, deres Gud og deres Forløser, som gik foran dem og ledte dem om Dagen og gav dem Lys om Natten samt gjorde Alt for dem, som var tjenligt for Mennesker at modtage, saa forhærdede de alligevel deres Hjerter og formørkede deres Forstand samt imodstode Moses og den sande og levende Gud.

31. Og det skete, at han, i Overensstemmelse med sit Ord, ødelagde dem; og ifølge sit Ord ledte han dem; og ifølge sit Ord gjorde han Alt for dem; og der blev ikke gjort noget, uden at det skete ved hans Ord.

32. Og efter at de vare gaaede over Jordans Flod, gjorde han dem mægtige til at uddrive Landets Børn, ja, til at adsprede og ødelægge dem.

33. Og mene I nu, at disse Landets Børn, som vare i det forjættede Land, og som bleve uddrevne af vore Fædre, vare retfærdige? Se, jeg siger eder, nej.

34. Antage I, at vore Fædre vilde være blevne udvalgte fremfor dem, dersom de havde været retfærdige? Jeg siger eder, nej.

35. Se, Herren anser alt Kjød lige; den, der er retfærdig, finder Naade for Gud. Men se, dette Folk havde forkastet ethvert Guds Ord, og de vare modne i Ugudelighed; og Guds Vredes Fylde kom over dem; og Herren forbandede Landet for dem, og velsignede det for vore Fædre; ja, han forbandede det for dem til deres Ødelæggelse; og han velsignede det for vore Fædre, saa at de fik Magt over det.

36. Se, Herren har skabt Jorden, at den skulde bebos; og han har skabt sine Børn, at de skulde eje den.

37. Og han oprejser et retfærdigt Folk og ødelægger de ugudelige Nationer.

38. Og han fører de Retfærdige bort til ypperlige Lande, men de Ugudelige ødelægger han, og han forbander Landet for deres Skyld.

39. Han regjerer højt i Himlen, thi den er hans Trone, og denne Jord er hans Fodskammel.

40. Og han elsker dem, som anerkjende ham for deres Gud. Se, han elskede vore Fædre, og han gjorde en Pagt med dem, ja, med Abraham, Isak og Jakob; og han ihukom de Pagter, som han havde gjort; derfor førte han dem ud af Ægypti Land.

41. Og han tugtede dem i Ørken med sit Ris; thi de forhærdede deres Hjerter, ligesom I have gjort, og Herren straffede dem for deres Ugudeligheds Skyld. Han sendte flyvende, brændende Slanger iblandt dem, og efter at de vare bidte, beredte han et Middel for dem, saa at de kunde blive helbredede; og Alt, hvad de skulde gjøre, var at se derpaa. Og paa Grund af Midlets Simpelhed, eller fordi det var saa let, var der mange, som omkom.

42. Og de forhærdede deres Hjerter fra Tid til anden, og de stode op imod Moses og ligeledes imod Gud; men alligevel vide I, at de formedelst hans mageløse Magt bleve førte til det forjættede Land.

43. Og nu, efter alt dette, er Tiden kommen, at de ere blevne ugudelige, ja, næsten til Modenhed; og jeg veed ikke, om de ikke paa denne Dag ere nær ved at blive ødelagte; thi jeg veed, at den Dag skal visselig komme, da de skulle vorde ødelagte, med Undtagelse af nogle Faa, som skulle blive bortførte i Fangenskab.

44. Derfor [d]befalede Herren min Fader, at han skulde begive sig ud i Ørken; og [e]Jøderne søgte ogsaa at berøve ham Livet; ja, [f]og I ere ligesom de, idet I ogsaa have eftertragtet hans Liv; og derfor ere I Mordere i eders Hjerter.

45. I ere snare til at gjøre Ondt, men langsomme til at ihukomme Herren eders Gud. [g]I have set en Engel, og han talede til eder; ja, I have hørt hans Røst fra Tid til anden, og han har talet til eder med en stille, sagte Stemme, men I havde mistet Følelsen, saa at I ikke kunde fornemme hans Ord; derfor har han talet til eder som med en Tordenrøst, hvilket foraarsagede, at Jorden skjælvede, som om den skulde søndersplittes.

46. Og I vide ogsaa, at han ved sit almægtige Ords Kraft kan [h]faa Jorden til at forgaa; ja, og I vide, at han ved sit Ord kan gjøre, at de [i]ujevne Steder blive slette, og de slette Steder opbrydes. O, hvorledes kunne I da være saa forhærdede i eders Hjerter?

47. Se, min Sjæl er besværet med Angest for eders Skyld, og mit Hjerte er bedrøvet; jeg frygter, at I skulle blive forkastede for evigt. Se, jeg er saa fuld af Guds Aand, at mit Legeme er uden Styrke.

48. Og det begav sig, da jeg nu havde talet disse Ord, at de bleve vrede paa mig og ønskede at kaste mig i Havets Dyb; og som de kom hen for at lægge deres Hænder paa mig,

---

d, 1 Nephi 2: 2. *e,* 1 Nephi 2: 1. *f,* 1 Nephi 16: 37. *g,* 1 Nephi 3: 29. *h,* 3 Nephi 26: 3. *i,* 1 Nephi 12: 4. 19: 11, 12. 2 Nephi 26: 4—6. Hela. 14: 21—24. 3 Nephi 8: 5—19.

talede jeg til dem, sigende: Jeg byder eder i den almægtige
Guds Navn, at I ikke [j]røre mig; thi jeg er fuld af Guds Kraft,
som om mit Kjød skulde fortæres; og hvo, som lægger Haand
paa mig, skal visne som et tørt Rør, og han skal være som
Intet for Guds Kraft, thi Gud skal slaa ham.
49. Og det skete, at jeg, Nephi, sagde til dem, at de skulde
ikke mere knurre imod deres Fader, ej heller undslaa sig for at
arbejde med mig, thi Gud havde befalet mig at bygge et Skib.
50. Og jeg sagde til dem, at [k]dersom Gud havde befalet mig
at gjøre alle Ting, saa kunde jeg gjøre det. Om han vilde befale
mig, at jeg skulde sige til dette Vand: Bliv til Jord! da skulde
det blive til Jord; og dersom jeg skulde sige det, vilde det ske.
51. Og dersom nu Herren har en saadan stor Magt, og har
gjort saa mange Undergjerninger iblandt Menneskenes Børn,
hvorfor skulde han da ikke kunne undervise mig om, hvorledes
jeg skal bygge et Skib?
52. Og det begav sig, at jeg, Nephi, sagde mange Ting til
mine Brødre, saa at de endog bleve beskæmmede og ikke kunde
modsige mig; ej heller turde de lægge deres Hænder paa mig
eller røre mig med deres Fingre i et Tidsrum af mange Dage.
De turde nu ikke gjøre dette af Frygt for, at de skulde visne
for mit Aasyn; saa kraftig var Guds Aand, og saaledes havde
den virket paa dem.
53. Og det skete, at Herren sagde til mig: Udstræk din Haand
igjen til dine Brødre, og de skulle [l]ikke visne for dit Aasyn,
men jeg vil forfærde dem, siger Herren; og dette vil jeg gjøre,
for at de skulle vide, at jeg er Herren deres Gud.
54. Og det begav sig, at jeg udrakte min Haand til mine
Brødre, og de visnede ikke for mit Aasyn; men Herren forfær-
dede dem i Overensstemmelse med de Ord, som han havde talet.
55. Og nu sagde de: Vi vide med Vished, at Herren er med
dig; thi vi vide, at det er Herrens Kraft, som har rystet os.
Og de faldt ned for mig og vare nær ved at tilbede mig, men
jeg vilde ikke tilstede dem det, sigende: Jeg er eders Broder,
ja, endog eders yngre Broder; derfor tilbeder Herren eders Gud,
og ærer eders Fader og eders Moder, saa at eders Dage maa
blive mange i det Land, som Herren eders Gud skal give eder.

---

18 KAPITEL.

1. Og det skete, at de tilbade Herren og gik med mig, og vi
udførte besynderligt Tømmerarbejde. Og Herren viste mig fra Tid
til anden, hvorledes jeg skulde forarbejde Tømmeret til Skibet.

---

j, Vers 52—55. 2 Nephi 1: 26, 27. *k*, 1 Nephi 3: 7. Jakob 4: 6. *l*, Vers 48, 54, 55.

2. Og jeg, Nephi, [a]forarbejdede ikke Tømmeret paa den Maade, som Mennesker havde lært, ej heller byggede jeg Skibet efter Menneskers Vis; men jeg byggede det saaledes, som Herren havde vist mig; derfor var det ikke efter Menneskers Vis.

3. Og jeg, Nephi, gik ofte op paa Bjerget, og jeg bad ofte til Herren; derfor viste Herren mig store Ting.

4. Og det begav sig, efter at jeg havde fuldendt Skibets Bygning, i Overensstemmelse med Herrens Ord, at mine Brødre saa', at det var godt, og at Arbejdet var saare skjønt; derfor ydmygede de sig atter for Herren.

5. Og det skete, at Herrens Røst kom til min Fader, at vi skulde staa op og gaa ned i Skibet.

6. Og det begav sig den næste Dag, efter at vi havde beredt alle Ting, megen Frugt og Kjød fra Ørken, Honning i Mængde og andre Fødemidler, ifølge de Befalinger, som Herren havde givet os, at vi gik ned i Skibet med al vor Ladning og vor [b]Sæd og Alt, hvad vi havde bragt med os, hver og en efter sin Alder; og saaledes gik vi Alle ned i Skibet med vore Hustruer og vore Børn.

7. Og min Fader havde avlet to Sønner i Ørken; den ældste blev kaldet Jakob og den yngste Joseph.

8. Og det begav sig, efter at vi Alle vare gangne ned i Skibet og havde taget vore Fødemidler med os samt Alt, som var os befalet, at vi gik til Søs og bleve drevne frem med Vinden [c]imod det forjættede Land.

9. Og efter at vi vare drevne med Vinden i et Tidsrum af mange Dage, se, da begyndte mine Brødre og Ismaels Sønner, og ligeledes deres Hustruer, at gjøre sig lystige, saaledes at de endog begyndte at danse og synge og at tale paa en meget overgiven Maade; ja, saa at de forglemte, ved hvis Magt de vare bragte der; ja, de overgave sig til stor Raahed.

10. Og jeg, Nephi, begyndte at frygte saare meget for, at Herren skulde blive vred paa os og straffe os paa Grund af vor Ugudelighed, og at vi skulde blive opslugte i Havets Dyb; derfor begyndte jeg, Nephi, at tale til dem med megen Alvor; men se, de bleve vrede paa mig og sagde: Vi ville ikke, at vor yngre Broder skal [d]herske over os.

11. Og det skete, at Laman og Lemuel toge mig og bandt mig med Reb, og de behandlede mig med megen Haardhed; ikke desmindre tilstedte Herren det, for at han derved maatte

---

a, 1 Nephi 17: 8. *b*. 1 Nephi 8: 1. 16: 11. 18: 24. 5: 5, 22. 7: 13. 12: 1, 4. 13: 12, 14, 30. 14: 2. 18: 22, 23. 16: 37, 38. 2 Nephi 1: 25—27. 5: 3, 19. *c*, 1 Nephi 2: 20. *d*, 1 Nephi 2: 22.

vise sin Magt til sit Ords Opfyldelse, som han havde talet angaaende de Ugudelige.

12. Og det skete, efter at de havde bundet mig, saa at jeg ikke kunde røre mig, at [c]Kompasset, som Herren havde beredt, standsede.

13. Derfor vidste de ikke, hvorhen de skulde styre Skibet; og der opkom en stor Storm, ja, et stort og forfærdeligt Uvejr; og vi dreves tilbage paa Vandene i en Tid af tre Dage; og de begyndte at frygte saare meget for, at de skulde drukne i Havet; desuagtet løste de mig ikke.

14. Og paa den fjerde Dag, som vi vare drevne tilbage, begyndte Uvejret at rase frygteligt.

15. Og det skete, at vi vare nær ved at blive opslugte i Havets Dyb. Og efter at vi vare drevne tilbage paa Vandene i en Tid af fire Dage, begyndte mine Brødre at indse, at Guds Straffedomme vare over dem, og at de maatte omkomme, dersom de ikke omvendte sig fra deres Ugudelighed; derfor kom de til mig og løste Baandene, hvormed mine Hænder vare bundne, og se, de vare meget ophovnede, og mine Ankler vare ligeledes meget hovne, og dette foraarsagede mig megen Smerte.

16. Ikke desmindre henvendte jeg mig til min Gud og prisede ham den ganske Dag; og jeg knurrede ikke imod Herren paa Grund af mine Lidelser.

17. Og min Fader Lehi havde sagt meget til dem og ligeledes til Ismaels [f]Sønner; men se, de udslyngede mange Trusler imod Enhver, som vilde paatale min Sag; og eftersom mine Forældre vare svage af Alderdom og havde haft megen Bedrøvelse for deres Børns Skyld, følte de sig nedslaaede, ja, de bragtes endog paa deres Sygeleje.

18. Formedelst deres Bedrøvelse og megen Sorg, og mine Brødres Ugudelighed, vare de nær ved at blive borttagne fra dette Liv, for at møde deres Gud; og deres graa Haar kom den dybe Grav meget nær; ja, de vare ved at blive kastede i den vaade Grav.

19. Og [g]Jakob og Joseph, som vare unge og behøvede megen Pleje, vare bedrøvede over deres Moders Lidelser; endogsaa [h]min Hustru, med sine Taarer og Bønner, samt mine Børn, kunde ikke formilde mine Brødres Hjerter, saa at de vilde løslade mig.

20. Og der fandtes Intet, som kunde formilde deres Hjerter, undtagen Guds Kraft, som truede dem med Undergang; da de derfor saa', at de vare nær ved at opsluges i Havets Dyb, angrede de, hvad de havde gjort, saa meget, at de løste mig.

---

c, se d 1 Nephi 16 Kap. f, 1 Nephi 7: 6. g, Vers 7. h, 1 Nephi 16: 7.

21. Og se, det skete, efter at de havde løst mig, at jeg tog [i]Kompasset, og det bevægede sig efter mit Ønske. Og det skete, at jeg bad til Herren; og efter at jeg havde bedet, lagde Vinden sig, og Stormen ophørte, og det blev blikstille.

22. Og det skete, at jeg, Nephi, [j]styrede Skibet, saa at vi atter sejlede fremad mod det forjættede Land.

23. Og efter at vi havde sejlet fremad i mange Dage, skete det, at vi ankom til det [k]forjættede Land; og vi gik i Land og opsloge vore Telte; og vi kaldte det: Det forjættede Land.

24. Og det begav sig, at vi begyndte at dyrke Jorden, og vi begyndte at saa Sæd; ja, vi nedlagde i Jorden al den [l]Sæd, som vi havde bragt med os fra Jerusalems Land. Og det skete, at den voxede meget frodigt, og saaledes bleve vi saare meget velsignede.

25. Og det begav sig, at da vi vandrede i Ørken i det forjættede Land, opdagede vi, at der fandtes allehaande [m]Dyr i Skovene, baade Koen og Oxen, og Asenet, og Hesten, og Geden, og den vilde Ged, samt alle Slags vilde Dyr, som vare til Menneskenes Brug. Og vi fandt allehaande [n]Malm, baade Guld, Sølv og Kobber.

---

19 KAPITEL.

1. Og det skete, at jeg ifølge Befaling af Herren forfærdigede [a]Plader af Metal, for at jeg paa dem kunde indgrave mit Folks Historie. Og paa Pladerne, som jeg gjorde, indgravede jeg min Faders [b]Historie, samt vore Rejser i Ørken og min Faders Profetier, og ligeledes har jeg indgravet mange af mine egne Profetier paa dem.

2. Og paa den Tid, jeg forfærdigede dem, vidste jeg ikke, at Herren vilde befale mig at gjøre disse Plader; derfor er min Faders Historie og hans Fædres Slægtregister, samt den største Del af alle vore Gjerninger i Ørken, indgravne paa de andre Plader, som jeg har omtalt; og det, som skete, førend jeg gjorde disse, er i Sandhed mere nøjagtigt omhandlet paa de første Plader.

---

i, Vers 12. *j*, Vers 13. *k*, 1 Nephi 2 : 20. Stedet, hvor de landede, antages at være paa Kysten af Chili i Sydamerika. *l*, 1 Nephi 8 : 1. *m*, Enos 1: 21. Alma 18 : 9. 20 : 6. 3 Nephi 3 : 22. 4 : 4. 6 : 1. Ether 9 : 18, 19, 31—34. 10 : 19—21. *n*, 1 Nephi 19 : 1. 2 Nephi 5 : 14—16. Jakob 2 : 12, 13. Hela. 6 : 9—11. Ether 9 : 17. 10 : 7, 12, 23.

a, se f 1 Nephi 1 Kap. *b, 1 Nephi* 1 : 16, 17. 19 : 2.

3. Og efter at jeg, ifølge Befaling, havde forfærdiget [c]disse Plader, fik jeg, Nephi, den Befaling, at de tydeligste og vigtigste Dele af Gudstjenesten og Profetierne skulde skrives paa disse Plader, og at det, som blev skrevet, skulde opbevares til Undervisning for mit Folk, som skulde besidde Landet, og tillige for andre vise Hensigter, som Herren kjender.

4. Derfor gjorde jeg, Nephi, en Optegnelse paa de [d]andre Plader, som indeholde en mere fuldstændig Beskrivelse angaaende mit Folks Krige, Uroligheder og Ødelæggelse. Og dette har jeg gjort, samt befalet mit Folk, hvad de skulde gjøre efter min Bortgang, og at disse Plader skulde overleveres fra een Slægt til en anden, eller fra een Profet til en anden, indtil Herren giver videre Befaling.

5. Og en Beretning om min Tilberedning af [e]disse Plader skal gives herefter; og se, da fortsætter jeg i Overensstemmelse med, hvad jeg har talet, og dette gjør jeg, for at de helligste Ting maa blive opbevarede til mit Folks Kundskab.

6. Ikke desmindre skriver jeg ikke noget paa Plader, uden det, jeg anser for at være helligt. Og om jeg nu fejler, saa fejlede de Gamle ogsaa; ikke at jeg vil undskylde mig for Andres Skyld, men paa Grund af Kjødets Svagheder, som findes hos mig.

7. Thi det, som Nogle anse for at være af stort Værd, baade for Legemet og for Aanden, agte Andre for Intet og træde det under deres Fødder. Ja, selv Israels Gud træde Menneskene under deres Fødder; jeg siger træde under deres Fødder, men jeg vil tale med andre Ord: De agte ham for Intet og høre ikke hans Raads Røst.

8. Og se, ifølge Englens Ord kommer han om [f]sex hundrede Aar fra den Tid, da min Fader forlod Jerusalem.

9. Og paa Grund af dens Ugudelighed skal Verden agte ham for Intet; derfor hudstryge de ham, og han taaler det; de slaa ham, og han taaler det. Ja, de spytte paa ham, og han taaler det, formedelst sin Miskundhed og Langmodighed mod Menneskenes Børn.

10. Og vore Fædres Gud, som førte dem ud af Ægypten, ud af Trældom, og bevarede dem i Ørken; ja, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud overgiver sig selv, i Overensstemmelse med Englens Ord, som et Menneske i onde Menneskers Hænder, til at blive opløftet, ifølge [g]Zenocks Ord, og blive korsfæstet, ifølge Neums Ord, og blive begravet i en Grav, efter [h]Zenos'

---

c, de andre Plader. *d*, de første Plader. *e*, 2 Nephi 5: 30. Pagtens Bog *10 Kap.* *f*, 1 Nephi 10: 4. Se *b* 1 Nephi 10 Kap. *g*, Alma 33: 15. 34: 7. *Hela. 8: 20. 3 Nephi 10: 15—17.* *h*, Vers 12, 16. Jakob 5: 1. 6: 1. Alma 33: *3, 13, 15. 34: 7.* *Hela. 8: 19.* 15: 11. 3 Nephi 10: 16.

Ord, hvilke han talede med Hensyn til de [i]tre Dages Mørke, der skulde være et Tegn paa hans Død for dem, som skulde bo paa Øerne i Havet, i Særdeleshed dem, som ere af Israels Hus.

11. Thi saa sagde Profeten: Den Herre Gud skal visselig besøge alt Israels Hus paa den Dag, Nogle med sin [j]Røst for deres Retfærdigheds Skyld, til deres store Glæde og Saliggjørelse, og Andre [k]med sin Krafts Torden og Lyn, med Uvejr, med Ild og med Røg, med Mørkets Taage og med Jordens Aabning og Bjerges Opløftelse.

12. Og alle disse Ting maa visselig komme, siger Profeten Zenos. Og Jordens [l]Klipper skulle revne; og paa Grund af Jordskjælvenes Buldren skulle mange af Kongerne paa Øerne i Havet blive paavirkede af Guds Aand og udraabe: Naturens Gud lider.

13. Og hvad dem angaa, som ere i Jerusalem, siger Profeten: De skulle plages af alle Folk, fordi de korsfæste Israels Gud og vende deres Hjerter fra ham, og forkaste Israels Guds Tegn og Underværker, samt Kraft og Herlighed.

14. Og fordi de vende deres Hjerter fra ham, siger Profeten, og have foragtet den Hellige i Israel, skulle de vandre om i Kjødet og omkomme, samt blive til Spot og Forhaanelse og blive hadede iblandt alle Folk.

15. Ikke desmindre, siger Profeten, naar den Dag kommer, at [m]de ikke mere bortvende deres Hjerter fra den Hellige i Israel, da vil han ihukomme de Pagter, som han gjorde med deres Fædre.

16. Ja, da vil han ihukomme Øerne i Havet; ja, alt det Folk, som er af Israels Hus, vil jeg forsamle fra Jordens fire Hjørner, siger Herren, i Overensstemmelse med Profeten [n]Zenos' Ord.

17. Ja, al Jorderige skal se Herrens Frelse, siger Profeten; hver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk skal blive velsignet.

18. Og jeg, Nephi, har skrevet disse Ting til mit Folk, for at jeg om muligt maatte overtale dem til at ihukomme Herren, deres Gjenløser.

19. Og derfor taler jeg til alt Israels Hus, om saa er, at de skulle komme i Besiddelse af disse Ting.

20. Thi se, min Aand er dybt bevæget i mig for deres Skyld, som bo i Jerusalem, og jeg udmattes derved, saa at alle mine Ledemod ere svage; thi havde ikke Herren været mig naadig og underrettet mig om dem, ligesom han underrettede Profeterne i gamle Dage, saa skulde jeg ogsaa have omkommet.

21. Og han viste visselig Profeterne fordum Alting, som

---

i, Hela. 14: 20, 27. *3 Nephi 8: 19—23.* 10: 9. *j*, 3 Nephi 9 Kap. *k*, Hela. 14: 20—27. *3 Nephi 8: 5—23.* *l*, Hela. 14: 21, 22. 3 Nephi 8: 17, 18. *m*, se e 1 Nephi 15 Kap. *n*, se *h*.

angik dem; og ligesaa viste han Mange angaaende os; derfor er det nødvendigt, at vi vide dette angaaende dem; thi det er [o]skrevet paa Messingpladerne.

22. Nu skete det, at jeg, Nephi, lærte mine Brødre disse Ting. Og jeg læste meget for dem, som var indgravet paa [p]Messingpladerne, paa det at de kunde faa Kundskab om Herrens Gjerninger i andre Lande iblandt Oldtidens Folk.

23. Og jeg læste meget for dem, som var skrevet i Mose Bog; men for at jeg mere fuldstændigt kunde overtale dem til at tro paa Herren deres Gjenløser, læste jeg for dem, hvad der var skrevet af Profeten Esaias; thi jeg anvendte alle Skrifter paa os, at de maatte tjene os til Gavn og Undervisning.

24. Derfor talede jeg til dem, sigende: Hører Profetens Ord, I, som ere en Levning af Israels Hus, en Gren, som er bleven afbrudt; hører Profetens Ord, hvilke bleve skrevne til hele Israels Hus, og anvender dem paa eder selv, at I maa have Haab, saa vel som eders Brødre, fra hvem I ere blevne afbrudte, thi saaledes har Profeten skrevet:

---

20 KAPITEL. *(Se Esaias' 48 Kap.)*

1. Lytter og hører dette, o Jakobs Hus! I, som ere kaldte med Israels Navn og ere [a]udgangne af Judæ Vande, som [b]sværge ved Herrens Navn og nævne Israels Gud; dog sværge I [c]ikke i Sandhed, ej heller i Retfærdighed.

2. Ikke desmindre kalde de sig [d]af den hellige Stad, men de forlade sig [e]ikke paa Israels Gud, som er Hærskarernes Herre; ja, Hærskarernes Herre er hans Navn.

3. Se, [f]jeg har kundgjort de forrige Ting fra Begyndelsen; og de udgik af min Mund, og jeg fremviste dem; jeg fremviste dem hasteligen;

4. Og jeg gjorde det, fordi jeg vidste, at du var gjenstridig, og [g]din Nakke var en Jernsene, og din Pande Kobber.

5. Og jeg har lige [h]fra Begyndelsen af kundgjort dig det; førend det skete, viste jeg dig det; og jeg viste dig det, for at du ikke skulde sige: Min Afgud gjorde det, og mit udskaarne Billede og mit støbte Billede befalede det.

6. Du har set og hørt alt dette; og vil du ikke kundgjøre

---

o, 3 Nephi 10: 16, 17. *p*, se *a* 1 Nephi 3 Kap.

a, Es. 48: 26. *b*, 5 Moseb. 6: 13. Es. 65: 16. Zeph. 1: 5. *c*, Jer. 4: 2. *5: 2.* *d, Es. 52: 1.* *e*, Mika 3: 9—11. *f*, Es. 41: 22. 42: 9. 43: 9. 44: 7, 8. *45: 21. 46: 9, 10.* *g*, 2 Moseb. 32: 9. 5 Moseb. 31: 27. h, se f.

det? Og jeg har fra denne Tid vist dig nye Ting, endog skjulte
Ting, og du forstod dem ikke!
7. De ere skabte nu, og ej fra Begyndelsen; endog før den
Dag, da du ikke hørte dem, bleve de kundgjorte for dig, at
du ikke skulde sige: Se, dem vidste jeg.
8. Men se, du hørte ikke; ja, du vidste dem ikke; ja, fra
den Tid var dit Øre ikke aabnet; thi jeg vidste, at du vilde
handle meget troløst, og blev kaldet en [i]Overtræder af Moders Liv.
9. Alligevel, for mit Navns Skyld vil jeg forhale min Vrede,
og for min Pris' Skyld vil jeg skaane dig, at jeg ikke ud-
rydder dig.
10. Thi se, jeg har lutret dig; jeg har udvalgt dig i Elendig-
heds Ovn.
11. For min Skyld, ja, for min egen Skyld vil jeg gjøre
dette; thi jeg vil ikke tilstede mit Navn at vanhelliges, [j]og jeg
vil ikke give en Anden min Ære.
12. Hør mig, o Jakob! og Israel, min Kaldte! thi jeg er
den samme; jeg er den [k]Første, og jeg er ogsaa den Sidste.
13. Min [l]Haand har ogsaa grundfæstet Jorden, og min højre
Haand har maalet Himlene; [m]jeg raaber til dem, og de staa tillige.
14. [n]Forsamler eder, I alle, og hører: Hvo iblandt dem har
forkyndt dem disse Ting? Herren elskede ham; ja, og han vil
opfylde sit Ord, som han erklærede ved dem; og [o]han vil gjøre
efter sin Behagelighed mod Babylon, og bevæge sin Arm imod
Kaldæerne.
15. Ligesaa siger Herren: Jeg Herren, ja, jeg har talet;
ja, [p]jeg har kaldet ham til at forkynde det; jeg lod ham komme,
og hans Vej skal lykkes.
16. Kommer nær til mig; [q]jeg har ikke fra Begyndelsen talet
iLøndom; fra den Tid, at det blev kundgjort, har jeg talet;
og den Herre Gud og hans Aand sendte mig.
17. Og saa siger Herren, din Gjenløser, den Israels Hellige:
Jeg har sendt ham; Herren din Gud, som lærer dig, hvad nyttigt
er, og fører dig paa Vejen, hvorpaa du skal gaa, har gjort det.
18. Gid du havde agtet paa mine Bud! da havde din Fred
været som Floden og din Retfærdighed som Havets Bølger;
19. Og [r]din Sæd havde været som Sand; dit Livs Afkom
ligesom Smaastenene deri; hans Navn skulde ikke være blevet
udryddet, ej heller ødelagt fra at være for mit Ansigt.
20. [s]Gaar ud af Babylon, flyr fra Kaldæerne; og med Fryde-

---

i, Sal. 58: 3. *j*, Es. 42: 8. *k*, Es. 41: 4. Aab. 1: 17. 22: 13. *l*, Sal. 102: 25. *m*, Es. 40: 26. *n*, se *f*. *o*, Es. 44: 28. *p*, Es. 45: 1—4. *q*, Es. 45: 19. *r*, 1 Moseb. 22: 17. Hos. 1: 10. *s*, Jer. 50: 8. 51: 6, 44, 45. Sak. 2: 6, 7.

sangs Røst forkynder, lader høre dette, lader det lyde indtil
Jordens Ende; siger: [t]Herren har gjenløst sin Tjener Jakob.
21. Og de [u]tørstede ikke; han ledte dem igjennem Ørken;
han lod Vandet flyde ud af Klippen til dem; han adskilte
ogsaa Klippen, og Vandet flød ud.
22. Og uagtet han gjorde alt dette, ja, endog større Ting,
er der dog ingen Fred for de Ugudelige, siger Herren.

---

21 KAPITEL. *(Se Esaias' 49 Kap.)*

1. Og atter: Hører, o Israels Hus! alle I, som ere afbrudte
og uddrevne for mit Folks Hyrders Ondskabs Skyld; ja, o
Israels Hus, alle I, som ere af mit Folk, der ere afbrudte og
adspredte. Hører mig, [a]I Øer! og hører, I Folk langt borte!
Herren kaldte mig af Moders Liv; fra min Moders Liv af har
han nævnet mit Navn.
2. Og han har gjort min Mund som et skarpt Sværd; han
har skjult mig i sin Haands Skygge, og gjort mig til en ren
Pil; han har skjult mig i sit Kogger.
3. Og han sagde til mig: Du er min Tjener, o Israel, i
hvem jeg vil herliggjøres.
4. Da sagde jeg: Jeg har bemøjet mig forgjæves og fortæret
min Kraft for Intet og forfængeligt; men visselig er min Ret
med Herren og min Gjerning med min Gud.
5. Og nu siger Herren, som dannede mig i Moders Liv, at
jeg skulde være [b]hans Tjener til at omvende Jakob til ham;
men endskjønt Israel ikke sankes, skal jeg dog have Ære for
Herrens Øjne, og min Gud skal være min Styrke.
6. Og han sagde: Det er en ringe Ting, at du skulde være
min Tjener til at oprejse Jakobs Stammer og omvende de Be-
varede af Israel; men jeg vil ogsaa sætte dig til et Lys [c]for
Hedningerne, at du skal være min Salighed indtil Jordens
Ender.
7. Saa siger Herren, Israels Gjenløser, hans Hellige, til ham,
som man foragter, til ham, som Folkene afskyr, til Regenters
Tjener: Konger skulle se og opstaa, og Fyrster skulle tilbede
for Herrens Skyld, som er trofast.
8. Saa siger Herren: [d]O, I Øer i Havet, jeg bønhørte dig
paa en behagelig Tid, og hjalp dig paa en Saligheds Dag; og

---

t, Es. 44: 22, 23. *u,* Sal. 107: 35–38. Es. 35: 6, 7. 41: 17, 18.

a, Vers 8. Es. 51: 5. 60: 9. 66: 19. 1 Nephi 22: 4. 2 Nephi 10: 20—22. b, se *2 Nephi 3 Kap.* *c, 3* Nephi 21: 11. *d,* se *a.*

jeg vil bevare dig og give dig [e]min Tjener til en Pagt med Folket, til at stadfæste Jorden og lade dig arve de ødelagte Arvedele;

9. At du maa sige til de Bundne: Gaar ud! og [f]til dem, som sidde i Mørke: Lader eder til Syne! De skulle føde sig hos Vejene, og deres [g]Græsgange skulle være paa alle høje Steder.

10. De skulle hverken hungre eller tørste, ej heller skal Heden eller Solen stikke dem; thi han, som har Barmhjertighed med dem, skal føre dem og lede dem til [h]Vandkilder.

11. Og jeg vil gjøre [i]alle mine Bjerge til Veje, og [j]mine banede Veje skulle ophøjes.

12. Og da se, o Israels Hus, [k]disse skulle komme langt fra; og se, hine fra Norden og fra Vesten og hine af Sinims Land.

13. [l]Synger, I Himle! og fryd dig, o Jord! thi deres Fødder, som ere i Østen, skulle stadfæstes; og bryder ud i Sang, I Bjerge! thi de skulle ej mere blive slagne; thi Herren har trøstet sit Folk og vil forbarme sig over sine Elendige.

14. Men se, Zion har sagt: Herren har forladt mig, og min Herre har glemt mig; men han vil vise, at det har han ikke.

15. [m]Thi kan en Kvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? Ja, om de kunne forglemme, vil jeg dog ikke glemme dig, o Israels Hus.

16. Se, jeg har tegnet dig paa Fladen af mine Hænder; dine Mure ere idelig for mig.

17. Dine Børn skulle haste imod dem, som nedbrøde dig; og de, som ødelagde dig, skulle drage ud fra dig.

18. Opløft dine Øjne omkring, og se, [n]alle disse forsamle sig, og de skulle komme til dig. Og saa sandt jeg lever, siger Herren, med alle disse skal du sikkerlig klæde dig som med en Prydelse og binde dem paa dig, som Bruden gjør.

19. Thi dine øde og ubeboede Steder og dit nedbrudte Land skal nu blive for snævert for Indbyggernes Skyld; og [o]de, som opslugte dig, skulle blive langt borte.

20. De Børn, som du skal faa, efter at du har [p]mistet de første, skulle atter sige i dine Øren: Stedet er mig for trangt; giv mig mere Rum, hvor jeg kan bo.

21. Da skal du sige i dit Hjerte: Hvo har avlet mig disse, eftersom jeg har mistet mine Børn [q]og er forladt og fangen, og flytter frem og tilbage; og hvo har opdraget disse? Se, jeg alene var overbleven; hvor vare da disse?

---

e, se *e* 2 Nephi 3 Kap. *f*, 2 Nephi 3: 5. *g*, paa de høje Steder mellem Klippebjergene. *h*, se *u* 1 Nephi 20 Kap. *i*, se *g*. j, Es. 40: 3. 62: 10. Jernbaner, byggede *paa Jordens høje Steder* og i Ørken. k, Es. 43: 5—7. l, Es. *44: 23.* *m, Sal. 108: 13.* *n, Mika* 4: 11—13. o, Vers 17. p, de ti tabte *Stammer. Vers 21.* *q*, de Adspredte af Juda.

22. Saa siger den Herre Gud: Se, jeg vil opløfte [r]min Haand til Hedningerne, og opløfte [s]mit Banner til Folkene, og [t]de skulle føre dine Sønner i deres Arme, og dine Døtre skulle bæres paa deres Skuldre.
23. Og Konger skulle være dine Fosterfædre, og deres Dronninger dine Fostermødre; de skulle nedbøje sig til Jorden med Ansigtet for dig, og opslikke dine Fødders Støv, og du skal fornemme, at jeg er Herren; de skulle ikke beskæmmes, som forvente mig.
24. [u]Mon Byttet skal tages fra den Vældige, eller de lovlige Fanger løslades?
25. Ja, saa siger Herren: Baade skulle den Vældiges Fanger tages fra ham, og Tyrannens Bytte skal undkomme; thi jeg vil trætte med dem, som trætte med dig, og jeg vil frelse dine Børn.
26. [v]Og jeg vil føde dem, som undertrykte dig, med deres eget Kjød; de skulle blive drukne af deres eget Blod som af sød Vin; og alt Kjød skal fornemme, at jeg Herren er din Frelser og din Gjenløser, den Mægtige i Jakob.

---

22 KAPITEL.

1. Og efter at jeg, Nephi, nu havde læst disse Ting, hvilke vare skrevne paa [a]Messingpladerne, skete det, at mine Brødre kom og sagde til mig: Hvad menes der med disse Ting, som du har læst? Se, skulle de forstaas i Overensstemmelse med aandelige Ting, som skulle ske efter Aanden og ikke efter Kjødet?
2. Og jeg, Nephi, sagde til dem: Se, de bleve aabenbarede for Profeten ved Aandens Røst; thi ved Aanden blive alle Ting, som skulle komme over Menneskenes Børn efter Kjødets Vis, kundgjorte for Profeterne.
3. Derfor henhører det, hvorom jeg har læst, baade til legemlige og aandelige Ting; thi det viser sig, at Israels Hus, før eller senere, skal adspredes over hele Jorden, samt iblandt alle Nationer;
4. Og se, der er allerede Mange, som de, der bo i Jerusalem, ikke vide Noget om. Ja, Størstedelen af alle Stammerne

---

r, Es. 66: 18—20. *s*, Es. 62: 10. se *p* 2 Nephi 15 Kap. *t*, 1 Nephi 22: 8. 2 Nephi 6: 6, 7. 10: 8, 9, *u*, 1 Nephi 22: 12—14. *v*, 1 Nephi 14: 15—17. 22: 13, 14. 2 Nephi 6: 14—18.

a, se a 1 Nephi 3 Kap,

ere bortførte, og de ere adspredte hist og her paa [b]Øerne i Havet, og hvor de ere, veed ingen af os; ikkun dette vide vi, at de ere blevne bortførte.

5. Og siden de bortførtes, ere disse Ting blevne profeterede om dem, og ligeledes om alle dem, som herefter skulle blive fordrevne og forstyrrede for den Israels Helliges Skyld; thi imod ham ville de forhærde deres Hjerter; derfor skulle de adspredes iblandt alle Folkeslag og hades af alle Mennesker.

6. Ikke desmindre, efter at de ere blevne opfostrede af Hedningerne, og Herren har opløftet sin Haand imod [c]Hedningerne, samt oprejst dem til et Banner, og deres Børn ere blevne baarne paa deres Arme og deres Døtre paa deres Skuldre, — se, disse Ting, som ere omtalte, ere timelige; thi saaledes ere Herrens Pagter med vore Fædre; og det hentyder til os i de tilkommende Dage, samt alle vore Brødre, som ere af Israels Hus; —

7. Og efter at hele Israels Hus er bleven adspredt og forstyrret, betyder det, at Tiden skal komme, da den Herre Gud vil oprejse et [d]mægtigt Folk iblandt Hedningerne, ja, endog paa dette Land, og ved dem skal [e]vor Sæd blive adspredt.

8. Og efter at vor Sæd er adspredt, vil den Herre Gud udføre et [f]forunderligt Værk iblandt Hedningerne, hvilket vil have stort Værd for vor Sæd; derfor lignes det ved, at de opfostres af Hedningerne og bæres i deres Arme og paa deres Skuldre.

9. Og det vil ogsaa have stort [g]Værd for Hedningerne; og ikke alene for Hedningerne, men for [h]hele Israels Hus, deri, at det tilkjendegiver dem den himmelske Faders Pagter med Abraham, sigende: I din Sæd skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.

10. Og jeg ønsker, mine Brødre, at I skulle vide, at alle Slægter paa Jorden kunne ikke blive velsignede, medmindre han blotter sin Arm for Folkenes Øjne.

11. Derfor skal den Herre Gud begynde at blotte sin Arm for alle Folkenes Øjne, ved at opfylde sine Pagter med dem, som ere af Israels Hus, og bringe dem sit Evangelium.

12. Og saaledes vil han atter føre dem ud af Fangenskab, og de skulle samles tilsammen i deres Arvelande; og de skulle blive førte ud af Dunkelhed og Mørke, og de skulle fornemme, at Herren er deres Frelser og deres Gjenløser, den Mægtige i Israel.

---

b, 2 Nephi 10: 20—22. *c*, 1 Nephi 21: 22, 23. *d*, de Forenede Stater. *e*, Lamaniterne. *f*, 1 Nephi *13: 35. 14: 7.* 2 Nephi 25: 17. 27: 26. 29: 1, 2. 3 Nephi 21: *1—9. Ether 4: 15,* *g*, *1 Nephi* 13: 34—42. 14: 1—5. 2 Nephi 28: 2. *30: 3. 3 Nephi 21: 6. 23: 4.* *h*, 1 Nephi 13: 39. 14: 17. 2 Nephi 29: 13, 14. *30: 7, 8. 3 Nephi 5: 23—26. 16: 4, 5. 21*: 26—29.

13. Og denne store og vederstyggelige Kirkes Blod, hvilken er al Jorderiges Skjøge, skal komme paa deres egne Hoveder; thi [i]de skulle bekrige hverandre indbyrdes, og Sværdet i deres egne Hænder skal falde paa deres egne Hoveder, og de skulle vorde drukne af deres eget Blod.

14. Og alle Folk, som skulle føre Krig imod dig, o Israels Hus, skulle blive vendte imod hverandre, og de skulle falde i Graven, som de gravede for at besnære Herrens Folk. Og Alle, som [j]stride imod Zion, skulle vorde ødelagte. Og den store Skjøge, som har forvendt Herrens de rette Veje, ja, den store og vederstyggelige Kirke skal falde i Støvet, og stort skal dens Fald blive.

15. Thi se, siger Profeten, Tiden kommer hasteligen, da Satan [k]ej længer skal have Magt over Menneskenes Hjerter; thi Dagen kommer snart, da alle de Hovmodige og de Ugudelige skulle være som Halm; og Dagen kommer, da de skulle [l]opbrændes.

16. Thi Tiden kommer snart, da Guds Vredes Fylde skal udøses over alle Menneskenes Børn; thi han vil ikke tilstede, at de Ugudelige skulle ødelægge de Retfærdige.

17. Derfor vil han beskjærme de Retfærdige ved sin Kraft, selv om han, for at bevare de Retfærdige, skulle lade sin Vredes Fylde forvolde deres Fjenders Ødelæggelse ved Ild. Derfor behøve de Retfærdige ikke at frygte; thi Profeten siger, at de skulle blive frelste, om det end skal ske ved Ild.

18. Se, mine Brødre, jeg siger eder, at disse Ting maa snarlig komme; ja, endog Blod og Ild og Røgdamp maa komme; og det maa nødvendigvis ske paa denne Jord; og det kommer over Menneskene efter Kjødets Vis, om saa sker, at de forhærde deres Hjerter imod den Hellige i Israel;

19. Thi se, de Retfærdige skulle ikke omkomme; thi Tiden skal visseligen komme, da alle de, som stride imod Zion, skulle udryddes.

20. Og Herren vil visseligen berede en Vej for sit Folk til de Ords Opfyldelse, som Moses talede, sigende: Herren eders Gud skal oprejse eder en [m]Profet, ligesom mig; ham skulle I høre i alt det, som han skal tale til eder. Og det skal ske, at alle de, som ej ville høre den Profet, skulle udryddes af Folket.

21. Og jeg, Nephi, forkynder eder nu, at denne Profet, om hvem Moses talede, er den Hellige i Israel; derfor skal han udføre Dom i Retfærdighed;

22. Og de [n]Retfærdige behøve ikke at frygte; thi de ere dem,

---

i, 1 Nephi 14: 3, 15—17. 21: 26, *j*, Vers 19, 20. 2 Nephi 27: 2, 3. *k*, Vers 26. *Jakob 5: 76.* *l, Vers 17, 18,* *m*, Vers. 21. 3 Nephi 20: 23. 21: 11. *n*, Vers 16, *17, 19, 24, 28.*

som ikke skulle bekæmpes. Men Djævelens Rige, som skal opbygges iblandt Menneskenes Børn, — hvilket Rige er oprettet iblandt dem, som leve i Kjødet, — skal beskæmmes.
23. Thi Tiden skal snarlig komme, da [o]alle Kirker, som ere opbyggede for Vindings Skyld, og alle de, som ere opbyggede for at faa Magt over Kjødet, og de, som ere opbyggede for at vinde Anseelse i Verdens Øjne, og de, som søge Kjødets Lyst og de verdslige Ting, og som udøve al Slags Ugudelighed, ja, sluttelig alle de, som høre til Djævelens Rige, de ere dem, som maa frygte og skjælve og bæve; de ere dem, som skulle blive nedbøjede i Støvet; de ere dem, som skulle fortæres som Halm; og dette er overensstemmende med Profetens Ord.
24. Og Tiden kommer snarlig, da de Retfærdige skulle føres frem som fedede [p]Kalve, og den Hellige i Israel skal regjere med Herredømme og med Magt og Kraft og stor Herlighed.
25. Og han samler sine [q]Børn fra Jordens fire Hjørner; og han tæller sine Faar, og de kjende ham; og der skal være een Hjord og een Hyrde; og han skal føde sine Faar, og ved ham skulle de finde Føde.
26. Og paa Grund af hans Folks Retfærdighed har Satan ingen Magt; derfor kan han ikke blive løst i et Tidsrum af mange Aar; thi han har ingen Magt over Folkets Hjerter, efterdi de leve i Retfærdighed, og den Hellige i Israel regjerer.
27. Og nu se, jeg, Nephi, siger eder, at alle disse Ting maa ske i Overensstemmelse med Kjødet.
28. Men se, alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk skulle bo trygt hos den Hellige i Israel, om saa sker, at de omvende sig.
29. Og nu slutter jeg, Nephi; thi jeg tør ikke endnu tale videre om disse Ting.
30. Derfor, mine Brødre, ønsker jeg, at I skulle erkjende, at disse Ting, som ere skrevne paa [r]Messingpladerne, ere sande; og de vidne om, at Mennesket maa være lydig imod Guds Bud.
31. Derfor behøve I ikke at tro, at jeg og min Fader ere de eneste, der have bevidnet og lært dem. Om I derfor blive lydige imod Budene og blive bestandige indtil Enden, skulle I blive frelste paa den yderste Dag. Og saaledes ske det. Amen.

---

o, 1 Nephi 14: 10, 15—17. 2 Nephi 28: 3—32. 3 Nephi 27: 7—12. 4 Nephi 1: 25—29. Morm. 8: 28, 32, 33, 36—38. *p*, 3 Nephi 25: 3. *q*, Sal. 50: 5. Es. 43: 6, 7. Jer. 3: 14. Aab. 18: 4, 5. Eph. 1: 10. *r*, se *a* 1 Nephi 3 Kap.

ANDEN NEPHIS BOG.

En Beretning om Lehis Død. Nephis Brødre gjøre Opstand imod ham. Herren befaler Nephi at drage ud i Ørken. Hans Rejser i Ørken osv.

1 KAPITEL.

1. Og nu skete det, efter at jeg, Nephi, havde holdt op med at undervise mine Brødre, at vor Fader Lehi ogsaa talede mange Ting til dem om, hvilke store Ting Herren havde gjort for dem i at føre dem ud af Jerusalems Land.

2. Og han talede til dem angaaende deres [a]Opsætsighed paa Vandene og Guds Barmhjertighed, idet han sparede deres Liv, saa at de ikke bleve opslugte af Havet.

3. Og han talede ogsaa til dem om det [b]forjættede Land, som de havde erholdt, og hvor barmhjertig Herren var i at advare os, saa at vi kunde fly ud af Jerusalems Land.

4. Thi se, sagde han, jeg har [c]set et Syn, hvoraf jeg veed, at Jerusalem er ødelagt; og havde vi tøvet i Jerusalem, vilde ogsaa vi være omkomne.

5. Men, sagde han, uagtet vore Gjenvordigheder have vi erholdt et forjættet Land, et Land, som er udvalgt fremfor alle andre Lande; et Land, som den Herre Gud ved Pagt har lovet mig skulde vorde et Arveland for min Sæd. Ja, Herren har forjættet dette Land til mig og til mine Børn for evigt, samt til alle dem, som ved Herrens Haand skulle blive førte ud af andre Lande.

6. Og jeg, Lehi, profeterer ifølge den Aands Indskydelse, som bor i mig, at Ingen skal komme i dette Land, uden at de bringes ved Herrens Haand.

7. Derfor er dette Land indviet til dem, som han skal bringe. Og om saa sker, at de tjene ham i Overensstemmelse med Budene, som han har givet, saa skal det vorde dem et Friheds Land, og de skulle aldrig bringes i Trældom, undtagen for deres Synders Skyld; thi dersom Ugudelighed kommer til at raade, skal Landet vorde [d]forbandet for deres Skyld; men for de Retfærdige skal det være velsignet til evig Tid.

8. Og se, det er Visdom, at andre Folk skulle endnu en Tid holdes i Uvidenhed om dette Land; thi se, ellers vilde mange Folkeslag overløbe Landet, saa at der ikke blev Plads til Arv.

---

a, 1 Nephi 18: 9—20. *b,* Vers 5—12. se *a* 1 Nephi 2 Kap. c, 1 Nephi 17: 14. *Hela. 8: 21, 22.* *d, Alma 45:* 10—14, 16. Morm. 1: 17. 6: 7—22. Ether 2: 8—12.

9. Derfor har jeg, Lehi, faaet et Løfte, at saafremt de, som Herren skal bringe ud af Jerusalems Land, ville holde hans Bud, skal det gaa dem vel i dette Land. Og de skulle holdes adskilte fra alle andre Folk, saa at de selv kunne besidde Landet. Og om saa sker, at de holde hans Bud, skulle de blive velsignede i dette Land, og der skal Ingen findes til at forurette dem eller berøve dem deres Ejendomsland; og de skulle stedse bo i Tryghed.

10. Men se, naar Tiden kommer, da de skulle nedsynke i Vantro, efter at de have nydt saa store Velsignelser af Herrens Haand, og have Kundskab om Jordens og alle Menneskers Skabelse, og kjende Herrens store og underlige Gjerninger, som han har gjort, fra Verden blev skabt, og have Magt given dem til at gjøre Alt formedelst Tro, og have alle Budene fra Begyndelsen af, samt ere ved hans uendelige Godhed bragte til dette dyrebare Forjættelsens Land, se, jeg siger, at om den Dag skal komme, at de ville forkaste den Israels Hellige, den sande Messias, deres Forløser og deres Gud, se, da skulle hans Domme, som er retfærdig, komme over dem;

11. Ja, han vil føre [e]andre Folk til dem, hvilke han vil give Magt, og han vil fratage dem deres Ejendomsland, og han vil lade dem blive fordrevne og slagne.

12. Ja, fra den ene Slægt til den anden skal der komme Blodsudgydelse og svare Hjemsøgelser iblandt dem; derfor ønsker jeg, mine Sønner, at I ville ihukomme mine Ord, ja, jeg ønsker, at I ville lytte til dem.

13. O, at I vilde opvaagne! Vaagner op af en dyb Søvn, ja, af Helvedes Søvn, og afryster de frygtelige Lænker, med hvilke I ere bundne, hvilke ere de Lænker, som binde Menneskenes Børn, saa at de føres som Fanger ned i Elendighedens evige Dyb.

14. Vaagner op! Staar op af Støvet, og hører en skjælvende Faders Ord, hvis Lemmer I snart skulle nedlægge i den kolde og tause Grav, hvorfra ingen Vandrer kan vende tilbage; endnu nogle faa Dage, og jeg gaar al Kjødets Gang.

15. Men se, Herren har forløst min Sjæl fra Helvede; jeg har set hans Herlighed, og jeg er indesluttet evindeligen i hans Kjærligheds Arme.

16. Og jeg ønsker, at I skulle ihukomme og iagttage Herrens Skikke og Love. Se, dette har været min Sjæls Bekymring fra Begyndelsen.

17. Mit Hjerte har været betynget med Sorg fra Tid til anden; *thi jeg har frygtet,* at Herren eders Gud, paa Grund

e, 1 Nephi 13: 12—20. Morm. 5: 19, 20.

af eders Hjerters Haardhed, skulde lade sin Vredes Fylde komme over [f]eder, og at I skulde blive forkastede og ødelagte for evigt;

18. Eller at en Forbandelse skulde komme over eder i et Tidsrum af [g]mange Slægter; og at I skulde blive hjemsøgte med Sværd og med Hungersnød, samt blive forhadte og førte ifølge Djævelens Villie og Tvang.

19. O, mine Sønner! maatte dog disse Ting aldrig komme over eder, men maatte I vorde et af Herren udvalgt og velsignet Folk. Men se, hans Villie ske, thi hans Veje ere retfærdige til evig Tid.

20. Og han har sagt: [h]Saafremt I holde mine Bud, skal det gaa eder vel i Landet; men dersom I ikke ville holde mine Bud, skulle I blive udelukkede fra mit Ansigt.

21. Og nu, paa det min Sjæl maa fryde sig over eder, og mit Hjerte maa forlade denne Verden med Glæde for eders Skyld, og at jeg ikke skal nedbøjes i Graven af Sorg og Bedrøvelse, rejser eder af Støvet, mine Sønner, holder eder som Mænd, og med eet Sind og med eet Hjerte værer standhaftige og forenede i alle Ting, saa at I ikke skulle blive nedtrykkede i Trældom;

22. At I ikke skulle blive forbandede med en svar Forbandelse, samt at I ikke skulle paadrage eder en retfærdig Guds Mishag til baade Aandens og Legemets Fordærvelse, ja, evige Fortabelse.

23. Vaagner op, mine Sønner! Ifører eder Retfærdighedens Rustning. Afryster Lænkerne, hvormed I ere bundne; kommer ud af Vankundighed og staar op af Støvet.

24. Imodstaar ikke mere eders Broder, hvis Formaal have været [i]herlige, og som har holdt Budene fra den Tid, vi forlode Jerusalem, og som har været et Redskab i Guds Haand til at føre os til det forjættede Land; thi dersom det ikke havde været for ham, maatte vi være omkomne af [j]Hunger i Ørken; ikke desmindre søgte I at [k]borttage hans Liv; og han har haft megen Sorg for eders Skyld.

25. Og jeg frygter og skjælver saare meget for eders Skyld, at han skal atter lide; thi se, I beskyldte ham for, at han tragtede efter Magt og [l]Myndighed over eder; men jeg veed, at han ikke har tragtet efter Magt eller Myndighed over eder; men han har søgt Guds Ære og eders eget evige Velfærd.

26. Og I have knurret, fordi han har talet uforbeholdent til eder. I sige, at han har brugt Strenghed; I sige, at han har været vred paa eder. Men se, hans Strenghed var Guds Ords [m]Kraft,

---

f, 1 Nephi 2: 23. *2 Nephi 5:* 21—24. Alma 3: 6—19. Morm. 5: 15. g, 1 Nephi *12: 20—22.* *h, Jarom 1: 9.* Omni 1: 6. Mos. 1: 7. 2: 22, 31. Alma 9: 13, 14. *36: 1, 30. 37: 13. 38: 1.* 3 Nephi 5: 22. i, 1 Nephi 11: 1. 18: 8. j, 1 Nephi *16: 32.* *k, 1 Nephi 16: 37.* l, 1 Nephi 16: 38. m, 1 Nephi 17: 48.

som var i ham; og det, som I kalde Vrede, var Sandheden, overensstemmende med den, som er i Gud, hvilken han ikke kunde holde tilbage, men uforfærdet foreholdt eder eders Ugudelighed.

27. Og det var nødvendigt, at Guds Kraft skulde hvile paa ham, for at han kunde befale eder, saa at I maatte adlyde. Men se, det var ikke ham, men Herrens Aand i ham, der oplod hans Mund til at tale, saa at han ikke kunde tie.

28. Og nu, min Søn Laman, og Lemuel og Sam, og ligeledes mine Sønner, som ere Ismaels Sønner, se, dersom I ville lytte til Nephis Røst, skulle I ikke omkomme. Og om I ville høre ham, efterlader jeg eder en Velsignelse, ja, endog min første Velsignelse.

29. Men, dersom I ikke ville høre ham, borttager jeg min første Velsignelse, ja, min Velsignelse, og den skal hvile paa ham.

30. Og nu, Zoram, taler jeg til dig. Se, du er Labans [n]Tjener; ikke desmindre er du bleven bragt ud af Jerusalems Land, og jeg veed, at du bestandig forbliver min Søn Nephis trofaste Ven.

31. Og fordi du har været trofast, skal din Sæd blive velsignet tilligemed hans Sæd, saa at det længe skal gaa dem vel i dette Land; og Intet, uden deres egen Ugudelighed, skal hindre eller forstyrre deres Lykke i dette Land evindeligen.

32. Dersom I derfor holde Herrens Bud, saa har Herren helliget dette Land til Sikkerhed for din Sæd tilligemed min Søns Sæd.

---

2 KAPITEL.

1. Og nu, Jakob, taler jeg til dig: Du er min [a]Førstefødte i mine Trængsels Dage i Ørken. Og se, i din Barndom har du haft Lidelser og megen Sorg, formedelst dine Brødres slette Opførsel.

2. Men du, Jakob, min Førstefødte i Ørken, kjender alligevel Guds Storhed, og han vil hellige dine Lidelser til dit Gavn.

3. Derfor skal din Sjæl blive velsignet, og du skal bo tryggelig sammen med din Broder Nephi; og dine Dage skulle tilbringes i din Guds Tjeneste. Derfor veed jeg, at du er gjenløst formedelst din Forløsers Retfærdighed; thi du har set, at han i Tidens Fylde vil komme til Menneskene med Frelse.

4. Og i din Ungdom har du set hans Herlighed, derfor er du velsignet ligesom de, til hvem han skal komme i Kjødet;

---

n, 1 Nephi 4: 20, 35.

a, 1 Nephi 18: 7, 19.

thi Aanden er den samme i Gaar, i Dag og for evigt. Og siden
Menneskets Fald er Vejen beredt, og Salighed er fri.
5. Og Menneskene ere tilstrækkeligt underviste, saa at de
kjende Godt fra Ondt. Og Loven er given til Menneskene. Og
ved Loven bliver intet Kjød retfærdiggjort, eller formedelst
Loven ere Menneskene forkastede. Ja, ved den [b]timelige Lov
forkastedes de; og ligeledes ved den [c]aandelige Lov bortdø de
fra det Gode og blive elendige evindeligen.
6. Men Igjenløsning kommer i og ved den hellige Messias;
thi han er fuld af Naade og Sandhed.
7. Se, han hengiver sig selv som et Syndoffer for at fyldest-
gjøre Loven for alle dem, som have et sønderknust Hjerte og
en angergiven Aand; og for ingen Andre kan Loven fyldestgjøres.
8. Af hvor stor Vigtighed er det derfor ikke at kundgjøre
disse Ting for Jordens Beboere, for at de kunne vide, at intet
Kjød kan bo i Guds Nærværelse, uden formedelst den hellige
Messiæ Fortjenester, Barmhjertighed og Naade; han, som ned-
lægger sit Liv efter Kjødet, og tager det igjen ved Aandens
Kraft, paa det at han, som er den Første, der skal opstaa,
maa kunne tilvejebringe de Dødes [d]Opstandelse.
9. Saaledes bliver han en Førstegrøde for Gud, eftersom
han skal gjøre [e]Forbøn for alle Mennesker; og de, der tro paa
ham, skulle blive frelste.
10. Og formedelst hans Forbøn for Alle komme alle Menne-
sker til Gud; og de staa for hans Ansigt for at dømmes af
ham, i Overensstemmelse med Sandheden og Helligheden, som
bor i ham. Hensigten med Loven, som den Hellige har given
for den fastsatte Strafs Fuldbyrdelse, er derfor, at den skal
svare til [f]Forsoningens Formaal, og den bestemte Straf er en
Modsætning til den bestemte Lyksalighed.
11. Thi det er nødvendigt, at der skal være en [g]Modsætning
i alle Ting. Ellers, min Førstefødte i Ørken, kunde Retfærdighed
ikke finde Sted, ej heller Ugudelighed, hverken Hellighed eller
Elendighed, hverken Godt eller Ondt. Og alle Ting maatte
følgelig være en Sammenblanding i Et; om der derfor skulde
være eet Legeme, maatte det nødvendigvis forblive som dødt,
og vilde hverken have Liv, Død eller Forkrænkelighed, ej heller

---

b, 2 Nephi 9: 4, 6, 7. Alma 11: 42—45. 12: 12, 16, 24, 27, 31, 36. 42: 6—9. Hela. 14: 16. *c,* 2 Nephi 9: 8—15, 26. Mos. 16: 4—10. Alma 11: 40—45. 12: 16—18, 32, 36, 37. 40: 13, 14, 26. 42: 6—11, 14. Hela. 14: 15—18. *d,* 2 Nephi 9: 4, 6—19, 22. Mos. 13: 35. 15: 8, 9, 20—27. 16: 7—11. Alma 5: 15. 7: 12. 11: 41—45. 12: 12—18, 24, 25. 22: 14. 33: 22. 40 Kap. 41: 2—5. 42: 23. Hela. 14: 15—17, 25. 3 Nephi 23: 9—13. 26: 5. Morm. 6: 21. 7: 6. 9: 13. Moro. 7: 41. 10: 34. *e,* Vers 10. Mos. 14: 12. 15: 8. Moro 7: 27, 28. *f,* 2 Nephi 9: 7, 21, 22, 25, 26. 10: 25. 25: 16. *Jakob 4: 11, 12. Mos. 3: 11,* 15—19. 4: 2, 6, 7. 13: 28. 18: 2. Alma 5: 27. 13: 5, 11. *21: 9. 22: 14. 24: 13. 30: 17.* 33: 22. 34: 8—16, 36. 36: 17. 42: 15, 23. Hela. 14: *15, 16. 3 Nephi 11: 11. 27: 19.* Morm. 9: 13. Moro. 7: 41. 8: 20. 10: 33. g, Vers 15, 16.

Uforkrænkelighed, hverken Lyksalighed eller Elendighed, hverken Følelse eller Følesløshed.

12. Og følgelig skabtes det som Noget uden Værd, og uden Formaal for dets Skabelse. Og dette maatte nødvendigvis tilintetgjøre Guds Visdom og hans evige Hensigter, og ligeledes Guds Kraft, Barmhjertighed og Retfærdighed.

13. Og dersom I skulde sige, at der gives ingen Lov, da skulle I ogsaa sige, at der findes ingen Synd. Dersom I skulde sige, at der er ingen Synd, da skulle I ogsaa sige, at der findes ingen Retfærdighed. Og dersom der ingen Retfærdighed er, da er der ingen Lyksalighed. Og findes der hverken Retfærdighed eller Lyksalighed, saa findes der ej heller Straf eller Elendighed. Og dersom disse Ting ikke ere, saa er der ingen Gud. Og er der ingen Gud, da ere vi ikke til, ej heller Jorden; thi der kunde ikke have været Noget skabt, hverken til at virke eller paavirkes; men Alting maatte være forsvundet.

14. Og nu, mine Sønner, jeg taler dette til eder, til eders Nytte og Lærdom; thi der er en Gud, og han har skabt alle Ting, baade Himlene og Jorden og alle Ting, som i dem ere, baade det, som virker, og det, som paavirkes.

15. Og for at udføre hans evige Hensigter med Hensyn til Mennesket var det nødvendigt, efter at han havde skabt vore første Forældre samt Dyrene paa Marken og Fuglene i Luften, ja, alle Ting, som ere skabte, at der skulde være en [h]Modsætning, nemlig den forbudne Frugt i Modsætning til Frugten af Livsens Træ: den ene sød, og den anden bitter;

16. Derfor gav den Herre Gud Mennesket Frihed til at handle for sig selv. Men Mennesket kunde ikke selv handle, uden at det blev tilskyndet af det Ene eller det Andet.

17. Og i Overenstemmelse med, hvad jeg har læst og [i]hvad der staar skrevet, maa jeg, Lehi, nødvendigvis antage, at en Guds Engel faldt fra Himmelen; og han blev til en Djævel, fordi han havde søgt det, som var ondt for Gud.

18. Og fordi han faldt fra Himmelen og blev ulyksalig for evigt, søgte han ogsaa at gjøre den hele Menneskeslægt ulykkelig. Og han, den gamle Slange, som er Djævelen og Faderen til al Løgn, sagde derfor til Eva: Tager af den forbudne Frugt, og I skulle ikke dø, men I skulle vorde ligesom Gud til at kjende Godt og Ondt.

19. Og efter at Adam og Eva havde taget af den forbudne Frugt, bleve de uddrevne af Edens Have til at dyrke Jorden.

20. Og de have frembragt Børn, ja, al Jordens Slægt.

21. Og *efter Guds Villie bleve* Menneskenes Børns Dage for-

h, Vers 11. *i, 2 Nephi 9: 8.* *Mose* Bog (Den kostelige Perle) 4: 3.

længede, for at de kunde omvende sig, medens de vare i Kjødet; derfor blev deres Tilværelse en Prøvestand, og deres Tid blev forlænget, overensstemmende med de Befalinger, som den Herre Gud gav Menneskenes Børn. Thi han gav Befaling, at alle Mennesker skulde omvende sig, samt viste dem, at de alle vare fortabte paa Grund af deres Forældres Overtrædelse.

22. Og nu se, dersom Adam ikke havde overtraadt, vilde han ikke have faldet; men han vilde være forbleven i Edens Have. Og alle Ting, som vare skabte, maatte være forblevne i den samme Tilstand, som de vare i, efter de bleve skabte; og de maatte have været til for evigt og været uden Ende.

23. Og de vilde [j]ingen Børn have haft, men vilde være forblevne i en uskyldig Tilstand, og ingen Glæde nydt, thi de kjendte ingen Sorg, og intet Godt gjort, thi de kjendte ingen Synd.

24. Men se, Alt er blevet gjort efter hans Visdom, som kjender alle Ting.

25. Adam [k]faldt, for at Menneskene maatte blive til; og Menneskene ere til, for at de kunne nyde Glæde.

26. Og Messias kommer i Tidens Fylde, at han maa igjenløse Menneskenes Børn fra Syndefaldet. Og fordi de ere gjenløste fra Syndefaldet og kjende Godt fra Ondt, ere de blevne [l]fri for evigt, til at handle for sig selv, og ikke paavirkes af Noget, med Undtagelse af Lovens Straf paa den store yderste Dag, i Overensstemmelse med de Befalinger, som Gud har givet.

27. Derfor ere Menneskene fri efter Kjødet; og alle Ting, som ere tjenlige for Menneskene, ere dem givne. Og de kunne frit vælge Frihed og evigt Liv, formedelst den store Midlers Forbøn for alle Mennesker, eller Fangenskab og Død, ifølge Djævelens Magt og Fangenskab; thi han søger at gjøre alle Mennesker ulyksalige, ligesom han selv er.

28. Og nu, mine Sønner, ønsker jeg, at I skulle henvende eder til den store Midler og give Agt paa hans store Bud, være tro mod hans Ord samt vælge evigt Liv, i Overensstemmelse med hans hellige Aands Villie;

29. Og ej vælge evig Død, efter Kjødets Villie, og det Onde, som er deri, hvilket giver Djævelens Aand Magt til at tage eder fangne og føre eder ned til Helvede, paa det at han maa regjere over eder i sit eget Rige.

30. Jeg har talet disse faa Ord til eder alle, mine Sønner, i min Prøvestands sidste Dage; og jeg har udvalgt den gode Del i Overensstemmelse med Profetens Ord. Og jeg har intet andet Øjemed, end eders Sjæles evige Velfærd. Amen.

---

j, Vers 25. Mose Bog (Den kostelige Perle) 4: 17. k, Vers 23. l, Vers 27—29. *Alma 29 Kap. 41 : 7. 42 : 27.* Hela. 14 : 30.

3 KAPITEL.

1. Og nu taler jeg til dig, Joseph, [a]min Sidstfødte. Du blev født i mine Lidelsers Ørk, ja, i min største Sorgs Dage bar din Moder dig.

2. Og maa Herren ogsaa helliggjøre [b]dette Land, hvilket er et saare ypperligt Land, til dig og din Sæds Arvedel i Forening med dine Brødre, til din Sikkerhed for evigt, om I holde den Israels Helliges Bud.

3. Og nu, Joseph, min Sidstfødte, som jeg har bragt ud af mine Lidelsers Ørk: Maa Herren velsigne dig for evigt; thi din Sæd skal ikke [c]ganske blive udryddet.

4. Thi se, du er mine Lænders Frugt; og jeg er en [d]Efterkommer af Joseph, som blev ført fangen til Ægypten. Og store vare de Pagter, som Herren gjorde med Joseph.

5. Derfor saa' Joseph visseligen vor Dag. Og han fik et Løfte af Herren, at af hans Lænders Frugt vilde den Herre Gud oprejse Israels Hus en retfærdig Gren; ikke Messias, men en Gren, som skulde afbrydes, men alligevel blive ihukommet i Herrens Pagter, saa at Messias i Kraftens Aand skulde blive aabenbaret for dem i de sidste Dage, for at føre dem fra Mørket til Lyset, ja, ud af Mørkets Skjul og Fangenskab til Frihed.

6. Thi Joseph vidnede visselig, sigende: En [e]Seer skal Herren min Gud oprejse, som skal være en udvalgt Seer for mine Lænders Frugt.

7. Ja, Joseph sagde: Sandeligen, saa siger Herren til mig: En udvalgt Seer vil jeg oprejse af dine Lænders Frugt; og han skal være højt agtet iblandt dem. Og til ham vil jeg give Befaling, at han skal udføre en Gjerning for dine Lænders Frugt, hans Brødre, hvilken skal blive af stor Vigtighed for dem, ja, bringe dem til Kundskab om de Pagter, som jeg har gjort med dine Fædre.

8. Og jeg vil give ham en Befaling, at han ikke skal gjøre andet Arbejde end det, som jeg befaler ham. Og jeg vil gjøre ham stor i mine Øjne, thi han skal udrette min Gjerning.

9. Og han skal blive stor ligesom Moses, som jeg har sagt jeg vilde oprejse for eder, til at udfri mit Folk, o Israels Hus!

10. Og Moses vil jeg oprejse til at udfri dit Folk af Ægypti Land.

11. Men en Seer vil jeg oprejse af dine Lænders Frugt; og ham vil jeg give Magt til at frembringe mit Ord til dine

---

a, 1 *Nephi 18: 7, 19.* *b*, 1 Nephi 2 : 20. 18 : 22, 23. c, 1 Nephi 13 : 30. *d, 1 Nephi 5 : 14–16. Alma 10 : 3.* *e*, Vers 11, 14. Mos. 8 : 13—18. Ether 3 : *21-28. 3 Nephi 21 : 8—11. Morm.* 8 : 16, 25.

Lænders Sæd; og ikke alene til at frembringe mit Ord, siger Herren, men og til at overbevise dem om mit Ord, som allerede skal være udgaaet iblandt dem.

12. Derfor skal dine Lænders Frugt skrive, og Judæ Lænders Frugt skal skrive; og det, der skal skrives ved dine Lænders Frugt, og ligesaa det, der skal skrives ved Judæ Lænders Frugt, skal [f]føjes tilsammen for at tilintetgjøre falske Lærdomme og afskaffe Splid samt oprette Fred iblandt dine Lænders Frugt, og i de sidste Dage bringe dem til [g]Kundskab om deres Fædre og ligeledes til Kundskab om mine Pagter, siger Herren.

13. Og i Skrøbelighed skal han gjøres stærk paa den Dag, da mit Værk skal begynde iblandt alt mit Folk, til din Gjenoprejsning, o Israels Hus, siger Herren.

14. Og saaledes profeterede Joseph, sigende: Se, den Seer vil Herren velsigne; og de, som søge at tilintetgjøre ham, skulle beskæmmes; thi denne Forjættelse, som jeg har modtaget af Herren angaaende mine Lænders Frugt, skal blive opfyldt. Se, jeg er vis paa denne Forjættelses Opfyldelse.

15. Og han skal kaldes [h]efter mit Navn; og det skal være efter hans Faders Navn. Og han skal være ligesom jeg; thi de Ting, som Herren skal udføre ved hans Haand, skulle ved Herrens Kraft [i]bringe mit Folk Frelse.

16. Ja, saaledes profeterede Joseph; jeg er vis paa dette, ligesaa vis som jeg er paa Forjættelsen om Moses; thi Herren har sagt til mig: Jeg vil bevare din Sæd evindeligen.

17. Og Herren har sagt: Jeg vil oprejse en Moses; og jeg vil give ham Magt i en Kjæp, og jeg vil give ham Kundskab i Skrivning. Dog vil jeg ikke løse hans Tunge, saa at han skal tale meget; thi jeg vil ej gjøre ham mægtig i Tale. Men jeg vil skrive min Lov for ham med min egen Haands Finger, og jeg vil beskikke ham en Talsmand.

18. Og Herren sagde ogsaa til mig: Jeg vil oprejse En af dine Lænders Frugt, og jeg vil beskikke en [j]Talsmand for ham. Og se, jeg vil beskikke ham til at skrive dine Lænders Frugts Optegnelser til dine Efterkommere, og disses Talsmand skal forkynde dem.

19. Og Ordene, som han skal skrive, skulle være de Ord, som efter min Visdom ere tjenlige til at gaa til dine Lænders Frugt. Og det skal være, som om dine Lænders Frugt havde raabt til dem ud af Støvet; thi jeg kjender deres Tro.

---

f, Ezek. 37 : 16—20. g, 3 Nephi 5 : 23. Morm. 7 : 5, 10. h, Joseph. i, 2 *Nephi 27 : 6—26.* Enos 1 : 12—18. Alma 37 : 1—20. 3 Nephi 16 : 10, 11. Morm. 7 : *8—10.* *j, Pagtens Bog 100 : 9, 11.*

20. Og de skulle raabe ud af [k]Støvet, efter at mange Slægter ere hedengangne; ja, endog kalde paa deres Brødre til Omvendelse. Og det skal ske, at deres Raab skal høres i deres Ords Enfoldighed.

21. For deres Tros Skyld skulle deres Ord udgaa af min Mund til deres Brødre, som ere dine Lænders Frugt; og deres Ords Svaghed vil jeg gjøre stærk formedelst deres Tro, til Ihukommelsen om min Pagt, som jeg gjorde med dine Fædre.

22. Og nu se, min Søn Joseph, saaledes profeterede min Fader fordum.

23. Derfor er du paa Grund af denne Pagt velsignet; thi din Sæd skal ikke blive udryddet, eftersom de skulle lytte til Bogens Ord.

24. Og der skal opstaa [l]en Mægtig iblandt dem, som skal gjøre meget Godt, baade i Ord og i Gjerning, og blive et Redskab i Guds Haand til med overordentlig stor Tro at gjøre kraftige Undergjerninger, og gjøre det, som er stort for Guds Aasyn, for at tilvejebringe megen Gjenoprejsning for Israels Hus og dine Brødres Sæd.

25. Og nu, velsignet er du, Joseph. Se, du er lille; derfor lyt til din Broder Nephis Ord, og det skal ske dig i Overensstemmelse med de Ord, som jeg har talet. Ihukom din døende Faders Ord. Amen.

---

4 KAPITEL.

1. Og nu taler jeg, Nephi, angaaende de Profetier, hvorom min Fader har talet med Hensyn til Joseph, som blev bortført til Ægypten;

2. Thi se, han profeterede visselig om al sin Sæd. Og der gives ikke mange større Profetier end de, han skrev. Og han profeterede angaaende os og vore tilkommende Slægter; og disse Profetier ere skrevne paa [a]Messingpladerne.

3. Og efter at min Fader havde ophørt med at tale om Josephs Profetier, kaldte han til sig Lamans Børn, hans Sønner og Døtre, og sagde til dem: Se, mine Sønner og mine Døtre, som ere min Førstefødtes Sønner og Døtre, jeg ønsker, at I skulle laane Øre til mine Ord;

4. Thi den Herre Gud har sagt: Saafremt I holde mine Bud, skulle I trives i Landet; men dersom I ikke holde mine Bud, skulle I blive udelukkede fra mit Ansigt.

5. Men se, mine Sønner og mine Døtre, jeg kan ikke gaa

---

k, 2 Nephi 26: 16. *Morm. 8: 14—16, 23, 25, 26.* l, en Indianer-Profet.

a, se a 1 Nephi 3 Kap.

ned i min Grav, uden at jeg efterlader en Velsignelse over eder; thi se, jeg veed, at om I blive oplærte om den Vej, hvorpaa I skulle vandre, ville I ikke vige bort fra den.

6. Derfor, om I ere forbandede, se, saa efterlader jeg min Velsignelse over eder, at Forbandelsen maa blive borttagen fra eder og komme paa eders Forældres Hoveder.

7. Derfor vil den Herre Gud for min Velsignelses Skyld ikke tilstede, at I skulle omkomme, men han [b]vil være barmhjertig imod eder og imod eders Sæd til evig Tid.

8. Og efter at min Fader havde endt sin Tale til Lamans Sønner og Døtre, skete det, at han lod Lemuels Sønner og Døtre kalde til sig.

9. Og han talede til dem, sigende: Se, mine Sønner og Døtre, som ere min anden Søns Sønner og Døtre, se, jeg efterlader eder den [c]samme Velsignelse, som jeg efterlod Lamans Sønner og Døtre; derfor skulle I ikke heller blive ganske udryddede; men i de sidste Dage skal eders Sæd blive velsignet.

10. Og det skete, at da min Fader havde fuldendt sin Tale til dem, se, da talede han til Ismaels [d]Sønner, ja, og til hans ganske Hus.

11. Og efter at han havde holdt op at tale til dem, talede han til Sam, sigende: Velsignet er du og din Sæd; thi du skal arve Landet, ligesom din Broder Nephi, og din Sæd skal [e]regnes med hans Sæd; og du skal blive ligesom din Broder, og din Sæd ligesom hans Sæd; og du skal blive velsignet i alle dine Dage.

12. Og efter at min Fader Lehi havde talet til alt sit Hus, i Overensstemmelse med sit Hjertes Følelser og Herrens Aand, som var i ham, blev han gammel. Og det begav sig, at han døde og blev begraven.

13. Og ikke mange Dage efter hans Død begav det sig, at Laman og Lemuel samt Ismaels Sønner bleve vrede paa mig, paa Grund af Herrens Paamindelser;

14. Thi jeg, Nephi, følte mig nødsaget til at tale til dem i Overensstemmelse med hans Ord. Thi jeg, og ligeledes min Fader før hans Død, havde talet mange Ting til dem, hvoraf meget er skrevet paa mine [f]andre Plader, hvis Indhold er mere historisk.

15. Og paa [g]disse skriver jeg min Sjæls Tanker og meget af Skrifterne, som ere indgravne paa Messingpladerne; thi min Sjæl fryder sig over Skrifterne, og mit Hjerte overvejer dem, og jeg skriver dem til mine Børns Lærdom og Nytte.

16. Se, min Sjæl fryder sig i det, som hører Herren til, og mit Hjerte tænker idelig paa de Ting, som jeg har set og hørt.

---

b, 1 Nephi 13: 31. 2 Nephi 10: 18, 19. Jakob 3: 3–9. Hela. 7: 23, 24. 15: 10—17. *3 Nephi 20: 22. Morm. 5: 20,* 21. Ether 13: 6, 8–11. c, Vers 5—7. d, 1 Nephi *7: 6.* *e, Jakob 1: 12–14.* *f,* 1 Nephi 9: 4. g, 1 Nephi 6: 1—5.

17. Men uagtet Herrens store Godhed i at vise mig sine store og forunderlige Gjerninger udbryder dog mit Hjerte: O, jeg elendige Menneske! ja, mit Hjerte sørger over mit Kjød, og min Sjæl bedrøves paa Grund af min Synd.

18. Jeg er omgiven af de Fristelser og Synder, som saa let besnære mig.

19. Og naar jeg ønsker at glæde mig, sukker mit Hjerte over mine Synder; ikke desmindre veed jeg, paa hvem jeg har forladt mig.

20. Min Gud har været min Støtte; han har ført mig igjennem mine Trængsler i Ørken, og han har bevaret mig paa det store Dybs Vande.

21. Han har opfyldt mig med sin Kjærlighed, som om mit Kjød skulde fortæres.

22. Han beskæmmede mine Fjender, saa at de skjælvede for mig.

23. Se, han har hørt mit Raab om Dagen og givet mig Kundskab ved Syner om Natten.

24. Og om Dagen er jeg bleven frimodig ved kraftig Bøn til ham; ja, min Røst har jeg opløftet til det Høje, og Engle kom ned og tjente mig.

25. Og paa hans Aands Vinger har mit Legeme været henrykket til meget høje Bjerge. Og mine Øjne have beskuet store Ting; ja, endog for store for Mennesker, derfor blev det mig forbudt at skrive dem.

26. O, dersom jeg da har set saa store Ting, og hvis Herren i sin Nedladenhed imod Menneskenes Børn har bevist Mennesket saa megen Naade, hvorfor skulde mit Hjerte græde og min Sjæl dvæle i Sorgens Dal, mit Kjød svinde hen og min Styrke slappes, formedelst mine Lidelser?

27. Og hvorfor skulde jeg paa Grund af Kjødet overgive mig til Synd? Ja, hvorfor skulde jeg give efter for Fristelser, saa at den Onde skulde faa Opholdssted i mit Hjerte for at forstyrre min Fred og plage min Sjæl? Hvorfor er jeg vred paa mine Fjender?

28. Vaagn op, min Sjæl! Forsmægt ej længer i Synd. Fryd dig, o mit Hjerte, og giv ikke mere min Sjæls Fjende Rum.

29. Vredes ikke igjen over mine Fjender. Svæk ikke min Styrke formedelst mine Lidelser.

30. Fryd dig, o mit Hjerte, og raab til Herren og sig: O Herre, jeg vil lovprise dig til evig Tid; ja, min Sjæl vil frydes i dig, min Gud og min Saligheds Klippe.

31. O Herre, vil du forløse min Sjæl? Vil du fri mig ud af mine Fjenders Hænder? Vil du lade mig skjælve, naar Synden viser sig?

32. Vil *du lade Helvedes Porte* bestandig være tillukkede *for mig, thi mit Hjerte* er sønderknust, og min Aand er angergiven! *O Herre, tilluk* ikke din Retfærdigheds Døre for mig,

saa at jeg maa kunne vandre paa Ydmyghedens Sti, at jeg maa forblive trofast paa den rette Vej.

33. O Herre, vil du indhylle mig i din Retfærdigheds Klædebon? O Herre, vil du berede en Vej, hvorpaa jeg kan undfly fra mine Fjender? Vil du gjøre min Sti ret foran mig? Læg ingen Anstødssten i min Vej! Men vil du rydde min Vej for mig, og spær ikke min Vej, men mine Fjenders Vej.

34. O Herre, jeg har forladt mig paa dig, og jeg vil forlade mig paa dig for evigt. Jeg vil ikke forlade mig paa en Arm af Kjød; thi jeg veed, at den, som forlader sig paa en Arm af Kjød, er forbandet. Ja, forbandet er den, som forlader sig paa Mennesket, eller holder Kjød for sin Arm.

35. Ja, jeg veed, at Gud giver gjerne den, som beder. Ja, min Gud vil give mig, om jeg ikke beder ilde; derfor vil jeg opløfte min Røst til dig; ja, jeg vil raabe til dig, min Gud, min Retfærdigheds Klippe. Se, min Røst skal for evigt opstige til dig, min Klippe og min evige Gud. Amen.

---

5 KAPITEL.

1. Og se, det begav sig, at jeg, Nephi, paakaldte Herren min Gud meget paa Grund af mine Brødres [a]Vrede.

2. Men se, deres Vrede imod mig tiltog, saa at de endog søgte at berøve mig mit Liv.

3. Ja, de knurrede imod mig, sigende: Vor yngre Broder tror, at han kan herske over os; og vi have udstaaet megen Prøvelse for hans Skyld; derfor, lader os nu dræbe ham, at vi ikke skulle blive plagede mere med hans Ord. Thi se, vi ville ikke, at han skal være vor Hersker, da det tilkommer os, som ere de ældre Brødre, at regjere over dette Folk.

4. Jeg skriver nu ikke paa disse Plader alle de Ord, som de sagde imod mig; men det er mig nok at sige, at de efterstræbte mit Liv.

5. Og det skete, at Herren advarede mig, at jeg, Nephi, skulde drage bort fra dem og fly ud i Ørken tilligemed alle dem, som vilde gaa med mig.

6. Derfor begav det sig, at jeg, Nephi, tog min Familie, og ligeledes Zoram og hans Familie, og Sam, min ældre Broder, med hans Familie, og Jakob og Joseph, mine yngre Brødre, og ligeledes mine Søstre, samt alle dem, der vilde gaa med mig. Og alle de, der vilde følge med mig, vare dem, som troede paa Guds Advarsler og Aabenbaringer; derfor lyttede de til mine Ord.

7. Og vi toge vore Telte og hvad som helst, der var muligt for os, og rejste mange Dage i Ørken. Og da vi havde rejst i et *Tidsrum af mange Dage*, opsloge vi vore Telte.

---

a, 2 Nephi 4: 18. Enos 1: 20. Mos. 10: 15.

8. Og mit Folk vilde, at vi skulde kalde Stedet [b]Nephi, og derfor kaldte vi det Nephi.

9. Og alle de, der vare med mig, besluttede at kalde sig Nephis Folk.

10. Og vi iagttoge Herrens Bud, Skikke og Rette i alle Ting, i Overensstemmelse med Mose Lov.

11. Og Herren var med os; og vi gjorde overordentlig god Fremgang; thi vi saaede Sæd, og vi høstede igjen i Mængde, og vi begyndte at tillægge Flokke og Hjorde og alle Slags Kreaturer.

12. Og jeg, Nephi, havde ogsaa medbragt de Optegnelser, som vare indgravne paa [c]Messingpladerne, samt den [d]Kugle eller det Kompas, som blev beredt for min Fader ved Herrens Haand, i Overensstemmelse med det, som er skrevet.

13. Og det begav sig, at vi begyndte at trives overordentligt og at formere os i Landet.

14. Og jeg, Nephi, tog Labans [e]Sværd og gjorde mange Sværd efter samme, saa at det Folk, som nu kaldes Lamaniter, ikke skulde overfalde og ødelægge os; thi jeg kjendte deres [f]Had til mig og mine Børn, samt til dem, der kaldtes mit Folk.

15. Og jeg lærte mit Folk at bygge Bygninger og at arbejde i [g]allehaande Træ og i Jern og i Kobber og i Messing og i Staal og i Guld og i Sølv og i kostbare Ertser, hvilke fandtes i stor Mængde.

16. Og jeg, Nephi, byggede et [h]Tempel, og jeg opførte det i samme Stil som Salomons Tempel, undtagen at det ikke blev bygget af saa mange kostbare Ting, thi de fandtes ikke i Landet; derfor kunde det ikke blive bygget som Salomons Tempel. Men Bygningens Stil var lig Salomons Tempel, og Arbejdet derpaa var meget smukt.

17. Og det skete, at jeg, Nephi, fik mit Folk til at være vindskibeligt samt til at arbejde med deres Hænder.

18. Og de vilde, at jeg skulde være deres [i]Konge. Men jeg, Nephi, ønskede ikke, at de skulde have nogen Konge; ikke desmindre gjorde jeg for dem, hvad der stod i min Magt.

19. Og se, Herrens Ord blev opfyldt, som han talede angaaende mine Brødre, nemlig, at jeg skulde være deres [j]Leder og deres Lærer; og se, jeg var deres Leder og deres Lærer,

---

b, Omni 1: 12, 27. Morm. Ord 1: 18. Mos. 7: 6, 7, 9, 21. 9: 1, 3, 4, 14. 11: 18. 19: 15, 19, 22. 21: 26. 23: 35—38. 28: 1, 5. 29: 3. Alma 2: 24. 5: 3. 17: 8. 20: 1, 2. 22: 1, 26—34. 25: 13. 27: 14. 47: 1, 20. 50: 8, 11. 54: 6. Hela. 4: 12. 5: 20, 21. *c*, se *a* 1 Nephi 3 Kap. *d*, se *d* 1 Nephi 16 Kap. *e*, se *a* 1 Nephi 4 Kap. *f*, se *a* 2 Nephi 5 Kap. *g*, Jarom 1: 8. Ether 7: 9. *h*, Jakob 1: 17. Alma *16: 13. 23: 2. 26: 29. Hela. 3*: 9, 14. 3 Nephi 11: 1. *i*, 2 Nephi *6: 2. Jakob 1: 9, 11, 15. Jarom 1: 7, 14.* Omni 1: 12, 19, 23, 24. Mos. 1: 10. 6: *4—7.* *j, se c 1 Nephi 2 Kap.*

efter Herrens Befaling, indtil den Tid, de søgte at [k]tage mit Liv.

20. Og saaledes blev Herrens Ord opfyldt, som han talede til mig, sigende: Saafremt de ikke ville agte paa dine Ord, skulle de blive [l]udelukkede fra Herrens Ansigt. Og se, de bleve udelukkede fra hans Ansigt.

21. Og han lod [m]Forbandelse komme over dem, ja, en svar Forbandelse, paa Grund af deres Ugudelighed. Thi se, de forhærdede deres Hjerter imod ham, saa at de vare blevne ligesom Flint; og da de vare hvide og meget smukke og behagelige, lod den Herre Gud et mørkt Skind komme paa dem, saa at de ikke skulde være tillokkende for mit Folk.

22. Og saa siger den Herre Gud: Jeg vil lade dem blive modbydelige for dit Folk, medmindre de omvende sig fra deres Ugudelighed.

23. Og forbandet skal hans Sæd være, som blander sig med deres Sæd; thi de skulle blive forbandede med den samme Forbandelse. Og Herren talede det, og det skete.

24. Og formedelst deres Forbandelse, som hvilede paa dem, bleve de til et dovent Folk, fuldt af Rænker og snedige Anslag, og de søgte efter Rovdyr i Ørken.

25. Og den Herre Gud sagde til mig: De skulle blive en [n]Svøbe for din Sæd til at opvække dem til Ihukommelse om mig; og saafremt de ikke ville ihukomme mig og lytte til mine Ord, skulle hine tugte dem, ja, til Ødelæggelse.

26. Og det begav sig, at jeg, Nephi, indviede Jakob og Joseph til at være [o]Præster og Lærere over mit Folks Land.

27. Og det skete, at vi levede lykkeligt.

28. Og tredive Aar vare henrundne siden den Tid, vi forlode Jerusalem.

29. Og jeg, Nephi, havde hidindtil holdt mit Folks [p]Optegnelser paa mine Plader, som jeg havde gjort.

30. Og det skete, at den Herre Gud sagde til mig: Gjør [q]andre Plader, og du skal skrive mange Ting paa dem, som ere gode for mit Aasyn, samt til Gavn for dit Folk.

31. Og for at være lydig mod Herrens Befaling gik jeg, Nephi, hen og gjorde disse Plader, paa hvilke jeg har indgravet disse Ting.

32. Og jeg indgravede det, som er velbehageligt for Gud. Og dersom mit Folk finde Behag i det, som hører Gud til, da ville de glæde sig ved mine Optegnelser, som findes paa disse Plader.

---

k, *se Vers 2.* *l*, *se b 1* Nephi 2 Kap. *m*, se d 1 Nephi 2 Kap. *n*, 1 Nephi *2: 24. 12: 19.* Alma *45: 9—14.* 46: 24. Morm. 6 Kap. o, 2 Nephi 6: 2. Jakob *1: 18, 19.* *p*, *se f 1* Nephi 1 Kap. *q*, se c 1 Nephi 9 Kap.

33. Og dersom Nogen ønsker at kjende mit Folks mere udførlige Historie, da maa de undersøge mine andre Plader.

34. Og det er nok for mig at sige, at fyrretyve Aar ere forløbne, og vi havde allerede haft Krige og Uroligheder med vore Brødre.

---

6 KAPITEL.

1. De Ord, som Jakob, Nephis Broder, talede til Nephis Folk:

2. Se, mine elskelige Brødre, jeg, Jakob, som er kaldet af Gud og [a]ordineret efter hans hellige Orden, samt bleven indviet af min Broder Nephi, hvem I betragte som en [b]Konge eller Beskytter, og paa hvem I stole for Sikkerhed, se, I vide, at jeg har talet mangfoldige Ting til eder.

3. Ikke desmindre taler jeg atter til eder, thi jeg attraar meget eders Sjæles Salighed. Ja, min Bekymring for eder er stor; og I vide selv, at den altid har været det. Thi jeg har formanet eder med al Flid, og jeg har lært eder min Faders Ord, og jeg har talet til eder om alle Ting, som ere skrevne fra Verdens Skabelse.

4. Og se, jeg ønsker nu at tale til eder om nærværende og om tilkommende Ting; derfor vil jeg læse Esaiæ Ord for eder. Og de ere de Ord, som min Broder ønskede, at jeg skulde tale til eder. Og jeg taler til eder for eders egen Skyld, at I maa lære at ophøje eders Guds Navn.

5. Og de Ord, som jeg nu skal læse, ere dem, som Esaias talede angaaende det hele Israels Hus; derfor kunne de henføres til eder, thi I ere af Israels Hus. Og Esaias talede mange Ting, som hentyde til eder, fordi I ere af Israels Hus.

6. Og nu, disse ere Ordene: [c]Saa siger den Herre Gud: Se, jeg vil opløfte min Haand til Hedningerne, og opløfte mit Banner til Folkene; og de skulle bringe dine Sønner i deres Arme, og dine Døtre skulle bæres paa Skuldrene.

7. Og Konger skulle være dine Fosterfædre, og deres Dronninger dine Fostermødre; de skulle nedbøje sig til Jorden paa Ansigtet for dig og opslikke dine Fødders Støv; og du skal fornemme, at jeg er Herren; thi de skulle ikke beskæmmes, som forvente mig.

8. Og nu vil jeg, Jakob, tale Noget angaaende disse Ord; thi se, Herren har [d]vist mig, at de, som vare i Jerusalem, hvorfra vi kom, *ere blevne slagne* og bortførte fangne.

---

a, 2 Nephi 5: 26. Jakob 1: 18, 19. b, se 4 2 Nephi 5 Kap. c, Es. 49: *22, 23. d, 1 Nephi 7: 13, 14.*

9. Ikke desmindre har Herren vist mig, at de skulle vende tilbage igjen. Og han har ogsaa vist mig, at den Herre Gud, den Israels Hellige, skal aabenbare sig for dem i Kjødet; og efter at han har aabenbaret sig, skulle de hudstryge og korsfæste ham, i Overensstemmelse med Englens Ord, som forkyndte mig det.

10. Og efter at de have forhærdet deres Hjerter og løftet Nakken mod den Israels Hellige, se, da skulle hans Domme komme over dem. Og Dagen kommer, da de skulle blive slagne og plagede.

11. Og efter at de ere drevne hid og did, siger Englen, skulle Mange blive plagede i Kjødet, men de skulle ikke blive tilstedte at omkomme, for de Trofastes Bønners Skyld; de skulle blive adspredte og slagne og hadede; ikke desmindre vil Herren være barmhjertig imod dem, saa at de, [e]naar de komme til Kundskab om deres Gjenløser, atter skulle indsamles til deres Ejendomslande.

12. Og salige ere [f]Hedningerne, om hvilke Profeten har skrevet; thi se, dersom de omvende sig og ikke stride imod Zion og ikke forene sig med den store og [g]vederstyggelige Kirke, da skulle de blive frelste; thi den Herre Gud vil opfylde sine Pagter, som han har gjort med sine Børn; og derfor har Profeten skrevet disse Ting.

13. Altsaa: [h]De, der stride imod Zion og Herrens Pagts Folk, skulle opslikke deres Fødders Støv, og Herrens Folk skal ikke blive beskæmmet. Og Herrens Folk ere dem, der forvente ham; thi de forvente fremdeles Messiæ Komme.

14. Og se, efter Profetens Ord vil Messias [i]anden Gang lægge sin Haand paa at forhverve sig sit Folk; derfor vil han aabenbare sig for dem i Kraft og i stor Herlighed for at ødelægge deres Fjender, naar den Dag kommer, da de skulle tro paa ham; og han vil ikke ødelægge nogen af dem, der tro paa ham.

15. Og de, der [j]ikke tro paa ham, skulle blive ødelagte baade ved Ild og ved Uvejr og ved Jordskjælv og ved Blodsudgydelse og ved Pest og ved Hungersnød. Og de skulle fornemme, at Herren er Gud, den Hellige i Israel.

16. [k]Mon Byttet skal tages fra den Vældige, eller de lovlige Fanger løslades?

17. Ja, saa siger Herren: Baade skal den Vældiges Fanger tages fra ham, og Tyrannens Bytte skal undkomme; thi den

---

e, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *f*, 1 Nephi 13: 12—23, 30—35, 38—42. 14: 1—5. 2 Nephi 10: 8—14, 18, 19. 3 Nephi 16: 6, 7. 20: 27. 21: 2—6, 22—25. Morm. 5: 19. *g, se a 1 Nephi 13 Kap.* *h*, se *j* 1 Nephi 22 Kap. *i*, 2 Nephi 21: 11. 25: 17. *29: 1.* *j, 1 Nephi 14: 3,* 15—17. 22: 13—23. 2 Nephi 10: 15, 16. 27: 2—4. 28: *15—32.* *3 Nephi 16: 8—15* 20: 15—20. 21: 11—21, 29. Morm. 5: 22—24. Ether 2: *8—11.* *k, Es. 49: 24—26.*

mægtige Gud skal befri sit Pagts Folk. Thi saa siger Herren: Jeg vil trætte med dem, som trætte med dig.

18. Og jeg vil føde dem, som undertrykkede dig, med deres eget Kjød; de skulle blive drukne af deres eget Blod, som af sød Vin; og alt Kjød skal fornemme, at jeg, Herren, er din Frelser og din Gjenløser, den Mægtige i Jakob.

---

7 KAPITEL. *(Se Esaias' 50 Kap.)*

1. Ja, thi saa siger Herren: [a]Har jeg forskudt dig, eller har jeg forkastet dig for evigt? Thi saa siger Herren: Hvor er eders Moders [b]Skilsmissebrev? Til hvem har jeg hensendt dig, eller til hvilken af mine [c]Aagerkarle har jeg solgt eder? Ja, til hvem har jeg solgt eder? Se, I [d]have solgt eder for eders Misgjerninger, og eders Moder er hensendt for eders Overtrædelser.

2. Derfor var der intet Menneske, [e]da jeg kom; da jeg kaldte, var der Ingen til at svare. O, Israels Hus, er min Haand saa aldeles forkortet, at den ikke kan forløse? Eller er der ingen Kraft hos mig til at redde? Se, jeg tørrer Havet ved min [f]Trusel, og jeg gjør deres [g]Floder til en Ørken, at [h]deres Fisk stinke, fordi Vandet er borttørret, og de dø af Tørst.

3. [i]Jeg klæder Himlene med Sorthed, [j]og gjør deres Tække som en Sæk.

4. [k]Den Herre Gud har givet mig de Lærdes Tunge, at jeg skulde vide at tale i Tide et Ord til dig, o Israels Hus. Naar I ere trætte, skal han vække hver Morgen. Han opvækker mit Øre til at høre som de Lærde.

5. Den Herre Gud har aabnet mit Øre, og jeg var ikke gjenstridig, ej heller vendte jeg mig tilbage.

6. Jeg hengav min Ryg til den, som slog mig, og mine Kindben til dem, som rykkede Haaret af mig. Jeg skjulte ikke mit Ansigt for Forsmædelse og Spyt;

7. Thi den Herre Gud vil hjælpe mig; derfor bliver jeg ikke beskæmmet. Derfor satte jeg mit Ansigt som en Flintesten, og jeg veed, at jeg bliver ikke til Skamme.

8. Og Herren er nær, og han retfærdiggjør mig. Hvo vil trætte med mig? lader os staa tilsammen. Hvo er min Modstander? lad ham komme hid til mig, [l]og jeg vil slaa ham med min Munds Kraft;

9. Thi den Herre Gud vil hjælpe mig. Og se, alle de, som

---

a, Mal. 2: 16. *Matth. 19: 9.* *b,* 5 Moseb. 24: 1—4. Jer. 3: 8. Hos. 2: 2. c, 2 Kong. *4: 1. Matth. 18: 25.* *d,* Es. 52: 3. *e,* Sal. Ord. 1: 24—27. Es. 65: *12. 66: 4. Jer. 7: 13. 35: 15.* Pagtens Bog 133: 67. *f,* 2 Mosebog 14: 21. Sal. *106: 9. Nahum 1: 4.* Pagtens Bog 133: 68. *g,* Josva 3: 15, 16. h, 2 Moseb. *7: 18, 21. i, 2 Moseb. 10: 21.* *j,* Aab. 6: 12. k, 2 Moseb. 4: 11. l, Es. 11: 4.

fordømme mig, skulle [m]ældes som et Klæde, og Møl skal æde dem.

10. Hvo er iblandt eder, der frygter Herren og adlyder hans Tjeners Røst, og dog vandrer i Mørke og har intet Lys?

11. Se, alle I, som optænde Ild, som omringe eder med Gnister, vandrer i eders Ilds Lys og ved de Gnister, som I have optændt. Dog, [n]dette skal ske eder af min Haand: I skulle ligge i Sorg.

---

8 KAPITEL. *(Se Esaias' 51 Kap.)*

1. Hører mig, I, som efterjage Retfærdighed; ser hen til Klippen, af hvilken I ere udhugne, og til Brøndens Hul, af hvilken I ere udgravne.

2. Ser hen til Abraham, eders Fader, og til Sara, som fødte eder; thi jeg kaldte ham ene og velsignede ham.

3. Thi Herren [a]skal trøste Zion; han trøster alle [b]dens øde Steder, og han vil gjøre dens [c]Ørken ligesom Eden og [d]dens øde Mark ligesom Herrens Have. Der skal findes i den Fryd og Glæde, Taksigelse og Lovsangs Lyd.

4. Mit Folk, giver Agt paa mig; ja, mit Folk, vender eders Øren til mig; thi der skal en [e]Lov udgaa fra mig, og jeg vil lade min Ret staa til et Lys for Folket.

5. Min Retfærdighed er nær; min Salighed er udgangen, og min Arm skal dømme Folket. [f]Øerne skulle bie efter mig, og paa min Arm skulle de forlade sig.

6. [g]Opløfter eders Øjne til Himlene og ser ned til Jorden nedentil; thi Himlene skulle forsvinde som en Røg, og Jorden ældes som et Klæde, og de, som bo derpaa, skulle dø ligervis. Men min Salighed skal blive evindelig, og min Retfærdighed skal ikke brydes.

7. Hører mig, I, som kjende Retfærdighed, Folk, i hvis Hjerter jeg har skrevet min [h]Lov; frygter ikke for Menneskers Forsmædelse og forskrækkes ikke for deres Forhaanelser;

8. [i]Thi Møl skal æde dem ligesom et Klæde, og Ormen skal æde dem ligesom Uld. Men min Retfærdighed skal blive evindelig, og min Salighed fra Slægt til Slægt.

9. [j]Vaagn op! vaagn op! [k]før dig i Styrke, du Herrens Arm;

---

m, Job. 13: 28. Sal. 102: 26. Es. 51: 6, 8. *n*, Pagtens Bog 133: 70.

a, Vers 12. Sal. 102: 13. Es. 40: 1. 52: 9. *b*, Es. 35: 1. *c*, Sal. 107: 3, 4, 35—37. Es. 32: 15—20. 35: 1, 2, 6, 7. 43: 19, 20. *d*, Es. 35: 1, 2, 6, 7. 43: 19, 20. *e*, Es. 2: 3. Mika 4: 2. *f*, se *a* 1 Nephi 21 Kap. *g*, Sal. 102: 25, 26. Matth. 24: 35. 2 Petri 3: 10—12. *h*, se *e*. *i*, se *m* 2 Nephi 7 Kap. *j*, Sal. 44: 23. Es. 52: 1. *k*, Sal. 93: 1. Aab. 11: 17.

vaagn op [l]ligesom i gamle Dage. Er du ikke den, som har
[m]afhugget Rahab og saaret Dragen?
10. Er du ikke den, som udtørrede Havet, den store Afgrunds Vande, den, som gjorde Havets Dybheder til en Vej, at de Igjenløste gik igjennem?
11. [n]Derfor skulle Herrens Forløste vende om, og komme til Zion med Frydesang, og evig Glæde og Hellighed skal være paa deres Hoved; og de skulle bekomme Fryd og Glæde; Sorg og Suk skal fly fra dem.
12. Jeg er den, ja, jeg er den, som trøster eder; se, hvo er du, at du skulde frygte for et Menneske, som skal dø, og for et Menneskes Barn, som skal blive ligesom Hø.
13. Og forglemmer Herren din Skaber, som udbredte Himlen og grundfæstede Jorden; og [o]du frygtede stedse den ganske Dag for Trængerens Grumhed, som om han beredte sig til at fordærve? [p]Men hvor er Trængerens Grumhed?
14. Den [q]fangne Landflygtige haster for at blive løst, at han skal ikke dø i Graven, og at hans Brød skal ikke fattes.
15. Men jeg er Herren din Gud, hvis Bølger bruse; Hærskarernes Herre er mit Navn.
16. Og jeg lagde mine Ord i din Mund, og skjulte dig under min Haands Skygge, for [r]at jeg kunde plante Himlene og grundfæste Jorden og sige til Zion: [s]Se, du er mit Folk.
17. Vaagn op, vaagn op, staa op, Jerusalem! Du, [t]som har drukket af Herrens Haand, af hans Grumheds Bæger; du har drukket den ukrystede Bærme af Frygtens Bæger.
18. Og der er Ingen til at lede hende iblandt alle de Sønner, hun har født, og ingen af alle de Sønner, hun har opdraget, som tager hende ved Haanden.
19. Disse [u]tvende Sønner ere komne til dig; hvo skal have Medynk med dig; din Ødelæggelse og Forstyrrelse og Hungeren og Sværdet, og ved hvem skal jeg trøste dig?
20. Dine Sønner ere forsmægtede, undtagen disse to; de ligge foran paa alle Gader ligesom en vild Tyr i et Garn; de ere fulde af Herrens Grumhed, din Guds Skjælden.
21. Derfor hør dette dog, du Elendige og Drukne, dog ikke af Vin.
22. Saa siger din Herre: Herren og din Gud udfører sit Folks Sag; se, jeg tog Frygtens Bæger ud af din Haand; ja, min Grumheds Bægers Bærme; den skal du fremdeles ikke drikke mere.
23. Men [v]jeg vil give det i deres Haand, som bedrøve dig,

---

l, Sal. 44: 1. *m*, Sal. 74: 13, 14. 89: 10. Es. 27: 1. 35: 8. 43: 16. Ezek. 29: 3. *n*, Es. 35: 8—10. Jer. 31: 12, 13. *o*, 1 Nephi 22: 17. *p*, se *j* 1 Nephi 22 Kap. *q*, Vers 16, 21—25. Es. 60: 12, 14. *r*, Es. 65: 17. 66: 22. *s*, Vers 3. Sal. 46: 4—7. 48: 1—3. 102: 13—16. *t*, Es. 40: 1, 2, 9, 10. Luk. 21: 22—24. *u*, Vers 20. Aab. 11: 3—13. *v*, Joel 3: 14—21. Sak. 12: 2, 3, 8, 9. 14: 3, 12—15.

som sagde til din Sjæl: Nedbøj dig, at vi kunne gaa over; og
du lagde dit Legeme som Jorden og som Gaden for dem, som
gik over.
24. [w]Vaagn op! vaagn op! ifør dig din Styrke, Zion; ifør
dig din Herligheds Klæder, Jerusalem, du hellige Stad; [x]thi
de Uomskaarne og de Urene skulle ikke ydermere komme ind i dig.
25. Ryst Støvet af dig, staa op, sid, Jerusalem! [y]gjør dig løs
af din Hals' Baand, du fangne Zions Datter.

---

9 KAPITEL.

1. Og, nu, mine elskelige Brødre, jeg har læst disse Ting,
at I maatte have Kundskab om Herrens Pagter, som han har
gjort med alt Israels Hus;
2. Og at han har talet til Jøderne ved sine hellige Profeters
Mund, fra Slægt til Slægt, lige fra Begyndelsen, indtil Tiden
kommer, at de skulle blive [a]gjenbragte til Guds sande Kirke
og Sti, og da skulle de samles hjem til deres Arvelande og
bosættes i alle deres forjættede Lande.
3. Se, mine elskelige Brødre, jeg taler disse Ting til eder,
for at I kunne glæde eder og opløfte eders Hoveder evindeligen,
paa Grund af de Velsignelser, som den Herre Gud skal skjænke
eders Børn.
4. Thi jeg veed, at mange af eder have søgt meget efter
at forstaa tilkommende Ting; derfor veed jeg, at I vide, at
vort Kjød maa hentæres og dø; ikke desmindre skulle vi i
vore [b]Legemer se Gud.
5. Ja, jeg veed, at I vide, at han i Legemet skal vise sig
for dem i Jerusalem, hvorfra vi kom; thi det sømmer sig, at
det skulde ske iblandt dem; og det bør den store Skaber selv
at vorde Mennesket underdanig i Kjødet, samt [c]dø for alle
Mennesker, paa det at alle Mennesker maatte vorde ham
underdanige.
6. Thi ligesom Døden er kommen til alle Mennesker, maa
der nødvendigvis ogsaa være en Kraft til Opstandelse, for at
fuldbyrde den store Skabers naaderige Plan, og [d]Opstandelsen
maa nødvendigvis komme til Menneskene, fordi de ere faldne;
og Faldet kom formedelst Overtrædelse; og fordi Menneskene
faldt, bleve de udelukkede [e]fra Herrens Ansigt.

---

w, Vers 9—11. Es. 52: 1, 2. *x*, Joel 8: 22. Sak. 14: 21. *y*, se *q*.

a, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *b*, Vers 15, 22, 26, 38. Mos. 16: 10. Alma 5: 15, 22. 11: 41—45. 12: 12—18. 40: 21. 42: 23. Hela. 14: 15—18. 3 Nephi 27: 14, 15. Morm. 9: 13. Moro. 10: 34. *c*, Vers 21, 22. Hela. 14: 15—18. 3 Nephi 27: 14, 15. *d*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *e*, Vers 9. Alma 42: 7, 9, 11, 14, 23. Hela. 14: 16, 17.

7. Derfor maa der nødvendigvis være en altomfattende [f]Forsoning; thi uden den kunde denne Forkrænkelighed ikke iføre sig Uforkrænkelighed, og den [g]første Dom, som kom over Mennesket, maatte nødvendigvis have varet evindeligen; og da maatte dette Kjød nedlægges for at raadne og hensmuldre i dets Moderjord, for ikke mere at oprejses.

8. O, Guds Visdom, Naade og Barmhjertighed! Thi se, dersom Kjødet ikke mere skulde oprejses, saa maatte vore Aander blive den [h]Engel undergivne, som faldt fra den evige Guds Ansigt, for ikke mere at oprejses, og blev Djævelen.

9. Og vore Aander maatte være blevne [i]ham lig og vi blevne Djævle og en Djævels Engle, udelukkede fra vor Guds Ansigt, samt forblevne hos Løgnens Fader i Elendighed, ligesom han selv; ja, det Væsen, som forførte vore første Forældre, som paatager sig næsten en Lysets Engels Skikkelse, og opægger Menneskenes Børn til hemmeligt at forene sig til Mord og allehaande hemmelige Mørkets Gjerninger.

10. O, hvor stor er ikke Guds Godhed, som bereder en Vej til vor Undkomst fra dette frygtelige Uhyres Magt! ja, dette Uhyre, [j]Døden og Helvede, som jeg kalder Legemets Død og ligesaa Aandens Død.

11. Og formedelst vor Guds, den Israels Helliges Vej til Befrielse skal denne Død, den timelige Død, om hvilken jeg har talet, opgive sine Døde, hvilken Død er Graven.

12. Og den Død, om hvilken jeg har talet, som er den aandelige Død, skal opgive sine Døde, og denne aandelige Død er Helvede; altsaa, [k]Døden og Helvede skulle opgive deres Døde, og Helvede skal opgive sine fangne Aander, og Graven skal give sine fangne Legemer, og Menneskenes Legemer og Aander skulle forenes igjen med hinanden; og det sker ved den Israels Helliges Opstandelses Kraft.

13. O, hvor stor er vor Guds Plan! Thi paa den anden Side maa Guds [l]Paradis opgive de Retfærdiges Aander, og Graven opgive de Retfærdiges Legemer; og Aanden og Legemet skal komme [m]tilsammen igjen, og alle Mennesker blive uforkrænkelige og udødelige, thi de ere levende Sjæle med en fuldkommen Kundskab, ligesom vi i Kjødet, med Undtagelse af, at vor Kundskab skal vorde fuldkommen.

14. Thi vi skulle have en [n]fuldkommen Kundskab om al vor Skyld og vor Urenhed og vor Nøgenhed; og de Retfærdige

---

f, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *g*, Vers 8—16. Mos. 3 : 26, 27. 16 : 4—11. Alma 11 : 45. 12 : 18, 26, 36. 42 : 6, 9, 14. Hela. 14 : 16, 17. Morm. 9 : 13. *h*, se *i* 2 Nephi 2 Kap. *i*, Vers 16, 26, 37, 46. 1 Nephi 14 : 3, 4, 7. 2 Nephi 28 : 20—23. Mos. 16 : 2—5, 11. *j*, Vers 11—13, 26. Mos. 16 : 4—8. Alma 12 : 24—27. 40 : 23—26. 42 : 6—15. Hela. 14 : 15—19. Morm. 9 : 13. *k*, se *j*. *l*, Alma 40 : 12, 14. 4 Nephi 1 : 14. Moro. 10 : 34. *m*, Alma 11 : 42—45. 40 : 21—24, 41. *n*, Mos. 3 : 25. Alma 11 : 43. 12 : 14.

skulle have en fuldkommen Kundskab om deres Glæde og deres Retfærdighed, og være beklædte med Renhed, ja, med Retfærdigheds Klædning.

15. Og det skal ske, at naar alle Mennesker ere overgangne fra denne første Død til Livet, saa at de ere blevne udødelige, da maa de fremkomme for den Israels Helliges Domstol; og da kommer Dommen, og da skulle de dømmes efter Guds hellige Dom.

16. Og saa vist som Herren lever, — thi den Herre Gud har talet det, og det er hans evige Ord, hvilket ikke kan forgaa, — skulle de, som ere retfærdige, fremdeles forblive retfærdige, og de, som ere urene, skulle fremdeles forblive [o]urene; thi se, de, som ere urene, ere Djævelen og hans Engle, og de skulle gaa bort til den evige Ild, som er beredt for dem; og deres Pine er ligesom en Sø af Ild og Svovl, hvis Luer opstige fra Evighed til Evighed og har ingen Ende.

17. O, stor er vor Guds Mægtighed og Retfærdighed! Han opfylder alle sine Ord, og de ere udgangne af hans Mund, og hans Lov skal fuldkommes.

18. Men se, de Retfærdige, den Israels Helliges Hellige, de, som have troet paa den Hellige i Israel, de, som have baaret Verdens Kors og foragtet dens Skam, de skulle arve Guds Rige, hvilket var beredt for dem, [p]fra Verdens Grundvold blev lagt, og deres Glæde skal vorde fuldkommen for evigt.

19. O, hvor stor er vor Guds Miskundhed, den Hellige i Israel! Thi han frier sine Hellige fra det [q]frygtelige Uhyre, Djævelen og Døden og Helvede, og den Sø af Ild og Svovl, hvilket er evigvarig Pine.

20. O, hvor stor er Guds Hellighed! Thi han kjender [r]Alt, og der er Intet, uden at han jo kjender det.

21. Og han kommer til Verden for at frelse alle Mennesker, dersom de ville lytte til hans Røst; thi se, han lider alle Menneskers Smerter, ja, hver levende Skabnings [s]Smerter, baade Mænds, Kvinders og Børns, som høre til Adams Slægt.

22. Og dette lider han, for at [t]Opstandelsen maa tilkomme alle Mennesker, saa at Alle kunne staa for ham paa den store Dommens Dag.

23. Og han befaler alle Mennesker at [u]omvende sig og blive

---

o, 1 Nephi 15 : 33—35. Alma 7 : 21. Morm. 9 : 14. *p*, Alma 18 : 8, 5. 7—9. 22 : 18. 42 : 26. Hela. 5 : 47. 3 Nephi 26 : 5. Ether 3 : 14. 4 : 14, 15, 19. 12 : 32—34, 37. Moro. 8 : 12. *q*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *r*, Alma 7 : 13. 18 : 7. 18 : 32. 26 : 35. Hela. 9 : 41. 3 Nephi 27 : 26. Morm. 8 : 17. Moro. 7 : 22. *s*, Vers 5, 7. Mos. 3 : 7, 14. 15 : 10. Alma. 7 : 11—13. 11 : 40. 22 : 14. 34 : 8—15, Hela. 14 : 15—17. 3 Nephi 9 : 22. 11 : 11, 14, 15. 27 : 14, 15. Morm. 9 : 13, 14. *t*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *u*, Ap. Gj. 2 : 38. Matth. 3 : 5, 6. Mark. 1 : 4. Luk. 3 : 3. Joh. 3 : 5. 2 Nephi 31 : 5, 9—13, 17. Mos. 18 : 8—17. Alma 15 : 12—14. 19 : 35. 62 : 45. Hela. 3 : 24—26. 5 : 17—19. 3 Nephi 7 : 23—26. 11 : 21—38. 12 : 1, 2. 18 : 5, 11, 30. 19 : 10—13. 22 : 5. 26 : 17, 21. 27 : 1, 16, 20. 28 : 18. 30 Kap. 4 Nephi 1 : 1. Morm. 7 : 8, 10. 9 : 23. Ether 4 : 18. Moro. 6 : 1—4. 8 : 5—26.

døbte i hans Navn, og have fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frelste i hans Rige.

24. Og dersom de ikke ville omvende sig og tro paa hans Navn samt blive døbte i hans Navn og blive trofaste indtil Enden, skulle de blive fordømte; thi den Herre Gud, den Israels Hellige, har talet det;

25. Og han har givet en Lov, og hvor der ingen Lov er givet, der er ingen Straf, og hvor der ingen Straf er, der er ingen Fordømmelse, og hvor der ingen Fordømmelse er, der har den Israels Helliges Barmhjertighed Krav paa dem, formedelst [v]Forsoningen; thi de ere befriede ved hans Kraft.

26. Og Forsoningen fyldestgjør hans Retfærdigheds Krav paa alle dem, der ikke have Loven, saa at de blive befriede fra det frygtelige Uhyre, [w]Døden og Helvede, samt Djævelen og Søen af Ild og Svovl, hvilken er en evigvarig Pine; og de ere gjenbragte til den Gud, som gav dem Aande, som er den Israels Hellige.

27. Men Ve dem, som have Loven, ja, som have alle Guds Bud, saaledes som vi, og overtræde dem og forøde deres Prøvelses Dage; thi deres Tilstand er forfærdelig.

28. O, hvor underfundig er den Ondes Anslag! O, hvor stor er Menneskenes Forfængelighed, Skrøbelighed og Daarskab! Naar de [x]ere lærde, tro de, at de ere vise, og de lytte ikke til Guds Raad, men de sætte det til Side; thi de mene, at de vide det af sig selv; derfor er deres Visdom Daarlighed, og den gavner dem intet. Og de skulle forgaa.

29. Men det er godt at være lærd, naar man lytter til Guds Raad.

30. Men Ve de Rige, som ere rige paa denne Verdens Gods, thi fordi de ere rige, foragte de de Fattige, og de forfølge de Ydmyge, og deres Hjerter hænge ved deres Skatte, og saaledes er deres Rigdom deres Gud. Og se, deres Rigdom skal forgaa tilligemed dem.

31. Og Ve de Døve, som ej ville høre, thi de skulle omkomme.

32. Ve de Blinde, som ej ville se, thi de skulle ligeledes omkomme.

33. Ve de Uomskaarne af Hjertet, thi Bevidstheden om deres Synder skal slaa dem paa den yderste Dag.

34. Ve Løgneren, thi han skal nedstyrtes til Helvede.

35. Ve Morderen, som forsætlig dræber, thi han skal dø.

36. Ve dem, som begaa [y]Horeri, thi de skulle nedkastes til Helvede.

37. Ja, Ve dem, som dyrke Afguder, thi Djævelen over alle Djævle finder Behag i dem.

38. Og endelig, Ve alle dem, som dø i deres Synder, thi de

---

v, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *w*, se *j*. *x*, Vers 29, 42. 2 Nephi 26: 20. 27: 15—26. 28: 4, 15. *y*, 2 Nephi 28: 15. Jakob 2: 28. Alma 39: 5, 9, 11. 3 Nephi 12: 27—32.

skulle [z]vende tilbage til Gud og se hans Ansigt, og dog forblive i deres Synder.

39. O, mine elskelige Brødre, husker paa, hvor forfærdeligt det er at synde mod den hellige Gud, og ligeledes, hvor forfærdeligt det er at give efter for den Snediges Tillokkelser. Erindrer: at være kjødelig sindet er Død, og at være aandelig sindet er evigt Liv.

40. O, mine elskelige Brødre, giver Agt paa mine Ord. Ihukommer den Israels Helliges Storhed. Siger ikke, at jeg har talet haarde Ord imod eder, thi dersom I gjøre det, ville I bespotte Sandheden; thi jeg har talet eders Skabers Ord. Jeg veed, at Sandhedens Ord ere strenge imod al Urenhed, men de Retfærdige frygte dem ikke, thi de elske Sandheden og skjælve ikke.

41. O, mine elskelige Brødre, kommer da til Herren, den Hellige; erindrer, at hans Stier ere retfærdige. Se, [aa]Menneskets Vej er snæver, men den ligger for ham i en lige Retning, og Portens Vogter er den Hellige i Israel; og han holder ingen Tjener der; der er ingen anden Vej end igjennem Porten, og han kan ikke bedrages; thi den Herre Gud er hans Navn.

42. Og hvo, som banker, for ham vil han oplade; og de [bb]Vise og de Lærde og de Rige, som ere opblæste paa Grund af deres Lærdom, deres Visdom og deres Rigdom, se, de ere dem, som han foragter; og medmindre de forkaste disse Ting og agte sig som Daarer for Gud samt nedbøje sig i dyb Ydmyghed, vil han ikke aabne for dem.

43. Men det, som henhører til de Vise og de Kloge, skal han skjule for dem for evigt; ja, den Salighed, som er beredt for de Hellige.

44. O, mine elskelige Brødre, erindrer mine Ord. Se, jeg aftager mine Klæder og ryster dem for eder; og jeg beder min Saligheds Gud, at han vil beskue mig med sit altseende Øje; derfor skulle I vide paa den yderste Dag, naar alle Mennesker skulle dømmes efter deres Gjerninger, at Israels Gud var Vidne til, at jeg afrystede eders Synder fra min Sjæl, og at jeg staar ren for ham samt er fri for eders Blod.

45. O, mine elskelige Brødre, vender om fra eders Synder; afryster hans Lænker, som vil binde eder fast; kommer til den Gud, som er eders Saligheds Klippe.

46. Bereder eders Sjæle for den herlige Dag, da Ret skal blive de Retfærdige tildelt; ja, Dommens Dag, at I ikke med Forfærdelse vige tilbage, at I ikke skulle ihukomme eders svare *Skyld i al dens* [cc]Helhed og blive nødte til at udbryde: Hellige,

---

z, Vers 15. Alma 40 : 11. Hela. 3 : 29, 30. 3 Nephi 14 : 13, 14. *aa*, 2 Nephi 31 : 9, 17, 18. 33 : 9. Alma 37 : 44, 45. *bb*, Vers 29. 2 Nephi 28 : 4, 15. cc, se n.

hellige ere dine Domme, o Herre Gud, du Almægtige; men
jeg erkjender min Skyld; jeg overtraadte din Lov, og mine
Overtrædelser ere mine, og Djævelen har [dd]faaet Magt over
mig, saa at jeg er et Bytte for hans gruelige Elendighed.
47. Men se, mine Brødre, er det nødvendigt at opvække
eder til Bevidsthed om, hvor frygtelige disse Ting ere? Vilde
jeg plage eders Sjæle, dersom eders Hjerters Tanker vare rene?
Vilde jeg tale saa tydeligt til eder i Sandhedens Simpelhed,
dersom I vare fri for Synd?
48. Se, dersom I vare hellige, vilde jeg tale til eder om
hellige Ting; men eftersom I ikke ere hellige, og I betragte
mig som en Lærer, er det nødvendigt, at jeg undervisør eder
om Syndens Følger.
49. Se, min Sjæl afskyr Synd, og mit Hjerte finder Behag
i Retfærdighed, og jeg vil prise min Guds hellige Navn.
50. Kommer, mine Brødre, [ee]Enhver, som tørster, kom til
Vandet; og lad den, som ingen Penge har, komme og kjøbe
og æde; ja, kom og kjøb Vin og Mælk uden Penge og uden Pris.
51. Derfor udgiver ikke Penge for det, som intet Værd har;
giver ej heller eders Arbejde for det, som ikke kan tilfreds-
stille eder. Lytter flittigen til mig, og erindrer de Ord, som
jeg har talet, og kommer til den Israels Hellige, og gjører
eder til gode med det, som ikke forgaar, ej heller kan fordærves,
og lader eders Sjæle frydes ved Fedme.
52. Se, mine elskelige Brødre, ihukommer eders Guds Ord,
beder til ham bestandigt om Dagen, og takker hans hellige
Navn om Natten. Lader eders Hjerter fryde sig.
53. Og se, hvor store ere ikke Herrens Pagter, og hvor stor
er ikke hans Nedladenhed mod Menneskenes Børn; og formedelst
hans Storhed, Naade og Barmhjertighed har han lovet os, at
vor Sæd [ff]ikke skal ganske udryddes efter Kjødet, men at han
vil bevare dem, og i tilkommende Slægter skulle de blive en
retfærdig Gren af Israels Hus.
54. Og nu, mine Brødre, jeg ønsker at tale mere til eder,
men i Morgen vil jeg forkynde eder det øvrige af mine Ord.
Amen.

---

10 KAPITEL.

1. Og nu taler jeg, Jakob, til eder igjen, mine elskelige
Brødre, angaaende denne [a]retfærdige Gren, om hvilken jeg har
talet.

---

dd, se i. *ee, Es. 55: 1, 2.* *ff,* 1 Nephi 13: 30, 31. Se p 1 Nephi 13 Kap.
a, 1 Nephi 15: 12—17. 2 Nephi 8: 5. 9: 58. Jakob 5: 25, 43—45. Alma 46: 24, 25.

2. Thi se, de Forjættelser, som vi have annammet, ere Forjættelser til os efter Kjødet; ihvorvel det er blevet vist mig, at [b]mange af vore Børn skulle omkomme i Kjødet, formedelst Vantro, vil Gud dog være barmhjertig imod Mange; og vore Børn skulle bringes tilbage, for at de maa opnaa det, som skal give dem den sande Kundskab om deres Gjenløser.

3. Derfor, som jeg sagde eder, er det nødvendigt, at Kristus — thi Englen sagde mig i Nat, at dette skulde være hans Navn — skulde komme iblandt Jøderne, iblandt dem, som ere den syndigere Del af Verden; og de skulle korsfæste ham; thi saaledes tilkommer det vor Gud; og der er intet andet Folk paa Jorden, som vilde korsfæste deres Gud.

4. Thi bleve de kraftige Gjerninger gjorte iblandt andre Folk, da vilde de omvende sig og erkjende, at han er deres Gud.

5. Men paa Grund af Præstelist og Synd ville de i Jerusalem forhærde deres Nakke imod ham, saa at han bliver korsfæstet.

6. Og paa Grund af deres Ugudelighed skulle Ødelæggelse, Hungersnød, Pest og Blodsudgydelse komme over dem; og de, som ikke blive ødelagte, skulle adspredes iblandt alle Folkeslag.

7. Men se, saa siger den Herre Gud: Naar den Dag kommer, at de skulle tro paa mig, at jeg er Kristus, da har jeg gjort Pagt med deres Fædre, at [c]de i Kjødet skulle gjenindsættes i deres Arveland paa Jorden.

8. Og det skal ske, at de skulle blive indsamlede fra deres lange Adspredelse, fra Øerne i Havet og fra Jordens fire Dele; og de hedenske Folkeslag skulle blive store i mine Øjne, siger Gud, idet de bringe dem til deres Arvelande.

9. Ja, Hedningernes [d]Konger skulle være deres Fosterfædre, og deres Dronninger skulle være deres Fostermødre; derfor ere Herrens Forjættelser til Hedningerne store; thi han har talet det, og hvo kan modsige ham?

10. Men se, dette Land, siger Gud, skal være dig til et [e]Ejendomsland, og Hedningerne [f]skulle blive velsignede i Landet.

11. Og dette Land skal blive et Friheds Land for Hedningerne; og der skal ingen Konger bestaa i Landet, som skulle oprejses blandt Hedningerne.

12. Og jeg vil befæste dette Land [g]imod alle andre Folk.

---

b, se *d* 1 Nephi 15 Kap. *c*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *d*, 1 Nephi 13: 35, 39. 15: 17, 18. 22: 5—9. 2 Nephi 6: 6, 7. *e*, se *a* 1 Nephi 2 Kap. *f*, 1 Nephi 13: 15, 19, 34—42. 14: 1—7. 15: 13, 17. 22: 6—10. 3 Nephi 16: 4—7. 21: 2—6, 22—25. Morm. 5: 19. Ether 2: 12. *g*, 1 Nephi 13: 19.

13. Og den, som [h]strider imod Zion, skal omkomme, siger Gud.
14. Og den, som oprejser en Konge imod mig, skal omkomme. Thi jeg, Herren, Himmelens Konge, vil være deres Konge; og jeg vil være et Lys til evig Tid for dem, som høre mine Ord.
15. Og for at mine Pagter kunne opfyldes, som jeg har gjort med Menneskenes Børn, om det, jeg vil gjøre, medens de ere i Kjødet, maa jeg nødvendigvis tilintetgjøre Mørkets [i]hemmelige Gjerninger, Mord og Vederstyggeligheder.
16. Derfor, hvo, som strider [j]imod Zion, baade Jøde og Hedning, baade Træl og Fri, baade Mand og Kvinde, skal omkomme; thi de ere dem, som ere al Jordens [k]Skjøge; thi de, som ikke ere for mig, ere imod mig, siger vor Gud.
17. Thi jeg vil opfylde mine Forjættelser, som jeg har givet Menneskenes Børn om det, jeg vil gjøre med dem, medens de ere i Kjødet.
18. Derfor, mine elskelige Brødre, saa siger vor Gud: Jeg vil plage din Sæd ved Hedningernes [l]Haand; ikke desmindre vil jeg blødgjøre Hedningernes Hjerter, at de skulle blive dem ligesom en Fader; og derfor skulle Hedningerne blive velsignede og regnede iblandt Israels Hus.
19. Og jeg vil hellige [m]dette Land for din Sæd, og for dem, som blive regnede iblandt din Sæd, til deres Ejendomsland evindeligen; thi det er et udvalgt Land, fremfor alle andre Lande, siger Gud til mig, og derfor vil jeg, at alle Mennesker, som bo derpaa, skulle tilbede mig, siger Gud.
20. Og nu, mine elskelige Brødre, efterdi vi se, at vor barmhjertige Gud har givet os saa stor Kundskab om disse Ting, lader os ihukomme ham samt aflægge vore Synder, og ikke hænge med vore Hoveder; thi vi ere ikke forkastede, uagtet vi ere uddrevne af vort Fædreneland; men vi ere blevne førte til et bedre Land; thi Herren har gjort Havet til vor Sti, og vi ere paa en Ø i Havet.
21. Men store ere Herrens Forjættelser til dem, som ere paa [n]Øerne i Havet; og eftersom der siges Øer, maa der visselig være flere end denne; og de ere ogsaa beboede af vore Brødre.
22. Thi se, den Herre Gud har Tid efter anden ifølge sin Villie og sit Velbehag [o]bortført nogle af Israels Hus. Og nu

h, Vers 16. 1 Nephi 22: 14, 19. 2 Nephi 27: 2, 3. *i*, 2 Nephi 9: 9. 26: 22. 27: 27. Alma 37: 21—32. Hela. 1: 11, 12. 2: 3-14. 3: 23. 6: 17—30, 37—41. 7: 4, 5, 20, 21, 25. 8: 1, 4, 27, 28. 9: 6. 10: 3. 11: 2, 10, 25—33. 3 Nephi 1: 27—30. 2: 10—19. 3 og 4 Kap. 5: 4—6. 6: 28—30. 7: 6, 9—12. 9: 9. 4 Nephi 1: 42, 46. Morm. 1: 18. 2: 8, 10, 27. 8: 27, 40. Ether 8: 9—25. 9: 1, 5, 6, 26. 10: 33. 11: 15, 22. 13: 15, 18. 14: 8—10. *j*, se *h*. *k*, se *g* 1 Nephi 14 Kap. *l*, 1 Nephi 13: 14, 15, 30, 31. se *p* og *q* 1 Nephi 13 Kap. *m*, 1 Nephi 13: 15. se *a* 1 Nephi 2 Kap. *n*, 1 Nephi 19: 16. 22: 3—5. Es. 49: 1. 51: 5. 60: 9. 66: 19, *o*, 1 Nephi 22: 4, 5.

se, Herren ihukommer alle dem, som ere blevne afbrudte; og saaledes ihukommer han ogsaa os.

23. Lader derfor eders Hjerter trøstes, og husker paa, at I have Frihed til at handle for eder selv: til enten at vælge Vejen til evig Død, eller Vejen til evigt Liv.

24. Underkaster eder derfor, mine elskelige Brødre, Guds Villie, og ikke Djævelens og Kjødets Villie; og ihukommer, efter at I ere forligte med Gud, at det er alene i og ved Guds Naade, at I blive frelste.

25. Maa Gud derfor oprejse eder fra Døden ved [p]Opstandelsens Kraft, og ligeledes fra evig Død ved [q]Forsoningens Kraft, at I kunne blive annammede i Guds evige Rige, og prise ham formedelst guddommelig Naade. Amen.

---

11 KAPITEL.

1. Og Jakob talede meget mere til mit Folk paa den Tid, men ikkun disse Ting har jeg ladet skrive; alligevel er det, som jeg har skrevet, tilstrækkeligt.

2. Og nu skriver jeg, Nephi, nogle flere af Esaiæ Ord; thi min Sjæl glæder sig ved hans Ord. Jeg vil anvende hans Ord paa mit Folk, og jeg vil sende dem ud til alle mine Børn; thi han [a]saa' visselig min Gjenløser, ligesom jeg har set ham.

3. Og min Broder Jakob har ogsaa [b]set ham, ligesom jeg har set ham; og derfor vil jeg fremsende deres Ord til mine Børn, for at overbevise dem om, at mine Ord ere sande. Thi Gud har sagt: Ved [c]tre Vidners Ord vil jeg stadfæste mit Ord. Ikke desmindre sender Gud [d]flere Vidner, og han beviser alle sine Ord.

4. Se, min Sjæl glæder sig ved at bevise for mit Folk Sandheden af Kristi Komme; thi i den Hensigt blev Mose Lov given; og alle Ting, som Gud har givet til Menneskene fra Verdens Begyndelse, ere Forbilleder paa ham.

5. Og min Sjæl glæder sig ligeledes ved Herrens Pagter, som han har gjort med vore Fædre; ja, min Sjæl glæder sig ved hans Naade og hans Retfærdighed og Magt og Barmhjertighed, ved den store og evige Plan til [e]Befrielse fra Døden.

---

p, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *q*, se *f* 2 Nephi 2 Kap.

a, 2 Nephi 16: 1. Es. 59: 20. *b*, 2 Nephi 2: 3, 4. *c*, 2 Nephi 27: 12. Ether 5: 3, 4. Pagtens Bog 5: 11, 15, 17. Se de tre Vidners Vidnesbyrd i dette Værk. *d*, 2 Nephi 27: 13, 14. Ether 5: 2. Se de otte Vidners Vidnesbyrd. *e*, se *f* 2 Nephi 2 Kap.

6. Og min Sjæl glæder sig ved at bevise for mit Folk, at dersom Kristus ikke kom, maatte alle Mennesker omkomme.

7. Thi, dersom der ingen Kristus er, er der [f]ingen Gud, og dersom der ikke er nogen Gud, ere vi ikke til; thi da kunde der ingen Skabelse have fundet Sted. Men der er en Gud, og han er Kristus, og han kommer i sin egen Tids Fylde.

8. Og nu skriver jeg nogle af Esaiæ [g]Ord, at hvo af mit Folk, der skal se disse Ord, maa opløfte deres Hjerter og glæde sig over alle Mennesker. Nu, disse ere Ordene, og I kunne anvende dem paa eder selv og paa alle Mennesker.

---

12 KAPITEL. *(Se Esaias' 2 Kap.)*

1. Det Ord, som Esaias, Amoz' Søn, saa' angaaende Juda og Jerusalem:

2. Og [a]dette skal ske i de sidste Dage, at naar Herrens [b]Hus' Bjerg skal være beredt ovenpaa Bjergene, og ophøjes over Højene, og alle Folk skulle løbe dertil.

3. Og mange Folk skulle gaa og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens [c]Bjerg, til Jakobs Guds Hus, og han vil lære os om sine Veje, og vi ville vandre paa hans Stier; thi af Zion skal Loven udgaa, og Herrens Ord af Jerusalem.

4. Og han skal [d]dømme iblandt Nationerne og straffe mange Folk; og [e]de skulle sammenslaa deres Sværd til Plovjern, og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig.

5. O Jakobs Hus! kommer og lader os vandre i Herrens Lys; [f]ja kommer, thi I ere alle vildfarne, hver paa sine syndige Veje.

6. O Herre! derfor har du forladt dit Folk, Jakobs Hus, fordi de forsyne sig [g]fra Østen, og [h]lytte til Sandsigere, ligesom Filistrene, og de forlyste sig i de Fremmedes Børn.

7. [i]Deres Land er ogsaa fyldt med Sølv og Guld, og der er ingen Ende paa deres Liggendefæ; deres Land er ogsaa fyldt med Heste, og der er ingen Ende paa deres Vogne.

8. [j]Deres Land er ogsaa fyldt med Afguder; de tilbede for deres Hænders Gjerning, for det, som deres Fingre have gjort.

---

f, 2 Nephi 2: 13, 14. Alma 42: 22, 23. Morm. 9: 19. *g*, se Esaias fra 2det til 14de Kapitel og sammenlign de herefter følgende 13 Kapitler, som Nephi har afskrevet fra Messingpladerne.

---

a, Mika 4: 1—3. *b*, Vers 3. 3 Nephi 24: 1. *c*, Pagtens Bog 133: 13. *d*, 2 Nephi 21: 2—5. *e*, 2 Nephi 21: 9. *f*, denne Sætning findes ikke i vore nærværende Bibeloversættelser. Se 1 Nephi 13 Kap. *g*, 4 Moseb. 23: 7. *h*, 5 Moseb. 18: 14. *i*, 5 Moseb. 17: 16, 17. *j*, Jer. 2: 28.

9. Og den Ringe nedbøjer sig [k]ikke, og den Store ydmyger
sig [l]ikke; derfor tilgiv dem ikke.
10. [m]O, I Ugudelige! gak ind i Klippen og skjuler eder i Støvet;
thi Herrens Frygt og hans Majestæts Herlighed skal slaa eder.
11. Og det skal ske, at Menneskenes [n]høje Øjne skulle fornedres, og deres Hovmod skal nedbøjes, og Herren skal alene
være høj paa den samme Dag.
12. Thi Hærskarernes Herres [o]Dag kommer snart over alle
Folk, ja, over Enhver, ja, over de [p]Stolte og Hoffærdige, og
over Enhver, som er ophøjet, og han skal fornedres;
13. Ja, og Herrens Dag skal komme over alle [q]Cedrene paa
Libanon, thi de ere høje og ophøjede, og over alle Ege i Basan.
14. Og over alle de [r]høje Bjerge, og over alle Højene, og
over alle de Folkeslag, som ere opløftede, og over ethvert Folk.
15. Og over hvert [s]højt Taarn og over hver fast Mur,
16. Og over alle Skibene paa Havet, og [t]over alle Tharsis'
Skibe, og over alle ønskelige Billeder.
17. Og Menneskets [u]Højhed skal nedbøjes, og Mændenes Stolthed skal fornedres, og Herren alene skal være høj paa den
samme Dag.
18. Og Afguderne skal han [v]aldeles afskaffe.
19. Og de [w]skulle gaa ind i Klippernes Kløfter og i Jordens
Huler; thi Herrens Forfærdelse skal komme over dem, og hans
Majestæts Herlighed skal slaa dem, naar han gjør sig rede til
at forfærde Jorden.
20. Paa den samme Dag skal et [x]Menneske bortkaste sine
Sølvafguder og sine Guldafguder, som han har gjort sig at tilbede, til Muldvarpene og til Aftenbakkerne.
21. Og [y]gaa ind i Klippernes Kløfter og i Toppen af de
revnede Klipper; thi Herrens Forfærdelse skal komme over
dem, og hans Herligheds Majestæt skal slaa dem, naar han
gjør sig rede til at forfærde Jorden.
22. Lader af fra Mennesket, hvis Aande er i hans Næse, thi
hvori skulde han agtes.

---

13 KAPITEL. *(Se Esaias' 3 Kap.)*

1. Thi se, den Herre, Hærskarernes Herre, skal borttage fra
Jerusalem og fra Juda Støtten og Staven, al Understøtning af
Brød og al Understøtning af Vand,

---

k, Es. 2: 9. *l*, Ordet *ikke* bruges tre Gange i dette Skriftsted. *m*, Vers 19: 21. Aab. 6: 15, 16. *n*, Vers 17. 2 Nephi 15: 15, 16. *o*, Zeph. 1: 14—18. *p*, Mal. 4: 1. *q*, Es. 14: 8. 87: 24. Ezek. 81: 3. Sak. 11: 1, 2. *r*, Es. 80: 25. *s*, Sak. 1: 16. 8 Nephi 21: 15, 18. *t*, 1 Kong. 10: 22. *u*, Vers 11. *v*, Vers 20. *w*, se *m*. *x*, Vers 18. *y*, se *m*.

2. Den [a]Vældige og Krigsmanden, Dommeren og Profeten, Vismanden og Oldingen.

3. Høvedsmanden over de Halvtredsindstyve og den anselige Mand og Raadsherren og den vise Mester og den, som forstaar Veltalenhed.

4. Og jeg vil [b]give dem Børn til Fyrster, og Barnagtige skulle regjere over dem.

5. Og Folket skal blive undertrykt, den ene af den anden, og enhver af sin Næste; den Unge skal hovmode sig imod den Gamle, og den Ringeagtede imod den Ærede.

6. Da skal en Mand tage fat paa sin Broder af sin Faders Hus og sige: Du har Klæder, vær du vor Fyrste og lad ikke denne Ødelæggelse komme under din Haand.

7. Og paa den samme Dag skal han sværge og sige: Jeg vil ikke være den, der helbreder, thi i mit Hus er der hverken Brød eller Klæder; gjør mig ikke til Fyrste over Folket.

8. Thi [c]Jerusalem er ødelagt, og Juda er falden, fordi deres Tunger og deres Idrætter vare imod Herren for at forbitre hans Herligheds Øjne.

9. Deres Ansigters Udseende vidner imod dem og tilkjendegiver, at deres Synd er lig [d]Sodomas, og de kunne ikke dølge det. Ve deres Sjæle! thi de have ført sig selv Ulykke paa.

10. Siger de Retfærdige, at det skal gaa dem vel; thi de skulle æde deres Idrætters Frugt.

11. Ve de Ugudelige; thi de skulle omkomme, og det, deres egne Hænder have gjort, skal vederfares dem.

12. Og [e]Børn trænge mit Folk, og Kvinder herske over det. O, mit Folk, de, [f]som lede dig, forføre dig og skjule dine Stiers Vej.

13. Herren fremstiller sig for at gaa i [g]Rette, og staar til at dømme Folkene.

14. Herren vil gaa i Rette med de Ældste af sit Folk og med dets Fyrster; thi I have fortæret [h]Vingaarden, og de Fattiges Rov er i eders Huse.

15. Hvad mene I? I [i]sønderstøde mit Folk og sønderknuse de Fattige, siger Gud, Hærskarernes Herre.

16. Endvidere siger Herren: Fordi at Zions Døtre ophøje sig og gaa med oprakte Halse og med letfærdige Øjne, og gaa frem og svanse og knipse med deres Fødder.

17. Derfor skal Herren gjøre Zions Døtres Hovedisse [j]skabet, og Herren vil [k]blotte deres Blusel.

---

a, 2 Kong 24: 14. *b*, Præd. 10: 16. *c*, Mika 3: 12. *d*, 1 Moseb. 18: 18. 18: 20, 21. 19: 5. *e*, Vers 4. *f*, Es. 9: 16. *g*, Mika 6: 2. *h*, Es. 5: 7. *i*, Es. 58: 4. Mika 3: 2, 3. *j*, 5 Moseb. 28: 27. *k*, Jer. 13: 22. Nahum 3: 5.

18. Paa den Dag vil Herren borttage Pragten af deres klingende Prydelser og virkede Huer og runde Sæt ligesom Maanen,
19. Kjæderne, Armspænderne og Hovedklæderne.
20. De dejlige Huer, Benprydelserne, Hovedbaandene, Desmerknapperne, Ørenringene,
21. Ringene og Næsesmykkerne,
22. Helligdagsklæderne, Kaaberne, Slørene og Haarnaalene,
23. Spejlene, det fine Linned, Hvivklæderne og Florene.
24. Og det skal ske, at i Stedet for Vellugt skal der være Stank, og i Stedet for et Belte et løst Baand, og i Stedet for Haarflettelse et [l]skaldet Hoved, og i Stedet for et Livstykke en ombunden Sæk, og Forbrændelse i Dejligheds Sted.
25. Dine Mænd skulle falde ved Sværdet og dine Stærke i Krigen.
26. [m]Og hendes Porte skulle være bedrøvede og sørge; og hun skal være forladt og [n]sidde paa Jorden.

---

14 KAPITEL. *(Se Esaias' 4 Kap.)*

1. Og paa den samme Dag skulle [a]syv Kvinder tage fat paa een Mand og sige: Vi ville æde vort eget Brød og iføre os vore egne Klæder; lader os ikkun kaldes efter dit Navn, for at borttage vor Forsmædelse.
2. Paa den samme Dag skal Herrens [b]Gren være dejlig og herlig og Jordens Frugt ypperlig og behagelig hos de Undkomne i Israel.
3. Og det skal ske, at de, som ere [c]overblevne i Zion, og tilovers i Jerusalem, skulle kaldes hellige, hver den, som er skreven iblandt de Levende i Jerusalem.
4. Naar Herren skal [d]afto Zions Døtres Urenlighed, og bortskylle Jerusalems Blod midt ud af den, ved den Aand, som dømmer, og ved den [e]Aand, som optænder en Ild.
5. Og [f]Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjerg, og over dens Forsamlinger, en [g]Sky og Røg om Dagen og en skinnende Ildslue om Natten; thi der skal være en Beskyttelse over al Zions Herlighed.
6. Og der skal være et Tabernakel til Skygge om Dagen for Heden og [h]til en Tilflugt og et Ly for Uvejr og for Regn.

---

l, Es. 22: 12. Mika 1: 16. *m*, Jer. 14: 2. Jer. Beg. 1: 4. *n*, Jer. Beg. 2: 10.

a, Es. 13: 12. Paa Grund af Straffedommene vil der blive en saa stor Mangel paa Mænd, at syv Kvinder ville lade sig ægtevie til een Mand og kalde sig efter hans Navn *b*, 2 Nephi 3: 5. Es. 60: 21. *c*, Matth. 13: 41—43, 47—50. 25: 1—12. *d*, 2 Nephi 13: 16—26. *e*, Ezek. 20: 37, 38. Mal. 3: 2. 4: 1—3. *f*, Es. 33: 14, 15. 60: 1—3, 19—21. Mal. 3: 2, 3. *g*, 2 Moseb. 13: 21. Sak. 2: 5. *h*, Es. 25: 4.

15 KAPITEL. *(Se Esaias' 5 Kap.)*

1. Og saa vil jeg synge for min Højtelskede, min Elskedes Sang, om [a]hans Vingaard. Min Højtelskede havde en Vingaard paa en meget frugtbar Høj;

2. Og han indhegnede den og kastede Stenene af den samt beplantede den med ædle Vinkviste, og han byggede et Taarn i Midten af den og beredte en Vinperse deri; og han forventede, at den skulde bære Druer, men den frembragte [b]vilde Druer.

3. Og nu, I Jerusalems Indbyggere og Judæ Mænd! Jeg beder eder, dømmer imellem mig og min Vingaard.

4. Hvad mere kunde man have gjort ved min Vingaard, at jeg det jo har gjort ved den? Men da jeg forventede, at den skulde bære Druer, bar den vilde Druer.

5. Og nu se, jeg vil sige eder, hvad jeg vil gjøre ved min Vingaard: Jeg vil [c]borttage dens Hegn, og den skal opædes; og jeg vil nedbryde Muren derom, og den skal vorde nedtraadt.

6. Og jeg vil lægge den øde; den skal ikke beskjæres, ej heller hakkes; men der skal opvoxe [d]Torne og Tjørn; jeg vil ogsaa [e]byde Skyerne, at de ikke regne derpaa.

7. Thi den Herre Zebaoths Vingaard er Israels Hus, og Judæ Mænd hans behagelige Plantelse; og han forventede Ret, og se, da er der Plageri, og Retfærdighed, men se, da er der Skrig.

8. Ve dem, som føje [f]Hus til Hus, indtil der er ikke mere Rum, at de kunne alene blive siddende midt i Landet.

9. Den Herre Zebaoth sagde i mine Øren: Visselig, mange Huse skulle lades øde og store og skjønne Stæder staa uden Indbyggere.

10. Ja, Vingaardens ti Stykker Land skulle give een [g]Bath, og en Homer Sæd skal give en Epha.

11. [h]Ve dem, som staa aarle op om Morgenen og jage efter stærk Drik, som blive ved indtil Natten, og Vinen opflammer dem!

12. [i]Og Harpe og Psalter, Tromme og Pibe og Vin ere i deres Gjæstebud; men [j]de agte ikke Herrens Værk, ej heller se de hans Hænders Gjerninger.

13. Derfor er mit Folk ført i Fangenskab, [k]fordi det ikke havde Kundskab; og dets ærede Mænd ere udhungrede, og Mængden er forsmægtet af Tørst.

14. Derfor har Helvede udvidet sig selv og opladt sin Mund umaadeligt; og mit Folks Herlighed og dets Mængde og dets Pragt og han, som er glad, skulle nedfare deri.

---

a, Sal. 80: 8. Es. 27: 2. Jer. 2: 21. Matth. 21: 33. Mark. 12: 1. Luk. 20: 9.
b, Jakob 5 Kap. *c,* Sal 80: 12. *d,* Es. 7: 23, 24. 32: 13. *e,* Jer. 3: 3.
f, Mika 2: 2. *g,* Ezek. 45: 11. *h,* Vers 22. Sal. Ord. 23: 29—32. Præd. 10: 17.
i, Amos 6: 5, 6. *j,* 2 Nephi 34: 27. Sal. 28: 5. *k,* Es. 1: 3. Hos. 4: 6. Luk. 19: 44.

15. Og den [l]menige Mand skal nedbøjes, og den mægtige Mand skal ydmyges, og de Hovmodiges Øjne skulle fornedres.
16. Men Hærskarernes Herre skal [m]ophøjes ved Retten, og den hellige Gud skal helliges ved Retfærdighed.
17. Da skulle Lammene fødes efter deres Vis, og de Fremmede skulle æde i de [n]Fedes Ørker.
18. Ve dem, som drage Misgjerning med Forfængeligheds Snore og Synd som med et Vognreb;
19. Som sige: Lad ham [o]skynde sig; lad hans Gjerning komme hastig, saa at vi se det; og lad nærme sig og lad komme den Israels Helliges Anslag, saa at vi kunne fornemme det.
20. Ve dem, som kalde Ondt Godt og Godt Ondt, som gjøre Mørket til Lyset, og Lyset til Mørket, som gjøre Bittert til Sødt, og Sødt til Bittert!
21. Ve dem, som ere vise for deres egne Øjne, og dem, som ere forstandige hos sig selv.
22. Ve dem, som ere vældige til at drikke Vin, og duelige til at blande stærk Drik!
23. Som retfærdiggjøre den Ugudelige for Betaling og bortvende den Retfærdiges Ret fra ham!
24. Derfor, ligesom Ilden fortærer Halm, og Luen opbrænder Avner, saa skal deres Rod vorde Raaddenhed og deres Blomster opfare som Støvet, thi de have forkastet Hærskarerens Herres Lov og foragtet den Israels Helliges Ord.
25. Derfor er Herrens Vrede optændt over hans Folk, og han har udrakt sin Haand over dem, og har slaaet dem; og Bjergene skjælvede, og deres døde Kroppe sønderreves midt paa Gaderne. I alt dette er hans Vrede ikke afvendt, men hans Haand er endnu udrakt.
26. Og han skal opløfte et [p]Banner for Folkene langt [q]borte, og hvisle efter dem [r]fra Jordens Ende; og se, de skulle komme hasteligen og let; ingen af dem skulle blive trætte, ej heller snuble;
27. Ingen skal slumre, ej heller sove; ej heller skulle deres Lænders Belter løses, og deres Skotvinger skulle ikke sønderrives.
28. Deres Pile skulle være skarpe og alle deres Buer spændte, og deres Hestes Hove skulle agtes som en Flint, og deres Hjul som en Hvirvelvind; og deres Brølen som en Løves.
29. De skulle brøle som unge Løver; ja, de skulle bruse og gribe Rovet, og skulle bortføre det i Sikkerhed, og Ingen skal redde.

---

l, Es. 2: 9, 17. *m*, Es. 2: 11. *n*, Es. 10: 16. *o*, Jer. 17: 15. *p*, Es. 11: 10, 12. 18: 2. 18: 3. 49: 22. 66: 19. Sak. 9: 16. *q*, langt borte fra Palæstina. *r*, hvisle fra et langt fraliggende Land. 2 Nephi 29: 2. Moro. 10: 28.

30. Og paa den samme Dag skulle de bruse imod dem som Havets Brusen; og dersom de se til Landet, se, da er der Mørkhed og Angest, og Lyset paa dets Himmel er formørket.

---

16 KAPITEL. *(Se Esaias' 6 Kap.)*

1. I det Aar, da Kong Usia døde, [a]saa' jeg Herren, siddende paa en høj og ophøjet Trone, og hans Følge opfyldte Templet.

2. Ovenover stode Seraphim, hver havde sex Vinger; med to skjulte hver sit Ansigt, og med to skjulte hver sine Fødder, og med to fløj den.

3. Og den ene raabte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarernes Herre; [b]al Jorden er fuld af hans Herligheds Ære.

4. Og Dørposterne rystede af den Raabendes Røst, og Huset blev fuldt af Røg.

5. Da sagde jeg: Ve mig! thi jeg er fortabt, fordi jeg er en Mand med urene Læber, og jeg bor midt iblandt et Folk, som har urene Læber; thi mine Øjne have set Kongen, Hærskarernes Herre.

6. Da fløj en af de Seraphim hen til mig, og havde en Gløld i sin Haand, som han havde taget af Alteret med en Tang.

7. Og han lod den røre ved min Mund og sagde: Se, denne har rørt ved dine Læber, og din Misgjerning er tagen bort, og din Synd afrenset.

8. Og jeg hørte Herrens Røst sige: Hvem skal jeg sende, og hvo vil gaa for os? Da sagde jeg: Se, her er jeg, send mig.

9. Og han sagde: Gak hen og sig til dette Folk: [c]Hør flittigen, men de forstode ikke; og se flittigen, men de fornam ikke.

10. Gjør dette Folks Hjerte fedt, og gjør deres Øren tunge, og tilluk deres Øjne, saa at de ikke se med deres Øjne, eller høre med deres Øren, eller forstaa med deres Hjerter og vorde omvendte og helbredede.

11. Da sagde jeg: Herre, hvor længe? Og han sagde: [d]Indtil Stæderne blive øde foruden Indbyggere, og Husene foruden Mennesker, og Landet aldeles ødelægges.

12. Og Herren har drevet Menneskene [e]langt bort, og midt i Landet skal det være meget forladt.

13. Men der skal dog være en Tiendedel, og den skal komme igjen og afædes; som et Lindetræ, og som en Eg, i hvilke, naar de end afkaste Bladene, er en Bestandighed, saa skal den [f]hellige Sæd være dens Bestandighed.

---

a, Vers 5. 1 Kong. 22: 19. Joh. 12: 41. *b*, Sal. 72: 19. *c*, Matth. 13: 14, 15. Joh. 12: 40. *d*, *Mika 3: 12.* *e*, 2 Kong. 25: 21. *f*, Esra 9: 2.

17 KAPITEL. *(Se Esaias' 7 Kap.)*

1. Og det skete i [a]Achas, Jothams Søns, Usiæ Søns, Judæ Konges Dage, at Rezin, Kongen af Syrien, og Pekah, Remaliæ Søn, Israels Konge, droge op for at føre Krig imod Jerusalem, men kunde ikke overvinde den.

2. Og det blev kundgjort for Davids Hus, og der sagdes: De Syrer have gjort Forbund med Ephraim. Og hans Hjerte og hans Folks Hjerter bleve bevægede, ligesom Træerne i Skoven bevæges af Vinden.

3. Da sagde Herren til Esaias: Gak nu ud at møde Achas, du og din Søn Sear-Jasub, ved Enden af den øvre Dams [b]Vandledning, paa den alfare Vej hos Blegerens Ager;

4. Og sig til ham: Forvar dig, og vær stille; frygt ikke, vær ej heller forsagt for disse rygende Brandes to Haler, for Rezins og de Syrers og Remaliæ Søns fnysende Vrede.

5. Fordi Syrien, Ephraim og Remaliæ Søn raadsloge Ondt imod dig, sigende:

6. Lader os drage op imod Juda og plage den, og lader os gjøre et Indbrud i den, samt gjøre Tabeals Søn til Konge midt derudi.

7. Saa siger den Herre Gud: [c]Det skal ikke bestaa, ej heller skal det ske.

8. [d]Thi Damaskus er Hovedet i Syrien, og Rezin Hoved i Damaskus; og inden fem og tredsindstyve Aar ere omme, skal Ephraim sønderbrydes, at de skulle ikke mere være et Folk.

9. Og Samaria er Hoved for Ephraim, og Remaliæ Søn er Hoved for Samaria. [e]Om I ikke ville tro, skulle I visselig ikke blive forsikrede.

10. Og Herren talede atter til Achas, sigende:

11. [f]Begjær dig et Tegn af Herren din Gud; begjær det enten i det Dybe, eller ovenfra i det Høje.

12. Men Achas sagde: Jeg vil ikke begjære, ej heller vil jeg friste Herren.

13. Og han sagde: Hører dog, I af Davids Hus! er det eder Lidet, at I bemøje Folket, ville I ogsaa bemøje min Gud?

14. Derfor skal Herren selv give eder et Tegn: Se, en [g]Jomfru skal blive frugtsommelig og skal føde en Søn og skal kalde hans Navn [h]Immanuel.

15. Han skal æde Smør og Honning, indtil han forstaar at forkaste det Onde og at udvælge det Gode.

16. Thi [i]førend Barnet skal forstaa at forkaste det Onde

---

a, 2 Kong. 16: 5. 2 Krøn. 28: 5, 6. *b*, 2 Kong. 18: 17. Es. 36: 2 *c*, Sal. Ord. 21: 30. Es. 8: 10. *d*, 2 Sam. 8: 6. *e*, 2 Krøn. 20: 20. *f*, Dom. 6: *36—40. Matth. 12: 38—40.* *g*, Matth. 1: 23. Luk. 1: 31, 34. Se *f* Alma 7 Kap. *h, Es. 8: 8.* *i*, *Es. 8: 4.*

og udvælge det Gode, skal Landet, hvilket du væmmes ved, forlades af dets [j]tvende Konger.

17. [k]Herren skal lade Dage komme over dig og over dit Folk, og over din Faders Hus, som ikke ere komne siden den Dag, [l]Ephraim vigede fra Juda, Kongen af Assyrien.

18. Og det skal ske paa den samme Dag, at Herren skal hvisle ad Fluen, som er i den yderste Del af Ægypten, og ad Bien, som er i Assyriæ Land.

19. Og de skulle komme og nedlade sig allesammen i de øde Dale og i Klippernes Revner og paa alle Torne og i alle Buske.

20. Paa den samme Dag skal Herren afrage Haaret af Hovedet og Fødderne med en [m]Ragekniv, som er lejet ved dem, som ere paa hin Side af Floden, ved Kongen af Assyrien; og den skal ogsaa aldeles borttage Skjægget.

21. Og det skal ske paa den samme Dag, at en Mand skal opføde en ung Ko og to Faar;

22. Og det skal ske, fordi de give megen Mælk, at han skal æde Smør; thi Smør og Honning skal hver den æde, som bliver tilovers i Landet.

23. Og det skal ske paa den samme Dag, at hvert Sted, hvor der var tusinde Vintræer paa, værd et tusinde Sølvstykker, skal være til Torne og til [n]Ris.

24. Med Pile og med Buer skal man gaa did hen; thi alt Landet skal blive til Torne og Ris.

25. Og alle Bjerge, som hakkes med Hakken, derhen skal ikke komme Frygt for Torne og Ris; men det skal være til at lade Øxne udi, og lade smaat Kvæg gaa paa.

---

18 KAPITEL. *(Se Esaias' 8 Kap.)*

1. Ydermere sagde Herrens Ord til mig: Tag dig en stor Rolle, og skriv derpaa med et Menneskes Pen [a]om Maher-Schalal-Hash-Baz.

2. Og jeg tog mig trofaste Vidner til mig til at vidne: Uria, Præsten, og Zakarias, Jerebechiæ Søn.

3. Og jeg gik ind til Profetinden; og hun undfangede, og fødte en Søn. Og Herren sagde til mig: Kald hans Navn: Maher-Schalal-Hash-Baz.

4. [b]Thi førend Barnet skal forstaa at raabe: Min Fader og min Moder! skal man bortføre Damaski [c]Rigdomme og Samariæ Bytte hen for Assyriens Konge.

5. Og Herren talede atter til mig, sigende:

---

j, 2 Kong. 15: 30. 16: 9. *k*, 2 Krøn. 28: 19—21. *l*, 1 Kong. 12: 16—19. *m*, 2 Kong. 16: 7, 8. 2 Krøn. 28: 20, 21. *n*, se *d* 2 Nephi 15 Kap.

a, *Vers 8.* *b*, *Es. 7: 16.* *c*, 2 Kong. 15: 29, 30.

6. Fordi dette Folk foragter [d]Siloah Vand, som gaar sagteligen, og glæder sig over [e]Rezin og Remaliæ Søn;

7. Derfor, se, saa skal Herren lade opkomme over dem Flodens de mægtige og mange Vande, nemlig Kongen [f]af Assyrien og al hans Herlighed; og han skal komme op over alle hans Strømme og gaa over alle hans Bredder;

8. Og han skal fare frem i Juda; han skal overskylle og gaa over; [g]han skal naa lige til Halsen; og hans udbredte Vinger skulle fylde dit Land, saa vidt som det er, o, [h]Immanuel!

9. [i]Slutter Forbund, I Folk, og bliver dog sønderknuste, og mærker med eders Øren, alle I, som ere i langt fraliggende Lande; omgjorder eder, og bliver dog sønderknuste; omgjorder eder og bliver dog sønderknuste.

10. Raadslaar tilsammen, og det skal dog blive til Intet. Udtaler Ordet, og det skal dog ikke bestaa, thi Gud er med os.

11. Thi saa sagde Herren til mig med en stærk Haand og underviste mig, at jeg ikke skulde vandre paa dette Folks Vej, og sagde:

12. I skulle ikke sige: Forbund til Alle, til hvem dette Folk siger Forbund; og frygter ikke, som de frygte, og forfærdes ikke.

13. Men Hærskarernes Herre, ham skulle I helliggjøre; lader ham være eders Frygt, og lader ham være eders Forfærdelse.

14. Og han skal være til en Helligdom; men til en [j]Anstødssten og til en Forargelsesklippe for de tvende Israels Huse, til en Snare og til en Strikke for Jerusalems Indbyggere.

15. Og mange af dem skulle [k]støde sig og falde, og sønderbrydes og besnæres og fanges.

16. Bind Vidnesbyrdet til, besegl Loven iblandt mine Disciple.

17. Og jeg vil bie efter Herren, som har [l]skjult sit Ansigt for Jakobs Hus, og jeg vil forvente ham.

18. Se, jeg og de Børn, som Herren har givet mig, ere til Tegn og Under i Israel fra Hærskarernes Herre, som bor paa Zions Bjerg.

19. Og naar de skulle sige til eder: [m]Søger til Spaakvinderne, og til Tegnsudlæggerne, som kvidre og mumle, da siger: Skulde ikke et Folk [n]søge til sin Gud for de Levende at høre fra de Døde?

20. Til [o]Loven og til Vidnesbyrdet; og dersom de ikke tale overensstemmende med dette Ord, da er det, fordi der er intet Lys i dem.

21. Og de skulle gaa igjennem det, haardt plagede og hungrige; og det skal ske, naar de blive hungrige, da skulle de blive vrede og bande deres Konge og deres Gud samt se opad.

---

d, Neb. 3 : 15. Joh. 9 : 7. *e,* Es. 7 : 1—6. *f,* Es. 10 : 12. *g,* Es. 30 : 28. *h, Es. 7 : 14.* *i, Joel 3 : 9—14.* *j,* Es. 28 : 16. Luk. 2 : 34. Rom. 9 : 33. 1 Petr. *2 : 8.* *k, Matth. 21 : 44.* Luk. 20 : 18. Rom. 9 : 32. *l,* Es. 54 : 8. *m,* 1 Sam. *28 : 8. Es. 19 : 3.* *n,* Es. 29 Kap. se c 2 Nephi 27 Kap. o, Luk. 16 : 29—31.

22. Og de skulle se til Jorden, og se Elendighed og Mørke og [p]formørkes af Angest; de skulle bortdrives i Mørke.

---

19 KAPITEL. *(Se Esaias' 9 Kap.)*

1. Men [a]Mørket skal dog ikke blive saadan, som det var i hendes Trængsel, da han først begyndte letteligen at straffe Sebulons og Naphtalis [b]Land, og siden efter straffede mere haardt ved det røde Hav og hinsides Jordan i Hedningernes Galilæa.

2. Folket, som vandrede i Mørke, saa' et stort Lys; over dem, som boede i Dødens Skygges Land, skinnede Lyset.

3. Du formerede Folket og forøgede Glæden; de glædede sig for dit Ansigt, ligesom Glæden er om Høsten, og som man glæder sig, naar man uddeler Bytte.

4. Thi du har sønderbrudt hans Byrdes Aag og hans Skulders Stav, hans Undertrykkeres Kjæp.

5. Thi hver Strid, som Krigeren strider, sker med forvirret Bulder og Klæder sølede i Blod; men dette skal ske med Brændsel og Brand.

6. Thi et [c]Barn er os født, en Søn er given os; og [d]Fyrstendømmet skal være paa hans Skulder; og hans Navn skal kaldes Underlig, Raadgiver, [e]Vældig Gud, Evigheds Fader, Fredens [f]Fyrste.

7. Paa Fyrstedømmets og Fredens Tiltagen i Storhed skal der ingen [g]Ende være over Davids Trone og over hans Rige, til at ordne og til at opholde det med Ret og Retfærdighed, fra nu og indtil evig Tid. Hærskarernes Herres Nidkjærhed vil gjøre dette.

8. Herren sendte sit Ord til Jakob, og det er faldet i Israel.

9. Og alt Folket skal fornemme det, ja, ogsaa Ephraim og Indbyggerne i Samaria, som sige i deres Hovmod og Hjertes Stolthed:

10. Teglstenene ere faldne ned, men vi ville bygge med hugne Sten; Morbærtræerne ere afhugne, men vi ville erstatte dem med Cedertræer.

11. Thi Herren skal ophøje Rezins Modstandere over ham, og sætte hans Fjender tilsammen;

12. Syrerne fortil og Filistrene bagtil; og de skulle opæde Israel med fuld Mund. [h]I alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrakt.

13. Thi Folket omvender sig ikke til den, som slaar det, ej heller søge de Hærkarernes Herre.

---

p, Es. 5 : 30. 9 : 1.

a, Es. 8 : 22. *b*, Matth. 4 : 15, 16. *c*, Es. 7 : 14. Luk. 2 : 11. *d*, Matth. 28 : 18. 1 Kor. 15 : 25—28. *e*, Tit. 2 : 13. Se *bb* Mos. 7 Kap. *f*, Eph. 2 : 14—17. *g*, Dan. 2 : 44. *h*, Vers 17, 21. Es. 5 : 25. 10 : 4. Jer. 4 : 8.

14. Derfor vil Herren afhugge af Israel [i]Hoved og Hale, Gren og Siv paa [j]een Dag.

15. Den [k]Gamle er Hovedet, og Profeten, som lærer Løgn, er Halen.

16. [l]Thi dette Folks Vejledere føre dem i Vildfarelse; og de, som ledes af dem, blive fordærvede.

17. Derfor kan Herren ikke [m]glæde sig over dets unge Karle, ej heller forbarme sig over dets Faderløse og dets Enker, thi [n]hver er en Øjenskalk og Ond, og hver Mund taler Daarlighed. [o]I alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrakt.

18. Thi Ugudelighed [p]brænder som en Ild; den skal fortære Torne og Ris og antænde det tykke Krat i Skovene, og det skal fare op lig en opstigende Røg.

19. [q]Landet er formørket i Hærskarernes Herres Grumhed, og Folket skal være som det, der fortæres af Ild; [r]Ingen skal spare sin Broder.

20. [s]Og han skal tage til sig paa den højre Side, og dog være hungrig; og han skal æde paa den venstre Side, og ej blive mættet; hver Mand skal æde sin Arms Kjød.

21. Manasse Ephraim og Ephraim Manasse; de med hverandre skulle være imod Juda. [t]I alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrakt.

---

20 KAPITEL. *(Se Esaias' 10 Kap.)*

1. Ve dem, som [a]forordne uretfærdige Skikke, og de, som skrive møjsommelige Ting, som de selv have foreskrevet.

2. For at afvende de Trængende fra deres Ret og borttage de Fattiges Ret iblandt mit Folk, for at Enkerne maa være deres Rov, og at de kunne berøve de Faderløse!

3. Og [b]hvad ville I gjøre paa [c]Hjemsøgelsens Dag og i den Ødelæggelse, som skal komme langt fra? Til hvem ville I fly om Hjælp? og hvor ville I lade eders Herlighed?

4. Uden mig skulle de nedbøjes under de Bundne, og de skulle falde under de Ihjelslagne. [d]I alt dette vender hans Vrede ikke tilbage, men hans Haand er endnu udrakt.

5. O, Assyrien, min Vredes Ris! og Kjæppen i deres Haand er deres Fortørnelse.

6. Jeg vil hensende ham til et [e]hykkelsk Folk, og give ham Befaling over det Folk, som jeg er vred paa, til at tage

---

i, Vers 15. *j*, Es. 10: 17. *k*, Vers 14. *l*, Es. 3: 12. *m*, Sal. 147: 10, 11. *n*, Mika 7: 2, 3. *o*, se *h*. *p*, Es. 10: 17. Mal. 4: 1. *q*, Es. 8: 22. *r*, *Mika 7: 2–6.* *s*, 3 Moseb. 26: 26. *t*, se *h*.

a, *Sal. 58: 2. 94: 20.* *b*, Job 31: 14. c, Hos. 9: 7. d, se h 1 Nephi *19 Kap.* *e*, *Jer. 34: 22.*

Bytte og til at røve Rov samt til at nedtræde dem, ligesom Dyndet paa Gaderne.

7. Men han mener ikke saa, ej heller tænker hans Hjerte saa; men det er i hans Hjerte at ødelægge og udrydde ikke faa Folk.

8. Thi han siger: [f]Ere ikke mine Fyrster allesammen Konger?

9. Er ikke [g]Calno som [h]Carchemis? Er ikke Hamath som Arpad? Er ikke Samaria [i]som Damaskus?

10. Ligesom min Haand har grundlagt Afgudernes Rige, hvis udskaarne Billeder vare ypperligere end de i Jerusalem og Samaria,

11. Skal jeg ikke gjøre ved Jerusalem og ved dens Afguder, ligesom jeg gjorde ved Samaria og ved dens Afguder?

12. Derfor skal det ske, at naar Herren har udrettet al sin Gjerning [j]paa Zions Bjerg og i Jerusalem, [k]da vil jeg hjemsøge Frugten af den hovmodige Konge af Assyrien og hans høje Øjnes Herlighed.

13. Thi han siger: [l]Ved min Haands Kraft og ved min Visdom har jeg gjort disse Ting; thi jeg er forstandig, og jeg har borttaget Folkenes Landemærker, og jeg har røvet deres Forraad, og jeg har nedkastet Indbyggerne som den Mægtige.

14. Og min Haand har fundet Folkenes Gods som en Rede; og ligesom man sanker Æg, der ere forladte, saa har jeg sanket alt Landet; og der var Ingen, som rørte en Vinge, eller oplod Næb eller kvidrede.

15. Kan og Øxen rose sig imod den, som hugger med den? eller Saven trodse imod den, som drager den? Som om Riset vilde bevæge sig imod den, som opløfter det, eller ligesom en Kjæp vilde opløfte sig, som om den ikke var af Træ.

16. Derfor skal Herren, den Herre Zebaoth, sende Magerhed iblandt hans Fede; og under hans Herlighed skal han optænde et Baal, som et brændende Baal.

17. Og Israels Lys skal være som en Ild, og hans Hellige som en Lue, og [m]skal brænde og fortære hans Torne og hans Ris paa een Dag.

18. Og skal fortære hans Skovs og hans frugtbare Marks Herlighed, baade Sjæl og Legeme; og de skulle være som naar en Fanedrager vansmægter.

19. Og de overblevne Træer i hans Skov skulle være faa, saa at et Barn kan skrive dem.

20. Og det skal ske paa den samme Dag, at de Overblevne af Israel og de Undkomne af Jakobs Hus [n]skulle ikke ydermere forlade sig paa den, som slaar dem, men skulle i Sandhed forlade sig paa Herren, den Hellige i Israel.

---

f, 2 Kong. 18: 33—35. 19: 10—18. *g*, Amos 6: 2. *h*, 2 Krøn. 35: 20. *i*, 2 Kong. 16: 9. *j*, *2 Kong. 19: 31.* *k*, Jer. 50: 18. *l*, Es. 37: 24—38. *m*, Es. 9: *18, 19. 37: 36.* *n*, *2 Kong. 16: 7—9.* 2 Krøn. 28: 20, 21.

302596

21. [o]De Overblevne, ja, de Overblevne af Jakob, skulle omvendes til den vældige Gud.

22. Thi [p]endskjønt dit Folk, Israel, skal være som Havets Sand, skal [q]dog de Overblevne af dem omvendes; den [r]Fordærvelse, som var bestemt, skal løbe over med Retfærdighed;

23. Thi Hærskarernes Herre og Gud skal gjøre en Fordærvelse, som er fast bestemt i det ganske Land.

24. Derfor, saa siger Hærskarernes Herre og Gud: O, mit Folk, som bor i Zion, [s]frygt ikke for Assur; han skal slaa dig med et Ris og opløfte sin Kjæp over dig, [t]paa den Vis som i Ægypten.

25. Thi endnu en ganske liden Tid, og [u]Grumhed samt min Vrede skal endes med deres Ødelæggelse.

26. Og den Herre Zebaoth skal [v]opvække en Svøbe over ham ligesom i [w]Midians Slag paa Orebs Klippe; og [x]som hans Stav var over Havet, saa skal han opløfte den paa den Vis som i Ægypten.

27. Og det skal ske paa den samme Dag, at [y]hans Byrde skal borttages fra dine Skuldre og hans Aag fra din Hals; og Aaget skal fordærves for [z]Salvelsens Skyld.

28. Han er kommen til Ajat, han er gaaet til Migron; i Michmas har han opstillet sine Vogne.

29. De [aa]droge over Færgestedet; de bleve Natten over til Herberge i Geba; Ramah bævede; [bb]Sauls Gibea flyede.

30. Du, [cc]Galims Datter, raab med høj Røst; lad det høres hen til [dd]Lais, o elendige [ee]Anathoth.

31. [ff]Madmena flyede, Indbyggerne i Gebim samle sig til Flugt.

32. Men han skal dog forblive i [gg]Nob den Dag; han skal [hh]røre sin Haand imod Zions Datters Bjerg, Jerusalems Høj.

33. Se Hærskarernes Herre skal nedhugge Grenene med Vold, og de, som ere [ii]høje paa Væxt, skulle afhugges, og de Ophøjede skulle fornedres.

34. Og han skal nedhugge de forviklede Kviste i Skoven med Jern, og Libanon skal falde ved en Mægtig.

---

21 KAPITEL. *(Se Esaias' 11 Kap.)*

1. Og [a]der skal opgaa et Ris af Isai' Stub, og en Kvist skal udgro af hans Rødder.

---

o, Es. 7: 8—9. *p*, Rom. 9: 27. *q*, Es. 6: 13. *r*, Es. 28: 22. *s*, Es. 37: 6, 7. *t*, 2 Moseb. 14 Kap. *u*, Dan. 11: 36. *v*, 2 Kong. 19: 35. *w*, Dom. 7: 25. Es. 9: 4. *x*, 2 Moseb. 14: 26, 27. *y*, Es. 14: 25. *z*, Sal. 105: 15. *aa*, 1 Sam. 13: 23. *bb*, 1 Sam. 11: 4. *cc*, 1 Sam: 25: 44. *dd*, Dom. 18: 7. *ee*, Josva 21: 18. *ff*, Josva 15: 31. *gg*, 1 Sam. 21: 1. 22: 19. Neh. 11: 32. *hh*, *Es. 13: 2.* *ii*, Amos 2: 9.

a, *Vers 10.* *Es. 53: 2.* Ap. Gj. 13: 23. Aab. 5: 5. Jer. 23: 5, 6.

2. [b]Og Herrens Aand skal hvile paa ham, Visdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Kundskabs og Herrens Frygts Aand.

3. Og den skal give ham en klar Forstand i Herrens Frygt; og han skal ikke dømme efter det, hans Øjne se, ej heller straffe efter det, hans Øren høre.

4. Men han skal dømme de Ringe [c]med Retfærdighed, og straffe de Sagtmodige i Landet med Oprigtighed; og han skal [d]slaa Jorden med sin Munds Ris, og dræbe de Ugudelige med sine Læbers Aande.

5. Og [e]Retfærdighed skal være hans Lænders Belte, og Trofasthed hans Hofters Belte.

6. Og en [f]Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder skal ligge hos et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Kvæg tilhobe, og et lidet Barn skal drive dem.

7. Og Koen og Bjørnen skulle gaa i Græs, deres Affødninger skulle ligge hos hverandre; og en Løve skal æde Straa som en Oxe.

8. Og et diende Barn skal forlyste sig hos en Øgles Hul, og et afvant Barn skal stikke sin Haand i en Basilisks Hule.

9. [g]De skulle ej gjøre Ondt og ej fordærve Noget paa min Helligheds hele Bjerg; thi [h]Jorden skal være fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

10. Og paa den samme Dag skal [i]der være en Rod af Isai, hvilken skal [j]staa til Folkets Bannere; efter den [k]skulle Hedningerne søge, og hans Rolighed skal være herlig.

11. Og det skal ske paa den samme Dag, at Herren skal [l]anden Gang lægge sin Haand paa at erhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers af [m]Assyrien og af Ægypten og af Pathros og af Morland og af Elam og af Sinear og af Hamath og af Øerne i Havet.

12. Og han skal [n]opløfte et Banner for Hedningerne, og sanke Israels [o]Fordrevne, og [p]samle de Adspredte af Juda fra de fire Jordens Hjørner.

13. Og Ephraims [q]Nidkjærhed skal vige, og Judæ Fjender skulle udryddes; Ephraim skal ikke være nidkjær imod Juda, og Juda skal ikke trænge Ephraim.

14. Men de skulle flyve paa Filistrenes Skuldre imod Vesten; de skulle røve tilhobe dem, som bo imod Østen; de skulle lægge deres Haand paa Edom og Moab, og Ammons Børn skulle adlyde dem.

---

b, Es. 61: 1—3. *c*, Sal. 72: 2, 4. Aab. 19: 11. *d*, Job 4: 9. Mal. 4: 6. 2 Thes. 2: 8. Aab. 1: 16. 2: 16. 19: 15. *e*, Eph. 6: 14. *f*, Es. 65: 25. Ezek. 34: 25. Hos. 2: 18. *g*, Job 5: 23. Es. 2: 4. 35: 9. *h*, Hab. 2: 14. *i*, Vers 1. Rom. 5: 12. *j*, Vers 12. Se *p* 2 Nephi 15 Kap. *k*, Pagtens Bog 45: 9, 10. *l*, se *i* 2 Nephi 6 Kap. *m*, Sak. 10: 10. *n*, se *p* 2 Nephi 15 Kap. *o*, se *p* 3 Nephi 15 Kap. *p*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *q*, Jer. 3: 18.

15. Og Herren skal [r]aldeles ødelægge Ægypti Havs Odde;
og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Vejr, og han
skal slaa den i de syv Bække, og lade Mennesker [s]gaa der-
igjennem med Sko paa.
16. [t]Og der skal være en banet Vej for de Overblevne af
hans Folk, som skal blive tilovers af Assyrien, [u]ligesom der
var for Israel, den Dag han drog op af Ægypti Land.

---

22 KAPITEL. *(Se Esaias' 12 Kap.)*

1. Og du skal sige [a]paa den samme Dag: O, Herre! jeg
vil prise dig; uagtet du har været vred paa mig, er din Vrede
dog afvendt, og du trøster mig.
2. Se, Gud er min Salighed; jeg vil være tryg og ikke
frygte; thi den Herre [b]Jehovah er min [c]Styrke og min Salme,
og er ogsaa bleven mig til Salighed.
3. Derfor skulle I [d]drage Vand med Glæde af Salighedens
Kilder.
4. Og I skulle sige paa den samme Dag: [e]Priser Herren,
paakalder hans Navn, kundgjører hans Gjerninger iblandt Fol-
kene; forkynder, at hans Navn er højt,
5. Synger for Herren, [f]thi han har gjort herlige Ting; dette
er kundgjort paa den ganske Jord.
6. [g]Raab højt og syng, du Indbygger i Zion, thi den Hellige
i Israel er stor midt udi dig.

---

23 KAPITEL. *(Se Esaias' 13 Kap.)*

1. En Byrde over Babel, som Esaias, Amoz' Søn, saa':
2. [a]Oprejser et Banner paa et højt Bjerg, opløfter Røsten
til dem, [b]bevæger Haanden, at de indgaa ad Fyrsternes Døre.
3. Jeg har budet [c]mine Hellige, ja, kaldet mine Vældige,
thi min Vrede er ikke over dem, som glæde sig ved min Højhed.
4. Mængdens Røst paa Bjergene er ligesom et stort Folks,
et Bulders Røst af forsamlede Hedningers [d]Riger; den Herre
Zebaoth mønstrer Krigshærene.

---

r, Sak. 10: 11. *s*, Aab. 16: 12. *t*, Pagtens Bog 133: 27. Sak. 10: 11. Es. 35: 8—10. *u*, 2 Moseb. 14: 29. Es. 51: 10. 63: 12, 13.

a, Es. 2: 11. *b*, Sal. 83: 18. *c*, 2 Moseb. 15: 2. Sal. 118: 14. *d*, Joh. 4: 10, 14. 7: 37, 38. *e*, 1 Krøn. 16: 8. Sal. 105: 1—5. 145: 4—6. *f*, Sal. 68: 32—35, 98. *g*, Es. 54: 1. Zeph. 3: 14—20. Sak. 2: 10—13.

a, se *p* 2 Nephi 15 Kap. *b*, Es. 10: 32. *c*, Joel 3: 6. *d*, Joel 3: 14—19. Zeph. 3: 8. Sak. 12: 2—9. 14: 2, 8.

5. De komme af et langt fraliggende Land, fra Himmelens
Ende, ja, [e]Herren selv og hans Vredes Vaaben, til at fordærve
det ganske Land.
6. Hyler, thi Herrens [f]Dag er nær! Den skal komme som
en Ødelæggelse fra den Almægtige.
7. Derfor skulle alle Hænder nedsynke, og alle Menneskers
Hjerte smeltes;
8. Og de skulle forfærdes; Veer og Smerter skulle betage
dem; de skulle forundre sig, den ene over den anden; deres
Ansigter skulle blusse som Luer.
9. Se, Herrens Dag kommer grum, baade med Fortørnelse
og stor Vrede til at lægge Landet øde, og han skal udslette
Synderne deraf.
10. [g]Thi Himmelens Stjerner og Stjernebilleder skulle ikke
lade deres Lys skinne; Solen skal blive formørket, naar den
opgaar, og Maanen skal ej lade sit Lys skinne.
11. [h]Og jeg vil straffe Verden for dens Onde og de Ugudelige
for deres Misgjerninger; og jeg vil lade de Hovmodiges Højhed
høre op og fornedre Tyranners Hovmodighed.
12. Jeg vil [i]gjøre en Mand dyrebarere end fint Guld, ja, mere
end kostelig Guld af Ophir.
13. Derfor vil jeg [j]bevæge Himlene, og Jorden skal flyttes
ud af sit Sted, formedelst den Herre Zebaoths Fortørnelse paa
hans grumme Vredes Dag.
14. Og den skal være som en forjaget Raa, og som et Faar,
hvilket Ingen tager op; og de skulle vende sig [k]hver til sit
Folk, og fly hver til sit Land.
15. Hver den, som er stolt, skal gjennemstikkes, ja, og Alle,
som føje sig til de Ugudelige, skulle falde ved Sværdet.
16. Deres Børn skulle ogsaa [l]sønderknuses for deres Øjne,
deres Huse plyndres og deres Hustruer skjændes.
17. Se, jeg vil [m]opvække de Meder imod dem, som ikke skulle
agte Sølv og Guld, ej heller skulle de finde Behag deri.
18. Deres Buer skulle ogsaa sønderknuse de unge Mænd, og
de skulle ikke forbarme sig over Livs Frugt; deres Øje skal
ikke spare Børnene.
19. [n]Og Babel, Rigernes Dejlighed, Kaldæernes herlige Prydelse, skal være som da Gud omkastede [o]Sodoma og Gomorra.
20. [p]Den skal aldrig blive befolket, og skal fra Slægt til

---

e, Joel 3 : 11. Zeph. 3 : 8. Sak. 12 : 4, 8, 9. 14 : 3, 5, 9. *f*, Vers 9. Zeph. 1 : 14—18. Sak. 14 : 1, 5. *g*, Es. 24 : 23. Ezek. 32 : 7, 8. Joel 3 : 4, 20. Matth. 24 : 29. Mark. 13 : 24. Luk. 21 : 25. Aab. 6 : 12. *h*, Es. 2 : 17. 24 : 6. Mal. 4 : 1. *i*, Es. 4 : 1—4. *j*, Es. 24 : 17—20. Hag. 2 : 6, 7. Se *c* 3 Nephi 26 Kap. *k*, Jer. 50 : 16. 51 : 9. *l*, Sal. 137 : 8, 9. Nah. 3 : 10. *m*, Es. 21 : 2. *n*, Es. 14 : 4—27. *o*, 1 Moseb. 19 : 24, 25. 5 Moseb. 29 : 23. Jer. 49 : 18. 50 : 40. *p*, Jer. 50 : 3, 39. 51 : 29, 62.

Slægt ikke bebos; og ingen Araber skal udslaa sit Paulun der, ej heller Hyrder lade deres Kvæg ligge der.

21. [q]Men Ørkenens vilde Dyr skulle ligge der, og deres Huse skulle blive fulde af bedrøvelige Skabninger, og Ugler skulle bo der, og lodne Skovtrolde skulle danse der.

22. Og Øernes vilde Dyr skulle skrige i deres øde Huse og Drager i deres lystige Paladser; [r]dens Tid kommer snart, og dens Dage skulle ikke forhales. Thi jeg vil ødelægge hende hasteligen; ja, thi jeg vil forbarme mig over mit Folk, men de Ugudelige skulle omkomme.

---

24 KAPITEL. *(Se Esaias' 14 Kap.)*

1. Thi Herren [a]skal forbarme sig over Jakob og endnu udvælge Israel samt sætte dem i deres eget Land; og de [b]Fremmede skulle føje sig til dem, og de skulle holde sig til Jakobs Hus.

2. Og Folk skulle antage dem, og føre dem til deres Sted; ja, langt borte fra, indtil Jordens Ender; og de skulle komme tilbage til deres forjættede Lande. Og Israels Hus skal besidde dem, og Herrens Land skal være [c]til Tjenere og Tjenerinder; og de skulle holde dem fangne, som have fanget dem; og de skulle regjere over deres Undertrykkere.

3. Og det skal ske paa den Dag, at Herren skaffer dig Rolighed af din Sorg og af din Uro og af den haarde Trældom, med hvilken man kom dig til at tjene.

4. Og det skal ske paa den Dag, at du [d]skal føre dette Ordsprog imod Kongen af Babel og sige: Hvorledes ophørte Undertrykkeren og den gyldne Stad?

5. Herren haver sønderbrudt de Ugudeliges [e]Kjæp, Regenternes Spir.

6. Den, som slog Folkene med Grumhed, med Slag uden Afladelse, den, som regjerede Hedningerne med Vrede, han bliver forfulgt, og Ingen forhindrer det.

7. Al Jorden hviler og er stille; ja, de bryde ud i Sang.

8. Ja, [f]Fyrretræerne og Cederne paa Libanon fryde sig over dig og sige: Siden du blev nedlagt, kommer Ingen op imod os.

9. [g]Helvede nedenunder bævede for dig, for at tage imod dit Komme; det opvækker de Døde for dig, endog alle Jordens Store; det kommer alle Hedningernes Konger til at rejse sig fra deres Troner.

10. De skulle alle tale til dig, sigende: Er du ogsaa bleven svag som vi? Er du bleven os lig?

---

q, Es. 34 : 11—15. Aab. 18 : 2. *r*, Jer. 51 : 33.

a, Sak. 1 : 17. 2 : 12. *b*, Es. 60 : 4, 5, 10. *c*, Es. 60 : 10—12, 14. 61 : 5. *d*, *Es. 13 : 19. Hab. 2 : 6—8.* Aab. 18 : 15—17. *e*, Sal. 125 : 3. *f*, Es. 55 : 12, 13. *Ezek. 31 : 16.* *g*, *Ezek. 32 : 21.*

11. Din Højhed er bragt ned i Graven; dine Psalteres Lyd høres ikke; der er udstrøet Orme under dig, og Maddiker bedække dig.

12. [h]Hvorledes er du falden fra Himlen, o Lucifer, du Morgenrødens Søn? Er du nedhuggen til Jorden, du, som svækkede Hedningerne?

13. Thi du har sagt i dit Hjerte: Jeg vil opstige i Himmelen, jeg vil ophøje min Trone over Guds Stjerner; og jeg vil sidde paa Forsamlingens [i]Bjerg paa Siderne mod Norden;

14. Jeg vil fare op over Skyernes Højde, [j]jeg vil være lig den Højeste.

15. Men du skal nedfare [k]til Helvede, til Hulens Sider.

16. De, som se dig, skulle stirre paa dig og sige: Mon denne være den Mand, som kom Jorden til at bæve, og som kom Rigerne til at skjælve?

17. Som gjorde Jorderige som en Ørken, og nedbrød Stæderne deri, og aabnede ikke Fængslet for sine Fanger?

18. Alle Hedningernes Konger, ja, alle tilsammen ligge med Ære, hver i sit eget Hus.

19. Men du er kastet fra din Grav som en vederstyggelig Gren, og som en Levning af dem, som ere ihjelslagne, som ere gjennemstukne med Sværd, de, som nedfare til Hulens Stene ligesom en nedtraadt, død Krop.

20. Du skal ikke blive begravet i Forening med dem, thi du har fordærvet dit Land og ihjelslaget dit Folk; de Ondes [l]Sæd skal ikke nævnes med Ære evindelig.

21. Tilreder for hans Børn, at de maa slagtes [m]for deres Fædres Misgjerninger, at de ikke komme op, hverken at arve Landet eller at fylde Jorderiges Kreds med Stæder.

22. Thi jeg vil staa op imod dem, siger Hærskarernes Herre, og udrydde af Babel [n]Navnet og den Overblevne og [o]Sønnen og Sønnesønnen, siger Herren.

23. [p]Jeg vil ogsaa gjøre den til Rørdrummens Ejendom og til Vandsøer; og jeg vil udfeje den med Fordærvelsens Kost, siger Hærskarernes Herre.

24. Hærskarernes Herre har svoret og sagt: Visseligen, som jeg har tænkt, saa skal det ske, og som jeg har bestemt, saa skal det bestaa,

25. At jeg vil bringe Assur ind i mit Land, og træde ham under Fødder paa mine Bjerge; da skal [q]hans Aag tages fra dem, og hans Byrde borttages fra deres Skuldre.

26. Dette er det Raad, som er [r]raadslaget over al Jorden; og denne er den Haand, som er udrakt over alle Folk.

---

h, Pagtens Bog 76: 26. *i*, Sal. 48: 2. *j*, Es. 47: 8. 2 Thes. 2: 4. *k*, Vers 9, *l*, Job 18: 16—21. Sal. 21: 10. 37: 28. 109: 13. *m*, 2 Moseb. 20: 5, Matth. 23: 35. *n*, Sal. Ord. 10: 7. Jer. 51: 62. *o*, Job 18: 19. *p*, Es. 34: 11—15. *q*, Es. 10: 27. *r*, Es. 13: 4—13.

27. Thi Hærskarernes Herre har raadslaget det, og hvo vil gjøre det til Intet? og hans Haand er udrakt, og hvo vil afvende den?

28. I det Aar, der [s]Kong Achas døde, skete denne Byrde.

29. Glæd dig ikke, du ganske Palæstina! [t]fordi hans Ris, som slog dig, er sønderbrudt; thi af Slangens Rod skal udgaa en Basilisk, og [u]hans Frugt skal blive en flyvende Ildslange.

30. Og de Ringes Førstefødte skulle føde sig, og de Fattige ligge tryggelig; men jeg vil døde din Rod med Hunger, og han skal ihjelslaa dine Overblevne.

31. Hyl, du Port! skrig, du Stad! du ganske Palæstina er opløst; thi der kommer en Røg fra Norden, og Ingen skal blive ensom i hans bestemte Tid.

32. Og hvad skal da svares Nationernes [v]Sendebud? At [w]Herren har grundfæstet Zion, og de Fattige af hans Folk skulle have Tilflugt i den.

---

25 KAPITEL.

1. Nu vil jeg, Nephi, tale Noget om de Ord, som jeg har skrevet, hvilke bleve talede ved Esaiæ Mund. Se, Esaias talede mange Ting, som vare [a]svære for mit Folk at forstaa, thi de kjende ikke Maaden, hvorpaa der profeteredes iblandt Jøderne.

2. Thi jeg, Nephi, har ikke lært dem meget angaaende Jødernes Levevis, fordi deres Gjerninger vare Mørkets Gjerninger, og deres Handlinger vare Vederstyggeligheds Handlinger.

3. Derfor skriver jeg til mit Folk, til alle dem, som herefter skulle komme i Besiddelse af det, som jeg skriver, at de maa kunne faa Kundskab om Guds Straffedomme, og at disse komme over alle Folk, i Overensstemmelse med de Ord, som han har talet.

4. Derfor lytter, o mit Folk, som ere af Israels Hus, og giver Agt paa mine Ord; thi endskjønt Esaiæ Ord ikke ere tydelige for eder, saa ere de dog tydelige for alle dem, som ere fyldte med Profetiens Aand. Men jeg giver en Profeti efter den Aand, som er i mig, og jeg profeterer i Overensstemmelse med den [b]Tydelighed, som har været min Skik fra den Tid, jeg kom ud af Jerusalem med min Fader; thi se, min Sjæl glæder sig ved at tale tydeligt til mit Folk, saa at de kunne lære.

5. Ja, min Sjæl glæder sig ved Esaiæ Ord, thi jeg kom ud af Jerusalem, og mine Øjne have set Jødernes Fremgangsmaade,

---

s, 2 Kong. 16: 20. t, 2 Krøn. 26: 6. u, 2 Kong. 18: 8. v, Missionærerne eller Guds Tjenere. w, Sal. 87: 1—3, 5. 102: 16. Zeph. 3: 12. Sak. 11: 11.

a, Jakob 4: 14, b, Vers 7, 8. Jakob 4: 13.

og jeg veed, at Jøderne forstaa Profeterne, og der er ikke noget andet Folk, medmindre de ere underviste om Jødernes Sæder og Skikke, som lig Jøderne kunne forstaa de Ting, som taltes til dem.

6. Men se, jeg, Nephi, har ikke undervist mine Børn paa Jødernes Vis; men se, jeg har selv boet i Jerusalem; derfor kjender jeg Egnene der omkring; og jeg har talet til mine Børn angaaende Guds Straffedomme, som ere komne over Jøderne, og om alt det, som Esaias har talet, men jeg skriver det ikke.

7. Men se, nu fortsætter jeg min egen Profeti paa min enfoldige Vis, og jeg veed, at Ingen kan tage fejl deraf; alligevel, i de Dage, naar Esaiæ Profetier skulle vorde opfyldte, ja, paa de Tider, paa hvilke de skulle ske, skulle Menneskene vide det med Vished;

8. Derfor ere de af Vigtighed for Menneskenes Børn; og til den, som tænker, at de ikke ere det, vil jeg tale i Særdeleshed, og indskrænke Ordene til mit eget Folk; thi jeg veed, at de ville blive af stor Vigtighed for dem i de sidste Dage; thi paa den Dag skulle de forstaa dem; derfor har jeg skrevet dem til deres Bedste.

9. Og ligesom een Slægt nu er bleven ødelagt iblandt Jøderne, paa Grund af Ugudelighed, saaledes bleve de ødelagte fra Slægt til Slægt, i Forhold til deres Uretfærdighed; og aldrig blev nogen af dem ødelagt, uden at det jo blev dem forudsagt ved Herrens Profeter.

10. Og saaledes er det bleven dem sagt om den Ødelæggelse, som skulde komme over dem, strax efter at min Fader forlod Jerusalem; men de forhærdede dog deres Hjerter; og ifølge min Profeti ere de blevne ødelagte, med Undtagelse af dem, der [c]bortførtes fangne til Babylon.

11. Og nu taler jeg dette, formedelst Aanden, som er i mig. Og uagtet de ere bortførte, skulle de dog vende tilbage igjen og besidde Jerusalems Land; de skulle altsaa blive førte hjem igjen til deres Arveland.

12. Men se, de skulle have Krig og Rygter om Krig; og naar den Dag kommer, da Faderens Enbaarne, ja, Himmelens og Jordens Fader, skal aabenbare sig for dem i Kjødet, se, da ville de forkaste ham, paa Grund af deres Ondskab, og deres Hjerters Haardhed og deres Halses Stivhed.

13. Se, de skulle korsfæste ham, og efter at han har ligget i en Grav i en Tid af tre Dage, skal han opstaa fra de Døde med Lægedom i sine Vinger; og alle de, som tro paa hans

---

c, 1 Nephi 1: 13. 10: 3. Se *g* 1 Nephi 7 Kap.

Navn, skulle blive salige i Guds Rige; og derfor fryder min Sjæl sig ved at profetere om ham, thi jeg har [d]set hans Dag, og mit Hjerte ophøjer hans hellige Navn.

14. Og se, det skal ske, efter at Messias er opstaaet fra de Døde og har aabenbaret sig for sit Folk, for saa mange, som ville tro paa hans Navn, at Jerusalem skal atter lægges øde; thi Ve dem, som stride imod Gud og hans Kirkes Folk.

15. Derfor skulle Jøderne blive [e]adspredte iblandt alle Folk, ja, ogsaa Babylon skal blive ødelagt, og derfor skulle Jøderne blive adspredte ved andre Folkeslag;

16. Og efter at de have været adspredte, og den Herre Gud har tugtet dem ved andre Folk i et Tidsrum af mange Slægter, ja, lige ned fra Slægt til Slægt, indtil de skulle [f]bevæges til at tro paa Kristus, Guds Søn, og [g]Forsoningen for alle Mennesker, hvilken er uendelig, og den Dag kommer, da de skulle tro paa Kristus og tilbede Faderen i hans Navn, med rene Hjerter og rene Hænder, og ikke længer forvente en anden Messias, da vil Dagen komme, at de nødvendigvis maa komme til at tro disse Ting.

17. Og Herren vil atter, [h]anden Gang, udstrække sin Haand for at gjenoprejse sit Folk fra deres fortabte og faldne Tilstand. Og han vil begynde at gjøre en [i]underlig Gjerning og et Vidunder blandt Menneskenes Børn.

18. Og derfor skal han lade [j]sine Ord komme til dem, hvilke Ord skulle dømme dem paa den yderste Dag; thi de skulle gives dem i den Hensigt at [k]overbevise dem om den sande Messias, som blev forkastet af dem, og for at overbevise dem om, at de ikke behøve at vente længer efter en anden Messias; thi der skal ikke komme nogen anden, undtagen det skulde være en falsk Messias, som skulde bedrage Folket; thi der er ikkun een Messias omtalt af Profeterne, og den Messias er ham, som skal blive forkastet af Jøderne.

19. Thi ifølge Profeternes Ord kommer Messias [l]sex hundrede Aar efter den Tid, da min Fader forlod Jerusalem; og i Overensstemmelse med Profeternes Ord, og ligeledes Guds Engels Ord, skal hans Navn være Jesus Kristus, Guds Søn.

20. Og nu, mine Brødre, har jeg talet [m]tydeligt, saa at I ikke kunne fare vild; og saa vist som den Herre Gud lever, som førte Israel ud af Ægypti Land, og gav Moses Magt til

---

d, 1 Nephi 11 : 13—34. *e*, 1 Nephi 10 : 12. 19 : 13, 14. 22 : 5. 2 Nephi 10 : 6. *f*, 1 Nephi 10 : 14. 19 : 15—17. 2 Nephi 6 : 11, 14. 10 : 7—9. 25 : 18. 26 : 12. 30 : 7. 3 Nephi 5 : 26. 20 : 30. Morm. 3 : 21. 5 : 14. *g*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *h*, 2 Nephi 6 : 14. 21 : 11. 29 : 1. Jakob 6 : 2. *i*, 1 Nephi 14 : 7. 22 : 8. 2 Nephi 27 : 26. 29 : 1. 3 Nephi 21 : 9. 28 : 31—33. Morm. 8 : 34. *j*, 1 Nephi 13 : 34, 35, 39, 40. 2 Nephi 27 : 6—26. 3 Nephi 16 : 4. Morm. 8 : 14—16, 25—34. *k*, 1 Nephi 13 : 39—42. 2 Nephi 25 : 16—18. 26 : 12. Morm. 3 : 21. 5 : 12—15. *l*, se *b* 1 Nephi 10 Kap. *m*, se *b*.

at helbrede Folkene, efter at de bleve bidte af de giftige Slanger, dersom de vilde kaste deres Øjne paa den Slange, som han oprejste for dem, og ligeledes gav ham Magt til at slaa paa Klippen, for at Vandet skulde flyde ud af den; ja se, jeg siger eder, at saa vist som disse Ting ere sande, og saa vist som den Herre Gud lever, er der intet andet Navn givet under Himmelen, hvorved Menneskene kunne blive frelste, uden Navnet Jesus Kristus, om hvem jeg har talet.

21. Derfor har den Herre Gud lovet mig, at disse Ting, som jeg skriver, skulle holdes og bevares samt overleveres til min Sæd, fra Slægt til Slægt, saa at Forjættelsen til Joseph maa blive opfyldt, at hans Sæd aldrig skulde forgaa, saa længe Jorden staar.

22. Derfor skulle disse Ting overleveres fra Slægt til Slægt, saa længe Jorden staar; og de skulle overleveres ifølge Guds Villie og Behag; og de Folk, som skulle besidde dem, skulle [n]dømmes ved dem, i Overensstemmelse med de Ord, som ere skrevne;

23. Thi vi arbejde flittigt med at skrive, for at bringe vore Børn og ligeledes vore Brødre til at tro paa Kristus og blive forligte med Gud; thi vi vide, at det er af Naade, at vi ere frelste, efter at have gjort Alt, hvad vi kunne.

24. Og [o]uagtet vi tro paa Kristus, holde vi dog Mose Lov, og se fremad med Standhaftighed til Kristus, indtil Loven skal blive fuldkommet;

25. Thi i den Hensigt blev Loven given; og nu er Loven bleven død for os, og vi ere levendegjorte i Kristus formedelst vor Tro; men vi holde Loven for Budenes Skyld;

26. Og vi tale om Kristus, vi glæde os i Kristus, vi prædike om Kristus, vi profetere om Kristus, og vi skrive overensstemmende med vore Profetier, paa det at vore Børn maa vide, hvilken Kilde de skulle se hen til om Forladelse for deres Synder.

27. Og vi tale om Loven, for at vore Børn maa kjende Lovens Kraftløshed, og at de, naar de kjende Lovens Kraftløshed, maa se fremad til det Liv, som er i Kristus, samt vide, i hvilken Hensigt Loven blev given, og efter at Loven er fuldkommet i Kristus, at de ikke behøve at forhærde deres Hjerter imod ham, naar Loven burde ophæves.

28. Og nu se, mit Folk, I ere et haardnakket Folk; derfor har jeg talet tydeligt til eder, saa I ikke kunne misforstaa. Og Ordene, som jeg har talet, skulle staa som et Vidne imod eder, thi de ere tilstrækkelige til at lære ethvert Menneske den rette Vej;

---

n, Vers 18. 2 Nephi 33: 10—15. 3 Nephi 27: 23—27. 29: 34. Ether 4: 8—10.
o, Vers 25—30. 1 Nephi 5: 9. 2 Nephi 5: 10. 26: 1. Jakob 4: 4, 5. Jarom 1: 5. Mos. 2: 3. 3: 14—16. 12: 28, 29, 31—37. 13: 27—35. 16: 14, 15. Alma 25: 14—16. 30: 3. 31: 9. 34: 13, 14. *Hela. 15: 5.* 3 Nephi 1: 24, 25. 9: 17—19. 12: 17, 18. 15: 2—10.

og den rette Vej er, at tro paa Kristus og ej fornægte ham, thi naar I fornægte ham, fornægte I ogsaa Loven og Profeterne.
29. Og nu se, jeg siger eder: Den rette Vej er, at tro paa
Kristus og ej fornægte ham; og Kristus er den Hellige i Israel; derfor maa I nedbøje eder for ham og tilbede ham af eders ganske Evne, Sind og Styrke, og af eders ganske Sjæl; og dersom I gjøre dette, skulle I ingenlunde blive forkastede.
30. Og eftersom det er nødvendigt, maa I holde Guds Skikke
og Anordninger, indtil Loven, som blev given til Moses, bliver opfyldt.

---

26 KAPITEL.

1. Og efter at Kristus er opstanden fra de Døde, skal
han [a]vise sig for eder, mine Børn og mine elskelige Brødre; og de Ord, som han skal tale til eder, skulle være den Lov, som I skulle holde.
2. Thi se, jeg siger eder, at jeg har set, at mange Slægter
skulle hensove, og der skal være store Krige og Uroligheder iblandt mit Folk.
3. Og naar Messias kommer, skal der gives [b]Tegn til mit
Folk om hans Fødsel, og ligeledes om hans Død og Opstandelse; og stor og forfærdelig skal den Dag være for de Ugudelige, thi de skulle omkomme; og de skulle omkomme, fordi de forkaste Profeterne og de Hellige, samt stene og ihjelslaa dem; derfor skal de Helliges Blod [c]raabe til Gud af Jorden imod dem.
4. Og alle de, som ere hovmodige, og som gjøre Ugudelighed,
skulle opbrændes paa den Dag, som kommer, siger Hærskarernes Herre, thi de skulle være som Halm;
5. Og Jordens Afgrunde skulle opsluge dem, som ihjelslaa
Profeterne og de Hellige, siger Hærskarernes Herre, og Bjerge skulle skjule dem og Hvirvelvinde føre dem bort, og Bygninger skulle falde paa dem og sønderstøde og sønderknuse dem.
6. Og de skulle hjemsøges med Torden og Lynild og Jord-
skjælv og alle Slags Ødelæggelser; thi Herrens Vredes Ild skal optændes imod dem, og de skulle være som Halm, og Dagen, som kommer, skal fortære dem, siger Hærskarernes Herre.
7. O, den Smerte og Angest, som min Sjæl lider over
Tabet af de Faldne af mit Folk! Thi jeg, Nephi, har set det, og det er nær ved at fortære mig for Herrens Ansigt; men jeg maa raabe til min Gud: Dine Veje ere retfærdige.
8. Men se, de Retfærdige, som lytte til Profeternes Ord, og

---

a, Vers 9. 1 Nephi 11 : 7. 12 : 6. Se *b* 1 Nephi 12 Kap. *b*, se *a* 1 Nephi 12 Kap.
c, *se a 1 Nephi 12 Kap.* 3 Nephi 6 : 23, 25. 7 : 10, 14, 19.

ikke ødelægge dem, men se fremad til Kristus med Bestandighed, forventende de Tegn, som gives, uagtet al Forfølgelse, se, de ere dem, som [d]ikke skulle omkomme.

9. Men Retfærdighedens Søn skal [e]aabenbare sig for dem, og han skal helbrede dem, og de skulle have Fred i ham, indtil tre Slægter ere hensovede, og mange af den [f]fjerde Slægt skulle være hengangne i Retfærdighed.

10. Og naar disse Ting ere skete, da kommer en hastig Ødelæggelse over mit Folk; og uagtet min Sjæls Smerte veed jeg, at det skal ske, thi jeg har set det. Og de sælge sig selv for Intet; thi til Gjengjæld for deres Stolthed og Daarlighed skulle de høste Fordærvelse; og fordi de give efter for Djævelen og vælge Mørkets Gjerninger hellere end Lysets, maa de fare ned til Helvede;

11. Thi Herrens Aand skal ikke altid trætte med Menneskene. Og naar Aanden ophører at trætte med Menneskene, da kommer hastig Ødelæggelse, og dette bedrøver min Sjæl.

12. Og som jeg talede angaaende Jødernes [g]Overbevisning, at Jesus er den sande Kristus, saa maa det nødvendigvis ske, at Hedningerne ogsaa blive [h]overbeviste om, at Jesus er Kristus, den evige Gud,

13. Og at han ved den Helligaands Kraft aabenbarer sig for alle dem, som tro paa ham, ja, for hver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk, og gjør kraftige Gjerninger, Tegn og Undere iblandt Menneskenes Børn, i Forhold til deres Tro.

14. Men se, jeg profeterer for eder om de sidste Dage, om de Dage, da den Herre Gud [i]skal lade disse Ting komme frem for Menneskenes Børn.

15. Efter at min Sæd og mine Brødres Sæd [j]ere nedsunkne i Vantro og ere slagne af Hedningerne, ja, efter at den [k]Herre Gud har slaaet Lejr rundt omkring dem, og belejret dem med Bolværk, og opkastet Volde imod dem, og efter at de ere blevne fornedrede dybt i Støvet, saa at de end ikke ere til, skal dog de Retfærdiges Ord vorde skrevne, og de Trofastes Bønner blive hørte, og alle de, som ere nedsunkne i Vantro, skulle ikke blive forglemte;

16. Thi de, som blive udryddede, skulle [l]tale til dem ud af Jorden, og deres Tale skal mumle af Støvet, og deres Røst skal være ligesom dens, der har en Spaadomsaand; thi den Herre Gud vil give ham Magt, at han kan tale sagteligen om dem, som var det af Jorden; og deres Tale skal kvidre af Støvet.

---

d, 2 Nephi 9 : 12. 10 : 12, 13. *e*, se *b* 1 Nephi 12 Kap. *f*, 1 Nephi 12 : 12. Alma 45 : 10, 12. Hela. 13 : 5, 9, 10. 3 Nephi 27 : 32. Morm. 6 : 5 - 22. *g*, se *f* 2 Nephi 25 Kap. *h*, se *i* 1 Nephi 13 Kap. 1 Nephi 13 : 34—38, 42. 14 : 1—3. Morm. 3 : 21. *i*, se *j* 2 Nephi 25 Kap. *j*, 1 Nephi 12 : 22, 23. 8 : 14, 31. Morm. 5: 15, 20. *k*, *Es. 29 : 3.* *l*, *Es. 29* : 4.

17. Thi saa siger den Herre Gud: De skulle nedskrive det, som sker iblandt dem, og de skulle skrive og forsegle det i en Bog; og de, som ere nedsunkne i Vantro, skulle [m]ej have det, thi de søge at tilintetgjøre de Ting, som ere af Gud;

18. Og saasom de, der ere blevne ødelagte, bleve ødelagte hasteligen, saa skal deres Vældiges [n]Mangfoldighed være som Avner, der fare bort. Ja, saa siger den Herre Gud: Det skal ske i et Øjeblik, hasteligen.

19. Og det skal ske, at de, som ere [o]nedsunkne i Vantro, skulle blive slagne ved Hedningernes Haand.

20. Og Hedningerne ere opløftede i deres Øjnes Stolthed og have [p]snublet, fordi deres Anstødssten var stor, saa at de have opbygget [q]mange Kirker; men alligevel fornægte de Guds [r]Kraft og Undergjerninger, og de prædike deres [s]egen Lærdom ved deres egen Visdom og for [t]Vindings Skyld samt undertrykke de Fattige;

21. Og der er mange Kirker opbyggede, hvilke foraarsage Misundelse, Strid og Ondskab;

22. Og der er ogsaa [u]hemmelige Forbund, ligesom i gamle Dage, i Overensstemmelse med Djævelens Forbund; thi han er Ophavet til alle disse Ting, ja, Ophavet til Mord og Mørkets Gjerninger; ja, han leder dem med en Linnedsnor om Halsen, indtil han binder dem med sine stærke Baand for evigt.

23. Thi se, mine elskelige Brødre, jeg siger eder, at den Herre Gud arbejder ikke i Mørke.

24. Han gjør ikke Noget, uden det er til Gavn for Verden; thi saa elsker han Verden, at han endog nedlægger sit eget Liv for at [v]drage alle Mennesker til sig. Derfor befaler han ikke, at Nogen ej skal deltage i hans Salighed.

25. Se, tilraaber han Nogen, sigende: Gaar bort fra mig? Se, jeg siger eder, nej; men han siger: Kommer hid til mig, alle I Jordens Ender, [w]kjøber uden Penge og uden Betaling Mælk og Honning.

26. Har han befalet Nogen, at de skulde gaa ud af Synagogerne eller ud af Bedehusene? Se, jeg siger eder, nej.

27. Har han befalet, at Nogen ej skulde deltage i hans Salighed? Se, jeg siger eder, nej; men han har givet den frit til alle Mennesker, og han har befalet sit Folk, at de skulle søge at bevæge alle Mennesker til Omvendelse.

28. Se, har Herren befalet, at Nogen ej skulde deltage i

---

m, Enos 1: 14. Morm. 6: 6. *n*, Es. 29: 5. Morm. 6: 6—15. *o*, se *j*. *p*, 1 Nephi 13: 29, 34. 14: 1—3. *q*, 1 Nephi 14: 9, 10. 22: 23. 2 Nephi 28 Kap. Morm. 8: 25—41. *r*, 2 Nephi 28: 5, 6. Morm. 8: 26. 9: 7—26. Moro. 7: 33—38. *s*, 2 Nephi 28: 4. *t*, 1 Nephi 22: 23. 2 Nephi 28: 12, 13. Morm. 8: 28, 32, 33, 36—39. *u*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *v*, se *c* 2 Nephi 9 Kap. *w*, Es. 55: 1.

hans Godhed? Se, jeg siger eder, nej; men alle Mennesker have Ret dertil, den ene saa vel som den anden, og det er Ingen forbudt.

29. Han byder, at der skal ingen Præstelist være; thi se, [x]Præstelist bestaar deri, at Mennesker prædike og fremstille sig selv som et Lys for Verden, for at kunne erholde Vinding og Verdens Ros; men de søge ikke Zions Velfærd.

30. Se, Herren har forbudt dette; og den Herre Gud har givet en Befaling, at alle Mennesker skulle øve Gavmildhed, hvilken [y]Gavmildhed er Kjærlighed. Og uden at de have Kjærlighed, ere de Intet; men dersom de havde Kjærlighed, vilde de ikke lade Arbejderen i Zion omkomme.

31. Men Arbejderne i Zion skulle arbejde for Zion, thi dersom de arbejde for Penge, skulle de omkomme.

32. Og atter, den Herre Gud har befalet, at Menneskene skulle ikke ihjelslaa; at de skulle ikke lyve; at de skulle ikke stjæle; at de skulle ikke tage Herrens deres Guds Navn forfængeligen; at de skulle ikke misunde; at de skulle ikke bære Had; at de skulle ikke trættes med hverandre; at de skulle ikke bedrive Hor, og at de skulle ikke gjøre nogen af disse Ting; og hvo, som gjør dem, skal omkomme;

33. Og ingen af disse Synder kommer fra Herren, thi han gjør det, som er godt, iblandt Menneskenes Børn; og han gjør Intet, uden det er [z]tydeligt for dem; og han indbyder Alle at komme til sig og nyde af hans Godhed; og han forbyder Ingen at komme til sig, Sort eller Hvid, Træl eller Fri, Mand eller Kvinde; og han ihukommer Hedningerne, thi Alle ere lige for Gud, baade Jøde og Hedning.

27 KAPITEL.

1. Men se, i de sidste Dage, eller i Hedningernes Dage, skulle alle de hedenske Folkeslag, og ligeledes Jøderne, baade de, som skulle komme paa dette Land, og de, som skulle være i andre Lande, ja, i alle Landene paa Jorden, blive [a]drukne af Synd og allehaande Vederstyggeligheder;

2. Og naar den Dag kommer, da skal Hærskarernes Herre [b]hjemsøge dem med Torden og med Jordskjælv og med et stort Bulder og med Storm og med Uvejr og med en fortærende Ildslue;

3. Og alle de Folk, som stride imod Zion, og som trænge hende, skulle være som en Drøm eller et Nattesyn. Og det

x, 3 Nephi 21: 19—21. 29: 4—9. 30 Kap. y, Moro. 7: 47, 48. 8: 26. z, Vers 23, 24.

a, Es. 29: 9. b, Es. 29: 6—10.

skal være for dem ligesom for den Hungrige, der drømmer, at han æder, men se, naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom; eller ligesom en tørstig Mand, der drømmer, at han drikker, men se, naar han opvaagner, er han træt, og hans Sjæl er hungrig og tørstig; ja, saaledes skal alle Hedningernes Mangfoldighed blive, som strider imod Zions Bjerg;

4. Thi se, alle I, som gjøre Uretfærdighed, standser og forundrer eder; thi I skulle raabe og skrige, ja, I skulle blive drukne, men ikke af Vin; I skulle rave, men ikke af stærk Drik;

5. Thi se, Herren har udøst over eder en dyb Søvns Aand. Thi se, I have tillukket eders Øjne, og I have forkastet Profeterne; og eders Øverster og Seerne har han skjult for eders Ugudeligheds Skyld.

6. Og det skal ske, at den Herre Gud skal bringe en [c]Bogs Ord frem til eder, og de skulle være deres Ord, som have slumret.

7. Og se, Bogen skal være [d]forseglet; og i Bogen skal der være en [e]Aabenbaring fra Gud, fra Verdens Begyndelse til dens Ende.

8. Og for de Tings Skyld, som ere forseglede, skal det, som er forseglet, ikke udgives paa Folkets Ugudeligheds og Vederstyggeligheds [f]Dag; derfor skal Bogen holdes tilbage fra dem.

9. Men Bogen skal gives til en [g]Mand, og han skal udgive Bogens Ord, hvilke ere deres Ord, som have slumret i Støvet; og han skal give disse Ord til en [h]Anden;

10. Men de Ord, som ere forseglede, skal han ikke udgive, ej heller skal han overgive Bogen. Thi Bogen skal være forseglet ved Guds Kraft, og Aabenbaringen, som er forseglet, skal beholdes i Bogen indtil Herrens egen [i]bestemte Tid, at den da maa komme frem; thi se, den [j]aabenbarer alle Ting fra Verdens Begyndelse til dens Ende.

11. Og Dagen kommer, da Bogens Ord, som vare forseglede, skulle læses paa Hustoppene, og de skulle læses formedelst Kristi Kraft; og Alt, som nogensinde er sket, og som nogensinde skal ske iblandt Menneskenes Børn, saa længe Jorden staar, skal [k]aabenbares for Menneskene.

12. Derfor, paa den Dag, da Bogen skal gives til [l]Manden, om hvem jeg har talet, skal Bogen være skjult for Verdens Øjne, saa at Ingen uden ham, til hvem den skal gives, skal se den, med Undtagelse af [m]tre Vidner, som skulle se den formedelst Guds Kraft, og de skulle bevidne, at Bogen og de Ting, som indeholdes i den, ere sande.

---

c, 1 Nephi 13: 34, 35, 39—42. 2 Nephi 3: 6—23. 26: 16, 17. 29: 11. Enos 1: 13—18. *Morm. 5: 12, 13. 8: 14—16, 25—32* d, Es. 29: 11. e, Ether 4: 1—7. *f*, Ether *4: 6, 7.* *g, Joseph Smith, jun.* *h*, Martin Harris. *i*, Ether 4: 7, 15. *j*, Ether *4: 15.* *k, Ether 4: 6, 7, 13—17.* *l*, Joseph Smith, jun. *m*, se c 2 Nephi 11 Kap.

13. Og der er ingen anden, som skal se den, undtagen nogle [n]Faa, i Overensstemmelse med Guds Villie, for at bære Vidnesbyrd om hans Ord for Menneskenes Børn; thi den Herre Gud har sagt, at de Trofastes Ord skulle tale, som om det var fra de [o]Døde.

14. Og saaledes vil den Herre Gud lade Bogens Ord komme frem; og han vil stadfæste sit Ord i saa [p]mange Vidners Mund, som ham synes godt, og Ve den, som [q]forkaster Guds Ord.

15. Men se, det skal ske, at den Herre Gud skal sige til [r]ham, hvem han giver Bogen: Tag disse Ord, som ikke ere forseglede, og giv dem til en [s]Anden, at han maa vise dem [t]til den Lærde og sige: Jeg beder dig, [u]læs dette. Og den Lærde skal sige: Bring Bogen hid, og jeg vil læse den;

16. Og se, dette vil han sige for Verdens Æres Skyld og for at erholde Vinding, og ikke Gud til Ære.

17. Og Manden skal sige: Jeg kan ikke bringe Bogen, thi den er forseglet.

18. Da skal den Lærde sige: Jeg kan ikke læse den.

19. Derfor skal det ske, at den Herre Gud vil atter give Bogen og dens Ord til [v]ham, som ikke er lærd; og Manden, som ikke er lærd, skal sige: Jeg er ikke lærd.

20. Da skal den Herre Gud sige til ham: De Lærde skulle ikke læse dem, thi de have forkastet dem, og jeg er mægtig til at gjøre min egen Gjerning, og derfor skal du læse de Ord, som jeg vil give dig.

21. [w]Rør ikke de Ting, som ere forseglede, thi jeg vil bringe dem frem i min egen bestemte Tid, og jeg vil vise Menneskenes Børn, at jeg er mægtig til at gjøre min egen Gjerning.

22. Derfor, naar du har læst de Ord, som jeg har befalet dig, og erholdt de [x]Vidner, som jeg har lovet dig, da skal du forsegle Bogen igjen og forvare den for mig, at jeg kan bevare de Ord, som du ikke har læst, indtil jeg skal finde det tjenligt i min egen Visdom [y]at aabenbare Alt for Menneskenes Børn.

23. Thi se, jeg er Gud, og jeg er en Gud, som gjør Undergjerninger; og jeg vil vise Verden, at jeg er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid; og jeg virker ikke iblandt Menneskenes Børn, uden i Overensstemmelse med deres Tro.

---

n, se Vidnernes Vidnesbyrd foran i denne Bog. *o*, 2 Nephi 3: 19, 20. 26: 16, 17. 27: 6. 33: 13—15. Morm. 9: 30. Moro. 10: 27. Es. 29: 4, *p*, se c 2 Nephi 11 Kap. *q*, 2 Nephi 28: 29, 30. 33: 13-15. Ether 4: 8. *r*, Joseph Smith, jun., *s*, Martin Harris. *t*, *Professor Anthon af Staden New York.* *u*, Es. 29: 11. *v*, *Joseph Smith, jun.* *w*, *Ether 5: 1.* *x*, se c 2 Nephi 11 Kap. *y*, 2 Nephi *27: 7, 8. Ether 4: 6, 7.*

24. Og atter det skal ske, at Herren skal sige til [z]ham, der skal læse de Ord, som gives ham:

25. [aa]Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra mig, og deres Frygt for mig er Menneskers Bud, som de have lært,

26. Derfor vil jeg skride til at [bb]gjøre en underlig Gjerning iblandt dette Folk, ja, en forunderlig Gjerning og et Vidunder; thi deres Vises og Lærdes Visdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjules.

27. Og Ve dem, som tænke dybt for at skjule deres Anslag for Herren. Og deres Gjerninger ere i Mørke; og de sige: Hvo ser os, og hvo kjender os? Og de sige ogsaa: Det, at I vende op og ned paa Tingene, skal visselig agtes som Pottemagerens Ler. Men se, jeg vil vise dem, siger Hærskarernes Herre, at jeg kjender alle deres Gjerninger. Thi skal Gjerningen sige om ham, som gjorde den: Han har ikke gjort mig? Eller skal det, som er dannet, sige om ham, som dannede det: Han forstod det ikke?

28. Men se, siger Hærskarernes Herre, jeg vil vise Menneskenes Børn, at der er nu ikkun en saare liden Tid, til Libanon skal blive omvendt til en frugtbar Mark, og en frugtbar Mark skal agtes som en Skov.

29. [cc]Og paa den Dag skal den Døve høre Bogens Ord, og den Blindes Øjne se af Dunkelhed og Mørke.

30. Og de Sagtmodige skulle tiltage, og deres Glæde skal være i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene skulle fryde sig i Israels Hellige.

31. [dd]Thi saa sandt som Herren lever, skulle de se, at det er ude med den Forfærdelige, og at Spotteren faar Ende, og at alle de, som ere aarvaagne til at gjøre Uret, ere udryddede.

32. Og ligeledes de, som holde et Menneske for en Synder for et Ords Skyld, og stille Snarer for den, som straffer i Porten, og tilsidesætte den Retfærdige som intet.

33. Derfor, saa siger Herren, som forløste Abraham, angaaende Jakobs Hus: Jakob skal nu [ee]ikke beskæmmes, ej heller skal hans Ansigt blegne;

34. Men idet han ser sine Børn, mine Hænders Gjerning, midt iblandt sig, da skulle de helliggjøre mit Navn og helliggjøre Jakobs Hellige samt frygte Israels Gud.

35. [ff]Ogsaa de, som ere forvildede i Aanden, skulle faa Forstand, og de, som murrede, skulle tage ved Lærdom.

---

z, Joseph Smith, *jun.* *aa*, Es. 29: 13—24. *bb*, se *i* 2 Nephi 25 Kap. *cc*, se *c*. 14: 1—8.
dd, se *j* 1 Nephi 22 Kap. *ee*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *ff*, 1 Nephi 13: 35—38.

28 KAPITEL.

1. Og nu se, mine Brødre, jeg har talet til eder, eftersom Aanden har tilskyndet mig; og derfor veed jeg, at det visselig skal ske.

2. Og det, som skal skrives af [a]Bogen, skal blive af stort Værd for Menneskenes Børn, og i Særdeleshed for vor Sæd, som er en Levning af Israels Hus.

3. Thi det skal ske paa den Dag, at de [b]Kirker, som ere opbyggede, men ikke til Herren, skulle sige den ene til den anden: Se, jeg, jeg er Herrens; og den anden skal sige: Jeg, jeg er Herrens. Og saaledes skulle Alle sige, som have oprettet Kirker, men ikke til Herren.

4. Og de skulle trættes med hverandre, og deres Præster skulle trættes med hverandre, og de skulle undervise med deres egen [c]Lærdom og fornægte den Helligaand, som giver dem at udsige.

5. Og de fornægte Guds, den Israels Helliges [d]Kraft, og de sige til Folket: Lytter til os og hører vor Lærdom, thi se, der gives ingen Gud i Dag, thi Herren og Gjenløseren har fuldbragt sin Gjerning, og han har givet sin Magt til Menneskene.

6. Se, lytter til min Lærdom; og dersom de skulle sige: En Undergjerning er sket ved Herrens Haand, saa tro det ikke, thi paa denne Dag er han ikke en Gud, som gjør Undergjerninger; han har fuldbragt sin Gjerning.

7. Ja, der skal findes Mange, som skulle sige: Æder, drikker og værer lystige, thi i Morgen dø vi, og det skal blive vel med os.

8. Og der skal ogsaa findes Mange, som skulle sige: Æd, drik og vær lystig; ikke destomindre frygt Gud, thi han vil [e]retfærdiggjøre dig, om du end begaar en lille Synd; ja, lyver lidt, gjør dig Fordel af Næsten formedelst hans Ord, og graver en Grav for ham; der er intet Ondt deri. Og gjør alle disse Ting, thi i Morgen dø vi; og om saa sker, at vi findes skyldige, vil Gud kun straffe os med nogle faa Slag, og tilsidst skulle vi vorde salige i Guds Rige. .

9. Ja, der skal findes Mange, som paa denne Maade skulle lære daarlige, forfængelige og falske Lærdomme, og de skulle være opblæste i deres Hjerter, og tænke dybt for at skjule deres Anslag for Herren, og deres Gjerninger skulle være i Mørket.

10. Og de Helliges [f]Blod skal raabe af Jorden imod dem.

---

a, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *b*, se *q* 2 Nephi 26 Kap. *c*, 2 Nephi 26: 20. *d*, se *r* 2 Nephi 26 Kap. *e*, Vers 21, 25, 26. Morm. 8: 31. *f*, 1 Nephi 14: 13. 22: 14. 2 Nephi 5: 16. *Morm. 8: 27, 40, 41.* Ether 8: 22—24. Pagtens Bog 58: 53. 63: 28—31. Aab. *18: 24. 19: 2.*

11. Ja, de have alle forladt den rette Vej; de ere blevne fordærvede.

12. Formedelst Stolthed, falske Lærere og falske Lærdomme ere deres [g]Kirker blevne fordærvede; og deres Kirker ere opløftede; paa Grund af Stolthed ere de opblæste.

13. Paa Grund af deres pragtfulde Helligdomme røve de de Fattige; formedelst deres fine Klæder røve de de Fattige; og fordi de ere opblæste i Stolthed, forfølge de de Sagtmodige og de Fattige i Aanden.

14. De holde Halsen stiv og Hovedet højt; ja, og paa Grund af Stolthed og Ugudelighed og Vederstyggelighed og Horeri ere de alle farne vild, med Undtagelse af nogle Faa, som ere Kristi ydmyge Efterfølgere; ikke desmindre vejlede de saaledes, at de tage fejl i mange Ting, fordi de [h]undervises ved Menneskenes Forskrifter.

15. O, de Vise, de Lærde og de Rige, som ere opblæste i deres Hjerters Stolthed, og alle de, som prædike falske Lærdomme, og alle de, som bedrive Horeri, og forvende Herrens rette Vej; [i]Ve, Ve, Ve over dem! siger Gud Herren, den Almægtige, thi de skulle nedstyrtes til Helvede.

16. Ve dem, som [j]tilsidesætte den Retfærdige som en ubetydelig Ting, og forhaane det, der er godt, og sige, at det er af intet Værd; thi Dagen skal komme, da den Herre Gud vil hastelig hjemsøge Jordens Beboere; og paa den Dag, da de ere [k]fuldkommen modne i Ugudelighed, skulle de omkomme.

17. Men se, dersom Jordens Beboere omvende sig fra deres Ugudelighed og Vederstyggelighed, da skulle de ikke udryddes, siger Hærskarernes Herre.

18. Men se, den store og vederstyggelige Kirke, al Jordens Skjøge, maa [l]falde til Jorden, og stort skal dens Fald blive.

19. Thi Djævelens Rige [m]skal ryste, og de, som tilhøre det, maa nødvendigvis opvækkes til Omvendelse, ellers vil Djævelen slutte dem i sine evige Lænker, saa at de opirres til Vrede og omkomme.

20. Thi se, paa den Dag skal han [n]fnyse af Vrede i Menneskenes Børns Hjerter og opirre dem til Vrede imod det, som er godt.

21. Og Andre vil han [o]berolige og neddysse i vellystig Sikkerhed, saa at de skulle sige: Alt er vel i Zion; ja, Zion trives, Alt er vel; og saaledes bedrager Djævelen deres Sjæle og leder dem med Voldsomhed ned til Helvede.

---

g, se *q* 2 Nephi 26 Kap. *h*, 2 Nephi 27: 35. *i*, 1 Nephi 22: 23. 2 Nephi 26: 20—22, 32. Alma 39: 5. 3 Nephi 29: 4—9. Morm. 8: 41. 9: 26. *j*, 2 Nephi 27: 32. *k*, 1 Nephi 22: 16—23. Ether 2: 8—11. Morm. 8: 41. *l*, 1 Nephi 14: 3, 4, 6, 7, 15—17. Se *k* 1 Nephi 14 Kap. *m*, 1 Nephi 22: 22, 23. 2 Nephi 28: 20—32. *n*, Vers 28. *o*, 2 Nephi 26: 29. 28: 7—14. Morm. 8: 31.

22. Og se, Andre drager han bort ved Smiger og fortæller dem, at der findes ikke noget Helvede; og han siger til dem: Jeg er ingen Djævel, thi der findes ingen; og saaledes hvisker han dem i Øret, indtil han har sluttet dem i sine gruelige [p]Lænker, hvoraf der er ingen Befrielse.
23. Ja, de ere [q]omsluttede af Døden og Helvede; og Døden og Helvede og Djævelen og Alle, som de holde fangne, skulle staa for Guds Trone, for at blive dømte efter deres Gjerninger, hvorfra de skulle gaa til det Sted, som er beredt for dem, ja, en [r]Sø af Ild og Svovl, hvilken er evig Pine.
24. Derfor, Ve den, som er ligegyldig i Zion.
25. Ve den, som raaber, at Alt er vel.
26. Ja, Ve den, som [s]laaner Øre til Menneskebud og fornægter Guds Kraft og den Helligaands Gave.
27. Ja, Ve den, som siger: Vi have annammet tilstrækkeligt, og vi [t]behøve ikke mere.
28. Og endelig, Ve alle dem, som skjælve og ere [u]vrede paa Grund af Guds Sandhed. Thi se, den, som er bygget paa Klippen, modtager Sandheden med Glæde; men den, som er bygget paa en sandig Grundvold, skjælver af Frygt for at falde.
29. Ve dem, som sige: Vi have annammet Guds Ord, og vi [v]behøve ikke mere deraf, thi vi have tilstrækkeligt.
30. Thi se, saa siger den Herre Gud: Jeg vil give Menneskenes Børn [w]Linie efter Linie, Bud efter Bud, Lidet her og Lidet der; og salige ere de, som give Agt paa mine Bud og laane Øre til mit Raad, thi de skulle lære Visdom; [x]og til ham, som annammer, vil jeg give mere; og fra dem, som sige, vi have tilstrækkeligt, skal tages endog det, de have.
31. Forbandet er den, som forlader sig paa Mennesket og holder Kjød for sin Arm, eller lytter til [y]Menneskebud, medmindre deres Bud ere givne ved den Helligaands Kraft.
32. [z]Ve Hedningerne! siger Gud, Hærskarernes Herre, thi uagtet jeg skal udstrække min Arm til dem fra Dag til Dag, ville de dog fornægte mig; ikke desmindre vil jeg være barmhjertig imod dem, siger den Herre Gud, dersom de ville omvende sig og komme til mig; thi min Arm er udstrakt den ganske Dag, siger Hærskarernes Herre.

---

p, 2 Nephi 1: 13, 28. 9: 45. 28: 19. Alma 12: 11, 17. 36: 18. *q*, se *j* 2 Nephi 9 Kap. *r*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *s*, se *r* 2 Nephi 26 Kap. 28: 31. *t*, Vers 29, 30. Alma 12: 10, 11. 3 Nephi 26: 9, 10. Ether 4: 8. *u*, Vers 20. *v*, Vers 27. Se ogsaa *t*. *w*, Es. 28: 10. *x*, Alma 12: 10, 11. *y*, Vers 3—14. 2 Nephi 27: 25. *z*, se *d* 1 Nephi 14 Kap.

29 KAPITEL.

1. Men se, det skal ske paa den Dag, naar jeg skal begynde at gjøre en [a]forunderlig Gjerning iblandt Menneskenes Børn, for at jeg maa ihukomme mine Pagter, som jeg har gjort med dem, at jeg atter, [b]anden Gang, skal lægge min Haand paa at forhverve mig mit Folk, som er af Israels Hus.

2. Og jeg vil ligeledes ihukomme de Forjættelser, som jeg har givet dig, Nephi, og ligesaa din Fader, at jeg vilde ihukomme eders Sæd, og at eders Sæds [c]Ord skulde udgaa af min Mund til eders Sæd. Og mine Ord skulle [d]hvisle til Jordens Ender, som et [e]Banner for mit Folk, som er af Israels Hus.

3. Og fordi mine Ord skulle hvisle frem, skulle mange af Hedningerne sige: En [f]Bibel! en Bibel! vi have en Bibel, og der kan ikke være nogen anden Bibel.

4. Men saa siger den Herre Gud: O, de Daarer, de skulle erholde en Bibel, og den skal komme fra Jøderne, mit gamle Pagts Folk. Og hvorledes takke de Jøderne for Bibelen, som de have modtaget fra dem? Ja, hvad mene Hedningerne? Erindre de Jødernes Vandringer, Virken og Møjsommeligheder samt deres Flid for mig i at tilvejebringe Frelse for Hedningerne?

5. O, I Hedninger! have I ihukommet Jøderne, mit gamle Pagts Folk? Nej, men I have forbandet dem og hadet dem, og I have ikke søgt at gjenoprejse dem. Men se, jeg vil gjengjælde alle disse Ting paa eders eget Hoved, thi jeg Herren har ikke forglemt mit Folk.

6. Du [g]Daare, som siger: En Bibel, vi have en Bibel, og vi behøve ingen anden Bibel. Have I erholdt nogen Bibel, uden gjennem Jøderne?

7. Vide I ikke, at der findes mere end eet Folk? Vide I ikke, at jeg Herren, eders Gud, har skabt alle Mennesker, og at jeg ihukommer dem, som ere paa Øerne i Havet, og at jeg regjerer i Himlene oventil og paa Jorden nedentil, og lader mit Ord udgaa til Menneskenes Børn, ja, til alle Jordens Slægter?

8. Hvorfor knurre I, fordi I skulle erholde mere af mit Ord? Vide I ikke, at to Folks Vidnesbyrd bevidne for eder, at jeg er Gud, og at jeg ihukommer eet Folk, saa vel som et andet? Derfor taler jeg de samme Ord til eet Folk som til et andet. Og naar de to Folk komme tilsammen, da skulle de [h]to Folks Vidnesbyrd ogsaa komme tilsammen.

---

a, se *i* 2 Nephi 25 Kap. *b*, se *i* 2 Nephi 6 Kap. *c*, 2 Nephi 3: 21. Se *l* 2 Nephi 26: 16. *d*, Es. 5: 26. Moro. 10: 28. *e*, Es. 5: 26. 18: 3. 49: 22. *62: 10. Pagtens Bog 45: 9.* 64: 42. *f*, Vers 4, 6—14. *g*, Vers 3. *h*, 2 *Nephi 3: 12. Ezek. 37: 15—20.*

9. Og dette gjør jeg for at bevise for Mange, at jeg er den Samme i Gaar, i Dag og til evig Tid, og at jeg taler mine Ord efter mit eget Behag. Og fordi jeg har talet eet Ord, behøve I ikke at tænke, at jeg ikke kan tale et andet; thi mit Værk er ikke endnu fuldbragt, ej heller bliver det førend Menneskets Ende, ej heller fra den Tid og til evig Tid.

10. Derfor, fordi I have en Bibel, skulle I ikke antage, at den indeholder alle mine Ord; ej heller skulle I antage, at jeg ikke har ladet mere skrive.

11. Thi jeg befaler alle Mennesker, baade i Øst og i Vest og i Nord og i Syd og paa Øerne i Havet, at de skulle skrive de Ord, som jeg taler til dem; thi ud af [i]Bøgerne, som skulle skrives, vil jeg [j]dømme Verden, Enhver efter sine Gjerninger, ifølge det, som er skrevet.

12. Thi se, jeg skal tale til [k]Jøderne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til [l]Nephiterne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa [m]tale til de andre Stammer af Israels Hus, hvilke jeg har bortført, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til [n]alle Folk paa Jorden, og de skulle skrive det.

13. Og det skal ske, [o]at Jøderne skulle have Nephiternes Ord, og Nephiterne skulle have Jødernes Ord; og Nephiterne og Jøderne skulle have Israels fortabte Stammers Ord; og Israels fortabte Stammer skulle have Nephiternes og Jødernes Ord.

14. Og det skal ske, at mit Folk, som er af Israels Hus, skal samles hjem til deres Ejendomslande; og mine Ord skulle ogsaa [p]samles til eet. Og jeg vil vise dem, som stride imod mit Ord og imod mit Folk, som ere af Israels Hus, at jeg er Gud, samt at jeg gjorde Pagt med Abraham, at jeg vilde ihukomme hans Sæd for evigt.

---

30 KAPITEL.

1. Og nu se, mine elskelige Brødre, vil jeg tale til eder; thi jeg, Nephi, ønsker ikke, at I skulle antage, at I ere retfærdigere, end Hedningerne skulle blive. Thi se, uden at I holde Guds Bud, skulle I alle ligeledes omkomme; og paa Grund af de Ord, som ere talede, behøve I ikke at antage, at Hedningerne skulle aldeles udryddes.

2. Thi se, jeg siger eder, at saa mange af Hedningerne,

---

i, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *j*, 2 Nephi 25 : 18, 22. 29 : 12—14. 3 Nephi 27 : 23—26. Aab. 20 : 12. *k*, 1 Nephi 13 : 23—29. 2 Nephi 3 : 12. *l*, 1 Nephi 13 : 39—42. 2 Nephi 3 : 12, 18—21. 26 : 16, 17. 27 : 6—26. *m*, 3 Nephi 16 : 1—3. 17 : 4. *n*, Vers 7—11. 2 Nephi 26 : 33. *o*, 2 Nephi 3 : 12. 29 : 8. Morm. 5 : 13, 14. *p*, se *o*.

som ville omvende sig, ere Herrens Pagts Folk, og saa mange
af Jøderne, som ikke ville omvende sig, skulle forkastes; thi
Herren gjør ikke Pagt med Nogen, uden med dem, som omvende sig og tro paa hans Søn, som er den Hellige i Israel.
3. Og nu ønsker jeg at profetere noget mere angaaende
Jøderne og Hedningerne. Thi efter at [a]Bogen, hvorom jeg har
talet, skal komme frem og blive skreven for Hedningerne samt
forseglet igjen til Herren, skulle [b]Mange tro de Ord, der ere
skrevne; og de skulle bringe dem til de [c]Overblevne af vor
Sæd.
4. Og da skulle de Overblevne af vor Sæd faa Kundskab
om os, om hvorledes vi kom ud af Jerusalem, og om, at de
nedstamme fra Jøderne.
5. Og Jesu Kristi Evangelium skal kundgjøres [d]iblandt dem,
og saaledes skulle de atter komme til [e]Kundskab om deres Forfædre, og ligeledes til den Kundskab, som fandtes iblandt deres
Fædre angaaende Jesus Kristus.
6. Og da skulle de fryde sig, thi de skulle forstaa, at det
er en Velsignelse til dem fra Guds Haand, og Mørket skal
begynde at vige fra deres Øjne, og mange Slægter skulle ikke
hensove iblandt dem, førend de skulle blive et [f]hvidt og behageligt Folk.
7. Og det skal ske, at Jøderne, som ere adspredte, skulle
ligeledes [g]begynde at tro paa Kristus, og de skulle begynde at
samles i Landet; og saa mange, som ville tro paa Kristus,
skulle blive til et behageligt Folk.
8. Og det skal ske, at den Herre Gud skal begynde sit
Værk iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, for
at tilvejebringe sit Folks [h]Gjenoprejsning paa Jorden.
9. [i]Og den Herre Gud skal dømme de Fattige i Retfærdighed og straffe med Upartiskhed for de Sagtmodiges Skyld paa
Jorden. Og han skal slaa Jorden med sin Munds Ris, og med
sine Læbers Aande skal han ihjelslaa de Ugudelige.
10. Thi Tiden kommer snart, da den Herre Gud skal gjøre
en [j]stor Adskillelse iblandt Folket; og de Ugudelige vil han
udrydde, men han vil spare sit Folk, ja, om det end sker, at
han maa udrydde de Ugudelige ved Ild.
11. [k]Og Retfærdighed skal være hans Lænders Belte, og Trofasthed hans Hofters Belte;
12. Og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder skal

a, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *b*, 1 Nephi 13: 34—42. 14: 1, 2, 5, 12—14. 22: 8, 9. 3 Nephi 16: 6, 10, 11. 26: 8. *c*, 1 Nephi 15: 13—18. 22: 8—12. 3 Nephi 16: 6—13. *d*, 1 Nephi 13: 38—42. 15: 13—18. 3 Nephi 16: 11, 12. 21: 3—7, 24—26. Morm. 5: 15. *e*, 1 Nephi 15: 14. 2 Nephi 3: 12. Morm. 7: 1, 9, 10. *f*, 2 Nephi 5: 21. Se *d* 1 *Nephi 11 Kap.* Alma 23: 18. 3 Nephi 2: 14—16. *g*, se *f* 2 Nephi 25 Kap. *h*, se *e 1 Nephi 15 Kap.* *i*, Es. 11: 4. *j*, 1 Nephi 14: 7. 22: 16, 17. *k*, Es. 11: 5—9.

ligge hos et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Kvæg tilhobe, og et lidet Barn skal drive dem.

13. Og Koen og Bjørnen skulle gaa i Græs, deres Affødninger skulle ligge hos hverandre, og Løven skal æde Straa som en Oxe.

14. Og det diende Barn skal forlyste sig hos en Øgles Hul, og et afvant Barn skal stikke sin Haand i en Basilisks Hule.

15. De skulle ej gjøre Ondt, og ej fordærve Noget paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden skal være fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

16. [l]Og alle de forskjellige Folks Gjerninger skulle blive bekjendtgjorte; ja, Alt skal blive kundgjort for Menneskenes Børn.

17. Der er Intet, som er lønligt, uden det jo skal blive aabenbaret; der er ingen Mørkets Gjerning, uden den jo skal komme for Lyset, og der er Intet, der er [m]bundet paa Jorden, uden det jo skal blive løst.

18. Derfor Alt, som har været aabenbaret for Menneskene, skal paa den Dag aabenbares, og Satan skal i en lang Tid [n]ikke mere have Magt over Menneskenes Børns Hjerter. Og nu, mine elskelige Brødre, maa jeg slutte min Tale.

---

31 KAPITEL.

1. Og nu, mine elskelige Brødre, slutter jeg, Nephi, med at profetere for eder. Og jeg kan kun skrive Lidet om det, som jeg veed skal visseligen ske; ligeledes kan jeg kun skrive nogle faa af min Broder Jakobs Ord.

2. Og det, som jeg har skrevet, er mig nok, med Undtagelse af nogle faa Ord, som jeg skal tale angaaende Kristi Lære; derfor vil jeg tale tydeligt til eder, i Lighed med mine Profetiers Tydelighed.

3. Thi min Sjæl finder Behag i [a]Tydelighed, thi paa denne Maade virker den Herre Gud iblandt Menneskenes Børn. Thi den Herre Gud oplyser Forstanden, og han taler til Menneskene i Overensstemmelse med deres Sprog og deres Fatteevne.

4. Derfor ønsker jeg, at I skulle ihukomme, at jeg har talet til eder om [b]den Profet, som skulde døbe det Guds Lam, der skulde borttage Verdens Synder, hvilken Profet Herren viste mig.

5. Og nu, dersom det Guds Lam, han, som er hellig, skulde have behov at blive døbt med Vand, for at [c]fuldkomme al Ret-

---

l, 2 Nephi 29: 6—14. Ether 4: 6, 7, 13—17. *m*, 1 Nephi 14: 26. *n*, 1 Nephi 22: 15, 26. Jakob 5: 76. Ether 8: 26.

a, se *b* 2 *Nephi 25 Kap.* *b*, se *f* 1 Nephi 10 Kap. c, Vers 6, 7.

færdighed, hvor meget mere behøve da ikke vi, som ere uhellige,
ligeledes at blive døbte med Vand?
6. Og nu vil jeg spørge eder, mine elskelige Brødre, hvorledes Guds Lam fuldkommer al Retfærdighed ved at blive
døbt med Vand?
7. Vide I ikke, at han var hellig? Men uagtet han var
hellig, viste han dog Menneskenes Børn, at han ydmygede sig
for Faderen ifølge Kjødet og vidnede for Faderen, at han vilde
være ham lydig i at holde hans Bud.
8. Og den Helligaand kommer ned over ham i en Dues
[d]Skikkelse, efter at han er døbt med Vand.
9. Og atter: Det viser Menneskenes Børn Stiens [e]Tranghed
og Portens Snæverhed, hvorigjennem de skulle gaa ind, idet
han satte dem Exemplet.
10. Og han sagde til Menneskenes Børn: Følger mig. Derfor,
mine elskelige Brødre, kunne vi følge Jesus, medmindre vi ere
villige til at holde Faderens Bud?
11. Og Faderen sagde: Omvender eder, omvender eder, og
bliver [f]døbte i min elskelige Søns Navn.
12. Og ligeledes kom Sønnens Røst til mig, sigende: Den,
som døbes i mit Navn, til ham vil Faderen give den Helligaand, ligesom til mig; derfor, følger mig, og gjører de Ting,
som I have set mig gjøre.
13. Og saaledes veed jeg, mine elskelige Brødre, at dersom
I af eders ganske Hjerte følge Sønnen, og I handle uden Svig
og Hykleri for Gud, men med sand Forsæt omvende eder fra
eders Synder, vidnende for Faderen, at I ere villige til at paatage eder Kristi Navn ved Daab; ja, ved at følge eders Herre
og Frelser ned i Vandet, i Overensstemmelse med hans Ord;
se, da skulle I faa den Helligaand; ja, da kommer Daaben
med Ild og med den Helligaand, og da kunne I tale med
Engles [g]Tunge og raabe Lov og Pris for den Israels Hellige.
14. Men, mine elskelige Brødre, saaledes kom Sønnens Røst
til mig, sigende: Efter at I have omvendt eder fra eders Synder
og vidnet for Faderen ved Vanddaaben, at I ere villige til at
holde mine Bud, og have annammet Daaben med Ild og med
den Helligaand, og kunne tale med en ny Tunge, ja, med
Engles Tunge, og I derefter skulde fornægte mig, da vilde det
have været eder bedre, om I [h]ikke havde kjendt mig.
15. Og jeg hørte en Røst fra Faderen, som sagde: Ja, min
Elskeliges Ord ere sande og trofaste. Den, som bliver bestandig
indtil Enden, skal blive salig.

---

d, 1 Nephi 11: 27. *e, se aa* 2 Nephi 9 Kap. *f, se u* 2 Nephi 9 Kap. *g,* Vers 14. *2 Nephi 32: 2, 3.* *h,* Vers 15, 16. Jakob 6: 7—11. Mos. 5: 11. 15: 26, 27. *Alma 24: 30. 39: 6. 3* Nephi 27: 17. Morm. 1: 16, 17.

16. Og nu, mine elskelige Brødre, heraf veed jeg, at uden et Menneske vedbliver at følge den levende Guds Søns Exempel indtil Enden, kan han ikke blive salig.

17. Derfor gjører det, hvorom jeg har talet til eder, og hvilket jeg har set, at eders Herre og Gjenløser vil gjøre; thi af denne Aarsag er dette blevet mig vist, at I maatte kjende [i]Porten, hvorigjennem I skulle indgaa. Thi Porten, hvorigjennem I skulle indgaa, er Omvendelse og Daab med Vand, og da kommer eders Synders Forladelse ved Ild og ved den Helligaand.

18. Og da ere I paa denne lige og snævre Sti, som fører til evigt Liv; ja, da ere I indgangne gjennem Porten, da have I handlet i Overensstemmelse med Faderens og Sønnens Bud, og da have I annammet den Helligaand, hvilken vidner om Faderen og Sønnen, i Opfyldelse af den Forjættelse, som han har gjort, at dersom I gik ind ad denne Vej, skulde I faa.

19. Og nu, mine elskelige Brødre, efter at I ere komne ind paa denne lige og snævre Sti, spørger jeg, om Alt er gjort? Se, jeg siger eder, nej; thi I kunde ikke være komne saa vidt, uden formedelst Kristi Ord, med urokkelig Tro paa ham, idet I ganske forlade eder paa hans Fortjeneste, som er mægtig til at frelse.

20. Derfor maa I stræbe fremad med Standhaftighed i Kristus, og have et fuldkomment klart Haab og Kjærlighed til Gud og alle Mennesker. Og om I saaledes mætte eder med Kristi Ord samt stræbe fremad og udholde indtil Enden, se, saa siger Faderen, skulle I faa det evige Liv.

21. Og nu se, mine elskelige Brødre, denne er [j]Vejen; og der er ingen anden Vej og intet andet Navn givet under Himmelen, hvorved Mennesket kan blive salig i Guds Rige. Og nu se, dette er Kristi Lære, og Faderens og Sønnens og den Helligaands eneste og sande Lære, hvilke ere een [k]Gud, uden Ende. Amen.

---

32 KAPITEL.

1. Og nu se, mine elskelige Brødre, jeg antager, at I grunde noget i eders Hjerter over, hvad I skulle gjøre, efter at I have betraadt denne Vej. Men se, hvorfor grunde I over disse Ting i eders Hjerter?

2. Erindre I ikke, at jeg sagde til eder, at efter at I havde annammet den Helligaand, skulde I tale med Engles Tunge? Og hvorledes kunne I tale med [a]Engles Tunge, uden formedelst den Helligaand.

---

i, se *e*. *j*, se e. *k*, Alma 11: 44. 3 Nephi 11: 27, 28, 36. 28: 10. Morm. 7: 7.

a, se g 2 Nephi 31. Kap.

3. Engle tale formedelst den Helligaands Kraft, og derfoı
tale de Kristi Ord. Derfor sagde jeg til eder: Mætter eder med
Kristi Ord, thi se, hans Ord vil kundgjøre eder Alt, hvad]
skulle gjøre.
4. Og dersom I nu, efter at jeg har talet disse Ord, ikke
kunne forstaa dem, er det, fordi I ikke bede, ej heller banke
paa; og derfor bringes I ikke til Lyset, men maa omkomme
i Mørket.
5. Thi se, jeg siger eder atter, at dersom I ville betræde
denne Vej og annamme den Helligaand, skal den vise edeı
[b]Alt, hvad I skulle gjøre.
6. Se, dette er Kristi Lære, og der vil ikke blive given mere
Lærdom, førend efter at han har aabenbaret sig for eder [c]i
Kjødet. Og hvad han siger eder, naar han aabenbarer sig foı
eder i Kjødet, det skulle I iagttage og gjøre.
7. Og nu kan jeg, Nephi, ikke sige mere; Aanden standseı
mine Ytringer, og jeg sørger over Menneskenes Vantro, Ugude-
lighed, Uvidenhed og Haardnakkethed; thi de ville ikke søge
efter Kundskab, eller forstaa stor Kundskab, naar den gives
dem [d]i Tydelighed, ja, saa tydelig, som Ord kunne være.
8. Og nu, mine elskelige Brødre, jeg mærker, at I grunde
endnu i eders Hjerter, og det bedrøver mig, at jeg skal tale
angaaende disse Ting. Thi dersom I vilde give Agt paa Aanden
som lærer Mennesket at [e]bede, da vilde I vide, at det bøı
eder at bede, thi den onde Aand lærer ikke Mennesket at bede
men lærer, at det ikke skal bede.
9. Men se, jeg siger eder, at I altid bør bede og ikke blive
trætte, og at I ikke maa udrette Noget for Herren, uden først
at bede til Faderen i Kristi Navn, at han vil hellige eders
Gjerning for eder, saa at eders Gjerning maa vorde til eders
Sjæles Velfærd.

---

33 KAPITEL.

1. Og jeg, Nephi, kan nu ikke skrive alle de Ting, som
bleve lærte iblandt mit Folk; ej heller er jeg saa [a]mægtig i

---

b, 1 Nephi 10: 17—19. 13: 37. 2 Nephi 31: 13. Jarom 1: 4. Alma 5: 46—48. 3 Nephi 12: 1, 2. 16: 6. 30 Kap. Ether 4: 11, 12. Moro. 10: 4—7. *c*, 1 Nephi 12: 6. Se *b* 1 Nephi 12 Kap. *d*, se *b* 2 Nephi 25 Kap. *e*, 1 Nephi 1: 5. 6: 21 8: 8. 15: 8—11. 17: 7. 18: 3, 21. 2 Nephi 4: 23, 24, 28—35. Jakob 7: 22. Enos 1 4, 11, 15—18. Mos. 3: 4. 4: 1—3, 11, 19—22. 9: 17—18. 21: 14. 26: 39. Alma 6: 6 17: 3. 18: 41—43. 19: 14—16. 22: 16. 27: 11, 12. 31: 10, 26—35. 33: 4—11. 34: 39 38: 8. 43: 49, 50. 45: 1. 46: 13, 16. 58: 10. 62: 51. Hela. 11: 3, 4, 10—16. 3 Neph 1: 11—14. 13: 5—13. 14: 7—11. 17: 3, 15—17, 21. 18: 15—24, 30. 19: 6—10, 17—36 20: 1. 27: 1, 2, 7, 9, 28, 29. 28: 1—9, 30. Morm. 9: 6, 21, 28, 36, 37. Ether 1: 34—43 2: 14, 15, 18—22. 3: 1—5. Moro. 6: 4, 5, 9. 7: 6—10, 26, 48. 8: 3, 26. 10: 4, 5.

a, Ether 12: 23—27.

Skrivning som i Tale; thi naar en Mand taler ved den Helligaands Kraft, bringer denne Kraft det til Menneskenes Børns Hjerter.

2. Men se, der er Mange, som forhærde deres Hjerter imod den Helligaand, saa den finder intet Sted hos dem; og derfor kaste de mange Ting bort, som ere skrevne, og agte dem for Intet.

3. Men jeg, Nephi, har skrevet, hvad jeg har skrevet, og jeg agter det af stort Værd, især for mit Folk. Thi jeg beder uophørlig for dem om Dagen, og mine Øjne væde min Hovedpude om Natten for deres Skyld; og jeg raaber til min Gud i Tro, og jeg veed, at han vil høre mit Raab.

4. Og jeg veed, at den Herre Gud vil hellige mine Bønner til mit Folks Gavn. Og det Ord, som jeg har skrevet i Svaghed, skal gjøres kraftigt for dem; thi det formaner dem til at gjøre Godt; det giver dem Kundskab om [b]deres Fædre, og det taler om Jesus og formaner dem til at tro paa ham samt at blive standhaftige indtil Enden, hvilket er det evige Liv.

5. Og det taler [c]strengt imod Synd, i Overensstemmelse med Sandhedens Enfoldighed, og Ingen skal fortørne sig over de Ord, som jeg har skrevet, uden den, som ledes af Djævelens Aand.

6. Jeg fryder mig i [d]Enfoldighed; jeg fryder mig i Sandheden; jeg fryder mig i min Jesus, thi han har igjenløst min Sjæl fra [e]Helvede.

7. Jeg har Kjærlighed til mit Folk, og stor Tro paa Kristus, at jeg skal møde mange Sjæle ubesmittede for hans Domstol.

8. Jeg har Kjærlighed til Jøderne; jeg siger Jøderne, fordi jeg mener dem, som jeg nedstammer fra.

9. Jeg har ogsaa Kjærlighed til Hedningerne. Men se, jeg kan intet Haab have for disse, undtagen de blive forsonede med Kristus og gaa ind ad den [f]snævre Port og vandre paa den lige Sti, som fører til Liv, samt vedblive at vandre paa Stien, indtil deres Prøvelses Dage ere tilende.

10. Og nu, mine elskelige Brødre, og ligeledes Jøder samt alle I, Jordens Ender, lytter til disse Ord og tror paa Kristus; og dersom I ikke tro disse Ord, da tror paa Kristus. Og dersom I tro paa Kristus, ville I tro disse Ord, thi de ere Kristi Ord, og han har givet dem til mig, og de lære alle Mennesker, at de skulle gjøre Godt.

11. Og dømmer I, om de ikke ere Kristi Ord; thi Kristus vil vise eder paa den sidste Dag [g]med Kraft og stor Herlighed, at de ere hans Ord, og I og jeg skulle staa Ansigt mod Ansigt for hans Domstol, og I skulle vide, at jeg, uagtet min Svaghed, er bleven befalet af ham at skrive disse Ting.

---

b, se *g* 2 Nephi 3 Kap. Se ogsaa *e* 2 Nephi 30 Kap. *c*, 1 Nephi 16: 1—3. 17: 48. 2 Nephi 1: 25—27. Enos 1: 23. Jarom 1: 12. Morm. Ord. 1: 17. Moro. 9: 4. *d*, se *b* 2 Nephi 25 Kap. *e*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *f*, se *aa* 2 Nephi 9 Kap. *g*, Ether *4: 8—10. 5: 4—6. Moro. 7: 35.* 10: 27.

12. Og jeg beder Faderen i Kristi Navn, at mange af os, om ikke alle, maa blive frelste i hans Rige paa den store og yderste Dag.

13. Og nu, mine elskelige Brødre, alle de, som ere af Israels Hus, og alle I, Jordens Ender, jeg taler til eder, ligesom med Ens Røst, der [h]raaber af Støvet. Farvel, indtil denne store Dag kommer.

14. Og I, som ej ville deltage i Guds Godhed, eller agte Jødernes Ord, ej heller mine Ord, eller de Ord, som skulle udgaa af det Guds Lams Mund, se, eder byder jeg et evigt Farvel, thi [i]disse Ord skulle fordømme eder paa den yderste Dag.

15. Thi hvad jeg [j]besegler paa Jorden, skal fremføres imod eder for Dommens Skranke; thi saaledes har Herren befalet mig, og jeg maa adlyde. Amen.

JAKOBS BOG,

HVILKEN JAKOB VAR NEPHIS BRODER.

Jakobs Prædiken til sine Brødre. Han beskæmmer en Mand, som søger at kuldkaste Kristi Lære. Nogle faa Ord angaaende Nephis Folks Historie.

1 KAPITEL.

1. Thi se, det skete, da fem og halvtredsindstyve Aar vare forløbne fra den Tid, da Lehi forlod Jerusalem, at Nephi gav mig, Jakob, en Befaling angaaende de [a]smaa Plader, hvorpaa disse Ting ere skrevne.

2. Og han gav mig, Jakob, en Befaling, at jeg skulde skrive paa disse Plader nogle faa af de Ting, som jeg antog for at være de ypperligste, og at jeg kun lettelig skulde berøre Historien om dette Folk, som kaldes Nephis Folk.

3. Thi han sagde, at hans Folks Historie skulde optegnes paa hans [b]andre Plader, og at jeg skulde opbevare disse Plader, og overlevere dem til min Sæd fra Slægt til Slægt.

4. Og dersom der gaves hellige Prædikener eller vigtige

---

h, se *l* 2 Nephi 26 Kap. *i*, se *q* 2 Nephi 27 Kap. *j*, Hela. 10: 5—11. Se *q* 2 Nephi 27 Kap.

a, se *b* 1 Nephi 6 Kap. *b*, se *f* 1 Nephi 1 Kap.

Aabenbaringer eller Profetier, skulde jeg indgrave Hovedpunkterne deraf paa [c]disse Plader samt berøre det saa meget som muligt for Kristi Skyld og for vort Folks Skyld.
5. Thi formedelst vor Tro og store Længsel er det visseligen blevet os aabenbaret, [d]hvad der skal vederfares vort Folk.
6. Og vi havde ogsaa mange Aabenbaringer og meget af Profetiens Aand, og derfor havde vi Kundskab om Kristus og hans Rige, som skulde komme.
7. Og vi arbejdede flittigt iblandt vort Folk, for at vi kunde bevæge dem til at komme til Kristus og deltage i Guds Godhed, saa at de kunde indgaa til hans Hvile, og at han ikke skulde sværge i sin Vrede, at de skulde ikke komme ind, ligesom i Forbitrelsen i Fristelsens Dage, medens Israels Børn vare i Ørken.
8. Derfor ønske vi til Gud, at vi kunde bevæge alle Mennesker til ikke at stride imod Gud og opægge ham til Vrede, men at alle Mennesker vilde tro paa Kristus og se hen til hans Død, paatage sig hans Kors samt bære Verdens Skam; og jeg, Jakob, paatager mig at fuldbyrde min Broder Nephis [e]Befaling.
9. Og Nephi begyndte nu at blive gammel, og han saa', at han snart maatte dø, og derfor salvede han en Mand til at være Konge og Regent over sit Folk, efter Kongernes Regjerings Vis.
10. Og Folket elskede Nephi saare højt, thi han havde været dem en stor Beskytter, og havde svunget Labans Sværd til deres Forsvar, og havde arbejdet for deres Velfærd alle sine Dage.
11. Derfor ønskede Folket at bevare hans Navn i Erindring. Og hver og en, som kom til at regjere i hans Sted, kaldte Folket den [f]anden Nephi, tredie Nephi, og saa fremdeles, efter Kongernes Regjering; og saaledes bleve de kaldte af Folket, ligemeget hvad Navn de end havde.
12. Og det begav sig, at Nephi døde.
13. Og Folket, som ikke vare Lamaniter, vare Nephiter; ikke desmindre bleve de kaldte Nephiter, Jakobiter, Josephiter, Zoramiter, Lamaniter, Lemueliter og Ismaeliter.
14. Men jeg, Jakob, skal ikke herefter betegne dem med disse Navne, men jeg skal kalde dem Lamaniter, som søge at udrydde Nephis Folk, og de, som ere venskabelige imod Nephi, skal jeg kalde Nephiter eller Nephis Folk, i Overensstemmelse med Kongernes Regjering.
15. Og nu skete det, at Nephis Folk, under den anden

---

c, smaa Plader. Se *b* 1 Nephi 6 Kap. *d*, 1 Nephi 12 Kap. 13 og 14 Kap. 15: 1—18. 19: 10—17. 22: 7, 8. 2 Nephi 1 : 5—12. 2: 3. 3 Kap. 4: 1—11. 10, 25, 26 og 27 Kap. 29: 11—14. 30: 1—6. *e*, Vers 1—4. *f*, Vers 9, 14, 15. 2 Nephi 5: 18.

Konges [g]Regjering, begyndte at forhærde deres Hjerter og tildels at hengive sig til ugudelige Handlinger, ligesom David og hans Søns Salomon i gamle Dage, idet de begjærede mange Hustruer og Medhustruer.

16. Ja, de begyndte ogsaa at søge efter meget Guld og Sølv, og de begyndte at blive opløftede i Stolthed;

17. Derfor gav jeg, Jakob, dem disse Ord, medens jeg underviste dem i [h]Templet, efter at jeg først havde modtaget Befaling af Herren.

18. Thi jeg, Jakob, og min Broder Joseph [i]vare blevne indviede til Præster og Lærere for dette Folk, under Nephis Haand.

19. Og vi ærede vort Embede for Herren, og dersom vi ikke lærte Folket Guds Ord med al Flid, da paadroge vi os Ansvaret samt bragte Folkets Synder paa vore egne Hoveder; derfor arbejdede vi af al Kraft for, at deres [j]Blod ikke skulde komme paa vore Klæder; og vi vilde ikke findes ubesmittede paa den yderste Dag.

---

2 KAPITEL.

1. De Ord, som Jakob, Nephis Broder, talede til Nephis Folk efter Nephis Død:

2. Nu, mine elskelige Brødre, jeg, Jakob, i Overenstemmelse med det Ansvar, som paahviler mig for Gud, at ære mit Embede med Betænksomhed, og for at jeg maa [a]befri mine Klæder fra eders Synder, kommer op i Templet i Dag, for at forkynde eder Guds Ord;

3. Og I vide selv, at jeg hidtil har været flittig i mit Kalds Embede, men i Dag er jeg betynget med meget større Attraa og Bekymring for eders Sjæles Velfærd, end jeg hidtil har været.

4. Thi se, endnu have I været lydige imod Herrens Ord, som jeg har givet eder.

5. Men se, lytter til mig og vider, at ved Himmelens og Jordens almægtige Skabers Hjælp kan jeg fortælle eder om eders Tanker, hvorledes I begynde at begaa Synd, hvilken Synd synes mig meget vederstyggelig, ja, og vederstyggelig for Gud.

6. Ja, det bedrøver min Sjæl og bringer mig til at vige tilbage af Skamfuldhed for min Skabers Aasyn, at jeg maa vidne for eder om eders Hjerters Ondskab;

7. Og det bedrøver mig ogsaa, at jeg skal bruge saa megen Strenghed i min Tale angaaende eder, i Nærværelse af eders Hustruer og Børn, af hvilke mange have meget ømme, dydige og rene [b]Følelser for Gud, hvilket er ham velbehageligt.

---

g, Vers 11. *h*, se *h* 2 Nephi 5 Kap, *i*, 2 Nephi 5: 26. *j*, 2 Nephi 9: 44. *Jakob 2: 2.*

a, se j Jakob 1 Kap. *b*, Vers 9, 28, 33, 35. Jakob 3: 7. Moro. 9: 9, 10.

8. Og jeg formoder, at de ere komne her op for at høre Guds behagelige Ord, ja, det Ord, som helbreder den saarede Sjæl.

9. Og det betynger min Sjæl, at jeg paa Grund af den strenge Befaling, som jeg har faaet af Gud, skulde være tvungen til at advare eder i Henhold til eders Overtrædelser, og gjøre de Saaredes Saar større, end de allerede ere, i Stedet for at trøste dem og læge deres Saar; og de, som endnu ikke ere saarede, i Stedet for at vederkvæges med Guds behagelige Ord have Dolke rettede imod sig for at gjennembore deres Sjæle samt saare deres ømme Følelser.

10. Men uagtet den beskikkede Gjerning er stor, maa jeg dog efterkomme Guds strenge Befalinger og tale til eder om eders Ugudeligheder og Vederstyggeligheder, i Nærværelse af de Rene af Hjertet, og af det sønderknuste Hjerte, og under den almægtige Guds [c]gjennemskuende Øje.

11. Jeg maa derfor sige eder Sandheden, efter Guds Ords [d]Tydelighed. Thi se, da jeg adspurgte Herren, kom Ordet til mig, sigende: Jakob, gak du op til [e]Templet i Morgen og kundgjør det Ord, som jeg giver dig, for dette Folk.

12. Og nu se, mine Brødre, dette er det Ord, som jeg kundgjør for eder, at mange af eder have begyndt at søge efter Guld og Sølv og allehaande kostbare Ertser, af hvilke dette Land, som er et forjættet [f]Land til eder og til eders Sæd, har en saare stor [g]Overflødighed.

13. Og Forsynet har smilet paa eder med Velbehag, saa at I have faaet megen Rigdom; og fordi nogle af eder have erholdt en større Overflødighed end andre af eders Brødre, saa ere I opløftede i eders Hjerters Stolthed, og [h]gaa med oprakte Halse og knejse med Nakken paa Grund af eders Klædedragts Kostbarhed, samt forfølge eders Brødre, fordi I antage, at I ere bedre end de.

14. Og nu, mine Brødre, tro I, at Gud retfærdiggjør eder i disse Ting? Se, jeg siger eder, nej. Men han fordømmer eder, og dersom I vedblive med disse Ting, skal hans Dom hastelig komme over eder.

15. O, gid han vilde vise eder, at han kan gjennemtrænge eder, og at han med et eneste [i]Øjekast kan slaa eder til Jorden.

16. Og gid han vilde rense eder fra denne Synd og Vederstyggelighed. Og gid I vilde lytte til hans Buds Ord og ikke lade eders Hjerters Stolthed fordærve eders Sjæle.

17. Tænker paa eders Brødre, som paa eder selv, og værer

c, 2 Nephi 9: 44. Jakob 2: 15. Mos. 27: 31. *d*, se *c* 2 Nephi 33 Kap. *e*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *f*, 1 Nephi 2: 20. 4: 14. 5: 22. 12: 1, 4. 13: 12, 14, 30. 17: 13, 14. 18: 8, 23, 25. *g*, se *g* 2 Nephi 5 Kap. *h*, 2 Nephi 28: 14. Morm. 8: 36—40. *i*, se *c*.

omgængelige imod Alle, og villige til at meddele af eders Gods, at [j]de maa vorde rige ligesom I.

18. Men førend I søge efter Rigdom, søger Guds Rige.

19. Og efter at I have faaet et Haab paa Kristus, skulle I faa Rigdomme, om I søge dem i den Hensigt at gjøre Godt, at klæde den Nøgne, at føde den Hungrige, at sætte de Fangne fri og at bringe den Syge og den Nødlidende Lindring.

20. Og nu, mine Brødre, har jeg talet til eder om Stolthed; og de iblandt eder, som have bedrøvet eders Næste og forfulgt ham paa Grund af eders Hjerters Stolthed over de Ting, som Gud havde givet eder, hvad sige I derom?

21. Antage I ikke, at saadanne Ting ere vederstyggelige for ham, som skabte alt Kjød? Og den ene Skabning er ligesaa dyrebar for hans Øjne som den anden; og alt Kjød er af Støv, og han har skabt dem i en og samme Hensigt: at de skulde holde hans Bud og ære ham evindelig.

22. Og nu ender jeg min Tale til eder om denne Stolthed. Og dersom det nu ikke var nødvendigt for mig at tale til eder om en større Overtrædelse, da vilde mit Hjerte fryde sig overordentlig over eder.

23. Men Guds Ord betynger mig paa Grund af eders større Overtrædelser. Thi se, saa siger Herren: Dette Folk begynder at voxe i Ugudelighed; de forstaa ikke Skrifterne, thi idet de bedrive Hor, søge de at undskylde sig paa Grund af det, som er skrevet om David og hans Søn Salomon.

24. Se, David og Salomon havde visselig [k]mange Hustruer og Medhustruer, hvilket var [l]vederstyggeligt for mig, siger Herren;

25. Derfor saa siger Herren: Jeg har ført dette Folk ud af Jerusalems Land, ved min Arms Kraft, paa det at jeg maatte oprejse mig en [m]retfærdig Gren af Josephs Lænders Frugt.

26. Og jeg, den Herre Gud, vil ikke tilstede, at dette Folk skal gjøre ligesom de i gamle Dage.

27. Derfor hører mig, mine Brødre, og lytter til Herrens Ord; thi ingen Mand iblandt eder skal have mer end [n]een Hustru, og han skal ingen Medhustruer have.

28. Thi jeg, den Herre Gud, har Behag i Kvindernes Kyskhed; men [o]Horeri er mig en Vederstyggelighed, saa siger Hærskarernes Herre.

29. Og derfor skal dette Folk holde mine Bud, siger Hær-

---

j, Mos. 4: 16, 22, 26. Alma 1: 26—30. 4 Nephi 3: 24—26. *k*, 1 Kong. 11: 1—13. 5 Moseb. 17: 14—17. 2 Sam. 3: 2—5, 14. 5: 13. 11: 26, 27. 12: 7—12, 24. 15: 16. 16: 21, 22. 19: 5. 20: 3. 1 Kong. 1: 1—4. *l*, 1 Kong. 11: 1—11. 5 Moseb. 7: 1—4. 17: 14—17. Esra 9: 1, 2. Neh. 13: 23—27. *m*, 2 Nephi 3: 5. *n*, Vers 34. Jakob 3: 5—7. *o*, se i 2 Nephi 28 Kap.

skarernes Herre, ellers skal Landet være [p]forbandet for eders Skyld.

30. Thi, siger Hærskarernes Herre, dersom jeg vil oprejse mig Sæd, saa [q]vil jeg befale mit Folk det, ellers skulle de give Agt paa [r]disse Ting.

31. Thi se, jeg, Herren, har set mit Folks Døtres Sorg og hørt deres Jammer i Jerusalems Land, ja, [s]i alle mit Folks Lande, paa Grund af deres Mænds Ugudelighed og Vederstyggeligheder.

32. Og jeg vil ikke tilstede, siger Hærskarernes Herre, at dette Folks skjønne Døtres Skrig, som jeg har ført ud af Jerusalems Land, skal komme op for mig imod Mændene iblandt mit Folk, siger Hærskarernes Herre;

33. Thi de skulle ikke bortlede mit Folks Døtre som Fanger paa Grund af disses Ømhed, uden at jeg skal hjemsøge dem med en [t]svar Forbandelse, ja til Ødelæggelse; thi de skulle ikke bedrive [u]Hor, ligesom de i gamle Dage, siger Hærskarernes Herre.

34. Og nu se, mine Brødre, I vide, at disse Befalinger bleve [v]givne til vor Fader Lehi; derfor have I kjendt dem før, og I ere komne under stor Fordømmelse, thi I have gjort det, som I ikke burde have gjort.

35. Se, I have gjort større Misgjerninger end Lamaniterne, vore Brødre. I have sønderknust eders ømme Hustruers Hjerter og tabt eders Børns Tillid, paa Grund af eders daarlige Exempler, som I have vist dem, og deres Hjerters Sukke stige op til Gud imod eder. Og paa Grund af Guds Ords [w]Strenghed, som kommer ned imod eder, dø mange Hjerter, gjennemstungne og dybt saarede.

3 KAPITEL.

1. Men se, jeg, Jakob, ønsker at tale til eder, som ere rene af Hjertet. Ser til Gud med Standhaftighed og [a]beder til ham med stærk Tro, og han vil trøste eder i eders Bedrøvelse samt forsvare eders Sag og nedsende Dom over dem, som søge eders Fordærvelse.

2. O, alle I, som ere rene af Hjertet, opløfter eders Hoved og modtager Guds behagelige Ord og vederkvæger eder med hans Kjærlighed, thi I kunne gjøre det til evig Tid, dersom eders Sind er standhaftigt.

3. Men Ve, Ve eder, som ej ere rene af Hjertet, som ere

p, Jakob 3: 3. Alma 45: 16. Ether 2: 7—12. *q*, se Aabenbaringen om Ægteskab, given i 1843. Pagtens Bog 132 Kap. *r*, Loven, som blev given til Lehi. Se Vers 27, 34. Jakob 3: 5. *s*, Ezek. 16: 22—43. *t*, se *p*. *u*, se *i* 2 Nephi 28 Kap. *v*, 1 Nephi 1: 16, 17. 6: 1. *w*, Jakob 2: 27, 34. 3: 5.

a, se *e* 2 Nephi 32 Kap.

urene for Gud i Dag; thi uden I omvende eder, er Landet [b]forbandet for eders Skyld; og Lamaniterne, der ej ere saa urene som I, uagtet de ere [c]forbandede med en svar Forbandelse, skulle tugte eder, ja, endog til eders Ødelæggelse.

4. Og medmindre I omvende eder, kommer Tiden hastelig, da de skulle [d]besidde eders Arveland, og den Herre Gud vil bortføre de Retfærdige fra eder.

5. Se, Lamaniterne, eders Brødre, hvem I hade paa Grund af deres Urenhed og de [e]Forbandelser, som ere komne paa deres Hud, ere retfærdigere end I; thi de have ikke forglemt Herrens Bud, som bleve givne til vore Fædre, at de skulde kun have [f]een Hustru, og at de skulde ingen Medhustruer have; og der skulde ikke bedrives Hor iblandt dem.

6. Og nu dette Bud iagttage de og holde; og fordi de saaledes iagttage og holde dette Bud, vil den Herre Gud ikke udrydde dem, men vil være barmhjertig imod dem, og de skulle en Gang vorde et [g]velsignet Folk.

7. Se, deres Mænd elske deres Hustruer, og deres Hustruer elske deres Mænd, og deres Mænd og deres Hustruer elske deres Børn; og deres Vantro og deres Had til eder er paa Grund af deres Fædres Ugudelighed; hvor meget bedre ere I da end de for eders store Skabers Aasyn?

8. O, mine Brødre, jeg frygter for, at medmindre I omvende eder fra eders Synder, vil deres Hud blive hvidere end eders, naar I tilligemed dem skulle bringes for Guds Trone.

9. Jeg giver eder derfor en Befaling, som er Guds Ord: at I ikke mere forhaane dem paa Grund af deres [h]mørke Hud, ej heller skulle I forhaane dem for deres Urenheds Skyld; men I skulle ihukomme eders egen Urenhed, og erindre, at deres Urenhed kom formedelst deres Fædre.

10. Og I skulle ihukomme eders Børn, hvorledes I have bedrøvet deres Hjerter ved det Exempel, som I have sat for dem; og husker ogsaa paa, at I formedelst eders Urenhed ville bringe eders Børn til Fordærvelse, og deres Synder skulle komme paa eders Hoveder paa den yderste Dag.

11. O, mine Brødre, lytter til mine Ord; opvækker eders Sjæls Evner, ryster eder selv, at I kunne opvaagne fra Dødens Slummer; og løser eder af Helvedes Pinsler, at I ikke skulle vorde Djævelens [i]Engle og kastes i den Sø af [j]Ild og Svovl, hvilket er den anden Død.

12. Og jeg, Jakob, talede nu mange flere Ting til Nephis

---

b, se p Jakob 2 Kap. c, se *d* 1 Nephi 2 Kap. *d*, Omni 1: 5—7, 12, 13. *e, se d 1 Nephi 2 Kap.* *f*, se *n* Jakob 2 Kap. g, 1 Nephi 15: 13—18 22: 8. *Se i 2 Nephi 3 Kap.* *h*, se *d* 1 Nephi 2 Kap. i, se i 2 Nephi 9 Kap. j, se k. *1 Nephi 15: 35.*

Folk, advarende dem mod Skjørlevnet og Løsagtighed samt alle Slags Synder, og fortalte dem de skrækkelige Følger deraf.

13. Og en Hundrededel af dette Folks Handlinger, hvilket nu begyndte at blive talrigt, kan ikke skrives paa [k]disse Plader, men mange af deres Handlinger, deres Krige og deres Uenigheder og deres Kongers Regjering ere skrevne paa de [l]større Plader.

14. Disse Plader kaldes Jakobs Plader; og de bleve forfærdigede ved Nephis [m]Haand. Og nu slutter jeg med at tale disse Ord.

---

4 KAPITEL.

1. Og se, jeg, Jakob, har talet mange Ord til mit Folk — og jeg kan kun skrive nogle faa af mine Ord paa Grund af [a]Besværligheden ved at indgrave vore Ord paa Plader — og vi vide, at det, som vi skrive paa Plader, vil vedvare.

2. Men hvad som helst vi skrive paa noget andet end Plader, vil svinde bort og forgaa; men vi kunne skrive nogle faa Ord paa Plader, som ville give vore Børn, og ligeledes vore elskelige Brødre, en ringe Grad af Kundskab angaaende os eller om deres Fædre.

3. Nu, i dette fryde vi os, og vi arbejde flittigt paa at indgrave disse Ord paa Plader, haabende, at vore elskelige Brødre og vore Børn ville modtage og betragte dem med taknemmelige Hjerter, saa at de med Glæde, og ej med Sorg eller Foragt, maa lære om deres første Forældre.

4. Thi i denne Hensigt have vi skrevet disse Ting, paa det at de maa vide, at vi havde Kundskab om Kristus, og at vi havde Haab om hans Herlighed mange hundrede Aar før hans Komme; og ikke alene vi, men ogsaa alle de hellige Profeter, som vare før os, havde Haab om hans Herlighed.

5. Se, de troede paa Kristus og tilbade Faderen i hans Navn, og ligeledes tilbede vi Faderen i hans Navn. Og i denne Hensigt [b]holde vi Mose Lov, da den henviser vore Sjæle til ham; og af denne Aarsag er den helliggjort for os i Retfærdighed, ligesom det blev tilregnet Abraham i Ørken ved at være lydig mod Guds Bud i at opofre sin Søn Isak, hvilket er i Lighed med Gud og hans enbaarne Søn.

6. Derfor ransage vi Profeterne, og vi have mange Aabenbaringer samt Profetiens Aand, og idet vi have alle disse Vidnesbyrd, faa vi Haab, og vor Tro bliver urokkelig, saa at vi visselig

---

k, smaa Plader. Se *b* 1 Nephi 6 Kap. *l*, Se *f* 1 Nephi 1 Kap. *m*, 1 Nephi 19 : 2, 3. *2 Nephi 5: 30—32.*

---

a, *Ether 12: 23—26.* *b*, se *o* 2 Nephi 25 Kap.

[c]kunne befale i Jesu Navn, og selve Træerne og Bjergene og Havets Bølger adlyde os.

7. Ikke desmindre viser den Herre Gud os vor Svaghed, for at vi skulle vide, at det er ved hans Naade og hans store Nedladenhed mod Menneskenes Børn, at vi have Magt til at gjøre disse Ting.

8. Se, store og forunderlige ere Herrens Gjerninger. Hvor uransagelig er ikke hans Hemmeligheders Dybhed, og det er umuligt, at Menneskene kunne udfinde alle hans Veje. Og intet Menneske kjender hans Veje, medmindre de blive ham aabenbarede; derfor, Brødre, foragter ikke Guds Aabenbaringer.

9. Thi se, formedelst hans Ords [d]Kraft kom Mennesket paa Jorden, hvilken Jord blev skabt ved hans Ords Kraft. Dersom da Gud var mægtig til at tale, og Verden blev til, og Mennesket blev skabt, o, hvorfor da ikke mægtig til at befale over Jorden, eller sine Hænders Gjerning derpaa, i Overensstemmelse med sin Villie og Velbehag?

10. Derfor, Brødre, søger ikke at raadføre Herren, men derimod at modtage Raad af hans Haand. Thi se, I vide selv, at han raader i Visdom og i Retfærdighed og i stor Barmhjertighed over alle sine Gjerninger.

11. Derfor, elskelige Brødre, bliver forligte med ham ved Kristi, hans enbaarne Søns [e]Forsoning, at I kunne erholde en [f]Opstandelse ifølge Opstandelsens Kraft, som er i Kristus, og blive fremstillede for Gud som Kristi [g]første Frugter, efterdi I have Tro og have erholdt et godt Haab om Herlighed i ham, førend han aabenbarer sig i Kjødet.

12. Og nu, Kjære, forundrer eder ikke over, at jeg fortæller eder disse Ting, thi hvorfor skal man ikke tale om Kristi [h]Forsoning og komme til en fuldkommen Kundskab om ham saa vel som at komme til Kundskab om [i]Opstandelsen og den tilkommende Verden?

13. Se, mine Brødre, lader den, som profeterer, profetere saaledes, at Menneskene kunne forstaa det; thi Aanden taler Sandhed og lyver ikke. Derfor taler den om Tingene, som de virkelig ere, og om Tingene, som de virkelig ville blive; og derfor ere disse Ting [j]tydeligt aabenbarede for os til vore Sjæles Frelse. Men se, det er ikke alene os, som ere Vidner til disse Ting, thi Gud talede dem ogsaa til de gamle Profeter.

14. Men se, Jøderne vare et [k]haardnakket Folk, og de foragtede Enfoldigheds Ord samt ihjelsloge Profeterne og søgte

---

c, 1 Nephi 7: 17, 18. 17: 48, 50, 53—55. Jakob 7: 13—19. Mos. 13: 3—6. Alma 14: 26—29. Hela. 10: 5—11. 3 Nephi 28: 19—22. Morm. 8: 24. Ether 12: 30. *d*, 2 Nephi 2: 14, 15. Mos. 2: 25. Morm. 9: 17. *e*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *f*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *g*, Mos. 15: 21—23. Alma 40: 16—21. Hela. 14: 25. 3 Nephi 23: 9—13. *h*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *i*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *j*, se *b* 2 Nephi 25 Kap. *k*, 2 Nephi 25: 2. Jakob 6: 4.

det, som de ikke kunde fatte. Og paa Grund af deres Blindhed, som kom deraf, at de saa' over Maalet, maa de nødvendigvis falde; thi Gud har borttaget sin [l]Tydelighed fra dem, og fordi de ønskede det, har han givet dem mange Ting, som de ikke kunne forstaa. Og fordi de ønskede det, haver Gud gjort det, paa det at de maatte falde.

15. Og jeg, Jakob, ledes nu af Aanden til at profetere; thi jeg fornemmer ved Paavirkningen af den Aand, som er i mig, at Jøderne, formedelst deres Fald, ville [m]forkaste den Sten, hvorpaa de kunde bygge og faa sikker Grundvold.

16. Men se, ifølge [n]Skrifterne skal denne Sten blive den store og den sidste og den eneste sikre Grundvold, hvorpaa Jøderne kunne bygge.

17. Og nu, mine Kjære, hvorledes er det muligt, at disse, efter at have forkastet den sikre Grundvold, kunne nogensinde bygge paa den, saa at den kan blive deres [o]Hovedhjørnesten?

18. Se, mine elskelige Brødre, jeg vil udfolde denne Hemmelighed for eder, dersom jeg ikke paa nogen Maade bliver rokket fra min Standhaftighed i Aanden og støder an paa Grund af min store Bekymring for eder.

---

5 KAPITEL.

1. Se, mine Brødre, erindrer I ikke, at I have læst Profeten [a]Zenos' Ord, som han talede til Israels Hus, sigende:

2. Lyt, o Israels Hus! og hør mine, en Herrens Profets Ord;

3. Thi se, saa siger Herren: Jeg vil ligne dig, o, Israels Hus, ved et [b]godt Olietræ, hvilket en Mand tog og plantede i sin Vingaard, og det voxede og blev gammelt og begyndte at visne.

4. Og det skete, at Vingaardens Herre gik hen, og han saa', at hans Olietræ begyndte at visne; og han sagde: Jeg vil beskjære det og grave om det og opelske det, at det maaske kan fremskyde unge og spæde Grene og ikke uddø.

5. Og det skete, at han beskar det og gravede om det samt opelskede det, ligesom han havde sagt.

6. Og det skete efter mange Dage, at det begyndte at fremskyde nogle faa unge og spæde Grene; men se, Stammens Top begyndte at dø bort.

7. Og det skete, at Vingaardens Herre saa' det, og han sagde til sin Tjener: Det bedrøver mig, at jeg skal miste dette

---

l, se *b* 2 Nephi 25 Kap. *m*, 2 Nephi 18 Kap. Es. 8: 14, 15. *n*, Sal. 118: 22, 23. *o*, Sal. 118: 22, 23.

---

a, *se h 1 Nephi 19 Kap.* *b*, *1* Nephi 10: 12, 14. 15: 7, 12, 13, 16. 2 Nephi 3: 5. *Jakob 6: 1—7.*

Træ; gaa derfor hen og tag Grenene af et [c]vildt Olietræ og bring dem hid til mig, og vi ville afhugge disse større Grene, som have begyndt at bortvisne, og vi ville kaste dem i Ilden, saa at de kunne opbrændes.

8. Og se, siger Vingaardens Herre, jeg borttager mange af disse [d]unge og spæde Grene, og jeg vil indpode dem, hvor som helst jeg vil, og det siger Intet, om ogsaa Roden af dette Træ bortdør, thi jeg kan alligevel bevare Frugten deraf for mig selv; derfor vil jeg borttage disse unge og spæde Grene, og jeg vil indpode dem, hvor som helst jeg vil.

9. Tag du Grenene af det [e]vilde Olietræ og indpod dem i deres Sted, og disse, som jeg har afhugget, vil jeg kaste i Ilden og opbrænde dem, for at de ikke skulle ligge til Hinder paa min Vingaards Jord.

10. Og det skete, at Vingaardens Herres Tjener gjorde ifølge sin Herres Ord og indpodede det [f]vilde Olietræs Grene.

11. Og Vingaardens Herre lod grave omkring samt beskjære og opelske Træet, sigende til sin Tjener: Det bedrøver mig, at jeg skal miste dette Træ; derfor har jeg gjort dette, for at jeg muligvis maatte bevare Rødderne deraf, saa at de ikke uddø, og for at jeg kan bevare dem for mig selv.

12. Gaa derfor hen og tag Vare paa Træet og opelsk det efter mine Ord.

13. Og [g]disse vil jeg plante i den nederste Del af min Vingaard, hvor som helst jeg vil, det vedkommer ikke dig; og jeg gjør det, paa det at jeg maa kunne opbevare mig de naturlige Grene af Træet, og ligeledes for at jeg kan opbevare dets Frugt for mig selv for Fremtiden; thi det bedrøver mig, at jeg skulde miste dette Træ og Frugten deraf.

14. Og det skete, at Vingaardens Herre gik sin Vej og skjulte de naturlige Grene af det gode Olietræ i de [h]nederste Dele af Vingaarden, nogle i en og nogle i en anden Del, efter sin Villie og Velbehag.

15. Og det skete, at en [i]lang Tid hengik, og Vingaardens Herre sagde til sin Tjener: Kom, lader os gaa ned i Vingaarden, for at vi kunne arbejde i den.

16. Og det begav sig, at Vingaardens Herre tilligemed Tjeneren gik ned i Vingaarden for at arbejde. Og det skete, at Tjeneren sagde til sin Herre: Se, se her, betragt Træet!

17. Og Vingaardens Herre saa' og betragtede Træet, hvori de vilde Grene af Olietræet vare blevne indpodede, og det

---

c, Vers 9, 10, 17, 18, 30—37, 46, 57, 65, 73. Rom. 11: 17, 24. *d*, Vers 5, 13, 14, 19—27, 38—40, 43—46, 52, 54, 67, 68. *e*, se *c*. *f*, se *c*. *g*, se *d*. Paa Øer langt borte fra Palæstina. *h*, de ti Stammer i Nordenland, nogle af Juda og *Joseph i Amerika,* andre paa Øer i Havet. *i*, sex eller syv Aarhundreder.

var voxet og [j]begyndte at bære Frugt. Og han saa', at det var godt, og Frugten deraf var lig den naturlige Frugt.

18. Og han sagde til Tjeneren: Se, Grenene af det [k]vilde Træ have modtaget af Rodens Vædske, saa at Roden deraf har frembragt megen Kraft; og paa Grund af Rodens Styrke have de vilde Grene frembragt god Frugt; og dersom vi nu ikke havde indpodet disse Grene, da vilde Træet være uddød. Og nu se, jeg skal opbevare megen Frugt, som Træet har frembragt; ja, Frugten deraf skal jeg opbevare for mig selv for Fremtiden.

19. Og det skete, at Vingaardens Herre sagde til Tjeneren: Kom, lader os gaa til den nederste Del af Vingaarden og se, om de naturlige Grene af Træet ikke ogsaa have frembragt megen Frugt, at jeg maa opbevare af Frugten deraf for Fremtiden for mig selv.

20. Og det begav sig, at de gik derhen, hvor Herren havde skjult de naturlige Grene af Træet, og han sagde til Tjeneren: Betragt disse! og han saa' den første, at den havde frembragt megen Frugt, og han saa' ogsaa, at den var god. Og han sagde til Tjeneren: Tag Frugten deraf og opbevar den for Fremtiden, at jeg maa bevare den for mig selv; thi se, sagde han, denne lange Tid har jeg opelsket det, og det har frembragt megen Frugt.

21. Og det skete, at Tjeneren sagde til sin Herre: Hvorledes kom du til at plante dette Træ eller denne Gren af Træet her? Thi se, det var den daarligste [l]Plet af alt Landet i Vingaarden.

22. Og Vingaardens Herre sagde til ham: Raad mig ikke; jeg vidste, at det var en mager Plet Jord, og derfor sagde jeg til dig, at jeg har plejet det en lang Tid, og du ser, at det har frembragt megen Frugt.

23. Og det skete, at Vingaardens Herre sagde til sin Tjener: Se her! se, jeg har ogsaa plantet en anden Gren af Træet; og du veed, at [m]denne Plet Jord var magrere end den første. Men betragt Træet; jeg har passet det i en lang Tid, og det har frembragt megen Frugt; derfor saml den og opbevar den for Fremtiden, at jeg maa bevare den for mig selv.

24. Og det skete, at Vingaardens Herre atter sagde til sin Tjener: Se her! betragt en [n]anden Gren, som jeg ogsaa har plantet; se, jeg har ogsaa taget Vare paa den, og den har frembragt Frugt.

---

j, Hedningerne i Apostlenes Dage. *k*, se *c*. *l*, Stedet er ikke bekjendt. *m*, Stedet er ikke bekjendt. *n*, Stedet er ikke bekjendt.

25. Og han sagde til Tjeneren: Se her, og betragt den sidste! se, denne har jeg plantet i en [o]god Plet Jord; og jeg har plejet den i saa lang en Tid, og ikkun en [p]Del af Træet har frembragt god Frugt; og den [q]anden Del af Træet har frembragt vild Frugt; se, jeg har opelsket dette Træ ligesom de andre.

26. Og det skete, at Vingaardens Herre sagde til Tjeneren: Afhug [r]de Grene, som ikke have baaret god Frugt, og kast dem i Ilden.

27. Men se, Tjeneren sagde til ham: Lader os beskjære det og grave om det og passe det lidt længere, at det maaske kan frembringe god Frugt for dig, som du kan opbevare for fremtidigt Brug.

28. Og det skete, at Vingaardens Herre og hans Tjener toge Vare paa al Vingaardens Frugt.

29. Og det begav sig, at en [s]lang Tid var forløben, og Vingaardens Herre sagde til sin [t]Tjener: Kom, lader os gaa ned i Vingaarden, at vi igjen kunne arbejde i den. Thi se, Tiden nærmer sig, og [u]Enden kommer snart; derfor maa jeg opbevare Frugt for Fremtiden for mig selv.

30. Og Vingaardens Herre og Tjeneren gik ned i Vingaarden, og de kom til Træet, hvis naturlige Grene vare afbrudte, og hvori de vilde Grene vare indpodede, og se, [v]al Slags Frugt besværede Træet.

31. Og det skete, at Vingaardens Herre smagte paa Frugten, ethvert Slags efter sit Nummer. Og Vingaardens Herre sagde: Se, i saa lang en Tid have vi opelsket dette Træ, og jeg har opbevaret Frugt for mig selv for fremtidigt Brug.

32. Men se, denne Gang har det baaret megen Frugt, og der er [w]intet deraf, som er godt. Og se, der findes [x]al Slags daarlig Frugt, og det gavner mig intet, uagtet alt vort Arbejde, og nu bedrøver det mig, at jeg skal miste dette Træ.

33. Og Vingaardens Herre sagde til Tjeneren: Hvad skulle vi gjøre ved Træet, at jeg atter kan opbevare god Frugt deraf for mig selv?

34. Og Tjeneren sagde til sin Herre: Se, fordi du indpodede Grenene af det vilde Olietræ, have de næret Rødderne, saa at de ere i Live, og de ere ikke uddøde; derfor ser du, at de ere endnu gode.

35. Og det skete, at Vingaardens Herre sagde til sin Tjener:

---

o, Amerika. *p*, Nephiterne. *q*, Lamaniterne. *r*, Lamaniterne. *s*, Omtrent 18 Aarhundreder. *t*, Joseph Smith, *jun.* *u*, 1 Nephi 22: 15—26. 2 Nephi 27: 1—8. 30: 10. Jakob 5: 47, 62—64, 69, 71, 75, 76. 6: 2. 3 Nephi 29: 4. Morm. *8: 41. Ether 4: 16.* *v*, Kristendommens Sekter. *w*, Vers 35, 37, 42, 46. *x*, se *w*.

Træet gavner mig intet, og Rødderne deraf gavne mig intet, saa længe som det frembringer daarlig Frugt.

36. Ikke desmindre veed jeg, at Rødderne ere gode; og for mit eget Øjemed har jeg bevaret dem; og paa Grund af deres megen Kraft have de hidtil frembragt god Frugt paa de [y]vilde Grene.

37. Men se, de vilde Grene have groet, og de have overvoxet Rødderne deraf; og fordi de vilde Grene have faaet Overhaand over Rødderne, har det frembragt [z]megen daarlig Frugt; og fordi det har frembragt saa megen daarlig Frugt, ser du, at det begynder at bortdø, og det vil snart blive modent til at kastes i Ilden, dersom vi ikke gjøre Noget for at bevare det.

38. Og det skete, at Vingaardens Herre sagde til sin Tjener: Lader os gaa ned i de [aa]nederste Dele af Vingaarden og se, om de naturlige Grene ogsaa have baaret daarlig Frugt.

39. Og det skete, at de gik ned i de nederste Dele af Vingaarden. Og de saa', at de naturlige Grenes Frugt ligeledes var bleven fordærvet; ja, den [bb]første, og den [cc]anden, og ligesaa den [dd]sidste; og de vare alle blevne fordærvede.

40. Og den [ee]vilde Frugt af den sidste havde faaet Overhaand over den [ff]Del af Træet, som bar god Frugt, saa at Grenen var henvisnet og uddød.

41. Og det skete, at Vingaardens Herre [gg]græd og sagde til Tjeneren: Hvad mere kunde jeg have gjort for min Vingaard?

42. Se, jeg vidste, at al Vingaardens Frugt med Undtagelse af disse var bleven fordærvet. Og nu disse, som før have frembragt god Frugt, ere ogsaa blevne fordærvede. Og alle Træerne i min Vingaard due nu til [hh]Intet, uden til at nedhugges og kastes i Ilden.

43. Og se, dette sidste, hvis [ii]Gren er henvisnet, plantede jeg i en [jj]god Jord; ja i den, som var mig en udvalgt Plet fremfor alle andre Dele af Landet i min Vingaard.

44. Og du saa' ogsaa, at jeg nedhuggede det, som [kk]besværede denne Jordplet, for at jeg maatte plante dette Træ i Stedet derfor.

45. Og du saa', at en [ll]Del deraf frembragte god Frugt, og en [mm]Del deraf frembragte vild Frugt. Og fordi jeg ikke afskar Grenene og kastede dem i Ilden, se, derfor have de faaet Overhaand over den gode Gren, saa at den er henvisnet.

46. Og nu se, uagtet al den Omhu, som vi have haft for

---

y, se *c*. *z*, se *w*. *aa*, fjerne Øer. *bb*, Vers 20. *cc*, Vers 23. *dd*, Vers 25. *ee*, Lamaniterne. *ff*, Nephiterne. *gg*, Es. 5 : 4. *hh*, se *w*. *ii*, Nephiterne. *jj*, Amerika. *kk*, Jarediterne. *ll*, Nephiterne. *mm*, Lamaniterne.

min Vingaard, ere Træerne deri dog blevne fordærvede, saa at de ikke bære [nn]nogen god Frugt; og disse havde jeg haabet at bevare, for at opbevare Frugten deraf for mig selv for Fremtiden. Men se, de ere blevne ligesom det vilde Olietræ, og de ere [oo]Intet værd, uden til at hugges ned og kastes i Ilden, og det bedrøver mig, at jeg skal miste dem.

47. Men hvad [pp]mere kunde jeg have gjort i min Vingaard? Har jeg holdt min Haand tilbage, saa at jeg ikke har plejet den? Nej, jeg har taget Vare paa den, og jeg har gravet i den, og jeg har beskaaret den, og jeg har gjødet den, og jeg har udrakt min Haand næsten hele den ganske Dag, og [qq]Enden er nær. Og det bedrøver mig, at jeg skal nedhugge alle Træerne i min Vingaard og kaste dem i Ilden for at opbrændes. Hvem er det, der har fordærvet min Vingaard?

48. Og det begav sig, at Tjeneren sagde til sin Herre: Er det ikke Træernes Højde i din Vingaard? Have ikke Grenene faaet Overhaand over Rødderne, hvilke ere gode? Og fordi Grenene have faaet Overhaand over Rødderne, se, derfor groede de stærkere end Røddernes Kraft og samlede selv Kræfter. Se, siger jeg, er dette ikke Aarsagen til, at Træerne i din Vingaard ere blevne fordærvede?

49. Og det skete, at Vingaardens Herre sagde til Tjeneren: Lader os gaa og nedhugge Træerne i Vingaarden og kaste dem i Ilden, saa at de ikke skulle besvære Jorden i min Vingaard; thi jeg har gjort Alt; hvad [rr]mere kunde jeg have gjort for min Vingaard?

50. Men se, Tjeneren sagde til Vingaardens Herre: Skaan den lidt længere.

51. Og Herren sagde: Ja, jeg vil skaane den lidt længere; thi det bedrøver mig, at jeg skal miste Træerne i min Vingaard.

52. Lader os derfor tage [ss]Grene af dem, som jeg har plantet i de nederste Dele af min Vingaard, og lader os indpode dem i [tt]Træet, hvorfra de kom; og lader os afhugge af Træet de [uu]Grene, hvis Frugt er mest bitter, og i deres Sted indpode Træets naturlige Grene.

53. Og dette vil jeg gjøre, for at Træet ikke skal uddø, at jeg maaske kan bevare Rødderne deraf for mit eget Øjemed.

54. Og se, [vv]Rødderne af Træets naturlige Grene, som jeg plantede, hvor som helst jeg vilde, de ere endnu i Live; og for ogsaa at bevare dem for mit eget Øjemed, vil jeg derfor tage af [ww]Grenene af dette Træ og indpode dem [xx]deri. Ja, jeg vil

nn, se w. *oo,* Indianernes nuværende Tilstand. pp, Vers 41, 49. *qq,* se *u.* *rr, Vers 41, 49.* *ss,* se *d.* *tt,* se *b.* *uu,* den ugudeligste Del af Hedningerne. *vv, Israels apspredte Grene.* *ww,* de troende Hedninger. xx, det adspredte *Israel.*

indpode deri Grenene af deres Modertræ, for at jeg ogsaa kan bevare [yy]Rødderne for mig selv, saa at de, naar de blive kraftfulde nok, maaske kunne bære mig god Frugt, og jeg saaledes endnu kan have Ære af min Vingaards Frugt.

55. Og det skete, at de [zz]toge af det naturlige Træ, som var bleven vildt, og indpodede i de naturlige Træer, hvilke ogsaa vare blevne vilde;

56. Og de [aaa]toge ligeledes af de naturlige Træer, som vare blevne vilde, og indpodede i deres Modertræ.

57. Og Vingaardens Herre sagde til Tjeneren: Du skal indpode i de vilde Grene af Træerne, i Overensstemmelse med, hvad jeg har sagt, og afhugge de Grene, som ere [bbb]mest bitre.

58. Og vi ville atter opelske Træerne i Vingaarden, og vi ville beskjære deres Grene deraf, og vi ville afhugge af Træerne de Grene, som [ccc]ere ved at dø ud, og kaste dem i Ilden.

59. Og dette gjør jeg, for at Rødderne maaske kunne samle Kræfter, paa Grund af deres Godhed; og ved at ombytte Grenene, kunne de gode faa Overhaand over de daarlige;

60. Og fordi jeg har bevaret de naturlige Grene og deres Rødder, og fordi jeg har indpodet de naturlige Grene igjen i deres Modertræ og bevaret Rødderne af deres Modertræ, maaske Træerne i min Vingaard atter kunne bære god Frugt, og jeg saaledes kunde have Glæde igjen af min Vingaards Frugt, samt glæde mig saare meget over, at jeg har bevaret [ddd]Rødderne og Grenene af den første Frugt.

61. Derfor gaa hen og kald [eee]Tjenere, at vi maa arbejde flittigt med vore Kræfter i Vingaarden og berede Vejen, saa at jeg atter kan frembringe den naturlige Frugt, hvilken naturlige Frugt er god og ypperlig fremfor al anden Frugt.

62. Lader os derfor gaa og arbejde af alle Kræfter denne [fff]sidste Gang; thi se, Enden nærmer sig; og dette er den sidste Gang, at jeg skal beskjære min Vingaard.

63. Indpod Grenene; begynd paa de [ggg]sidste, saa at de maa blive de første, og at de [hhh]første maa blive de sidste, og grav omkring Træerne, baade gamle og unge, de første og de sidste, og de sidste og de første, saa at alle atter maa blive opelskede for [iii]sidste Gang.

64. Derfor grav omkring dem og beskjær dem og gjød dem atter for sidste Gang, thi Enden nærmer sig. Og om saa sker, at disse sidste Indpodninger voxe og frembringe den naturlige

---

yy, det adspredte Israel. *zz*, de troende Hedninger talte blandt de Troende af det adspredte *Israel.* *aaa*, de Troende af det adspredte Israel talte blandt de troende Hedninger. *bbb*, dem, som ere modne til Ødelæggelse. Vers 58, 65, 66, 73, 74. *ccc*, se *bbb*. *ddd*, se *vv*. *eee*, Vers 70, 72, 74, 75. Jakob 6: 2. *fff*, se *u*. *ggg*, Hedningerne. *hhh*, Israel. 1 Nephi 13: 42. *iii*, se *u*.

Frugt, da skulle I berede Vejen for dem, saa at de maa
kunne gro;
65. Og som de begynde at gro, skulle I bortrydde de Grene,
som bære [jjj]bitter Frugt, i Forhold til de gode Grenes Kraft
og Størrelse; og I skulle ikke bortrydde alle de daarlige Grene
paa een Gang, paa det at Rødderne ikke skulle blive for stærke
for Indpodningen, saa at den skal dø ud og jeg derved miste
Træerne i min Vingaard.
66. Thi det bedrøver mig, at jeg skulde miste Træerne i min
Vingaard, og derfor skulle I bortrydde de daarlige Grene i Forhold
til de gode Grenes Væxt, saa at Roden og Toppen maa
være lige i Styrke, indtil de gode skulle faa Overhaand over
de daarlige, og de daarlige blive nedhugne og kastede i Ilden,
saa at de ikke besvære Jorden i min Vingaard; og saaledes vil
jeg bortrydde de daarlige Grene af min Vingaard.
67. Og det naturlige Træes [kkk]Grene vil jeg indpode igjen i
det naturlige Træ.
68. Og Grenene af det [lll]naturlige Træ vil jeg indpode i de
naturlige Grene af Træet, og saaledes vil jeg bringe dem tilsammen
igjen, saa at de maa kunne frembringe den naturlige
Frugt; og de skulle blive [mmm]eet.
69. Og de daarlige Grene skulle kastes bort; ja, ud [nnn]af
hele min Vingaards Land; thi se, ikkun denne ene Gang vil
jeg beskjære min Vingaard.
70. Og det skete, at Vingaardens Herre sendte sin [ooo]Tjener,
og Tjeneren gik og gjorde, som Herren havde befalet ham, og
medbragte andre [ppp]Tjenere, og de vare [qqq]faa.
71. Og Vingaardens Herre sagde til dem: Gaar hen og [rrr]arbejder
i Vingaarden af alle Kræfter. Thi se, denne er den sidste
Gang, jeg vil dyrke min Vingaard; thi [sss]Enden er nær, og den
bestemte Tid kommer snart, og dersom I arbejde af alle Kræfter
sammen med mig, skulle I faa [ttt]Glæde af Frugten, som jeg
skal opbevare mig til Tiden, som snart vil komme.
72. Og det skete, at [uuu]Tjenerne gik og arbejdede af alle
Kræfter, og Vingaardens Herre arbejdede ogsaa med dem; og
de adløde Vingaardens Herres Befalinger i alle Ting.
73. Og den naturlige Frugt begyndte atter at voxe i Vingaarden,
og de naturlige Grene begyndte at gro og trives overordentlig;
og Tjenerne begyndte at afhugge de vilde Grene og
[vvv]kaste dem bort; og de bevarede Roden og Toppen deraf
[www]i lige Forhold til dets Kræfter.

---

jjj, se *bbb*. *kkk*, Vers 56. *lll*, Vers 55. *mmm*, Vers 66, 73, 74. *nnn*, Vers 66, 74, 75. 1 Nephi 22: 15—17, 19—26. 2 Nephi 30: 9, 10. *ooo*, Joseph Smith, *jun.* *ppp*, de, som bleve kaldte gjennem Joseph Smith, *jun.* Se Pagtens Bog. *qqq*, 1 Nephi *14 : 12.* *rrr, Pagtens* Bog 6 : 3, 4. 11 : 3. 21 : 9. 24 : 19. 31 : 4, 5. 33 : 3, 4. 39 : 17. *43 : 28.* *sss, se u.* *ttt*, Vers 75. 1 Nephi 13 : 37, 38. Jakob 6 : 3. *uuu*, se *ppp*. *vvv, se bbb.* *www, se mmm.*

74. Og saaledes arbejdede de med al Flid i Overensstemmelse med Vingaardens Herres Befalinger, indtil de [xxx]daarlige Grene vare blevne udkastede af Vingaarden, og Herren havde bevaret sig Træerne, saa at de atter havde faaet den naturlige Frugt; og de bleve ligesom [yyy]eet Legeme; og Frugten var ens; og Vingaardens Herre havde bevaret for sig selv den naturlige Frugt, hvilken fra Begyndelsen af var ham meget dyrebar.

75. Og det skete, at da Vingaardens Herre saa', at hans Frugt var god, og at hans Vingaard [zzz]ej længere var fordærvet, kaldte han sine Tjenere op og sagde til dem: Se, for denne sidste Gang have vi dyrket min Vingaard, og I se, at jeg har gjort efter min Villie, og jeg har bevaret den naturlige Frugt, saa at den er god, ligesom den var i Begyndelsen; og salige ere I, thi I have været nidkjære i at arbejde med mig i min Vingaard og have holdt mine Bud samt bragt mig den naturlige Frugt tilbage igjen, saa at min Vingaard ikke længere er fordærvet, og den [aaaa]daarlige er bortkastet, se derfor skulle I have [bbbb]Glæde hos mig over min Vingaards Frugt.

76. Thi se, jeg vil i en [cccc]lang Tid samle min Vingaards Frugt for mig selv til den Tid, som kommer hastelig; og for [dddd]sidste Gang har jeg dyrket min Vingaard og beskaaret den og hakket den og gjødet den, og derfor vil jeg i en lang Tid samle Frugt for mig selv, i Overensstemmelse med hvad jeg har talet.

77. Og naar den Tid kommer, at daarlig Frugt [eeee]atter kommer ind i min Vingaard, da vil jeg lade den gode og den daarlige blive samlet, og den gode vil jeg bevare for mig selv, og den daarlige vil jeg kaste bort til sit eget Sted. Og da kommer den bestemte Tid og Enden, og min Vingaard vil jeg lade [ffff]opbrænde med Ild.

---

6 KAPITEL.

1. Og nu se, mine Brødre, eftersom jeg sagde eder, at jeg vilde profetere, se, denne er min Profeti, at de Ting, som denne Profet [a]Zenos talede angaaende Israels Hus, hvori han lignede dem ved et [b]godt Olietræ, maa visselig ske.

2. Og den Dag, da han [c]anden Gang skal lægge sin Haand

---

xxx, se *nnn*. *yyy*, se *mmm*. *zzz*, se *nnn*. *aaaa*, se *nnn*. *bbbb*, se *ttt*. *cccc*, et tusinde Aar. 1 Nephi 22: 26. Se *n* 2 Nephi 30. Kap. *dddd*, se *u*. *eeee*, Aab. 20: 7, 8. *ffff*, Aab. 20: 11. Jakob 6: 8. 3 Nephi 26: 3, 4.

a, se *h* 1 Nephi 19 Kap. *b*, se *b* Jakob 5 Kap. *c*, se *i* 2 Nephi 6 Kap.

paa at gjenoprejse sit Folk, er Dagen, ja, den [d]sidste Gang, at Herrens Tjenere skulle gaa frem i hans [e]Kraft for at dyrke og beskjære hans Vingaard, og derefter kommer [f]Enden hastelig.

3. Og hvor salige ere ikke [g]de, som have arbejdet med Nidkjærhed i hans Vingaard, og hvor [h]forbandede ere ikke de, som skulle udkastes til deres eget Sted! Og Verden skal [i]opbrændes med Ild.

4. Og hvor barmhjertig er ikke Gud imod os; thi han ihukommer Israels Hus, baade Rod og Gren; og han udrækker sin Haand til dem den ganske Dag, og de ere et [j]haardnakket og et gjenstridigt Folk; men saa mange, som ikke forhærde deres Hjerter, skulle blive frelste i Guds Rige.

5. Derfor, mine elskelige Brødre, jeg beder eder med alvorlige Ord, at I ville omvende eder og komme med fuld Hjertens Alvor, og hænge fast ved Gud, ligesom han hænger fast ved eder. Og medens hans Barmhjertigheds Arm er udrakt til eder ved Dagens Lys, forhærder ikke eders Hjerter.

6. Ja, forhærder ikke eders Hjerter, om I ville høre hans Røst i Dag; thi hvorfor ville I dø?

7. Se, efter at I ere blevne vederkvægede med Guds gode Ord den ganske Dag, ville I da bære ond Frugt, saa at I skulle blive nedhuggede og kastede i Ilden?

8. Se, ville I forkaste disse Ord? ville I forkaste Profeternes Ord? Og ville I forkaste alle de Ord, som ere talede om Kristus, efter at saa mange have talet om ham, samt fornægte det gode Kristi Ord og Guds Kraft og den Helligaands Gave og udslukke den Helligaand, samt drive Spot med den store Igjenløsningsplan, som er lagt for eder?

9. Vide I ikke, at dersom I ville gjøre [k]disse Ting, skal Igjenløsningens og Opstandelsens Kraft, som er i Kristus, bringe eder til at staa med Skam og forfærdelig Skyld for Guds Domstol?

10. Og ifølge Retfærdighedens Kraft — thi Retfærdighed kan ikke fornægtes — maa I gaa bort i den [l]Sø af Ild og Svovl, hvis Luer ere uudslukkelige, og hvis Røg opstiger fra Evighed til Evighed, hvilken Sø af Ild og Svovl er [m]evig Pine.

11. O, derfor, mine elskelige Brødre, omvender eder og gaar ind ad den [n]snævre Port og fortsætter paa den trange Vej, indtil I erholde evigt Liv.

12. O, værer vise; hvad mere kan jeg sige?

13. Endelig byder jeg eder Farvel, indtil jeg skal møde eder

d, se *u* Jakob 5 Kap. *e*, se *t* 1 Nephi 13 Kap. *f*, se *u* Jakob 5 Kap. *g*, se *t* 1 Nephi 13 Kap. *h*, Vers 7—10. Pagtens Bog 41: 1. *i*, Jakob 5: 77. 3 Nephi 26: 3. *j*, se *k* Jakob 4 Kap. *k*, Jakob 7: 19. Mos. 15: 26. Alma 39: 5, 6. 3 Nephi 29: 7. *l*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *m*, Pagtens Bog 19: 10—12. Mos. 3: 25, 27. 28: 3. 2 Nephi 9: 16, 19, 26. 28: 23. 1 Nephi 15: 29, 30, 36. Alma 12: 17. 3 Nephi 27: 11, 17. 29: 7. Moro. 8: 21. *n*, se *aa* 2 Nephi 9 Kap.

for Guds [o]behagelige Domstol, som slaar de Ugudelige med gruelig Angest og Frygt. Amen.

---

7 KAPITEL.

1. Og nu skete det, efter at nogle Aar vare forløbne, at der kom en Mand iblandt Nephis Folk, som hed Sherem.

2. Og han begyndte at prædike iblandt Folket og forkynde dem, at der ingen Kristus skulde komme. Og han prædikede mange Ting, som vare smigrende for Folket, og dette gjorde han for at kuldkaste Læren om Kristus.

3. Og han arbejdede flittigt paa at bortlede Folkets Hjerter, og det lykkedes ham at bortlede Mange; og eftersom han vidste, at jeg, Jakob, havde Tro paa Kristus, som skulde komme, søgte han meget efter en Lejlighed til at komme sammen med mig.

4. Og han var lærd, saa at han havde en fuldkommen Kundskab om Folkets Sprog, og derfor kunde han bruge megen Smiger og tale med megen Kraft, i Overensstemmelse med Djævelens Magt.

5. Og han gjorde sig Haab om at kunne rokke mig fra Troen, uagtet de mange Aabenbaringer og de mange Ting, som jeg havde set angaaende disse Ting; thi jeg havde visselig [a]set Engle, og de havde betjent mig. Og jeg havde ogsaa hørt Herrens Røst, talende til mig i virkelige Ord, fra Tid til anden; derfor kunde jeg ikke rokkes.

6. Og det skete, at han kom til mig, og paa denne Vis talede han til mig og sagde: Broder Jakob, jeg har søgt meget efter Lejlighed til at tale med dig; thi jeg har hørt og veed ogsaa, at du gaar meget omkring og prædiker det, som du kalder Evangeliet eller Kristi Lære.

7. Og du har vildledet mange af dette Folk, saa at de forvende Guds rette Veje og holde ikke Mose Lov, som er den rette Vej, samt forvende Mose Lov for at dyrke et Væsen, som du siger skal komme mange hundrede Aar herefter. Og se nu, jeg, Sherem, forkynder dig, at dette er Gudsbespottelse, thi intet Menneske veed noget om saadanne Ting, eftersom Ingen kan fortælle om tilkommende Ting. Og paa denne Maade stred Sherem imod mig.

8. Men se, den Herre Gud udgød sin Aand i min Sjæl, saa at jeg beskæmmede ham i alle hans Ord.

---

o, Moro. 10: 34.

a, *2 Nephi 2: 3, 4. 10: 3. 11: 3.* Jakob 1: 17. 2: 11. 7: 12.

9. Og jeg sagde til ham: Fornægter du Kristus, som skal komme? Og han sagde: Dersom der var en Kristus, vilde jeg ikke fornægte ham, men jeg veed, at der er ingen Kristus, ej heller har der været eller vil der nogensinde blive en Kristus.

10. Og jeg sagde til ham: Tror du Skrifterne? Og han sagde: ja.

11. Og jeg sagde til ham: Saa forstaar du dem ikke, thi de vidne sandeligen om Kristus. Se, jeg siger dig, at ingen af Profeterne har skrevet eller profeteret, uden at have talet om denne Kristus.

12. Og dette er ikke Alt: Dette er bleven mig aabenbaret, thi jeg har hørt og set, og det er ogsaa bleven mig aabenbaret formedelst den Helligaands Kraft; derfor veed jeg, at dersom der ingen [b]Forsoning skulde ske, maatte alle Mennesker fortabes.

13. Og det skete, at han sagde til mig: Vis mig et Tegn formedelst denne Helligaands Kraft, ved hvilken du veed saa meget.

14. Og jeg sagde til ham: Hvem er jeg, at jeg skulde friste Gud til at vise dig et Tegn paa det, som du veed er sandt? Dog vil du fornægte det, fordi du [c]er af Djævelen. Ikke desmindre, ske ikke min Villie, men om Gud skal slaa dig, lad det da være et Tegn for dig, at han har Magt baade i Himmelen og paa Jorden, og ligesaa at Kristus skal komme. Og din Villie, o, Herre, ske, og ikke min.

15. Og det begav sig, at da jeg, Jakob, [d]havde talet disse Ord, kom Herrens Kraft over ham, saa at han faldt til Jorden. Og han blev plejet i et Tidsrum af mange Dage.

16. Og det skete, at han sagde til Folket: Samler eder tilsammen i Morgen, [e]thi jeg skal dø; derfor ønsker jeg at tale til Folket, førend jeg dør.

17. Og det skete, at Mængden forsamlede sig Dagen efter, og han talede tydeligt til dem og fornægtede de Ting, som han havde lært dem, samt bekjendte Kristus og den Helligaands Kraft og Engles Betjening.

18. Og han sagde tydeligt til dem, at han var blevet bedraget af Djævelens [f]Magt. Og han talede om [g]Helvede og om Evighed og [h]evig Straf.

19. Og han sagde: Jeg frygter for, at jeg har begaaet den [i]utilgivelige Synd, thi jeg har løjet for Gud, og jeg fornægtede Kristus og sagde, at jeg troede Skrifterne, og sandelig, de vidne om ham. Og fordi jeg saaledes har løjet for Gud, frygter jeg meget for, at min Sag skal blive forfærdelig, men jeg bekjender for Gud.

---

b, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *c*, Vers 4, 18. *d*, se *c* Jakob 4 Kap. *e*, Vers 20. *f*, Vers 4, 14. *g*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *h*, se *m* Jakob 6 Kap. *i*, se *k Jakob 6 Kap.*

20. Og det skete, da han havde sagt disse Ord, at han ikke kunde sige mere, og han [j]opgav sin Aand.

21. Og da [k]Mængden havde været Vidne til, at han, medens han var i Færd med at opgive Aanden, talede disse Ting, bleve de overmaade forfærdede, saa at endog Guds Kraft kom ned over dem, og de bleve overvældede, saa at de faldt til Jorden.

22. Nu, dette glædede mig, Jakob, thi jeg havde begjæret det af min Fader, som var i Himmelen, og han havde lyttet til mit Raab og bønhørt mig.

23. Og det skete, at Guds Fred og Kjærlighed blev igjen oprettet iblandt Folket, og de ransagede [l]Skrifterne og agtede ikke mere paa denne ugudelige Mands Ord.

24. Og det skete, at mange Midler anvendtes for at [m]gjenvinde Lamaniterne og bringe dem tilbage til Sandhedens Erkjendelse, men det var Alt forgjæves, thi de frydede sig i Krig og Blodsudgydelse, og de nærede et evigt [n]Had imod os, deres Brødre; og de søgte uophørligt at udrydde os ved deres Vaabens Magt;

25. Derfor forsvarede Nephis Folk sig imod dem med deres Hærskarer og med al deres Magt, forladende sig paa deres Saligheds Gud og Klippe, saa at de hidindtil ere blevne Sejrvindere over deres Fjender.

26, Og det skete nu, at jeg, Jakob, begyndte at blive gammel; og eftersom dette Folks Historie skrives paa de [o]andre Nephis Plader, saa slutter jeg denne Beretning — kundgjørende, at jeg har skrevet efter min bedste Kundskab — med at sige, at Tiden hengik, og vort Liv hensvandt for os, ligesom en Drøm, thi vi ere et ensomt og alvorligt Folk, Vandrere, udkastede af Jerusalem, fødte under Trængsler i Ørken og [p]hadede af vore Brødre, hvilket foraarsagede Krig og Uroligheder, og vi tilbragte vore Dage i Sorg.

27. Og jeg, Jakob, saa', at jeg maatte snart fare ned i min Grav, og derfor sagde jeg til min Søn Enos: Tag disse [q]Plader. Og jeg fortalte ham de [r]Ting, som min Broder Nephi havde befalet mig; og han lovede at vise Lydighed mod disse Befalinger. Og jeg fuldender min Skrivning paa [s]disse Plader, hvilken Skrivning er ikkun liden; og til Læseren byder jeg Farvel, haabende, at mange af mine Brødre maa læse mine Ord. Brødre, Farvel.

---

j, Vers 16. *k*, Vers 17. *l*, maaske Kopier tagne fra Messingpladerne. Alma 63: 12. *m*, Enos 1: 14, 20. *n*, Vers 26. Enos 1: 14, 20. Jarom 1: 6. Mos. 10: 11—18. 28: 2. Alma 26: 23—25. *o*, se *f* 1 Nephi 1 Kap. *p*, se *n*. *q*, se *b* 1 Nephi 6 Kap. *r*, Jakob 1: 1—4. *s*, se *b* 1 Nephi 6 Kap.

ENOS' BOG.

1 KAPITEL.

1. Se, jeg, [a]Enos, veed, at min Fader var en retfærdig
Mand, thi han oplærte mig i sit Sprog og ligeledes i Herrens
Tugt og Formaning; og velsignet være min Guds Navn derfor.
2. Og jeg vil fortælle eder om den Kamp, som jeg havde
med Gud, førend jeg erholdt Forladelse for mine Synder.
3. Se, jeg gik ud i Skoven paa Jagt efter Dyr; og de Ord,
som jeg ofte havde hørt min Fader sige, angaaende det evige
Liv og de Helliges Glæde, sank dybt i mit Hjerte.
4. Og min Sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min
Skaber og raabte til ham i kraftig Bøn og Paakaldelse for min
egen Sjæl; og jeg paakaldte ham den ganske Dag, og da
Natten kom, vedblev jeg fremdeles at opløfte min Røst højt,
saa at den naaede til Himmelen.
5. Og en Røst kom til mig, sigende: Enos, dine Synder
ere dig tilgivne, og du skal vorde velsignet.
6. Og jeg, Enos, vidste, at Gud kunde ikke lyve; altsaa
var min Skyld borttaget.
7. Og jeg sagde: Herre, hvorledes er dette sket?
8. Og han sagde til mig: Formedelst din Tro paa Kristus,
hvem du aldrig før har hørt, ej heller set. Og mange Aar ville
hengaa, førend han aabenbarer sig i Kjødet; derfor gak bort,
din Tro har frelst dig.
9. Og nu skete det, at da jeg havde hørt disse Ord, begyndte
jeg at nære et inderligt Ønske for mine Brødres, Nephiternes
Velfærd, og derfor udøste jeg min ganske Sjæl til Gud for dem.
10. Og medens jeg saaledes kæmpede i Aanden, se, da kom
Herrens Røst atter til mit Sind, sigende: Jeg vil besøge dine
Brødre i Forhold til deres Nidkjærhed i at holde mine Bud.
Jeg har [b]givet dem dette Land, og det er et helligt Land, og
jeg forbander det ikke, uden for Ugudeligheds Skyld; og derfor
vil jeg besøge dine Brødre i Overensstemmelse med, hvad jeg
har sagt, og deres Overtrædelser vil jeg lade nedkomme med
Sorg paa deres eget Hoved.
11. Og efter at jeg, Enos, havde hørt disse Ord, begyndte min
Tro at blive meget stærk i Herren, og jeg bad til ham mange
Gange med megen Inderlighed for mine Brødre, Lamaniterne.
12. Og det skete, efter at jeg havde bedet og arbejdet med
al Flid, at Herren sagde til mig: Paa Grund af din Tro vil
jeg gjøre efter din Begjæring.
13. Og nu se, dette var, hvad jeg begjærede af ham: At

a, Jakob 7: 27. *b, se a* 1 Nephi 2 Kap.

hvis det skulde ske, at mit Folk, Nephiterne, skulde falde i Overtrædelse og paa nogen Vis blive udryddede, og Lamaniterne ikke skulde blive udryddede, at den Herre Gud da vilde [c]bevare en Optegnelse om mit Folk Nephiterne, om det end skulde ske ved hans hellige Arms Kraft, saa at den paa en tilkommende Dag maatte bringes frem til Lamaniterne, paa det at de muligvis maatte blive frelste;

14. Thi for nærværende Tid vare vore Anstrengelser [d]forgjæves i at bringe dem tilbage til den sande Tro. Og de svore i deres Vrede, at dersom det var muligt, da vilde de tilintetgjøre vore Optegnelser og os, og ligeledes alle vore Fædres Traditioner.

15. Derfor, eftersom jeg vidste, at den Herre Gud var mægtig til at bevare vore Optegnelser, paakaldte jeg ham uafladelig; thi han havde sagt til mig: Hvad som helst du beder mig om i Tro, troende, at du skal annamme det i Kristi Navn, det skal du faa.

16. Og jeg havde Tro, og jeg raabte til Gud, at han vilde [e]bevare Optegnelserne; og han gjorde Pagt med mig, at han vilde [f]bringe dem frem til Lamaniterne i hans egen bestemte Tid.

17. Og jeg, Enos, vidste, at det vilde ske ifølge Pagten, som han havde gjort; derfor havde min Sjæl Ro.

18. Og Herren sagde til mig: Dine Fædre begjærede ogsaa dette af mig, og det skal ske med dem i Overensstemmelse med deres Tro, thi deres Tro var ligesom din.

19. Og nu skete det, at jeg, Enos, gik omkring iblandt Nephis Folk og profeterede om tilkommende Ting samt vidnede om det, jeg havde hørt og set.

20. Og jeg bærer Vidnesbyrd om, at Nephis Folk søgte med Flid at [g]bringe Lamaniterne tilbage til den sande Tro paa Gud. Men vort Arbejde var forgjæves; deres [h]Had var fast indgroet, og de lode deres onde Natur lede dem, saa at de bleve et vildt og grumt samt et blodtørstigt Folk, fuldt af Afguderi og Urenlighed, som levede af Rovdyr, boede i Telte og vandrede omkring i Ørken med et kort Skind, gjordet om deres Lænder, og med deres Hoveder ragede; og deres Duelighed var i Buen, Sværdet og Øxen. Og mange af dem aade Intet uden raat Kjød, og de søgte uophørligt at ødelægge os.

21. Men Nephis Folk dyrkede Jorden og [i]avlede al Slags Sæd og Frugt samt havde Flokke og Hjorde og allehaande Kvæg af ethvert Slags samt Geder og vilde Geder og ligeledes mange Heste.

22. Og der var saare mange Profeter iblandt os. Men Folket var et haardnakket Folk, langsomt til at fatte.

23. Og Intet uden [j]megen Strenghed, Prædiken og Profetier

---

c, Vers 15—18. Se *c* 2 Nephi 27 Kap. *d*, Vers 20. Jakob 7: 24. e, Vers 13. *f*, se c 2 Nephi *27 Kap.* *g*, Vers 14. Jakob 7: 24. h, se n Jakob 7 Kap. *i*, *1 Nephi 18: 25,* *j*, se *a* 1 Nephi 16 Kap.

om Krig, Uroligheder og Ødelæggelser samt stadig Paamindelse
om Døden og den uendelige Evighed, om Guds Domme og
Magt — og alt dette for uophørlig at opvække dem samt be-
vare dem i Herrens Frygt — jeg siger, der var Intet uden
dette og den overordentlig tydelige Tale, som kunde bevare
dem fra at nedsynke i hastig Fordærvelse. Og saaledes skriver
jeg om dem.
24. Og jeg saa' Krige imellem Nephiterne og Lamaniterne i
mine Dages Løb.
25. Og se, jeg begyndte at blive gammel, og et hundrede
og ni og halvfjerdsindstyve Aar vare forløbne siden den Tid,
da vor Fader [k]Lehi forlod Jerusalem.
26. Og jeg saa', at jeg snart maatte gaa ned i min Grav,
efter at jeg havde været paavirket af Guds Kraft til at prædike
og profetere for dette Folk samt kundgjøre Ordet, i Overens-
stemmelse med Sandheden, som er i Kristus. Og jeg har for-
kyndt det i alle mine Dage og har glædet mig deri, fremfor
det, der er af Verden.
27. Og jeg gaar snart til mit Hvilested, som er hos min
Forløser; thi jeg veed, at i ham skal jeg hvile; og jeg glæder
mig ved den Dag, da min Dødelighed skal iføre sig [l]Udødelig-
hed og staa for ham. Da skal jeg se hans Ansigt med Glæde,
og han vil sige til mig: Kom til mig, du Velsignede, der er
et Sted beredt for dig i min Faders [m]Boliger. Amen.

JAROMS BOG.

1 KAPITEL.

1. Se, jeg, Jarom, skriver nu nogle faa Ord, ifølge min Fader
Enos' Befaling, for at vort Slægtregister maa blive holdt.
2. Og da [a]disse Plader ere smaa og disse Ting skrives i
den Hensigt at gavne vore Brødre [b]Lamaniterne, bliver det
nødvendigt, at jeg skriver lidet; men jeg skal ikke skrive mine
Profetier, ej heller mine Aabenbaringer; thi hvad kunde jeg
skrive mere, end mine Fædre have skrevet? Thi have de ikke
aabenbaret eder Frelsningsplanen? Jeg siger eder, jo; og dette
er mig nok.
3. Se, det er nødvendigt, at meget skulde gjøres iblandt
dette Folk, paa [c]Grund af deres Hjerters Haardhed, deres

k, 1 Nephi 1: 4. 2: 2, 3. *l*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *m*, Ether 12: 32—34.

a, se *b* 1 Nephi 6 Kap. *b*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *c*, Enos 1: 23.

Ørens Døvhed, deres Forstands Blindhed og deres Halses Stivhed; ikke desmindre er Gud saare barmhjertig imod dem og har endnu ikke udryddet dem af Landet.

4. Og der findes mange iblandt os, som erholde mange Aabenbaringer; thi de ere ikke alle haardnakkede. Og saa mange, som ikke ere haardnakkede og have Tro, staa i Samfund med den Helligaand, hvilken kundgjør for Menneskenes Børn i Forhold til deres Tro.

5. Og se, to hundrede Aar vare nu forløbne, og Nephis Folk havde formeret sig stærkt i Landet. De iagttoge [d]Mose Lov og holdt Sabbatsdagen hellig for Herren. Og de toge ikke Guds Navn forfængeligt, ej heller gjorde de sig skyldige i Gudsbespottelse. Og Landets Love vare meget strenge.

6. Og de havde udbredt sig over en stor Del af Landet, og ligeledes havde Lamaniterne, som vare meget talrigere end Nephiterne, og de [e]elskede Mord og drak Dyrs Blod.

7. Og det skete, at de kom mange Gange imod os, Nephiterne, til Strid. Men vore Konger og vore Anførere vare mægtige Mænd i Troen paa Herren, og de lærte Folket Herrens Veje, og derfor imodstode vi Lamaniterne og dreve dem bort ud af vore Lande samt begyndte at befæste vore Stæder eller ethvert som helst Sted i vort Arveland.

8. Og vi formeredes meget stærkt og udbredtes over Landet samt bleve meget [f]rige paa Guld og paa Sølv og paa kostbare Ting og paa fint Træarbejde og paa Bygninger og paa Maskinerier, og ligeledes paa Jern, Kobber, Messing og Staal, og vi gjorde allehaande Agerdyrkningsredskaber samt Krigsvaaben, ja, den skarpoddede Pil og Koggeret og Kastespydet og Lansen, og vi gjorde enhver Tilberedelse til Krig.

9. Og da vi saaledes vare beredte til at møde Lamaniterne, gjorde de ingen Fremgang imod os. Men Herrens Ord blev stadfæstet, som han talede til vore Fædre, sigende: [g]For saa vidt som I holde mine Bud, skal det gaa eder vel i Landet.

10. Og det skete, at Herrens Profeter advarede Nephis Folk i Overensstemmelse med Guds Ord, at hvis de ikke holdt Budene, men faldt i Overtrædelse, skulde de blive [h]udryddede af Landet;

11. Og Profeterne, Præsterne og Lærerne arbejdede nidkjært, og de formanede Folket med stor Langmodighed til Flid, samt lærte dem [i]Mose Lov og Hensigten, hvorfor den blev given, og tilskyndede dem til at forvente Messias og tro paa hans Til-

---

d, se *o* 2 Nephi 25 Kap. *e*, Enos 1: 14, 20. Jakob 7: 24. Se *n* Jakob 7 Kap. *f*, se *n* 1 Nephi 18 Kap. *g*, se *h* 2 Nephi 1 Kap. *h*, 1 Nephi 12: 19, 20. Alma 45: 10—14. Hela 13: 5—10. 3 Nephi 27: 32. Morm. 6 Kap. *i*, se *o* 2 Nephi 25 Kap.

kommelse, som om han allerede var kommen. Og efter denne Vis lærte de dem.

12. Og det skete, at de ved at gjøre dette bevarede Folket fra at blive ødelagte i Landet; thi deres Ord gik dem igjennem Hjertet og opmuntrede dem uophørlig til Omvendelse.

13. Og se, to hundrede og otte og tredive Aar vare forløbne, og en stor Del af denne Tid hengik med Splid, Uenighed og Krig.

14. Og jeg, Jarom, skriver ikke mere, thi Pladerne ere smaa. Men se, mine Brødre, I kunne henvende eder til de [j]andre Nephis Plader, thi se, paa dem er Beretningen om vore Krige indgravne, overensstemmende med det, som Kongerne skreve eller lode skrive.

15. Og jeg overgiver disse Plader i min Søn Omnis Hænder, for at de kunne blive holdte i Overensstemmelse med mine Fædres Befalinger.

OMNIS BOG.

1 KAPITEL.

1. Se, det skete, at jeg, Omni, blev befalet af min Fader Jarom, at jeg skulde skrive Noget paa [a]disse Plader for at bevare vort Slægtregister;

2. Og jeg ønsker, at I skulle vide, at jeg har stridt meget med Sværdet i mine Dage for at bevare mit Folk, Nephiterne, fra at falde i deres Fjenders, Lamaniternes Hænder. Men se, jeg er af mig selv en syndig Mand, og jeg har ikke holdt Herrens Bud og Love, saaledes som jeg burde.

3. Og to hundrede og sex og halvfjerdsindstyve Aar vare nu forløbne, og mange Aar hengik med Fred og ligeledes mange Aar med svær Krig og Blodsudgydelse. Ja, og tilsidst vare to hundrede og to og firsindstyve Aar forløbne, og jeg havde taget Vare paa disse Plader efter mine Fædres [b]Befalinger; og jeg overleverer dem til min Søn Amaron. Og jeg slutter hermed.

4. Og jeg, Amaron, skriver nu i min Faders Bog det, jeg skriver, hvilket er lidet.

5. Se, det skete, at tre hundrede og tyve Aar vare forløbne, og den [c]ugudeligere Del af Nephiterne var udryddet.

---

j, se *b* 1 Nephi 6 Kap. Se *f* 1 Nephi 1 Kap.

a, se *b* 1 Nephi 6 Kap. *b*, Jakob 1: 1—4. 7: 27. Jarom 1: 1, 2, 15. *c*, se *h* Jarom 1 Kap.

6. Thi efter at Herren havde ført dem ud af Jerusalems Land og opholdt og bevaret dem fra at falde i deres Fjenders Hænder, vilde han ikke tilstede, at de Ord ikke skulde stadfæstes, som han talede til vore Fædre, sigende: [d]For saa vidt som I ikke ville holde mine Bud, skal det ikke gaa eder vel i Landet.

7. Og derfor hjemsøgte Herren dem med svare Straffedomme; desuagtet sparede han de Retfærdige, saa at de ikke skulde omkomme, samt udfriede dem af deres Fjenders Hænder.

8. Og det skete, at jeg overleverede Pladerne til min Broder Chemish.

9. Og jeg, Chemish, skriver nu de faa Ord, som jeg skriver, i den samme Bog som min Broder; thi se, jeg saa' det sidste, som han skrev, at han skrev det med sin egen Haand; og han skrev det paa den Dag, da han overleverede dem til mig. Og paa denne Maade holde vi Optegnelserne, thi det er [e]overensstemmende med vore Fædres Befalinger. Og jeg slutter.

10. Se, jeg, Abinadom, er Chemishs Søn. Se, det skete, at jeg saa' megen Krig og Uenighed mellem mit Folk, Nephiterne, og Lamaniterne, og i mine Brødres Forsvar har jeg med mit eget Sværd endt mange af Lamaniternes Liv.

11. Og se, Beretningen om dette Folk er indgraven paa [f]Plader, som ere i Kongernes Varetægt fra Slægt til Slægt; og jeg har ingen Kundskab om nogen Aabenbaring eller Profeti, uden dem, som ere skrevne; derfor er det, som er skrevet, tilstrækkeligt. Og jeg slutter.

12. Se, jeg er Amaleki, Abinadoms Søn. Se, jeg vil tale Noget til eder om Mosiah, som blev gjort til Konge i Zarahemlas Land. Thi se, han blev advaret af Herren, at han skulde fly ud af [g]Nephis Land, og saa mange, som vilde lytte til Herrens Røst, skulde ogsaa fare ud af Landet i Ørken med ham.

13. Og det skete, at han gjorde, som Herren havde befalet ham. Og saa mange, som vilde lytte til Herrens Røst, fore ud af Landet i Ørken, og de bleve vejledte med megen Prædiken og Profeti. Og de bleve stadigt paamindede ved Guds Ord, og de bleve ledsagede af hans Arms Kraft gjennem Ørken, indtil de kom ned i Landet, som kaldes [h]Zarahemlas Land.

14. Og de opdagede et Folk, som kaldtes Zarahemlas

---

d, se *h* 2 Nephi 1 Kap. *e*, se *b*. *f*, se *f* 1 Nephi 1 Kap. *g*, se *b* 2 Nephi 5. Kap. Nephis Land antages at have været i eller i Nærheden af Ecuador, Sydamerika. *h*, Zarahemlas Land antages at have været nord for Magdaleneflodens Udspring; dets nordlige Grænse var nogle faa Dages Rejse syd for Landtungen Panama.

[i]Folk. Og der blev stor Glæde iblandt Zarahemlas Folk, og Zarahemla glædede sig ogsaa saare meget, fordi Herren havde sendt Mosiahs Folk med [j]Messingpladerne, som indeholdt Jødernes Optegnelser.

15. Se, det skete, at Mosiah opdagede, at Zarahemlas Folk var kommen ud af Jerusalem paa den [k]Tid, da Zedekias, Judæ Konge, blev bortført til Babylon i Fangenskab.

16. Og de rejste i Ørken, og formedelst Herrens Haand bleve de førte over de store Vande til det Land, hvor Mosiah [l]opdagede dem; og de havde boet der siden den Tid.

17. Og paa den Tid, da Mosiah opdagede dem, vare de blevne meget talrige. Alligevel havde de haft mange Krige og svare Uroligheder, og de vare faldne ved Sværdet Tid efter anden; deres Sprog var bleven [m]fordærvet, og de havde ikke bragt nogen Optegnelse med sig; de fornægtede deres Skabers Tilværelse, og hverken Mosiah eller Mosiahs Folk kunde forstaa dem.

18. Men det begav sig, at Mosiah lod dem undervise i sit Sprog. Og efter at de vare underviste i Mosiahs Sprog, skete det, at Zarahemla affattede et Slægtregister over sine Fædre, efter sin Hukommelse, og det er nedskrevet, men [n]ikke paa disse Plader.

19. Og det skete, at Zarahemlas og Mosiahs Folk forenedes tilsammen, og Mosiah blev udnævnt til at være [o]deres Konge.

20. Og i Mosiahs Dage skete det, at en stor Sten blev bragt til ham, [p]med Indskrift paa den; og han udlagde [q]Indskriften ved Guds Gave og Kraft.

21. Og den gav en Beretning om en vis [r]Coriantumr og de Faldne af hans Folk. Og Coriantumr blev [s]opdaget af Zarahemlas [t]Folk, og han boede hos dem i et Tidsrum af ni Maaneder.

22. Der fandtes ogsaa nogle faa Ord paa Stenen angaaende hans Fædre. Og hans første Forældre kom ud fra [u]Taarnet paa den Tid, da Herren forvirrede Folkets Tungemaal; og Herrens strenge Vrede faldt paa dem, i Overensstemmelse med hans Domme, hvilke ere retfærdige, og deres [v]Ben laa omspredte i Landet mod Norden.

23. Se, jeg, Amaleki, blev født i Mosiahs Dage, og jeg har oplevet at se hans Død; og Benjamin, hans Søn regjerer i hans Sted.

---

i, Vers 15—19. Mos. 25: 2—4. Alma 22: 30—32. Hela 6: 10. 8: 21. *j*, se *a* 1 Nephi 3 Kap. *k*, 11 Aar efter at Lehi forlod Jerusalem. Se *i*. *l*, Vers 14. *m*, Vers 18. *n*, det er mest sandsynligt, at det er nedskrevet paa de større Plader, som Kongerne holdt. *o*, Vers 12. *p*, Vers 21. *q*, Mos. 8 : 13—18. *r*, Ether 12: 1—3. 13 : 1, 2, 13—31. 14 Kap. 15 Kap. *s*, Ether 13 : 21. 11 : 20, 21. *t*, se *i*. *u*, *Mos. 28: 17.* Ether 1: 1—6. *v*, Mos. 8: 8—12. Se *q*.

24. Og se, i Kong Benjamins Dage har jeg set en svar Krig imellem Nephiterne og Lamaniterne samt megen Blodsudgydelse. Men se, Nephiterne bleve deres Fjender meget overlegne, ja saa meget, at Kong Benjamin drev dem ud af [w]Zarahemlas Land.

25. Og det begav sig, at jeg begyndte at blive gammel; og eftersom jeg er uden Afkom og veed, at Kong Benjamin er en retfærdig Mand for Herren, vil jeg overlevere [x]disse Plader til ham, idet jeg formaner alle Mennesker at komme til Gud, den Hellige i Israel, og tro paa Profetier, Aabenbaringer, Engles Sendelse, Gaven at tale med Tungemaal, Gaven at udlægge Sprog samt paa alt det, som er godt; thi der er Intet, som er godt, uden det kommer fra Herren, og det Onde kommer fra Djævelen.

26. Og nu, mine elskelige Brødre, jeg ønsker, at I skulle komme til Kristus, som er den Hellige i Israel, og deltage i hans Salighed og hans Igjenløsnings Kraft. Ja, kommer til ham og opofrer eders ganske Sjæl som et Offer til ham samt vedbliver i Faste og [y]Bøn, og udholder indtil Enden; og saa sandt som Herren lever, skulle I blive frelste.

27. Og nu vil jeg tale Noget angaaende et vist Antal, som gik ud i Ørken for at vende tilbage til [z]Nephis Land; thi der var et stort Antal, som ønskede at besidde deres Ejendomsland.

28. Derfor gik de op i Ørken. Og deres Anfører, som var en stærk, mægtig og haardnakket Mand, foraarsagede Strid iblandt dem, og [aa]de bleve alle dræbte i Ørken, med Undtagelse af halvtredsindstyve, og de vendte tilbage til [bb]Zarahemlas Land.

29. Og det skete, at de ogsaa toge et betydeligt Antal [cc]Andre med sig og begave sig atter paa Rejsen ud i Ørken.

30. Og jeg, Amaleki, havde en Broder, som ogsaa gik med dem; og jeg har siden Intet hørt om dem. Og jeg er nu ved at gaa i min Grav; og disse Plader ere [dd]fulde. Og jeg slutter min Tale.

---

w, se *h*. *x*, se *b* 1 Nephi 6 Kap. *y*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *z*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *aa*, Mos. 9: 1, 2, 4. *bb*, se *h*. *cc*, Mos. 9, 3, 4. *dd*, Beretningen paa de mindre Plader indeholder kun en kortfattet Historie af omtrent fire Aarhundreder og slutter med Amalekis Ord.

MORMONS ORD.

1 KAPITEL.

1. Og jeg, Mormon, er nu i Færd med at overlevere denne
[a]Optegnelse, som jeg har skrevet, i min Søns, Moronis, Hænder, og se, jeg har næsten set mit Folks, Nephiternes, fuldkomne Ødelæggelse.
2. Og det er [b]flere hundrede Aar efter Kristi Komme, at
jeg overleverer disse Optegnelser i min Søns [c]Hænder; og jeg formoder, at han vil blive Vidne til mit Folks fuldstændige Ødelæggelse. Men maa Gud tilstede, at han maa overleve dem, saa at [d]han kan skrive Noget angaaende dem og Noget angaaende Kristus, at det maaske en Gang maa gavne dem.
3. Og nu taler jeg Noget om det, som jeg har skrevet. Thi
efter at jeg havde gjort en [e]Forkortelse af Nephis [f]Plader ned til denne Kong Benjamins [g]Regjering, om hvem Amaleki talede, søgte jeg iblandt de [h]Optegnelser, som vare blevne overleverede i mine Hænder, og jeg fandt [i]disse Plader, hvilke indeholdt denne korte Beretning om [j]Profeterne, fra Jakob ned til denne Kong Benjamins Regjering, samt [k]mange af Nephis Ord.
4. Og da de Ting, som ere paa disse Plader, behage mig
formedelst Profetierne om Kristi Komme; og efterdi mine Fædre vidste, at mange af dem vare opfyldte, — ja, jeg veed ogsaa, at alt det, som er bleven profeteret angaaende os indtil denne Dag, er bleven opfyldt; og at det, som angaar Tiden herefter, skal visseligen opfyldes, —
5. Vælger jeg [l]disse Ting for at fuldkomme min Opteg-
nelse paa dem, og denne øvrige Del af min [m]Optegnelse vil jeg tage fra [n]Nephis Plader; og jeg kan ikke skrive en [o]Hundrededel af, hvad der angaar mit Folk.
6. Men se, jeg skal tage [p]disse Plader, som indeholde disse
Profetier og Aabenbaringer, og lægge dem ved Resten af min [q]Optegnelse; thi de ere dyrebare for mig, og jeg veed, at de ville blive dyrebare for mine Brødre.

---

a, 3 Nephi 5: 10. Morm. 1: 1—4. 2: 17, 18. 5: 9. 6: 1, 6. 8: 1, 4, 5, 14—16. 9: 32—36. Moro. 9: 23, 24. 10: 1—5. *b*, Morm. 6: 5. *c*, Morm. 6: 6. *d*, Morm. 8: 1—8. *e*, Morm. 5: 9. *f*, Nephis større Plader. Se *f* 1 Nephi 1 Kap. *g*, Omni 1: 23—25. *h*, Morm. 4: 23. *i*, se *b* 1 Nephi 6 Kap. *j*, Enos, Jarom, Omni, Amaron, Chemish, Abinadom og Amaleki. *k*, se 1 og 2 *Nephi*. *l*, *mindre* Plader. *m*, 3 Nephi 5: 14—18. Morm. 1: 1. *n*, de *større Plader. Se Vers 3.* Se ogsaa *f* 1 Nephi 1 Kap. o, Vers 3. 3 Nephi 5: *8—11. 26: 6—12. Morm.* 5: 9. *p*, mindre Plader. q, Mormons Forkortelse.

7. Og jeg gjør dette i en [r]viis Hensigt, thi saaledes tilhviskes det mig ifølge Paavirkningen af Herrens Aand, som er i mig. Og nu, jeg kjender ikke alle Ting, men Herren kjender alle tilkommende Ting, derfor paavirker han mig til at gjøre efter sin Villie.

8. Og min Bøn til Gud for mine [s]Brødre er, at de endnu en Gang maa komme til Kundskab om Gud, ja, Kristi Gjenløsning, saa at de igjen maa vorde et [t]behageligt Folk.

9. Og jeg, Mormon, skrider nu til at fuldende min [u]Optegnelse, som jeg tager fra Nephis Plader, og jeg gjør det i Overensstemmelse med den Kundskab og Forstand, som Gud har givet mig.

10. Og det skete, efter at Amaleki havde overleveret [v]disse Plader i Kong Benjamins Hænder, at han tog dem og lagde dem ved de [w]andre Plader, som indeholdt Optegnelserne, hvilke vare overleverede af Kongerne fra Slægt til Slægt, indtil Kong Benjamins Dage.

11. Og de bleve overleverede fra Kong Benjamin fra Slægt til Slægt, indtil de ere faldne i [x]mine Hænder. Og jeg, Mormon, beder Gud, at de ogsaa maa blive bevarede herefter. Og jeg veed, at de ville blive bevarede; thi vigtige Ting ere skrevne paa dem, hvorefter [y]mit Folk og [z]deres Brødre skulle [aa]dømmes paa den store yderste Dag, ifølge Guds Ord, som er skrevet.

12. Og nu, angaaende denne Kong Benjamin: Han havde nogle Uroligheder iblandt sit eget Folk.

13. Og det skete ogsaa, at Lamaniternes Hær kom ned fra Nephis [bb]Land til Strid imod hans Folk. Men se, Kong Benjamin samlede sin Hær tilsammen, og han modstod dem; og han stred med sin egen Arms Styrke med [cc]Labans Sværd.

14. Og i Herrens Styrke strede de imod deres Fjender, indtil de havde dræbt mange Tusinder af Lamaniterne. Og det skete, at de strede imod Lamaniterne, indtil de havde uddrevet dem af alle deres Ejendomslande.

15. Og efter at der havde været falske Kristi, og deres Mund var tilstoppet, og de vare blevne straffede i Forhold til deres Forbrydelser;

16. Og efter at der havde været falske Profeter og falske Lærere og Prædikere iblandt Folket, og alle disse vare blevne straffede efter deres Forbrydelse; og efter at der havde været

---

r, Profeten Joseph Smith oversatte den første Del af Mormons Forkortelse, men Manuskriptet blev stjaalet, hvorfor han oversatte Indskriften paa Nephis mindre Plader, der indeholdt omtrent det samme. Se Pagtens Bog 3 og 10 Kap. *s*, Lamaniterne. *t*, 2 Nephi 30: 6. *u*, Mormons Forkortelse. *v*, de mindre Plader. *w*, de større Plader. *x*, 3 Nephi 5: 8—11. Morm. 4: 23. *y*, Nephiterne. *z*, Lamaniterne. *aa*, 2 Nephi 25: 18. 29: 11. 33: 11, 14, 15. 3 Nephi 27: 23—27. Ether 4: 8—10. 5: 4. *bb*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *cc*, se *a* 1 Nephi 4 Kap.

megen Strid og Uenighed og Frafald til Lamaniterne, se, da skete det, at Kong Benjamin ved Hjælp af de hellige Profeter, som vare iblandt hans Folk, atter oprettede Fred i Landet.

17. Thi se, Kong Benjamin var en hellig Mand, og han regjerede over sit Folk i Retfærdighed. Og der var mange hellige Mænd i Landet, og de talede Guds Ord med Kraft og med Myndighed, og de talede med megen [dd]Strenghed paa Grund af Folkets Haardnakkenhed.

18. Og ved deres Hjælp oprettede Kong Benjamin derfor endnu engang Fred i Landet, idet han saa vel som Profeterne anvendte al sin Legemsstyrke og sin ganske Sjæls Evner.

MOSIAHS BOG.

1 KAPITEL.

1. Og der var nu ikke mere Strid i hele [a]Zarahemlas Land, iblandt alt det Folk, som tilhørte Kong Benjamin, saa at Kong Benjamin havde vedvarende Fred i sine øvrige Dage.

2. Og han havde tre Sønner, og han kaldte dem Mosiah og Helorum og Helaman. Og han lod dem undervise i [b]alt sine Fædres Sprog, for at de derved maatte blive til forstandige Mænd, og at de maatte have Kundskab om de Profetier, som bleve ytrede ved deres Fædres Mund og indgivne dem af Herren.

3. Og ligeledes underviste han dem om de Optegnelser, som vare indgravne paa [c]Messingpladerne, sigende: Mine Sønner, jeg ønsker, at I skulle ihukomme, at dersom det ikke var for disse Plader, som indeholde disse Optegnelser og disse Bud, maatte vi nu have forsmægtet i Uvidenhed, idet vi ikke kjendte Guds Hemmeligheder;

4. Thi det var ikke muligt, at vor Fader Lehi kunde have erindret alle disse Ting, eller have fortalt dem til sine Børn, uden ved Hjælp af disse Plader; thi da han var bleven [d]undervist i Ægypternes Sprog, kunde han læse disse Indgravninger og lære dem til sine Børn, saa at de derved kunde lære deres

dd, se a 1 Nephi 16 Kap.

a, se h Omni 1 Kap. *b,* Vers 4. 1 Nephi 1: 2. Morm. 9: 32. c, se a 1 *Nephi 3 Kap. d,* se *b.*

Børn dem, og saaledes opfylde Guds Bud indtil denne nærværende Tid.

5. Jeg siger eder, mine Sønner, havde det ikke været for
disse Ting, som ere blevne holdte og bevarede ved Guds Haand,
paa det at vi kunde læse om hans Hemmeligheder og forstaa
dem, og altid have hans Bud for vore Øjne, da vilde vore
Fædre have været nedsunkne i Vantro, og vi skulde have været
ligesom vore Brødre, Lamaniterne, der ikke vide Noget om
disse Ting, eller ikke en Gang tro dem, naar de blive belærte om dem, paa Grund af deres Fædres [e]Traditioner, hvilke
ikke ere rigtige.

6. O, mine Sønner, jeg ønsker, at I skulle ihukomme, at
disse Ord ere sande, og ligeledes, at disse Optegnelser ere
sande. Og betragter Nephis Plader, som indeholde vore Fædres
Optegnelser og Ord fra den Tid, da de forlode Jerusalem indtil nu; de ere ogsaa sande, og vi kunne vide det med Vished,
thi vi have dem for vore Øjne.

7. Og nu, mine Sønner, jeg ønsker, at I ville ihukomme
at ransage dem flittigt, saa at I maa drage Nytte deraf; og
jeg ønsker, at I skulle holde Guds Bud, at det maa gaa eder
vel i Landet, ifølge de [f]Forjættelser, som Herren gav vore Fædre.

8. Og Kong Benjamin lærte sine Sønner mange flere Ting,
som ikke ere skrevne i denne Bog.

9. Og det begav sig, da Kong Benjamin havde afladet at
undervise sine Sønner, at han ældedes, og han saa', at han
meget snart maatte gaa alt Kjødets Gang; derfor ansaa han
det for passende at overlade Riget til en af sine Sønner.

10. Han lod derfor Mosiah bringe for sig; og disse ere de
Ord, som han talede til ham, sigende: Min Søn, jeg ønsker,
at du skal lade en Bekjendtgjørelse udgaa overalt i dette Land,
iblandt alt dette Folk, eller [g]Zarahemlas Folk og [h]Mosiahs
Folk, som bo i Landet, at de derved kunne samles tilsammen;
thi i Morgen vil jeg forkynde for dem med min egen Mund,
at [i]du er Konge og Regent over dette Folk, som Herren vor
Gud har givet os.

11. Og ydermere vil jeg give dette Folk et [j]Navn, at de
derved maa udmærke sig fremfor alt det Folk, som den Herre
Gud har bragt ud af Jerusalems Land; og dette gjør jeg, fordi
de have været et nidkjært Folk i at holde Herrens Befalinger.

12. Og jeg giver dem et Navn, som aldrig skal vorde udslettet, uden det sker formedelst Overtrædelse.

13. Ja, jeg siger dig ydermere, at dersom dette højst velsignede *Herrens Folk skulde* falde i Overtrædelse og blive et

---

e, se *n* Jakob 7 Kap. *f*, se *h* 2 Nephi 1 Kap. *g*, se *i* Omni 1 Kap. *h*, Nephiterne. *i*, Mos. 2: 30. 6: 3, 4. *j*, Vers 12. Mos. 5: 11.

ugudeligt og et horagtigt Folk, da vil Herren forsage dem, saa at de derved blive svage ligesom deres Brødre, og han vil ej mere beskjærme dem ved sin mageløse og vidunderlige Kraft, saaledes som han hidtil har beskjærmet vore Fædre.

14. Thi jeg siger dig, at dersom han ikke havde udstrakt sin Arm for at beskjærme vore Fædre, maatte de være faldne i Lamaniternes Hænder og blevne et Rov for deres Had.

15. Og det skete, efter at Kong Benjamin havde endt sin Tale til sin Søn, at han gav ham Befaling angaaende alle Rigets Anliggender.

16. Og ydermere gav han ham ogsaa Befaling angaaende de Optegnelser, som vare indgravne paa [k]Messingpladerne, og ligesaa angaaende [l]Nephis Plader og [m]Labans Sværd og [n]Kuglen eller Vejviseren, som vejledede vore Fædre gjennem Ørken, og hvilken var tilberedt ved Herrens Haand, at de derved maatte vejledes, hver og en i Forhold til den Agtpaagivenhed og Flid, som de viste ham.

17. Naar de derfor ikke vare trofaste, havde de ingen Lykke eller Fremgang paa deres Rejse, men bleve [o]drevne tilbage og paadroge sig Guds Mishag, og derfor bleve de straffede med Hunger og svære Lidelser, for at de kunde opvækkes til Ihukommelse om deres Pligter.

18. Og nu skete det, at Mosiah gik og gjorde, som hans Fader [p]havde befalet ham, og udstedte Bekjendtgjørelsen for alt Folket, som var i [q]Zarahemlas Land, at de derved maatte samles tilsammen og gaa op til [r]Templet for at høre de Ord, som hans Fader skulde tale til dem.

---

2 KAPITEL.

1. Og det skete, efter at Mosiah havde gjort, som hans Fader [a]havde befalet ham, og ladet en Bekjendtgjørelse udraabe overalt i Landet, at Folket forsamlede sig overalt i Landet, for at gaa op til [b]Templet og høre de Ord, som Kong Benjamin skulde tale til dem.

2. Og der var et stort Antal, ja, saa mange, at de ikke talte dem; thi de havde formeret sig overordentlig og tiltaget stærkt i Landet.

3. Og de toge af de Førstefødte af deres Hjorde, saa at de kunde ofre Takoffer og Brændoffer efter [c]Mose Lov;

---

k, se a 1 Nephi 3 Kap. l, se *f* 1 Nephi 1 Kap. m, se *a* 1 Nephi 4 Kap.
n, se l 1 Nephi 16 Kap. *o*, 1 Nephi 18: 12, 18. p, Vers 10. Mos. 2: 1.
q, se h Omni 1 Kap. *r*, se *h* 2 Nephi 5 Kap.

a, Mos. 1: 10, 18. *b*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. c, se o 2 Nephi 25 Kap.

4. Og at de maatte kunne opsende Taksigelse til Herren deres Gud, som havde ført dem ud af Jerusalems Land, og som havde udfriet dem af deres Fjenders Hænder, samt beskikket retfærdige Mænd til at være deres Lærere, og ligeledes en retfærdig Mand til at være deres Konge, som havde oprettet Fred i [d]Zarahemlas Land, og som havde lært dem at holde Guds Bud, saa at de maatte glæde sig og blive fyldte med Kjærlighed til Gud og alle Mennesker.

5. Og det skete, at da de kom op til [e]Templet, opsloge de deres Telte trindt omkring, hver Mand med sin Familie, bestaaende af hans Hustru og hans Sønner og hans Døtre, og deres Sønner og deres Døtre, fra den ældste ned til den yngste, hver Familie særskilt, den ene fra den anden.

6. Og de opsloge deres [f]Telte trindt omkring Templet, hver Mand med sit Telts Dør vendt imod Templet, at de saaledes kunde være i deres Telte og dog høre de Ord, som Kong Benjamin skulde tale til dem;

7. Thi Folkets Mangfoldighed var saa stor, at Kong Benjamin ikke kunde undervise dem alle indenfor Templets Mure; derfor lod han oprejse et [g]Taarn, saa at hans Folk derfra maatte kunne høre de Ord, som han skulde tale til dem.

8. Og det begav sig, at han begyndte at tale fra Taarnet til sit Folk, men de kunde for den store Mangfoldigheds Skyld ikke alle høre hans Ord; derfor lod han de Ord, som han talede, skrive og sende omkring iblandt dem, som ikke vare under Lyden af hans Røst, at ogsaa de maatte erholde hans Ord.

9. Og disse ere de Ord, som han talede og lod skrive: Mine Brødre, alle I, som have forsamlet eder, I, som kunne høre mine Ord, som jeg skal tale til eder denne Dag; thi jeg har ikke befalet eder at komme hid op for at ringeagte de Ord, som jeg skal tale, men at I skulle lytte til mig og aabne eders Øren, saa at I kunne høre, og eders Hjerter, saa at I kunne forstaa, og eders Sind, saa at Guds Hemmeligheder maa afsløres for eders Blikke.

10. Jeg har ikke befalet eder at komme her op, for at I skulle frygte mig, eller for at I skulle tænke, at jeg i og af mig selv er mere end et dødeligt Menneske;

11. Men, ligesom I, er jeg underkastet allehaande legemlige og aandelige Svagheder; alligevel er jeg bleven valgt af dette Folk og indviet af [h]min Fader samt ved Herrens Haand tilstedt at være Regent og Konge over dette Folk, og er bleven opholdt og bevaret ved hans mageløse Kraft, til at [i]tjene eder med *al den Magt, Sind og Styrke*, som Herren har givet mig.

---

d, se *h* Omni 1 Kap. *e*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *f*, se h 2 Nephi 5 Kap. *g*, Vers 8. *h*, Omni 1: 23, 24. *i*, Vers 14, 16—19.

12. Jeg siger eder, at da det er bleven mig tilstedt at tilbringe mine Dage i eders Tjeneste indtil denne Tid, har jeg ikke tragtet efter Guld eller Sølv eller nogen som helst af eders Rigdomme.

13. Ej heller har jeg tilladt, at I skulde indesluttes i Fængsler, eller at I skulde gjøre hverandre til Slaver, eller at I skulde myrde eller plyndre eller stjæle eller bedrive Hor, og jeg har heller ikke tilladt eder at udøve nogen Slags Ugudelighed, men har lært eder, at I skulle holde Herrens Bud i alt det, han har befalet eder.

14. Og jeg har endog selv arbejdet med mine egne Hænder, paa det jeg maatte tjene eder, og at I ikke skulde blive betyngede med Skatter, og at der ikke skulde blive eder Noget paalagt, som var tungt at bære; og I ere selv Vidner i Dag til alle disse Ting, som jeg har talet.

15. Men, mine Brødre, jeg har ikke gjort dette for at rose mig, ej heller siger jeg dette for derved at beskylde eder; men jeg siger det, for at I maa vide, at jeg i Dag kan svare med en ren Samvittighed for Gud.

16. Se, jeg siger eder, at fordi jeg sagde til eder, at jeg havde tilbragt mine Dage i eders [j]Tjeneste, ønsker jeg ikke at rose mig, thi jeg har ikkun staaet i Guds Tjeneste.

17. Og se, jeg siger eder dette, paa det I maa erholde Visdom, at I maa lære, at naar I ere i eders Medmenneskers Tjeneste, ere I ikkun i eders Guds Tjeneste.

18. Se, I have kaldt mig eders Konge; og dersom jeg, hvem I kalde eders Konge, arbejder for at tjene eder, burde I da ikke arbejde for at tjene hverandre?

19. Og atter, hvis jeg, hvem I kalde eders Konge, som har tilbragt sine Dage i [k]eders Tjeneste og dog har været i Guds Tjeneste, fortjener nogen Tak af eder, o, hvor meget burde I da ikke takke eders himmelske Konge!

20. Jeg siger eder, mine Brødre, at dersom I skulde yde al den Tak og Pris, som eders ganske Sjæl formaar, til den Gud, som har skabt eder, og som har opholdt og bevaret eder samt skjænket eder Glæde og tilladt eder at leve i Fred med hverandre —

21. Jeg siger eder, at dersom I skulde tjene ham, som har skabt eder fra Begyndelsen af, og som bevarer eder fra Dag til Dag ved at forunde eder Aande, saa at I kunne leve og røres samt handle efter eders egen Villie, ja, endog understøtter eder fra Øjeblik til Øjeblik — jeg siger, at dersom I skulde tjene ham af eders ganske Sjæl, vilde I dog være unyttige Tjenere.

22. Og se, Alt, hvad han fordrer af eder, er, at I skulle *holde hans Bud*, og han har [l]lovet eder, at dersom I ville

---

j, Vers 11, 17—19. k, Vers 11, 16—18. l, se h 2 Nephi 1 Kap.

holde hans Bud, da skal det gaa eder vel i Landet; og han afviger aldrig fra det, han har sagt; om I derfor holde hans Bud, velsigner han eder og gjør eder lykkelige.

23. Og nu for det Første har han skabt eder og skjænket eder eders Liv, for hvilket I ere ham skyldige.

24. Og for det Andet fordrer han, at I skulle gjøre, som han har befalet eder, for hvilket han uopholdelig velsigner eder, om I gjøre det; og saaledes har han belønnet eder. Og I ere ham endnu skyldige, og dette ville I vedblive at være i al Evighed; hvad have I da at rose eder af?

25. Og nu spørger jeg: Kunne I sige Noget om eder selv? Jeg siger eder, nej. I kunne ikke sige, at I ere endog saa meget som Jordens Støv, dog bleve I skabte af Jordens [m]Støv; men se, det tilhører ham, som skabte eder.

26. Og jeg, endog jeg, hvem I kalde eders Konge, er ikke bedre, end I ere; thi jeg er ogsaa af Støv. Og I se, at jeg er gammel og er ved at tilbagegive dette dødelige Hylster til dets Moderjord.

27. Derfor, ligesom jeg sagde til eder, at jeg havde [n]tjent eder og vandret med en god Samvittighed for Gud, saa har jeg paa denne Tid foraarsaget, at I skulle forsamle eder, paa det at jeg maatte findes ulastelig, og at eders Blod ikke skulde komme over mig, naar jeg skal staa for at dømmes af Gud efter de Ting, som han har befalet mig angaaende eder.

28. Jeg siger eder, at jeg har ladet eder forsamle tilsammen, paa det jeg maatte rense mine Klæder fra eders Blod paa denne Tid, da jeg er ved at gaa ned i min Grav, saa at jeg kan gaa bort i Fred, og min udødelige Aand kan forene sig med de himmelske [o]Kor i at lovsynge og prise en retfærdig Gud.

29. Og ydermere siger jeg eder, at jeg har ladet eder forsamle for at kunne forkynde eder, at jeg ikke længere kan være eders Lærer, ej heller eders Konge.

30. Thi selv nu skjælver mit hele Legeme saare meget, medens jeg forsøger at tale til eder; men den Herre Gud staar mig bi, og han tilsteder mig at tale til eder, og har befalet mig, at jeg i Dag skal kundgjøre for eder, at min Søn Mosiah er [p]Konge og Regent over eder.

31. Og nu, mine Brødre, ønsker jeg, at I skulle gjøre, som I hidtil have gjort. Ligesom I have holdt mine Befalinger og min Faders Befalinger, og det har gaaet eder vel, og I bleve bevarede fra at falde i eders Fjenders Hænder, saa skal det være, dersom I ville adlyde min Søns Befalinger eller Guds

---

m, 2 Nephi 2: 15. *29: 7. Jakob* 4: 9. Mos. 4: 21. 7: 27. 28: 17. Alma 18: 28, 34, 36. *22: 10—18. 42: 2. Morm. 6: 15.* 9: 11, 12, 17. Ether 3: 15, 16. Moro. 10: 3.
n, Vers 11, 12, 14—19. *o, Morm. 7: 7.* p, Mos. 1: 10. 6: 3, 4.

Befalinger, som skulle gives eder ved ham; I skulle trives i Landet, og eders Fjender skulle ingen Magt have over eder.

32. Men, o, mit Folk, vogter eder, at der ikke opstaar Uenighed iblandt eder, og I finde Behag i at adlyde den [q]onde Aand, som blev omtalt af min Fader Mosiah.

33. Thi se, et Ve er udtalt over den, som finder Behag i at adlyde denne Aand; thi dersom han hengiver sig til at adlyde den samt forbliver i og dør i sine Synder, paadrager han Fordømmelse for sin egen Sjæl; thi han faar til Løn en [r]evig Straf, fordi han har overtraadt Guds Lov tværtimod sin egen Kundskab.

34. Jeg siger eder, at der er ikke Nogen iblandt eder, med Undtagelse af eders smaa Børn, som ikke ere blevne underviste om disse Ting, og som ikke veed, at I ere for evigt eders himmelske Fader skyldige at overlade til ham Alt, hvad I have og ere; og I ere ligeledes blevne underviste om de [s]Optegnelser, som indeholde Profetierne, der udtaledes af de hellige Profeter, ja, lige ned til den Tid, da vor Fader Lehi forlod Jerusalem;

35. Og ligeledes alt det, der indtil nu er talet af vore Fædre. Og se, ogsaa de talede det, som blev dem befalet af Herren; derfor ere de retfærdige og sande.

36. Og nu siger jeg eder, mine Brødre, at dersom I, efter at I ere blevne underviste og have faaet Kundskab om alle disse Ting, skulde overtræde og vandre tværtimod det, som er talet, da drage I eder selv tilbage fra Herrens Aand, saa at den ikke kan have nogen Plads hos eder til at lede eder paa Visdommens Sti, saa at I kunne vorde velsignede og lykkelige samt vorde bevarede.

37. Jeg siger eder, at den, som gjør dette, han gjør sig skyldig i aabenbar Opstand imod Gud, derfor finder han Behag i at adlyde den [t]onde Aand, og bliver en Fjende af al Retfærdighed; og derfor har Herren intet Rum i ham, thi han bor ikke i vanhellige Templer.

38. Derfor, om en saadan Mand ikke omvender sig, men forbliver og dør som en Fjende af Gud, opvækker den guddommelige Retfærdigheds Fordringer hans udødelige Sjæl til en levende Bevidsthed om hans Brøde, hvilket bringer ham til at vige tilbage for Herrens Aasyn, og fylder hans Bryst med Nag og Smerte og Angest, hvilket er [u]ligt en uudslukkelig Ild, hvis Luer opstige i al Evighed.

39. Og nu siger jeg eder, at Barmhjertigheden har intet Krav paa en saadan Mand; derfor er hans endelige Dom at lide en [v]uendelig Pine.

---

q, se i 2 Nephi 2: 37. 9: 39. 18: 19. 28: 20—22. 32: 8. Mos. 3: 6. 4: 14. 16: 3. *Alma 3: 26, 27. 5: 20, 39—42.* 30: 42, 53. 34: 34, 35, 39. 40: 13, 14. Hela. 7: 15, 16. *13: 37. 3 Nephi 27:* 11, 32. Morm. 1: 19. 5: 18. Moro. 7: 11—14, 17. 10: 30. *r, se m Jakob 6 Kap.* *s,* Messingpladerne. *t,* se q. *u,* se m Jakob 6 Kap. *v, se m Jakob 6 Kap.*

40. Og alle I gamle Mænd, og ligeledes I unge Mænd, og I smaa Børn, som kunne forstaa mine Ord, — thi jeg har talet tydeligt til eder, at I maatte forstaa, — jeg beder, at I maa opvaagne til Ihukommelse om deres skrækkelige Tilstand, som ere faldne i Overtrædelse.

41. Og ydermere ønsker jeg, at I ville tænke paa deres velsignede og lykkelige Tilstand, der holde Guds Bud. Thi se, de blive velsignede i alle Ting, baade timelige og aandelige; og dersom de vedblive trofaste indtil Enden, blive de annammede i Himmelen for at bo hos Gud i evigvarende Salighed. O, ihukommer, ihukommer, at disse Ting ere sande, thi den Herre Gud har talet dem.

---

3 KAPITEL.

1. Og atter, mine Brødre, beder jeg om eders Opmærksomhed, eftersom jeg har noget mere at tale til eder; thi se, jeg har Noget at meddele eder angaaende det Tilkommende.

2. Og det, som jeg skal sige eder, er mig kundgjort af en Engel fra Gud. Og han sagde til mig: Vaagn op! Og jeg vaagnede, og se, han stod for mig.

3. Og han sagde til mig: Vaagn op og hør de Ord, som jeg skal sige dig; thi se, jeg er kommen for at kundgjøre dig godt Budskab om stor Glæde.

4. Thi Herren har hørt dine Bønner og har dømt om din Retfærdighed samt sendt mig for at forkynde dig dette, saa at du kan fryde dig, og at du kan kundgjøre det for dit Folk, at de ligeledes kunne fyldes med Glæde.

5. Thi se, Tiden kommer, og er ikke langt borte, da Herren, den Almægtige, som regjerer, som var og [a]er fra al Evighed til al Evighed, skal komme ned fra Himmelen med Kraft iblandt Menneskenes Børn, og skal bo i et jordisk [b]Tabernakel, og skal gaa omkring iblandt Menneskene, og gjøre [c]kraftige Gjerninger, saasom at helbrede de Syge, oprejse de Døde, bringe de Lamme til at gaa, de Blinde til at faa deres Syn, de Døve til at høre samt helbrede for alle Slags Sygdomme.

6. Og han skal udkaste Djævle eller de [d]onde Aander, som bo i Menneskenes Børns Hjerter.

7. Og se, han skal lide Fristelser og legemlige [e]Smerter, Hunger, Tørst og Møje, ja, mere end Menesker kunne udholde, uden at det forvolder Døden; thi se, Blod kommer fra hver en

---

a, 2 Nephi 19: 6. 26: 12. Mos. 15: 1—5. Alma 11: 38, 39, 44. 13: 7—9. Hela. 14: 12. Moro. 7: 22. 8: 18. Pagtens Bog 39: 1. 29: 33. 76: 4. *b*, 1 Nephi 9: 18—21. 2 Nephi 2: 4. 6: 9. 9: 5. 25: 12. 32: 6. Mos. 7: 27. 15: 1—7. Alma 7: 9—13. 19: 13. Hela. 14: 4. 3 Nephi 1: 14. 9: 15, 16. 10: 18, 19. 11: 8—15. Morm. 3: 21. *c*, 1 Nephi 11: 31. 2 Nephi 10: 4. 26: 13. Alma 7: 11. d, se q Mos. 2 Kap. *e*, se s 2 Nephi 9 Kap.

Pore, saa stor skal hans Angest være for hans Folks Synders og Vederstyggeligheders Skyld.

8. Og han skal kaldes Jesus Kristus, Guds Søn, Himmelens og Jordens Fader, som har skabt alle Ting fra Begyndelsen; og hans Moder skal kaldes [f]Maria.

9. Og se, han kommer til sine egne, paa det at Frelse maa komme til Menneskenes Børn formedelst Tro paa hans Navn; og uagtet alt dette skulle de dog betragte ham som et Menneske og sige, at han har en Djævel, og de skulle hudstryge og [g]korsfæste ham.

10. Og han skal opstaa fra de Døde paa den [h]tredie Dag, og se, han staar for at dømme Verden. Og se, alt dette sker, paa det en retfærdig Dom maa komme over Menneskenes Børn.

11. Thi se, hans Blod [i]forsoner ogsaa for deres Synder, som ere faldne formedelst Adams Overtrædelse, og som ere døde uden Kundskab om Guds Villie angaaende dem, eller som have syndet i [j]Uvidenhed.

12. Men Ve, Ve den, som veed, at han strider imod Gud; thi Frelse kommer ikke til nogen saadan, uden det sker formedelst Omvendelse og Tro paa den Herre Jesus Kristus.

13. Og den Herre Gud har sendt sine hellige Profeter iblandt alle Menneskenes Børn, for at kundgjøre disse Ting for alle Slægter, Folk og Tungemaal, paa det at Hver og En, som tror, at Kristus skal komme, kan derved faa Forladelse for sine Synder, og fryde sig med overmaade stor Glæde, ja, som om han allerede var kommen iblandt dem.

14. Dog saa' den Herre Gud, at hans Folk var et haardnakket Folk, og han gav dem en Lov, nemlig [k]Mose Lov.

15. Og han viste dem mange Tegn og Undere og Forbilleder og Lignelser med Hensyn til hans Komme, og hellige Profeter talede ogsaa til dem om hans Komme, og dog forhærdede de deres Hjerter og forstode ikke, at Mose Lov gavner Intet, uden [l]formedelst Forsoningen ved hans Blod;

16. Og om det var muligt, at smaa Børn kunde synde, da kunde endogsaa de ikke blive frelste, men jeg siger dig, de ere salige; thi se, ligesom de falde i Adam eller af Naturen, saa er Kristi Blod en Forsoning for [m]deres Synder.

17. Og ydermere siger jeg dig, at intet andet Navn skal gives, ej heller nogen anden Vej eller Middel, hvorved Frelse kan komme til Menneskenes Børn, uden i og ved Kristi, Herren den Almægtiges Navn.

---

f, Alma 7: 10. *g*, 1 Nephi 11: 33. 19: 10, 13. 2 Nephi 6: 9. 10: 3. 25: 13. *Mos. 15: 7. 3 Nephi 11: 14, 15.* *h*, 1 Nephi 19: 10. 2 Nephi 25: 13. Hela 14: 20, 27. *3 Nephi 10: 9.* *i*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *j*, 2 Nephi 9: 25, 26. Mos. 8: 20—22. *15: 24, 25. Alma 9: 15, 16.* 29: 5. 42: 21. Hela. 15: 14, 15. Moro. 8: 22. *k*, se o *2 Nephi 25 Kap.* *l*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *m*, Vers 18, 19. Mos. 15: 25. Moro *8: 8, 12, 22.*

18. Thi se, han dømmer, og hans Dom er retfærdig, og [n]Barnet, som dør i dets tidlige Alder, fortabes ikke, men Menneskene bringe Fordømmelse over deres egne Sjæle, medmindre de ydmyge sig og blive som smaa Børn samt tro, at Frelse var og er og skal komme i og ved Kristi, Herren den Almægtiges [o]forsonende Blod.

19. Thi det naturlige Menneske er en Fjende af Gud, og har været det siden Adams Fald, og vil vedblive at være det i al Evighed, medmindre det underkaster sig den Helligaands Ledelse, aflægger det naturlige Menneske og bliver en Hellig, formedelst Forsoningen ved den Herre Kristus, samt bliver som et Barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, taalmodig, fuld af Kjærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at paalægge det, ligesom et Barn underkaster sig sin Fader.

20. Og ydermere siger jeg dig, at den Tid skal komme, da Kundskaben om en Frelser skal udbredes iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.

21. Og se, naar den Tid kommer, skal Ingen, undtagen [p]smaa Børn, findes ustraffelige for Gud, uden formedelst Omvendelse og Tro paa Herren den almægtige Guds Navn.

22. Og endog paa den Tid, naar du har lært dit Folk det, som Herren din Gud har befalet dig, da findes de ikke mere skyldfrie for Guds Aasyn, uden ifølge de Ord, som jeg har talet til dig.

23. Og nu se, jeg har talet de Ord, som den Herre Gud har befalet mig.

24. Og saa siger Herren: De skulle staa som et klart Vidnesbyrd imod dette Folk paa Dommens Dag, hvorefter de skulle blive dømte, ethvert Menneske efter sine Gjerninger, hvad enten de ere gode eller onde;

25. Dersom de ere onde, da overgives de til en frygtelig Beskuelse af deres egne Synder og Vederstyggeligheder, hvilket bringer dem til at gyse tilbage fra Herrens Aasyn i en Tilstand af Elendighed og [q]evig Pine, hvorfra de ikke kunne vende tilbage; derfor have de bragt Fordømmelse over deres egne Sjæle.

26. Thi de have drukket af Guds Vredes Bæger, hvilket Retfærdigheden ej mere kunde forhindre dem i, end den kunde forhindre Adam fra at falde, fordi han tog af den forbudne Frugt; derfor kunde Barmhjertighed for evigt ikke mere have nogen Fordring paa dem.

27. Og deres Pine er [r]lig en Sø af Ild og Svovl, hvis Luer ere uudslukkelige, og hvis Røg opstiger i al Evighed. Saaledes har Herren befalet mig. Amen.

---

n, se m. *o, se f 2 Nephi 2 Kap.* *p, se m.* *q, se m Jakob 6 Kap.*
r, se m Jakob 6 Kap.

4 KAPITEL.

1. Og nu skete det, at da Kong Benjamin havde ophørt med at tale de Ord, som vare blevne ham givne af [a]Herrens Engel, kastede han sine Øjne trindt omkring paa Mængden, og se, de vare faldne til Jorden, thi Herrens Frygt var kommen over dem.

2. Og de havde set dem selv i deres egen kjødelige Tilstand at være ringere end Støvet paa Jorden. Og de raabte alle højt med een Stemme, sigende: O vær barmhjertig og anvend Kristi [b]forsonende Blod, saa at vi maa faa Tilgivelse for vore Synder, og at vore Hjerter maa blive rensede, thi vi tro paa Jesus Kristus, Guds Søn, som skabte Himmelen og Jorden og alle Ting, han, som skal komme ned iblandt Menneskenes Børn.

3. Og det skete, efter at de havde talet disse Ord, at Herrens Aand kom over dem, og de fyldtes med Glæde, thi de havde faaet Forladelse for deres Synder og Samvittighedsfred, formedelst den overordentlig store Tro, som de havde paa Jesus Kristus, der skulde komme, ifølge de Ord, som Kong Benjamin havde talet til dem.

4. Og Kong Benjamin aabnede atter sin Mund og begyndte at tale til dem, sigende: Mine Venner og mine Brødre, mine Slægtninge og mit Folk, jeg vil atter bede om eders Opmærksomhed, saa at I kunne høre og forstaa de øvrige af mine Ord, som jeg skal tale til eder.

5. Thi se, Kundskaben om Guds Godhed har denne Gang vakt eder til Bevidsthed om eders Intethed og eders uværdige og faldne Tilstand;

6. Jeg siger eder, at I ere komne til Kundskab om Guds Godhed og hans mageløse Magt, hans Visdom, hans Taalmodighed og Langmodighed mod Menneskenes Børn, og ligesaa om [c]Forsoningen, som har været beredt, fra Verdens [d]Grundvold blev lagt, paa det at Frelse derved maatte komme til den, som forlader sig paa Herren, samt beflitter sig paa at holde hans Bud og vedbliver i Troen indtil sit Livs Ende — jeg mener det dødelige Legemes Liv.

7. Jeg siger, at en saadan er den, som faar Frelse formedelst [e]Forsoningen, som er beredt fra Verdens Begyndelse af for hele Menneskeslægten, som nogensinde var til siden Adams Fald, eller som er eller nogensinde skal blive til indtil Verdens Ende.

8. Og dette er Midlerne, hvorved Frelsen kommer. Og der er ingen anden Frelse end denne, som er omtalt; ej heller er

---

a, Mos. 3: 2. *b,* se *f* 2 Nephi 2 Kap. *c,* se *f* 2 Nephi 2 Kap. *d,* Vers 7. *Mos. 18: 13.* Alma 12: 25, 30. 13: 3, 5, 7, 8. 18: 39. 22: 13. 42: 26. Hela. 5: 47. *3 Nephi 1: 14. 26: 5.* Ether 3: 14. *e,* se *f* 2 Nephi 2 Kap.

der nogen Betingelse, hvorpaa man kan blive frelst, undtagen de Betingelser, som jeg har omtalt for eder.

9. Tror paa Gud, tror, at han er til, og at han skabte alle Ting, baade i Himmelen og paa Jorden; tror, at han har al Visdom og al Magt, baade i Himmelen og paa Jorden; tror, at Mennesket fatter ikke alle de Ting, som Herren kan fatte.

10. Og atter, tror, at I maa angre eders Synder og forsage dem samt ydmyge eder for Gud og i Hjertets Oprigtighed bede, at han vil tilgive eder; og nu, dersom I tro alle disse Ting, ser til, at I gjøre dem.

11. Og atter siger jeg eder, som jeg før har sagt, at eftersom I ere komne til Kundskab om Guds Herlighed, eller om I have kjendt hans Godhed og have smagt hans Kjærlighed samt faaet Forladelse for eders Synder, hvilket foraarsager saadan overordentlig stor Glæde i eders Sjæle, saa ønsker jeg, at I skulle ihukomme og altid beholde i Erindring Guds Storhed og eders egen Intethed samt hans Godhed og Langmodighed imod eder, uværdige Skabninger, og ydmyge eder i den dybeste Ydmyghed, paakalde Herrens Navn dagligen og staa bestandige i Troen paa det, som skal komme, hvilket blev talet ved [f]Englens Mund.

12. Og se, jeg siger eder, at dersom I gjøre dette, skulle I altid glæde eder og blive fyldte med Guds Kjærlighed samt altid have Forladelse for eders Synder; og I skulle voxe i Kundskaben om hans Herlighed, som skabte eder, eller i Kundskaben om det, som er ret og sandt.

13. Og I ville ikke have Tilbøjelighed til at forurette hverandre, men til at leve fredsommeligt og give hvert Menneske, hvad ham tilkommer.

14. Og I ville ikke tilstede eders Børn at gaa hungrige eller nøgne, ej heller ville I tilstede, at de overtræde Guds Love og strides og kives med hverandre, samt tjene [g]Djævelen, som er Syndens Herre, og som er den onde Aand, om hvilken vore Fædre have talet; han, som er en Fjende af al Retfærdighed.

15. Men I ville lære dem at vandre paa Sandhedens og Dydens Veje; I ville lære dem at elske og tjene hverandre.

16. Og I ville ogsaa selv hjælpe dem, som have eders Bistand behov; I ville meddele af eders Formue til den, der er trængende, og I ville ikke tillade, at [h]Betlerens Bøn kommer til eder forgjæves, eller at han bortvises for at omkomme.

17. Du vil maaske sige: Det Menneske har selv forvoldt sin Elendighed, derfor vil jeg tilbageholde min Haand og ikke

---

f, se *a*. *g*, se *q* Mos. 2 Kap. *h*, Vers 19, 20, 22—25.

give ham af min Føde, ej heller uddele til ham af mit Gods, at han ikke skal lide; thi hans Straf er retfærdig.

18. Men jeg siger dig, o Menneske, at hvo som helst, der gjør dette, har stor Aarsag til Anger, og uden at han omvender sig fra det, som han har gjort, omkommer han for evigt og har ingen Del i Guds Rige.

19. Thi se, ere vi ikke alle [i]Betlere? Ere vi ikke alle afhængige af det samme Væsen, Gud selv, for alt det Gods, vi have, baade Føde og Klæder, Guld og Sølv, og alle de Rigdomme af ethvert Slags, som vi eje?

20. Og se, endog nu have I paakaldt hans Navn og bedet om Forladelse for eders Synder; og har han ladet eder bede forgjæves? Nej; han har udgydt sin Aand over eder og har ladet eders Hjerter fyldes med Glæde og eders Mund tillukkes, saa at I ikke kunde udtrykke eder; saa overmaade stor var eders Glæde.

21. Og nu, dersom Gud, som har skabt eder, og paa hvem eders Liv og alt det, I have og ere, beror, skjænker eder, [j]hvad som helst I bede om paa den rette Maade i Tro, stolende paa, at I skulle faa, o, burde I da ikke meddele hverandre af de Midler, I have?

22. Og dersom I dømme det Menneske, som henvender sin Bøn til eder om eders Midler, for at han ikke skal omkomme, og I fordømme ham, hvor meget mere retfærdig vil ikke eders Fordømmelse blive, fordi I tilbageholde eders Gods, som ikke tilhører eder, men Gud, hvem ogsaa eders Liv tilhører; og dog opsende I ingen Bøn, ej heller omvende I eder fra det, som I have gjort.

23. Jeg siger eder, Ve en saadan, thi hans Gods skal forgaa tilligemed ham; og jeg siger nu dette til dem, som ere rige paa denne Verdens Gods.

24. Og atter siger jeg til de Fattige: I, som Intet have, og dog have tilstrækkeligt, saa at I leve fra Dag til Dag; jeg mener alle I, som [k]nægte Betleren, fordi I Intet have; jeg ønsker, at I vilde sige i Eders Hjerter: Jeg giver Intet, fordi jeg ikke har Noget, men dersom jeg havde, vilde jeg give.

25. Og nu, dersom I sige dette i eders Hjerter, da ere I skyldfrie, men ellers ere I fordømte, og eders Fordømmelse er retfærdig, thi I begjære det, som I ikke have annammet.

26. Og nu, for disse Tings Skyld, som jeg har talet til eder, nemlig, at I kunne blive ved at have Forladelse for eders Synder fra Dag til Dag, at I kunne vandre skyldfrie for Gud, ønsker jeg, at I skulle meddele af eders Gods til de Fattige, hvert Menneske efter sin Evne, saasom at [l]føde de Hungrige,

---

i, se h. *j, se e* 2 Nephi 32 Kap. k, se h. l, 2 Nephi 26: 30. Jakob 2: 19. *Mos. 18: 27—29.* 21: 17. Alma 1: 27, 30. 4: 12, 13. 34: 28, 29. 3 Nephi 12: 42. *13: 1—4.* 4 *Nephi 1: 3.* Morm. 8: 37, 39. Moro. 7: 6—8.

klæde de Nøgne, besøge de Syge og yde dem Lindring, baade
aandelig og legemlig, i Forhold til deres Behov.
27. Og ser til, at alt dette gjøres med Visdom og Orden;
thi der forlanges ikke, at en Mand skal løbe hurtigere, end han
har Styrke til. Og atter, det er nødvendigt, at han maa være
flittig, saa at han derved kan vinde Belønningen; derfor maa
alle Ting ske med Orden.
28. Og jeg ønsker, at I skulle ihukomme, at hvo som helst
iblandt eder, der [m]laaner af sin Næste, skal give det, som han
laaner, tilbage, ifølge hans Løfte; thi ellers begaar han Synd,
og han vil maaske bringe sin Næste til ligeledes at begaa Synd.
29. Og endelig, jeg kan ikke sige eder alle de Ting, hvormed I kunne begaa Synd; thi dertil gives der forskjellige Veje
og Midler, ja, saa mange, at jeg ikke kan opregne dem.
30. Men saa meget kan jeg sige eder, at dersom I ikke vogte
eder og eders Tanker, Ord og Gjerninger, samt iagttage Guds
Befalinger og vedblive i Troen paa, hvad I have hørt om Herrens Tilkommelse indtil eders Livs Ende, da skulle I omkomme.
Og nu, o Menneske, husk derpaa, og omkom ikke.

---

5 KAPITEL.

1. Og nu skete det, at da Kong Benjamin saaledes havde
talet til sit Folk, sendte han Bud ud iblandt dem, ønskende
at faa at vide af sit Folk, om de troede de Ord, som han
havde talet til dem.
2. Og de raabte alle med een Røst, sigende: Ja, vi tro alle
de Ord, som du har talet til os, og vi vide ogsaa, at de ere
visse og sande, formedelst Herren den Almægtiges Aand, som
har bevirket en stor Forandring i os, eller i vore Hjerter, saa
at vi ikke mere have Tilbøjelighed til at gjøre Ondt, men at
gjøre Godt bestandigt.
3. Og formedelst Guds grænseløse Godhed og Aandens Tilkjendegivelser have vi ogsaa et klart Blik om det Tilkommende,
og dersom det var nødvendigt, kunde vi profetere om alle Ting.
4. Og det er vor Tro paa det, som vor Konge har talet til
os, der har bragt os til denne store Kundskab, hvorved vi
glæde os med saa overordentlig stor Glæde.
5. Og vi ere villige til at indgaa den Pagt med vor Gud,
at vi ville gjøre hans Villie og være lydige mod hans Bud i Alt,
hvad han befaler os, i alle vore øvrige Dage, saa at vi ikke

m, 3 Nephi 12: 42.

skulle paaføre os en [a]evig Straf, som talet er ved [b]Englen, og at vi ikke skulle drikke af Guds Vredes Bæger.

6. Og nu, disse ere de Ord, som Kong Benjamin ønskede at høre; derfor sagde han til dem: I have talet de Ord, som jeg ønskede, og Pagten, som I have gjort, er en retfærdig Pagt.

7. Og nu, formedelst Pagten, som I have gjort, skulle I kaldes Kristi Børn, hans Sønner og hans Døtre; thi se, i Dag har han født eder aandeligen; thi I sige, at eders Hjerter ere forandrede formedelst Troen paa hans Navn; derfor ere I [c]fødte af ham og ere blevne hans Sønner og hans Døtre.

8. Og ved dette Middel ere I frigjorte, og der er intet andet Hoved, hvorved I kunne blive frigjorte. Der gives intet [d]andet Navn, hvorved Frelse kommer; derfor ønsker jeg, at I skulle [e]paatage eder Kristi Navn, alle I, som have gjort Pagt med Gud, at I ville være lydige indtil eders Livs Ende.

9. Og det skal ske, at hvo, som gjør dette, skal blive funden ved Guds højre Side, og han skal kjende det Navn, ved hvilket han kaldes, thi han skal kaldes ved Kristi [f]Navn.

10. Og det skal ske, at hvo, som ikke paatager sig Kristi Navn, maa kaldes ved et andet Navn; og han skal findes ved Guds venstre Side.

11. Og jeg ønsker ogsaa, at I skulle erindre, at det er Navnet, som jeg sagde, jeg skulde give til eder, og som [g]aldrig skulde udslettes, uden det sker formedelst Overtrædelse. Derfor vogter eder, at I ikke overtræde, saa at Navnet ikke bliver udslettet af eders Hjerter.

12. Jeg siger eder, jeg ønsker, at I skulle ihukomme, altid at beholde [h]Navnet skrevet i eders Hjerter, saa at I ikke skulle blive fundne ved Guds [i]venstre Side, men at I maatte høre og kjende Røsten, hvorved I skulle kaldes, og ligeledes Navnet, hvorved han skal kalde eder.

13. Thi hvorledes kjender en Mand den Herre, som han ikke har tjent, og som er en Fremmed for ham og langt borte fra hans Hjertes Tanker og Attraaer?

14. Og atter: Tager en Mand et Asen, som tilhører hans Næste, og føder det? Jeg siger, nej; han vil end ikke tilstede det at æde iblandt hans Hjorde, men vil jage det bort og drive det ud. Jeg siger eder, at saaledes skal det være med eder, dersom I ikke kjende [j]Navnet, hvorved I kaldes.

15. Derfor ønsker jeg, at I skulle være standhaftige og urok-

---

a, se *m* Jakob 6 Kap. *b*, Mos. 3: 2, 3. 4: 1. *c*, Mos. 27: 24—27. Alma *5: 14, 49. 22: 15.* 36: 23, 26. 38: 6. *d*, 1 Nephi 10: 6. 2 Nephi 2: 8. 11: 6. *25: 20. 31: 21. Mos. 4:* 8. 13: 28. 15: 19. 16: 4. Alma 21: 9. 34: 9. 38: 9. *e, Vers 9—14. Mos. 26: 18, 24.* Alma 5: 38. 34: 38. 3 Nephi 27: 5—9. Morm. 8: 38. *f, se e. g, Mos. 1: 11, 12. h*, se *e*. *i*, Vers 10. *j*, se *e*.

kelige, altid rige paa gode Gjerninger, saa at Kristus, [k]Herren den almægtige Gud, kan besegle eder som sine, saa at I maa kunne komme til Himmelen, at I kunne faa evigvarende Salighed og evigt Liv, formedelst hans Visdom og Kraft og Retfærdighed og Barmhjertighed, som [l]skabte alle Ting i Himmelen og paa Jorden, og som er Gud over Alle. Amen.

---

6 KAPITEL.

1. Og nu, efter at Kong Benjamin havde endt sin Tale til Folket, ansaa han det passende at optegne alle deres Navne, som havde indgaaet en Pagt med Gud, for at holde hans Bud.

2. Og det skete, at der fandtes ikke en eneste Sjæl, med Undtagelse af smaa Børn, som ikke havde indgaaet Pagten og paataget sig Kristi [a]Navn.

3. Og atter skete det, at da Kong Benjamin havde fuldført alle disse Ting, og havde [b]indviet sin Søn Mosiah til at være en Regent og en Konge over sit Folk samt givet ham Befaling angaaende alle Rigets Anliggender, og ligeledes beskikket [c]Præster til at lære Folket, at de derved maatte høre og kjende Guds Bud samt opvækkes til Ihukommelse om den [d]Ed, som de havde gjort, lod han Mængden fare, og de vendte tilbage, hver og en med sin Familie, til deres egne Huse.

4. Og Mosiah begyndte at [e]regjere i sin Faders Sted. Og han begyndte at regjere i sin Alders tredivte Aar, hvilket gjør i det Hele omtrent fire hundrede og sex og halvfjerdsindstyve Aar fra den [f]Tid, da Lehi forlod Jerusalem.

5. Og Kong Benjamin levede endnu tre Aar, og han døde.

6. Og det skete, at Kong Mosiah vandrede paa Herrens Veje og iagttog hans Skikke og Rette samt holdt hans Bud i Alt, hvad som helst han blev befalet.

7. Og Kong Mosiah lod sit Folk dyrke Jorden. Og han selv dyrkede ogsaa Jorden, for at han ikke skulde være sit Folk til Byrde, men gjøre i Overensstemmelse med, hvad hans Fader havde gjort i alle Ting. Og der var ingen Uenighed iblandt alt hans Folk i en Tid af tre Aar.

---

k, Mos. 3 : 5, 17, 18, 21. *l*, Mos. 3 : 8. 4 : 2. Alma 11 : 39. 3 Nephi 9 : 15. Morm. 9 : 17. Ether 3 : 14—16. 4 : 7.

a, se *e* Mos. 5 Kap. *b*, se *i* Mos. 1 Kap. *c*, se *o* 2 Nephi 5 Kap. Mos. 18 : 18, 24, 28. 21 : 33. 23 : 16, 17. 25 : 19, 21. 26 : 7. 27 : 1, 5, 22. 29 : 42. Alma 1 : 3, 26. 4 : 7, 16, 18, 20. 5 : 3. 6 : 1, 8. 8 : 11, 23. 13 : 1—20. 15 : 13. 16 : 5, 18. 18 : 34. 23 : 4, 16. 24 : 7. 29 : 13. 30 : 20—23, 29, 31. 43 : 2. 46 : 38. 49 : 30. 3 Nephi 6 : 21, 22, 27. 11 : 21, 22. 12 : 1. 18 : 36, 37. 4 Nephi 1 : 14. Moro. 2 : 1—3. 3 Kap. 4 Kap. 6 : 1, 7. *7 : 2. 8 : 1, 2, 28.* *d*, Vers 1, 2. Mos. 5 : 5—7. *e*, Mos. 1 : *10, 15.* *f, 1 Nephi 1 : 4. 2 : 4.*

7 KAPITEL.

1. Og nu skete det, efter at Kong Mosiah havde haft uafbrudt Fred i et Tidsrum af tre Aar, at han ønskede at vide Noget om det Folk, som gik op for at bo i [a]Lehi-Nephis Land, eller i Lehi-Nephis Stad; thi hans Folk havde ikke hørt Noget fra dem, siden de forlode [b]Zarahemlas Land; og de trættede ham derfor med deres Bønner.

2. Og det skete, at Kong Mosiah tillod, at sexten af deres stærke Mænd maatte gaa op til [c]Lehi-Nephis Land for at forhøre sig angaaende deres Brødre.

3. Og det begav sig, at de afrejste om Morgenen for at gaa derop; og de havde med sig en vis Ammon, som var en stærk og mægtig Mand og en [d]Efterkommer af Zarahemla, og han var ogsaa deres Anfører.

4. Og nu vidste de ikke, hvilken Vej de skulde rejse i Ørken, for at komme op til [e]Lehi-Nephis Land; derfor vandrede de i mange Dage i Ørken, ja, i fyrretyve Dage vandrede de.

5. Og da de havde vandret i fyrretyve Dage, kom de til en Høj, som er nord for [f]Shiloms Land, og der opsloge de deres Telte.

6. Og Ammon tog tre af sine Brødre med sig, og deres Navne vare Amaleki, Helem og Hem, og de gik ned i [g]Nephis Land;

7. Og se, de mødte Kongen over Folket, som var i Nephis Land og i Shiloms Land, og de bleve omringede af Kongens Livvagt og bleve tagne og bundne og kastede i Fængsel.

8. Og det skete, at da de havde været i Fængsel i to Dage, bleve de atter fremførte for Kongen, og deres Baand bleve løste, og de stode for Kongen, og det blev dem tilladt, eller rettere befalet, at de skulde besvare de Spørgsmaal, som han skulde gjøre dem.

9. Og han sagde til dem: [h]Se, jeg er Limhi, Noahs Søn, som var en Søn af Zeniff, der kom op af [i]Zarahemlas Land for at arve dette Land, hvilket var deres Fædres Land, og som blev gjort til Konge ved Folkets [j]Stemme.

10. Og nu ønsker jeg at vide Aarsagen til, at I vare saa [k]dristige at komme nær Stadens Mure, da jeg befandt mig med min Vagt udenfor Porten?

11. Og derfor har jeg sparet eder, for at jeg maatte udspørge

---

a, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *b*, se *h* Omni 1 Kap. *c*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *d*, Omni 1: 14. *e*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *f*, Vers 7, 16, 21. Mos. 9: 6, 8, 14. 10: 8. 11: 12, 13. 22: 8, 11. 24: 1. Alma 23: 12. *g*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *h*, Mos. 11: 1. 19: 16. *i*, se *h* Omni 1 Kap. *j*, Mos. 19: 26. *k*, Mos. 21: 23, 24.

eder, ellers skulde jeg have ladet min Vagt [l]dræbe eder. Det
er eder tilladt at tale.
12. Og nu, da Ammon saa', at det var ham tilladt at tale,
gik han frem og [m]bøjede sig for Kongen; og han rejste sig
igjen og sagde: O, Konge, jeg er meget taknemmelig til Gud
i Dag, fordi jeg endnu lever og det er mig tilladt at tale, og
jeg vil forsøge at tale med Frimodighed;
13. Thi jeg er forvisset om, at dersom I havde kjendt mig,
vilde I ikke have tilladt, at jeg skulde have baaret disse Lænker.
Thi jeg er Ammon og en [n]Efterkommer af Zarahemla, og er
kommen herop fra [o]Zarahemlas Land for at forhøre mig angaaende
vore Brødre, som [p]Zeniff førte ud af hint Land.
14. Og det begav sig, at da Limhi havde hørt Ammons Ord,
blev han saare glad og sagde: Nu veed jeg med Vished, at
mine Brødre, som vare i Zarahemlas Land, [q]ere endnu i Live.
Og nu vil jeg glæde mig; og i Morgen vil jeg ogsaa lade mit
Folk glæde sig.
15. Thi se, vi ere i Trældom under Lamaniterne, og vi [r]ere
bebyrdede med en Skat, som er tung at bære. Og se, nu ville
vore Brødre udfri os af vor Trældom, eller ud af Lamaniternes
Hænder, og vi ville være deres Slaver; thi det er bedre, at vi vorde
Nephiternes Slaver, end at betale Skat til Lamaniternes Konge.
16. Og Kong Limhi befalede nu sin Vagt, at de ikke mere
skulde binde Ammon, ej heller hans Brødre, men lade dem
gaa til [s]Højen nord for Shilom, og bringe deres Brødre ind i
Staden, saa at de kunde æde og drikke og hvile sig efter deres
Rejses Møjsommeligheder; thi de havde [t]lidt meget, saasom
Hunger, Tørst og Udmattelse.
17. Og det skete om Morgenen den næste Dag, at Kong
Limhi lod kundgjøre iblandt alt sit Folk, at de skulde forsamle
sig til [u]Templet, for at høre de Ord, han skulde tale til dem.
18. Og da de havde samlet sig, skete det, at han talede til
dem paa denne Vis, sigende: O, I mit Folk! opløfter eders
Hoveder og værer ved godt Mod; thi se, Tiden er forhaanden,
eller er ikke langt borte, da vi ikke længere skulle være vore
Fjender underdanige, uagtet vore mange Kampe hidtil have
været forgjæves; men jeg haaber, at der endnu forestaar os en
afgjørende Kamp.
19. Derfor, opløfter eders Hoveder og glæder eder og sætter
eders Lid til Gud, den Gud, som var Abrahams, Isaks og
Jakobs Gud, ja, ogsaa den Gud, som førte Israels Børn ud af
Ægypti Land og lod dem gaa igjennem det røde Hav paa

l, Mos. 21: 28. *m, Alma 47: 22, 23.* *n,* Omni 1: 14. o, se h Omni 1 Kap. *p, Mos. 9: 1.* *q,* Mos. 21: 25, 26. *r,* Vers 22. Mos. 19: 15. *s, Vers 5.* *t, Vers 4.* *u, se h* 2 Nephi 5 Kap.

tør Grund, samt fødte dem med Manna, paa det at de ikke skulde omkomme i Ørken; og mange flere Ting gjorde han for dem.

20. Og atter: Den samme Gud, som bragte vore Fædre ud af Jerusalems Land, har opholdt og bevaret sit Folk indtil nu. Og se, det er paa Grund af vore Misgjerninger og Vederstyggeligheder, at vi ere bragte i Trældom.

21. Og I ere i Dag Alle Vidner til, at [v]Zeniff, som blev gjort til Konge over dette Folk, var [w]for ivrig paa at besidde sine Fædres Land, og blev derfor besveget ved Kong Lamans List og Underfundighed, som havde indgaaet et Forbund med Kong Zeniff og havde overladt en Del af Landet i hans Hænder, eller selve Staden [x]Lehi-Nephi og Staden [y]Shilom samt Landet trindt omkring;

22. Og alt dette gjorde han alene i det Øjemed, at bringe dette Folk i Underdanighed til ham eller i Trældom. Og se, nu betale vi Skat til Lamaniternes Konge til et [z]Beløb af Halvdelen af vor Majs og vor Byg og endog af al vor Sæd af ethvert Slags, samt det Halve af vore Flokkes og vore Hjordes Tilvæxt; ja, det Halve af Alt, hvad vi have og eje, fordrer Lamaniternes Konge af os, eller vort Liv.

23. Og er dette nu ikke tungt at bære? og er ikke denne vor Lidelse stor? Nu se, hvor stor Aarsag have vi ikke til at sørge?

24. Ja, jeg siger eder, der er stor Aarsag til vor Sorg; thi se, hvor mange af vore Brødre ere ikke blevne dræbte, og deres Blod er blevet udgydt forgjæves, og Alt for Ugudeligheds Skyld.

25. Thi dersom dette Folk ikke var falden i Overtrædelse, vilde Herren ikke have tilladt dette store Onde at komme over dem. Men se, de vilde ikke høre hans Ord, og derfor opstod der Strid iblandt dem, saa at de endog udgød hverandres Blod.

26. Og de have ihjelslaget en Herrens [aa]Profet, ja, en udvalgt Guds Mand, som foreholdt dem deres Ugudelighed og Vederstyggeligheder og profeterede om mange tilkommende Ting, ja, endog om Kristi Tilkommelse.

27. Og han sagde til dem, at Kristus [bb]var Gud, alle Tings Fader, og sagde, at han skulde paatage sig et Menneskes Skikkelse, og at det skulde være den Skikkelse, hvori Mennesket [cc]skabtes i Begyndelsen; eller med andre Ord, han sagde, at Mennesket skabtes i Guds Billede, og at Gud skulde komme

v, Mos. 9: 1. *w,* Mos. 9: 3. *x,* se b 2 Nephi 5 Kap. *y,* se *f.* *z,* se *r.* *aa, Mos. 17: 12—20.* *bb,* 1 Nephi 19: 7, 10. 2 Nephi 2: 14, 15. 10: 3. 25: 12. *26: 12. Mos. 3: 5, 8. 15: 1—5.* 16: 15. 27: 30, 31. Alma 11: 38, 39. 3 Nephi 9: 15. *11: 14. Morm. 3: 21. 9:* 11, 12. Ether 4: 7. cc, Alma 18: 34. Ether 3: 15, 16.

ned iblandt Menneskenes Børn samt [dd]paatage sig Kjød og Blod og gaa omkring paa Jorden.

28. Og nu, fordi han sagde dette, [ee]dræbte de ham; og de gjorde mange flere Ting, som nedkaldte Guds Vrede over dem; hvem undrer sig derfor over, at de ere i Trældom, eller at de straffes med svære Lidelser?

29. Thi se, Herren har sagt: Jeg vil ikke hjælpe mit Folk paa deres Overtrædelses Dag, men jeg vil spærre deres Vej, saa at de ikke skulle gjøre Fremgang, og deres Gjerninger skulle blive som en Anstødssten for dem.

30. Og atter siger han: Dersom mit Folk saar Urenhed, skulle de høste Frugten deraf i Hvirvelvinden, og Følgen deraf er Gift.

31. Og atter siger han: Dersom mit Folk saar Urenhed, skulle de høste [ff]Østenvind, som bringer hastig Ødelæggelse.

32. Og se, Herrens Løfte er nu opfyldt, og I ere slagne og undertrykkede.

33. Men dersom I ville omvende eder til Herren med Hjertets fulde Forsæt og sætte eders Lid til ham, samt tjene ham med al eders Sinds Flid, vil han udfri eder af Trældom efter sin egen Villie og Velbehag.

---

8 KAPITEL.

1. Og det skete, efter at Kong Limhi havde holdt op at tale til sit Folk — thi han talede meget til dem, og ikkun lidet deraf har jeg skrevet i denne Bog — meddelte han dem alle disse Ting, som angik deres Brødre, der vare i [a]Zarahemlas Land.

2. Og han lod Ammon staa op for Mængden og fortælle dem Alt, hvad der var hændet deres Brødre fra den Tid af, da [b]Zeniff drog op af Landet, lige til den Tid, da han [c]selv kom op af Landet.

3. Og han meddelte dem ogsaa de [d]sidste Ord, som Kong Benjamin havde lært dem, og forklarede dem for Kong Limhis Folk, saa at de maatte forstaa alle de Ord, som han talede.

4. Og det skete, efter at han havde gjort alt dette, at Kong Limhi opløste Mængden og lod dem vende tilbage, hver og en til sit eget Hus.

5. Og det skete, at han lod de [e]Plader, som indeholdt hans

---

dd, se *b* Mos. 3 Kap. *ee*, se *aa*. *ff*, Mos. 12: 6.

a, se *h* Omni 1 Kap. *b*, se *p* Mos. 7 Kap. c, Mos. 7: 3. d, Mos. 3, 4 og 5 Kap. *e*, se Zeniffs Optegnelse, Mos. 9 Kap.

Folks Optegnelse fra den Tid, de forlode [f]Zarahemlas Land, bringe frem for Ammon, saa at han kunde læse dem.
6. Og nu, saa snart som Ammon havde læst Optegnelsen, spurgte Kongen ham, om han kunde udtyde Sprog. Og Ammon svarede ham, at det kunde han ikke.
7. Og Kongen sagde til ham: Eftersom jeg var bedrøvet over mit Folks Lidelser, lod jeg [g]tre og fyrretyve af mit Folk gjøre en Rejse i Ørken, for at de derved maatte kunne opsøge [h]Zarahemlas Land og at vi kunde anraabe vore Brødre om at udfri os af Trældom;
8. Og de fore vild i Ørken i et Tidsrum af mange Dage, og uagtet de vare flittige, fandt de dog ikke Zarahemlas Land, men vendte tilbage til dette Land, efter at have rejst i et Land imellem [i]mange Vande, samt havde opdaget et Land, som var bedækket med [j]Ben af Mennesker og Dyr osv. samt med Ruiner af alle Slags Bygninger, og havde opdaget et Land, som havde været beboet af et Folk, ligesaa talrigt som Israels Hærskarer.
9. Og til et Vidnesbyrd om, at hvad de have sagt er sandt, have de medbragt [k]fire og tyve Plader, som ere fulde af Indgravninger, og de ere af rent Guld.
10. Og se, de have ligeledes medbragt [l]Brystplader, hvilke ere store, og de ere af [m]Messing og af Kobber, og ere ganske uskadte.
11. Og de have ogsaa bragt Sværd, men Haandgrebene vare fordærvede, og Bladene vare fortærede af Rust; og der er ikke en Eneste i Landet, som formaar at oversætte Sproget eller den indgravne Skrift, som er paa Pladerne. Derfor sagde jeg til dig: Kan du udtyde Sprog?
12. Og jeg spørger dig igjen: Kjender du Nogen, som kan oversætte? Thi jeg ønsker, at disse Optegnelser skulle vorde oversatte i vort Sprog. Thi maaske de kunne give os Kundskab om en Levning af Folket, som er blevet ødelagt, og fra hvem disse Optegnelser kom; eller maaske de kunne give os Kundskab om det Folk selv, som er blevet ødelagt, og jeg ønsker at vide Aarsagen til dets Ødelæggelse.
13. Og Ammon sagde til ham: Jeg kan visseligen fortælle dig, o, Konge, om en Mand, som kan udtyde Optegnelserne; thi han har det, hvorved han kan se og udtyde alle gamle Optegnelser; og det er en Gave fra Gud. Og de Ting kaldes [n]Udtydere, og ingen Mand kan se i dem, uden at det bliver ham befalet, paa det han ikke skal se efter det, han ikke

---

f, se *h* Omni 1 Kap. *g*, Mos. 21: 25. *h*, se *h* Omni 1 Kap. *i*, Alma *50: 29. Hela. 8: 3, 4.* Morm. 6: 4. *j*, Mos. 21: 26, 27. Hela. 8: 8—12. Se Ethers *Bog.* *k*, *Mos. 21: 27.* 28: 11. Alma 37: 21—31. Hela. 6: 26. Ether 1: 1—5. *15: 33.* *l*, *Ether 15: 15, 24.* *m*, Ether 10: 23. *n*, Vers 14—19. Omni *1: 20—22. Mos. 21: 27, 28.* 28: 11—19. Alma 10: 2. 37: 21—26. Ether 3: 23, 28. *4: 5. Pagtens Bog 17: 1.*

burde, og omkomme. Og hvo som helst, der er befalet at se i dem, kaldes en Seer.

14. Og se, Kongen over det Folk, som er i Zarahemlas Land, er [o]Manden, som er bleven befalet at gjøre dette, og som har denne store Gave fra Gud.

15. Og Kongen sagde, at en Seer er [p]større end en Profet.

16. Og Ammon sagde, at en Seer var en Aabenbarer og ligeledes en Profet; og en større Gave kan ingen Mand have, uden at skulle besidde Guds Magt, hvilket intet Menneske kan; dog kan et Menneske blive givet stor Magt af Gud.

17. Men en Seer kan vide forbigangne og ligeledes tilkommende Ting, og ved dem skal Alting blive aabenbaret, eller rettere, hemmelige Ting skulle blive aabenbarede og skjulte Ting komme for Lyset, og de Ting, som ikke ere bekjendte, skulle kundgjøres formedelst dem, og ligeledes skulle Ting blive bekjendtgjorte ved dem, som ellers ikke kunde blive bekjendte.

18. Saaledes har Gud beredt et Middel, paa det at Mennesket formedelst Tro maa kunne udføre kraftige Undergjerninger, og derfor bliver han til stor Nytte for sine Medmennesker.

19. Og nu, da Ammon havde talet disse Ord, glædede Kongen sig overordentlig og takkede Gud, sigende: Uden Tvivl indeholde disse Plader en [q]stor Hemmelighed, og disse Udtydere bleve uden Tvivl tilberedte i den Hensigt, at de skulde opklare alle saadanne Hemmeligheder for Menneskenes Børn.

20. O, hvor forunderlige ere ikke Herrens Gjerninger, og hvor længe bærer han ikke over med sit Folk; ja, hvor blind og uigjennemtrængelig er ikke Menneskenes Forstand; thi de ville ikke søge Visdom, ej heller ønske de, at den skal lede dem.

21. Ja, de ere som en vild Flok, der flyr fra Hyrden og adspredes og fordrives og opædes af Skovens Rovdyr.

ZENIFFS OPTEGNELSE. — En Beretning om hans Folk fra den Tid, de forlode Zarahemlas Land, indtil den Tid, da de bleve udfriede af Lamaniternes Hænder.

9 KAPITEL.

1. Jeg, Zeniff, som var oplært i hele Nephiternes Sprog og havde Kundskab om [a]Nephis Land, eller om vore Fædres første Ejendomsland, blev sendt som en Spejder iblandt Lamaniterne, paa det jeg skulde udspejde deres Styrke, saa at vor Hær maatte komme over dem og ødelægge dem; men da jeg saa', at der var

---

o, Mos. 21: 28. 28: 17. *p, Vers 16—19.* Pagtens Bog 21: 1. q, Ether 3: 21–28. 4: 1–8. 2 Nephi 27: 7, 8, 10, 11. Ether 5: 1.

a, se b 2 Nephi 5 Kap.

noget Godt iblandt dem, ønskede jeg, at de ikke skulde blive ødelagte;

2. Og jeg trættede derfor med mine Brødre i Ørken; thi jeg vilde, at vor Anfører skulde gjøre Forbund med dem. Men han, som var en streng og blodtørstig Mand, befalede, at jeg skulde dræbes; men jeg blev reddet ved megen Blodsudgydelse; thi Fader stred imod Fader, og Broder imod Broder, indtil den [b]største Del af vor Hær blev ødelagt i Ørken; og de, som bleve sparede, vendte tilbage til Zarahemlas Land for at meddele denne Efterretning til deres Hustruer og deres Børn.

3. Men jeg, som alligevel var [c]altfor ivrig efter at komme i Besiddelse af vore Fædres Land, samlede saa mange, som ønskede at drage op for at bebo Landet, og vi begave os atter paa vor Rejse i Ørken, for at drage op til Landet; men vi bleve straffede med Hunger og svære Lidelser, thi vi vare efterladne i at ihukomme Herren vor Gud.

4. Ikke desmindre, efter mange Dages Vandring i Ørken, opsloge vi vore Telte paa det Sted, hvor vore [d]Brødre vare faldne, hvilket var nær ved vore [e]Fædres Land.

5. Og det skete, at jeg gik atter med fire af mine Mænd ind i Staden, ind til Kongen, for at jeg maatte komme til Kundskab om hans Sindsstemning samt faa at vide, om jeg maatte gaa ind med mit Folk og besidde Landet i Fred.

6. Og jeg gik ind til Kongen, og han gjorde Pagt med mig, at jeg maatte besidde [f]Lehi-Nephis Land og [g]Shiloms Land.

7. Og ligeledes befalede han, at hans Folk skulde drage ud af Landet, og jeg og mit Folk gik ind i Landet for at besidde det.

8. Og vi begyndte at bygge Bygninger og at istandsætte Stadens Mure, ja, Murene om Staden Lehi-Nephi og Staden Shilom.

9. Og vi begyndte at dyrke Jorden og at saa [h]alle Slags Sæd, Majs, Hvede, Byg, [i]Neas og [j]Sheum, samt Sæd af al Slags Frugt; og vi begyndte at formeres og trives i Landet.

10. Nu, det var formedelst Kong Lamans [k]List og Underfundighed, at han opgav Landet og lod os besidde det, for at han kunde bringe mit Folk i Trældom.

11. Derfor skete det, efter at vi havde boet i Landet i et Tidsrum af tolv Aar, at Kong Laman begyndte at frygte for, at mit Folk paa nogen Maade skulde blive saa stærke i Landet, at han ikke skulde [l]kunne faa Magt over dem og bringe dem i Trældom.

12. Nu, Lamaniterne vare et [m]dovent og afgudisk Folk; derfor

---

b, Omni 1: 28. *c*, Mos. 7: 21. Omni 1: 29. *d*, Vers 2. Omni 1: 28. *e*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *f*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *g*, se *f* Mos. 7 Kap. *h*, 1 Nephi 8: 1. 18: 24. Enos 1: 21. *i*, ubekjendt. *j*, ubekjendt. *k*, Vers 11: 12. *Mos. 7: 22.* 10: 18. 19: 26, 28. 21: 3, 13. *l*, se k. *m*, Enos 1: 20.

ønskede de at bringe os i [n]Trældom, saa at de kunde mætte
sig formedelst vore Hænders Arbejde, ja, saa at de maatte
gjøre sig til gode med Kvæget paa vore Marker.
13. Derfor skete det, at Kong Laman begyndte at opægge
sit Folk til at trættes med mit Folk; og der begyndte da at
blive Krige og Uroligheder i Landet.
14. Thi i det trettende Aar af min Regjering i Nephis Land,
da mit Folk langt borte i den sydlige Del af [o]Shiloms Land
vandede og fodrede deres Kvæg samt dyrkede deres Jorder,
kom en talrig Hær Lamaniter over dem og begyndte at dræbe
dem samt at borttage deres Kvæg og Sæden af deres Marker.
15. Ja, og det begav sig, at Alle, som ikke bleve indhentede,
flygtede til [p]Nephis Stad og anraabte mig om Beskyttelse.
16. Og det skete, at jeg bevæbnede dem med Buer og Pile,
med Sværd og Sabler, med Knipler og Slynger og med alle-
haande Vaaben, som vi kunde opfinde, og jeg og mit Folk gik
ud til Strid imod Lamaniterne;
17. Ja, i Herrens Styrke gik vi ud for at stride mod Lama-
niterne; thi jeg og mit Folk raabte højt til Herren, at han
vilde udfri os af vore Fjenders Hænder; thi vi vare opvaagnede
til Ihukommelse om vore Fædres Befrielse.
18. Og Gud hørte vore Raab og bønhørte os, og vi gik frem
i hans Styrke. Ja, vi gik frem imod Lamaniterne, og paa een
Dag og een Nat ihjelsloge vi tre tusinde og tre og fyrretyve;
vi sloge dem, indtil vi havde drevet dem ud af vort Land.
19. Og jeg selv, med mine egne Hænder, hjalp til at be-
grave deres Døde. Og se, til vor store Sorg og Bedrøvelse vare
to hundrede og ni og halvfjerdsindstyve af vore Brødre faldne.

---

10 KAPITEL.

1. Og det begav sig, at vi igjen begyndte at oprette Riget,
og atter at besidde Landet i Fred. Og jeg lod forfærdige Krigs-
vaaben af ethvert Slags, saa at jeg kunde have Vaaben for mit
Folk imod den Tid, da Lamaniterne atter skulde komme op til
Krig imod dem.
2. Og jeg satte Vagter rundt omkring Landet, paa det at
Lamaniterne ikke igjen skulde komme over os uforvarende og
ødelægge os; og saaledes bevogtede jeg mit Folk og mine Hjorde,
og bevarede dem fra at falde i vore Fjenders Hænder.

---

n, se *k*. *o*, se *f* Mos. 7 Kap. *p*, se *b* 2 Nephi 5 Kap.

3. Og det begav sig, at vi besadde vore Fædres [a]Land i mange Aar, ja, i et Tidsrum af to og tyve Aar.
4. Og jeg lod Mændene dyrke Jorden og avle [b]alle Slags Korn og Frugt af ethvert Slags.
5. Og jeg lod Kvinderne spinde og arbejde samt virke og forfærdige [c]alle Slags fint Linned; ja, Klæde af ethvert Slags, saa at vi kunde klæde vor Nøgenhed; saaledes trivedes vi i Landet og havde vedvarende Fred i et Tidsrum af to og tyve Aar.
6. Og det begav sig, at Kong Laman døde, og hans Søn begyndte at regjere i hans Sted. Og han begyndte at hidse sit Folk til at rejse sig imod mit Folk; derfor beredte de sig til Krig og til at komme op til Kamp imod mit Folk.
7. Men jeg havde sendt mine Spejdere ud rundt omkring [d]Shemlons Land, paa det jeg maatte opdage deres Forberedelser samt være paa Vagt imod dem, saa at de ikke skulde komme over mit Folk og ødelægge dem.
8. Og det skete, at de kom op over den nordlige Del af [e]Shiloms Land med deres talrige Hær, Mænd, [f]bevæbnede med Buer og Pile, med Sværd og Sabler, med Stene og Slynger; og deres Hoveder vare ragede, og de vare nøgne, og de vare omgjordede med et Læderbælte om deres Lænder.
9. Og det skete, at jeg lod mit Folks Kvinder og Børn skjules i Ørken, og jeg lod ogsaa alle mine gamle Mænd, som kunde bære Vaaben, og ligeledes alle mine unge Mænd, som vare i Stand til at bære Vaaben, forsamle sig for at gaa til Strid mod Lamaniterne; og jeg stillede dem i deres Rækker, hver Mand efter sin Alder.
10. Og det skete, at vi gik op til Strid mod Lamaniterne. Og jeg, endog jeg i min Alderdom, gik op til Strid imod Lamaniterne. Og det skete, at vi gik ud i Herrens Styrke for at stride.
11. Og Lamaniterne vidste ikke Noget angaaende Herren, ej heller Herrens Styrke; derfor stolede de paa deres egen Styrke. Dog vare de et stærkt Folk, hvad menneskelig Styrke angik.
12. De vare et vildt, rovgjerrigt og blodtørstigt Folk, der troede deres Fædres [g]Traditioner. De troede nemlig, at de vare uddrevne af Jerusalems Land, paa Grund af deres Fædres Ugudeligheder, og at de bleve forurettede i Ørken af deres Brødre, samt at de ligeledes bleve forurettede paa Rejsen over Havet.
13. Og atter, at de bleve forurettede, medens de vare i deres

---

a, se b 2 Nephi 5 Kap. b, se *h* Mos. 9 Kap. c, Alma 1: 29. Hela. 6: 13.
d, Mos. 11: 12. 19: 6. 20: 1. 24: 1. Alma 23: 12. e, se f Mos. 7 Kap.
f, Enos 1: 20. Alma 3: 4, 5. 17: 14, 15. 43: 18—21. g, se n Jakob 7 Kap.

[h]første Arveland, efter at de vare komne over Havet; og alt dette, fordi Nephi var mere trofast i at holde Herrens Befalinger; derfor blev han velsignet af Herren, thi Herren hørte hans Bønner og bønhørte dem, og [i]han overtog deres Rejses Ledelse i Ørken.

14. Og hans Brødre vare fortørnede paa ham, fordi de ikke forstode Herrens Handlemaade; de vare ogsaa fortørnede paa ham paa Vandet, fordi de forhærdede deres Hjerter imod Herren.

15. Og atter fortørnedes de paa ham, da de vare ankomne til det forjættede Land, fordi, som de sagde, at han havde taget Folkets [j]Regjering ud af deres Hænder; og de søgte at ihjelslaa ham.

16. Og atter vare de fortørnede paa ham, fordi han drog bort i Ørken, som Herren havde befalet ham, og [k]medtog de Optegnelser, som vare indgravne paa Messingpladerne, thi de sagde, at han havde røvet dem.

17. Og saaledes havde de oplært deres Børn, at de skulde hade Nephiterne og myrde dem og røve og plyndre dem samt gjøre Alt, hvad de kunde, for at ødelægge dem; derfor bare de et [l]evigt Had til Nephis Børn.

18. Af denne samme Aarsag har Kong Laman ved sin [m]List og Løgn og Underfundighed samt sine gode Løfter bedraget mig, for at kunne ødelægge dette mit Folk, som jeg har bragt op til dette Land; ja, og vi havde lidt under dette mange Aar i Landet.

19. Og efter at jeg, Zeniff, havde talet alle disse Ting til mit Folk angaaende Lamaniterne, opmuntrede jeg dem til at gaa i Striden med al deres Magt og sætte deres Lid til Herren, og derfor strede vi med dem Ansigt til Ansigt.

20. Og det skete, at vi atter dreve dem ud af vort Land, og vi tilføjede dem et stort Nederlag, ja, dræbte saa mange, at vi ikke talte dem.

21. Og det skete, at vi vendte tilbage igjen til vort eget Land, og mit Folk [n]begyndte nu atter at passe deres Hjorde og at dyrke deres Jord.

22. Og nu, eftersom jeg var gammel, overgav jeg Riget til en af mine Sønner; derfor siger jeg ikke mere. Og maa Herren velsigne mit Folk. Amen.

---

11 KAPITEL.

1. Og nu skete det, at Zeniff overgav Riget til Noah, en af hans Sønner, og Noah begyndte at regjere i hans Sted, men han vandrede ikke paa sin Faders Veje;

---

h, *1 Nephi 18: 23.* *i*, *2 Nephi 5: 5—9.* *j*, 2 Nephi 5: 1—4. k, 2 Nephi 5: 12. *l*, *se n Jakob 7 Kap.* *m*, se *k* Mos. 9 Kap. n, Mos. 9: 9, 14.

2. Thi se, han holdt ikke Guds Befalinger, men han vandrede efter sit eget Hjertes Ønsker. Og han havde [a]mange Hustruer og Medhustruer. Og han bragte sit Folk til at begaa Synd samt til at gjøre det, som var vederstyggeligt for Herrens Øjne. Ja, og de bedreve [b]Horerier og alle Slags Ugudeligheder.

3. Og han lagde en Skat af en Femtedel paa alt det, de ejede: en Femtedel af deres Guld og deres Sølv, en Femtedel af deres [c]Ziff og deres Kobber og deres Messing og deres Jern, og en Femtedel af deres Fedekvæg, og ligeledes en Femtedel af al deres Sæd.

4. Og alt dette tog han for at underholde sig selv og sine Hustruer og sine Medhustruer samt sine Præster og [d]deres Hustruer og Medhustruer; saaledes havde han forandret Rigets Anliggender.

5. Thi han afsatte alle de [e]Præster, som vare indviede af hans Fader, og [f]indviede nye i deres Sted, saadanne, som vare opløftede i deres Hjerters Stolthed.

6. Ja, og saaledes bleve de opholdte i deres Dovenskab og i deres Afguderi og i deres Horerier af de [g]Skatte, som Kong Noah havde paalagt sit Folk; saaledes arbejdede Folket saare haardt for at underholde Ugudelighed.

7. Ja, og de bleve ogsaa Afgudsdyrkere, fordi de bleve bedragne ved Kongens og [h]Præsternes forfængelige og smigrende Ord; thi disse talede smigrende til dem.

8. Og det skete, at Kong Noah byggede mange store og prægtige Bygninger; og han prydede dem med smukt Arbejde af Træ og af alle Slags kostelige Ting, saasom Guld, Sølv, Jern, Messing, [i]Ziff og Kobber.

9. Og han byggede sig ogsaa et stort Slot og en Trone midt deri, af hvilken alt var af fint Træ og var prydet med Guld og Sølv samt med kostbare Ting.

10. Og han lod ogsaa sine Haandværksmænd udføre alle Slags fint Arbejde af smukt Træ, Kobber og Messing indenfor [j]Templets Mure.

11. Og de Sæder, som vare bestemte særskilt for [k]Højpræsterne, hvilke vare højere end alle de andre Sæder, prydede han med rent Guld; og han lod et Brystværk bygge foran dem, hvorpaa de kunde hvile deres Legemer og Arme, medens de talede løgnagtige og forfængelige Ord til hans Folk.

---

a, se *n* Jakob 2 Kap. *b*, se *i* 2 Nephi 28 Kap. *c*, ubekjendt. Vers 8. *d*, se *n* Jakob 2 Kap. *e*, se *e* Mos. 6 Kap. *f*, Vers 7, 11, 14. Mos. 12: 17, 25. 13: 1. 17: 1, 6, 12—18. 19: 21, 23. 20: 3, 18, 23. 21: 20, 23. 23: 9, 12, 31—35, 39. *24: 1-6, 8—11.* *Alma* 21: 2, 3, 4. 23: 14. 24: 1, 28—30. 25: 7—12. Alma 43: 13, 14. *g*, *Vers 3.* *h*, *se f.* *i*, ubekjendt. Vers 8. *j*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *k*, *se f.*

12. Og det skete, at han byggede et [l]Taarn nær [m]Templet; ja, et meget højt Taarn, saa højt, at han kunde staa paa Toppen deraf og overskue [n]Shiloms Land samt [o]Shemlons Land, der var beboet af Lamaniter; og han kunde endog se over alt Landet trindt omkring.

13. Og det skete, at han lod mange Bygninger opføre i Shiloms Land, og han lod bygge et [p]stort Taarn paa Højen nord for Shiloms Land, hvilken havde været et Samlingssted for Nephis Børn paa den Tid, da de [q]flygtede ud af Landet; og saaledes gjorde han med de Rigdomme, som han erholdt ved at paalægge Folket Skatter.

14. Og det skete, at han satte sit Hjerte til sine Rigdomme, og han tilbragte sin Tid i vellystigt Levnet med [r]sine Hustruer og Medhustruer; og saaledes tilbragte ogsaa hans [s]Præster deres Tid med Skjøger.

15. Og det skete, at han plantede Vingaarde trindt omkring i Landet; og han byggede Vinperser og beredte Vin i Mængde; derfor blev han en Vindranker og ligeledes hans Folk.

16. Og det skete, at Lamaniterne begyndte at komme ind og overfalde hans Folk, hvor disse vare faa i Antal, og at dræbe dem paa deres Marker, medens de passede deres Hjorde.

17. Og Kong Noah sendte Vagter rundt om i Landet for at holde dem borte, men han sendte ikke et tilstrækkeligt Antal, og Lamaniterne kom over dem og dræbte dem samt dreve mange af deres Hjorde ud af Landet; saaledes begyndte Lamaniterne at ødelægge dem og at udøve deres Had paa dem.

18. Og det skete, at Kong Noah sendte sine Hære imod dem, og de bleve drevne tilbage, eller de dreve dem tilbage for en Tid; derfor vendte Kong Noahs Hære tilbage, frydende sig over deres Bytte.

19. Og nu paa Grund af denne store Sejr bleve de opløftede i deres Hjerters Stolthed; de roste sig af deres egen Styrke, sigende, at deres Halvtredsindstyve kunde staa imod Tusinder af Lamaniterne; og saaledes roste de sig og forlystede sig i Blod og i at udgyde deres Brødres Blod, og dette gjorde de paa Grund af deres Konges og [t]Præsters Ugudelighed.

20. Og det begav sig, at en Mand iblandt dem, hvis Navn var Abinadi, gik frem iblandt dem og begyndte at profetere, og sagde: Se, saa siger Herren, og saa har han befalet mig, sigende: Gaa frem og sig til dette Folk, at saa siger Herren: Ve dette Folk, thi jeg har set deres Vederstyggeligheder og

---

l, Mos. 19: 5, 6. *m*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *n*, se *f* Mos. 7 Kap. *o*, se *d* Mos. 10 Kap. *p*, Mos. 7: 5. *q*, Omni 1: 12, 13. *r*, se *n* Jakob 2 Kap. *s*, se *f*. *t*, se *f*.

deres Ugudelighed og deres Horerier; og dersom de ikke om-
vende sig, vil jeg hjemsøge dem i min Vrede.
21. Og dersom de ikke angre og omvende sig til Herren
deres Gud, se, da vil jeg overgive dem i deres Fjenders Hæn-
der; ja, og de skulle blive bragte i [u]Trældom, og de skulle
blive plagede ved deres Fjenders Haand.
22. Og de skulle fornemme, at jeg er Herren deres Gud, og
er en nidkjær Gud, der hjemsøger mit Folks Misgjerninger.
23. Og det skal ske, at medmindre dette Folk angrer deres Synder
og omvender sig til Herren deres Gud, skulle de bringes i [v]Træl-
dom; og Ingen uden Herren den almægtige Gud skal befri dem.
24. Ja, og det skal ske, at naar de skulle raabe til mig,
vil jeg være [w]langsom til at høre deres Raab; ja, og jeg vil
tilstede, at de blive slagne af deres Fjender.
25. Og medmindre de omvende sig i Sæk og Aske og raabe
af al deres Styrke til Herren deres Gud, vil jeg ikke bønhøre
dem; ej heller vil jeg befri dem fra deres Plager; saa siger
Herren, og saaledes har han befalet mig.
26. Nu skete det, at da Abinadi havde talet disse Ord til
dem, bleve de vrede paa ham og søgte at borttage hans Liv,
men Herren udfriede ham af deres Hænder.
27. Da nu Kong Noah havde hørt om de Ord, som Abinadi
havde talet til Folket, blev han ligeledes vred, og han sagde:
Hvem er Abinadi, at jeg og mit Folk skulde dømmes af ham;
eller hvem er den Herre, som skal bringe over mit Folk saa-
danne store Plager?
28. Jeg befaler eder at bringe Abinadi hid, saa at jeg kan
dræbe ham; thi han har sagt dette for at ophidse mit Folk
til Vrede, den Ene imod den Anden, og for at stifte Uenighed
iblandt mit Folk; derfor vil jeg dræbe ham.
29. Og Folkets Øjne vare forblindede; derfor forhærdede de
deres Hjerter imod Abinadis Ord, og de søgte fra den Tid af
at gribe ham. Og Kong Noah forhærdede sit Hjerte imod Her-
rens Ord, og han omvendte sig ikke fra sine onde Gjerninger.

12 KAPITEL.

1. Og det skete, efter to Aars Forløb, at Abinadi kom for-
klædt iblandt dem, saa at de ikke kjendte ham, og han be-
gyndte at profetere iblandt dem, og sagde: Saa har Herren
befalet mig, sigende: Abinadi, gaa og profeter for dette mit
Folk; thi de have forhærdet deres Hjerter imod mine Ord; de
have ikke omvendt sig fra deres onde Gjerninger; derfor vil jeg
hjemsøge dem i min Vrede, ja, i min strenge Vrede vil jeg
hjemsøge dem i deres Synder og Vederstyggeligheder;

u, Vers 23. Se k Mos. 9 Kap. 12: 2. v, se u. w, Vers 25. Mos. 21: 14, 15.

2. Ja, Ve denne Slægt. Og Herren sagde til mig: Udræk din Haand, og profeter, sigende: Saa siger Herren: Det skal ske, at denne Slægt, paa Grund af deres Misgjerninger, skulle bringes i [a]Trældom og slaaes [b]paa Kinden; ja, og de skulle [c]blive fordrevne af Menneskene og ihjelslagne; og Gribbene og Hundene, ja, og de vilde Dyr skulle opæde deres Kjød.

3. Og det skal ske, at Kong Noahs Liv skal ikke agtes mere end et [d]Klædebon i en hed Ovn; thi han skal fornemme, at jeg er Herren.

4. Og det skal ske, at jeg vil hjemsøge dette mit Folk med store Plager, ja, med Hungersnød og med Pest; og jeg vil foraarsage, at de skulle [e]hyle den ganske Dag.

5. Ja, og jeg vil tilstede, at svære Byrder [f]bindes paa deres Skuldre, og de skulle drives lig et stumt Asen.

6. Og det skal ske, at jeg vil sende Hagl iblandt dem, og den skal slaa dem; og de skulle ogsaa blive hjemsøgte med [g]Østenvind, og Insekter skulle ogsaa plage deres Land og fortære deres Sæd.

7. Og de skulle hjemsøges med stor Pest; og alt dette vil jeg gjøre paa Grund af deres Synder og Vederstyggeligheder.

8. Og det skal ske, at dersom de ikke omvende sig, vil jeg [h]aldeles udrydde dem af Jordens Kreds; dog skulle de [i]efterlade sig en Optegnelse, og jeg vil bevare den for [j]andre Slægter, som skulle besidde Landet; ja, alt dette vil jeg gjøre, paa det at jeg maa afsløre dette Folks Vederstyggeligheder for andre Slægter. Og Abinadi profeterede meget imod dette Folk.

9. Og det skete, at de bleve vrede paa ham, og de toge ham og førte ham bunden for Kongen og sagde til Kongen: Se, vi have bragt en Mand for dig, som har profeteret Ondt angaaende dit Folk og siger, at Gud vil udrydde dem;

10. Og han profeterede ogsaa Ondt angaaende dit Liv, og siger, at dit Liv skal blive som et [k]Klædebon i en brændende Ovn.

11. Og atter siger han, at du skal være som et Straa, ja, som et tørt Straa paa Marken, hvilken bliver overrendt af Dyrene og traadt under Fødder.

12. Og atter siger han, at du skal være som Blomsterne paa en Tidsel, hvilke, naar de ere fuldmodne, drives ud over alt Landet, naar Vinden blæser; og han paastaar, at Herren har talet det. Og han sagde, at alt dette skal komme over dig for dine Misgjerningers Skyld, dersom du ikke omvender dig.

---

a, se *u* Mos. 11 Kap. *b*, Mos. 21: 3. *c*, Vers 5. Mos. 21: 3, 4, 13. *d*, Mos. 19: 20. *e*, Mos. 21: 1—15. *f*, Mos. 21: 3. *g*, Mos. 7: 31. *h*, 1 Nephi 12: 19. 2 Nephi 26: 10, 11. Alma 45: 9—14. Hela. 13: 5, 6. 3 Nephi 27: 32. Morm. 6 Kap. *i*, Morm. 8: *14—16. Se c 2* Nephi 27 Kap. *j*, se *s* 1 Nephi 13 Kap. *k*, Vers *3.*

13. Og nu, o Konge, hvad stort Onde har du gjort, eller hvilke store Synder har dit Folk begaaet, at vi skulde fordømmes af Gud, eller dømmes af denne Mand?

14. Og nu, o Konge, se, vi ere skyldfrie, og du, o Konge, har ikke syndet; altsaa har denne Mand løjet om dig, og han har profeteret forgjæves.

15. Og se, vi ere mægtige; vi skulle ikke komme i Trældom eller blive tagne til Fange af vore Fjender; og ydermere, det er gaaet dig vel i Landet, og det skal fremdeles gaa dig vel.

16. Se, her er Manden; vi overgive ham i dine Hænder; du kan gjøre med ham, hvad dig synes godt.

17. Og det skete, at Kong Noah befalede, at Abinadi skulde kastes i Fængsel; og han befalede, at [l]Præsterne skulde forsamle sig, saa at han kunde holde Raad med dem om, hvad han skulde gjøre ved ham.

18. Og det skete, at de sagde til Kongen: Bring ham hid, at vi kunne udspørge ham. Og Kongen befalede, at han skulde bringes for dem.

19. Og de begyndte at udspørge ham, for at de kunde fange ham i Ord og derved finde Noget at beskylde ham for; men han svarede dem frimodigt og modstod dem i alle deres Spørgsmaal, ja, til deres store Forundring, thi han gav Gjensvar paa alle deres Spørgsmaal og beskæmmede dem i alle deres Ord.

20. Og det skete, at en af dem sagde til ham: Hvad betyde de Ord, som ere skrevne, og som vore Fædre have lært, sigende:

21. [m]Hvor dejlige paa Bjergene ere dens Fødder, som bærer godt Budskab, som forkynder Fred, som bærer godt Budskab om det Gode, som forkynder Frelse, som siger til Zion: Din Gud regjerer;

22. Dine Vægtere skulle opløfte Røsten; med forenet Røst skulle de synge tilsammen, thi de skulle se Øje til Øje, naar Herren skal gjenbringe Zion.

23. Raaber med Fryd, synger tilsammen, Jerusalems øde Steder; thi Herren har trøstet sit Folk, han har gjenløst Jerusalem.

24. Herren har blottet sin hellige Arm for alle Folks Øjne; og alle Jordens Ender skulle se vor Guds Salighed.

25. Og nu sagde Abinadi til dem: Ere I [n]Præster og foregive at lære dette Folk, og at I forstaa Profetiens Aand, og alligevel ønske I at vide af mig, hvad disse Ting betyde?

26. Jeg siger til eder: Ve eder, fordi I forvende Herrens Veje. Thi dersom I forstaa disse Ting, have I dog ikke lært dem; altsaa have I forvendt Herrens Veje.

---

l, se f Mos. 11 Kap. m, Es. 52: 7—10. Mos. 15: 29—31. 3 Nephi 16: 18—20.
n, se f Mos. 11 Kap.

27. I have ikke attraaet i eders Hjerter at forstaa; derfor have I ikke været vise. Hvad lære I da dette Folk?

28. Og de sagde: Vi lære Mose Lov.

29. Og atter sagde han til dem: Dersom I lære dem [o]Mose Lov, hvorfor holde I den ikke? Hvorfor hænge I eders Hjerter ved Rigdomme? Hvorfor bedrive I [p]Horeri og forøde eders Styrke med Skjøger, ja, og bringe dette Folk til at begaa Synd, saa at Herren har Aarsag til at sende mig for at profetere imod dem, ja, en stor Ulykke over dette Folk?

30. Vide I ikke, at jeg taler Sandheden? Jo, I vide, at jeg taler Sandheden, og I burde skjælve for Gud.

31. Og det skal ske, at I skulle blive straffede for eders Misgjerninger; thi I have sagt, at I lære Mose Lov. Og hvad vide I om Mose Lov? Kommer Frelse ved Mose Lov? Hvad sige I?

32. Og de svarede og sagde, at Frelse kom ved [q]Mose Lov.

33. Men nu sagde Abinadi til dem: Jeg veed, at dersom I holde Guds Bud, da skulle I blive frelste, ja, dersom I holde de Bud, hvilke Herren gav til Moses paa Sinaj Bjerg, sigende:

34. [r]Jeg er Herren din Gud, som har bragt dig ud af Ægypti Land, af Trældoms Hus.

35. Du skal ingen anden Gud have for mig.

36. Du skal ikke gjøre dig noget udskaaret Billede, eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller efter det, som er paa Jorden nedentil.

37. Nu sagde Abinadi til dem: Have I efterkommet alt dette? Jeg siger eder, nej, det have I ikke. Og have I lært dette Folk, at de skulde efterkomme alle disse Ting? Jeg siger eder, nej, det have I ikke.

---

13 KAPITEL.

1. Og nu, da Kongen havde hørt disse Ord, sagde han til [a]sine Præster: Bort med dette Menneske og slaar ham ihjel; thi hvad have vi med ham at gjøre; han raser.

2. Og de traadte frem og søgte at lægge Haand paa ham; men han modstod dem og sagde til dem:

3. Rører mig ikke, thi Gud skal slaa eder, dersom I lægge Haand paa mig; thi jeg har ikke kundgjort det Budskab, som Herren sendte mig at kundgjøre; ej heller har jeg sagt eder det, som [b]I begjærede, at jeg skulde sige eder; derfor vil Gud ikke tilstede, at jeg bliver dræbt denne Gang.

4. Men jeg maa fuldbyrde de Befalinger, som Gud har givet mig; og fordi jeg har sagt eder Sandheden, ere I vrede paa

---

o, se o 2 Nephi 25 Kap. *p, se i 2 Nephi 28 Kap.* q, se o 2 Nephi 25 Kap.
r, 2 Moseb. 20: 2—4.

a, se f Mos. 11 Kap. *b, Mos. 12: 20—24.*

mig. Og atter, fordi jeg har talet Guds Ord, anse I mig som En, der [c]raser.

5. Nu skete det, efter at Abinadi havde talet disse Ord, at Kong Noahs Folk ikke turde lægge Haand paa ham; thi Herrens Aand var over ham, og hans Ansigt skinnede med overordentlig Glans, ligesom [d]Moses skinnede, da han var paa Sinaj Bjerg og talede med Herren.

6. Og han talede med Kraft og Myndighed fra Gud, og han fortsatte sin Tale, sigende:

7. I se, at I ikke have Magt til at ihjelslaa mig, derfor fuldfører jeg mit Ærinde. Ja, og jeg ser, at det skjærer eder i eders Hjerter, fordi jeg siger eder Sandheden om eders Misgjerninger;

8. Ja, og mine Ord fylde eder med Forundring og Forbauselse og med Vrede.

9. Men jeg fuldfører mit Ærinde; og da er det ligemeget, hvor jeg bliver af, naar jeg ikkun bliver frelst.

10. Men saa meget siger jeg eder: Hvad I gjøre ved mig herefter, skal blive et [e]Forbillede og en Skygge af de Ting, som skulle komme.

11. Og nu læser jeg for eder det øvrige af Guds Bud, thi jeg ser, at de ikke ere skrevne i eders Hjerter; jeg ser, at I have lært Ugudelighed og undervist deri den største Del af eders Liv.

12. Og nu, I erindre, at jeg [f]sagde til eder: Du skal ikke gjøre dig noget udskaaret Billede, eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller efter det, som er paa Jorden nedentil, eller det, som er i Vandet under Jorden.

13. Og atter: [g]Du skal ikke tilbede dem, ej heller tjene dem; thi jeg Herren din Gud er en nidkjær Gud, som hjemsøger Fædrenes Misgjerninger paa Børnene, indtil tredie og fjerde Led paa dem, som hade mig;

14. Og viser Miskundhed mod Tusinder af dem, som elske mig og holde mine Bud.

15. Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forfængeligen; thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager hans Navn forfængeligen.

16. Kom Sabbatens Dag ihu, at holde den hellig.

17. Sex Dage skal du arbejde og gjøre al din Gjerning;

18. Men paa den syvende Dag, som er Herren din Guds Sabbat, skal du ikke gjøre noget Arbejde, hverken du eller din Søn eller din Datter eller din Svend eller din Pige eller dit Bæst eller den Fremmede, som er inden dine Porte;

19. Thi i sex Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden,

---

c Vers 1. *d,* 2 Moseb. 34: 29—35. *e,* Mos. 17: 13—19. 19: 20. Alma 25: 7—12. *f, Mos. 12: 36.* *g,* 2 Moseb. 20: 5—17.

Havet og alt det, som er i dem; og Herren velsignede Sabbatsdagen og helligede den.

20. Ær din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren din Gud giver dig.

21. Du skal ikke ihjelslaa.

22. Du skal ikke bedrive Hor. Du skal ikke stjæle.

23. Du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd imod din Næste.

24. Du skal ikke begjære din Næstes Hus; du skal ikke begjære din Næstes Hustru eller hans Svend eller hans Pige eller hans Oxe eller hans Asen eller Noget, som hører din Næste til.

25. Og det skete, efter at Abinadi havde talet disse Ord, at han sagde til dem: Have I lært dette Folk, at de skulle iagttage og gjøre alle disse Ting, og holde disse Bud?

26. Jeg siger eder, nej; thi dersom I havde gjort det, da vilde Herren ikke have befalet mig, at jeg skulde komme frem og profetere Ondt angaaende dette Folk.

27. Og nu, I have sagt, at Frelsen kommer ved Mose Lov. Jeg siger eder, at det er nødvendigt, at I endnu skulle [h]holde Mose Lov; men jeg siger eder, at den Tid skal komme, da det [i]ikke længere skal være nødvendigt at holde Mose Lov.

28. Og ydermere siger jeg eder, at Frelsen kommer ikke ved Loven alene; thi om det ikke var for [j]Forsoningen, som Gud selv skal gjøre for sit Folks Synder og Misgjerninger, maatte de dog, Mose Lov uagtet, uundgaaelig omkomme.

29. Og nu siger jeg eder, at det var nødvendigt, at der skulde gives en Lov til Israels Børn, ja, endog en meget streng Lov; thi de vare et meget haardnakket Folk, snare til at gjøre Ondt, men langsomme til at ihukomme Herren deres Gud.

30. Derfor blev der givet dem en Lov, ja, en [k]Lov med Skikke og Anordninger, en Lov, som de nøje skulde holde fra Dag til Dag, for at bringe dem til at ihukomme Gud og deres Pligt imod ham.

31. Men se, jeg siger eder, at alle disse Ting vare Forbilleder paa det, som skal komme.

32. Og nu, forstode de Loven? Jeg siger eder, nej; de forstode ikke alle Loven, fordi de forhærdede deres Hjerter; thi de fattede ikke, at intet Menneske kunde blive frelst, uden det skete ved Guds Forløsning.

33. Thi se, profeterede ikke Moses for dem angaaende Messiæ Tilkommelse, og at Gud skulde forløse sit Folk; ja, og alle Profeterne, som have profeteret lige fra Verdens Begyndelse, have de ikke talet mer eller mindre om disse Ting?

---

h, se *o* 2 Nephi *25 Kap.* *i*, *3* Nephi 9: 19, 20. 15: 2—10. j, se ʃ 2 Nephi 2 *Kap.* *k, se o 2 Nephi 25 Kap.*

34. Have de ikke sagt, at [l]Gud selv skulde komme ned iblandt Menneskenes Børn og paatage sig et Menneskes Skikkelse og gaa frem i stor Kraft paa Jorden?

35. Ja, have de ikke ogsaa sagt, at han skulde tilvejebringe de Dødes [m]Opstandelse, og at han selv skulde blive undertrykt og plaget?

---

14 KAPITEL. *(Se Esaias' 53 Kap.)*

1. Ja, siger ikke Esaias: Hvo troede det, de have hørt, og for hvem er Herrens Arm aabenbaret?

2. Thi han skal opvoxe for hans Ansigt som en spæd Plante og som en Rod af tør Jord; han har ingen Skikkelse eller Dejlighed, og naar vi skulle se ham, da er der ingen Anseelse, saa at vi skulde have Lyst til ham.

3. Han er foragtet og forkastet af Menneskene; en Sorgens Mand og bekjendt med Smerter, og vi ligesom skjulte vore Ansigter for ham; han var foragtet, og vi agtede ham ikke.

4. Visseligen har han baaret vore Sorger og Smerter; dog agtede vi ham som den, der var plaget, slaget af Gud og gjort elendig.

5. Men han er saaret for vore Overtrædelser, han er knuset for vore Misgjerninger; Straffen laa paa ham, at vi skulde nyde Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar.

6. Vi fore alle vild som Faarene, vi vendte os hver sin Vej, men Herren har paalagt ham alle vore Misgjerninger.

7. Han blev plaget og gjort elendig, dog oplod han ikke sin Mund; han er ledt som et Lam, der føres hen at slagtes; og som et Faar er stumt for den, som klipper det, saa oplod han ikke sin Mund.

8. Han blev tagen fra Fængsel og fra Dom, og hvo kan forkynde om hans Slægt? thi han blev fraskilt fra de Levendes Land; for mit Folks Overtrædelser blev han plaget.

9. Og han gjorde sin Grav hos de Ugudelige og hos de Rige i sin Død, fordi han ikke havde gjort Ondt, og der var ikke Svig i hans Mund.

10. Alligevel behagede det Herren at saare ham; han har paaført ham Smerter; naar du skal gjøre hans Sjæl til et Skyldoffer for Synd, skal han se sin Sæd og forlænge sine Dage, og Herrens Behagelighed skal lykkes ved hans Haand.

11. Han skal se sin Sjæls Møje og mættes; formedelst hans Kundskab skal min retfærdige Tjener retfærdiggjøre Mange; *thi han skal* bære deres Misgjerninger.

12. Derfor vil jeg give ham en Del med de Store, og han

---

l, se *b* Mos. 8 Kap. *m*, se *d* 2 Nephi 2 Kap.

skal dele Byttet med de Stærke, fordi han udtømmede sin Sjæl til Døden; og han blev talt blandt Overtrædere, og han bar Manges Synd og gjorde Forbøn for Overtræderne.

---

15 KAPITEL.

1. Og nu sagde Abinadi til dem: Jeg ønsker, at I skulle forstaa, at [a]Gud selv skal komme ned iblandt Menneskenes Børn, og skal gjenløse sit Folk.

2. Og fordi han [b]bor i Kjødet, skal han kaldes Guds Søn; og efterdi han har underkastet Kjødet Faderens Villie, er han Faderen og Sønnen;

3. Faderen, fordi han var [c]undfanget formedelst Guds Kraft, og Sønnen paa Grund af [d]Kjødet; saaledes bliver han Faderen og Sønnen.

4. Og de [e]ere een Gud, ja, Himmelens og Jordens [f]evige Fader.

5. Og saaledes bliver Kjødet Aanden [g]underdanig, eller Sønnen Faderen, som er [h]een Gud, der [i]udholder Fristelse og giver ikke efter for Fristelsen, men lader sig bespotte og hudstryge samt udkaste og fornægte af sit Folk.

6. Og efter alt dette, efter at have gjort mange [j]kraftige Undergjerninger iblandt Menneskenes Børn, skal han blive ført hen, ja, ligesom Esaias sagde, [k]som et Faar er stumt for den, som klipper det, saa oplod han ikke sin Mund.

7. Ja, saaledes skal han blive bortført, [l]korsfæstet og dræbt, idet Kjødet [m]bliver underdanigt indtil Døden, og Sønnens Villie er opslugt i Faderens Villie.

8. Og saaledes sønderriver Gud [n]Dødens Baand, idet han har vundet Sejr over Døden og giver Sønnen Magt til at gjøre [o]Forbøn for Menneskenes Børn.

9. Han farer op til Himmelen og har inderlig Barmhjertighed samt er fuld af Medlidenhed mod Menneskenes Børn, staaende imellem dem og Retfærdigheden, thi han har [p]sønderrevet Dødens Baand og paataget [q]sig deres Synder og Overtrædelser samt gjenløst dem og tilfredsstillet Retfærdighedens Fordringer.

10. Og nu siger jeg til eder: Hvo skal [r]forkynde om hans Slægt? Se, jeg siger eder, at naar hans Sjæl gjøres til et [s]Skyldoffer, skal han se sin Sæd. Og nu, hvad sige I? Og hvem skal [t]hans Sæd være?

11. Se, jeg siger eder, at hvo, som har hørt Profeternes Ord,

---

a, se *bb* Mos. 7 Kap. *b*, se *b* Mos. 3 Kap. *c*, 1 Nephi 11: 13—21. Mos. 3: 8, 9. Alma 7: 10. 19: 13. 3 Nephi 1: 14. Morm. 9: 12. *d*, se *b* Mos. 3 Kap. *e*, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *f*, se *a* Mos. 3 Kap. *g*, Vers 2. *h*, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *i*, se *s* 2 Nephi 9 Kap. *j*, se *c* Mos. 3 Kap. *k*, Mos. 14: 7. Es. 53: 7. *l*, se *g* Mos. 3 Kap. *m*, Vers 2, 5. *n*, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *o*, se *e* 2 Nephi 2 Kap. *p*, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *q*, Mos. 14: 5—8, 11, 12. *r*, Mos. 14: 8. *s*, Mos. 14: 10. *t*, Vers 11—13.

ja, alle de hellige Profeter, som have profeteret om Herrens Tilkommelse; ja, alle de, som have givet Agt paa deres Ord og troet, at Herren vilde forløse sit Folk, samt have set fremad til den Dag for at faa Forladelse for deres Synder; disse, siger jeg eder, ere hans Sæd, eller de ere Arvinger til Guds Rige.

12. Thi disse ere de, hvis Synder han [u]har baaret; disse ere de, for hvem han er død, for at gjenløse dem fra deres Overtrædelser. Og nu, ere de ikke hans Sæd?

13. Ja, og ere ikke Profeterne det, hver og en, som have aabnet sin Mund for at profetere, og som ikke ere faldne i Overtrædelse; jeg mener alle de hellige Profeter, lige siden Verdens Begyndelse? Jeg siger eder, at de ere hans Sæd.

14. Og disse ere [v]de, som have forkyndt Fred, som have baaret godt Budskab om det Gode, som have forkyndt Frelse og sagt til Zion: Din Gud regjerer.

15. Og hvor dejlige vare ikke deres Fødder paa Bjergene!

16. Og atter, hvor dejlige paa Bjergene ere ikke deres Fødder, som endnu forkynde Fred!

17. Og atter, hvor dejlige paa Bjergene ere ikke deres Fødder, som herefter skulle forkynde Fred, ja, fra nu af og for evigt!

18. Og se, jeg siger eder, at dette er ikke Alt; thi o, hvor dejlige paa Bjergene ere ikke hans Fødder, som bærer godt Budskab, som er Fredens Stifter; ja, Herren selv, som har gjenløst sit Folk; ja han, som har skjænket sit Folk Frelse.

19. Thi var det ikke for den Forløsning, som han har gjort for sit Folk, og som var beredt fra Verdens [w]Begyndelse; ja, jeg siger eder, var det ikke for dette, da maatte [x]alle Mennesker være omkomne.

20. Men se, Dødens Baand [y]skulle sønderrives, og Sønnen regjerer, og har Magt over de Døde; derfor tilvejebringer han de Dødes [z]Opstandelse.

21. Og der kommer en Opstandelse, en [aa]første Opstandelse; ja, en Opstandelse for dem, som have været, som ere, og som skulle blive til, lige til Kristi Opstandelse; thi saaledes skal han kaldes.

22. Og nu, alle Profeterne og alle de, som have troet paa deres Ord, eller alle de, som have holdt Guds Bud, skulle komme frem i den første Opstandelse; derfor ere de den første Opstandelse.

23. De oprejses for at bo hos Gud, som har forløst dem; saaledes have de det evige Liv formedelst Kristus, som har sønderrevet Dødens Baand.

---

u, Mos. 14: 12. v, Mos. 12: 21—24. Es. 52: 7—10. w, se *d* Mos. 4 Kap. *x, se e og g 2 Nephi 9 Kap.* y, se *g* og j 2 Nephi 9 Kap. z, se d 2 Nephi 2 Kap. *aa, se g* Jakob 4 Kap.

24. Og disse ere de, som have Del i den første Opstandelse; og disse ere de, som ere døde [bb]i deres Uvidenhed, før Kristus kom, eftersom Frelse ikke blev dem forkyndt. Og saaledes gjenløser Herren disse, og de have en Del i den første Opstandelse, eller have evigt Liv; thi de ere gjenløste af Herren.

25. Og ligeledes have smaa Børn [cc]det evige Liv.

26. Men se, frygter og skjælver for Gud; thi det bør eder at skjælve; thi Herren forløser ingen Saadanne, som stride imod ham og dø i deres Synder; og alle de, der ere omkomne i deres Synder siden Verdens Begyndelse, som [dd]forsætligen have stridt mod Gud, som have kjendt Guds Bud og vilde ikke holde dem, disse ere de, som [ee]ingen Del have i den første Opstandelse.

27. Burde I derfor ikke skjælve? Thi Frelse kommer ikke til en Saadan; thi Herren har ikke gjenløst nogen Saadan, ej heller kan Herren gjenløse Saadanne; thi han kan ikke fornægte sig selv; han kan ikke [ff]nægte Retfærdigheden, naar den gjør sit Krav.

28. Og nu siger jeg eder, at den Tid skal komme, da Herrens Frelse skal forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.

29. Ja, Herre, [gg]dine Vægtere skulle opløfte deres Røst; med forenet Røst skulle de synge tilsammen; thi de skulle se Øje til Øje, naar Herren skal gjenbringe Zion.

30. Raaber med Fryd, synger tilsammen, Jerusalems øde Steder; thi Herren har trøstet sit Folk, han har gjenløst Jerusalem.

31. Herren har blottet sin hellige Arm for alle Folks Øjne, og alle Jordens Ender skulle se vor Guds Salighed.

---

16 KAPITEL.

1. Og nu, efter at Abinadi havde talet disse Ord, skete det, at han udrakte sin Haand og sagde: Den Tid skal komme, da Alle skulle se Herrens Salighed; [a]da hver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk skal se Øje til Øje, og skal bekjende for Gud, at hans Domme ere retfærdige.

2. Og da skulle de Ugudelige kastes ud, og de skulle have [b]Aarsag til Jammer og Tænders Gnidsel, og til at hyle og græde; og dette sker, fordi de ikke ville lytte til Herrens Røst; derfor forløser Herren dem ikke.

3. Thi de ere kjødelige og djævelske, og Djævelen [c]har Magt over dem; ja, den [d]gamle Slange, som forførte vore første Forældre, og var Aarsagen til deres Fald; hvilket var Aarsagen til, at den hele Menneskeslægt blev kjødelig, sandselig og djæ-

bb, se *j* Mos. 3 Kap. *cc*, se *m* Mos. 3 Kap. dd, se k Jakob 6 Kap. *ee*, Vers 24. *ff*, *Alma 42: 1—26.* *gg*, Es. 52: 8—10. Mos. 12: 22—24.

a, *Mos. 3: 20, 21. 15: 28, 31.* *b*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. c, se i 2 Nephi 9 Kap. *d*, *se i 2 Nephi 2 Kap.*

velsk, og i Stand til at skjelne imellem Ondt og Godt, samt at de underkastedes Djævelen.

4. Saaledes bleve [e]alle Mennesker fortabte; og se, de vilde have været fortabte evindelig, dersom Gud ikke gjenløste sit Folk fra deres forlorne og faldne Tilstand.

5. Men erindrer, at den, som fremturer efter sin egen kjødelige Natur og fortsætter paa Syndens Veje samt sætter sig op mod Gud, forbliver i sin faldne Tilstand, og Djævelen har [f]al Magt over ham. Derfor er hans Tilstand, som om der ingen Forløsning skete, idet han er en Fjende af Gud; og Djævelen er ligeledes en Fjende af Gud.

6. Og dersom nu Kristus ikke var kommen til Verden, — talende om tilkommende Ting, som om de allerede vare skete, — kunde der ingen Forløsning være sket.

7. Og dersom Kristus ikke var opstaaet fra de Døde, eller havde [g]sønderrevet Dødens Baand, saa at Graven ikke skulde have nogen [h]Sejr eller [i]Døden nogen Braad, kunde der ingen Opstandelse finde Sted.

8. Men der er en [j]Opstandelse; derfor har Graven [k]ingen Sejr, og Dødens [l]Braad er opslugt i Kristus.

9. Han er Verdens [m]Lys og Liv; ja, et Lys, som er evigt, som aldrig kan formørkes; ja, og et Liv, som er evigt, saa at der ingen Død kan finde Sted mere.

10. Selv [n]dette Dødelige skal iføres Udødelighed, og denne Forkrænkelighed skal iføres Uforkrænkelighed, og skal komme til at staa for Guds Domstol, for at blive dømt af ham efter deres Gjerninger, hvad enten de ere gode eller onde.

11. Dersom de ere gode, til evigt Livs og Lyksaligheds Opstandelse, og dersom de ere onde, til evig Fordømmelses Opstandelse, eftersom de overgives [o]til Djævelen, der har underkuet dem, hvilket er Fordømmelse.

12. Thi de vandrede efter deres egne kjødelige Begjærligheder og Attraaer og paakaldte aldrig Herren, medens Barmhjertighedens Arm var udstrakt til dem; thi Barmhjertighedens Arm var udstrakt til dem, men de vilde ikke; de bleve advarede om deres Misgjerninger, og dog vilde de ikke forlade dem; og de bleve befalede at omvende sig, men alligevel vilde de ikke.

13. Og burde I nu ikke skjælve og omvende eder fra eders Synder, og ihukomme, at alene i og ved Kristus kunne I vorde salige?

14. Derfor, dersom I lære [p]Mose Lov, lærer da ogsaa, at det er en Skygge af de tilkommende Ting;

---

e, se *e* og *g* 2 Nephi 9 Kap. *f*, se *i* 2 Nephi 9 Kap. *g*, se *g* og *j* Mos. 15 Kap. *h*, *Mos. 15: 8, 20.* Alma 22: 14. 27: 28. *i*, Vers 8. Alma 22: 14. 24: 23. Morm. *7: 5.* *j*, *se d 2* Nephi 11 Kap. *k*, Vers 7. *l*, Vers 7. *m*, Alma 38: 9. *3 Nephi 9: 18. 15: 9. 18: 16, 24.* Ether 3: 14. 4: 12. Moro. 7: 18. *n*, se *d* 2 *Nephi 2 Kap., ogsaa j og m* 2 Nephi 9 Kap. *o*, se *i* 2 Nephi 9 Kap. *p*, se *o* *2 Nephi 25 Kap.*

15. Lærer dem, at Forløsning kommer ved den Herre Kristus, som selv er den [q]evige Fader. Amen.

---

17 KAPITEL.

1. Og nu skete det, at da Abinadi havde fuldendt denne Tale, befalede Kongen, at [a]Præsterne skulde gribe ham og foranstalte, at han blev aflivet.

2. Men der var een iblandt dem, der hed Alma, og som ogsaa var af Nephis Slægt. Han var en ung Mand, og han troede de Ord, som Abinadi havde talet; thi han kjendte til de Synder, som Abinadi havde vidnet om imod dem; derfor begyndte han at bønfalde Kongen om, at han ikke skulde være vred paa Abinadi, men tillade ham at fare bort i Fred.

3. Men Kongen blev mere vred og befalede, at Alma skulde kastes ud fra dem, samt sendte sine Tjenere efter ham for at dræbe ham.

4. Men han flyede fra dem og skjulte sig, saa at de ikke fandt ham. Og eftersom han var skjult i mange Dage, skrev han alle de Ord, som Abinadi havde talet.

5. Og det skete, at Kongen befalede, at hans Livvagt skulde omringe Abinadi og gribe ham; og de bandt ham og kastede ham i Fængsel.

6. Og efter tre Dage, der han havde raadslaaet med sine [b]Præster, lod han ham bringe for sig igjen.

7. Og han sagde til ham: Abinadi, vi have fundet Skyld hos dig, og du fortjener at dø.

8. Thi du har sagt, at [c]Gud selv skal komme ned iblandt Menneskenes Børn; og nu, for dette skal du dødes, medmindre du vil tilbagekalde alle de Ord, som du har talet ilde om mig og mit Folk.

9. Men Abinadi sagde til ham: Jeg siger dig, jeg vil ikke gjenkalde de Ord, som jeg har talet til eder angaaende dette Folk, thi de ere sande; og for at I kunne vide om deres Sandhed, har jeg overgivet mig i eders Hænder.

10. Ja, og jeg vil endog lide til Døden, men jeg vil ikke gjenkalde mine Ord, og de skulle staa som et Vidnesbyrd imod eder. Og dersom I dræbe mig, ville I udgyde uskyldigt Blod, og dette skal ligeledes staa som et Vidnesbyrd imod eder paa den yderste Dag.

11. Og nu stod Kong Noah i Begreb med at ville løslade

---

q, se a Mos. 3 Kap.

a, se f Mos. 11 Kap. *b, se f* Mos. 11 Kap. c, Mos. 7: 27. 13: 34.

ham, thi han frygtede for hans Ord; han frygtede for, at Guds Straf skulde komme over ham.

12. Men [d]Præsterne opløftede deres Røst imod ham og begyndte at beskylde ham, sigende: Han har haanet Kongen. Og derved opbragtes Kongen til Vrede imod ham, og han overgav ham til at dødes.

13. Og det skete, at de toge ham og brændte hans Hud med Risknipper, ja, [e]til Døde.

14. Og da Luerne begyndte at brænde ham, raabte han til dem, sigende:

15. Se, ligesom I have gjort imod mig, saa skal det ske, at [f]eders Sæd skal lade Mange lide, endog Dødens Pinsler ved Ild; og dette skal ske, fordi de tro paa Herren deres Guds Frelse.

16. Og det skal ske, at I skulle plages med alle Slags Sygdomme for eders Misgjerningers Skyld.

17. Ja, og I skulle blive slagne paa alle Sider, og I skulle fordrives og adspredes hist og her, som en vild Flok, der drives af vilde og glubende Dyr.

18. Og paa den Dag skulle I [g]jages, og I skulle gribes af eders Fjender, og da skulle I lide, som jeg lider, Dødens Pinsler ved Ild.

19. Saaledes udfører Gud Hævn over dem, der ødelægge hans Folk. O, Gud, annam min Sjæl.

20. Og da nu Abinadi havde sagt disse Ord, faldt han og led [h]Døden ved Ild; ja, han blev dræbt, fordi han ikke vilde fornægte Guds Bud, og han beseglede Sandheden af sine Ord med sin Død.

---

18 KAPITEL.

1. Og nu skete det, at Alma, som var flygtet for Kong Noahs Tjenere, omvendte sig fra sine Synder og Misgjerninger og gik omkring iblandt Folket i Løndom, og begyndte at lære dem Abinadis Ord;

2. Ja, angaaende det Tilkommende og ligeledes angaaende de Dødes [a]Opstandelse og Folkets Forløsning, hvilket skulde bevirkes ved Kristi Kraft, Lidelse og Død, samt hans Opstandelse og Himmelfart.

3. Og saa mange, som vilde høre hans Ord, underviste han. Og han lærte dem lønligen, saa at Kongen ikke skulde faa Kundskab derom; og Mange troede hans Ord.

4. Og det skete, at saa mange, som troede ham, gik hen *til* et Sted, som kaldtes [b]Mormon, hvilket havde faaet sit Navn

---

d, se f Mos. 11 Kap. e, Vers 18—20. Mos. 7: 28. f, Mos. 18: 10. Alma *25: 7—12.* g, Alma 25: 8, 9. h, se e.

a, se d 2 Nephi 2 Kap. b, Vers 5, 8, 16, 30. 3 Nephi 5: 12. Morm. 1: 5.

af Kongen og var paa Grænsen af Landet, som til visse Tider
plagedes af vilde Dyr.
5. Nu, der var i [c]Mormon en Kilde af rent Vand, og Alma
tog sin Tilflugt did, fordi der i Nærheden af Vandet fandtes
en Skov af smaa Træer, hvor han skjulte sig om Dagen for
Kongens Efterstræbelser.
6. Og det skete, at saa mange, som troede ham, gik did
at høre hans Ord.
7. Og det skete efter mange Dage, at der var et betydeligt
Antal samlet tilsammen paa Stedet Mormon for at høre Almas
Ord. Ja, alle de, der troede hans Ord, vare forsamlede for at
høre ham. Og han lærte dem og prædikede for dem om Om-
vendelse, Forløsning og Tro paa Herren.
8. Og det skete, at han sagde til dem: Se, her er Mor-
mons [d]Vande, — thi saa kaldtes de, — og nu eftersom I ønske
at komme ind i Guds Faaresti og at kaldes hans Folk samt
ere villige til at bære hverandres Byrder, at de maa vorde lette;
9. Ja, og ere villige til at sørge med dem, som sørge, og
trøste dem, der have Trøst behov, samt til at staa som Guds
Vidner til alle Tider og i alle Ting og paa alle Steder, hvor I
monne befinde eder, ja, indtil Døden, paa det I maa blive for-
løste af Gud og blive regnede iblandt dem, der høre til den
[e]første Opstandelse, saa at I maa have det evige Liv;
10. Saa siger jeg eder: Dersom dette er eders Hjerters Ønske,
hvad have I da imod at vorde [f]døbte i Herrens Navn, som et
Vidnesbyrd for ham, at I have indgaaet en Pagt med ham, at
I ville tjene ham og holde hans Bud, saa at han kan mere
rigeligen udgyde sin Aand over eder?
11. Og da nu Folket havde hørt disse Ord, klappede de i
deres Hænder af Glæde og raabte: Dette er vore Hjerters Ønske.
12. Og det skete, at Alma tog Helam, som var en af de
Første, og gik ud og stod i Vandet og raabte, sigende: O,
Herre, udgyd din Aand over din Tjener, saa at han kan ud-
føre denne Handling i Hjertets Hellighed.
13. Og da han havde sagt disse Ord, kom Herrens Aand
over ham, og han sagde: Helam, med [g]Fuldmagt fra den al-
mægtige Gud døber jeg dig, som et Vidnesbyrd om, at du
har indgaaet en Pagt, at du vil tjene ham indtil Døden, med
Hensyn til det dødelige Legeme; og maa Herrens Aand blive
udgydt over dig, og maa han skjænke dig det evige Liv, for-
medelst Forløsningen ved Kristus, som han har beredt fra
Verdens [h]Begyndelse.

---

c, Vers 4. *d, Vers 5.* *e,* se *g* Jakob 4 Kap. *f,* se *u* 2 Nephi 9 Kap.
g, Alma 5: 3. 3 Nephi 11: 25. *h,* se *d* Mos. 4 Kap.

14. Og efter at Alma havde sagt disse Ord, bleve baade Alma og Helam begravne i Vandet; og de rejste sig og kom op af Vandet, frydende sig, thi de vare fulde af Aanden.

15. Og atter, Alma tog en Anden og gik ud anden Gang i Vandet, og døbte ham ligesom den Første, med den Forskjel, at han ikke atter begravede sig selv i Vandet.

16. Og paa denne Maade døbte han Alle, som kom hen til [i]Stedet Mormon, og deres Antal var to hundrede og fire Sjæle; og de bleve døbte i Mormons [j]Vande og fyldtes med Guds Naade;

17. Og de bleve kaldte Guds Kirke eller Kristi Kirke fra den Tid af. Og det skete, at hvo som helst, der blev [k]døbt med Guds Kraft og Fuldmagt, blev indlemmet i hans Kirke.

18. Og det skete, at Alma, som havde Fuldmagt fra Gud, [l]ordinerede Præster; ja, en Præst for hver Halvtredsindstyve af deres Antal ordinerede han til at prædike for dem, samt til at undervise dem om det, som tilhører Guds Rige.

19. Og han bød dem, at de ikke skulde lære Noget uden det, som han havde lært, og som var talet ved de hellige Profeters Mund.

20. Ja, han bød dem ligeledes, at de Intet skulde prædike uden Omvendelse og Tro paa Herren, som havde forløst sit Folk.

21. Og han bød dem, at der skulde ingen Splidagtighed findes iblandt dem, men at de skulde se fremad med det samme Blik, idet de skulde have een Tro og een Daab, og deres Hjerter skulde være sammenknyttede i Enighed og i Kjærlighed til hverandre.

22. Og saaledes befalede han dem at prædike, og saaledes bleve de Guds Børn.

23. Og han befalede dem, at de skulde ihukomme [m]Sabbatsdagen og holde den hellig, og ligesaa, at de hver Dag skulde opsende Taksigelse til Herren deres Gud.

24. Og ligeledes befalede han, at [n]Præsterne, som han havde ordineret, skulde arbejde med deres [o]egne Hænder for deres Underholdning;

25. Og [p]een Dag i hver Uge blev bestemt til, at de skulde forsamle sig for at lære Folket samt tilbede Herren deres Gud; og ligeledes skulde de forsamles saa ofte, som det stod i deres Magt.

26. Og Præsterne skulde ikke stole paa Folket for at faa [q]deres Underholdning; men for deres Arbejde skulde de erholde Guds

---

i, se b. *j,* Vers 5, 8. *k,* se *u* 2 Nephi 9 Kap. l, se c Mos. 6 Kap.
m, Mos. 13: 16—19. *n,* se *c* Mos. 6 Kap. o, Vers 26, 28. p, Alma 32: 11.
q, Vers 24.

Naade, paa det de kunde blive stærke i Aanden og have Kundskab om Gud samt undervise med Magt og Myndighed fra Gud.

27. Og atter befalede Alma, at enhver af Kirkens Folk skulde meddele af sit Gods, [r]Enhver i Forhold til det, han havde; dersom han havde meget, skulde han give meget; og af den, der ikkun havde lidet, skulde kun lidet forlanges; og til den, der ikke havde Noget, skulde gives.

28. Og saaledes skulde de, efter deres egen fri Villie og Attraa for Gud, meddele af deres Gods til de Præster, som vare trængende, ja, og til hver trængende, nøgen Sjæl.

29. Og dette sagde han til dem, fordi det var blevet ham befalet af Gud; og de vandrede oprigtigt for Gud og delte med hverandre, baade i timelig og aandelig Henseende, i Forhold til deres Trang og Fornødenheder.

30. Og alt dette skete i [s]Mormon, ja, ved Mormons [t]Vande, i [u]Skoven, nær ved Mormons Vande; ja, Mormons Sted, Mormons Vande og Mormons Skov, hvor yndige ere ikke de for deres Øjne, som der kom til Kundskab om deres Forløser; ja, og hvor velsignede ere ikke de, thi de skulle synge til hans Pris for evigt.

31. Og disse Ting bleve gjorte paa [v]Grænsen af Landet, for at Kongen ikke skulde faa Kundskab derom.

32. Men se, det skete, at Kongen, som opdagede en Bevægelse iblandt Folket, sendte sine Tjenere ud for at iagttage dem. Derfor bleve de en Dag opdagede for Kongen, da de havde forsamlet sig for at høre Herrens Ord.

33. Og Kongen sagde nu, at Alma opæggede Folket til Oprør imod ham; og han sendte sin Hær ud for at udrydde dem.

34. Og det skete, at Alma og Herrens Folk bleve [w]underrettede om Kongens Hærs Komme; og derfor toge de deres Telte og deres Familier og rejste ud i Ørken.

35. Og deres Antal var omtrent fire hundrede og halvtredsindstyve Sjæle.

---

19 KAPITEL.

1. Og det skete, at Kongens [a]Hær vendte tilbage, efter at have søgt forgjæves efter Herrens Folk.

2. Og nu se, Kongens Krigsmagt var liden, thi den var

---

r, se *j* Jakob 2 Kap. *s*, se *b* Mos. 18 Kap. *t*, Vers 5, 8. Mos. 26: 15.
u, Vers 5. *v, Vers 4.* *w, Mos.* 23: 1.

a, Mos. 18: 33, 34.

bleven formindsket, og der begyndtes en Adskillelse imellem det Overblevne af Folket.

3. Og den mindre Del udstedte Trusler mod Kongen; og megen Uenighed fandt Sted iblandt Folket.

4. Og der fandtes en Mand iblandt dem, som hed Gideon, og da han var en stærk Mand og en Fjende af Kongen, drog han sit Sværd og svor i sin Vrede, at han vilde dræbe Kongen.

5. Og det skete, at han stred imod Kongen, og da Kongen saa', at han var nær ved at blive overvunden af ham, flyede han og steg op paa [b]Taarnet, nær ved [c]Templet.

6. Og Gideon fulgte efter ham og var i Færd med at gaa op i Taarnet for at dræbe Kongen; og Kongen kastede sine Øjne omkring mod [d]Shemlons Land, og se, Lamaniternes Hær var indenfor Landets Grænser.

7. Og nu raabte Kongen i sin Sjæls Angest, sigende: Gideon, spar mig, thi Lamaniterne komme over os, og de ville ødelægge os; ja, de ville ødelægge mit Folk.

8. Men Kongen var ikke saa bekymret for sit Folk, som han var for sit eget Liv; ikke desmindre sparede Gideon hans Liv.

9. Og Kongen befalede sit Folk, at de skulde fly for Lamaniterne, og han gik selv foran dem, og de flyede ud i Ørken med deres Kvinder og deres Børn.

10. Og det skete, at Lamaniterne forfulgte dem, og indhentede dem og begyndte at dræbe dem.

11. Og det begav sig, at Kongen befalede, at alle Mændene skulde [e]forlade deres Hustruer og deres Børn og fly for Lamaniterne.

12. Men der var Mange, som ikke vilde forlade dem, men vilde hellere forblive og omkomme med dem. Og de Øvrige forlode deres Hustruer og Børn og flyede.

13. Og det skete, at de, som forbleve hos deres Hustruer og deres Børn, lode deres [f]skjønne Døtre træde frem og bønfalde Lamaniterne om ikke at dræbe dem.

14. Og det skete, at Lamaniterne havde Medlidenhed med dem; thi de bleve indtagne af deres Kvinders [g]Dejlighed.

15. Og Lamaniterne sparede deres Liv og toge dem til Fange samt førte dem tilbage til [h]Nephis Land og tillode dem at besidde Landet paa de Betingelser, at de skulde overgive Kong Noah i Lamaniternes Hænder, tilligemed deres Ejendom, ja, [i]Halvdelen af Alt, hvad de ejede: Halvdelen af deres Guld og

b, *Mos. 11: 12.* *c*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. d, se d Mos. 10 Kap. e, Vers *21, 19.* *f*, *Vers 14.* *g*, Vers 13. *h*, se b 2 Nephi 5 Kap. i, se k Mos. 9 Kap.

deres Sølv samt alle deres kostbare Ting; og saaledes skulde de betale Skat til Lamaniternes Konge fra Aar til Aar.

16. Og der fandtes en af Kongens Sønner iblandt dem, som toges til Fange, hvis Navn var [j]Limhi.

17. Og Limhi ønskede, at hans Fader ikke skulde omkomme; alligevel var Limhi ikke uvidende om sin Faders Ugudelighed, men selv var han en retfærdig Mand.

18. Og det begav sig, at Gideon sendte Mænd hemmeligen ud i Ørken for at søge efter Kongen og dem, som vare med ham. Og det skete, at de mødte alt Folket i Ørken, med Undtagelse af Kongen og hans [k]Præster.

19. Og de havde svoret i deres Hjerter, at de vilde vende tilbage til Nephis Land, og dersom [l]deres Hustruer og deres Børn, og [m]de, som vare forblevne hos dem, vare dræbte, da vilde de søge Hævn og ligeledes omkomme med dem.

20. Men Kongen befalede dem, at de ikke skulde vende tilbage, og de bleve vrede paa Kongen og lod ham pine [n]ved Ild, ja, til Døde.

21. Og de vare i Begreb med at tage [o]Præsterne ogsaa og dræbe dem, men de flyede for dem.

22. Og det skete, at de vare i Begreb med at vende tilbage til Nephis Land, da de mødte Gideons Mænd. Og Gideons Mænd fortalte dem alt det, som var [p]hændet deres Hustruer og deres Børn, og at Lamaniterne havde tilladt dem at besidde Landet, imod at betale en Skat til Lamaniterne, bestaaende af [q]Halvdelen af Alt, hvad de ejede.

23. Og Folket fortalte Gideons Mænd, at de havde [r]dræbt Kongen, og at hans [s]Præster vare flygtede fra dem længere ind i Ørken.

24. Og det skete, efter at de havde endt Samtalen, at de vendte tilbage til Nephis Land, frydende sig over, at [t]deres Hustruer og deres Børn ikke vare dræbte, og de fortalte Gideon, hvad de havde [u]gjort ved Kongen.

25. Og det skete, at Lamaniternes Konge bekræftede med en Ed, at hans Folk ikke skulde dræbe dem.

26. Og Limhi, som var Kongens Søn, hvem Riget var overgivet af Folket, gjorde ligeledes Ed til Lamaniternes Konge, at hans Folk skulde betale Skat til ham, [v]ja, Halvdelen af Alt, hvad de ejede.

27. Og det skete, at Limhi begyndte at ordne Riget og at oprette Fred iblandt Folket.

28. Og Lamaniternes Konge satte [w]Vagter rundt omkring

---

j, se h Mos. 7 Kap. k, *se f* Mos. 11 Kap. *l*, Vers 11, 12. m, Vers 12.
n, Mos. 12: 8, 10—12. *o, se f* Mos. 11 Kap. *p*, Vers 14, 15. q, se k Mos.
Kap. *r, Vers 20.* *s, se f* Mos. 11 Kap. *t*, Vers 14, 15, 19, 22. u, Vers
, 23. *v, se k Mos. 9 Kap.* *w*, Mos. 21: 5. 22: 6—10.

Landet, paa det han maatte holde Limhis Folk i Landet, at de ikke skulde drage bort ud i Ørken, og han underholdt sine Vagter af [x]Skatten, som han fik fra Nephiterne.

29. Og Kong Limhi havde nu vedvarende Fred i sit Rige i et Tidsrum af to Aar, og Lamaniterne fornærmede dem ikke eller søgte at udrydde dem.

---

20 KAPITEL.

1. Og der var et Sted i [a]Shemlon, hvor Lamaniternes Døtre forsamlede sig for at synge, danse og fryde sig.

2. Og det skete, at paa en vis Dag kom der et lidet Antal af dem tilsammen for at synge og danse.

3. Og Kong Noahs [b]Præster skammede sig ved at gaa tilbage [c]til Nephis Stad, ja, og de frygtede for, at Folket vilde [d]dræbe dem; derfor turde de ikke gaa tilbage til deres Hustruer og deres Børn.

4. Og medens de opholdt sig i Ørken, opdagede de Lamaniternes Døtre, og de lagde sig paa Lur efter dem;

5. Og da kun faa havde forsamlet sig for at danse, kom Præsterne frem fra deres Skjulesteder og toge dem og førte dem ud i Ørken; ja, fire og tyve af Lamaniternes [e]Døtre førte de ud i Ørken.

6. Og det skete, at da Lamaniterne savnede deres Døtre, bleve de vrede paa Limhis Folk; thi de tænkte, at Limhis Folk vare de Skyldige.

7. Derfor udsendte de deres Hær; ja, Kongen selv gik foran sit Folk, og de droge op mod Nephis Land for at udrydde Limhis Folk.

8. Men Limhi havde set dem fra [f]Taarnet; ja, han havde opdaget alle deres Forberedelser til Krig; derfor samlede han sit Folk tilsammen og lagde dem i Baghold paa Markerne og i Skovene.

9. Og det skete, at da Lamaniterne vare komne op, begyndte Limhis Folk at overfalde dem fra deres Skjulesteder samt dræbe dem.

10. Og det begav sig, at Slaget blev saare haardt, thi de strede som Løver om deres Rov.

11. Og det skete, at Limhis Folk begyndte at drive Lama-

---

x, se k Mos. 9 Kap.

a, se d Mos. 10 Kap. *b*, se *f* Mos. 11 Kap. c, se b 2 Nephi 5 Kap. d, Mos. *19: 21.* *e, Vers 6, 7, 15, 23.* Mos. 23: 30—35. f, Mos. 11: 12.

niterne foran sig; dog vare de ikke halvt saa talrige som Lamaniterne. Men de kæmpede for deres Liv og for deres Hustruer og deres Børn; derfor anstrengte de sig og kæmpede som Drager.

12. Og det skete, at de fandt Lamaniternes Konge iblandt de Dødes Tal; dog var han ikke død, men saaret og efterladt paa Jorden; saa hastig var hans Folks Flugt.

13. Og de toge ham op og forbandt hans Saar samt bragte ham for Limhi og sagde: Se, her er Lamaniternes Konge, han er saaret og falden iblandt deres Døde, og de have efterladt ham; og se, vi have bragt ham til dig, og nu, lad os dræbe ham.

14. Men Limhi sagde til dem: I skulle ikke dræbe ham, men føre ham hid, at jeg kan se ham. Og de førte ham frem. Og Limhi sagde til ham: Hvad Grund har du til at komme op til Krig imod mit Folk? Se, mit Folk har [g]ikke brudt den Ed, som jeg svor dig, hvorfor vilde du da bryde den Ed, som du svor mit Folk?

15. Og nu sagde Kongen: Jeg har brudt Eden, fordi dit Folk [h]bortførte mit Folks Døtre; derfor lod jeg i min Vrede mit Folk komme op til Krig imod dit Folk.

16. Men Limhi havde Intet hørt angaaende denne Sag; derfor sagde han: Jeg vil lade efterspørge iblandt mit Folk, og hvo som helst, der har gjort dette, skal dø. Derfor lod han gjøre Efterspørgsel derom iblandt sit Folk.

17. Da nu Gideon, som var Kongens Høvedsmand, havde hørt disse Ting, gik han frem og sagde til Kongen: Jeg beder dig, afstaa fra at udspørge dette Folk, og beskyld dem ikke for denne Ting.

18. Thi erindrer du ikke din Faders [i]Præster, som dette Folk søgte at udrydde, og ere de ikke i Ørken; og er det ikke dem, der have [j]stjaalet Lamaniternes Døtre?

19. Og nu se, meddel Kongen dette, paa det at han kan underrette sit Folk derom, saa at de kunne blive fredelig stemte imod os; thi se, de berede sig allerede til at komme imod os, og der er ikkun faa af os.

20. Og se, de komme med deres talrige Hær; og medmindre Kongen stiller dem tilfreds, maa vi omkomme.

21. Thi ere ikke Abinadis Ord [k]opfyldte, som han profeterede imod os? Og alt dette sker, fordi vi ikke vilde lytte til Herrens Ord samt omvende os fra vore Misgjerninger.

22. Og lader os nu stemme Kongen for Fred og opfylde den [l]Ed, som vi svor ham; thi det er bedre, at vi skulle være i Trældom, end at vi skulde miste vort Liv; derfor lader os ophøre med at udgyde saa meget Blod.

g, Mos. 19: 25, 26. *h, Vers 1—6.* *i, se f Mos. 11 Kap.* *j, Vers 5.*
k, Mos. 12: 1—8. *l, Mos. 19: 26.*

23. Og Limhi fortalte nu Kongen Alt angaaende sin Fader og [m]Præsterne, som vare flygtede ud i Ørken, og beskyldte dem for at have bortført Lamaniternes [n]Døtre.

24. Og det skete, at Kongen blev forsonet med Limhis Folk og sagde til dem: Lader os gaa ud uden Vaaben for at møde mit Folk, og jeg sværger eder med en Ed, at mit Folk ikke skal dræbe dit Folk.

25. Og det skete, at de fulgte Kongen, og de gik ud uden Vaaben for at møde Lamaniterne. Og det begav sig, at de mødte Lamaniterne; og Lamaniternes Konge bøjede sig ned for dem og bad for Limhis Folk.

26. Og da Lamaniterne saa', at Limhis Folk vare uden Vaaben, forbarmedes de over dem, og de bleve forsonede med dem og vendte tilbage med deres Konge i Fred til deres eget Land.

---

21 KAPITEL.

1. Og det begav sig, at Limhi og hans Folk vendte tilbage til Nephis Stad og boede atter i Landet i Fred.

2. Og det begav sig efter mange Dage, at Lamaniterne atter bleve opbragte til Vrede imod Nephiterne, og de begyndte at trænge ind over Grænserne af Landet rundt omkring.

3. Nu turde de ikke dræbe dem for [a]Edens Skyld, som deres Konge havde gjort Limhi, men de sloge dem paa [b]deres Kinder og tyranniserede over dem samt begyndte at lægge [c]tunge Byrder paa deres Skuldre og at [d]drive dem som stumme Asener;

4. Ja, alt dette skete, for at Herrens Ord maatte [e]opfyldes.

5. Og Nephiternes Lidelser vare svare; og der fandtes ingen Udvej for dem til at befri sig selv af Lamaniternes Hænder, thi disse havde [f]omringet dem paa alle Sider.

6. Og det skete, at Folket begyndte at beklage sig for Kongen paa Grund af deres Lidelser, og de ønskede at gaa til Strid imod Lamaniterne. Og de besværede Kongen saare meget med deres Klagemaal; derfor lod han dem gjøre efter deres Ønsker.

7. Og de samlede sig tilsammen igjen, og de bevæbnede sig samt gik ud mod Lamaniterne for at drive dem ud af Landet.

---

m, se *f* Mos. 11 Kap. *n*, Vers 5.

---

a, *Mos. 19: 25.* *b*, Vers 3. Mos. 12: 2. c, Vers 13. Mos. 12: 5. d, Vers 13. *Mos. 12: 5.* *e*, Mos. 12: 2—7. 20: 21. *f*, se *w* Mos. 19 Kap.

8. Og det skete, at Lamaniterne overvandt dem og dreve dem tilbage samt dræbte mange af dem.

9. Og der blev nu stor Sorg og Jammer iblandt Limhis Folk. Enken sørgede for sin Mand; Sønnen og Datteren sørgede for deres Fader, og Brødrene sørgede for deres Brødre.

10. Og der var nu en stor Mængde Enker i Landet, og de jamrede sig overmaade meget fra Dag til Dag; thi en stor Frygt for Lamaniterne var kommen over dem.

11. Og det skete, at deres bestandige Graad opbragte de øvrige af Limhis Folk imod Lamaniterne, og de gik atter ud til Strid, men bleve igjen drevne tilbage med stort Tab.

12. Ja, de gik endog den tredie Gang og lede paa samme Maade; og de, som ikke bleve dræbte, vendte tilbage igjen til Nephis Stad.

13. Og de ydmygede sig i Støvet og underkastede sig [g]Trældoms Aaget samt lode sig slaa og drive frem og tilbage og paalægge Byrder efter deres Fjenders Ønsker.

14. Og de bøjede sig i den dybeste Ydmyghed og raabte uophørligt til Gud; ja, hele den ganske Dag raabte de til deres Gud, at han vilde befri dem fra deres Lidelser.

15. Men se, Herren var nu [h]sen til at høre deres Raab, paa Grund af deres Misgjerninger; ikke desmindre hørte Herren deres Raab og begyndte at formilde Lamaniternes Hjerter, saa at de begyndte at lette deres Byrder; alligevel fandt Herren det ikke tjenligt endnu at udfri dem af Trældom.

16. Og det skete, at det efterhaanden gik dem vel i Landet, og de begyndte at avle Korn mere overflødigen og tillægge Flokke og Hjorde mere rigeligen, saa at de ikke lede Hunger.

17. Og der var nu et [i]større Antal Kvinder, end der var Mænd; derfor befalede Kong Limhi, at [j]hver Mand skulde bidrage til Enkernes og deres Børns Underholdning, saa at de ikke skulde omkomme af Hunger; og dette gjorde de, paa Grund af det store Antal, som var bleven dræbt.

18. Og Limhis Folk holdt sig tilsammen saa meget som muligt og sikrede sig deres Korn og deres Kreaturer.

19. Og Kongen ansaa sig ikke sikker udenfor Stadens Mure, medmindre han [k]tog sin Livvagt med sig, af Frygt for, at han paa en eller anden Maade skulde falde i Lamaniternes Hænder.

20. Og han lod sit Folk holde Vagt i Landet trindt omkring, for at de maaske paa en eller anden Maade kunde gribe hine [l]Præster, som flyede ud i Ørken, og som havde røvet Lamaniternes [m]Døtre og forvoldte, at en saa stor Ødelæggelse var kommen *over dem.*

---

g, Mos. 12: 2—8. *h, Mos. 11: 24, 25.* *i*, Vers 10, 11. j, se j Jakob 2 Kap.
k, Mos. 17: 7, 10. *l, se f Mos.* 11 Kap. *m*, Mos. 20: 5.

21. Thi de ønskede at gribe dem, for at de kunde [n]straffe dem; thi de vare komne ind i Nephis Land om Natten og havde bortført deres Korn og mange af deres Kostbarheder; derfor laa de paa Vagt efter dem.

22. Og det skete, at der ikke var mere Strid imellem Lamaniterne og Limhis Folk, til den [o]Tid, da Ammon og hans Brødre kom ind i Landet.

23. Og Kongen, som havde været udenfor Stadens Porte med sin Livvagt, opdagede Ammon og hans Brødre og antog dem for at være Noahs Præster; derfor befalede han, at de skulde gribes og bindes og kastes i Fængsel. Og dersom de havde været Noahs Præster, vilde han have ladet dem dræbe.

24. Men da han fandt, at de ikke vare det, men at de vare hans Brødre og vare komne [p]fra Zarahemlas Land, fyldtes han med [q]overmaade stor Glæde.

25. Førend Ammons Ankomst havde Kong Limhi udsendt et [r]lidet Antal Mænd for at søge efter Zarahemlas Land; men de kunde ikke finde det, og de fore [s]vild i Ørken.

26. Ikke desmindre fandt de et Land, som havde været befolket; ja, et Land, som var [t]bedækket med tørre Ben; ja, et Land, som havde været beboet af et Folk, der var bleven ødelagt; og eftersom de havde [u]antaget, at det var Zarahemlas Land, vendte de tilbage til Nephis Land og vare ankomne til Grænsen af Landet nogle faa Dage før Ammons [v]Ankomst.

27. Og de bragte en [w]Optegnelse med sig; ja, en Optegnelse af det Folk, hvis Ben de havde fundet, og den var indgraven paa Metalplader.

28. Og nu blev Limhi atter fyldt med Glæde ved at erfare af Ammons Mund, at Kong Mosiah havde en [x]Gave fra Gud, hvorved han kunde udtyde saadanne Indskrifter; ja, Ammon glædede sig ligeledes.

29. Alligevel var Ammon og hans Brødre fyldte med Sorg, fordi saa mange af deres Brødre vare faldne.

30. Og ligeledes fordi Kong Noah og [y]hans Præster havde været Aarsag til, at Folket havde begaaet saa mange Synder og Misgjerninger imod Gud; og de sørgede ogsaa over Abinadis [z]Død, og ligeledes over Almas [aa]og det Folks Afrejse, som gik med ham, og som havde dannet en Guds Kirke formedelst Guds Kraft og Styrke samt Tro paa de Ord, som Abinadi havde talet.

31. Ja, de sørgede over deres Bortrejse; thi de vidste ikke, hvorhen de vare flyede. De vilde nu med Glæde have forenet

---

n, *Vers 23.* *Mos. 7: 7—11.* *o*, Mos. 7: 6—13. p, se *h* Omni 1 Kap. *q*, Mos. 7: 14. *r*, *Mos. 8: 7.* *s*, Mos. 8: 8. *t*, Mos. 8: 7—11. *u*, Mos. 8: 7, 8. *v*, *Mos. 7: 6—11.* *w*, se *k* Mos. 8 Kap. *x*, se *n* Mos. 8 Kap. *y*, se *f* Mos. 11 Kap. *z*, *Mos. 17, 12—20.* *aa*, Mos. 18: 34, 35.

sig med dem, thi de havde selv indgaaet en Pagt med Gud om at ville tjene ham og holde hans Bud.

32. Og nu siden Ammons Ankomst havde Kong Limhi, og ligeledes mange af hans Folk, indgaaet en Pagt med Gud om at tjene ham og holde hans Bud.

33. Og det skete, at Kong Limhi og mange af hans Folk ønskede at blive døbte, men der fandtes Ingen i Landet, der havde [bb]Fuldmagt fra Gud. Og Ammon afslog at gjøre det, fordi han ansaa sig for en uværdig Tjener.

34. Derfor oprettede de sig ikke den Gang en Kirke, men [cc]ventede paa Herrens Aand. Og de ønskede at blive ligesom Alma og hans Brødre, der vare flygtede ud i Ørken.

35. De ønskede at blive [dd]døbte som et Vidnesbyrd om og Bevis paa, at de vare villige til at tjene Gud af deres ganske Hjerte; ikke desmindre opsatte de Tiden, og en Beskrivelse over deres Daab skal blive [ee]givet herefter.

36. Og Ammons og [ff]hans Folks samt Kong Limhis og hans Folks hele Tanke var nu at befri sig af Lamaniternes Hænder og [gg]Trældom.

---

22 KAPITEL.

1. Og det skete, at Ammon og Kong Limhi begyndte at raadslaa med Folket om, hvorledes de skulde befri sig fra Trældom; og de lode alt Folket forsamle sig; og dette gjorde de, for at de kunde høre Folkets Stemme angaaende Sagen.

2. Og det begav sig, at de ingen anden Udvej kunde finde til at befri sig fra Trældom, end at tage deres Kvinder og Børn samt deres Flokke og Hjorde og Telte og begive sig ud i Ørken, thi Lamaniterne vare saa talrige, at det var umuligt for Limhis Folk at stride med dem og tænke paa at befri sig fra Trældom ved Sværdet.

3. Og nu skete det, at [a]Gideon gik frem og stod for Kongen og sagde til ham: Nu, o Konge, du har hidtil mange Gange lyttet til mine Ord, naar vi have stridt med vore Brødre Lamaniterne.

4. Og nu, o Konge, dersom du ikke har befundet mig en unyttig Tjener, eller om du hidtil har lyttet til nogle af mine Ord, og de have været dig til [b]Nytte, saa ønsker jeg, at du ogsaa denne Gang vilde lytte til mine Ord, og jeg vil være din Tjener og udfri dette Folk af Trældom.

---

bb, Mos. 18: 13, 17. 3 Nephi 11: 25. *cc*, Vers 35. *dd*, se u. 2 Nephi 9 Kap.
ee, Mos. 25: 17, 18. *ff*, Mos. 7: 2, 3. *gg*, Mos. 21: 13.

a, *Mos. 20: 17.* *b*, *Mos. 20: 17—22.*

5. Og Kongen tillod ham at tale. Og Gideon sagde til ham:
6. Se, Lamaniterne eller de lamanitiske Vagter ved [c]Bagporten, gjennem Muren paa Bagsiden af Staden, ere drukne om Natten; lader os derfor sende en Bekjendtgjørelse ud iblandt alt dette Folk, at de samle deres Flokke og Hjorde tilsammen, saa at de kunne drive dem ud i Ørken om Natten.
7. Og jeg vil gaa efter din Befaling og betale den [d]sidste Skat af Vin til Lamaniterne, og saa blive de [e]drukne, og vi ville gaa igjennem den [f]lønlige Udgang til venstre for Lejren, naar de ere drukne og sove.
8. Og saaledes ville vi drage ud i Ørken med vore Kvinder og vore Børn, vore Faar og vort Kvæg; og vi ville rejse [g]omkring Shiloms Land.
9. Og det skete, at Kongen gav Agt paa Gideons Ord.
10. Og Kong Limhi befalede, at hans Folk skulde samle deres Hjorde tilsammen, og han sendte [h]Vinskatten til Lamaniterne; og ligeledes sendte han mere Vin som en Gave til dem; og de drak [i]rigelig af Vinen, som Kong Limhi sendte dem.
11. Og det begav sig, at Kong Limhis Folk droge ud i Ørken om Natten med deres Flokke og Hjorde; og de gik [j]omkring Shiloms Land i Ørken, og bøjede deres Vej henimod [k]Zarahemlas Land, vejledt af Ammon og [l]hans Brødre.
12. Og de medtoge alt deres Guld og Sølv og deres kostbare Ting, som de kunde føre med sig, og ligeledes deres Fødemidler, og de fortsatte deres Rejse ud i Ørken.
13. Og efter at have været mange Dage i Ørken ankom de til [m]Zarahemlas Land og forenede sig med hans Folk, og bleve hans Undersaatter.
14. Og det skete, at Mosiah modtog dem med Glæde, og ligeledes modtog han deres [n]Optegnelser samt de [o]Optegnelser, som bleve fundne af Limhis Folk.
15. Og nu skete det, at da Lamaniterne erfarede, at Limhis Folk vare dragne ud af Landet om Natten, sendte de en [p]Hær ud i Ørken for at forfølge dem.
16. Og efter at de havde forfulgt dem i to Dage, kunde de ikke længere følge deres Spor; og derfor fore de [q]vild i Ørken.

---

c, Vers 7. *d*, Mos. 19: 26. *e*, Vers 6—10. *f*, Vers 6. *g*, Vers 11. Se *f* Mos. 7 Kap. *h*, Vers 7. *i*, Vers 6, 7. *j*, Vers 8. Se *f* Mos. 7 Kap. *k*, se *h* Omni 1 Kap. *l*, Mos. 7 : 2, 3. *m*, se *h* Omni 1 Kap. *n*, Zeniffs Optegnelser. Mos. 9 Kap. *o*, se *k* Mos. 8 Kap. *p*, Mos. 23 : 30—39 *q*, Mos. 23 : 30, 36, 37.

En Beretning om Alma og Herrens Folk, som bleve drevne ud i Ørken af Kong Noahs Folk.

23 KAPITEL.

1. Da nu Alma var bleven [a]advaret af Herren, at Kong Noahs [b]Hær vilde komme over dem, og han havde gjort det bekjendt for sit Folk, samlede de deres Hjorde tilsammen samt toge af deres Korn og flygtede ud i Ørken for Kong Noahs Hær.

2. Og Herren styrkede dem, saa at Kong Noahs Folk ikke kunde indhente dem for at ødelægge dem.

3. Og de flygtede [c]otte Dagrejser ud i Ørken.

4. Og de kom til et Land, ja, et meget skjønt og behageligt Land, et Land med rent Vand.

5. Og der opsloge de deres Telte og begyndte at dyrke Jorden og at opføre Bygninger osv.; og de vare vindskibelige og arbejdede meget flittigt.

6. Og Folket ønskede, at Alma skulde være deres Konge, thi han var elsket af sit Folk.

7. Men han sagde til dem: Se, det er ikke tjenligt, at vi skulle have en Konge; thi saa siger Herren: I skulle [d]ikke agte eet Kjød højere end et andet, eller eet Menneske skal ikke tænke sig over et andet; derfor siger jeg eder, at det er ikke tjenligt, at I skulle have en Konge.

8. Ikke desmindre, dersom det var muligt, at I altid kunde have retfærdige Mænd til at være eders Konger, da vilde det være godt for eder at have en Konge.

9. Men ihukommer Kong Noahs og hans Præsters [e]Ugudelighed; og jeg selv [f]blev besnæret og gjorde mange Ting, som vare vederstyggelige for Herrens Øjne, hvilket foraarsagede mig [g]stor Anger.

10. Alligevel efter megen Trængsel hørte Herren mine Raab og besvarede mine Bønner, samt gjorde mig til et Redskab i sin Haand, til at bringe [h]mange af eder til Kundskab om hans Sandhed.

11. Ikke desmindre roser jeg mig ikke af dette, thi jeg er uværdig til at rose mig selv.

12. Og nu siger jeg eder: I vare undertrykte af Kong Noah og vare i [i]Trældom under ham og hans Præster samt bleve forførte af dem til Ugudelighed; derfor vare I bundne med Syndens Baand.

13. Og eftersom I nu formedelst Guds Magt ere blevne befriede af disse Baand, ja, ud af Kong Noahs og hans Folks [j]Hænder, og ligeledes af Syndens Baand, saa ønsker jeg, at I

a, Mos. 18: 34, 35. *b*, *Mos. 18: 33, 34.* 19: 1. c, otte Dages Rejse fra Mormon, *paa Grænserne af Nephis Land.* *d*, Vers 3—15. Mos. 18: 21—29. 27: 3—5. *Se j Jakob 2 Kap.* *e*, *Mos. 11: 1—15.* *f*, Mos. 17: 1—4. 24: 8—12. g, Mos. *18: 1.* *h*, *Mos. 18: 35.* *i*, Mos. 11: 2—15. *j*, Vers 1—3. Mos. 18: 34, 35.

skulle staa faste i denne Frihed, hvormed I ere frigjorte, og
ikke betro [k]nogen Mand til at være Konge over eder;
14. Og ligeledes ikke betro [l]Nogen til at være eders Lærer,
ej heller eders Præst, uden han er en Guds Mand, som vandrer
paa hans Veje og holder hans Bud.
15. Saaledes lærte Alma sit Folk, at hvert Menneske skulde
elske sin Næste [m]som sig selv, at der ingen Trætte skulde
være iblandt dem.
16. Og Alma var deres [n]Ypperstepræst, thi han var deres
Kirkes Stifter.
17. Og det skete, at Ingen erholdt Fuldmagt til at prædike
eller lære, uden af Gud ved ham. Derfor indviede han alle
deres Præster og alle deres Lærere, og Ingen bleve indviede,
uden de vare retfærdige Mænd.
18. Derfor vaagede de over deres Folk og fødte dem med
det, som hører til Retfærdighed.
19. Og det begav sig, at de gjorde overordentlig stor Fremgang
i Landet; og de kaldte Landet [o]Helam.
20. Og det skete, at de formeredes, og det gik dem overordentlig
vel i Helams Land; og de byggede en Stad, som de
kaldte Helams Stad.
21. Ikke desmindre finder Herren det tjenligt at revse sit
Folk; ja, han prøver deres Taalmodighed og deres Tro.
22. Og saaledes var det med dette Folk. Men dog skulle de,
som sætte deres Lid til ham, [p]opløftes paa den yderste Dag.
23. Thi se, jeg vil vise eder, at de bleve bragte i Trældom,
og Ingen kunde befri dem uden Herren deres Gud, ja, Abrahams
og Isaks og Jakobs Gud.
24. Og det skete, at han befriede dem samt viste sin mægtige
Kraft; og stor var deres Glæde.
25. Thi se, det skete, at medens de vare i Helams Land,
ja, i [q]Helams Stad, medens de dyrkede Landet trindt omkring,
se, da kom der en Hær Lamaniter ind paa Grænsen af Landet.
26. Og det begav sig, at Almas Brødre flyede fra deres
Marker og forsamlede sig i Helams Stad, og de bleve meget
forfærdede ved Synet af Lamaniterne.
27. Men Alma gik frem og stod iblandt dem og formanede
dem, at de ikke skulde forfærdes, men at de skulde ihukomme
Herren deres Gud, og han vilde befri dem.
28. Og de stillede deres Frygt og begyndte at raabe til
Herren, at han vilde formilde Lamaniternes Hjerter, saa at de
vilde skaane dem og deres Hustruer og Børn.

---

k, Vers 6—9. Mos. 29: 5—36. l, Mos. 18: 18—29. m, Mos. 18: 21. 3 Nephi *14: 12.* *n, Mos. 18: 18.* Se *c* Mos. 6 Kap. o, Vers 20, 25, 26, 29, 35, 38, 39. *27: 16. Alma 24: 1.* *p,* 1 Nephi 13: 37. 16: 2. Alma 26: 7. 26: 28. 33: 5. 3 Nephi *15: 1. 27: 14, 15, 22.* Morm. 2: 19. Ether 4: 19. q, se o.

29. Og det skete, at Herren formildede Lamaniternes Hjerter. Og Alma og hans Brødre gik hen og overgave sig i deres Hænder; og Lamaniterne toge [r]Helams Land i Besiddelse.

30. Og Lamaniternes Hær, som forfulgte Kong Limhis Folk, fore [s]vild i Ørken i mange Dage.

31. Og se, de havde fundet Kong Noahs [t]Præster paa et Sted, som de kaldte [u]Amulon, og de havde begyndt at besidde Amulons Land og at opdyrke Jorden.

32. Og Navnet paa disse Præsters Anfører var Amulon.

33. Og det begav sig, at Amulon talte sit Folks Sag for Lamaniterne, og han sendte ogsaa deres Hustruer frem, som vare Lamaniternes [v]Døtre, for at bede deres Brødre, at de ikke skulde ihjelslaa deres Mænd.

34. Og Lamaniterne fattede Medlidenhed med Amulon og hans Brødre, og for [w]deres Hustruers Skyld ihjelsloge de dem ikke.

35. Og Amulon og hans Brødre forenede sig med Lamaniterne; og de vandrede i Ørken for at opsøge Nephis Land, da de opdagede [x]Helams Land, som Alma og hans Brødre beboede.

36. Og det skete, at Lamaniterne lovede Alma og hans Brødre, at dersom de vilde vise dem Vejen, som førte til [y]Nephis Land, da vilde de skjænke dem deres Liv og deres Frihed.

37. Men efter at Alma havde vist dem Vejen, som førte til Nephis Land, vilde Lamaniterne ikke holde deres Løfte, men de satte [z]Vagter rundt om Helams Land, over Alma og hans Brødre.

38. Og de øvrige af dem gik til Nephis Land; og en Del af dem vendte tilbage igjen til Helams Land og medbragte Vagternes Hustruer og Børn, som vare efterladte i Landet.

39. Og Lamaniternes Konge havde [aa]givet Amulon Myndighed til at være Konge og Regent over Folket, som var i Helams Land; alligevel skulde han ingen Rettighed have til at gjøre Noget imod Lamaniternes Konges Villie.

---

24 KAPITEL.

1. Og det skete, at Amulon vandt Yndest for Lamaniternes Konges Øjne, og derfor lod Lamaniternes Konge ham og hans

---

r, se *o*. *s*, Mos. 22: 16. *t*, se *f* Mos. 11 Kap. *u*, Vers 32, 35, 39. Mos. 24: 1, 4, 5, 8—11. 25: 12. Alma 21: 2—4. 23: 14. 24: 1, 28—30. 25: 4—12. 43: 13, 14. *v*, Mos. *20: 5, 6, 18.* *w*, Vers 33. *x*, se o. *y*, se b 2 Nephi 5 Kap. *z, Vers 38.* *aa, se u.*

Brødre beskikke til [a]Lærere over sit Folk; ja, over det Folk, som var i [b]Shemlons Land og i [c]Shiloms Land og i [d]Amulons Land.

2. Thi Lamaniterne havde taget alle disse Lande i Besiddelse, og derfor havde deres Konge beskikket Konger over alle disse Lande.

3. Og Lamaniternes Konges Navn var [e]Laman, kaldet efter hans Faders Navn; og derfor blev han kaldet Kong Laman, og han var Konge over et talrigt Folk;

4. Og han beskikkede [f]Lærere af Amulons Brødre i hvert Land, som hans Folk besad, og saaledes begyndte Nephis [g]Sprog at blive lært iblandt hele det lamanitiske Folk.

5. Og de vare indbyrdes et fredeligt Folk, alligevel kjendte de ikke Gud; ej heller lærte Amulons [h]Brødre dem Noget angaaende Herren deres Gud eller Mose Lov, ej heller lærte de dem Abinadis Ord;

6. Men de lærte dem, at de skulde holde [i]deres Optegnelser samt [j]skrive til hverandre.

7. Og saaledes begyndte Lamaniterne at tiltage i Rigdom, og begyndte at handle med hverandre og blive mægtige, og de begyndte at blive et viist og klogt Folk, efter Verdens Visdom; ja, et meget listigt Folk, som fandt Behag i al Slags Ugudelighed og Plyndring, undtagen iblandt deres egne Brødre.

8. Og nu skete det, at [k]Amulon begyndte at udøve Myndighed over Alma og hans Brødre og at forfølge ham og lade sine Børn forfølge deres Børn;

9. Thi Amulon kjendte Alma og vidste, at han havde været [l]en af Kongens Præster, og at det var ham, der troede Abinadis Ord og blev uddreven fra Kongen; og derfor var han vred paa ham, thi han var Kong Lamans Undersaat; og han udøvede Myndighed over dem og paalagde dem haarde Byrder samt satte Plagere over dem.

10. Og det skete, at deres Lidelser vare saa store, at de begyndte at raabe med høj Røst til Gud.

11. Og Amulon befalede dem, at de skulde ophøre med deres Raab; og han satte Vagter over dem til at bevogte dem, at hvo som helst, der fandtes at paakalde Gud, skulde dræbes.

12. Og Alma og hans Folk opløftede ikke deres Røst til

---

a, Vers 4—6. *b*, se *d* Mos. 10 Kap, *c*, se *f* Mos. 7 Kap. *d* se *u* Mos. 23 Kap. *e*, Mos. 9: 10, 11. 10: 6. *f*, Vers 1. *g*, Omtrent 470 Aar vare henrundne, siden Nephiterne og Lamaniterne vare blevne adskilte, i hvilket Tidsrum *det nephitiske Sprog* iblandt Lamaniterne var bleven fordærvet. *h*, se *f* Mos. 11 Kap. *i*, *den lamanitiske Historie.* *j*, med de nephitiske Skrifttegn. *k*, Mos. 23: 32. *l*, *Mos. 17: 2—4.*

Herren deres Gud, men de udøste deres Hjerter for ham, og han kjendte deres Hjerters Tanker.

13. Og det skete, at Herrens Røst kom til dem i deres Nød, sigende: Opløfter eders Hoveder og værer ved godt Mod, thi jeg erkjender Pagten, som I have gjort med mig, og jeg vil gjøre Pagt med mit Folk og udfri dem af Trældom.

14. Og jeg vil ogsaa [m]lette Byrderne, som ere lagte paa eders Skuldre, saa at I ikke kunne føle dem, endog medens I ere i Trældom; og dette vil jeg gjøre, for at I kunne staa som Vidner for mig herefter, og at I kunne vide med Vished, at jeg, den Herre Gud, besøger mit Folk i deres Lidelser.

15. Og nu skete det, at Byrderne, som vare paalagte Alma og hans Brødre, bleve [n]lettede; ja, Herren styrkede dem, saa at de kunde bære deres Byrder med Lethed; og de underkastede sig Herrens Villie med Glæde og Taalmodighed.

16. Og det skete, at saa stor var deres Tro og deres Taalmodighed, at Herrens Røst kom til dem igjen, sigende: Værer ved godt Mod, thi i Morgen vil jeg udfri eder af Trældom.

17. Og han sagde til Alma: Du skal gaa foran dette Folk, og jeg vil gaa med dig og udfri dette Folk af [o]Trældom.

18. Og nu skete det, at Alma og hans Folk samlede deres Hjorde tilsammen om Natten, og ligeledes deres Korn; ja, den ganske Nat samlede de tilsammen deres Hjorde.

19. Og om Morgenen lod Herren en [p]dyb Søvn falde paa Lamaniterne, ja, alle deres Plagere laa i en dyb Søvn.

20. Og Alma og hans Folk droge ud i Ørken; og da de havde vandret hele Dagen, opslöge de deres Telte i en Dal; og de kaldte Dalen Alma, fordi han vejledte dem i Ørken.

21. Og i Almas Dal udøste de deres Tak til Gud, fordi han havde været barmhjertig imod dem og lettet deres Byrder samt udfriet dem af [q]Trældom; thi de vare i Trældom, og Ingen kunde befri dem, uden Herren deres Gud.

22. Og de opsendte Taksigelse til Gud; ja, alle deres Mænd og alle deres Kvinder og alle deres Børn, som kunde tale, opløftede Røsten i Lov og Pris til deres Gud.

23. Og nu sagde Herren til Alma: Skynd dig og kom ud af dette Land, du og dette Folk, thi Lamaniterne ere [r]opvaagnede og forfølge dig; gaa derfor ud af dette Land, og jeg vil standse Lamaniterne i denne [s]Dal, saa at de ikke skulle komme længere for at forfølge dette Folk.

---

m, Vers 9, 15. *n, Vers 9, 14.* *o*, Vers 13, 21. Mos. 25: 10. 27: 16. Alma 5: 5, 6. *29: 11, 12. 36: 2, 29.* *p*, Vers 23. *q*, se *o*. *r*, Vers 19. *s*, Vers *20, 21.*

24. Og det skete, at de droge ud af Dalen og begave sig paa Rejsen i Ørken.
25. Og efter at de havde været i Ørken i [t]tolv Dage, ankom de til [u]Zarahemlas Land, og Kong Mosiah modtog dem [v]med Glæde.

---

25 KAPITEL.

1. Og Kong Mosiah lod alt Folket forsamle sig.
2. Og der var ikke saa mange af Nephis Børn, eller saa mange af dem, som vare af Nephis Slægt, som der var af Zarahemlas Folk, hvilke [a]nedstammede fra Mulek og de, som kom med ham i Ørken;
3. Og der var ikke saa mange af Nephis Folk og af Zarahemlas Folk, som der var af Lamaniterne; ja, de vare ikke halvt saa talrige.
4. Og alt Nephis Folk var nu forsamlet og ligeledes alt Zarahemlas Folk, og [b]de vare forsamlede i to Hobe.
5. Og det skete, at Mosiah læste og lod læse Zeniffs [c]Optegnelser for sit Folk; ja, han læste Zeniffs Folks Historie fra den Tid, da de [d]forlode Zarahemlas Land, indtil de vendte [e]tilbage igjen.
6. Og han læste ogsaa Beretningen om Alma og hans Brødre og om alle deres Lidelser, fra den Tid, de [f]forlode Zarahemlas Land, indtil de [g]vendte tilbage igjen.
7. Og nu, da Mosiah var færdig med at oplæse Optegnelserne, bleve hans Folk, som opholdt sig i Landet, slagne med Forundring og Forbauselse;
8. Thi de vidste ikke, hvad de skulde tænke derom; og da de saa' dem, som vare blevne [h]udfriede af Trældom, bleve de overordentlig glade.
9. Og atter, idet de tænkte paa deres Brødre, som vare dræbte af Lamaniterne, bleve de fulde af Sorg og fældede mange Sorgens Taarer.
10. Og naar de igjen tænkte paa Guds umiddelbare Godhed og hans Magt i at [i]udfri Alma og hans Brødre af Lamaniternes Hænder og af Trældom, da opløftede de deres Røst og takkede Gud.
11. Og atter, idet de tænkte paa Lamaniterne, som vare

---

t, tolv Dages Rejse fra Almas Dal; fra Helam til Almas Dal var en Dags Rejse; se *c* Mos. 23 Kap., altsaa var der omtrent 22 Dages Rejse fra Nephis Stad til Zarahemla. *u*, se *h* Omni 1 Kap. *v*, Mos. 22: 14.

a, se *i* Omni 1 Kap. *b*, Vers 18. *c*, se Overskriften til Mosiahs 9 Kap. *d*, Mos. 9: 3, 4. *e*, Mos. 22: 13. *f*, Mos. 9: 3, 4. *g*, Mos. 24: 25. *h*, Mos. 22: 11—13. *i*, Mos. 24: 16—25.

deres Brødre, og paa deres syndige og fordærvede Tilstand, bleve de fyldte af Smerte og Angest for deres Sjæles Velfærd.

12. Og det skete, at de, som [j]vare Amulons og hans Brødres Børn, som havde taget Lamaniternes [k]Døtre til Hustruer, vare misfornøjede med deres Fædres Vandel, og de vilde ikke længere kaldes ved deres Fædres Navne; derfor paatoge de sig Navnet Nephi, paa det de maatte blive kaldte Nephis Børn og blive regnede iblandt dem, som kaldtes Nephiter.

13. Og nu bleve [l]alle Zarahemlas Folk regnede med Nephiterne, og dette skete, fordi Riget ikke var bleven overgivet til Nogen, uden dem, som vare af Nephis Slægt.

14. Og det begav sig, at da Mosiah holdt op med at tale og [m]læse for Folket, ønskede han, at Alma ogsaa skulde tale til dem.

15. Og Alma talede til dem, medens de vare forsamlede i store Hobe, og han gik fra en Forsamling til en anden og prædikede for Folket Omvendelse og Tro paa Herren.

16. Og han formanede Limhis Folk og hans Brødre, — alle de, som vare blevne [n]udfriede af Trældom, — at de skulde ihukomme, at det var Herren, som befriede dem.

17. Og det skete, efter at Alma havde lært Folket mange Ting og havde fuldendt sin Tale til dem, at Kong Limhi ønskede at blive døbt; og alle hans Folk ønskede ligeledes at blive døbte.

18. Derfor gik Alma ud i Vandet og døbte dem; ja, han [o]døbte dem paa samme Maade, som han døbte sine [p]Brødre i Mormons Vande; og saa mange, som han døbte, tilhørte Guds Kirke, paa Grund af deres Tro paa Almas Ord.

19. Og det skete, at Kong Mosiah tillod Alma, at han maatte oprette Menigheder overalt i hele Zarahemlas Land, og han gav ham Magt til at [q]beskikke Præster og Lærere over hver Menighed.

20. Og dette blev gjort, fordi der var saa mange Folk, at de ikke alle kunde blive bestyrede af een Lærer; ej heller kunde de alle høre Guds Ord i een Forsamling.

21. Derfor forsamlede de sig i forskjellige Forsamlinger, som kaldtes Menigheder; hver Menighed havde sine Præster og Lærere, og hver Præst prædikede Ordet, eftersom det gaves ham af Almas Mund.

---

j, Mos. 20: 3—5. *k*, *Mos. 20: 5.* 23: 33. *l*, Omni 1: 19. *m*, Vers 5—7. *n*, *Mos. 22: 11—13. 24: 16—25.* *o*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. Mos. 21: 32—35. *p*, Mos. *18: 8—17.* *q*, *se c Mos. 6 Kap.*

22. Og saaledes vare de alle een Kirke, uagtet der var mange Menigheder, ja, Guds Kirke; thi Intet blev prædiket i nogen af Menighederne, uden Omvendelse og Tro paa Gud.

23. Og der var nu syv Menigheder i Zarahemlas Land. Og det skete, at hvo, som ønskede at paatage sig [r]Kristi eller Guds Navn, indlemmedes i Guds Menigheder.

24. Og de bleve kaldte Guds Folk. Og Herren udøste sin Aand over dem, og de bleve velsignede og havde Fremgang i Landet.

---

26 KAPITEL.

1. Og nu skete det, at der var mange af den opvoxende Slægt, der ikke kunde forstaa Kong Benjamins [a]Ord, fordi de vare smaa Børn paa den Tid, han talede til sit Folk; og de troede ikke deres Fædres Traditioner.

2. De troede ikke, hvad der var sagt om de Dødes [b]Opstandelse, ej heller troede de paa Kristi Tilkommelse.

3. Og for deres Vantros Skyld kunde de ikke forstaa Guds Ord, og deres Hjerter bleve forhærdede.

4. Og de vilde ikke lade sig [c]døbe, ej heller vilde de [d]forene sig med Kirken. Og de bleve et særskilt Folk i Henseende til deres Tro, og bestandigt siden efter forbleve de saaledes; ja, i deres kjødelige og syndige Tilstand; thi de vilde ikke paakalde Herren deres Gud.

5. Og nu, i Mosiahs Regjerings Tid vare de ikke halvt saa talrige som Guds Folk; men formedelst Frafald iblandt Brødrene bleve de talrigere.

6. Thi det skete, at de bedroge Mange, som vare i Kirken, med deres smigrende Ord, og de forførte dem til at [e]begaa mange Synder; derfor blev det nødvendigt, at de, som vare i Kirken og begik Synd, maatte formanes af Kirken.

7. Og det skete, at de bleve bragte for Præsterne og overgivne til [f]Præsterne af Lærerne, og Præsterne bragte dem for Alma, som var [g]Ypperstepræsten.

---

r, se *e* Mos. 5 Kap.

a, Mos. 2—5 Kap. *b*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *c*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *d*, Mos. 18: 17. 25: 18—23. Alma 4: 4, 5. 3 Nephi 26: 21. *e*, Vers 7—13, 19, 25—36. *Alma 5: 57, 58. 6: 3.* *f*, se *c* Mos. 6 Kap. *g*, Mos. 23: 16. 29: 42. Alma *4: 4, 18, 20. 5: 3, 44*, 49. 6: 8. 8: 11, 23. 13: 1—20. 16: 5. 30: 21, 22, 23, 29. 43: 2. *46: 6, 38. 49: 30.* Hela. 3: 25.

8. Og Kong Mosiah havde givet Alma Myndighed over Kirken.

9. Og det skete, at Alma vidste ikke, hvad han skulde gjøre ved dem, thi der var mange Vidner imod dem; ja, Folket stod frem i Mængde og vidnede om deres Misgjerninger.

10. Og intet saadant var hændet tilforn i Kirken; derfor var Alma bekymret i Aanden, og han lod dem fremstille for Kongen.

11. Og han sagde til Kongen: Se, her ere Mange, som vi have bragt for dig, og som ere anklagede af deres Brødre; ja, og de ere blevne grebne i forskjellige Misgjerninger, og de omvende sig ikke fra deres Synder; derfor have vi bragt dem for dig, saa at du kan dømme dem i Forhold til deres Overtrædelser.

12. Men Kong Mosiah sagde til Alma: Se, jeg dømmer dem ikke, men jeg giver dem i dine Hænder til at dømmes.

13. Og Almas Aand blev nu atter bekymret; og han gik og adspurgte Herren, hvad han skulde gjøre i denne Sag, thi han frygtede for, at han skulde gjøre Uret for Guds Aasyn.

14. Og det skete, efter at han havde udøst sin ganske Sjæl for Gud, at Herrens Røst kom til ham, sigende:

15. Salig er du, Alma, og salige ere de, som bleve [h]døbte i Mormons [i]Vande. Du er salig formedelst din store Tro paa min Tjener Abinadis Ord alene.

16. Og salige ere de formedelst deres store Tro paa de Ord alene, som du har talet til dem.

17. Og salig er du, fordi du har oprettet en [j]Kirke iblandt dette Folk; og de skulle blive stadfæstede, og de skulle være mit Folk.

18. Ja, saligt er dette Folk, som er villigt til at paatage sig mit [k]Navn; thi de skulle kaldes ved mit Navn, og de ere mine.

19. Og salig er du, fordi du har adspurgt mig angaaende [l]Overtræderen.

20. Du er min Tjener, og jeg gjør Pagt med dig, at du skal erholde det evige Liv; og du skal tjene mig og gaa frem i mit Navn og samle mine Faar.

21. Og den, der vil høre min Røst, skal være mit Faar, og den skulle I annamme i Kirken, og den vil jeg ogsaa annamme.

22. Thi se, dette er [m]min Kirke; hvo, som er [n]døbt, skal være døbt til Omvendelse. Og hvo som helst, I annamme, skal tro paa mit Navn, og ham vil jeg frit tilgive.

---

h, se u 2 Nephi 9 Kap. *i, se t* Mos. 18 Kap. *j*, Mos. 25: 19—24. *k, se e Mos. 5 Kap.* *l, se e.* *m, se d.* *n*, se *u* 2 Nephi 9 Kap.

23. Thi jeg er den, som paatager mig Verdens Synder; og jeg er den, der har [o]skabt Menneskene; og det er mig, som giver dem, der ere trofaste indtil Enden, en Plads ved min højre Haand.

24. Thi se, de ere kaldte ved [p]mit Navn; og dersom de kjende mig, skulle de komme frem, og skulle evindelig have en Plads ved min højre Haand.

25. Og det skal ske, at naar den anden Basun lyder, da skulle de, der aldrig have kjendt mig, komme frem og staa for mig.

26. Og da skulle de fornemme, at jeg er Herren deres Gud, at jeg er deres Gjenløser, men de vilde ikke lade sig gjenløse.

27. Og da vil jeg bekjende for dem, at jeg kjendte dem aldrig; og de skulle gaa bort i den [q]evige Ild, som er beredt for Djævelen og hans Engle.

28. Derfor siger jeg dig, at den, som ikke vil høre min Røst, skulle I [r]ikke annamme i min Kirke; thi den vil jeg ikke annamme paa den yderste Dag.

29. Derfor siger jeg dig: Gak hen, og hvo, som [s]synder imod mig, ham skal du dømme i Forhold til de Synder, han har begaaet; og om han bekjender sine Synder for dig og mig samt omvender sig i sit Hjertes Oprigtighed, skulle I tilgive ham, og jeg vil ogsaa tilgive ham.

30. Ja, og saa ofte som mit Folk omvender sig, vil jeg tilgive dem deres Overtrædelser imod mig.

31. Og I skulle ogsaa tilgive [t]hverandre eders Overtrædelser; thi sandelig siger jeg dig: Den, som ikke tilgiver sin Næstes Overtrædelser, naar han siger, at han angrer dem, den Samme har bragt sig selv under Fordømmelse.

32. Nu siger jeg til dig: Gak hen, og hvo, som ikke vil omvende sig fra sine Synder, skal [u]ikke blive regnet iblandt mit Folk; og dette skal iagttages fra denne Tid af.

33. Og det skete, da Alma havde hørt disse Ord, at han nedskrev dem, paa det han kunde have dem, og for at han kunde dømme Kirkens Folk i Overensstemmelse med Guds [v]Befalinger.

34. Og det begav sig, at Alma gik hen og dømte dem, som vare grebne i Misgjerninger, ifølge Herrens Ord.

35. Og hvo, som angrede sine Synder og [w]bekjendte dem, regnede han iblandt Kirkens Folk;

36. Og de, som ikke vilde bekjende deres Synder og omvende sig fra deres Misgjerninger, bleve [x]ikke regnede iblandt Kirkens Folk, og deres Navne bleve udslettede.

---

o, se *l* Mos. 5 Kap. *p*, se *e* Mos. 5 Kap. q, se k 1 Nephi 15 Kap. r, se *d*. *s*, se *e*, *t*, 3 Nephi 13: 14, 15. *u*, Vers 34—36. *v*, Vers 28—32. *w*, Vers 29, 30. *x*, Vers 32.

37. Og det skete, at Alma ordnede alle Kirkens Anliggender; og de begyndte atter at have Fred og at gjøre overordentlig Fremgang i kirkelig Henseende; de vandrede varagtige for Gud, annammede Mange og [y]døbte Mange.

38. Og alle disse Ting gjorde Alma og hans Medarbejdere, som vare over Kirken, idet de vandrede med al Flid, og lærte Guds Ord i alle Ting og lede allehaande Lidelser; thi de bleve forfulgte af alle dem, som ikke tilhørte Guds Kirke.

39. Og de formanede deres Brødre; og de bleve ligeledes formanede, hver og en ved Guds Ord, i Forhold til deres Synder, eller de Synder, de havde begaaet; og de bleve befalede af Gud at [z]bede uden Ophør og give Taksigelse i alle Ting.

---

27 KAPITEL.

1. Og det skete nu, at de Forfølgelser, som tilføjedes Kirken af de Vantro, bleve saa store, at Kirkens Folk begyndte at beklage sig for deres Ledere og besvære sig desangaaende; og de beklagede sig for Alma. Og Alma forelagde deres Konge Mosiah Sagen. Og Mosiah raadslog med sine Præster.

2. Og det skete, at Kong Mosiah sendte en Bekjendtgjørelse omkring i hele Landet, at ingen Vantro maatte forfølge nogen af dem, som tilhørte Guds Kirke;

3. Og der udgik en streng Befaling til alle Menighederne, at der ingen Forfølgelse maatte finde Sted iblandt dem, at der skulde være [a]Lighed iblandt alle Mennesker;

4. At de ikke skulde lade Stolthed eller Hovmod forstyrre deres Fred; at hvert Menneske skulde agte sin Næste [b]som sig selv samt arbejde med sine egne Hænder for sin Underholdning.

5. Ja, og at alle deres [c]Præster og Lærere skulde arbejde med deres [d]egne Hænder for deres Underholdning i alle Tilfælde, undtagen i Sygdom eller i stor Trang; og ved at gjøre dette fandt de Naade hos Gud i overmaade stort Maal.

6. Og der var atter almindelig Fred i Landet, og Folket begyndte at blive meget talrigt samt at udbrede sig over Landet; ja, mod Nord og mod Syd, mod Øst og mod Vest, byggende store Stæder og Byer i alle Retninger.

7. Og Herren var med dem og lod dem trives; og de bleve et stort og velhavende Folk.

---

y, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *z*, se *e* 2 Nephi 32 Kap.

a, *se j Jakob 2 Kap.* *b*, se *l* Mos. 4 Kap. c, se c Mos. 6 Kap. d, Mos. *18: 24, 26.*

8. Og nu, Mosiahs [e]Sønner taltes iblandt de Vantro, og ligeledes taltes iblandt dem een af Almas Sønner, som kaldtes Alma efter sin Fader; ikke desmindre blev han en meget syndig og afgudisk Mand. Og han var en Mand, som talede meget og smigrede Folket; derfor forledte han mange af Folket til at efterligne sine Misgjerninger.

9. Og han blev til stor Hinder for Guds Kirkes Fremgang, idet han stjal Folkets Hjerter og foraarsagede stor Uenighed iblandt Folket samt gav Guds Fjende Lejlighed til at udøve sin Magt over dem.

10. Og nu skete det, at han gik omkring hemmeligen tilligemed Mosiahs Sønner og [f]søgte at fordærve Kirken og at vildlede Herrens Folk, tværtimod Guds Bud og ligeledes mod Kongens Befaling.

11. Og som jeg sagde eder, medens de saaledes gik omkring og søgte at fordærve Guds Kirke og strede mod Gud, se, da [g]viste Herrens Engel sig for dem; og han kom ned som i en Sky; og han talede som med en Tordenrøst, hvilket bragte [h]Jorden, hvorpaa de stode, til at skjælve;

12. Og saa stor var deres Forfærdelse, at de faldt til Jorden og forstode ikke de Ord, som han talede til dem.

13. Men han raabte atter, sigende: Alma, rejs dig op og staa frem; hvorfor forfølger du Guds Kirke? Thi Herren har sagt: [i]Denne er min Kirke, og jeg vil stadfæste den, og Intet skal omstyrte den, uden det skulde være mit Folks Overtrædelser.

14. Og atter sagde Englen: Se, Herren har hørt sit Folks Bønner og ligeledes sin Tjener Almas Bønner, som er din Fader; thi han har bedet for dig med stor Tro, at du maatte bringes til Kundskab om Sandheden; derfor er jeg kommen i det Øjemed at overbevise dig om Guds Magt og Myndighed, paa det hans Tjeneres Bønner maatte blive bevarede i Forhold til deres Tro.

15. Og nu se, kan du nægte Guds Magt? Thi se, faar ikke min Røst Jorden til at [j]skjælve? Og kan du ikke ogsaa [k]se mig for dig? Og jeg er sendt af Gud.

16. Nu siger jeg dig: Gaa og ihukom dine Fædres Fangenskab i [l]Helams Land og i [m]Nephis Land; og ihukom, hvilke store Ting han har gjort for dem; thi de vare i Trældom, og han har [n]befriet dem. Og nu siger jeg dig: Alma, gaa din Vej og søg ikke mere at fordærve Kirken, saa at deres Bønner maa

---

e, Vers 10, 34. *f,* Mos. 28: 3, 4. Alma 26: 17, 18. 36: 6, 9, 11. 38: 7. *g,* Vers *15, 18.* Alma *36: 5—11.* 38: 7. *h,* Vers 15, 18. Alma 36: 7. 38: 7. *i,* Mos. *26: 22.* *j, se h.* *k,* se *g.* *l,* se o Mos. 23 Kap. *m,* se b 2 Nephi 5 Kap. *n, Mos. 24: 17—21.* 18: 34. 23: 1—4.

blive hørte; og gjør dette, om du end selv skulde blive forkastet.

17. Og disse vare de sidste Ord, som Englen talede til Alma, og han foer bort.

18. Og Alma og de, som vare med ham, faldt [o]atter til Jorden; thi stor var deres Forfærdelse, og med deres egne Øjne havde de [p]set en Herrens Engel, og hans Røst var som Torden, der [q]rystede Jorden; og de vidste, at der var Intet uden Guds Kraft, som kunde ryste Jorden og faa den til at bæve, som om den skulde sondersplittes.

19. Og Almas Forfærdelse var saa stor, at han blev [r]stum, saa at han ikke kunde aabne sin Mund; ja, og han blev saa svag, at han ikke kunde røre sine Hænder; derfor blev han taget af dem, som vare med ham, og baaren i en afmægtig Tilstand, indtil han blev lagt for sin Fader.

20. Og de fortalte hans Fader Alt, hvad der var hændet dem, og hans Fader glædede sig, thi han vidste, at det var Guds Kraft.

21. Og han lod en stor Menneskeskare forsamle sig, for at de kunde se, hvad Herren havde gjort for hans Søn og for dem, som vare med ham.

22. Og han lod [s]Præsterne forsamle sig, og de begyndte at [t]faste og at bede til Herren deres Gud, at han vilde [u]oplade Almas Mund, saa at han kunde tale; og ligeledes at hans [v]Lemmer maatte faa deres Styrke, saa at Folkets Øjne maatte aabnes for at se og kjende Guds Godhed og Herlighed.

23. Og det skete, efter at de havde [w]fastet og bedet i et Tidsrum af to Dage og to Nætter, at Almas Lemmer fik deres Styrke, og han stod op og begyndte at tale til Folket og bød dem at være ved godt Mod;

24. Thi, sagde han, jeg har omvendt mig fra mine Synder og er bleven gjenløst af Herren; se, jeg er [x]igjenfødt af Aanden.

25. Og Herren sagde til mig: Forundrer dig ikke over, at alle Mennesker, ja, Mænd og Kvinder, alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, skulle [y]fødes paany, ja, fødes af Gud, forandres fra deres kjødelige og faldne Tilstand til en retfærdig Tilstand, idet de ere gjenløste af Gud og blive hans Sønner og Døtre;

26. Og saaledes blive de nye Skabninger; og uden de gjøre dette, kunne de ingenlunde arve Guds Rige.

27. Jeg siger eder, at uden dette sker, skulle de blive forkastede; og dette veed jeg, fordi jeg selv var nær ved at blive bortkastet.

---

o, Vers 12. *p*, se *g*. *q* se *h*. *r*, Vers 22. *s*, se c Mos. 6 Kap. *t*, Vers 23. Alma 5: 46. *6: 6. 8: 26. 10:* 7. 17: 3, 9. 28: 6. 30: 2. Hela. 3: 35. 3 Nephi 13*: 16—18. 27: 1. 4 Nephi 1: 12.* Moro. 6: 5. *u*, Vers 19, 23. *v*, Vers 19, 23. *w, Vers 22. Se t.* *x, se c* Mos. 5 Kap. *y*, se c Mos. 5 Kap.

28. Men efter at have gjennemgaaet megen Trængsel og angret mig næsten til Døden, har Herren i Naade fundet for godt at rive mig ud af det [z]evige Baal, og jeg er født af Gud.

29. Min Sjæl er bleven forløst fra Bitterheds Galde og Syndens Lænker. Jeg var i den mørkeste Afgrund, men nu ser jeg Guds underfulde Lys. Min Sjæl var sønderknust med [aa]evig Pine, men jeg er løsreven, og min Sjæl pines ikke mere.

30. Jeg forkastede min Forløser og fornægtede det, som vore Fædre havde talet; men jeg erkjender nu, at de kunde forudse, at han skal komme, og at han ihukommer enhver Skabning, som han har skabt, og at han vil aabenbare sig for Alle.

31. Ja, [bb]ethvert Knæ skal bøje sig for ham og hver Tunge bekjende ham. Ja, paa den yderste Dag, naar alle Mennesker skulle fremstilles for at dømmes af ham, skulle de bekjende, at han er Gud; da skulle de, som leve uden Gud i Verden, bekjende, at en [cc]evig Strafs Dom er retfærdig over dem; og de skulle skjælve og bæve og gyse tilbage under hans altseende Øjes [dd]Blik.

32. Og det skete, at Alma og de, som vare med ham, da Englen aabenbarede sig for dem, fra nu af begyndte at lære Folket samt rejse omkring overalt i hele Landet, kundgjørende for alt Folket de Ting, som de havde hørt og set, samt prædikende Guds Ord under megen Trængsel, thi de bleve haardt forfulgte af de Vantro og bleve slagne af mange af dem.

33. Men uagtet alt dette gave de Kirkens Medlemmer stor Trøst, bestyrkede deres Tro og formanede dem med Langmodighed og megen Møje til at holde Guds Bud.

34. Og [ee]fire af dem vare Mosiahs Sønner, og deres Navne vare Ammon og Aaron og Omner og Himni; disse vare Navnene paa Mosiahs Sønner.

35. Og de rejste igjennem hele [ff]Zarahemlas Land og iblandt alt det Folk, som var under Kong Mosiahs Regjering, og stræbte med Iver at give Oprejsning for al den Skade, de havde gjort mod Kirken, idet de bekjendte alle deres Synder og kundgjorde [gg]Alt, hvad de havde set, samt forklarede Profetierne og Skrifterne for Alle, som ønskede at høre dem.

36. Og saaledes bleve de Redskaber i Guds Haand til at bringe Mange til Kundskab om Sandheden, ja, til Kundskab om deres Forløser.

37. Og hvor velsignede ere de ikke! Thi de [hh]kundgjorde Fred; de kundgjorde godt Budskab om det Gode, og de erklærede for Folket, at Herren regjerer.

---

z, se k 1 Nephi 15 Kap. *aa*, se *m* Jakob 6 Kap. bb, Mos. 16: 1, 2. Pagtens *Bog 88: 104.* *cc*, se *m* Jakob 6 Kap. dd, se c Jakob 2 Kap. ee, Vers 10. *ff, se h Omni 1 Kap.* *gg*, Vers 10—17. hh, Mos. 15: 14—17.

28 KAPITEL.

1. Og det skete, efter at Mosiahs [a]Sønner havde gjort alt dette, at de toge et lidet Antal med sig og vendte tilbage til deres Fader, Kongen, og begjærede, at han vilde tillade dem, at de i Forening med dem, som de havde udvalgt, maatte gaa op til [b]Nephis Land, saa at de kunde prædike det, som de havde hørt, samt meddele deres Brødre Lamaniterne Guds Ord;

2. At de muligvis kunde bringe dem til Kundskab om Herren deres Gud, og overbevise dem om deres Fædres Misgjerninger, og at de muligvis maatte kunne bortvende deres [c]Had mod Nephiterne, saa at de ligeledes kunde bringes til at glæde sig i Herren deres Gud og blive venlig sindede mod hverandre, saa at der ikke mere skulde være Uenigheder i hele Landet, som Herren deres Gud havde givet dem.

3. Og de ønskede nu, at Frelse skulde forkyndes for hver Skabning; thi de kunde ikke taale, at nogen menneskelig Sjæl skulde omkomme; ja, selve Tanken om, at nogen Sjæl skulde lide [d]evig Straf, bragte dem til at skjælve og bæve.

4. Og saaledes virkede Herrens Aand paa dem, thi de vare de [e]allergroveste Syndere. Og det behagede Herren i sin grænseløse Barmhjertighed at spare dem; ikke desmindre lede de stor Sjæleangest, paa Grund af deres Misgjerninger, og lede meget af Frygt for, at de skulde blive forkastede for evigt.

5. Og det skete, at de bønfaldt deres Fader mange Dage om, at de maatte gaa op til [f]Nephis Land.

6. Og Kong Mosiah gik hen og adspurgte Herren, om han vilde lade hans Sønner gaa op iblandt Lamaniterne for at prædike Ordet.

7. Og Herren sagde til Mosiah: Lad dem gaa derop; thi Mange skulle tro paa deres Ord, og de skulle have det evige Liv; og jeg vil [g]udfri dine Sønner af Lamaniternes Hænder.

8. Og det skete, at Mosiah gav dem Tilladelse til at gaa og gjøre efter deres Begjæring.

9. Og de begave sig paa deres Rejse ud i Ørken for at gaa op og prædike Ordet iblandt Lamaniterne, og jeg skal give en [h]Beretning om deres Foretagender herefter.

10. Og Kong Mosiah havde nu Ingen at overlade Riget til, thi ingen af hans Sønner vilde modtage Riget.

11. Derfor tog han de Optegnelser, som vare indgravne paa

---

a, Mos. 27: 34. *b*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. c, se *n* Jakob 7 Kap. d, se *m* Jakob 6 Kap. *e*, Mos. 27: 8—11. *f*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. g, Alma 17: 35. 19: 22, 23. *h*, Alma 17—28 Kap.

[i]Messingpladerne, og ligeledes [j]Nephis Plader og alle de Ting, som han havde holdt og opbevaret, ifølge Guds Befalinger, efter at have oversat og ladet skrive de Optegnelser, som vare paa [k]Guldpladerne, der fandtes af Limhis Folk og overleveredes ham ved Limhis Haand.

12. Og dette gjorde han paa Grund af sit Folks store Længsel efter Kundskab; thi de ønskede overmaade meget at vide Noget om Folket, som var bleven [l]udryddet.

13. Og han oversatte dem ved Hjælp af de [m]to Stene, som vare fæstede i to Ender af en Bue.

14. Og disse Ting vare beredte fra Begyndelsen og vare overleverede fra Slægt til Slægt, i den Hensigt at udlægge Sprog.

15. Og de have været holdte og opbevarede ved Herrens Haand, paa det han kunde aabenbare sit Folks Ugudeligheder og Vederstyggeligheder for hver Skabning, som skulde besidde Landet.

16. Og hvo, som har disse Ting, kaldes en [n]Seer, efter fordums Vis.

17. Og nu, efter at Mosiah havde fuldendt Oversættelsen af disse Optegnelser, se, da indeholdt de en Beretning om det Folk, [o]som var bleven udryddet, fra den Tid, de bleve udryddede, tilbage til det [p]store Taarns Opbyggelse, paa den Tid, da Herren forvirrede Folkets Sprog, og de adspredtes over hele [q]Jorden; ja, og ligefra den Tid tilbage til Adams [r]Skabelse.

18. Og nu, denne Beretning bragte Mosiahs Folk til at sørge overmaade; ja, de fyldtes med Sorg; alligevel gav det dem stor Kundskab, over hvilket de glædede sig.

19. Og denne Beretning skal blive [s]skreven herefter; thi se, det er nødvendigt, at alle Folk skulle vide det, som er skrevet i denne Beretning.

20. Og nu, som jeg sagde eder, efter at Kong Mosiah havde udført dette, tog han [t]Messingpladerne og alle de Ting, som han havde haft i sin Varetægt, og overgav dem til Alma, som var Almas Søn; ja, [u]alle Optegnelserne, og ligeledes [v]Udtyderne, og overleverede dem til ham samt befalede ham, at han skulde holde og opbevare dem samt vedligeholde en Optegnelse om Folket og overlevere dem fra den ene Slægt til den anden, ligesom de vare blevne overleverede fra den Tid, da Lehi forlod Jerusalem.

---

i, se *a* 1 Nephi 3 Kap. *j*, se *f* 1 Nephi 1 Kap. *k*, se *k* Mos. 8 Kap. *l*, se *j* Mos. 8 Kap. *m*, se *n* Mos. 8 Kap. *n*, Mos. 8: 13—18. *o*, se *j* Mos. 8 Kap. *p*, Babels Taarn. Omni 1: 20—22. Ether 1: 1—5. *q*, Ether 1: 33. *r*, se *m* Mos. 2 Kap. *s*, Ethers Bog. *t*, se *a* 1 Nephi 3 Kap. *u*, Nephis *større og mindre Plader*, Labans Sværd, den mirakuløse Kugle, fire og tyve Guld*plader, Messingpladerne osv.* *v*, se *n* Mos. 8 Kap.

29 KAPITEL.

1. Og da nu Mosiah havde gjort dette, sendte han Bud over det ganske Land, til alt Folket, og begjærede at faa at vide deres Villie angaaende, hvem der skulde være deres Konge.

2. Og det skete, at Folkets Stemme kom, sigende: Vi ønske, at din Søn Aaron skal være vor Konge og vor Regent.

3. Men Aaron var gaaet op til [a]Nephis Land, og derfor kunde Kongen ikke overgive Riget til ham; ej heller vilde Aaron modtage det, ej heller var nogen af Mosiahs [b]Sønner villig til at modtage Riget.

4. Derfor sendte Kong Mosiah atter Bud til Folket, ja, et skrevet Ord sendte han iblandt Folket. Og disse ere de Ord, som vare skrevne, nemlig:

5. Se, o I mit Folk, eller mine Brødre, thi jeg agter eder som saadanne, jeg ønsker, at I skulle betænke den Sag, som I ere kaldede til at overveje; thi I begjære at faa en Konge.

6. Og nu forkynder jeg eder, at den, hvem Riget [c]retmæssigen tilhører, har undslaaet sig for at modtage Riget og vil ikke overtage det.

7. Og se, om der nu skulde blive en Anden beskikket i hans Sted, frygter jeg for, at der vilde opstaa Uenighed iblandt eder; og hvem veed, om ikke min Søn, hvem Riget [d]tilkommer, kunde blive vred og bortdrage en Del af dette Folk efter sig, hvilket vilde foraarsage Krig og Uenighed iblandt eder samt stor Blodsudgydelse, og det vilde forvende Herrens Veje, ja, fordærve mange Folks Sjæle.

8. Nu siger jeg eder: Lader os være vise og betænke disse Ting, thi vi have ingen Ret til at fordærve min Søn, ej heller skulde vi have nogen Ret til at fordærve en Anden, dersom han blev beskikket i hans Sted.

9. Og dersom min Søn skulde vende tilbage til sin Stolthed og Forfængelighed, da vilde han tilbagekalde det, han har sagt, og gjøre Fordring paa sin Ret til Riget, hvilket vilde bringe ham og ligeledes dette Folk til at begaa stor Synd.

10. Og nu lader os være vise og betragte disse Ting samt gjøre det, som skal tjene til dette Folks Fred.

11. Derfor vil jeg forblive eders Konge i mine øvrige Dage; lader [e]os ikke desmindre beskikke Dommere til at dømme dette Folk efter vor Lov, og vi ville paany ordne Folkets Anliggender, og vi ville beskikke vise Mænd til Dommere, som ville dømme Folket ifølge Guds Befalinger.

12. Og det er bedre, at et Menneske bliver dømt af Gud

---

a, se *b 2 Nephi 5 Kap.* *b*, Mos. 27: 34. c, Vers 2, 3, 7, 9. d, Vers 2, *3, 6, 9.* *e, Vers 25—27, 34, 38, 39, 41.* Alma 2: 3—7. 4: 16, 17. 50: 39. Hela. 1: *3—5, 13. 2: 2. 3: 37. 5: 1, 2, 4.* 6: 15, 19, 39. 7: 4. 8: 27, 28. 9 Kap. 3 Nephi *1: 1. 3: 1. 6: 19, 21—30. 7: 1—3.*

end af Mennesker; thi Guds Domme ere altid retfærdige, men Menneskenes Domme ere ikke altid retfærdige.

13. Derfor, om det var muligt, at I kunde have retfærdige Mænd til at være eders Konger, som vilde stadfæste Guds Love og dømme dette Folk i Overensstemmelse med hans Befalinger; ja, dersom I kunde faa Mænd til eders Konger, som vilde gjøre, ligesom min Fader [f]Benjamin gjorde for dette Folk; jeg siger eder, dersom dette altid kunde ske, da vilde det være tjenligt, at I altid skulde have Konger til at regjere over eder.

14. Og jeg har selv arbejdet med al den Evne og Magt, jeg har været i Besiddelse af, for at lære eder Guds Bud og for at vedligeholde Fred i Landet, saa at der ingen Krig skulde finde Sted, ej heller Uenigheder, eller Tyveri, eller Plyndring, eller Manddrab, eller nogen Slags Ugudelighed.

15. Og den, der har begaaet Misgjerning, ham har jeg straffet efter den Lov, som blev os given af vore Fædre.

16. Og nu siger jeg eder, at fordi alle Mennesker ikke ere retfærdige, er det ikke tjenligt, at I skulle have en Konge eller Konger til at regjere over eder.

17. Thi se, hvor meget Ondt forvolder ikke en ugudelig Konge, ja, og hvilken stor Fordærvelse!

18. Ja, ihukommer [g]Kong Noahs Ugudelighed og hans Vederstyggeligheder, og ligeledes hans Folks Ugudelighed og Vederstyggeligheder. Se, hvilken stor Fordærvelse der kom over dem; og ligeledes bleve de for deres Synders Skyld bragte [h]i Trældom.

19. Og var det ikke paa Grund af deres alvise Skabers Mægling og deres oprigtige Omvendelse, da maatte de uundgaaeligen være forblevne i Trældom indtil nu.

20. Men se, han befriede dem, fordi [i]de ydmygede sig for ham; og fordi de raabte med Kraft paa ham, udfriede han dem af Trældom; og saaledes virker Herren med sin Kraft i alle Tilfælde iblandt Menneskenes Børn, og udrækker sin Barmhjertigheds Arm til dem, der sætte deres Lid til ham.

21. Og se, nu siger jeg eder, I kunne ikke afsætte en ugudelig Konge, uden ved stor Strid og megen Blodsudgydelse.

22. Thi se, han har sine Venner i Ugudelighed, og han holder sin Vagt omkring sig, og han sønderriver deres Love, som have regjeret i Retfærdighed før ham, og Guds Bud træder han under sine Fødder.

23. Og han udgiver Love og sender dem ud iblandt sit Folk; ja, Love ifølge hans egen Ugudelighed; og hvo, som ikke adlyder hans Love, lader han ødelægge, og han vil sende sine Hærskarer til Krig mod dem, som gjøre Oprør mod ham,

---

f, Omni 1: 23—25. Morm. Ord Vers 3, 10—18. Mos. 1—6 Kap. *g,* Mos. 11: 1—15. *12: 17—19. 17: 1—20.* *h,* Mos. 12: 2—8. *i,* Mos. 21: 14. 22: 5—14.

og om han kan, vil han udrydde dem; og saaledes bøjer en uretfærdig Konge Retfærdighedens Stier.

24. Og nu se, jeg siger eder, det er ikke tjenligt, at saadanne Vederstyggeligheder skulle komme over eder.

25. Derfor vælger eder Dommere ved dette Folks [j]Stemme, saa at I kunne blive dømte efter Lovene, som bleve eder givne af vore Fædre, hvilke ere rette og gaves dem ved Herrens Haand.

26. Og det er ikke almindeligt, at Folket ved sin Stemme begjærer Noget, der strider mod, hvad ret er, men det er almindeligt, at den mindre Del af Folket begjærer det, som ikke er ret; derfor skulle I iagttage og gjøre dette til eders Lov, at I ordne eders Anliggender ifølge Folkets Stemme.

27. Og dersom den Tid kommer, at Folket stemmer [k]for Uretfærdighed, da er Tiden kommen, at Guds Straffedomme ville komme over eder; ja, da er Tiden kommen, at han vil hjemsøge eder med stor Ødelæggelse, ligesom han hidtil har hjemsøgt dette Land.

28. Og nu, dersom I have Dommere, og de ikke dømme eder overensstemmende med Loven, som er bleven eder given, kunne I lade dem dømmes af en højere Dommer.

29. Og dersom eders højere Dommere ikke dømme retfærdigt, skulle I lade et lidet Antal af eders underordnede Dommere forsamle sig tilsammen, og de skulle dømme eders højere Dommere i Overensstemmelse med Folkets [l]Stemme.

30. Og jeg befaler eder at gjøre dette i Herrens Frygt; og jeg befaler eder at gjøre dette og ikke have nogen Konge, saa at hvis dette Folk begaar Synder og Misgjerninger, skulle disse komme over deres egne Hoveder.

31. Thi se, jeg siger eder, at mange Folks Synder ere blevne foraarsagede ved deres Kongers Ugudelighed, og derfor hviler Ansvaret for deres Ugudelighed paa deres Kongers Hoveder.

32. Og nu ønsker jeg, at denne Ulighed ikke mere skal findes i dette Land, i Særdeleshed iblandt dette mit Folk; men jeg ønsker, at dette Land maa være et [m]Frihedens Land, og at ethvert Menneske maa nyde sine Rettigheder og Friheder lige saa længe, som Herren finder det tjenligt for os at leve og besidde Landet; ja, endog saa længe som nogen af vort Afkom findes i Landet.

33. Og Kong Mosiah skrev meget mere til dem, samt forklarede for dem alle en retfærdig Konges Prøvelser og Møjsommeligheder, ja, alle deres Sjæls Bekymringer for deres Folk, og ligeledes alt Folkets Klagemaal til deres Konge; og han forklarede alt dette for dem.

34. Og han sagde dem, at disse Ting burde ikke finde Sted,

---

j, se *e*. *k*, Alma 2: 3—7. 10: 19. Hela. 5: 2. 6: 38—40. *l*, se *e*. *m*, 2 Nephi 1: 7. *Alma 46: 10—28, 34—36.*

men at Byrden skulde komme paa [n]alt Folket, saa at hver Mand maatte bære sin Del.

35. Og han forestillede dem ogsaa alle de Onder, de udsattes for, ved at have en uretfærdig Konge til at regjere over dem;

36. Ja, hele hans Ugudelighed og Vederstyggelighed og alle Krigene og Uenighederne, og al Blodsudgydelse, Tyveri, Plyndring, Horeri og al Slags Ugudelighed, som ikke kan opregnes; og han sagde dem, at disse Ting burde ikke finde Sted, at de vare udtrykkelig stridende mod Guds Bud.

37. Og nu skete det, at da Kong Mosiah havde sendt alle disse Ting ud iblandt Folket, bleve de overbeviste om Sandheden af hans Ord;

38. Derfor opgave de deres Ønsker om at faa en Konge og længtes meget efter, at Alle skulde have [o]lige Rettigheder overalt i Landet; ja, og Enhver tilkjendegav sin Beredvillighed til at svare for sine egne Synder.

39. Og det skete, at de forsamlede sig i Skarer over hele Landet, for at indgive deres Stemmer angaaende hvem, der skulde være deres Dommere, til at dømme dem efter Loven, som var bleven dem givet; og de vare overmaade glade over den [p]Frihed, som var bleven dem givet.

40. Og deres Kjærlighed til Mosiah forøgedes overmaade; ja, de agtede ham højere end nogen anden Mand, thi de betragtede ham ikke som en Tyran, der søgte Vinding eller Mammon, som fordærver Sjælen; thi han havde ikke udpresset deres Rigdomme af dem, ej heller havde han fundet Behag i Blodsudgydelse; men han havde stadfæstet Fred i Landet, og han havde tilstedet, at hans Folk skulde befries fra al Slags Trældom; derfor agtede de ham, ja, overmaade meget.

41. Og det skete, at de [q]beskikkede Dommere til at regjere over dem, eller til at dømme dem efter Loven; og dette gjorde de over hele Landet.

42. Og det skete, at Alma blev beskikket til at være den første Overdommer, og han var ligeledes [r]Ypperstepræst, da hans Fader havde overgivet ham dette Embede og havde anbetroet ham alle Kirkens Anliggender overalt.

43. Og nu skete det, at Alma vandrede paa Herrens Veje samt holdt hans Bud, og han dømte retfærdigt; og der var vedvarende Fred i Landet.

44. Og saaledes begyndte [s]Dommernes Regjering overalt i [t]Zarahemlas Land iblandt alt Folket, som kaldtes Nephiter, og Alma var den første og øverste Dommer.

---

n, se *e*. *o*, se *e*. *p*, se *m*. *q*, se *e*. *r*, se *g* Mos. 26 Kap. *s*, se *e*. *t*, se *h* Omni 1 Kap.

45. Og nu skete det, at hans Fader døde, da han var to og firsindstyve Aar gammel, og han havde levet for at fuldbyrde Guds Befalinger.

46. Og det skete, at Mosiah døde ogsaa i det tre og tredivte Aar af sin Regjering, og han var [u]tre og tredsindstyve Aar gammel, hvilket udgjør i det Hele fem hundrede og ni Aar fra den Tid, da Lehi forlod Jerusalem.

47. Og saaledes endtes Kongernes [v]Regjering over Nephis Folk, og saaledes [w]endte Almas Dage, han, som var deres Kirkes Stifter.

ALMAS BOG.

En Beretning, skreven af Alma, som var Alma den Førstes Søn og Overdommer over Nephis Folk og ligeledes Ypperstepræst over Kirken. En Beretning om Dommernes Regjering samt om Krigene og Uenighederne iblandt Folket. Og ligeledes en Beretning om en Krig imellem Nephiterne og Lamaniterne, efter Almas, den første Overdommers Optegnelse.

1 KAPITEL.

1. Og det skete, at fra den Tid, da Kong Mosiah [a]gik al Kjødets Gang, regnedes Tiden som det første Aar og saa fremdeles af Dommernes Regjering over Nephis Folk. Kong Mosiah havde stridt den gode Strid og vandret oprigtigt for sin Gud og ikke efterladt Nogen til at regjere i sit Sted; ikke desmindre havde han givet Love, hvilke bleve anerkjendte af Folket, og derfor vare de forpligtede til at [b]efterleve de Love, som han havde givet.

2. Og det skete i det første Aar af Almas Regjering paa Dommersædet, at en [c]Mand blev fremstillet for ham for at dømmes, en Mand, som var stor af Væxt samt navnkundig for sin store Styrke.

3. Og han havde gaaet omkring iblandt Folket og prædiket for dem det, som han udgav for at være Guds Ord; og han talte imod Kirken og erklærede for Folket, at hver Præst og Lærer burde vinde Menneskenes Yndest, og at de burde [d]ikke arbejde med deres Hænder, men burde underholdes af Folket.

4. Og han vidnede ogsaa for Folket, at [e]alle Mennesker skulde frelses paa den yderste Dag, og at de behøvede ikke at

u, Mos. 6: 4. *v*, Vers 41, 42. *w*, Vers 45.

a, Mos. 29: 46. *b*, Vers 14, 18. *c*, Vers 15. *d*, Mos. 18: 24, 26. 27: 3—5. *e*, Alma 15: 15. 21: 6.

frygte eller skjælve, men at de kunde opløfte deres Hoveder og glæde sig, thi Herren havde skabt alle Mennesker og havde ogsaa gjenløst alle Mennesker, og tilsidst skulde alle Mennesker have det evige Liv.

5. Og det skete, at han lærte disse Ting saa meget, at Mange troede paa hans Ord, ja, saa mange, at de begyndte at underholde ham og give ham Penge.

6. Og han begyndte at blive opløftet i sit Hjertes Stolthed og at klæde sig med meget kostbare Klæder; ja, han begyndte endog at oprette en Kirke i Overensstemmelse med sin Prædiken.

7. Og det skete, at som han gik hen for at prædike for dem, der troede paa hans Ord, mødte han en Mand, som tilhørte Guds Kirke, ja, en af dens Lærere; og han begyndte en kraftig Strid med ham, for at forføre Kirkens Folk; men Manden modstod ham og formanede ham med Guds Ord.

8. Og Mandens Navn var Gideon, og det var ham, som var et Redskab i Guds Haand til at [f]udfri Limhis Folk af Trældom.

9. Og nu fordi Gideon modstod ham med Guds Ord, blev han vred paa Gideon og drog sit Sværd og begyndte at slaa ham. Og Gideon, som var meget bedaget, var ikke i Stand til at kunne modstaa hans Slag, og blev derfor dræbt med Sværdet.

10. Og Manden, som ihjelslog ham, blev tagen af Kirkens Folk og bragt for Alma, for at blive dømt for de Forbrydelser, han havde begaaet.

11. Og det skete, at han stod for Alma og talede for sig med stort Mod.

12. Men Alma sagde til ham: Se, dette er den første Gang, at Præstelist er bleven indført blandt dette Folk, og se, du er ikke alene skyldig i Præstelist, men har forsøgt at paatvinge den med Sværdet; og skulde Præstelist blive paatvunget blandt dette Folk, vilde det forvolde deres fuldkomne Ødelæggelse.

13. Og du har udgydt en [g]retfærdig Mands Blod, ja, en Mand, som har gjort meget Godt blandt dette Folk; og om vi skulde spare dig, vilde hans Blod komme med Hævn over os.

14. Derfor [h]dømmes du til at dø overensstemmende med Loven, som blev os given af Mosiah, vor sidste Konge, og den er bleven anerkjendt af dette Folk, og derfor maa dette Folk holde Loven.

15. Og hans Navn var [i]Nehor; og det skete, at de toge ham og førte ham op paa Toppen af Højen Manti, og der blev han bragt, eller rettere der erkjendte han mellem Himmel og Jord, at hvad han havde lært Folket var stridende mod Guds Ord; *og der* led han en vanærende Død.

---

f, Mos. 22: 3—16. *g*, Vers 9. *h*, Vers 1, 18. *i*, Alma 2:1, 20. 16:11. 24:28—30.

16. Men dette gjorde alligevel ikke Ende paa Udspredelsen af [j]Præstelist i Landet, thi der fandtes Mange, som elskede Verdens forfængelige Ting, og de gik omkring og prædikede falske Lærdomme, og dette gjorde de for [k]Rigdoms og Æres Skyld.

17. Men de turde alligevel ikke lyve, dersom det blev bekjendt, af Frygt for Loven, thi Løgnere bleve straffede; derfor foregave de, at de prædikede i Overensstemmelse med deres Tro, og Loven havde ikke Magt over Nogen for [l]hans Tros Skyld.

18. Og de [m]turde ikke stjæle af Frygt for Loven, thi Saadanne bleve straffede; ej heller turde de røve eller myrde, thi den, der myrdede, blev straffet med Døden.

19. Men det skete, at de, som ikke tilhørte Guds Kirke, begyndte at forfølge dem, som tilhørte Guds Kirke, og som havde paataget sig Kristi [n]Navn.

20. Ja, de forfulgte og plagede dem med alle Slags Ord, for deres Ydmygheds Skyld, fordi de ikke vare stolte i deres egne Øjne, og fordi de meddelte hverandre Guds Ord uden Penge og uden Belønning.

21. Og der var en streng Lov iblandt Kirkens Folk, at Ingen, som tilhørte Kirken, skulde opstaa og [o]forfølge dem, som ikke tilhørte Kirken, og at der ingen Forfølgelse skulde være iblandt dem indbyrdes.

22. Ikke desmindre var der Mange iblandt dem, som begyndte at blive stolte, og begyndte at trættes ivrigt med deres Modstandere og endog at slaas; ja, de [p]sloge hverandre med deres knyttede Næver.

23. Og dette skete i det andet Aar af Almas Regjering, og det foraarsagede stor Sorg i Kirken, ja, det var Aarsag til megen Prøvelse i Kirken;

24. Thi Mange forhærdede deres Hjerter, og deres Navne bleve [q]udslettede, saa at de ikke mere bleve ihukommede blandt Guds Folk, og Mange trak sig ogsaa tilbage fra dem.

25. Og dette var en stor Prøvelse for dem, der stode faste i Troen; ikke desmindre vare de standhaftige og urokkelige i at holde Guds Bud, og de bare med Taalmodighed den Forfølgelse, som paalagdes dem.

26. Og naar [r]Præsterne forlode deres [s]Arbejde for at meddele Folket Guds Ord, forlode Folket ogsaa deres Arbejde for at høre Guds Ord. Og naar Præsterne havde meddelt dem Guds Ord, vendte de alle tilbage igjen med Flid til deres Arbejde; og Præsten hævede sig ikke over sine Tilhørere, thi Taleren var ikke bedre end Tilhørerne, ej heller var Læreren bedre

j, Vers 5, 6, 12. *k*, Vers 5, 6. *l*, Alma 30: 7—12. *m*, Alma 30: 10.
n, se *e* Mos. 5 Kap. *o*, Vers 22—25. *p*, Vers 21, 28. q, Mos. 26: 32, 36.
r, se *c* Mos. 6 Kap. *s*, *Mos.* 18: 24, 26. 27: 4, 5.

end Disciplen; og saaledes vare de alle lige, og de arbejdede alle, hver efter sin Styrke.

27. Og de meddelte af deres Gods til de Fattige og Trængende, de Syge og de Lidende, [t]hver i Forhold til det, han havde. Og de brugte ikke kostbare Klæder; dog vare de nette og anstændige.

28. Og saaledes ordnede de Kirkens Anliggender, og saaledes begyndte de atter at have varig Fred, uagtet alle deres Forfølgelser.

29. Og paa Grund af Kirkens Bestandighed begyndte de at blive overmaade rige og at have Overflod af alle Ting, hvad som helst de behøvede: Overflødighed af Flokke og Hjorde og Fedekvæg af ethvert Slags, og ligeledes Overflødighed af Korn og af Guld og af Sølv og af kostbare Ting, samt Overflødighed af [u]Silke og fint tvundet Linned og allehaande godt og tarveligt Klæde.

30. Og i deres lykkelige Omstændigheder bortsendte de ikke [v]Nogen, som var nøgen eller hungrig eller tørstig eller syg, eller som manglede Pleje; og de hængte ikke deres Hjerter ved Rigdom; derfor vare de gavmilde mod Alle, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Frie, baade Mænd og Kvinder, hvad enten de vare udenfor Kirken eller i Kirken, og de havde ingen Persons Anseelse med Hensyn til dem, som trængte.

31. Og saaledes gik det dem vel, og de bleve langt rigere end dem, som ikke tilhørte deres Kirke.

32. Thi de, som ikke tilhørte deres Kirke, hengave sig til Trolddom, Afguderi og Lediggang, samt til Sladder, Misundelse og Kiv; og de brugte kostbar Klædedragt og vare opløftede i deres egne Øjnes Stolthed, vare løgnagtige, tyvagtige, røveriske, bedreve Hor, Mord og al Slags Ugudelighed; ikke desmindre blev [w]Loven saavidt muligt sat i Kraft paa alle dem, som overtraadte den.

33. Og det skete, ved saaledes at fuldbyrde Loven paa dem, at hvert Menneske led i Forhold til det, han havde gjort, og de bleve mere stille og vovede ikke at udøve nogen Ugudelighed, dersom det blev bekjendt; og derfor var der stor Fred iblandt Nephis Folk indtil det femte Aar af Dommernes Regjering.

---

2 KAPITEL.

1. Og det skete i Begyndelsen af det femte Aar af Dommernes Regjering, at der begyndte at blive Uenighed blandt Folket, paa Grund af en vis Mand ved Navn Amlici, som var

---

t, se j Jakob 2 Kap. *u,* Mos. 10: 5. Alma 4: 6. Hela. 6: 13. *v, se j Jakob 2 Kap.* *w, Vers 14, 17, 18, 33.* Mos. 29: 15, 41.

en meget listig Mand, ja, en viis Mand efter Verdens Visdom; han var af den [a]Mands Tænkemaade, som ihjelslog [b]Gideon med Sværdet, og som ifølge Loven blev [c]henrettet.

2. Og denne Amlici havde formedelst sin List draget meget Folk efter sig; ja, saa mange, at de begyndte at blive mægtige, og de bestræbte sig for at gjøre Amlici til Konge over Folket.

3. Og dette forfærdede Kirkens Folk og ligeledes alle dem, som ikke havde ladet sig overtale af Amlici; thi de vidste, at efter deres Lov skulde saadanne Ting afgjøres ved [d]Folkets Stemme.

4. Derfor, om det var muligt, at Amlici kunde vinde Folkets Stemmer, saa vilde han, som var en ugudelig Mand, berøve dem deres Rettigheder og Friheder i Kirken osv., thi det var hans Hensigt at udrydde Guds Kirke.

5. Og det skete, at Folket forsamlede sig over hele Landet i særskilte Hobe, hver Mand efter sit Sind, hvad enten det var med eller imod Amlici, og havde megen Trætte og besynderlig Strid med hverandre.

6. Og saaledes forsamlede de sig for at indgive deres Stemmer angaaende denne Sag for Dommerne.

7. Og det skete, at Folkets [e]Stemmer vare imod Amlici, saa at han ikke blev gjort til Konge over Folket.

8. Og dette foraarsagede stor Glæde i deres Hjerter, som vare mod ham, men Amlici opæggede dem, som vare paa hans Side, til Vrede mod dem, som ikke vare paa hans Side.

9. Og det begav sig, at de forsamlede sig tilsammen og indviede Amlici til at være deres Konge.

10. Og da nu Amlici var bleven gjort til Konge over dem, befalede han dem, at de skulde gribe til Vaaben mod deres Brødre; og dette gjorde han for at gjøre sig dem underdanige.

11. Og Amlicis Folk betegnedes med Amlicis Navn og kaldtes Amliciter, og de Øvrige kaldtes Nephiter eller Guds Folk.

12. Og Nephis Folk, som kjendte Amliciternes Hensigt, beredte sig derfor til at møde dem; ja, de [f]bevæbnede sig med Sværd, og med Sabler, og med Buer, og med Pile, og med Stene, og med Slynger, og med alle Slags Krigsvaaben.

13. Og saaledes vare de beredte til at møde Amliciterne, da de kom; og der blev beskikket Høvedsmænd, højere Høvedsmænd og øverste Høvedsmænd i Forhold til deres Antal.

---

a, Alma 1: 15. *b*, Alma 1: 9. *c*, Alma 1: 15. *d*, se *e* Mos. 29 Kap. *e*, se *e* Mos. 29 Kap. *f*, 2 Nephi 5: 14. Enos 1: 20. Jarom 1: 8. Mos. 10: 8. Alma 3: 5. 43: 18—20. Hela. 1: 14. 3 Nephi 3: 26. Morm. 6: 9.

14. Og det skete, at Amlici bevæbnede sine Mænd med Krigsvaaben af ethvert Slags; og han beskikkede ligeledes Øverster og Anførere over sit Folk til at føre dem til Krig mod deres Brødre.

15. Og det skete, at Amliciterne kom paa Højen Amnihu, som var østen for [g]Floden Sidon, hvilken løb forbi [h]Zarahemlas Land; og der begyndte de at krige med Nephiterne.

16. Og Alma, som var den [i]øverste Dommer og Statholder over Nephis Folk, gik op med sit Folk, ja, med [j]sine Høvedsmænd og Øverster, ja, i Spidsen for sin Hær, mod Amliciterne til Slag.

17. Og de begyndte at dræbe Amliciterne paa [k]Højen østen for [l]Sidon. Og Amliciterne strede med Nephiterne med stor Kraft, saa at mange af Nephiterne faldt for Amliciterne.

18. Men Herren styrkede Nephiternes Haand, saa at de tilføjede Amliciterne et stort Nederlag, og de begyndte at fly for dem.

19. Og det skete, at Nephiterne forfulgte Amliciterne hele den Dag, og de tilføjede dem et stort Nederlag, saa at tolv tusinde fem hundrede og to og tredive Sjæle af Amliciterne bleve ihjelslagne, og af Nephiterne bleve sex tusinde fem hundrede og to og tredsindstyve Sjæle dræbte.

20. Og det skete, at da Alma ikke længer kunde forfølge Amliciterne, lod han sit Folk opslaa deres Telte i [m]Gideons Dal, — og Dalen var kaldet efter den Gideon, som blev ihjelslaaet ved [n]Nehors Haand med Sværdet, — og i denne Dal opsloge Nephiterne deres Telte for Natten.

21. Og Alma sendte Spejdere for at følge efter de Overblevne af Amliciterne, saa at han kunde faa deres Planer og deres Anslag at vide, og saaledes vogte sig for dem og bevare sit Folk fra at blive ødelagt.

22. Og de, som han havde udsendt for at holde Øje med Amliciternes Lejr, vare Zeram, Amnor, Manti og Limher; disse vare de, som gik ud med deres Mænd for at iagttage Amliciternes Lejr.

23. Og det skete, at de den næste Dag vendte tilbage til Nephiternes Lejr i stor Hast, højst forbausede og betagne af stor Frygt, sigende:

24. Se, vi fulgte Amliciterne, og til vor store Forundring saa' vi i [o]Minons Land, ovenfor [p]Zarahemlas Land og i samme

---

g, antages at være Magdalenafloden. Vers 17, 27, 34, 35. Alma 3: 3. 4: 4. 6: 7. 8: 3. 16: 6, 7. 43: 22, 27, 32, 35, 39—41, 50—53. 44: 22. 50: 11. 56: 25. *h*, se *h* Omni 1 Kap. *i*, Mos. 29: 42. *j*, Vers 13, 14. *k*, Vers 15. *l*, se *g*. *m*, Vers 26. Mos. 22: 3—16. Alma 1: 8, 9. 6: 7. 8: 1. *n*, se *i* Alma 1 Kap. *o*, omtrent to Dages Rejse syd for Zarahemla. *p*, se *h* Omni 1 Kap.

Retning som [q]Nephis Land, en talrig Hær Lamaniter; og se, Amliciterne have forenet sig med dem.

25. Og de ere komne over vore Brødre der i Landet, og de flygte for dem med deres Hjorde og deres Hustruer og deres Børn henimod [r]vor Stad; og dersom vi ikke haste, vil Fjenden snart tage vor Stad i Besiddelse, og vore Fædre og vore Hustruer og vore Børn ville blive dræbte.

26. Og det skete, at Nephis Folk toge deres Telte og fore ud af [s]Gideons Dal henimod deres Stad, hvilken var Staden Zarahemla.

27. Og se, medens de droge over [t]Floden Sidon, kom Lamaniterne og Amliciterne, hvilke syntes næsten saa talrige som Havets Sand, og overfaldt dem for at ødelægge dem.

28. Men Nephiterne bleve styrkede ved Herrens Haand, fordi de havde bedet af al deres Styrke til ham, at han vilde udfri dem af deres Fjenders Hænder; derfor hørte Herren deres Raab og styrkede dem, og Lamaniterne og Amliciterne faldt for dem.

29. Og det skete, at Alma og Amlici strede med Sværdet, Ansigt til Ansigt, og de strede med stor Kraft med hinanden.

30. Og det skete, at Alma, som var en Guds Mand og udøvede stor Tro, raabte, sigende: O Herre, forbarm dig over mig og spar mit Liv, at jeg maa blive et Redskab i din Haand til at frelse og bevare dette Folk.

31. Og da Alma havde sagt disse Ord, stred han igjen med Amlici, og han blev styrket, saa at han dræbte Amlici med Sværdet.

32. Og han stred ligeledes med Lamaniternes Konge, men Lamaniternes Konge flyede tilbage for Almas Ansigt og sendte sin Livvagt for at stride med Alma.

33. Men Alma med sin Livvagt stred med Lamaniternes Konges Livvagt, indtil han slog dem og drev dem tilbage.

34. Og saaledes ryddede han Pladsen, eller rettere Bredden, som var paa den vestre Side af [u]Floden Sidon, og kastede de faldne Lamaniters Kroppe ud i Sidons Vande, saa at hans Folk saaledes kunde faa Rum til at gaa over og stride med Lamaniterne og Amliciterne paa Vestsiden af Sidons Flod.

35. Og det skete, at da de alle vare komne over Sidons Flod, begyndte Lamaniterne og Amliciterne at fly for dem, uagtet de vare saa talrige, at de ikke kunde tælles.

36. Og de flyede for Nephiterne mod Ørken, som var mod

---

q, se b 2 Nephi 5 Kap. *r, Zarahemla.* *s, se m.* *t, se g.* *u, se g.*

Vesten og Norden, langt udenfor Landets Grænser, og Nephiterne forfulgte dem med al Magt og sloge dem.

37. Ja, de bleve angrebne paa alle Kanter og slagne og fordrevne, indtil de vare adspredte mod Vesten og mod Norden, og indtil de havde naaet den Ørken, som kaldtes Hermounts; og det var den Del af Ørken, som hærjedes af vilde og glubende Dyr.

38. Og det skete, at Mange døde i Ørken af deres Saar og bleve opædte af disse Dyr, og ligeledes af Rovfuglene i Luften; og deres Ben ere blevne fundne og ere blevne opdyngede paa Jorden.

---

3 KAPITEL.

1. Og det skete, at de Nephiter, som ikke bleve dræbte med Krigsvaabnene, vendte tilbage til deres Lande og til deres Huse og til deres Hustruer og deres Børn, efter at have begravet dem, som vare faldne, hvilke ikke bleve talte, paa Grund af deres store Antal.

2. Og mange Kvinder og Børn vare ihjelslagne med Sværdet, og ligeledes mange af deres Faar og Kvæg; og ligeledes vare mange af deres Kornmarker fordærvede, thi de vare nedtraadte af den store Menneskeskare.

3. Og saa mange af Amliciterne, som vare dræbte paa Sidons [a]Flodbred, bleve kastede i Sidons [b]Vande, og se, deres Ben ere i [c]Havets Dyb, og de ere mange.

4. Og Amliciterne vare kjendelige fra Nephiterne, thi de havde mærket sig med [d]Rødt i deres Pander efter Lamaniternes Vis; dog havde de ikke [e]klippet deres Hoveder som Lamaniterne.

5. Thi Lamaniternes Hoveder vare klippede, og de vare [f]nøgne, med Undtagelse af et Skind, som var gjordet om deres Lænder, og deres [g]Vaaben, deres Buer, deres Pile, deres Stene, deres Slynger osv. vare ligeledes gjordede omkring dem.

6. Og Lamaniternes Hud var [h]mørk, ifølge det Tegn, som blev sat paa deres Fædre, hvilket var en Forbandelse over dem, paa Grund af deres Overtrædelser og deres Opsætsighed mod deres Brødre, som vare Nephi, Jakob, Joseph og Sam, hvilke vare retfærdige og hellige Mænd.

7. Og deres Brødre søgte at udrydde dem; derfor bleve de forbandede, og den Herre Gud satte et [i]Tegn paa dem, ja, paa

---

a, den vestlige Flodbred. Alma 2: 34. *b*, se *g* Alma 2 Kap. *c*, det karaibiske Hav. *d*, Vers 13, 15, 16, 18, 19. *e*, Vers 5. Enos 1: 20. *f*, Enos 1: 20. Alma 43: 20. *g*, se *f* Alma 2 Kap. *h*, se *d* 1 Nephi 2 Kap. *i*, se *d 1 Nephi* 2 Kap.

Laman og Lemuel, og ligeledes paa Ismaels Sønner og de ismaelitiske Kvinder.

8. Og dette blev gjort, paa det at deres Sæd maatte være kjendelig fra deres Brødres Sæd, saa at den Herre Gud derved kunde bevare sit Folk, at de ikke skulde blandes og tro paa urigtige Traditioner, hvilket vilde blive deres Fordærvelse.

9. Og det skete, at hvo som helst, der blandede sin Sæd med Lamaniterne, bragte den samme Forbandelse over sin Sæd.

10. Derfor bleve Alle, som lode sig forlede af Lamaniterne, kaldte efter dem, og der blev et Tegn sat paa dem.

11. Og det skete, at hvo som helst, der ikke vilde tro paa Lamaniternes Traditioner, men troede paa de Optegnelser, som vare medbragte fra Jerusalems Land, og ligeledes paa deres Fædres Traditioner, der vare rigtige, og som troede paa Guds Bud og holdt dem, bleve kaldte Nephiter eller Nephis Folk fra den Tid af.

12. Og det er dem, som have holdt de sande [j]Optegnelser om deres Folk, og ligeledes om det lamanitiske Folk.

13. Og nu ville vi vende tilbage igjen til Amliciterne, thi de havde ligeledes et Tegn paa sig; og de satte Tegnet paa sig selv, ja, et rødt [k]Mærke paa deres Pande.

14. Og saaledes opfyldtes Guds Ord, thi disse ere de Ord, som han talede til Nephi: Se, jeg har forbandet Lamaniterne, og jeg vil sætte et Tegn paa dem, paa det at de og deres Sæd maa blive adskilte fra dig og din Sæd fra nu af og til evig Tid, medmindre de omvende sig fra deres Ugudelighed og komme til mig, saa at jeg maa forbarme mig over dem.

15. Og atter: Jeg vil sætte et Tegn paa dem, der blande deres Sæd med dine Brødres, saa at de ogsaa maa blive forbandede.

16. Og atter: Jeg vil sætte et [l]Tegn paa ham, der strider mod dig og din Sæd.

17. Og atter siger jeg: Den, der vender sig bort fra dig, skal ikke mere blive kaldet din Sæd, og jeg vil velsigne dig osv. samt alle dem, der skulle blive kaldte din Sæd fra nu af og til evig Tid; og disse vare Herrens Forjættelser til Nephi og hans Sæd.

18. Og Amliciterne vidste ikke, at de fuldbyrdede Guds Ord, da de begyndte at [m]mærke sig i deres Pander; ikke desmindre havde de gjort aabenbart Oprør mod Gud, og derfor var det ret, at Forbandelsen skulde falde paa dem.

19. Og nu ønsker jeg, at I skulle se, at de selv paadroge sig Forbandelsen; og ethvert Menneske, der bliver forbandet, bringer ligeledes selv sin egen Fordømmelse over sig.

j, se 1 Nephi 1 Kap. *k*, se *d*. *l*, se *d*. *m*, Vers 4.

20. Og ikke mange Dage efter det Slag, som havde staaet i Zarahemlas Land med Lamaniterne og Amliciterne, skete det, at en anden lamanitisk Hær kom ind over Nephis Folk paa [n]samme Sted, hvor den første Hær mødte Amliciterne.

21. Og det skete, at en Hær blev sendt for at drive dem ud af Landet.

22. Og Alma, som led af et Saar, gik ikke selv op til Slag denne Gang mod Lamaniterne;

23. Men han sendte en talrig Hær ud mod dem, og de gik op og dræbte mange af Lamaniterne samt dreve de Øvrige ud over Landets Grænser.

24. Og da vendte de tilbage igjen, og begyndte at oprette Freden i Landet, og bleve for en Tid ikke mere besværede af deres Fjender.

25. Og alle disse Ting skete, ja, alle disse Krige og Uroligheder begyndte og endte i det femte Aar af Dommernes Regjering.

26. Og i eet Aar bleve Tusinder og Titusinder Sjæle sendte til den evige Verden, for at de kunde høste deres Løn efter deres Gjerninger, hvad enten de vare gode, eller de vare onde, for at høste evig Salighed eller [o]evig Elendighed, ifølge den [p]Aand, som de fandt Behag i at adlyde, hvad enten det var en god eller en ond Aand.

27. Thi hvert Menneske faar Løn af ham, som han vælger at adlyde, og dette er ifølge den profetiske Aands Ord; derfor lad det være overensstemmende med Sandheden. Og saaledes ender det femte Aar af Dommernes Regjering.

---

4 KAPITEL.

1. Og i det sjette Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk var der ingen Uroligheder eller Krige i [a]Zarahemlas Land.

2. Men Folket var bekymret, ja, saare bekymret over [b]Tabet af deres Brødre, og ligeledes over Tabet af [c]deres Flokke og Hjorde, og ligesaa over Tabet af deres Kornmarker, som bleve traadte under Fødder og fordærvede af Lamaniterne.

3. Og saa store vare deres Lidelser, at enhver Sjæl havde Aarsag til at sørge; og de troede, at det var Guds Straffedomme, der vare komne over dem for deres Ondskabs og Vederstyggeligheders Skyld; derfor opvaktes de til Ihukommelse om deres Pligter.

---

n, Alma 2: 24. *o*, se *m* Jakob 6 Kap. *p*, se *g* Mos. 2 Kap.

a, se *h* Omni 1 Kap. *b*, Alma 2: 19. 3: 1, 26. *c*, Alma 3: 2.

4. Og de skrede til at organisere Kirken mere fuldstændigt; ja, og Mange bleve [d]døbte i [e]Sidons Vande og [f]forenede sig med Guds Kirke; ja, de bleve døbte af Alma, som var bleven indviet til [g]Ypperstepræst over Kirkens Folk ved sin Fader Almas Haand.

5. Og det skete i det syvende Aar af Dommernes Regjering, at omtrent tre tusinde og fem hundrede Sjæle forenede sig med Guds Kirke og bleve [h]døbte. Og saaledes endte det syvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk; og der var uafbrudt Fred i al den Tid.

6. Og det skete i det ottende Aar af Dommernes Regjering, at Kirkens Folk begyndte at blive stolte, paa Grund af deres store Rigdom og [i]deres fine Silke og deres fine, tvundne Linned, og paa Grund af deres mange Flokke og Hjorde og deres Guld og Sølv og allehaande kostbare Ting, som de havde erholdt formedelst deres Vindskibelighed; og paa Grund af alt dette vare de opløftede i deres Øjnes Stolthed, thi de begyndte at bruge meget kostbare Klæder.

7. Og dette forvoldte Alma megen Bekymring, og ligeledes mange af Folket, som Alma havde [j]indviet til at være Lærere og Præster og Ældster over Kirken; ja, mange af dem vare saare bedrøvede over den Ugudelighed, som de saa' blandt deres Folk.

8. Thi de saa' og betragtede med stor Sorg, at Kirkens Folk begyndte at blive opløftede i deres Øjnes Stolthed og at [k]fæste deres Hjerter ved Rigdom og Verdens forfængelige Ting, og at vise hverandre Foragt samt at forfølge dem, der ikke troede i Overensstemmelse med deres Villie og Behag.

9. Og saaledes begyndte der, i det ottende Aar af Dommernes Regjering, at blive megen Uenighed iblandt Kirkens Folk; ja, der var Misundelse og Kiv og Ondskab og Forfølgelse og [l]Stolthed, som endog overgik deres Stolthed, som ikke tilhørte Guds Kirke.

10. Og saaledes endte det ottende Aar af Dommernes Regjering; og Menighedens Ugudelighed var til stor Anstød for dem, som ikke tilhørte Kirken; og saaledes begyndte Kirken at hindres i sin Fremgang.

11. Og det skete i Begyndelsen af det niende Aar, at Alma saa' Menighedens [m]Ugudelighed, og han saa' ogsaa, at Menighedens Exempel begyndte at lede de Vantroende fra den ene Misgjerning til den anden, og saaledes fremskynde Folkets Fordærvelse;

12. Ja, han saa' stor Ulighed blandt Folket; Nogle opløftede sig i deres Stolthed og ringeagtede Andre samt vendte [n]Ryggen

---

d, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *e*, se *g* Alma 2 Kap. *f*, se *d* Mos. 26 Kap. *g*, se *g* Mos. 26 Kap. *h*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *i*, se *u* Alma 1 Kap. *j*, se *c* Mos. 6 Kap. *k*, Vers *6, 9—12.* *l*, se *k*. *m*, se *k*. *n*, se *j* Jakob 2 Kap.

til den Nødlidende og den Nøgne og dem, som vare hungrige, og dem, som vare tørstige, og dem, som vare syge og besværede.

13. Og dette var stor Aarsag til Bedrøvelse blandt Folket; Andre derimod nedlode sig til at hjælpe dem, som behøvede deres Hjælp, [o]saasom at meddele af deres Gods til de Fattige og Nødlidende, at bespise de Hungrige og taale allehaande Lidelser for Kristi Skyld, som skulde komme ifølge Profetiens Aand.

14. Og de saa' hen til den Dag og erholdt saaledes Forladelse for deres Synder og vare fyldte af stor Glæde, paa Grund af de Dødes [p]Opstandelse, ifølge Jesu Kristi Villie og Kraft og Forløsning fra Dødens [q]Lænker.

15. Og nu skete det, at Alma, som havde set Guds ydmyge Efterfølgeres Lidelser og de Forfølgelser, som tilføjedes dem af de øvrige af hans Folk, samt saa' [r]al deres Ulighed, begyndte at blive meget bedrøvet; dog svigtede Herrens Aand ham ikke.

16. Og han udvalgte en viis Mand blandt Kirkens [s]Ældster, og gav ham Magt, ifølge Folkets [t]Stemme, saa at han havde Myndighed til at udstede Love, i Overensstemmelse med de [u]Love, som vare givne, og til at haandhæve dem i Forhold til Folkets Ugudelighed og Overtrædelse.

17. Og denne Mands Navn var Nephihah, og han blev beskikket til Overdommer, og han sad paa Dommersædet for at dømme og regjere Folket.

18. Men Alma gav ham ikke Embedet at være [v]Ypperstepræst over Kirken; han forbeholdt sig selv den Ypperstepræsts Embede, men han overgav Dommersædet til Nephihah.

19. Og dette gjorde han, for at han selv kunde gaa ud iblandt sit Folk, eller iblandt Nephis Folk, og prædike Guds Ord for dem, for at opvække dem til Ihukommelse om deres Pligter, og paa det han formedelst Guds Ord maatte kunne nedbryde al den Stolthed, Underfundighed og Uenighed, som fandtes iblandt hans Folk, idet han intet Middel saa' til at kunne gjenvinde dem, uden ved at bære det rene Vidnesbyrd imod dem.

20. Og saaledes overgav Alma Dommersædet til [w]Nephihah i Begyndelsen af det niende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, og indskrænkede sig aldeles til [x]Ypperstepræstedømmet efter Guds hellige Orden, for at vidne om Ordet, i Overensstemmelse med Aabenbaringens og Profetiens Aand.

---

o, se *j* Jakob 2 Kap. *p*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *q*, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *r*, Vers 6—12. *s*, Vers 7. *t*, se *e* Mos. 29 Kap. *u*, Alma 1: 1, 14, 18. *v*, se *g* Mos. 26 Kap. *w*, Vers 17, 18. *x*, se *g* Mos. 26 Kap.

5 KAPITEL.

De Ord, som Alma, Ypperstepræsten efter Guds hellige Orden, forkyndte for Folket i deres Stæder og Byer overalt i Landet.

1. Og nu skete det, at Alma begyndte at forkynde Guds Ord for Folket, først i [a]Zarahemlas Land og derfra overalt i Landet.

2. Og disse ere de Ord, som han, ifølge sin egen Optegnelse, talede til Kirkens Folk, som var oprettet i Staden Zarahemla, sigende:

3. Jeg, Alma, blev indviet af min Fader Alma til at være en [b]Ypperstepræst over Guds Kirke, idet han havde [c]Magt og Myndighed fra Gud til at gjøre disse Ting; se, jeg siger eder, at han begyndte at oprette en Kirke i det Land, som var paa Grænsen af Nephis Land; ja, det Land, som kaldes [d]Mormons Land, og han [e]døbte sine Brødre i Mormons Vande.

4. Og se, jeg siger eder, de bleve [f]udfriede af Kong Noahs Folks Hænder formedelst Guds Barmhjertighed og Kraft.

5. Og se, derefter bleve de bragte i Trældom ved Lamaniternes Hænder [g]i Ørken; ja, jeg siger eder, de vare i Fangenskab, og atter [h]udfriede Herren dem af Trældom, formedelst sit Ords Magt, og vi bleve førte ind i dette Land, og vi begyndte ogsaa at oprette Guds Kirke overalt her i [i]dette Land.

6. Og nu se, jeg siger eder, mine Brødre, I, som tilhøre denne Kirke, have I tilstrækkelig bevaret i Hukommelsen eders Fædres [j]Fangenskab? Ja, have I tilbørligt bevaret i eders Hukommelse hans Barmhjertighed og Langmodighed imod dem. Og ydermere, have I tilbørligt beholdt i Erindring, at han har befriet deres Sjæle fra [k]Helvede?

7. Se, han forandrede deres Hjerter, ja, han opvakte dem af en dyb Søvn, og de opvaktes til Gud. Se, de vare midt i Mørket; ikke desmindre oplystes deres Sjæle ved det evige Ords Lys; ja, de vare bundne med Dødens [l]Baand og Helvedes [m]Lænker, og en evig Fordærvelse ventede dem.

8. Og nu spørger jeg eder, mine Brødre, bleve de fordærvede? Se, jeg siger eder, nej.

---

a, se *h* Omni 1 Kap. *b*, se *g* Mos. 26 Kap. *c*, se *g* Mos. 18 Kap. *d*, se *b* Mos. 18 Kap. *e*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *f*, Mos. 23: 1—8. *g*, Mos. 23: 37—39. 24: 8–15. *h*, Mos. 24: 17—25. *i*, Zarahemla. *j*, se *f* og *g*. *k*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *l*, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *m*, se *p* 2 Nephi 28 Kap.

9. Og atter spørger jeg: Bleve Dødens [n]Baand løste, og bleve Helvedes [o]Lænker, som omgave dem, sønderbrudte? Jeg siger eder: Ja, de bleve løste, og deres Sjæle opløftedes, og de besang den gjenløsende Kjærlighed. Og jeg siger eder, at de ere frelste.

10. Og nu spørger jeg eder: Paa hvilke Vilkaar bleve de frelste? Ja, hvad Grund havde de til at haabe paa Frelse? Hvad er Aarsagen til, at de bleve løste fra Dødens [p]Baand? Ja, og ligeledes fra Helvedes [q]Lænker?

11. Se, jeg kan sige eder det. Troede ikke min Fader Alma de Ord, som bleve forkyndte ved Abinadis [r]Mund? Og var denne ikke en hellig Profet? Talede han ikke Guds Ord, og troede ikke min Fader Alma dem?

12. Og ifølge hans Tro blev der en kraftig Forandring bevirket i hans Hjerte. Se, jeg siger eder, at alt dette er sandt.

13. Og se, han prædikede Ordet [s]for eders Fædre, og en kraftig Forandring foregik ogsaa i deres Hjerter; og de ydmygede sig samt forlode sig paa den sande og levende Gud. Og se, de vare trofaste [t]indtil Enden; derfor bleve de frelste.

14. Og nu se, jeg spørger eder, mine Brødre i Kirken: Ere I blevne aandelig [u]fødte af Gud? Have I annammet hans Billede i eders Ansigter? Have I erfaret denne kraftige Forandring i eders Hjerter?

15. Øve I eder i Tro paa Forløsningen ved ham, som [v]skabte eder? Se I fremad med Troens Øje og betragte dette dødelige Legeme [w]opstanden i Udødelighed, og denne Forkrænkelighed opstanden i Uforkrænkelighed, for at staa for Gud og dømmes efter de Gjerninger, som gjordes i det dødelige Legeme?

16. Jeg spørger eder: Kunne I forestille eder, at I høre Herrens Røst, sigende til eder paa den Dag: Kommer til mig, I Velsignede, thi se, eders Gjerninger paa Jorden vare Retfærdigheds Gjerninger?

17. Eller tro I, at I kunne lyve for Herren paa den Dag, og sige: Herre, vore Gjerninger paa Jorden vare retfærdige Gjerninger, og at han vil frelse eder?

18. Eller kunne I forestille eder fremstillede for Guds Domstol med eders Sjæle fulde af Skyld og Samvittighedsnag samt med en [x]Erindring om alle eders Overtrædelser, ja, en fuldkommen Erindring om al eders Ugudelighed, ja, en Erindring om, at I have modsat eder Guds Befalinger.

19. Jeg spørger eder: Kunne I se op til Gud paa den Dag

---

n, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *o*, se *p* 2 Nephi 28 Kap. *p*, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *q*, se *p* 2 Nephi 28 Kap. *r*, Mos. 17: 2—4. *s*, Mos. 18: 1—31. *t*, se *h* 2 Nephi 31 Kap. *u*, se *c* Mos. 5 Kap. *v*, se *l* Mos. 5 Kap. *w*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. Ogsaa *j* og *m* 2 Nephi 9 Kap. *x*, se *n* 2 Nephi 9 Kap.

med et rent Hjerte og rene Hænder? Jeg spørger eder: Kunne I se op med Guds Billede præget paa eders Ansigter?

20. Jeg spørger eder: Kunne I haabe at blive salige, naar I hengive eder til at vorde Djævelens [y]Undersaatter?

21. Jeg siger eder: Paa den Dag skulle I fornemme, at I kunne ikke blive salige; thi intet Menneske kan blive saligt, uden dets Klæder blive tvættede hvide; ja, dets Klæder maa renses, indtil al Besmittelse er borttagen fra dem, formedelst hans [z]Blod, om hvem vore Fædre sagde, at han skulde komme for at gjenløse sit Folk fra deres Synder.

22. Og nu spørger jeg eder, mine Brødre, hvorledes vil nogen af eder føle eder tilmode, om I skulle staa for Guds Domstol med eders Klæder besmittede af Blod og al Slags Urenlighed? Se, hvad ville ikke disse Ting vidne imod eder?

23. Se, ville de ikke vidne, at I ere Mordere, ja, og at I ere skyldige i al Slags Ugudelighed?

24. Se, mine Brødre, tænke I, at nogen Saadan kan faa Plads i Guds Rige til at sidde ned med Abraham, med Isak og med Jakob samt med alle de hellige Profeter, hvis Klæder ere rensede og pletfrie, rene og hvide?

25. Jeg siger eder, nej; thi medmindre I gjøre vor Skaber til en Løgner fra Begyndelsen, eller antage, at han er en Løgner fra Begyndelsen, kunne I ikke antage, at Saadanne kunne faa Del i Himmeriges Rige, men de skulle udkastes, thi de ere Djævelens Riges [aa]Børn.

26. Og nu se, jeg spørger eder, mine Brødre, dersom I have fornummet en Forandring i eders Hjerter, og dersom I have følt eder paavirkede til at synge den gjenløsende Kjærligheds Sang, vil jeg spørge eder, om I erfare dette nu?

27. Have I vandret og holdt eder ulastelige for Gud? Dersom I bleve bortkaldte i denne Stund, kunde I da sige i eders Indre, at I have været tilbørlig ydmyge? At eders Klæder ere blevne rensede og gjorte hvide i Kristi [bb]Blod, som skal komme og forløse sit Folk fra deres Synder?

28. Se, have I aflagt Stolthed? Jeg siger eder, dersom I ikke have gjort det, da ere I [ikke] beredte til at møde Gud. Se, I maa berede eder snarlig, thi Himmeriges Rige er snart forhaanden, og Saadanne have ikke det evige Liv.

29. Se, jeg spørger eder, er der Nogen iblandt eder, der ikke har aflagt Misundelse? Jeg siger eder, at en Saadan er ikke beredt, og jeg ønsker, at han snarligen skulde berede sig; thi Timen er nær, og han veed ikke, naar Tiden kommer, thi en Saadan skal ikke befindes skyldfri.

---

y, se *q* Mos. 2. Kap. *z*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *aa*, se *i* 2 Nephi 9 Kap.
bb, se *f* 2 Nephi 2 Kap.

30. Og atter spørger jeg eder: Findes der Nogen iblandt eder, som bespotter sin Broder, eller som paafører ham Forfølgelse?

31. Ve en Saadan, thi han er ikke beredt, og nu er Tiden, at han maa omvende sig, ellers kan han ikke blive frelst;

32. Ja, Ve over Alle, som gjøre Uretfærdighed; omvender, omvender eder, thi den Herre Gud har talet det.

33. Se, han sender en Indbydelse til alle Mennesker; thi Barmhjertighedens Arme ere udrakte imod dem, og han siger: Omvender eder, og jeg vil annamme eder;

34. Ja, han siger: Kommer til mig, da skulle I nyde Frugten af Livsens [cc]Træ; ja, I skulle frit æde og drikke af Livsens Brød og Vand;

35. Ja, kommer til mig og frembringer Retfærdigheds Gjerninger, og I skulle ikke afhugges og [dd]kastes i Ilden;

36. Thi se, Tiden er nær, da alle de, som ikke frembringe god Frugt, eller de, som ikke gjøre Retfærdigheds Gjerninger, skulle have Aarsag til at græde og sørge.

37. O I, som gjøre Uretfærdighed! I, som ere opblæste af Verdens forfængelige Ting; I, som have sagt, at I kjendte Retfærdighedens Veje, men alligevel ere farne vild som Faar uden Hyrde, uagtet en Hyrde har kaldet paa eder og endnu kalder paa eder, men I ville ikke lytte til hans Røst;

38. Se, jeg siger eder, at den [ee]gode Hyrde kalder eder; ja, og i sit eget Navn kalder han eder, hvilket er Kristi Navn; og dersom I ikke ville lytte til den gode Hyrdes Røst, til det Navn, ved hvilket I ere kaldte, se, da ere I ikke den gode Hyrdes Faar.

39. Og nu, dersom I ikke ere den [ff]gode Hyrdes Faar, af hvilken Faaresti ere I da? Se, jeg siger eder, at Djævelen er eders Hyrde, og I ere af hans Sti, og hvo kan nægte dette? Se, jeg siger eder, at hvo som helst, der nægter dette, er en Løgner og et Djævelens [gg]Barn;

40. Thi jeg siger eder, [hh]at hvad der er godt, kommer fra Gud, og hvad der er ondt, kommer fra Djævelen;

41. Derfor, om et Menneske udfører [ii]gode Gjerninger, lytter han til den [jj]gode Hyrdes Røst og følger ham; men hvo som helst, der udfører [kk]onde Gjerninger, bliver et Djævelens [ll]Barn, thi han lytter til hans Røst og følger ham.

42. Og den, som gjør dette, skal erholde sin Løn af ham; derfor faar han Døden til Løn med Hensyn til [mm]det, der henhører til Retfærdighed, eftersom han er død for alle gode Gjerninger.

---

cc, se *b* 1 Nephi 8 Kap. *dd*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *ee*, Vers 39, 41, 57, 59, 60. Mos. 3 : 14. Hela 7 : 18. 3 Nephi 16—24 Kap. *ff*, se *ee*. *gg*, se *i* 2 Nephi 9 Kap. *hh*, Omni 1 : 25. Ether 4 : 12. Moro 7 : 12—19. 10 : 6. *ii*, 3 Nephi 14 : 16—20. *jj*, se *ee*. *kk*, 3 Nephi 14 : 16—20. *ll*, se *i* 2 Nephi 9 Kap. *mm*, se *c* *2 Nephi 2 Kap.*

43. Og nu, mine Brødre, ønsker jeg, at I skulle høre mig, thi jeg taler af min ganske Sjæls Styrke; og se, jeg har talet tydeligt til eder, saa at I ikke kunne tage fejl, eller jeg har talet i Overensstemmelse med Guds Befalinger.

44. Thi jeg er kaldet til at tale paa denne Maade, overensstemmende med Guds [nn]hellige Orden, som er i Kristo Jesu; ja, det er mig befalet at staa og vidne for dette Folk om de Ting, som taledes af vore Fædre, angaaende de tilkommende Ting.

45. Og dette er ikke Alt. Tænke I ikke, at jeg selv veed disse Ting. Se, jeg bevidner for eder, at jeg veed, at disse Ting, hvorom jeg har talet, ere sande. Og hvorledes tænke I, at jeg veed dette med Vished?

46. Se, jeg siger eder, de ere kundgjorte for mig formedelst Guds Helligaand. Se, jeg har [oo]fastet og bedet i mange Dage, paa det jeg selv maatte vide disse Ting. Og nu veed jeg selv, at de ere sande, thi den Herre Gud har aabenbaret dem til mig ved sin Helligaand; og dette er den Aabenbarelsesaand, som er i mig.

47. Og ydermere siger jeg eder, at det saaledes er blevet aabenbaret for mig, at de Ord, som bleve talede af vore Fædre, ere sande; ja, jeg siger eder dette ifølge Profetiens Aand, som er i mig, og ligeledes formedelst Guds Aands Tilkjendegivelse.

48. Jeg siger eder, at jeg veed selv, at hvad jeg siger eder angaaende det Tilkommende er sandt; og jeg siger eder, at jeg veed, at Jesus Kristus skal komme, ja, Sønnen, Faderens Enbaarne, fuld af Naade og Barmhjertighed og Sandhed. Og se, det er ham, som kommer for at [pp]borttage Verdens Synder, ja, hvert Menneskes Synder, som med Standhaftighed tror paa hans Navn.

49. Og nu siger jeg eder, at dette er den [qq]Orden, hvorefter jeg er kaldet, ja, til at prædike for mine elskelige Brødre og for Enhver, som bor i Landet; ja, at prædike for Alle, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Frie; ja, jeg siger eder, for de Gamle og de Midaldrende og den opvoxende Slægt; ja, at raabe til dem, at de skulle omvende sig og blive [rr]fødte paany;

50. Ja, saa siger Aanden: Omvender eder, alle I Jordens Ender, thi Himmeriges Rige er nær, ja, Guds Søn kommer i sin Herlighed, i sin Magt, Storhed, Kraft og Herredømme. Ja, mine elskelige Brødre, jeg siger eder, at Aanden siger: Se, al Jordens og Himmelens Konges Herlighed skal meget snart fremskinne iblandt Menneskenes Børn;

51. Og Aanden siger ligeledes til mig, ja, raaber til mig med en mægtig Røst, sigende: Gaa ud og sig til dette Folk: Om-

---

nn, se *g* Mos. 26 Kap. *oo*, se *t* Mos. 27 Kap. pp, se *j* 2 Nephi 2 Kap.
qq, se *g* Mos. 26 Kap. *rr*, se *c* Mos. 5 Kap.

vender eder, thi uden I omvende eder, kunne I ingenlunde arve Himmeriges Rige.

52. Og atter siger jeg eder, Aanden siger: Se, Øxen ligger ved Roden af Træet; derfor skal hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, [ss]nedhugges og kastes i Ilden; ja, en Ild, som ikke kan fortæres, en uudslukkelig Ild. Ser og kommer ihu, at den Hellige har talet det.

53. Og nu, mine elskelige Brødre, spørger jeg eder: Kunne I modsige disse Ord? ja, kunne I forkaste disse Ting og træde den Hellige under eders Fødder? ja, kunne I være opblæste i eders Hjerters Hovmod? ja, ville I endnu vedblive at bruge [tt]kostelige Klæder og fæste eders Hjerter ved Verdens forfængelige Ting og ved eders Rigdomme?

54. Ja, ville I vedblive at tænke, at den ene af eder er bedre end den anden? ja, ville I vedblive at forfølge eders Brødre, som ydmyge sig og vandre efter Guds hellige Orden, hvorved de ere blevne bragte ind i denne Kirke og ere blevne helliggjorte formedelst den Helligaand, og som fremvise Omvendelsens Frugt i deres Gjerninger.

55. Og ville I vedblive at vende den Fattige og den Trængende [uu]Ryggen samt tilbageholde eders Gods fra dem?

56. Og endelig siger jeg eder, at Alle, som vedblive i deres Ugudelighed, ere de, som skulle [vv]nedhugges og kastes i Ilden, medmindre de hastelig omvende sig.

57. Og nu siger jeg eder, alle I, som ønske at følge [ww]den gode Hyrdes Røst: Kommer ud og adskilles fra de Ugudelige og rører ikke deres urene Ting; og se, deres Navne skulle [xx]udslettes, saa at de Ugudeliges Navne ikke skulle regnes blandt de Retfærdiges Navne, at Guds Ord maa blive opfyldt, som siger: De Ugudeliges Navne skulle ikke regnes blandt mit Folks Navne.

58. Thi de Retfærdiges Navne skulle skrives i Livsens Bog, og dem vil jeg give en Arv ved min højre Side. Og nu, mine Brødre, hvad have I at sige imod dette? Jeg siger eder, at dersom I tale derimod, gjør det Intet til Sagen, thi Guds Ord skal opfyldes.

59. Thi hvilken Hyrde iblandt eder, som har mange Faar, vogter ikke over dem, saa at Ulvene ikke skulle komme ind og opæde hans Hjord. Og se, dersom en Ulv kommer ind i hans Hjord, mon han da ikke driver den ud? Ja, og tilsidst vil han, om han kan, dræbe den.

60. Og nu siger jeg eder, at den [yy]gode Hyrde kalder paa eder; og dersom I ville lytte til hans Røst, da vil han bringe

ss, Vers 35, 56. Jakob 6: 7. 3 Nephi 27: 11, 12. *tt*, 2 Nephi 28: 11—14. Morm. 8: 36—39. *uu*, se *j* Jakob 2 Kap. *vv*, se *ss*. *ww*, se *ee*. *xx*, Mos. 26: 32—36. *yy*, se *ee*.

eder ind i sin Faaresti, og I ere hans Faar; og han befaler eder, at I ikke skulle tilstede nogen glubende Ulv at komme ind iblandt eder, for at I ikke skulle omkommes.

61. Og jeg, Alma, befaler eder nu i hans Sprog, som har befalet mig, at I beflitte eder paa at gjøre efter de Ord, som jeg har talet til eder.

62. Jeg taler paa Befalings Vis til eder, som tilhøre Kirken, og til dem, som ikke tilhøre Kirken, taler jeg paa en indbydende Maade, sigende: Kommer og bliver [zz]døbte til Omvendelse, at ogsaa I kunne nyde Frugten af [aaa]Livsens Træ.

---

6 KAPITEL.

1. Og det skete, efter at Alma havde fuldendt sin Tale til Menigheden, som var oprettet i Staden Zarahemla, at han ved sine Hænders Paalæggelse [a]ordinerede Præster og Ældster til at præsidere og vaage over Kirken i Overensstemmelse med Guds Orden.

2. Og det skete, at hvo som helst, der ikke tilhørte Kirken, men omvendte sig fra sine Synder, blev [b]døbt til Omvendelse og indlemmet i Kirken.

3. Og det skete ligeledes, at de, som tilhørte Kirken og ikke omvendte sig fra deres Ugudelighed og ydmygede sig for Gud, — jeg mener dem, som vare opløftede i deres Hjerters Stolthed, — bleve forkastede, og deres Navne bleve [c]udslettede, saa at de ikke mere regnedes blandt de Retfærdige.

4. Og saaledes oprettede de Kirkens Orden i [d]Zarahemlas Stad.

5. Og nu ønsker jeg, at I skulle forstaa, at Guds Ord var frit for Alle, at Ingen var forhindret i at forsamle sig tilsammen for at høre Guds Ord.

6. Men det var befalet Guds Børn, at de skulde ofte forsamle sig tilsammen og forene sig i [e]Faste og alvorlig Bøn for de Sjæles Velfærd, som ikke kjendte Gud.

7. Og det skete nu, at da Alma havde ordnet alt dette, drog han bort fra dem, ja, fra Menigheden, som var i Staden Zarahemla, og gik over paa den østre Side af [f]Floden Sidon til Gideons [g]Dal, hvor en Stad kaldet Gideons Stad var bleven bygget. Denne Dal kaldtes Gideon efter den Mand, som var bleven [h]dræbt af [i]Nehor med Sværdet.

8. Og Alma gik hen og begyndte at kundgjøre Guds Ord for Menigheden, som var oprettet i [j]Gideons Dal, overensstem-

---

zz, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *aaa*, se *b* 1 Nephi 8 Kap.

a, se *c* Mos. 6 Kap. *b*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *c*, Mos. 26: 32—36. Alma 5: 57, 58. *d*, se *h* Omni 1 Kap. *e*, se *t* Mos. 27 Kap. *f*, se *g* Alma 2 Kap. *g*, se *m* Alma 2 Kap. *h*, Alma 1: 9, 15. *i*, Alma 1: 15. *j*, se *m* Alma 2 Kap.

mende med Aabenbarelsen af Sandhedens Ord, som blev talet af hans Fædre, samt i Overensstemmelse med Profetiens Aand, som var i ham, og den [k]hellige Orden, ved hvilken han var kaldet, og ifølge Jesu Kristi, Guds Søns Vidnesbyrd, som skulde komme for at gjenløse sit Folk fra deres Synder. Og saaledes er det skrevet. Amen.

7 KAPITEL.

Almas Ord, som han talede til Folket i Gideon, efter hans egen Optegnelse.

1. Se, mine elskelige Brødre, eftersom jeg ser, at det er blevet mig tilladt at komme til eder, vil jeg forsøge at tale til eder i mit Sprog, ja, med min egen Mund, da det er den første Gang, at jeg har talet til eder mundtligen, thi jeg har været aldeles [a]optaget med Dommersædets Anliggender og har haft saa meget at gjøre, at jeg ikke kunde komme til eder.

2. Og jeg kunde heller ikke være kommet til eder denne Gang, dersom ikke Dommersædet var bleven [b]givet til en Anden for at regjere i mit Sted; og Herren har af sin store Naade tilladt mig at komme til eder.

3. Og se, jeg er kommet med stort Haab og inderligt Ønske om at erfare, at I have ydmyget eder for Gud, og vedblevet i Bøn og Paakaldelse om hans Naade, saa at jeg maatte finde eder ulastelige for ham, og ikke finde eder i den forfærdelige Tilstand, hvori vore Brødre vare i Zarahemla.

4. Men velsignet være Guds Navn, fordi han har ladet mig vide, ja, har givet mig den overmaade store Glæde at erfare, at de atter vandre paa hans Retfærdigheds Vej.

5. Og formedelst Guds Aand, som er i mig, haaber jeg, at jeg ogsaa skal faa Glæde af eder; men jeg ønsker ikke, at min Glæde over eder skal komme efter saa megen Lidelse og Sorg, som jeg har haft for Brødrene i [c]Zarahemla, thi se, min Glæde over dem kom efter at have gjennemgaaet megen Trængsel og Sorg.

6. Men se, jeg haaber, at I ikke ere i en saa vantro Tilstand, som eders Brødre vare. Jeg haaber, at I ikke ere opløftede i eders Hjerters Stolthed; ja, jeg haaber, at I ikke have hængt eders Hjerter [d]ved Rigdom og Verdens Forfængelighed; ja, jeg haaber, at I ikke tilbede Afguder, men at I dyrke den sande og levende Gud, samt at I med bestandig Tro paa ham, som skal komme, forvente eders Synders Forladelse.

k, se *g* Mos. 26 Kap.

a, Mos. 29, 42. *b*, Alma 4, 16—18. *c*, se *h* Omni 1 Kap. *d*, se *tt* Alma 5 Kap.

7. Thi se, jeg siger eder, at mange Ting skulle ske herefter, og der er een Ting, som er af større Vigtighed end alle andre; thi se, Tiden er ikke langt borte, da Forløseren skal komme og bo iblandt sit Folk.

8. Se, jeg siger ikke, at han vil komme iblandt os, medens han bor i sit dødelige Tabernakel; thi se, Aanden har ikke sagt mig, at dette skal ske. Herom veed jeg Intet, men saa meget veed jeg, at den Herre Gud har Magt til at gjøre Alt, som er overensstemmende med hans Ord.

9. Men se, saa meget har Aanden sagt til mig: Raab til dette Folk, sigende: Omvender eder og bereder Herrens Vej og vandrer paa hans Stier, hvilke ere rette; thi se, Himmeriges Rige er nær, og Guds Søn kommer paa Jorden.

10. Og se, han skal fødes af [e]Maria i Jerusalems Land, som er vore Fædres Land; og hun er en [f]Jomfru, et dyrebart og udvalgt Redskab, som skal blive overskygget og undfange formedelst den Helligaands Kraft samt føde en Søn, ja, Guds Søn.

11. Og han skal gaa frem og udstaa Sorger, Smerter og alle Slags Fristelser, paa det at Ordet maa blive fuldbyrdet, som siger: [g]Han vil paatage sig sit Folks Sorger og Smerter.

12. Og han vil paatage sig Døden, saa at han kan løse [h]Dødens Baand, som binder hans Folk; og han vil paatage sig deres Skrøbeligheder, saa at hans Hjerte kan fyldes med Barmhjertighed efter Kjødet, at han ifølge Kjødet maa vide, hvorledes han kan hjælpe sit Folk i Forhold til deres Skrøbeligheder.

13. Og nu, Aanden [i]kjender alle Ting; men Guds Søn lider efter Kjødet, paa det at han kan [j]paatage sig sit Folks Synder, saa at han kan udslette deres Overtrædelser, i Overensstemmelse med sin befriende Magt; og nu se, dette er Vidnesbyrdet, som er i mig.

14. Og nu siger jeg eder, at I skulle omvende eder og [k]fødes paany; thi Aanden siger, at dersom I ikke blive fødte paany, kunne I ikke arve Himmeriges Rige; kommer derfor og bliver [l]døbte til Omvendelse, paa det eders Synder maa vorde aftvættede, og I kunne faa Tro paa det Guds Lam, som [m]borttager Verdens Synder, og som er mægtig til at frelse og rense fra al Uretfærdighed.

15. Ja, jeg siger eder, kommer og frygter ikke, og aflægger enhver Synd, som saa let besnærer eder og leder eder til Fordærvelse; ja, kommer og gaar frem og viser eders Gud, at I ville omvende eder fra eders Synder og indgaa i Pagt med

---

e, Mos. 3: 8. *f*, 1 Nephi 11: 13—21. Mos. 3: 8. Alma 7: 10. *g*, Mos. 14: 3—5. *h*, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *i*, se *r* 2 Nephi 9 Kap. *j*, Mos. 14: 5, 8, 12. *k*, se *c* Mos. 5 Kap. *l*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *m*, se *f* 2 Nephi 2 Kap.

ham om at holde hans Bud, og bevidner dette for ham i Dag, ved at gaa ned i [n]Daabens Vande.

16. Og hvo som helst, der gjør dette og derefter holder Guds Bud, skal ihukomme, hvad jeg har sagt ham; ja, han vil erindre, at jeg har sagt ham, at han skal faa det evige Liv, overensstemmende med den Helligaands Vidnesbyrd, som vidner i mig.

17. Og nu, mine elskelige Brødre, tro I disse Ting? Se, jeg siger eder, ja, jeg veed, at I tro dem; og hvorledes jeg veed, at I tro dem, er formedelst Aandens Aabenbarelse, som er i mig. Og nu, fordi eders Tro derpaa er stærk, ja, paa de Ting, som jeg har talet, saa er min Glæde stor.

18. Thi, som jeg sagde til eder i Begyndelsen, at jeg inderligt ønskede, at jeg ikke skulde finde eder i samme Tilstand [o]som eders Brødre, saa har jeg fundet dette mit Ønske opfyldt.

19. Thi jeg ser, at I ere paa Retfærdighedens Stier; jeg ser, at I ere paa den Sti, som fører til Guds Rige; ja, jeg ser, at I gjøre hans [p]Stier rette.

20. Jeg ser, at det er bleven kundgjort eder formedelst hans Ords Vidnesbyrd, at han ikke kan vandre paa krogede Stier; ej heller afviger han fra det, han har sagt; ej heller findes der Skygge af Omskiftelse fra Højre til Venstre hos ham, eller fra det, som er ret, til det, som er uret, derfor ere hans Veje [q]een evig Omgang.

21. Og han bor ikke i [r]vanhellige Templer, ej heller kan Urenhed eller Noget, som er urent, blive modtaget i Guds Rige; derfor siger jeg eder: Tiden skal komme, ja, og det skal være paa den yderste Dag, at den, som er uren, [s]skal forblive i sin Urenhed.

22. Og nu, mine elskelige Brødre, jeg har sagt disse Ting til eder, for at opvække eder til Bevidsthed om eders Pligt imod Gud, paa det I maa vandre ulastelig for ham; at I maa vandre ifølge Guds hellige Orden, efter hvilken I ere blevne annammede.

23. Og nu ønsker jeg, at I skulle være ydmyge, underdanige og sagtmodige, villige til at formanes, fulde af Taalmodighed og Langmodighed, maadeholdne i alle Ting, flittige til altid at holde Guds Bud, [t]bede om Alt, hvad I have behov, baade aandelige og timelige Ting, og altid ofre Taksigelse til Gud for, hvad I modtage.

24. Og ser til, at I [u]have Tro, Haab og Kjærlighed, og da ville I altid være rige paa gode Gjerninger.

---

n, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *o*, Vers 3—6. *p*, se *aa* 2 Nephi 9 Kap. *q*, 1 Nephi 10: 19. Alma 37: 12. *r*, Mos. 2: 37. Alma 34: 36. Hela. 4: 24. *s*, se *o* *2 Nephi 9 Kap.* *t*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *u*, Alma 13: 29. Ether 12: 31—34. *Moro. 7 Kap.*

25. Og maa Herren velsigne eder og holde eders Klæder ubesmittede, saa at det tilsidst forundes eder at sidde ned hos Abraham, Isak og Jakob og de hellige Profeter, som have været siden Verdens Begyndelse, for ikke mere at gaa ud med eders Klæder ubesmittede, ligesom deres Klæder i Himmeriges Rige ere ubesmittede.

26. Og nu, mine elskelige Brødre, jeg har talet disse Ord til eder i Overensstemmelse med Aanden, som vidner i mig; og min Sjæl fryder sig overmaade paa Grund af eders store Flid og Agtpaagivenhed paa mine Ord.

27. Og nu, maa Guds Fred hvile over eder og over eders Huse og Lande og over eders Kvæg og Hjorde og Alt, hvad I eje, samt over eders Kvinder og eders Børn, i Forhold til eders Tro og gode Gjerninger, fra nu af og til evig Tid. Og saaledes har jeg talet. Amen.

---

8 KAPITEL.

1. Og nu skete det, at Alma vendte tilbage fra [a]Gideons Land, efter at have lært Folket i Gideon mange Ting, hvilke ikke kunne skrives, og havde grundfæstet Kirkens Orden, ligesom han forud havde gjort i [b]Zarahemlas Land; og han vendte tilbage til sit eget Hus i Zarahemla, for at hvile sig efter det Arbejde, han havde udført.

2. Og saaledes endte det niende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

3. Og det skete i Begyndelsen af det tiende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, at Alma rejste derfra og gik over til [c]Meleks Land, paa den vestlige Side af [d]Floden Sidon, mod Vesten ved Grænserne af Ørken.

4. Og han begyndte at belære Folket i Meleks Land, i Overensstemmelse med Guds [e]hellige Orden, ved hvilken han var bleven kaldet; og han belærte Folket overalt i [f]Meleks Land.

5. Og det skete, at Folket kom til ham fra alle Landets Grænser, som vare mod Ørken. Og de bleve [g]døbte overalt i Landet.

6. Og da han havde fuldkommet sit Værk i [h]Melek, drog han derfra og vandrede tre Dages Rejse nord for Meleks Land; og han kom til en Stad, som kaldtes [i]Ammonihah.

---

a, se *m* Alma 2 Kap. *b*, se *h* Omni 1 Kap. *c*, Vers 4, 5, 6. Alma 31: 6. 35: 18. 45: 18. *d*, se *g* Alma 2 Kap. *e*, se *g* Mos. 26 Kap. *f*, se *c*. *g*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *h*, se *c*. *i*, Vers 7—9, 14, 16, 18, 19. Alma 9: 1. 14: 28. 15: 1, 15, 16. 16: 2, 3, 9, 11. 25: 2. 49: 1, 3, 10, 11, 14, 15. Hela. 5: 10

7. Og det var Skik hos det nephitiske Folk at kalde deres Lande og deres Stæder og deres Byer, ja, endog alle deres Smaabyer, efter dens Navn, som først besad dem, og saaledes forholdt det sig med [j]Ammonihahs Land.

8. Og det skete, at da Alma var kommen til Staden Ammonihah, begyndte han at prædike Guds Ord for Folket.

9. Men Satan havde faaet stor Magt over Folkets Hjerter i Staden Ammonihah; derfor vilde de ikke lytte til Almas Ord.

10. Ikke desmindre anstrengte Alma sig i Aanden, og anraabte Gud i [k]mægtig Bøn om, at han vilde udgyde sin Aand over Folket, som var i Staden, og at han ligeledes vilde forunde ham at [l]døbe dem til Omvendelse.

11. Desuagtet forhærdede de deres Hjerter og sagde til ham: Se, vi vide, at du er Alma, og vi vide, at du er [m]Ypperstepræst over Kirken, som du har oprettet i mange Dele af Landet, ifølge eders Traditioner; men vi ere ikke af din Kirke, og vi tro ikke paa saadanne taabelige Traditioner.

12. Og vi vide, at da vi ikke ere af din Kirke, har du ingen Magt over os; og efterdi du har overgivet [n]Dommersædet til Nephihah, derfor er du ikke Overdommer over os.

13. Og da nu Folket havde sagt dette og havde modstaaet alle hans Ord samt udskjældt ham og spyttet paa ham og ladet ham kaste ud af deres Stad, drog han derfra og begav sig paa Rejsen mod den Stad, som kaldes Aaron.

14. Og medens han rejste did, nedtynget af Sorg og underkastet stor Bedrøvelse og Sjæleangest paa Grund af Folkets Ugudelighed, som boede i [o]Staden Ammonihah, se, da skete det, at en Herrens Engel viste sig for ham, og sagde:

15. Salig er du, Alma; derfor opløft dit Hoved og glæd dig; thi du har stor Aarsag til at glæde dig, fordi du har været trofast i at holde Guds Bud fra den Tid, du annammede dit første Budskab fra ham. Se, jeg er den, der [p]bragte dig det.

16. Og se, jeg er sendt for at befale dig at gaa tilbage til Ammonihahs Stad og prædike igjen for Stadens Folk; ja, prædike for dem. Ja, sig til dem, at hvis de ikke omvende sig, vil den Herre Gud [q]udrydde dem.

17. Thi se, de overtænke i denne Stund, hvorledes de kunne tilintetgjøre dit Folks Frihed, — saaledes siger Herren, — og det strider imod de Anordninger, Bud og Love, som Herren har givet sit Folk.

18. Og det skete, efter at Alma havde modtaget sit Budskab af Herrens Engel, at han vendte hastelig tilbage til Ammonihahs

---

j, se *i*. *k*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *l*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *m*, se *g* Mos. 26 Kap. *n*, Alma 4: 16, 17. *o*, se *i*. *p*, Mos. 27: 11—16. *q*, Vers 29.
Alma 9: 4, 12, 18, 24. 10: 19, 23, 27. 16: 2, 3, 9—11.

Land. Og han gik ind i Staden ad en anden Vej, ja, ad den Vej, som er paa Sydsiden af [r]Ammonihahs Stad.

19. Og da han kom ind i Staden, hungrede han; og han sagde til en Mand: Vil du give en ydmyg Guds Tjener noget at æde?

20. Og Manden sagde til ham: Jeg er en Nephit, og jeg veed, at du er en hellig Guds Profet, thi du er den Mand, som en [s]Engel i et Syn sagde mig, at jeg skulde annamme; gaa derfor med mig ind i mit Hus, og jeg vil meddele dig af min Føde; og jeg veed, at du vil blive en [t]Velsignelse for mig og mit Hus.

21. Og det skete, at Manden annammede ham i sit Hus; og Mandens Navn var Amulek, og han bragte Brød og Kjød og satte det for Alma.

22. Og det skete, at Alma aad Brød og blev mættet, og han velsignede Amulek og hans Hus samt takkede Gud.

23. Og efter at han havde ædt og var bleven mættet, sagde han til Amulek: Jeg er Alma og er [u]Ypperstepræsten over Guds Kirke i det ganske Land.

24. Og se, jeg er bleven kaldet til at prædike Guds Ord iblandt alt dette Folk, ifølge Aabenbaringens og Profetiens Aand, og jeg var i dette Land, men de vilde ikke annamme mig, thi de [v]kastede mig ud, og jeg var i Begreb med at vende Ryggen til dette Land for bestandigt.

25. Men se, det er blevet mig befalet, at jeg skulde vende tilbage og [w]profetere for dette Folk, ja, og vidne imod dem angaaende deres Ugudelighed.

26. Og nu, [x]Amulek, velsignet er du, fordi du har bespist mig og taget mig ind hos dig, thi jeg var hungrig, eftersom jeg havde [y]fastet mange Dage.

27. Og Alma tøvede mange Dage hos Amulek, før han begyndte at prædike for Folket.

28. Og det skete, at Folket tiltoge endnu mere i deres Ugudelighed.

29. Og Ordet kom til Alma, sigende: Gaa; og sig ogsaa til min Tjener Amulek: Gaa ud og profeterer for dette Folk, sigende: Omvender eder, thi saa siger Herren: Uden I omvende eder, vil jeg hjemsøge dette Folk i min Fortørnelse; og jeg vil [z]ikke bortvende min grumme Vrede.

30. Og Alma og ligeledes Amulek, der vare fulde af den Helligaand, gik frem iblandt Folket for at kundgjøre Guds Ord for dem.

---

r, se *i*. *s*, Alma 10: 7—9. *t*, Vers 22, 26. Alma 10: 7, 11. *u*, se *g* Mos. 26 Kap. *v*, Vers 13. *w*, Vers 16. *x*, Vers 20. Se *t*. *y* se *t* Mos. 27 Kap. *z* se *q*.

31. Og der var givet dem saa megen Magt, at de ikke kunde holdes i Fængsler; ej heller var det muligt for noget Menneske at kunne dræbe dem; men de brugte dog ikke deres Magt, førend de vare blevne [aa]bundne med Baand og kastede i Fængsel. Og dette blev gjort, for at Herren kunde vise sin Magt ved dem.
32. Og det skete, at de gik ud og begyndte at prædike og profetere for Folket, i Overensstemmelse med den Aand og Kraft, som Herren havde givet dem.

Almas Ord og ligeledes Amuleks Ord, hvilke bleve kundgjorte for Folket, som var i Ammonihahs Land. De kastedes ogsaa i Fængsel og befriedes formedelst Guds mirakuløse Magt i dem, ifølge Almas Optegnelser.

9 KAPITEL.

1. Og atter da jeg, Alma, var bleven befalet af Gud, at jeg skulde [a]tage Amulek med mig og gaa ud og prædike igjen for dette Folk eller Folket, som var i [b]Ammonihahs Stad, skete det, at da jeg begyndte at prædike for dem, modstode de mig og sagde:
2. Hvo er du? Tænker du, at vi skulde tro en enkelt Mands Vidnesbyrd, om han skulde prædike for os, at Jorden skulde forgaa?
3. Men de forstode ikke de Ord, som de talede; thi de vidste ikke, at Jorden skulde forgaa.
4. Og de sagde ogsaa: Vi ville ikke tro dine Ord, om du skulde profetere, at denne store Stad skulde vorde ødelagt paa [c]een Dag.
5. Og de vidste ikke, at Gud kunde gjøre saadanne underlige Gjerninger, thi de vare et haardhjertet og haardnakket Folk.
6. Og de sagde: Hvo er Gud, som ikke sender flere Vidner end een Mand iblandt dette Folk, til at forkynde Sandheden for dem om saadanne store og vidunderlige Ting?
7. Og de kom for at lægge Haand paa mig; men se, de gjorde det ikke. Og jeg stod frem med Frimodighed for at tale til dem, ja, jeg vidnede frimodigt for dem, sigende:
8. Se, o ugudelige og forvendte Slægt, hvorledes have I forglemt eders Fædres Traditioner; ja, hvor snart have I forglemt Guds Bud.
9. Erindre I ikke, at vor Fader Lehi blev bragt ud af Jerusalem ved Guds Haand? Erindre I ikke, at de alle bleve vejledte af ham gjennem Ørken?
10. Og have I saa snart forglemt, hvor ofte han udfriede

---

aa, Alma 14: 17—29.

a, Alma 8: 29. *b*, se i Alma 8 Kap. *c*, Alma 16: 9, 10.

vore Fædre af deres Fjenders Hænder og bevarede dem fra at blive udryddede, endog ved deres egne Brødres Hænder?

11. Ja, og dersom det ikke havde været for hans mageløse Magt og hans Barmhjertighed og hans Langmodighed imod os, skulde vi uundgaaelig være blevne udslettede af Jorden længe førend denne Tid, og maaske være blevne henviste til [d]evig Ve og Elendighed.

12. Se, nu siger jeg eder, at han befaler eder at omvende eder, og medmindre I omvende eder, kunne I ingenlunde arve Guds Rige. Men se, dette er ikke Alt. Han har befalet, at I skulle omvende eder, ellers vil han [e]aldeles udrydde eder af Jorden; ja, han vil hjemsøge eder i sin Vrede, og i sin [f]grumme Vrede vil han ikke vende sig bort.

13. Se, erindre I ikke de Ord, som han talede til Lehi, sigende: [g]Saafremt I holde mine Bud, skal det gaa eder vel i Landet? Og atter er der sagt: For saa vidt som I ikke ville holde mine Bud, skulle I blive udryddede fra at være for Herrens Ansigt.

14. Og jeg ønsker, at I skulle ihukomme, at for saa vidt som Lamaniterne ikke have holdt Guds Bud, ere de blevne udelukkede fra Herrens Ansigt. Og nu se vi, at Herrens Ord er bleven bekræftet i dette, og [h]Lamaniterne ere blevne udelukkede fra hans Ansigt fra Begyndelsen af deres Overtrædelser i Landet.

15. Ikke desmindre siger jeg eder, at det skal blive taaleligere for dem paa Dommens Dag end for eder, dersom I forblive i eders Synder; ja, og end taaleligere for dem i dette Liv end for eder, medmindre I omvende eder;

16. Thi der er mange Forjættelser, som henhøre til Lamaniterne; og det er paa Grund af deres Fædres [i]Traditioner, at de forblive i deres uvidende Tilstand; derfor vil Herren være barmhjertig imod dem og [j]forlænge deres Tilværelse i Landet.

17. Og een Gang i Tiden ville de komme til at tro paa hans Ord og kjende Urigtigheden af deres Fædres Traditioner, og mange af dem ville blive frelste, thi Herren vil være barmhjertig mod Alle, som paakalde hans Navn.

18. Men se, jeg siger eder, at dersom I fremture i eders Ugudelighed, skulle eders Dage ikke blive forlængede i Landet; thi Lamaniterne skulle blive sendte og komme over eder; og dersom I ikke omvende eder, skulle de komme paa en Tid, I ikke forvente, og I skulle blive hjemsøgte med [k]fuldkommen Ødelæggelse, og det skal ske, ifølge Herrens [l]grumme Vrede;

d, se *m* Jakob 6 Kap. *e*, se *q* Alma 8 Kap. *f*, Alma 8: 29. *g*, 2 Nephi 1: 9. 4: 4. Se *b* 1 Nephi 2 Kap. *h*, se *b* 1 Nephi 2 Kap. *i*, Mos. 10: 11—17. *j*, se *c* Enos 1 Kap. Se ogsaa *c* 2 Nephi 27 Kap. Hela 15: 10—16. *k*, Alma 16: 2, 3, 9—11. *l*, *Alma 8: 29. 9: 12.*

19. Thi han vil ikke tillade eder at leve i eders Ugudelighed for at fordærve hans Folk. Jeg siger eder, nej; han vilde hellere tillade Lamaniterne at ødelægge [m]hele sit Folk, som kaldes Nephis Folk, dersom det var muligt, at de kunde henfalde i Synd og Overtrædelse, efter at saa stort Lys og saa megen Kundskab er blevet dem givet af Herren deres Gud;

20. Og efter at have været et af Herren saa højt velsignet Folk; ja, efter at være blevne velsignede fremfor alle andre Slægter, Stammer, Tungemaal eller Folk; efter at alle Ting, ifølge deres Ønsker og deres Tro og Bønner, ere blevne dem kundgjorte om det, som har været, og som er, og det, som skal komme;

21. Og efter at have været under Guds Aands Indflydelse og talet med Engle og lyttet til Herrens Røst samt have haft Profetiens og Aabenbaringens Aand og ligeledes mange Gaver: Tungemaalsgaven, Gaven til at prædike, den Helligaands Gave og [n]Udtydningsgaven;

22. Ja, og efter at have været udfriede formedelst Herrens Haand af Jerusalems Land, og frelste fra Hungersnød og fra legemlige Onder og Sygdomme af ethvert Slags; og ere blevne stærke i Strid, for at de ikke skulde blive ødelagte; og bragte [o]ud af Trældom Tid efter anden og blevne opholdte og bevarede indtil nu, og efter at det er gaaet dem vel, indtil de ere blevne rige paa allehaande Ting.

23. Og nu, se, jeg siger eder, at dersom dette Folk, som have modtaget saa mange Velsignelser fra Herrens Haand, skulde falde i Overtrædelse, tværtimod det Lys og den Kundskab, som de have; ja, jeg siger eder, at dersom det sker, at de falde i Overtrædelse, da vilde det blive langt taaleligere for Lamaniterne end for dem.

24. Thi se, Herrens Forjættelser ere [p]givne til Lamaniterne, men ikke til eder, dersom I synde; thi har ikke Herren udtrykkelig lovet og fast bestemt, at dersom I modsætte eder ham, skulle I blive [q]aldeles udryddede af Jorden.

25. Og nu, paa det I ikke skulle blive udryddede, har Herren sendt sin Engel for at besøge mange af hans Folk og forkynde dem, at de skulle gaa ud og raabe med Kraft til dette Folk, sigende: Omvender eder, thi Himmeriges Rige er nær.

26. Og om ikke mange Dage skal Guds Søn komme i sin Herlighed; og hans Herlighed skal være Faderens Enbaarnes Herlighed, fuld af Naade, Retfærdighed og Sandhed, fuld af Taalmodighed, Barmhjertighed og Langmodighed, snar til at høre sit Folks Raab og til at besvare deres Bønner.

---

m, 1 Nephi 12: 15, 19, 20. 15: 5. Alma 45: 10—14. Hela. 13: 5—10. 15: 17. Morm. *6 Kap.* *n*, Omni 1: 20—22. Mos. 8: 13—19. 28: 11—17. *o*, Mos. 22: 11—13. *24: 17—20.* *p*, se *j*. *q*, se *m*.

27. Og se, han kommer for at gjenløse dem, som ville lade sig [r]døbe til Omvendelse, formedelst Tro paa hans Navn.

28. Derfor bereder Herrens Vej, thi Tiden er nær, da alle Mennesker skulle høste Løn for deres Gjerninger, efter hvad de have været; dersom de have været retfærdige, skulle de høste Frelse for deres Sjæle, formedelst Jesu Kristi Magt og Befrielse; og dersom de have været onde, da skulle de høste Fordømmelse for deres Sjæle, i Overensstemmelse med Djævelens [s]Magt og Fangenskab.

29. Nu se, dette er Englens Røst, som raaber til Folket.

30. Og nu, mine elskelige Brødre, thi I ere mine Brødre, og I burde være elskelige, I burde fremføre Gjerninger, som ere passende for Omvendelse, eftersom eders Hjerter have været meget forhærdede imod Guds Ord, og eftersom I ere et [t]fortabt og faldent Folk.

31. Og se, det skete nu, da jeg Alma havde talet disse Ord, at Folket bleve vrede paa mig, fordi jeg sagde til dem, at de vare et [u]haardhjertet og et haardnakket Folk;

32. Og ligeledes fordi jeg sagde dem, at de vare et [v]fortabt og faldent Folk, vare de vrede paa mig og søgte at lægge Haand paa mig for at kaste mig i Fængsel;

33. Men det skete, at Herren tillod dem ikke at tage mig den Gang og kaste mig i Fængsel.

34. Og det skete, at Amulek stod frem og begyndte ligeledes at prædike for dem. Og Amuleks Ord ere ikke alle skrevne, men en Del af dem er skreven i denne Bog.

---

10 KAPITEL.

1. Og disse ere de Ord, som Amulek prædikede for Folket, der boede i [a]Ammonihahs Land, sigende:

2. Jeg er Amulek; jeg er Giddonahs Søn, som var Ismaels Søn, som var af Aminadis Slægt; og det var den samme Aminadi, som udtydede Skriften, der var skreven med Guds Finger paa Templets Mur.

3. Og Aminadi var en Efterkommer af Nephi, som var Lehis Søn, som kom ud af Jerusalems Land og nedstammede fra Manasse, som var en Søn af Joseph, der blev solgt til Ægypten af sine Brødre.

4. Og se, jeg er ogsaa en Mand af ikke ringe Anseelse iblandt alle dem, som kjende mig; og se, jeg har

---

r, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *s*, se *i* 2 Nephi 9 Kap. *t*, Vers 32. Alma 12: 22. *u*, Vers 5. *v*, Vers 30.

a, se *i* Alma 8 Kap.

[b]mange Slægtninge og Venner, og jeg har ogsaa erhvervet store Rigdomme ved mine Hænders Flid.

5. Men uagtet alt dette har jeg aldrig kjendt meget til Herrens Veje eller hans Hemmeligheder og vidunderlige Magt. Jeg sagde, jeg havde aldrig kjendt meget til disse Ting; men se, jeg tager fejl, thi jeg har set mange af hans Hemmeligheder og meget af hans vidunderlige Kraft; ja, endog deri, at han har bevaret dette Folks Liv.

6. Ikke desmindre forhærdede jeg mit Hjerte, thi jeg blev kaldet mange Gange, men jeg vilde ikke høre; derfor havde jeg Kundskab om disse Ting, dog vilde jeg ikke anerkjende det; derfor vedblev jeg at stride imod Gud i mit Hjertes Ugudelighed, ja, indtil den fjerde Dag i den syvende Maaned, som er i det tiende Aar af Dommernes Regjering.

7. Som jeg rejste for at besøge en meget nær Slægtning, se, da [c]viste en Herrens Engel sig for mig og sagde: Amulek, vend tilbage til dit eget Hus, thi du skal bespise en Herrens Profet, ja, en hellig Mand, som er en udvalgt Guds Mand; thi han har [d]fastet i mange Dage for dette Folks Synders Skyld, og han er hungrig, og du skal tage ham ind i dit Hus og bespise ham, og han skal [e]velsigne dig og dit Hus, og Herrens Velsignelse skal hvile paa dig og dit Hus.

8. Og det skete, at jeg adlød Englens [f]Røst og vendte om mod mit Hus. Og som jeg var paa Vejen did, fandt jeg [g]Manden, om hvem Englen sagde til mig: Du skal annamme ham i dit Hus; og se, det var den samme Mand, som har talet til eder om de Ting, der høre Gud til.

9. Og Englen sagde til mig: Han er en [h]hellig Mand; derfor veed jeg, at han er en hellig Mand, thi det blev sagt af en Guds Engel.

10. Og atter veed jeg, at det, hvorom han har vidnet, er sandt; thi se, jeg siger eder, at saa sandt som Herren lever, har han sendt sin Engel for at kundgjøre disse Ting for mig; og dette har han gjort, medens denne Alma har [i]boet i mit Hus.

11. Thi se, han har [j]velsignet mit Hus; han har velsignet mig og mine Kvinder og mine Børn og min Fader og mine Slægtninge; ja, hele min Slægt har han velsignet, og Herrens Velsignelse har hvilet over os i Overensstemmelse med de Ord, som han talede.

12. Og da nu Amulek havde talet disse Ord, begyndte Folket at forfærdes, fordi de saa', at der var [k]flere end eet Vidne, der vidnede om de Ting, for hvilke de vare beskyldte, og ligeledes om de tilkommende Ting, overensstemmende med Profetiens Aand, som var i dem.

---

b, Vers 11. Alma 15: 16. *c*, Vers 8, 9. Alma 8: 20. *d*, se *i* Mos. 27 Kap. *e*, se *i* Alma 8 Kap. *f*, Alma 8: 20. *g*, Alma 8: 20. *h*, Vers 7. *i*, Alma 8: 27. *j*, se *i* Alma 8 Kap. *k*, Alma 9: 6.

13. Ikke desmindre fandtes der Nogle iblandt dem, som tænkte paa at udspørge dem, for at de ved deres listige Anslag kunde fange dem i Ord og finde Vidnesbyrd imod dem, paa det at de maatte kunne overgive dem til Dommerne for at dømmes ifølge Loven, og for at de kunde blive dræbte eller kastede i Fængsel i Forhold til den Forbrydelse, som de kunde sigte dem for eller bevidne imod dem.

14. Og de Mænd, som søgte at omkomme dem, vare [l]Lovkyndige, som vare lejede eller beskikkede af Folket til at forvalte Loven ved deres Forhør, eller ved Forhørene over Folkets Forbrydelser for Dommerne.

15. Og disse Lovkyndige vare oplærte i alle Folkets Kunstgreb og Underfundighed; og dette var for at gjøre dem duelige i deres Forretning.

16. Og det skete, at de begyndte at udspørge Amulek for at bringe ham til at modsige sine Ord, eller de Ord, som han skulde tale.

17. Og de vidste ikke, at Amulek kunde vide deres Hensigter. Men det skete, at da de begyndte at udspørge ham, bemærkede han deres Tanker, og han sagde til dem: O, onde og forvendte Slægt; I [m]Lovkyndige og Hyklere; thi I lægge Djævelens Grundvolde; I lægge Fælder og Snarer for at fange Guds Hellige.

18. I lægge Planer for at forvende den Retfærdiges Veje og neddrage Guds Vrede over eders Hoveder, ja, til dette Folks fuldkomne Fordærvelse.

19. Og Mosiah, som var vor sidste Konge, sagde med Rette, idet han opgav Riget og Ingen havde at overdrage det til, — hvilket gav Anledning til, at dette Folk skulde regjeres ved deres egne Stemmer, — at dersom den Tid skulde komme, da dette Folks [n]Stemme skulde vælge Uretfærdighed, det er, om den Tid skulde komme, at dette Folk skulde falde i Overtrædelse, da vilde de være modne til Ødelæggelse.

20. Og nu siger jeg eder, at Herren dømmer med Rette eders Misgjerninger, og med Rette raaber han til dette Folk ved sine Engles Røst: Omvender eder, omvender eder; thi Himmeriges Rige er nær

21. Ja, med Rette raaber han ved sine Engles Røst: Jeg vil komme ned iblandt mit Folk med Ret og Retfærdighed i min Haand.

22. Ja, og jeg siger eder, om det ikke var for de Retfærdiges Bønner, som nu ere i Landet, da vilde I allerede nu blive hjemsøgte med fuldkommen Ødelæggelse; dog vilde det ikke ske formedelst en Vandflod, som Tilfældet var med Folket i Noæ Dage, men ved Hungersnød, Pest og Sværd.

---

l, Vers 15—18, 24, 27, 29—32. Alma 11:20—37. 14:18, 23—28. m, se l. n, Mos. 29:27.

23. Men det er formedelst de Retfærdiges [o]Bønner, at I ere sparede; nu derfor, om I udkaste de Retfærdige fra eder, da vil Herren ikke holde sin Haand tilbage, men i sin [p]grumme Vrede vil han komme imod eder; da skulle I blive slagne med Hunger og med Pest og med Sværd; og Tiden er nær, dersom I ikke omvende eder.

24. Og nu skete det, at Folket bleve mere vrede paa Amulek, og de raabte, sigende: Denne Mand taler imod vore Love, hvilke ere retfærdige, og vore vise [q]Lovkyndige, som vi have udvalgt.

25. Men Amulek udrakte sin Haand og raabte desto kraftigere til dem, sigende: O, du onde og forvendte Slægt, hvorfor har Satan faaet saa stor Magt over eders Hjerter? Hvorfor ville I hengive eder til ham og lade ham have Magt over eder til at forblinde eders Øjne, saa at I ikke ville forstaa de Ord, som tales i Overensstemmelse med deres Sandhed?

26. Thi se, har jeg vidnet imod eders Lov? I forstaa ikke; I sige, at jeg har talet imod eders Lov; men det har jeg ikke, thi jeg har talet vel om eders Lov til eders Fordømmelse.

27. Og nu se, jeg siger eder, at Grundvolden til dette Folks [r]Undergang begynder nu at lægges formedelst eders [s]Lovkyndiges og Dommeres Uretfærdighed.

28. Og nu skete det, at da Amulek havde talet disse Ord, raabte Folket imod ham, sigende: Nu vide vi, at denne Mand er et Djævelens Barn, idet han har løjet for os; thi han har talet imod vor Lov. Og nu siger han, at han ikke har talet imod den.

29. Og atter: Han har talet ilde om vore Lovkyndige og vore Dommere og Andre.

30. Og det skete, at de Lovkyndige indskjøde i Folkets Hjerter, at de skulde erindre disse Ting imod ham.

31. Og der fandtes en Mand iblandt dem ved Navn Zeezrom. Han var den ivrigste i at beskylde Amulek og Alma; thi han var en af de dygtigste iblandt dem og havde megen Beskjæftigelse iblandt Folket.

32. Og disse Lovkyndiges Hensigt var at [t]erholde Vinding; og de erholdt Vinding i [u]Forhold til deres Beskjæftigelse.

---

11 KAPITEL.

1. Og der stod i Mosiahs Lov, at hver Mand, som beklædte et Dommersæde, eller de, der vare beskikkede til at være Dommere, skulde erholde Løn [a]i Forhold til Tiden, som de anvendte til at dømme dem, der bragtes frem for dem til Doms.

---

o, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *p*, se *q* Alma 8 Kap. *q*, se *l*. *r*, se *q* Alma 8 Kap. *s*, se *l*. *t*, Alma 11: 20. *u*, Alma 11: 3, 20.

a, Vers 8: 20. Alma 10: 31, 32.

2. Og dersom en Mand var i Gjæld til en anden, og han ikke vilde betale det, som han skyldte, blev han anklaget for Dommeren; og Dommeren brugte sin Myndighed og udsendte Betjente til at bringe Manden for ham; og han dømte Manden efter Loven og de Vidnesbyrd, som bleve bragte imod ham; og saaledes blev Manden tvungen til at betale det, som han var skyldig, ellers blev det ham frataget, eller han blev udkastet fra Folket som en Tyv og en Røver.

3. Og Dommeren erholdt Løn i Forhold til [b]hans Tid: en [c]Senine af Guld for en Dags Arbejde eller en [d]Senum af Sølv, hvilken er lige med en Senine af Guld; og dette er efter Loven, som var given.

4. Og disse ere Navnene paa deres forskjellige Guld- og Sølvmønter efter deres Værdi. Og Navnene gaves af Nephiterne; thi de regnede ikke paa samme Maade som Jøderne, der vare i Jerusalem; ej heller maalte de efter Jødernes Vis, men de forandrede deres Regning og deres Maal efter Folkets Ønske og Omstændigheder i enhver Slægt indtil Dommernes Regjering, og de bleve stadfæstede af [e]Kong Mosiah.

5. Og Regningen er saaledes: En [f]Senine af Guld, en Seon af Guld, en Shum af Guld og en Limnah af Guld.

6. En [g]Senum af Sølv, en Amnor af Sølv, en Ezrom af Sølv og en Onti af Sølv.

7. En Senum af Sølv var [h]lige med en Senine af Guld, og een af dem det samme som en Maade Byg, og ligeledes en Maade af ethvert Slags Korn.

8. Og en Seon af Guld var dobbelt saa meget som en Senine.

9. Og en Shum af Guld var dobbelt saa meget som en Seon.

10. Og en Limnah af Guld var saa meget i Værdi som dem alle.

11. Og en Amnor af Sølv var saa stor som to Senumer.

12. Og en Ezrom af Sølv var saa stor som fire Senumer.

13. Og en [i]Onti var af lige saa stor Værdi som dem alle.

14. Og dette er Værdien af de mindre Tal af deres Møntregning:

15. En Shiblon er det Halve af en Senum; derfor en Shiblon for en halv Maade Byg.

16. Og en Shiblum er en halv Shiblon.

17. Og en Leah er en halv Shiblum.

18. Og dette er deres Tal efter deres Regning.

19. Og en Antion af Guld er lige med tre Shubloner.

20. Og disse Lovkyndige erholdt deres Løn i [j]Forhold til deres Beskjæftigelse; derfor var det alene for Vindings Skyld at de opæggede Folket til Opløb og al Slags Uorden og Ugude

b, Vers 20. Alma 10: 31, 32. *c*, Vers 5, 7, 8. Alma 30: 33. 3 Nephi 12: 26 *d*, Vers 6, 7, 11, 12, 15. *e*, Mos. 29 Kap. *f*, se *c*. *g*, se *d*. *h*, Vers 3 *i*, Vers 6, 22, 26. *j*, Vers 1, 3. Alma 10: 32.

lighed, paa det de kunde faa mere at gjøre og faa Penge i Forhold til de Sager, der bragtes for dem; derfor ophidsede de Folket imod Alma og Amulek.

21. Og denne Zeezrom begyndte at adspørge Amulek, sigende: Vil du besvare mig nogle faa Spørgsmaal, som jeg skal gjøre dig? Og Zeezrom var en Mand, som var kløgtig i Djævelens Anslag, saa at han kunde fordærve det, der var godt; derfor sagde han til Amulek: Vil du besvare de Spørgsmaal, som jeg skal gjøre dig?

22. Og Amulek sagde til ham: Ja, dersom det stemmer overens med Herrens Aand, som er i mig; thi jeg skal ikke sige Noget, som er stridende mod Herrens Aand. Og Zeezrom sagde til ham: Se, her er sex [k]Ontier Sølv, og alle dem vil jeg give dig, om du vil fornægte Tilværelsen af et højeste Væsen.

23. Men Amulek sagde: O, du Helvedes Barn, hvi frister du mig? Veed du ikke, at de Retfærdige ikke give efter for saadanne Fristelser?

24. Tror du, at der ikke er nogen Gud? Jeg siger dig, nej; du veed, at der er en Gud, men du elsker Vinding mere end ham.

25. Og nu, du har løjet for Gud og for mig. Du sagde til mig: Se, disse [l]sex Ontier, hvilke ere af stor Værdi, vil jeg give dig, medens du tænkte i dit Hjerte at holde dem tilbage fra mig; og det var alene dit Ønske, at jeg skulde fornægte den sande og levende Gud, saa at du kunde have Aarsag til at udrydde mig. Og nu se, for dette store Onde skal du faa din Løn.

26. Og Zeezrom sagde til ham: Siger du, at der er en sand og levende Gud?

27. Og Amulek sagde: Ja, der er en sand og levende Gud.

28. Og Zeezrom sagde: Er der flere end een Gud?

29. Og han svarede: Nej.

30. Og Zeezrom sagde atter til ham: Hvorledes veed du disse Ting?

31. Og han sagde: En [m]Engel har kundgjort mig det.

32. Og Zeezrom sagde atter: Hvem er han, som skal komme; er det Guds Søn?

33. Og han sagde til ham: Ja.

34. Og Zeezrom sagde atter: Skal han frelse sit Folk [n]i deres Synder? Og Amulek svarede og sagde til ham: Jeg siger dig, at dette skal han ikke gjøre, thi det er umuligt for ham at fornægte sine Ord.

35. Og nu sagde Zeezrom til Folket: Ser til, at I erindre disse Ting; thi han sagde, at der er ikkun een Gud; alligevel siger han, at Guds Søn skal komme, men han skal ikke frelse sit Folk, ligesom om han havde [o]Myndighed til at befale Gud.

36. Og Amulek sagde atter til ham: Se, du har løjet; thi du siger,

k, se *i*. *l*, se *i*. *m*, Alma 10:10. *n*, Vers 37, 38. Hela. 5:10, 11. *o*, Vers 36.

at jeg talede, som om jeg havde Myndighed til at befale Gud, fordi jeg sagde, at han skal ikke frelse sit Folk i deres Synder.

37. Og jeg siger atter til eder, at han kan ikke frelse dem i deres Synder; thi jeg kan ikke fornægte hans Ord, og han har sagt, at intet Urent kan arve Himmeriges Rige; hvorledes kunne I da blive frelste, uden at I arve Himmeriges Rige? Derfor kunne I ikke blive frelste i eders Synder.

38. Og Zeezrom sagde atter til ham: Er Guds Søn den evige Fader [p]selv?

39. Og Amulek sagde til ham: Ja, han er selve Himmelens og Jordens evige Fader, og alle Tings Fader, som ere i dem; han er Begyndelsen og Enden, den Første og den Sidste;

40. Og han skal komme til Verden for at gjenløse sit Folk; og han skal paatage sig deres [q]Overtrædelser, som tro paa hans Navn; og disse ere de, som skulle faa det evige Liv, og Frelse kommer ikke til Andre.

41. Derfor forblive de Ugudelige, som om der ingen Forløsning havde været gjort, [r]med Undtagelse af at Dødens Baand ere løste; thi se, den Dag skal komme, da Alle skulle opstaa fra de Døde og staa for Gud og dømmes efter deres Gjerninger.

42. Og der er en Død, som kaldes en timelig Død, og Kristi Død skal [s]løse den timelige Døds Baand, paa det at Alle skulle blive oprejste fra denne timelige Død;

43. Aanden og Legemet skulle atter blive forenede i deres fuldkomne Skikkelse; [t]baade Lem og Ledemod skulle atter komme til deres eget Legeme, ja, ligesom vi nu ere; og vi skulle fremstilles for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have, og med en [u]klar Erindring om al vor Skyld.

44. Og denne [v]Gjenoprejsning skal blive Alle tildelt, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Frie, baade Mænd og Kvinder, baade Ugudelige og Retfærdige; og end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder skal blive tabt; men Alting skal bringes tilbage til sin fuldkomne Skikkelse, som det nu er, eller i Legemet, og skal fremføres og fremstilles for Kristi Sønnens, Gud Faderens og den Helligaands Domstol, hvilke ere een [w]evig Gud, for at dømmes efter deres Gjerninger, enten de ere gode, eller de ere onde.

45. Nu se, jeg har talet til dig om det dødelige Legemes Død, og ligeledes om det dødelige Legemes Opstandelse. Jeg siger dig, at dette dødelige Legeme bliver [x]oprejst til et udødeligt Legeme, det vil sige fra Døden, ja, fra den første Død til Livet, saa at det ikke mere kan [y]dø; Aanderne forenes med deres Legemer

---

p, Vers 39. Se *a* Mos. 3 Kap. *q*, Mos. 14: 5, 8. *r*, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *s*, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *t*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *u*, se *n* 2 Nephi 9 Kap. *v*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *w*, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *x*, se d 2 Nephi 2 Kap. *y*, Alma 12: 18, 20.

for aldrig at vorde adskilte; og saaledes bliver det Hele aandeligt og udødeligt, saa at det ikke mere kan se Forkrænkelighed.
46. Og da nu Amulek havde fuldendt disse Ord, begyndte Folket atter at blive forfærdet, og Zeezrom begyndte ligeledes at skjælve. Og saaledes endte Amuleks Ord, eller dette er Alt, hvad jeg har skrevet.

12 KAPITEL.

1. Og da nu Alma saa', at Amuleks Ord havde bragt Zeezrom til Taushed — thi han saa', at Amulek havde fanget ham i hans [a]Løgn og Underfundighed, hvorved han søgte at ødelægge ham — og saa', at Zeezrom begyndte at [b]skjælve formedelst Bevidstheden om sin Brøde, aabnede han sin Mund og begyndte at tale til ham og stadfæste Amuleks Ord samt forklare Tingene videre, eller udfolde Skrifterne videre, end Amulek havde gjort.
2. Og de Ord, som Alma talede til Zeezrom, bleve hørte af Folket rundt omkring; thi Mængden var stor, og han talede saaledes:
3. Nu, Zeezrom, jeg ser, at du er bleven greben i din Løgn og Underfundighed, thi du har ikke løjet for Menneskene alene, men du har løjet for Gud; thi se, han kjender [c]alle dine Tanker, og du ser, at dine Tanker ere aabenbarede for os ved hans Aand;
4. Og du ser, at vi vide, at din Plan var [d]meget underfundig, efter Djævelens Underfundighed, til at lyve og bedrage dette Folk, paa det du kunde opægge dem imod os til at bespotte os og udkaste os.
5. Og dette var din Sjælsfjendes Anslag, og han har udøvet sin Magt i dig. Og jeg ønsker nu, at du skal erindre, at hvad jeg siger til dig, siger jeg til Alle.
6. Og se, jeg siger eder alle, at dette var en af Modstanderens Snarer, som han har lagt for at kunne fange dette Folk og bringe dem til Underdanighed under sig, samt for at kunne omslutte eder med sine [e]Lænker og lænke eder ned i en [f]evig Fordærvelse ifølge hans Fangenskabs Magt.
7. Og da nu Alma havde talet disse Ord, begyndte Zeezrom at skjælve endnu mere, thi han blev mere og mere overbevist om Guds Kraft; og han var ogsaa overbevist om, at Alma og Amulek havde Kundskab om ham, og han vidste, at de [g]kjendte hans Hjertes Tanker og Attraaer; thi Magt blev givet dem, saa at de kunde kjende disse Ting formedelst Profetiens Aand.
8. Og Zeezrom begyndte at spørge dem flittigen, for at han kunde faa mere at vide om Guds Rige. Og han sagde til Alma: Hvad betyder dette, som Amulek har talet angaaende de Dødes

a, Alma 11: 20—38. *b,* Alma 11: 46. *c, se r* 2 Nephi 9 Kap. *d,* Alma *11: 20—38.* *e, se p* 2 Nephi 28 Kap. *f,* se m Jakob 6 Kap. *g,* Vers 3.

[h]Opstandelse, at Alle skulle opstaa fra de Døde, baade de Retfærdige og de Uretfærdige, og blive bragte til at staa for Gud, for at dømmes efter deres Gjerninger?

9. Og nu begyndte Alma at forklare disse Ting for ham, sigende: Det er givet Mange at forstaa Guds Hemmeligheder, men alligevel er der paalagt dem en streng Befaling, at de [i]ikkun skulle meddele deraf ifølge den Del af hans Ord, som han giver til Menneskene, i Forhold til den Flid og Agtpaagivenhed, som de skjænke ham.

10. Og derfor annammer den, der vil forhærde sit Hjerte, en [j]mindre Del af Ordet; og den, der ikke vil forhærde sit Hjerte, til ham gives en [k]større Del af Ordet, indtil det forundes ham at forstaa Guds Hemmeligheder, ja, indtil han forstaar dem fuldstændigt.

11. Og til dem, som forhærde deres Hjerter, gives en mindre Del af Ordet, indtil de Intet vide om Guds Hemmeligheder; og da tages de [l]til Fange af Djævelen og føres efter hans Villie ned til Fordærvelse. Og dette er, hvad der menes med Helvedes [m]Lænker.

12. Og Amulek har talet tydeligt [n]angaaende Døden og om at blive [o]oprejst fra denne Dødelighed til Udødelighed, og om at blive fremført for Guds Domstol, for at dømmes efter vore Gjerninger.

13. Og dersom vore Hjerter have været forhærdede, ja, dersom vi have forhærdet vore Hjerter imod Ordet, ja, saa meget, at det ikke er bleven fundet i os, da vil vor Tilstand blive forfærdelig, thi da skulle vi vorde fordømte;

14. Thi vore Ord ville fordømme os, ja, alle vore Gjerninger ville fordømme os; vi skulle ikke befindes ubesmittede; og vore Tanker ville ligeledes fordømme os, og i denne forfærdelige Tilstand ville vi ikke kunne vove at se op til vor Gud; og om vi kunde, vilde vi gjerne byde Klipperne og Bjergene at falde over os, for at skjule os for hans Aasyn.

15. Men dette kan ikke ske; vi skulle komme frem og staa for ham i hans Herlighed og i hans Kraft og i hans Magt, Højhed og Herredømme, og til vor evige Skam bekjende, at alle hans Domme ere retfærdige, at han er retfærdig i alle sine Gjerninger, og at han er barmhjertig mod Menneskenes Børn, samt har al Magt til at frelse ethvert Menneske, som tror paa hans Navn og frembringer Omvendelsens værdige Frugter.

16. Og nu se, jeg siger eder, da kommer Døden, ja, den anden Død, som er en [p]aandelig Død; da kommer den Tid, da Enhver, der dør den legemlige Død i sine Synder, skal

h, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *i*, 3 Nephi 26: 6—11. Ether 4: 1—7. *j*, se *i*. *k*, se *i*. *l*, se *i* 2 Nephi 9 Kap. *m*, se *p* 2 Nephi 28 Kap. *n*, Alma 11: 41—45. *o*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *p*, Vers 32. Alma 18: 30. Se *o* 2 Nephi 9 Kap. Se ogsaa *k* 1 Nephi 15 Kap. Jakob 3: 11.

ogsaa dø en aandelig Død; ja, han skal [q]dø i Henseende til det, som henhører til Retfærdighed.

17. Da kommer Tiden, da deres Straf skal være som en [r]Sø af Ild og Svovl, hvis Luer opstige evindeligen; og da kommer Tiden, da de skulle blive [s]lænkede ned til evig Fordærvelse, ifølge Satans Magt og Fangenskab, idet han har overvundet dem efter sin Villie.

18. Jeg siger eder, da skulle de være, som om der ingen Forløsning var sket; thi de kunne ikke blive gjenløste i Overensstemmelse med Guds Retfærdighed, og de [t]kunne ikke dø, efterdi der ikke længere gives Forkrænkelighed.

19. Og det skete, at da Alma havde holdt op at tale disse Ord, begyndte Folket at blive mere forundrede.

20. Men en vis Antionah, som var en stor Høvedsmand iblandt dem, kom frem og sagde til ham: Hvad er dette, som du har sagt, [u]at Mennesket skal opstaa fra de Døde og forandres fra denne dødelige til en udødelig Tilstand, at Sjælen kan aldrig dø?

21. Hvad mene Skrifterne, som sige, at [v]Gud satte Cherubim og et blinkende Sværd østen for Edens Have, saa at vore første Forældre ikke skulde gaa ind og æde af Frugten af Livsens Træ og leve evindeligen? Og saaledes se vi, at der var ingen Mulighed for dem at kunne leve for evigt.

22. Og Alma sagde til ham: Dette er det, som jeg var i Begreb med at forklare. Vi se, at Adam faldt ved at æde af den forbudne Frugt, i Overensstemmelse med Guds Ord; og saaledes se vi, at formedelst hans Fald blev hele Menneskeslægten til et [w]fortabt og faldent Folk.

23. Og nu se, jeg siger eder, at dersom det havde været muligt for Adam at have [x]nydt af Frugten af Livsens Træ den Gang, saa vilde der ingen Død have været, og Ordet vilde været tomt og Gud gjort til en Løgner; thi han sagde: [y]Dersom du æder deraf, skal du visseligen dø.

24. Og vi se, at Døden kom over Menneskene, ja, den Død, som er bleven [z]omtalt af Amulek, hvilken er den legemlige Død; ikke desmindre var der skjænket Mennesket et Tidsrum, hvori han kunde omvende sig; derfor blev dette Liv til en [aa]Prøvelsestilstand, en Tid, hvori man kunde berede sig til at møde Gud, en Tid til at berede sig til den evige Tilstand, som er bleven omtalt af os, og som er efter de Dødes [bb]Opstandelse.

25. Og nu, dersom det ikke havde været for Igjenløsningsplanen, som blev lagt fra Verdens Begyndelse, kunde der ingen

q, Vers 32. 1 Nephi 15: 33. Alma 40: 26. Hela. 14: 18. *r*, se *m* Jakob 6 Kap. *s*, se *p* 2 Nephi 28 Kap. *t*, Vers 20. Alma 11: 45. *u*, Vers 12—18. *v*, 1 Moseb. 3: 24. *w*, Alma 9: 30, 32. Se *e* og *g* 2 Nephi 9 Kap. *x*, Vers 26. Alma *42: 2—9.* *y*, *1 Moseb.* 2: 17. *z*, Alma 11: 41—45. *aa*, Alma 34, 32—35; *42, 4, 13.* *bb*, *se d* 2 Nephi 2 Kap.

Opstandelse fra de Døde finde Sted; men der blev lagt en Plan til Igjenløsning, som skal tilvejebringe de [cc]Dødes Opstandelse, om hvilken der er talet.

26. Og nu se, dersom det var muligt, at vore første Forældre kunde have gaaet hen og [dd]nydt af Livsens Træ, da vilde de være blevne ulyksalige for evigt, thi de vilde ingen Forberedelsestilstand have faaet; og Igjenløsningsplanen vilde saaledes være bleven tilintetgjort, og Guds Ord vilde have været forgjæves og uden Virkning.

27. Men se, det var ikke saa; thi det blev Menneskene beskikket at dø; og efter Døden skulde de komme til Dommen, ja, den samme Dom, om hvilken vi have talet, hvilket er Enden.

28. Og efter at Gud havde beskikket, at disse Ting skulde vederfares Menneskene, se, da saa' han, at det var nødvendigt, at Menneskene skulde vide om de Ting, som han havde beskikket dem.

29. Derfor sendte han Engle [ee]til at tale til dem, hvilket viste Menneskene hans Herlighed.

30. Og de begyndte fra den Tid af at paakalde hans Navn; derfor [ff]talede Gud til Menneskene og kundgjorde dem Igjenløsningsplanen, som havde været beredt [gg]fra Verdens Begyndelse, og dette kundgjorde han for dem i Forhold til deres Tro og Omvendelse og deres hellige Gjerninger;

31. Derfor gav han Befalinger til Menneskene, efter at de havde overtraadt de [hh]første Bud, i Henseende til timelige Ting, og vare blevne som Guder, idet de kjendte Godt og Ondt, og satte i Stand til at kunne handle, eller blevne saaledes stillede, at de kunde gjøre [ii]efter deres Villie og Behag, enten Ondt eller Godt.

32. Og efter at have [jj]kundgjort dem Igjenløsningsplanen, gav Gud dem Befalinger, at de ikke skulde gjøre Ondt, da Straffen derfor var den [kk]anden Død, hvilken var en evig Død med Hensyn til de [ll]Ting, der henhøre til Retfærdighed; thi over Saadanne kunde Igjenløsningsplanen ingen Magt have; thi [mm]Retfærdighedens Gjerninger kunde ikke tilintetgjøres ifølge Guds allerhøjeste Godhed.

33. Men Gud kaldte Menneskene i sin Søns Navn, og dette var den Plan til Forløsning, som blev lagt, sigende: [nn]Dersom I ville omvende eder og ikke forhærde eders Hjerter, da vil jeg være barmhjertig mod eder formedelst min enbaarne Søn.

34. Derfor, hvo, som omvender sig og ikke forhærder sit Hjerte, skal have Krav paa Barmhjertighed, formedelst min enbaarne Søn, til sine Synders Forladelse, og skal indgaa til min Hvile.

---

cc, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *dd*, Vers 23. Alma 42: 2—9. *ee*, Pagtens Bog, 2 Forelæsning, Vers 23, 24. Mose Bog (Den kostelige Perle) 4: 1, 2. 5: 6, 7. *ff*, Mose Bog (Den kostelige Perle) 5: 4—8. 6: 57. *gg*, se *d* Mos. 4 Kap. *hh*, Loven om den forbudne Frugt. *ii*, 2 Nephi 2: 16. *jj*, Mose Bog (Den kostelige Perle) 5: 3—9, 57—59. 6: 1—7, 48—68. *kk*, Vers 16, 36. Jakob 3: 11. Alma 13: 30. Se o 2 Nephi 9 Kap. *Se k 1 Nephi 15 Kap.* *ll*, se *q*. *mm*, Mos. 15: 27. Alma 34: 15, 16. *42: 13—25.* *nn, Mose Bog (Den kostelige Perle) 5: 5, 57.*

35. Og se, jeg sværger i min Vrede, at hver den, der [oo]forhærder sit Hjerte, og synder, skal ikke indgaa til min Hvile.

36. Og nu, mine Brødre, se, jeg siger eder, at dersom I forhærde eders Hjerter, da skulle I ikke indgaa til Herrens Hvile; thi eders Misgjerninger fortørne ham, saa at han nedsender sin Vrede over eder, ligesom i den [pp]første Forbitrelse, ja, efter hans Ord i den [qq]sidste Forbitrelse, saa vel som den første, til eders Sjæles [rr]evige Fordærvelse; altsaa efter hans Ord, til den [ss]sidste Død, saa vel som den [tt]første.

37. Og nu, mine Brødre, eftersom vi forstaa disse Ting, og de ere sande, lader os omvende os og ikke forhærde vore Hjerter, saa at vi ikke skulle fortørne Herren vor Gud og nedkalde hans Vrede over os i disse hans andre [uu]Bud, som han har givet os; men lader os indgaa til Guds [vv]Hvile, som er beredt overensstemmende med hans Ord.

---

13 KAPITEL.

1. Og atter, mine Brødre, vil jeg paaminde eder om den Tid, da den Herre Gud gav disse Bud til sine Børn; og jeg ønsker, at I skulle erindre, at den Herre Gud beskikkede [a]Præster efter hans hellige Orden, som er i Overensstemmelse med hans Søns Orden, til at lære Folket disse Ting.

2. Og disse Præster bleve beskikkede efter hans Søns [b]Orden, saaledes at Folket derved kunde vide, paa hvad Maade de skulde forvente Forløsning ved hans Søn.

3. Og dette er Maaden, hvorpaa de bleve beskikkede: De vare kaldte og beredte [c]fra Verdens Begyndelse, efter Guds [d]Forudvidenhed, paa Grund af deres store Tro og gode Gjerninger; de bleve først overladte til at [e]vælge Godt eller Ondt; og fordi de valgte det Gode samt øvede overordentlig stor Tro, ere de kaldte med et helligt Kald, ja, med det hellige Kald, som var anordnet i Forbindelse med og ifølge en forberedende Gjenløsning for saadanne.

4. Og saaledes ere de blevne kaldte til dette [f]hellige Kald for deres Tros Skyld, medens andre have forkastet Guds Aand, paa Grund af deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindhed, og dersom det ikke havde været for dette, kunde de have haft ligesaa store Rettigheder som deres Brødre.

5. Eller sluttelig: I Førstningen vare de i den samme Stilling som deres Brødre; og saaledes var dette hellige Kald anordnet [g]fra Verdens Begyndelse for Saadanne, som ikke forhærde

---

oo, Mose Bog (Den kostelige Perle) 5: 56. *pp*, Vers 31. *qq*, Vers 35. *rr*, se *kk*. *ss*, se *kk*. *tt*, Vers 23. *uu*, Mose Bog (Den kostelige Perle) 6: 57—68. *vv*, Vers 34, 35. Alma 13: 6, 12, 13, 16, 29. 16: 17.

a, Mose Bog (Den kostelige Perle) 5: 4—12. 6: 48, 68. Pagtens Bog 84: 6—28, 107. *b*, *Mose Bog (Den kostelige Perle)* 6: 7, 23, 31, 32, 57. Se *a*. *c*, se *d* Mos. 4 Kap. *d*, *Vers 7*. *e*, 2 Nephi 2: 16. Alma 12: 31. *f*, se *a*. *g*, se *d* Mos. 4 Kap.

deres Hjerter, og det er i og ved den enbaarne Søns [h]Forsoning, som var beredt.

6. Og saaledes bleve de kaldte og ordinerede til det [i]høje Præstedømme efter Guds hellige Orden, for at lære Menneskene hans Bud, saa at disse ogsaa maatte indgaa til hans [j]Hvile;

7. Thi dette [k]høje Præstedømme var efter hans Søns Orden, hvilken Orden var [l]fra Verdens Begyndelse, eller med andre Ord, den var [m]uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, efterdi den var beredt [n]fra Evighed til Evighed, ifølge hans [o]Forudvidenhed om alle Ting.

8. Og de ordineredes paa denne Maade: De bleve kaldte med et helligt Kald, ordinerede ved en hellig Indvielse og erholdt det [p]høje Præstedømme efter den hellige Orden, og dette Kald, Ordination og høje Præstedømme er uden [q]Begyndelse eller Ende;

9. Saaledes blive de [r]Højpræster til evig Tid, efter Faderens enbaarne Søns Orden, som er [s]uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, som er fuld af Naade, Retfærdighed og Sandhed. Og saaledes er det. Amen.

10. Som jeg nu sagde angaaende dette [t]høje Præstedømmes hellige Orden: Mange ordineredes og bleve Guds [u]Højpræster; og det skete paa Grund af deres store Tro og Omvendelse samt deres Retfærdighed for Gud, idet de valgte at omvende sig og gjøre Retfærdigheds Gjerninger, hellere end at omkomme.

11. Og derfor bleve de kaldte efter denne hellige Orden og helliggjorte, og deres Klæder bleve tvættede hvide formedelst [v]Lammets Blod.

12. Og efter at de nu vare helliggjorte ved den Helligaand og havde faaet deres Klæder gjorte hvide samt vare rene og ubesmittede for Gud, kunde de ikke se paa Synd uden med Afsky; og der var mange, saare mange, som gjordes rene og gik ind til Herren deres Guds [w]Hvile.

13. Og nu, mine Brødre, ønsker jeg, at I ville ydmyge eder for Gud og frembringe Omvendelsens værdige Frugter, saa at I ogsaa kunne indgaa til denne Hvile.

14. Ja, ydmyger eder, ligesom Folket i [x]Melkisedeks Dage; han var ogsaa en Ypperstepræst efter denne samme Orden, om hvilken jeg har talet, og han modtog ligeledes det høje Præstedømme [y]for evigt.

15. Og det var til denne samme Melkisedek, at Abraham betalte Tiende; ja, selv vor Fader Abraham betalte [z]en Tiendedel af Alt, hvad han ejede.

---

h, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *i*, se *g* Mos. 26 Kap. *j*, se *vv* Alma 12 Kap. *k*, se *g* Mos. 26 Kap. *l*, se *d* Mos. 4 Kap. *m*, Mose Bog (Den kostelige Perle) 6 : 7. 8 : 19. Abrahams Bog (Den kostelige Perle) 1 : 2, 3. *n*, se *a* Mos. 3 Kap. *o*, Vers 3. Se *r* 2 Nephi 9 Kap. *p*, se *g* Mos. 26 Kap. *q*, Mose Bog (Den kostelige Perle) 6 : 7. 8 : 19. Abrahams Bog (Den kostelige Perle) 1 : 2, 3. Se *a* Mos. 3 Kap. *r*, se *g* Mos. 26 Kap. *s*, se *a* Mos. 3 Kap. *t*, se *g* Mos. 26 Kap. *u*, Pagtens Bog 107 : 40—55. 84 : 6—22. *v*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *w*, se *vv* Alma 12 Kap. *x*, Vers 15—18. *y*, Vers 7—9. Se *m*. *z*, 1 Moseb. 14 : 20.

16. Og disse Anordninger bleve indstiftede paa denne Maade, paa det at Folket derved skulde leve i Forventning om Guds Søn, thi det var et Forbillede paa hans Orden, eller det var hans Orden; og det var, for at de maatte se hen til ham for deres Synders Forladelse, for at de kunde indgaa til Herrens [aa]Hvile.

17. Nu, denne Melkisedek var Konge over Salems Land; og hans Folk havde tiltaget stærkt i Synd og Vederstyggeligheder; ja, de vare alle farne vild, og vare fulde af al Slags Ugudelighed.

18. Men Melkisedek, som havde øvet sig i kraftig Tro og erholdt det [bb]høje Præstedømmes Embede, efter Guds hellige Orden, prædikede Omvendelse for sit Folk. Og se, de omvendte sig; og Melkisedek tilvejebragte Fred i Landet i sine Dage; derfor blev han kaldet Fredsfyrsten, thi han var Konge i Salem, og han regjerede under sin Fader.

19. Og der levede [cc]Mange før ham, og ligeledes [dd]Mange efter ham, men Ingen var større; derfor har man omtalt ham i Særdeleshed.

20. Men jeg behøver ikke at tale videre om det, thi hvad jeg har sagt er nok. Se, [ee]Skrifterne ligge for eder; dersom I fordreje dem, bliver det til eders egen Fordærvelse.

21. Og nu skete det, at da Alma havde sagt disse Ord til dem, udrakte han sin Haand til dem og raabte med høj Røst, sigende: Nu er det Tiden til Omvendelse, thi Frelsens Dag nærmer sig;

22. Og Herrens Røst forkynder det ud af Engles [ff]Mund for alle Folk, ja, forkynder det, saa at de maa kunne bringe et godt Budskab om stor Glæde; ja, og han lader dette gode Budskab lyde iblandt alt sit Folk, ja, endog for dem, der ere vidt adspredte paa Jorden; derfor ere de komne til os.

23. Og det er kundgjort for os i tydelige Ord, for at vi maa kunne forstaa og [gg]ikke fare vild, medens vi ere Vandrere i et fremmed Land; derfor ere vi saa storligen velsignede, thi dette gode Budskab er kundgjort for os i alle Dele af vor Vingaard.

24. Thi se, Engle kundgjøre det nu for Mange i vort Land, og det sker i den Hensigt at berede Menneskenes Børns Hjerter til at modtage hans Ord, naar han kommer i sin Herlighed.

25. Og nu vente vi kun paa at høre af Engles Mund det glædelige Budskab forkyndt os om hans Komme; thi Tiden kommer, og vi vide ikke hvor snart. Give Gud, at det maatte finde Sted i mine Dage; men enten det sker snart eller senere, vil jeg fryde mig derover.

26. Og det skal blive kundgjort for hellige og retfærdige Mænd ved Engles [hh]Mund, paa den Tid han kommer, paa

---

aa, se *vv* Alma 12 Kap. *bb*, se *g* Mos. 26 Kap. *cc*, Pagtens Bog 107: 40—55. *dd*, Pagtens Bog 84: 6—22. *ee*, Alma 14: 1, 8, 14. *ff*, Vers 24. Mos. 3: 2—27. Alma 8: 14—17, 20. 10: 7—10, 20. 11: 31. *gg*, se *b* 2 Nephi 25 Kap. *hh*, Hela. *13: 7. 14: 26, 28.* 3 Nephi 7: 18.

det at vore Fædres Ord maa opfyldes, som de have talet om ham, i Overensstemmelse med Profetiens Aand, som var i dem.

27. Og nu, mine Brødre, ønsker jeg af mit Hjertes Inderste, og med stor Attraa, ja, med Smerte, at I ville lytte til mine Ord, afkaste eders Synder og ikke opsætte Tid for eders Omvendelse;

28. Men at I ville ydmyge eder for Herren og paakalde hans hellige Navn samt vaage og [ii]bede bestandigen, paa det at I ikke skulle blive fristede mere, end I kunne udholde, og saaledes ledes af den Helligaand, og blive ydmyge, sagtmodige, underdanige og taalmodige, fulde af Kjærlighed og al Langmodighed;

29. Og have [jj]Tro paa Herren og Haab om at erholde det evige Liv, og altid have Guds Kjærlighed i eders Hjerter, paa det I maa blive [kk]ophøjede paa den yderste Dag og indgaa til [ll]hans Hvile.

30. Og maa Herren give eder Omvendelse, saa at I ikke skulle neddrage hans Vrede over eder og ikke blive bundne med Helvedes [mm]Lænker, og ikke lide den [nn]anden Død.

31. Og Alma talede mange flere Ord til Folket, hvilke ikke ere skrevne i denne Bog.

---

14 KAPITEL.

1. Og det skete, efter at han havde holdt op at tale til Folket, at mange af dem troede paa hans Ord, og begyndte at angre deres Synder og ransage [a]Skrifterne;

2. Men den største Del af dem tragtede efter at bortrydde Alma og Amulek, thi de vare vrede paa Alma, paa Grund af de [b]tydelige Ord, som han talede til Zeezrom; og de sagde ogsaa, at [c]Amulek havde løjet for dem og talet ilde om deres Love, og ligeledes mod deres Lovkyndige og Dommere.

3. Og de vare ogsaa vrede paa Alma og Amulek, fordi de havde vidnet saa ligefrem mod deres Ugudelighed, og de søgte at ombringe dem hemmeligen.

4. Dog gjorde de det ikke; men de toge dem og bandt dem med stærke Reb og bragte dem for Landets Overdommer.

5. Og Folket stod frem og [d]vidnede imod dem, at de havde talet imod Loven, deres Lovkyndige, Landets Dommere og alt Folket i Landet, og at de ligeledes havde vidnet, at der var ikkun een Gud, og at han skulde sende sin Søn ned iblandt

---

ii, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *jj*, se *u* Alma 7 Kap. *kk*, se *p* Mos. 23 Kap. *ll*, se *vv* Alma 12 Kap. *mm*, se *p* 2 Nephi 28 Kap. *nn*, se *p* Alma 12 Kap.

a, Vers 8: 14. Alma 13: 20. *b*, Alma 12: 3—7. *c*, Alma 10: 24—32. *d*, Vers 2.

Menneskene, men at han skulde [e]ikke frelse dem; og mange saadanne Ting vidnede Folket imod Alma og Amulek. Og dette skete for den øverste Dommer i Landet.

6. Og det skete, at Zeezrom forundrede sig over de Ord, som vare blevne talede; og han vidste ogsaa, at han ved sine [f]løgnagtige Ord havde foraarsaget megen Forblindelse iblandt Folket; og hans Sjæl begyndte at plages ved Bevidstheden om sin Brøde; ja, han pintes af Helvedes Kvaler.

7. Og det skete, at han begyndte at raabe til Folket, sigende: Se, jeg er skyldig, og disse Mænd ere ubesmittede for Gud. Og han talede til deres Forsvar fra den Tid af; men Folket forkastede ham, sigende: Er du ogsaa besat af Djævelen? Og de spyttede paa ham og kastede ham ud fra dem, og ligeledes alle dem, som troede paa de Ord, Alma og Amulek havde talet; og de [g]kastede dem ud og sendte Mænd for at stene dem.

8. Og de bragte deres Hustruer og Børn tilsammen, og hvo som helst, der troede eller vare blevne underviste i Troen paa Guds Ord, lode de [h]kaste i Ilden; og de bragte ogsaa deres Optegnelser frem, hvilke indeholdt de [i]hellige Skrifter, og kastede dem ligeledes i Ilden, paa det at de maatte blive opbrændte og ødelagte ved Ild.

9. Og det skete, at de toge Alma og Amulek og førte dem hen til Martyrstedet, for at de kunde være Vidner til deres Ødelæggelse, som bleve [j]opbrændte ved Ild.

10. Og da Amulek bevidnede Kvindernes og Børnenes Pinsler, som fortæredes i Ilden, pintes han ogsaa, og han sagde til Alma: Hvorledes kunne vi være Vidner til dette skrækkelige Syn? Lader os derfor udrække vore Hænder og udøve den Guds [k]Kraft, som er i os, og frelse dem fra Luerne.

11. Men Alma sagde til ham: Aanden tvinger mig til ikke at udrække min Haand; thi se, Herren tager dem op til sig i sin Herlighed, og han tilsteder Folket at gjøre dette, eller at gjøre disse Ting ved dem, ifølge deres Hjerters Haardhed, for at de [l]Straffedomme, som han vil lade komme over dem i sin Vrede, maa være retfærdige; og de Uskyldiges Blod skal staa som et Vidne imod dem, ja, og raabe stærkt imod dem paa den yderste Dag.

12. Og Amulek sagde til Alma: Se, maaske de ville brænde os ogsaa.

13. Og Alma sagde: Lad det ske efter Herrens Villie. Men se, vor Gjerning er ikke fuldført; derfor ville de ikke brænde os.

---

e, Alma 11: 33—37. *f*, Alma 10: 31. 11: 21—38. *g*, Alma 15: 1. *h*, Vers 9—15. Alma 15: 2. *i*, Vers 1, 14. Alma 13: 20. *j*, se *h*. *k*, Vers 26—29. Alma 8: 30, 31. *l*, Vers 26—29. Alma 16: 2, 3, 9—11.

14. Og det skete nu, at da deres Legemer, som vare kastede i Ilden, [m]vare fortærede, og ligeledes [n]Optegnelserne, som kastedes ind med dem, kom Landets Overdommer og stod for Alma og Amulek, da de vare bundne; og han slog dem med sin Haand [o]paa deres Kinder og sagde til dem: Ville I, efter hvad I have set, igjen prædike for dette Folk, at de skulle blive kastede i en [p]Sø af Ild og Svovl?

15. I se nu, at I ikke havde Magt til at frelse dem, som bleve kastede i Ilden; ej heller har Gud frelst dem, fordi de vare af eders Tro. Og Dommeren slog dem atter [q]paa deres Kinder og spurgte: Hvad sige I dertil?

16. Og denne Dommer var af [r]Nehors Orden og Tro, ham, som [s]ihjelslog Gideon.

17. Og Alma og Amulek svarede ham Intet, og han [t]slog dem igjen og overgav dem til Tjenerne for at kastes i Fængsel.

18. Og da de havde været i Fængsel i tre Dage, kom der mange Lovkyndige og Dommere og Præster og Lærere, som vare af [u]Nehors Tro, og de kom ind i Fængslet for at se dem, og de spurgte dem om mange Ord, men fik intet Svar.

19. Og det skete, at Dommeren stod frem for dem og sagde: Hvorfor svare I ikke paa disse Folks Ord? Vide I ikke, at jeg har Magt til at overgive eder til Luerne? Og han bød dem at tale, men de svarede Intet.

20. Og det skete, at de forlode dem og gik deres Vej, men kom igjen den næste Dag, og Dommeren slog dem atter paa deres Kinder. Og mange Andre kom frem og [v]sloge dem, sigende: Ville I atter staa frem og dømme dette Folk samt fordømme [w]vor Lov? Dersom I have saa stor Magt, hvorfor [x]befri I ikke eder selv?

21. Og meget Saadant sagde de til dem og skare Tænder ad dem og spyttede paa dem, sigende: Hvorledes skulle vi se ud, naar vi ere fordømte?

22. Og mange saadanne Ting sagde de til dem; og saaledes bespottede de dem i mange Dage. Og de tilbageholdt Føde fra dem, for at de skulde hungre, og Vand, for at de skulde tørste; og de fratoge dem ligeledes deres Klæder, saa at de vare nøgne; og saaledes vare de bundne med [y]stærke Reb og indesluttede i Fængsel.

23. Og det skete, efter at de saaledes havde lidt i mange Dage, at Overdommeren over Ammonihahs Land og mange af deres Lærere og Lovkyndige gik ind i Fængslet, hvor Alma og

---

m, se *h*. *n*, se *i*. *o*, Vers 15, 17, 20, 24, 25. *p*, Alma 12: 17. *q*, se *o*.
r, Alma 1: 15. *s*, Alma 1: 7—14. 2: 20. *t*, se *o*. *u*, Alma 1: 15. *v*, se *o*.
w, Vers 2, 5. *x*, Vers 24. *y*, Vers 4, 23, 26. Alma 8: 31.

Amulek vare bundne med Reb; og det var paa den tolvte Dag i den tiende Maaned i det tiende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

24. Og Overdommeren stod for dem og slog dem atter samt sagde til dem: Dersom I besidde Guds Kraft, da [z]fri eder selv fra disse Baand, og da ville vi tro, at Herren vil ødelægge dette Folk i Overensstemmelse med eders Ord.

25. Og det skete, at de alle, lige til den Sidste, gik frem og slog dem, sigende de samme Ord; og da den Sidste havde talet til dem, kom Guds [aa]Kraft over Alma og Amulek, og de rejste sig og stode paa deres Fødder.

26. Og Alma raabte, sigende: O Herre, hvor længe skulle vi lide disse store Pinsler? O Herre, giv os Styrke ifølge vor Tro paa Kristus, ja, til Befrielse! Og de sønderreve [bb]Rebene, hvormed de vare bundne; og da Folket saa' dette, begyndte de at fly, thi [cc]Frygt for Ødelæggelse var kommen over dem.

27. Og det skete, at saa stor var deres Frygt, at de faldt til Jorden og naaede ikke den ydre Dør af Fængslet; og Jorden rystede stærkt, og Fængslets Mure revnede, saa at de faldt til Jorden; og [dd]Overdommeren og de Lovkyndige og Præsterne og Lærerne, som sloge Alma og Amulek, bleve ihjelslagne ved Murenes Fald.

28. Og Alma og Amulek kom ud af Fængslet og vare uskadte; thi Herren havde givet dem Magt ifølge deres Tro paa Kristus. Og de kom strax ud af Fængslet, og de vare [ee]løste af deres Baand; og Fængslet var [ff]styrtet til Jorden, og [gg]enhver Sjæl, som var indenfor dets Mure, var ihjelslagen, med Undtagelse af Alma og Amulek, som strax kom ud i Staden.

29. Da nu Folket havde hørt det store Bulder, kom de løbende tilsammen i Mængde, for at udfinde Aarsagen dertil; og da de saa' Alma og Amulek komme ud af Fængslet, og at Murene [hh]vare faldne til Jorden, bleve de slagne af stor Forfærdelse og flyede for Alma og Amuleks Aasyn, ligesom en Ged flyr med sin Unge for to Løver; og saaledes flyede de for Almas og Amuleks Aasyn.

---

15 KAPITEL.

1. Og det skete, at Alma og Amulek fik Befaling til at drage bort fra Staden; og de rejste og kom til [a]Sidoms Land,

---

z, Vers 20. *aa*, Alma 8: 30, 31. *bb*, se *y*. *cc*, Vers 27. *dd*, Vers 28.
ee, Vers 26. *ff*, Vers 27. *gg*, Vers 27. *hh*, Vers 27, 28.

a, Vers 3, 4, 11, 14, 17.

og se, der fandt de alle dem, som havde forladt Ammonihahs Land, og som vare blevne [b]udkastede og stenede, fordi de troede paa Almas Ord.

2. Og de underrettede dem om Alt, hvad der var hændet [c]deres Hustruer og Børn, og ligeledes angaaende deres egen Befrielse ved Guds [d]Magt.

3. Og Zeezrom laa syg i Sidom af en brændende Feber, som var foraarsaget af hans store Sindslidelser, paa Grund af [e]hans Ugudelighed; thi han antog, at Alma og Amulek ikke vare i Live, men at de vare blevne ihjelslagne paa Grund af hans Ugudelighed. Og denne store Synd og hans mange andre Synder tyngede hans Sind, og det fyldtes med bitter Kval, uden Lindring; og han begyndte at pines af en brændende Hede.

4. Men da han hørte, at Alma og Amulek vare i [f]Sidoms Land, begyndte hans Hjerte at fatte Mod; og han sendte strax Bud til dem, at han ønskede, at de skulde komme til ham.

5. Og det begav sig, at de adløde Budet, som han havde sendt dem, og gik strax; og de kom ind i Huset til Zeezrom, og de fandt ham paa hans Seng [g]meget syg af en brændende Feber, og hans Sind var ligeledes [h]overmaade besværet for hans Synders Skyld; og da han saa' dem, rakte han sin Haand ud og bad dem om, at de vilde helbrede ham.

6. Og det skete, at Alma tog ham ved Haanden og sagde til ham: Tror du paa Kristi Kraft til Saliggjørelse?

7. Og han svarede og sagde: Ja, jeg tror alle de Ord, som du har lært.

8. Og Alma sagde: Dersom du tror paa Forløsningen ved Kristus, kan du vorde helbredet.

9. Og han sagde: Ja, jeg tror ifølge dine Ord.

10. Og da raabte Alma til Herren, sigende: O, Herre vor Gud, forbarm dig over denne Mand og helbred ham ifølge hans Tro paa Kristus.

11. Og da Alma havde sagt disse Ord, sprang Zeezrom op paa sine Fødder og begyndte til alt Folkets store Forundring at gaa; og Rygtet om dette udbredte sig over hele [i]Sidoms Land.

12. Og Alma [j]døbte Zeezrom til Herren; og han begyndte fra den Tid af at prædike for Folket.

13. Og Alma oprettede en Menighed i [k]Sidoms Land og indviede [l]Præster og Lærere i Landet til at døbe til Herren Enhver, som ønskede at blive døbt.

---

b, Alma 14: 7. *c*, Alma 14: 8—14. *d*, Alma 14: 26—29. *e*, Alma 10: 31. 11: 21—38. 14: 6, 7. *f*, se *a*. *g*, Vers 3. *h*, Vers 3. Alma 14, 6. *i*, se *a*. *j*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *k*, se *a*. *l*, se *c* Mos. 6 Kap.

14. Og det skete, at de bleve mange; thi de strømmede ind fra hele Egnen rundt om Sidom og bleve [m]døbte.

15. Men med Hensyn til Folket i [n]Ammonihahs Land, saa vedbleve de at være et haardhjertet og stivnakket Folk; og de omvendte sig ikke fra deres Synder, men tillagde Djævelen al Almas og Amuleks [o]Kraft; thi de vare af [p]Nehors Trosbekjendelse og troede ikke paa Omvendelse fra deres Synder.

16. Og se, Amulek havde [q]forsaget alt sit Guld og Sølv og sine kostbare Ting, som vare i Ammonihahs Land, for Guds Ords Skyld, thi han var bleven forskudt af dem, som [r]en Gang vare hans Venner, samt af sin Fader og sine Slægtninge.

17. Og efter at Alma havde oprettet Menigheden i [s]Sidom, saa' han, at der skete en stor Forandring, ja, at Folket havde ophørt med deres Hjerters Stolthed og begyndte at ydmyge sig for Gud samt at forsamle sig i deres [t]Helligdomme for at tilbede Gud for Alteret, og de vaagede og bade bestandigen, paa det at de kunde blive befriede fra Satan og fra Døden og fra Fordærvelse.

18. Og nu, som jeg sagde, da Alma havde set alle disse Ting, tog han Amulek og kom over til [u]Zarahemlas Land, og han tog ham til sit eget Hus og betjente ham i hans Trængsler samt styrkede ham i Herren.

19. Og saaledes endte det tiende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

---

16 KAPITEL.

1. Og det skete i det ellevte Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, paa den femte Dag i den anden Maaned, efter at der havde været megen Fred i [a]Zarahemlas Land, — ja, der havde ingen Krig været, ej heller Uroligheder i en Række af Aar, lige til den femte Dag i den anden Maaned i det ellevte Aar, — da hørtes der Krigsraab over hele Landet.

2. Thi se, Lamaniternes Hær var kommen ind fra Ørken til Landets Grænser, ja, ind i [b]Staden Ammonihah, og begyndte at dræbe Folket og ødelægge Staden.

3. Og det skete, at førend Nephiterne kunde stille en tilstrækkelig Hær til at drive dem ud af Landet, havde de

---

m, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *n*, se *i* Alma 8 Kap. *o*, Alma 14: 26—29. *p*, Alma 1: 2—15. 2: 20. *q*, Alma 10: 4. *r*, Alma 10: 4, 11. *s*, se *a*. *t*, Alma 16: 13. 21: 6. 22: 7. 23: 2. Hela. 3: 9, 14. *u*, se *h* Omni 1 Kap.

a, se *h* Omni 1 Kap. *b*, se *i* Alma 8 Kap.

[c]ødelagt Folket, som var i Ammonihahs Stad, og ligeledes Nogle omkring ved [d]Noahs Grænser samt ført Andre fangne ud i Ørken.

4. Og det skete, at Nephiterne ønskede at faa dem tilbage, som vare bortførte fangne i Ørken.

5. Og Zoram, som var bleven udnævnt til Overanfører over Nephiternes Hær, og hans tvende Sønner, Lehi og Aha, som vidste, at Alma var [e]Ypperstepræst over Kirken, og havde hørt, at han havde Profetiens Aand, gik til ham og begjærede at vide, om det var Herrens Villie, at de skulde gaa ud i Ørken for at opsøge deres Brødre, som vare tagne [f]til Fange af Lamaniterne.

6. Og det begav sig, at Alma adspurgte Herren om denne Sag. Og Alma kom tilbage og sagde til dem: Se, Lamaniterne ville gaa over [g]Floden Sidon i den søndre Ørk langt oppe hinsides Grænserne af [h]Mantis Land. Og se, der skulle I møde dem paa Østsiden af [i]Sidons Flod, og der vil Herren overgive eder eders Brødre, som ere tagne [j]til Fange af Lamaniterne.

7. Og det begav sig, at [k]Zoram og hans Sønner gik over [l]Sidons Flod med deres Hærskarer og droge langt bort hinsides [m]Mantis Grænser ind i den søndre Ørk, som var paa den østre Side af Floden Sidon.

8. Og de stødte paa den lamanitiske Hær og adspredte dem og dreve dem ind i Ørken; og de toge deres Brødre, som vare tagne til Fange af Lamaniterne, og ikke en eneste Sjæl af dem, der vare tagne [n]til Fange, var tabt. Og de bleve bragte tilbage af deres Brødre for at besidde deres [o]egne Lande.

9. Og saaledes endte Dommernes ellevte Aar; Lamaniterne vare uddrevne af Landet, og [p]Ammonihahs Folk var ødelagt, ja, hver levende Sjæl af Ammonihahiterne var ødelagt, og ligeledes deres store Stad, som de sagde, at Gud [q]ikke kunde ødelægge paa Grund af dens Storhed.

10. Men se, paa een Dag lagdes den øde, og de døde Legemer sønderreves af Hunde og Ørkens vilde Dyr.

11. Men efter mange Dages Forløb bleve deres døde Legemer opdyngede paa Jorden og bedækkede med et tyndt Lag Jord. Og Stanken deraf var saa stor, at Folket ikke gik ind for at besidde Ammonihahs Land i mange Aar. Og det kaldtes

---

c, Vers 9—11. Alma 9: 18. 25: 2. *d*, Alma 49: 12—15. *e*, se *g* Mos. 26 Kap. *f*, Vers 3, 4. *g*, se *g* Alma 2 Kap. *h*, Vers 7. Alma 17: 1. 22: 27. 43: 22, 24, 25, 42. 56: 14. 57: 22. 58: 1, 13, 25—28, 39. 59: 6. *i*, se *g* Alma 2 Kap. *j*, Vers 3, 4. *k*, Vers 5. *l*, se *g* Alma 2 Kap. *m*, se *h*. *n*, Vers 3—6. *o*, Vers 3. *p*, Vers 2, 3. Alma 9: 18. *q*, Alma 9: 4, 5.

[r]Nehors Øde, fordi de, som bleve dræbte, vare af Nehors Tro, og deres Land forblev øde.

12. Og Lamaniterne kom ikke mere til Krig mod Nephiterne indtil det fjortende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk. Og i tre Aar havde Nephis Folk saaledes bestandig Fred i hele Landet.

13. Og Alma og Amulek gik ud og prædikede Omvendelse for Folket i deres [s]Templer og i deres [t]Helligdomme samt i deres [u]Synagoger, hvilke vare byggede [v]paa jødisk Vis.

14. Og til saa mange, som vilde høre deres Ord, forkyndte de uophørligen Guds Ord uden Persons Anseelse.

15. Og saaledes gik Alma og Amulek frem, og ligeledes mange Flere, som vare udvalgte til at prædike Ordet i hele Landet. Og Kirkens Oprettelse blev almindelig overalt i Landet, i hele Egnen trindt omkring iblandt alt det nephitiske Folk.

16. Og der fandtes [w]ingen Ulighed iblandt dem; Herren udøste sin Aand over hele Landet, for at berede Menneskenes Børns Sind, eller for at berede deres Hjerter til at modtage Ordet, som skulde blive forkyndt iblandt dem paa hans Tilkommelses Tid,

17. Paa det de ikke skulde forhærdes mod Ordet, at de ikke skulde være vantro og gaa til Fordærvelse, men at de kunde modtage Ordet med Glæde og som en Gren indpodes i det sande Vintræ, for at de kunde indgaa til Herren deres Guds [x]Hvile.

18. Og disse [y]Præster, som gik om iblandt Folket, prædikede [z]imod al Løgn, Bedrageri, Misundelse, Avind, Fjendskab, Strid, Tyveri, Røveri, Plyndring, Horeri og al Slags Løsagtighed og Mord, raabende, at disse Ting burde ikke finde Sted.

19. Og de foreholdt dem det, som snarlig skulde komme; ja, de forkyndte dem Guds Søns Tilkommelse, hans Lidelse og Død, og ligeledes [aa]Opstandelsen fra de Døde.

20. Og mange af Folket spurgte om Stedet, hvor Guds Søn skulde komme; og det blev dem lært, at han vilde [bb]aabenbare sig for dem efter sin Opstandelse; og dette hørtes af Folket med stor Fryd og Glæde.

21. Og nu, efter at Kirken var bleven oprettet overalt i Landet og havde vundet Sejr over Djævelen, og Guds Ord blev prædiket i dets Renhed i hele Landet, udgød Herren sin Velsignelse over Folket, og saaledes endte det fjortende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

---

r, Alma 1: 2—15. *s*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *t*, se *t* Alma 15 Kap. *u*, Alma 21: 4, 5, 11, 16, 20. 23: 2, 4. 26: 29. 31: 12, 13. 32: 1, 2, 5, 9—12. 33: 2. Hela. 3: 9, 14. 3 Nephi 13: 2, 5. *v*, 2 Nephi 5: 16. *w*, Mos. 18: 19—29. 23: 15. 27: 4. 4 Nephi 1: 3. *x*, se *vv* Alma 12 Kap. *y*, se *c* Mos. 6 Kap. Se *g* Mos. 26 Kap. *z*, 3 Nephi 30 Kap. *aa*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *bb*, se *b* 1 Nephi 12 Kap.

En Beretning om Mosiahs Sønner, som frasagde sig deres Ret til Riget for Guds Ords Skyld og gik op til Nephis Land for at prædike for Lamaniterne. Deres Lidelser og Befrielse, ifølge Almas Optegnelse.

17 KAPITEL.

1. Og det begav sig, at da Alma rejste fra [a]Gideons Land sydefter, langt bort til [b]Mantis Land, se, da mødte han til sin store Forundring Mosiahs [c]Sønner paa Rejsen til [d]Zarahemlas Land.

2. Og disse Mosiahs Sønner vare med Alma paa den Tid, da Englen [e]først aabenbarede sig for ham; derfor frydede Alma sig saare meget over at se sine Brødre; og hvad der forøgede hans Glæde end mere var, at de endnu vare hans Brødre i Herren; ja, de vare blevne stærke i Sandhedens Kundskab, thi de vare Mænd med sund Forstand, og de havde ransaget [f]Skrifterne med Flid, for at kunne faa Kundskab om Guds Ord.

3. Men dette er ikke Alt; de havde været [g]ivrige i Bøn og Faste, og derfor havde de Profetiens og Aabenbarelsens Aand, og naar de lærte, lærte de med Magt og Myndighed fra Gud.

4. Og de havde forkyndt Guds Ord i et Tidsrum af fjorten Aar iblandt Lamaniterne og havde haft stor Fremgang i at bringe Mange til Kundskab om Sandheden, ja, formedelst deres Ords Kraft bleve Mange bragte frem for Guds Alter, for at paakalde hans Navn og bekjende deres Synder for ham.

5. Og disse ere de Omstændigheder, som vare forbundne med deres Rejser, thi de havde mange Besværligheder; de lede meget baade paa Legeme og Sjæl, saasom Hunger, Tørst og Møje, og ligeledes stor Aandsanstrengelse.

6. Og disse vare deres Rejser: De toge Afsked med deres [h]Fader Mosiah i det første Aar af Dommernes Regjering, efter at have [i]frasagt sig deres Ret til Riget, som deres Fader ønskede at overdrage dem, hvilket ogsaa var Folkets Ønske;

7. Ikke desmindre rejste de ud af [j]Zarahemlas Land og medtoge deres Sværd og deres Spyd og deres Buer og deres Pile og deres Slynger; og dette gjorde de, for at de kunde skaffe sig Føde, medens de vare i Ørken.

8. Og saaledes rejste de ud i Ørken med det Antal, de havde [k]udvalgt, for at drage op til [l]Nephis Land og prædike Guds Ord for Lamaniterne.

---

a, se *m* Alma 2 Kap. *b*, se *h* Alma 16 Kap. *c*, Mos. 27: 34. *d*, se *h* Omni 1 Kap. *e*, Mos. 27: 11—17. *f*, Alma 63: 12. *g*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. Se *t* Mos. 27 Kap. *h*, Mos. 28: 1, 5—9. 29: 41—44. *i*, Mos. 29: 3. *j*, se *h* Omni 1 Kap. *k*, Mos. 28: 1. *l*, se *b* 2 Nephi 5 Kap.

9. Og det skete, at de rejste mange Dage i Ørken, og de [m]fastede meget, paa det at Herren maatte skjænke dem en Del af sin Aand til at ledsage dem og forblive hos dem, saa at de, dersom det var muligt, kunde blive Redskaber i Guds Haand til at bringe deres Brødre Lamaniterne til Sandhedens Erkjendelse, til Kundskab om deres Fædres urigtige Traditioners [n]Daarlighed.

10. Og det skete, at Herren besøgte dem med sin Aand og sagde til dem: [o]Værer trøstede; og de bleve trøstede.

11. Og Herren sagde ogsaa til dem: [p]Gaar frem og stadfæster mit Ord iblandt eders Brødre Lamaniterne; dog skulle I være taalmodige i lang Lidelse og i Trængsler, for at I kunne vise dem et godt Exempel i mig; og jeg vil gjøre eder til Redskaber i min Haand til mange Sjæles Frelse.

12. Og det skete, at Mosiahs Sønner og ligeledes de, som vare med dem, fattede Mod i deres Hjerter til at gaa ud til Lamaniterne for at kundgjøre dem Guds Ord.

13. Og da de ankom til Grænserne af Lamaniternes Land, skete det, at de adskilte sig fra hverandre og forlode sig paa Herren, at de skulde mødes igjen ved Enden af deres Høst; thi de formodede, at det var et [q]stort Arbejde, de havde paataget sig.

14. Og visselig var det stort; thi de havde paataget sig at prædike Guds Ord [r]for et vildt, forhærdet og grusomt Folk, et Folk, som fandt Behag i at myrde Nephiterne samt i at røve og plyndre dem; og deres Hjerter hang ved Rigdom, eller ved Guld og Sølv og kostbare Stene; og de søgte at erholde disse Ting ved at myrde og plyndre, for at de ikke skulde behøve at arbejde for dem med deres egne Hænder.

15. Og saaledes vare de et meget dovent Folk, af hvilke mange tilbade Afguder, og Guds [s]Forbandelse var kommen over dem formedelst deres Fædres Traditioner; ikke desmindre vare Herrens Forjættelser [t]udstrakte til dem paa det Vilkaar, at de omvendte sig.

16. Og dette var Aarsagen, hvorfor Mosiahs Sønner havde paataget sig denne [u]Gjerning, at de muligvis maatte kunne bringe dem til Omvendelse og til Kundskab om Igjenløsningens Plan;

17. Og derfor [v]skiltes de fra hverandre og gik frem iblandt Folket, hver Mand for sig selv, i Overensstemmelse med Guds Ord og Magt, som blev ham givet.

18. Og Ammon var den øverste iblandt dem, eller rettere,

---

m, se *t* Mos. 27 Kap. *n*, se *n* Jakob 7 Kap. *o*, Vers 12. Alma 26: 27. *p*, Alma 26: 27. *q*, Vers 14—16. *r*, se *n* Jakob 7 Kap. *s*, se *d* 1 Nephi *2 Kap.* *t*, *se j* Alma 9 Kap. *u*, se *q*. *v*, Vers 18.

han betjente dem; og han forlod dem, efter at have velsignet dem i Forhold til deres forskjellige Stillinger, samt meddelt dem Guds Ord og betjent dem; og saaledes begave de sig paa deres Rejser til de forskjellige Dele af Landet.

19. Og Ammon gik til [w]Ismaels Land, som benævnedes efter Ismaels [x]Sønner, hvilke ogsaa bleve Lamaniter.

20. Og da Ammon kom ind i Ismaels Land, toge Lamaniterne ham og bandt ham, thi det var deres Skik at binde alle de Nephiter, der faldt i deres Hænder, og bringe dem for Kongen; og det blev saaledes overladt til Kongens Behag at dræbe dem eller at beholde dem i Trældom, eller kaste dem i Fængsel, eller udkaste dem af sit Land, alt efter sin Villie og sit Behag.

21. Og saaledes blev Ammon bragt for Kongen, som var over [y]Ismaels Land; og hans Navn var Lamoni, og han var en Efterkommer af [z]Ismael.

22. Og Kongen spurgte Ammon, om det var hans Ønske at bo i Landet blandt hans Folk, Lamaniterne.

23. Og Ammon sagde til ham: Ja, jeg ønsker at bo blandt dette Folk i nogen Tid, ja, og maaske til min Dødsdag.

24. Og det skete, at Kong Lamoni fandt stor Behag i Ammon og lod hans [aa]Baand løse; og han vilde, at Ammon skulde tage een af hans Døtre til Hustru.

25. Men Ammon sagde til ham: Nej, men jeg vil være din Tjener; derfor blev Ammon Kong Lamonis Tjener. Og det skete, at han blev ansat iblandt andre Tjenere til at vogte Lamonis Hjorde, ifølge Lamaniternes Sædvane.

26. Og efter at han havde været i Kongens Tjeneste i tre Dage, drev han tilligemed de lamanitiske Tjenere Hjordene til Vandingsstedet, som kaldtes [bb]Sebus' Vand, og hvortil alle Lamaniterne dreve deres Hjorde for at faa Vand;

27. Og, som Ammon og Kongens Tjenere vare paa Vejen med deres Hjorde til dette Vandingssted, se, da stod et vist Antal Lamaniter, som havde vandet deres Hjorde, og adspredte Ammons og Kongens Tjeneres Hjorde, og de [cc]adspredte dem saa meget, at de flyede i mange Retninger.

28. Og Kongens Tjenere begyndte at beklage sig, sigende: Nu vil Kongen slaa os ihjel, ligesom han [dd]har gjort ved vore Brødre, fordi deres Hjorde bleve adspredte formedelst disse Menneskers Ondskab. Og de begyndte at græde bitterligen, sigende: Se, vore Hjorde ere allerede adspredte.

29. Og de græd af Frygt for at blive dræbte. Og da Ammon saa' dette, svulmede hans Hjerte af Glæde; thi, sagde han, jeg

w, Vers 20, 21. Alma 20: 14, 15. 21: 18, 20. 22: 1, 4. 23: 9. 24: 5. 25: 18.
x, se *c* 1 Nephi 7 Kap. *y*, se *w*. *z*, se *c* 1 Nephi 7 Kap. *aa*, Vers 20.
bb, Vers 34. Alma 18: 7. 19: 20, 21. *cc*, Vers 29, 31—33, 35, 39. Alma 18: 3.
19: 20, 21. *dd*, Alma 18: 4—7. 19: 20.

vil nu vise min Magt for mine Medtjenere, eller den Magt, som er i mig, ved at bringe disse Hjorde tilbage til Kongen, for at jeg kan vinde disse mine Medtjeneres Hjerter og bringe dem til at tro paa mine Ord.

30. Og disse vare Ammons Tanker, da han saa', hvor bedrøvede de Mænd vare, som han kaldte sine Brødre.

31. Og det skete, at han trøstede dem med sine Ord, sigende: Mine Brødre, værer ved godt Mod og lader os gaa for at søge efter Hjordene, og vi ville [ee]samle dem tilsammen og bringe dem tilbage til Vandingsstedet; og saaledes ville vi bevare Hjordene for Kongen, og han vil ikke dræbe os.

32. Og det skete, at de gik for at opsøge Hjordene, og de fulgte Ammon og fore frem med stor Hurtighed, saa at de indhentede Kongens Hjorde og samlede dem tilsammen igjen til Vandingsstedet.

33. Og disse [ff]Mænd stode atter der for at adsprede deres Hjorde, men Ammon sagde til sine Brødre: Omringer Hjordene rundt omkring, saa at de ikke løbe bort, og jeg vil gaa og stride med disse Mænd, som adsprede vore Hjorde.

34. Og de gjorde, som Ammon befalede dem; og han stod frem for at stride med dem, som stode ved [gg]Sebus' Vande, og de vare ikke faa i Antal;

35. Derfor frygtede de ikke for Ammon, da de troede, at een af deres Mænd kunde dræbe ham efter deres Behag; thi de vidste ikke, at Herren havde lovet Mosiah, at han vilde [hh]udfri hans Sønner af deres Hænder; ej heller kjendte de Noget til Herren; derfor glædede de sig over deres Brødres Undergang, og af denne Aarsag stode [ii]de og adspredte Kongens Hjorde.

36. Men Ammon stod frem og begyndte at kaste Stene paa dem med sin Slynge; ja, med mægtig Kraft slyngede han Stene iblandt dem; og saaledes dræbte han [jj]et vist Antal af dem, saa at de begyndte at forbauses over hans Magt; ikke desmindre vare de vrede paa ham paa Grund af de Dræbte iblandt deres Brødre, og de vare fast besluttede paa, at han skulde falde; derfor, da de saa', at de ikke kunde ramme ham med deres Stene, kom de frem med Knipler for at slaa ham ihjel.

37. Men se, paa hver Mand, der løftede sin Knippel for at slaa Ammon, afhuggede han [kk]Armen med sit Sværd; thi han modstod deres Slag ved at slaa deres Arme med Eggen af sit Sværd, saa at de bleve forbausede og begyndte at fly for ham; ja, og de vare ikke faa i Antal; og han fik dem til at fly formedelst sin Arms Styrke.

---

ee, Vers 32. *ff*, Vers 27, 35. *gg*, se *bb*. *hh*, Mos. 28: 7. Alma 19: 23.
ii, Vers 27, 33. *jj*, Vers 38. Alma 18: 16, 20. *kk*, Vers 38, 39. Alma 18: 16, 20.

38. Og sex af dem faldt ved Slyngen, men han dræbte Ingen uden deres Anfører med sit Sværd, og han afhuggede saa mange af deres Arme, som løftedes imod ham, og de [ll]vare ikke faa.

39. Og da han havde drevet dem langt bort, vendte han tilbage, og de vandede deres Hjorde og bragte dem tilbage til Kongens Græsgang, og derefter gik de ind til Kongen, [mm]bærende Armene, som vare blevne afhugne med Ammons Sværd, af dem, som søgte at ihjelslaa ham; og de bleve bragte ind til Kongen som et Vidnesbyrd om, hvad de havde gjort.

---

18 KAPITEL.

1. Og det skete, at Kong Lamoni bød, at hans Tjenere skulde staa frem og vidne [a]om alt det, de havde set angaaende den Sag.

2. Og da de alle havde vidnet om, hvad de havde set, og han havde faaet Kundskab om Ammons Trofasthed i at bevare hans Hjorde, og ligeledes hans store Magt i at stride med dem, som søgte at dræbe ham, blev han saare forbauset og sagde: Visseligen, denne er mere end et Menneske. Se, er ikke dette den [b]store Aand, som sender saadan Straf over dette Folk for deres Mords Skyld.

3. Og de svarede Kongen og sagde: Vi vide ikke, enten han er den store Aand eller et Menneske, men saa meget vide vi, at han kan [c]ikke dræbes af Kongens Fjender; ej heller kunne de adsprede Kongens Hjorde, naar han er med os, paa Grund af hans Færdighed og store Styrke; derfor vide vi, at han er Kongens Ven. Og nu, o Konge, vi tro ikke, at et Menneske kan have saa stor Magt, thi vi vide, at han kan ikke dræbes.

4. Og da Kongen nu hørte disse Ord, sagde han til dem: Nu veed jeg, at det er den [d]store Aand, og han er kommen ned paa denne Tid for at bevare eders Liv, saa at jeg ikke skulde dræbe eder, [e]saasom jeg dræbte eders Brødre. Og dette er den store Aand, om hvem vore Fædre have talet.

5. Og nu, dette var Lamonis Tradition, som han havde faaet fra sin Fader, at der var en stor Aand. Men uagtet de troede paa en [f]stor Aand, antoge de, at hvad som helst de end gjorde var ret. Ikke desmindre begyndte Lamoni at frygte saare meget for, at han havde gjort Uret i at dræbe sine Tjenere;

6. Thi han havde dræbt [g]mange af dem, fordi deres Brødre havde adspredt deres Hjorde ved Vandingsstedet; og de bleve dræbte, fordi deres Hjorde saaledes vare blevne adspredte.

---

ll, Vers 34, 38. *mm*, Vers 37: 38. Alma 18: 16, 20.

a, Alma 17: 31—38. *b*, Vers 3—5, 11, 18, 26—28. Alma 22: 9—11. c, Alma 17: 34—38. *d*, se *b*. *e*, Vers 5, 6. Alma 17: 28, 31. f, se b. g, se e.

7. Og det var Lamaniternes Skik at staa ved [h]Sebus' Vande og adsprede Folkets Hjorde, saa at de kunde drive mange af dem, som bleve adspredte, til deres eget Land; dette var en Plyndringsskik iblandt dem.

8. Og det skete, at Kong Lamoni adspurgte sine Tjenere, sigende: Hvor er den Mand, som har saadan stor Magt?

9. Og de sagde til ham: Se, han fodrer dine [i]Heste. Og Kongen havde befalet sine Tjenere førend Hjordenes Vandingstid, at de skulde gjøre hans Heste og Vogne i Orden og føre ham til [j]Nephis Land; thi et [k]stort Gjæstebud var bestemt i Nephis Land af Lamonis Fader, som var Konge over hele Landet.

10. Og da Kong Lamoni hørte, at Ammon var ved at gjøre hans Heste og [l]Vogne i Orden, blev han end mere forundret over hans Trofasthed og sagde: Iblandt alle mine Tjenere har visselig Ingen været saa trofast som denne Mand, thi han ihukommer at fuldbyrde [m]alle mine Befalinger.

11. Og jeg veed nu visseligen, at dette er den store [n]Aand, og jeg kunde ønske at bede ham komme ind til mig, men jeg tør ikke.

12. Og det skete, at da Ammon havde beredt [o]Hestene og [p]Vognene for Kongen og hans Tjenere, gik han ind til Kongen, og han saa', at Kongens Ansigt var forandret; derfor var han ved at fjerne sig fra hans Aasyn.

13. Men en af Kongens Tjenere sagde til ham: Rabbanah, hvilket er, naar det udlægges: vældige eller store Konge; thi de ansaa deres Konger for at være vældige; og saaledes sagde han til ham: Rabbanah, Kongen ønsker, at du skal tøve.

14. Derfor vendte Ammon sig til Kongen og sagde til ham: O Konge! Hvad vil du, at jeg skal gjøre for dig? Og Kongen svarede ham ikke førend efter en [q]Times Forløb efter deres Tid, thi han vidste ikke, hvad han skulde sige til ham.

15. Og det skete, at Ammon atter sagde til ham: Hvad ønsker du af mig? Men Kongen svarede ham ikke.

16. Og det skete, at Ammon, som var fuld af Guds Aand, bemærkede Kongens Tanker. Og han sagde til ham: Er det, fordi du har hørt, at jeg [r]forsvarede dine Tjenere og dine Hjorde og dræbte syv af deres Brødre med Slyngen og med Sværdet samt afhuggede Armene af Andre, for at forsvare dine Hjorde og dine Tjenere; se, er dette Aarsagen til din Forundring?

---

h, se *bb* Alma 17 Kap. *i*, Vers 9, 10. Se *m* 1 Nephi 18 Kap. *j*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *k*, Alma 20: 9, 12. *l*, Vers 9, 12. Alma 20: 6. 3 Nephi 3: 22. *m*, Vers 9. *n*, se *b*. *o*, se *m* 1 Nephi 18 Kap. *p*, se *l*. *q*, 3 Nephi 8: 19. *r*, Alma 17: 31—38.

17. Jeg spørger dig: Hvad er det, at du er saa storligen forundret over? Se, jeg er et Menneske, og jeg er din Tjener, og hvad som helst du ønsker, som er ret, det vil jeg gjøre.

18. Og da Kongen havde hørt disse Ord, forundrede han sig atter, thi han saa', at Ammon kunde opdage hans Tanker; men desuagtet oplod Kongen sin Mund og sagde til ham: Hvem er du? Er du den [s]store Aand, som kjender alle Ting?

19. Ammon svarede og sagde til ham: Nej, det er jeg ikke.

20. Og Kongen sagde: Hvorledes kjender du mit Hjertes Tanker? Du maa tale frimodigt og fortælle mig om disse Ting, og ligeledes sige mig, ved [t]hvad Magt du dræbte og afhuggede Armene af mine Brødre, som adspredte mine Hjorde.

21. Og nu, dersom du vil underrette mig angaaende disse Ting, da vil jeg give dig, hvad som helst du begjærer; og om det behøvedes, vilde jeg beskytte dig med mine Hære; men jeg veed, at du er vældigere end dem alle; ikke desmindre, hvad som helst du begjærer af mig, det vil jeg give dig.

22. Og Ammon, som var forstandig og dog uskyldig, sagde til Lamoni: Vil du lytte til mine Ord, dersom jeg siger dig, ved hvad Magt jeg gjør disse Ting? Og dette er, hvad jeg begjærer af dig.

23. Og Kongen svarede ham og sagde: Ja, jeg vil tro alle dine Ord; og saaledes blev han fangen ved List.

24. Og Ammon begyndte at tale til ham med Frimodighed og sagde til ham: Tror du, at der er en Gud?

25. Og han svarede og sagde til ham: Jeg veed ikke, hvad det betyder.

26. Og da sagde Ammon: Tror du, at der er en stor Aand?

27. Og han sagde: Ja.

28. Og Ammon sagde: Denne er Gud. Og Ammon sagde atter til ham: Tror du, at denne store Aand, som er Gud, skabte alle Ting, som ere i Himmelen og paa Jorden.

29. Og han sagde: Ja, jeg tror, at han skabte alle Ting, som ere paa Jorden, men om Himmelen veed jeg Intet.

30. Og Ammon sagde til ham: Himmelen er et Sted, hvor Gud og alle hans hellige Engle bo.

31. Og Kong Lamoni sagde: Er det ovenover Jorden?

32. Og Ammon sagde: Ja, og han ser ned paa alle Menneskenes Børn, og han kjender alle Hjerters Tanker og Attraaer, thi ved hans Haand bleve de alle skabte fra Begyndelsen.

33. Og Kong Lamoni sagde: Jeg tror Alt, hvad du har talet. Er du sendt fra Gud?

34. Ammon sagde til ham: Jeg er et Menneske, og Mennesket blev i [u]Begyndelsen skabt efter Guds Billede, og jeg er

---

s, se *b*. *t*, Alma 17: 31—38. *u*, Vers 32. Ether 3: 13—16.

kaldet ved hans Helligaand til at lære dette Folk disse Ting, saa at de maa komme til Kundskab om det, som er retfærdigt og sandt;

35. Og en Del af den Aand bor i mig og giver mig Kundskab og Magt i Forhold til min Tro paa Gud og min Attraa til ham.

36. Og da Ammon havde sagt disse Ord, begyndte han ved Verdens samt [v]Adams Skabelse og kundgjorde ham Alt angaaende Menneskets Fald, samt forklarede og forelagde ham Folkets [w]Optegnelser og hellige Skrifter, som vare talede ved Profeterne, ja, helt ned til Tiden, da deres Fader Lehi forlod Jerusalem.

37. Og han fortalte dem ogsaa — nemlig Kongen og hans Tjenere — om alle deres Fædres [x]Rejser i Ørken og alle deres Lidelser ved Hunger og Tørst samt deres Møjsommeligheder osv.

38. Og han fortalte dem ligeledes om Lamans og Lemuels samt Ismaels Sønners Opsætsighed, ja, om al deres Oprør fortalte han dem; og han forklarede for dem alle [y]Optegnelserne og Skrifterne, fra den Tid, da Lehi forlod Jerusalem, til nærværende Tid.

39. Men dette er ikke Alt; thi han udviklede for dem Igjenløsningsplanen, som var beredt [z]fra Verdens Begyndelse, og han forkyndte dem ogsaa om Kristi Komme og alle Herrens Gjerninger.

40. Og det skete, efter at han havde sagt alt dette og forklaret det for Kongen, at Kongen [aa]troede alle hans Ord.

41. Og han begyndte at raabe til Herren, sigende: O Herre, vær barmhjertig! vær barmhjertig mod mig og mit Folk i Overensstemmelse med din store Barmhjertighed, som du har vist imod Nephis Folk.

42. Og da han havde sagt dette, faldt han til Jorden, [bb]som om han var død.

43. Og det skete, at hans [cc]Tjenere toge ham og bare ham ind til hans Hustru og lagde ham paa en Seng; og i et [dd]Tidsrum af to Dage og to Nætter laa han, som om han var død; og hans Hustru og hans Sønner og hans Døtre sørgede over ham paa Lamaniternes Vis, idet de storligen begræd Tabet af ham.

---

19 KAPITEL.

1. Og det begav sig, [a]efter to Dage og to Nætter, at man var i Færd med at tage hans Legeme og lægge det i en Grav, som var beredt for at begrave deres Døde.

---

v, se *m* Mos. 2 Kap. *w*, Kopier fra Messingpladerne. Alma 68: 12. *x*, se 1 Nephi. *y*, Kopier fra Nephis Plader. *z*, se *d* Mos. 4 Kap. *aa*, Vers 23. *bb*, Vers 43. Alma 19: 1, 5—12. *cc*, Alma 19: 4, 9. *dd*, Alma 19: 1, 5.

a, Vers 5. Alma 18: 43.

2. Og eftersom Dronningen havde hørt om Ammons Berømmelse, sendte hun Bud og begjærede, at han skulde komme til hende.

3. Og Ammon gjorde, som han blev befalet, og gik ind til Dronningen og begjærede at vide, hvad hun vilde, at han skulde gjøre.

4. Og hun sagde til ham: Min Herres [b]Tjenere have kundgjort for mig, at du er en hellig Guds Profet, og at du har Magt til at gjøre mange kraftige Gjerninger i hans Navn.

5. Derfor, hvis dette er Tilfældet, ønsker jeg, at du skulde gaa ind og se min Herre, thi han har ligget paa sin Seng i en [c]Tid af to Dage og to Nætter; Nogle sige, at han er ikke død, men Andre sige, at han er død, og at han stinker, og at han burde hensættes i [d]Begravelsen; men for mig stinker han ikke.

6. Og dette var netop, hvad Ammon ønskede; thi han vidste, at Kong Lamoni var under Guds Magt; han vidste, at Vantroens mørke Slør var bleven afkastet fra hans Forstand, og at det Lys, som oplyste hans Forstand, hvilket var Guds Herligheds Lys og hans Godheds vidunderlige Lys, havde indgivet hans Sjæl en saadan Fryd; Mørkets Sky var fordrevet, og det evige Livs Lys var tændt i hans Sjæl; ja, han vidste, at dette havde [e]overvældet hans naturlige Legeme, og han var henrykket i Gud.

7. Derfor var det, som Dronningen begjærede af ham, hans eneste Ønske. Han gik derfor ind for at se Kongen, efter Dronningens Begjær; og han saa' Kongen og vidste, at han ikke var død.

8. Og han sagde til Dronningen: Han er ikke død, men han sover i Gud, og i Morgen [f]skal han opstaa igjen; derfor begrav ham ikke.

9. Og Ammon sagde til hende: Tror du dette? Og hun sagde til ham: Jeg har ikke noget Vidnesbyrd, med Undtagelse af dine Ord og vore Tjeneres Ord; ikke desmindre tror jeg, at det skal ske, som du har sagt.

10. Og Ammon sagde til hende: Velsignet er du paa Grund af din store Tro; jeg siger dig, Kvinde, saa stor Tro har der ikke været iblandt hele det nephitiske Folk.

11. Og det skete, at hun derefter vaagede ved sin Herres Seng indtil den Tid, Dagen efter, da Ammon havde sagt, at han skulde staa op.

12. Og det skete, at han stod op [g]i Overensstemmelse med Ammons Ord; og som han rejste sig, rakte han sin Haand til Kvinden og sagde: Velsignet være Guds Navn, og velsignet er du;

---

b, Vers 9. Alma 18: 43. *c*, Vers 1. Alma 18: 43. *d*, Vers 1. *e*, Alma 18: 42. *f*, Vers 11, 12. *g*, Vers 8.

13. Thi se, saa vist som du lever, har jeg set min Forløser; han skal komme og fødes af en [h]Kvinde; og han skal gjenløse alle Mennesker, som tro paa hans Navn. Og da han havde sagt disse Ord, svulmede hans Hjerte i ham, og han sank atter om af Glæde; og Dronningen sank ligeledes ned, overvældet af Aanden.

14. Og da Ammon saa' Herrens Aand udgydt, ifølge hans Bønner, over hans Brødre Lamaniterne, som havde været Aarsag til saa stor Sorg iblandt Nephiterne, eller iblandt alt Guds Folk, formedelst deres Ugudelighed og deres Traditioner, faldt han paa sine Knæ og begyndte at udøse sin Sjæl i Bøn og Taksigelse til Gud for, hvad han havde gjort for hans Brødre, og han blev ligeledes overvældet af Glæde, og saaledes vare de alle tre sunkne til Jorden.

15. Og da nu Kongens Tjenere saa', at de vare faldne ned, begyndte de ogsaa at raabe til Gud; thi Herrens Frygt var ligeledes kommen over dem; thi det var [i]dem, som havde staaet for Kongen og vidnet for ham om Ammons store Magt.

16. Og det skete, at de paakaldte Herrens Navn af al deres Styrke, indtil de alle vare faldne til Jorden, med Undtagelse af [j]een af de lamanitiske Kvinder, hvis Navn var Abish; hun havde været omvendt til Herren i mange Aar, formedelst et mærkværdigt Syn, hendes Fader havde haft;

17. Og saaledes omvendt til Herren havde hun dog aldrig gjort det bekjendt; men da hun saa', at alle Lamonis Tjenere vare faldne til Jorden og ligeledes hendes Herskerinde, Dronningen, og at Kongen og Ammon laa udstrakte paa Jorden, vidste hun, at det var Guds Magt; og eftersom hun antog, at Folket, naar det blev bekjendt med, hvad der var hændet iblandt dem, og de beskuede dette Syn, vilde komme til at tro paa Guds Magt, saa løb hun om fra Hus til Hus og kundgjorde det for Folket.

18. Og de begyndte at samles tilsammen i Kongens Hus. Og der kom en stor Mængde; og til deres store Forundring saa' de Kongen og Dronningen og deres Tjenere udstrakte paa Jorden, og de laa alle der, som om de vare døde; og de saa' ogsaa Ammon, og se, han var en Nephit.

19. Og Folket begyndte at knurre indbyrdes; Nogle sagde, at det var en stor Ulykke, der var kommen over dem, eller over Kongen og hans Hus, fordi han havde tilladt Nephiten at [k]blive i Landet.

20. Men Andre irettesatte dem, sigende: Kongen har bragt denne Ulykke over sit eget Hus, fordi han [l]dræbte sine Tjenere, hvis Hjorde vare blevne adspredte ved [m]Sebus' Vande.

h, se *d* 1 Nephi 11 Kap. *i*, Alma 18: 1, 2. *j*, Vers 17, 28, 29. *k*, Alma *17: 22, 28.* *l*, se *dd* Alma 17 Kap. *m*, se *bb* Alma 17 Kap.

21. Og de bleve ogsaa irettesatte af de Mænd, som havde staaet ved Sebus' Vande og adspredt Hjordene, som tilhørte Kongen; thi [n]de vare vrede paa Ammon, paa Grund af det Antal af deres Brødre, som han havde dræbt ved Sebus' Vande, medens han forsvarede Kongens Hjorde.

22. Og een af dem, hvis Broder var bleven dræbt af Ammon med [o]Sværdet, var umaadelig vred paa Ammon, og han drog sit Sværd og traadte frem for at lade det falde paa Ammon og dræbe ham; men da han løftede Sværdet for at slaa ham, se, da faldt han død om.

23. Og vi se nu, at Ammon kunde ikke dræbes; thi Herren havde sagt til [p]hans Fader Mosiah: Jeg vil spare ham, og det skal ske ham i Overensstemmelse med din Tro; derfor overgav Mosiah ham til Herren.

24. Og det skete, at da Mængden saa', at Manden, som opløftede Sværdet for at dræbe Ammon, var [q]falden død om, kom der Frygt over dem alle, og de vovede ikke at udrække deres Hænder for at røre ham, eller nogen af dem, som vare faldne; og de begyndte atter at forundres indbyrdes over, hvad der kunde være Aarsag til denne store Magt, eller hvad alt dette kunde betyde.

25. Og det skete, at der fandtes Mange iblandt dem, som sagde, at Ammon var den [r]store Aand, og Andre sagde, at han var sendt af den store Aand;

26. Men Andre irettesatte dem alle, sigende, at han var et Uhyre, som var bleven sendt af Nephiterne for at plage dem.

27. Og der fandtes Nogle, som sagde, at Ammon var sendt af den store Aand for at plage dem paa Grund af deres Misgjerninger, og at det var den store Aand, som altid havde været med Nephiterne, og som altid havde udfriet dem af deres Hænder; og de sagde, at det var den store Aand, som havde omkommet saa mange af deres Brødre Lamaniterne.

28. Og Trætten begyndte saaledes at blive meget heftig iblandt dem. Og medens de saaledes kivedes, kom den [s]Tjenestekvinde, som havde foranlediget Mængden til at forsamle sig; og da hun saa' den Splid, der var iblandt Mængden, blev hun saare bedrøvet, og hun græd.

29. Og det skete, at hun gik hen og tog Dronningen ved Haanden, for at hun muligvis kunde rejse hende fra Jorden; og saa snart hun rørte ved hendes Haand, rejste hun sig og stod paa sine Fødder, og hun raabte med høj Røst, sigende: O, velsignede Jesus, som har frelst mig fra et [t]gyseligt Helvede! O, velsignede Gud, vær barmhjertig mod dette Folk!

30. Og da hun havde sagt dette, klappede hun i Hænderne, thi hun var fuld af Glæde og talede mange Ord, som ikke

n, Alma 17 : 27. 18 : 7. o, Alma 17 : 38. p, Mos. 28 : 7. Alma 17 : 35. q, Vers 22.
r, se b Alma 18 Kap. s, *Vers 16, 17, 29.* t, se k 1 Nephi 15 Kap.

forstodes; og da hun havde gjort dette, tog hun Kong Lamoni
ved Haanden, og se, han rejste sig op og stod paa sine Fødder.
31. Og da han saa' Uenigheden iblandt sit Folk, gik han
strax frem og begyndte at irettesætte dem og at lære dem de
[u]Ord, som han havde hørt af Ammons Mund, og saa mange,
som hørte hans Ord, troede og bleve omvendte til Herren.
32. Men der var Mange iblandt dem, som ikke vilde høre
hans Ord, og derfor gik de deres Vej.
33. Og det skete, at da Ammon stod op, talede han ogsaa
til dem, og ligesaa gjorde alle Lamonis Tjenere, og de kund-
gjorde alle for Folket de samme Ting: at deres Hjerter vare
blevne forandrede, saa at de ikke længere ønskede at gjøre Ondt.
34. Og se, Mange erklærede for Folket, at de havde set
Engle og havde talet med dem, og at de havde forkyndt dem
om Gud og hans Retfærdighed.
35. Og det skete, at Mange troede paa deres Ord; og saa
mange, som troede, bleve [v]døbte; og de bleve et retfærdigt
Folk, og de oprettede en Menighed iblandt sig;
36. Og saaledes begyndte Herrens Værk iblandt Lamaniterne;
saaledes begyndte Herren at udgyde sin Aand over dem; og
vi se, at hans Arm er udrakt til alle Folk, som ville omvende
sig og tro paa hans Navn.

---

20 KAPITEL.

1. Og det skete, at da de havde oprettet en Menighed i
Landet, ønskede Kong Lamoni, at Ammon skulde gaa med
ham til [a]Nephis Land, for at han kunde fremstille ham for
sin Fader.
2. Og Herrens Røst kom til Ammon, sigende: Du skal ikke
gaa op til Nephis Land, thi se, Kongen vil efterstræbe dit Liv;
men du skal gaa til [b]Middonis Land, thi se, din Broder Aaron
og ligeledes Muloki og Ammah [c]ere i Fængsel.
3. Og da Ammon havde hørt dette, sagde han til Lamoni:
Se, min Broder og mine Medbrødre [d]ere i Fængsel i Middoni,
og jeg gaar did for at kunne udfri dem.
4. Og Lamoni sagde til Ammon: Jeg veed, at du i Her-
rens Styrke kan gjøre alle Ting; men se, jeg vil gaa med dig
til [e]Middonis Land; thi Kongen i Middonis Land, hvis Navn
er Antiomno, er en Ven af mig; derfor vil jeg gaa med til
Middonis Land, for at tale godt for Kongen i Landet; og han

---

u, Alma 18: 36—39. *v*, se *u* 2 Nephi 9 Kap.

a, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *b*, Vers 3—7, 14, 15, 28, 30. Alma 21: 12, 13, 18. *22: 1, 3. 23: 10.* *c*, Vers 3—7, 13, 15, 22, 24, 26—30. Alma 21: 13—15. 22: 2. *d, se c.* *e, se b.*

vil udlade dine Brødre af [f]Fængsel. Og Lamoni sagde til ham: Hvem sagde dig, at dine Brødre vare i Fængsel?

5. Og Ammon sagde til ham: Ingen uden Gud har sagt mig det, og han sagde til mig: [g]Gaa hen og udfri dine Brødre, thi de ere i Fængsel i Middonis Land.

6. Og da nu Lamoni havde hørt dette, befalede han sine Tjenere at gjøre [h]hans Heste og hans [i]Vogne rede.

7. Og han sagde til Ammon: Kom, jeg vil gaa med dig til [j]Middonis Land, og der vil jeg tale med Kongen om at løslade dine Brødre af Fængsel.

8. Og det begav sig, medens Ammon og Lamoni vare paa Rejsen derhen, at de mødte Lamonis Fader, som var Konge [k]over hele Landet.

9. Og se, Lamonis Fader sagde til ham: Hvorfor kom I ikke til [l]Gjæstebudet paa den store Dag, da jeg gjorde et Gjæstebud for mine Sønner og mit Folk?

10. Og han sagde ogsaa: Hvor gaar du hen med denne Nephit, som er et Barn af en Løgner?

11. Og det skete, at Lamoni fortalte ham, hvor han gik hen, thi han frygtede for at fortørne ham.

12. Og han fortalte ham ogsaa hele Aarsagen til, at han tøvede i sit eget Rige og ikke kom til sin Fader til [m]Gjæstebudet, som han havde beredt.

13. Og da Lamoni havde fortalt ham alle disse Ting, se, da blev hans Fader til hans store Forundring vred paa ham og sagde: Lamoni, du drager hen for at [n]udfri disse Nephiter, som ere en Løgners Sønner. Se, han røvede vore Fædre, og nu ere hans Børn ogsaa komne iblandt os, for at [o]de formedelst deres List og Løgn kunne bedrage os, saa at de atter kunne berøve os vor Ejendom.

14. Og Lamonis Fader befalede ham, at han skulde dræbe Ammon med Sværdet. Og han befalede ham ogsaa, at han ikke skulde gaa til [p]Middonis Land, men at han skulde vende tilbage med ham til [q]Ismaels Land.

15. Men Lamoni sagde til ham: Jeg vil ikke dræbe Ammon, ej heller vil jeg vende tilbage til Ismaels Land; men jeg gaar til Middonis Land, for at kunne [r]befri Ammons Brødre; thi jeg veed, at de ere retfærdige Mænd og den sande Guds hellige Profeter.

16. Og da hans Fader hørte disse Ord, blev han vred paa ham, og han drog sit Sværd for at slaa ham til Jorden.

17. Men Ammon stod frem og sagde til ham: Se, du skal ikke dræbe din Søn; ikke desmindre var det bedre, at han faldt, end at du skulde falde; thi se, han har omvendt sig fra sine

---

f, se *c*. *g*, Vers 2. *h*, se *m* 1 Nephi 18 Kap. *i*, se *l* Alma 18 Kap.
j, se *b*. *k*, Alma 22: 1. *l*, se *k* Alma 18 Kap. *m*, se *k* Alma 18 Kap.
n, Vers 4, 7. *o*, se *n* Jakob 7 Kap. *p*, se *b*. *q*, se *w* Alma 17 Kap. *r*, se *n*.

Synder; men dersom du faldt nu i din Vrede, da kunde din Sjæl ikke frelses.

18. Og atter, det er nødvendigt, at du skaaner din Søn; thi dersom du skulde dræbe ham, som er en uskyldig Mand, da vilde hans Blod raabe af Jorden til Herren hans Gud om Hævn over dig, og maaske din Sjæl vilde fortabes.

19. Og da nu Ammon havde sagt disse Ord til ham, svarede han ham, sigende: Jeg veed, at dersom jeg skulde dræbe min Søn, vilde jeg udgyde uskyldigt Blod, thi det er dig, der har søgt at fordærve ham.

20. Og han udrakte sin Haand for at dræbe Ammon. Men Ammon afværgede hans Hug samt slog hans Arm, saa at han ikke kunde bruge den.

21. Og da nu Kongen saa', at Ammon kunde dræbe ham, begyndte han at bede Ammon om at spare hans Liv.

22. Men Ammon hævede sit Sværd og sagde til ham: Se, jeg vil dræbe dig, dersom du ikke lover mig, at mine Brødre maa blive [s]udladte af Fængsel.

23. Da nu Kongen frygtede for, at han skulde miste sit Liv, sagde han: Dersom du vil spare mig, vil jeg skjænke dig, hvad som helst du vil begjære, ja, indtil det halve af Riget.

24. Og da nu Ammon saa', at han havde paavirket den gamle Konge efter sit Ønske, sagde han til ham: Dersom du vil tilstede, at mine Brødre blive [t]udladte af Fængsel, og ligeledes, at Lamoni maa beholde sit Rige, og at du ikke vil være fortørnet paa ham, men tillade, at han i Alt maa handle efter sin egen Villie [u]og Behag, da vil jeg spare dig, ellers vil jeg slaa dig til Jorden.

25. Og da Ammon havde sagt disse Ord, begyndte Kongen at glæde sig over sit Liv.

26. Og da han saa', at Ammon ikke ønskede at dræbe ham, samt saa', hvor stor Kjærlighed han havde for hans Søn Lamoni, blev han saare forundret og sagde: Fordi dette er Alt, hvad du har begjæret, nemlig at jeg skulde [v]løslade dine Brødre og lade min Søn Lamoni beholde sit Rige, se, da vil jeg love dig, at min Søn maa beholde sit Rige fra denne Tid af og for evigt, og jeg vil [w]ikke mere regjere over ham.

27. Og jeg vil ogsaa tilstede dig, at dine Brødre [x]maa blive udladte af Fængsel, og du og dine Brødre maa komme til mig i mit Rige, thi jeg vil storligen ønske at se dig. Thi Kongen var højst forundret over de Ord, han havde talet, og ligeledes over de Ord, som hans Søn Lamoni havde talet; derfor var han begjærlig efter at lære dem.

28. Og det skete, at Ammon og Lamoni fortsatte deres

---

s, *Vers 24, 26, 27.* *t*, se *s*. *u*, Vers 26. Alma 21: 21, 22. 22: 1. *v*, Vers 27. *Alma 22: 2.* *w*, Alma 21: 21, 22. 22: 1. *x*, Vers 26.

Rejse til [y]Middonis Land. Og Lamoni fandt Yndest for Landets Konges Øjne, og derfor bleve Ammons Brødre [z]udladte af Fængsel.

29. Og da Ammon mødte dem, blev han saare bedrøvet, thi se, de vare nøgne, og deres Hud var meget saaret, fordi de havde været bundne med [aa]stærke Reb. Og de havde ogsaa [bb]lidt Hunger, Tørst og allehaande Lidelser; ikke desmindre vare de taalmodige i alle deres Trængsler.

30. Og som det hændte sig, var det deres Lod at falde i Hænderne paa et mere forhærdet og haardnakket Folk, der ikke vilde lytte til deres Ord, og Folket havde kastet dem ud og slaaet dem og drevet dem fra Hus til Hus og fra Sted til Sted, ja, indtil de vare ankomne til [cc]Middonis Land, og der bleve de tagne og kastede i Fængsel samt bundne med [dd]stærke Reb, og de holdtes i Fængsel i mange Dage og bleve nu befriede af Lamoni og Ammon.

En Beretning om Aarons og Mulokis samt deres Brødres Prædiken for Lamaniterne.

21 KAPITEL.

1. Da Ammon og hans Brødre [a]skiltes ad ved Grænsen af Lamaniternes Land, begav Aaron sig paa Vejen til det Land, som af Lamaniterne kaldtes [b]Jerusalem, efter deres Fædres Fødeland, og det var langt borte paa [c]Grænserne af Mormons Land.

2. Og Lamaniterne og Amalekiterne og [d]Amulons Folk havde bygget en stor Stad, som kaldtes [e]Jerusalem.

3. Og Lamaniterne selv vare tilstrækkelig forhærdede, men Amalekiterne og [f]Amuloniterne vare endnu haardere, og derfor forførte de Lamaniterne til at forhærde deres Hjerter, for at de kunde tiltage i Ugudelighed og i deres Vederstyggeligheder.

4. Og det skete, at Aaron kom til [g]Jerusalems Stad og begyndte først at prædike for Amalekiterne. Og han begyndte at prædike for dem i deres [h]Synagoger; thi de havde bygget Synagoger efter [i]Nehors Orden, da mange af Amalekiterne og Amuloniterne tilhørte Nehors Orden.

---

y, se *b*. *z*, Vers 4, 7. *aa*, Vers 30. *bb*, Alma 21: 14. *cc*, se *b*. *dd*, Vers 29.

---

a, Alma 17: 13. *b*, Vers 2, 4. Alma 24: 1. 3 Nephi 9: 7. *c*, se *b* Mos. 18 Kap. *d*, se *u* Mos. 23 Kap. *e*, Vers 1, 4. *f*, se *u* Mos. 23 Kap. *g*, Vers 1, 2. *h*, se *u* Alma 16 Kap. *i*, Alma 1: 2—15.

5. Da derfor Aaron kom ind i en af deres [j]Synagoger for at prædike for Folket, og medens han talede til dem, se, da opstod der en Amalekit og begyndte at trættes med ham, sigende: Hvad er det, du har vidnet? Har du [k]set en Engel? Hvorfor vise Engle sig ikke for os? Se, er ikke dette Folk lige saa godt som dit Folk?

6. Du siger ogsaa, at medmindre vi omvende os, skulle vi omkomme. Hvorledes kan du kjende vore Hjerters Tanker og Hensigter? Hvorledes kan du vide, at vi have behov at omvende os? Hvorledes kan du vide, at vi ikke ere et retfærdigt Folk? Se, vi have bygget [l]Helligdomme, og vi forsamle os for at dyrke Gud. Vi tro, at Gud vil frelse [m]alle Mennesker.

7. Og Aaron sagde til ham: Tror du, at Guds Søn skal komme for at forløse Menneskene fra deres Synder?

8. Og Manden sagde til ham: Vi tro ikke, at du veed noget Saadant. Vi tro ikke paa disse taabelige Traditioner. Vi tro ikke, at du veed Noget om tilkommende Ting, ej heller tro vi, at dine Fædre eller vore Fædre vidste Noget om det, de talede angaaende det Tilkommende.

9. Og Aaron begyndte at udfolde Skrifterne for dem angaaende Kristi Komme, og ligeledes angaaende de Dødes [n]Opstandelse, og at der ingen Forløsning kunde ske for Menneskene, uden formedelst Kristi Død og Lidelser samt [o]Forsoningen ved hans Blod.

10. Og det skete, at da han begyndte at udtyde disse Ting for dem, bleve de vrede paa ham og begyndte at bespotte ham; og de vilde ikke høre de Ord, som han talede;

11. Da han derfor saa', at de ikke vilde høre hans Ord, gik han ud af deres [p]Synagoge og kom over til en By, som kaldtes Ani-Anti, og der [q]fandt han, at Muloki samt Ammah og hans Brødre prædikede Ordet for dem. Og de strede med Mange om Ordet.

12. Og det skete, at de saa', at Folket vilde forhærde deres Hjerter; derfor rejste de bort og kom over i [r]Middonis Land. Og de prædikede Ordet for Mange, og nogle faa troede de Ord, de lærte.

13. Men Aaron og et vist Antal af hans Brødre [s]bleve grebne og kastede i Fængsel, og Resten af dem flygtede ud af Middonis Land til Egnene rundt omkring.

14. Og de, der bleve kastede i Fængsel, lede meget, og de bleve befriede af Lamoni og Ammon samt fik Føde og Klæder.

---

j, se *u* Alma 16 Kap. *k*, Mos. 27 : 10—16, 34. *l*, se *t* Alma 15 Kap. *m*, Alma 1: 4. 15 : 15. *n*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *o*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *p*, se *u* Alma 16 Kap. *q*, Vers 13, 14. Alma 20 : 2, 3, 28—30. *r*, se *b* Alma 20 Kap. *s*, Vers 14, 15. Alma 20 : 26—30.

15. Og de gik atter omkring for at forkynde Ordet; og saaledes udfriedes de den første Gang af Fængsel, og saaledes havde de lidt.

16. Og de gik, hvorhen Herrens Aand vejledte dem, og prædikede Guds Ord i alle Amalekiternes [t]Synagoger og i alle Lamaniternes Forsamlinger, hvor de kunde faa Adgang.

17. Og det skete, at Herren begyndte at velsigne dem, saa at de bragte Mange til Kundskab om Sandheden; ja, de overbeviste Mange om deres Synder og om deres Fædres Traditioner, som [u]ikke vare rigtige.

18. Og det skete, at Ammon og Lamoni vendte tilbage fra [v]Middonis Land til [w]Ismaels Land, hvilket var deres Arveland.

19. Og Kong Lamoni vilde [x]ikke tilstede, at Ammon skulde tjene ham eller være hans Tjener;

20. Men han lod [y]bygge Synagoger i Ismaels Land, og han lod sit Folk, eller det Folk, som han regjerede over, forsamle sig tilsammen.

21. Og han glædede sig over dem, og han lærte dem mange Ting. Og han forkyndte dem, at de vare hans Undersaatter, og at de vare et frit Folk, [z]fri for Kongens, hans Faders Undertrykkelse, fordi hans Fader havde tilladt ham at regjere over Folket i Ismaels Land og Landet trindt omkring.

22. Og han forkyndte dem ligeledes, at de havde Frihed til at dyrke Herren deres Gud ifølge deres Attraa, paa hvilket som helst Sted de vare, saafremt det var i Landet, som Kong Lamoni regjerede over.

23. Og Ammon prædikede for Lamonis Folk. Og det skete, at han underviste dem om Alt, hvad der henhører til Retfærdighed. Og han formanede dem dagligen med al Flid; og de gave Agt paa hans Ord og vare nidkjære i at holde Guds Bud.

---

22 KAPITEL.

1. Og medens Ammon saaledes lærte Lamonis Folk uophørligen, ville vi vende tilbage til Beretningen om Aaron og hans Brødre; thi efter at denne drog bort fra [a]Middonis Land, blev han ledet af Aanden til [b]Nephis Land, ja, til Kongens Hus, som regjerede [c]over hele Landet, undtagen [d]Ismaels Land, og han var Lamonis [e]Fader.

2. Og det skete, at han gik ind til Kongens Palads med

---

t, se *u* Alma 16 Kap. *u*, se *n* Jakob 7 Kap. *v*, se *b* Alma 20 Kap. *w*, se *w* Alma 17 Kap. *x*, Alma 17: 25. *y*, se *u* Alma 16 Kap. *z*, Alma 20: 24, 26. 22: 1.

a, se *b* Alma 20 Kap. *b*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *c*, Alma 20: 8. *d*, se *w* Alma 17 Kap. *e*, Alma 20: 8, 9.

sine Brødre og bøjede sig for Kongen og sagde til ham: Se, o Konge, vi ere Ammons Brødre, som du har [f]udfriet af Fængsel.

3. Og dersom du nu, o Konge, vil spare vort Liv, ville vi være dine Tjenere. Og Kongen sagde til dem: Staa op, thi jeg vil skjænke eder Livet, og jeg vil ikke tilstede, at I skulle være mine Tjenere; men jeg vil, at I skulle undervise mig, thi jeg har været noget foruroliget i mit Sind, paa Grund af eders Broder Ammons [g]Højmodighed og hans ædle Ord; og jeg ønsker at vide Aarsagen, hvorfor han ikke kom op med eder fra [h]Middoni.

4. Og Aaron sagde til Kongen: Se, Herrens Aand har kaldet ham i en anden Retning; han er gaaet til [i]Ismaels Land for at undervise Lamonis Folk.

5. Og Kongen sagde til dem: Hvad betyder det, I have sagt angaaende Herrens [j]Aand? Se, dette er, hvad der foruroliger mig.

6. Og endvidere, hvad betyder det, som Ammon sagde: [k]Dersom I ville omvende eder, skulle I blive frelste; men dersom I ikke ville omvende eder, skulle I blive forkastede paa den yderste Dag?

7. Og Aaron svarede ham og sagde: Tror du, at der er en Gud? Og Kongen sagde: Jeg veed, at Amalekiterne sige, at der er en Gud, og jeg har tilladt dem at bygge [l]Helligdomme, for at de kunne forsamle sig tilsammen og tilbede ham. Og dersom du nu siger, at der er en Gud, saa vil jeg tro det.

8. Og da nu Aaron hørte dette, begyndte hans Hjerte at glæde sig, og han sagde: Se, saa vist som du lever, o Konge, der er en Gud.

9. Og Kongen sagde: Er Gud den [m]store Aand, som bragte vore Fædre ud af Jerusalems Land?

10. Og Aaron sagde til ham: Ja, han er den store Aand, og han skabte alle Ting, baade i Himmelen og paa Jorden. Tror du dette?

11. Og han sagde: Ja, jeg tror, at den store Aand skabte alle Ting, og jeg ønsker, at du vil forkynde mig alle disse Ting, og jeg vil tro dine Ord.

12. Og det skete, at da Aaron saa', at Kongen vilde tro hans Ord, begyndte han at læse [n]Skrifterne for Kongen fra Adams [o]Skabelse: hvorledes Gud skabte Mennesket efter sit eget Billede, og at Gud gav ham Befalinger, samt at Mennesket faldt paa Grund af Overtrædelse.

13. Og Aaron udlagde Skrifterne for ham, fra Adams Skabelse af, og forestillede ham Menneskets Fald og dets kjødelige Tilstand, og ligeledes Igjenløsningsplanen, som var beredt forme-

---

f, Alma 20: 26, 27. *g*, Alma 20: 26. *h*, se *b* Alma 20 Kap, *i*, se *w* Alma 17 Kap. *j*, Vers 4. *k*, Alma 20: 17, 18. *l*, se *t* Alma 15 Kap. *m*, se *b* Alma 18 Kap. *n*, Vers 13. Se *m* Mos. 2 Kap. *o*, Kopi fra Messingpladerne. Alma 63: 12.

delst Kristus fra Verdens [p]Begyndelse, for Alle, som ville tro paa hans Navn.

14. Og efter at Mennesket var faldet, kunde det ikke tilregne sig selv nogen Fortjeneste, men Kristi Lidelse og Død [q]forsoner for Menneskenes Synder, formedelst Tro, Omvendelse og Lydighed mod Guds Bud; og han [r]bryder Dødens Baand, saa at Graven ikke skal have [s]nogen Sejr, og Dødens [t]Braad skal vorde opslugt i Haabet om Herlighed. Og Aaron forklarede alle disse Ting for Kongen.

15. Og det skete, efter at Aaron havde forklaret disse Ting for ham, at Kongen sagde: Hvad skal jeg gjøre for at faa det evige Liv, hvorom du har talet? Ja, hvad skal jeg gjøre for at blive [u]født af Gud, faa denne [v]syndige Aand udryddet af mit Bryst og annamme hans Aand, saa at jeg maa vorde fuld af Glæde og ikke blive forkastet paa den yderste Dag? Se, sagde han, jeg vil opofre Alt, hvad jeg ejer; ja, jeg vil forsage mit Rige, for at kunne erholde denne store Glæde.

16. Men Aaron sagde til ham: Dersom du ønsker dette, og du vil [w]nedbøje dig for Gud, ja, dersom du vil omvende dig fra alle dine Synder og nedbøje dig for Gud samt [x]paakalde hans Navn i Tro, forvisset om, at du skal faa, da skal du faa det Haab, du ønsker.

17. Og da Aaron havde sagt disse Ord, skete det, at Kongen nedbøjede sig for Herren paa sine Knæ, ja, han [y]bøjede sit Hoved mod Jorden og [z]raabte med høj Røst, sigende:

18. O Gud, Aaron har sagt mig, at der er en Gud; og dersom der er en Gud, og du er denne Gud, vil du da give dig tilkjende for mig, og jeg vil bortlægge alle mine Synder, for at kjende dig og for at kunne blive oprejst fra de Døde samt vorde frelst paa den yderste Dag. Og da nu Kongen havde sagt disse Ord, overvældedes han, [aa]som om han var død.

19. Og det skete, at hans Tjenere løb hen og fortalte Dronningen Alt, hvad der var hændet Kongen. Og hun kom ind til Kongen; og da hun saa' ham ligge, som om han var død, samt saa' Aaron og hans Brødre staa, som [bb]om de havde været Aarsagen til hans Fald, blev hun vred paa dem og befalede sine Tjenere, eller Kongens Tjenere, at de skulde tage og ihjelslaa dem.

20. Men eftersom Tjenerne havde set Aarsagen til Kongens Fald, turde de ikke lægge deres Hænder paa Aaron og hans Brødre; og de talede til Dronningen, sigende: Hvorfor befaler du, at vi skulle dræbe disse Mænd, naar een af dem er mægtigere end os alle? Vi vilde derfor falde for dem.

---

p, se *d* Mos. 4 Kap. *q*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *r*, se *g* og *j* 2 Nephi 9 Kap. *s*, se *h* Mos. 16 Kap. *t*, se *i* Mos. 16 Kap. *u*, se *c* Mos. 5 Kap. *v*, se *q* Mos. 2 Kap. *w*, Vers 17, 18. *x*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *y*, Vers 16. *z*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *aa*, Vers 19. *bb*, Vers 18.

21. Og da Dronningen saa' Tjenernes Frygt, begyndte hun ogsaa at frygte saare for, at der skulde komme en Ulykke over hende. Og hun befalede sine Tjenere, at de skulde gaa og [cc]kalde paa Folket, for at de kunde dræbe Aaron og hans Brødre.

22. Men da Aaron saa' Dronningens Hensigt, og eftersom han ogsaa kjendte Folkets Haardhjertethed, frygtede han, at en Mængde skulde forsamle sig, og at der skulde blive en stor Strid og Forstyrrelse iblandt dem; derfor udrakte han sin Haand og oprejste Kongen fra Jorden og sagde til ham: Staa op! og han stod paa sine Fødder og fik sin Styrke igjen.

23. Og dette blev gjort i Dronningens og mange Tjeneres Nærværelse. Og da de saa' det, forundrede de sig storligen og begyndte at frygte. Og Kongen stod frem og begyndte at belære dem. Og han talede til dem, saa at [dd]hele hans Hus blev omvendt til Herren.

24. Og formedelst Dronningens Befaling var der en [ee]Mængde forsamlet tilsammen, og der begyndte at blive en stor Knurren iblandt dem paa Grund af Aaron og hans Brødre.

25. Men Kongen stod frem iblandt dem og talede til dem. Og de bleve tilfredsstillede angaaende Aaron og dem, som vare med ham.

26. Og det skete, at da Kongen saa', at Folket var stillet tilfreds, lod han Aaron og hans Brødre staa frem midt iblandt Mængden for at prædike Ordet for dem.

27. Og det skete, at Kongen sendte en [ff]Kundgjørelse over hele Landet iblandt alt sit Folk, som var i hele hans Land, i alle Egnene rundt omkring, hvilket naaede lige til Havet mod Østen og mod Vesten og var adskilt fra [gg]Zarahemlas Land ved en smal Ørken, hvilken strakte sig fra Havet mod Østen lige til Havet mod Vesten og rundt omkring paa Søkysten samt Grænsen af Ørken mod Nord og Ørken ved Zarahemlas Land, gjennem [hh]Mantis Grænser ved Udspringet af [ii]Floden Sidon, i Retning fra Øst til Vest; og saaledes vare Lamaniterne og Nephiterne adskilte.

28. Og den Del af Lamaniterne, som vare mest lade, opholdt sig i Ørken og boede i Telte; og de vare spredte gjennem Ørken mod Vest i [jj]Nephis Land, ja, og ligeledes vest for Zarahemlas Land, paa Grænserne ved Havet, og mod Vest i Nephis Land, paa det Sted, hvor deres Fædre først boede, og grænsede saaledes til Havet.

29. Og ligeledes var der mange Lamaniter mod Øst ved

---

cc, Vers 24. *dd*, Alma 23: 3. *ee*, Vers 21. *ff*, Alma 23: 1—4. *gg*, se *h* Omni 1 Kap. *hh*, se *h* Alma 16 Kap. *ii*, se *g* Alma 2 Kap. *jj*, se *b* 2 *Nephi* 5 Kap.

Havet, hvorhen Nephiterne havde drevet dem. Og saaledes vare Nephiterne næsten omringede af Lamaniterne; ikke desmindre havde Nephiterne sat sig i Besiddelse af alle de nordlige Dele af Landet, som grænsede mod Ørken ved Udspringet af Floden Sidon, fra Østen til Vesten rundt omkring paa Ørkenens Side mod Norden, lige til de kom til Landet, som de kaldte [kk]Overflødigheden.

30. Og det grænsede til Landet, som de kaldte [ll]Ødelæggelsen, fordi det var saa langt mod Nord, at det strakte sig ind i det Land, som havde [mm]været beboet af et Folk, der var bleven ødelagt, og hvis [nn]Ben vi have omtalt, det Land, som blev opdaget af Zarahemlas [oo]Folk; og det var Stedet, hvor de [pp]først landede.

31. Og de kom derfra [qq]op i den sydlige Ørken. Og Landet mod Norden blev kaldt [rr]Ødelæggelsen, og Landet mod Syd [ss]Overflødigheden; det var den Ørken, som var fuld af alle Slags vilde Dyr, af hvilke en Del var [tt]kommen fra Landet mod Nord efter Føde.

32. Og det var blot en [uu]Afstand af en og en halv Dags Rejse for en Nephit, fra det østlige til det vestlige Hav, paa Grænselinien mellem Overflødighedens og Ødelæggelsens Land; og saaledes var Nephis Land og Zarahemlas Land næsten omringet af Vand, thi der var en smal [vv]Landtunge mellem det nordlige og det sydlige Land.

33. Og Nephiterne havde beboet Overflødighedens Land, lige fra det østlige til det vestlige Hav, og saaledes havde Nephiterne i deres Visdom med deres Vagter og Hærskarer indesluttet Lamaniterne i Syden, for at de ikke skulde faa mere Besiddelse i Norden, og for at de ikke skulde overløbe det nordlige Land;

34. Og derfor kunde Lamaniterne ingen Besiddelser have uden i Nephis Land og i Ørken rundt omkring. Og nu, dette var ifølge Nephiternes Visdom, thi medens Lamaniterne vare deres Fjender, behøvede de nu ikke at plages af dem paa alle Sider, og de kunde ogsaa have et Land, hvorhen de kunde fly, dersom de ønskede det.

35. Og efter nu at have sagt dette vender jeg atter tilbage til Beretningen om Ammon og Aaron, Omner og Himni samt deres Brødre.

---

kk, Vers 31—33. Alma 50: 32. 51: 28, 30, 32. 52: 9, 15, 17, 18, 27, 39. 53: 3, 4. 55: 26. 63: 5. Hela. 1: 23, 28, 29. 4: 5, 6. 5: 14. 3 Nephi 3: 23. 11: 1. *ll*, Vers 31, 32. Alma 46: 17. 50: 34. 63: 5. 3 Nephi 3: 23. Morm. 3: 5, 7. 4: 1—3, 8, 13, 19. *mm*, Ethers Bog. *nn*, Mos. 8: 7—12. 21: 25—28. 28: 11—19. Ethers Bog. *oo*, Omni 1: 20—22. *pp*, Vers 31, 32. Omni 1: 14—22. Hela. 6: 10. 8: 21, 22. *qq*, til Overflødigheden og Zarahemla, eftersom Sydamerika kaldtes Lehi og Nordamerika Mulek. Se Hela. 6: 10. *rr*, se *ll*; ogsaa Hela. 3: 5, 6. *ss*, se *kk*. *tt*, se *m* 1 Nephi 18 Kap. *uu*, Hela. 4: 7. *vv*, Alma 50: 34. 52: 9. 63: 5, Hela. 4: 7. Morm. 2: 29. 3: 5.

23 KAPITEL.

1. Se, nu skete det, at Lamaniternes Konge lod [a]kundgjøre iblandt alt sit Folk, at de skulde ikke lægge Haand paa Ammon eller Aaron eller Omner eller Himni eller nogen af deres Brødre, som skulde gaa ud og prædike Guds Ord, paa hvilket som helst Sted de end maatte være i det ganske Land;

2. Ja, han sendte en Befaling ud iblandt Folket, at de ikke maatte lægge Haand paa dem, for at binde dem eller for at kaste dem i Fængsel; ej heller maatte de spytte paa dem eller slaa dem eller kaste dem ud af deres [b]Synagoger eller hudstryge dem; heller ikke maatte de kaste Stene paa dem; men de skulde have fri Adgang til deres Huse og deres [c]Templer og deres [d]Helligdomme.

3. Og saaledes kunde de gaa omkring og prædike Ordet efter deres Ønske; thi Kongen og [e]hele hans Hus vare blevne omvendte til Herren; derfor lod han dette [f]kundgjøre over hele Landet for sit Folk, paa det at Guds Ord ikke skulde møde nogen Hindring, men at det maatte have Fremgang overalt i det ganske Land, saa at hans Folk maatte blive overbeviste om deres Fædres [g]onde Traditioner, og at de maatte blive overbeviste om, at de alle vare Brødre, og at de ikke burde myrde eller plyndre eller stjæle eller bedrive Hor eller begaa nogen Slags Ugudelighed.

4. Og nu skete det, at da Kongen havde udsendt denne [h]Bekjendtgjørelse, gik Aaron og hans Brødre frem fra Stad til Stad og fra et [i]Bedehus til et andet, og oprettede Menigheder samt indviede [j]Præster og Lærere overalt i Landet iblandt Lamaniterne, til at prædike og undervise om Guds Ord iblandt dem, og saaledes begyndte de at have stor Fremgang.

5. Og Tusinder bleve bragte til Kundskab om Herren, ja, Tusinder bleve bragte til at tro Nephiternes Traditioner, og de bleve underviste om de [k]Optegnelser og Profetier, som vare nedarvede lige til nærværende Tid.

6. Og saa vist som Herren lever, saa mange, som troede, eller som bleve bragte til Kundskab om Sandheden formedelst Ammons og hans Brødres Prædiken, i Overensstemmelse med Aabenbaringens og Profetiens Aand og Guds Kraft, som virkede Undergjerninger i dem; ja, jeg siger eder, saa vist som Herren lever, saa mange af Lamaniterne, som troede paa deres Prædiken og bleve omvendte til Herren, faldt [l]aldrig fra Troen;

---

a, Vers 2—4. Alma 22: 27. *b*, se *u* Alma 16 Kap. *c*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *d*, se *t* Alma 15 Kap. *e*, Alma 22: 28. *f*, se *a*. *g*, se *n* Jakob 7 Kap. *h*, se *a*. *i*, se *u* Alma 16 Kap. Se *h* 2 Nephi 5 Kap. Se *t* Alma 15 Kap. *j*, se *c* Mos. 6 Kap. *k*, Kopier fra Messingpladerne, Nephis Plader osv. *l*, Alma 27: 27. Hela. 15: 6—16.

7. Thi de bleve et retfærdigt Folk; de nedlagde deres Oprørsvaaben, saa at de ikke strede mere mod Gud, ej heller mod nogen af deres Brødre.

8. Og disse ere de, der bleve omvendte til Herren:

9. Det lamanitiske Folk, som var i [m]Ismaels Land,

10. Og ligeledes det lamanitiske Folk, som var i [n]Middonis Land,

11. Og ligeledes det lamanitiske Folk, som var i [o]Nephis Stad,

12. Og ligeledes det lamanitiske Folk, som var i [p]Shiloms Land, og som var i [q]Shemlons Land og i Staden Lemuel og i Staden Shimnilon.

13. Og disse ere Navnene paa de lamanitiske Stæder, som bleve omvendte til Herren, og disse ere de, som nedlagde deres Oprørsvaaben, ja, alle deres Krigsvaaben; og de vare alle Lamaniter.

14. Men Amalekiterne bleve ikke omvendte, med Undtagelse af een eneste; ej heller nogen af [r]Amuloniterne; men de forhærdede deres Hjerter og ligeledes Lamaniternes Hjerter i den Del af Landet, hvor de boede, ja, i alle deres Byer og Stæder.

15. Derfor have vi nævnet alle Lamaniternes Stæder, i hvilke de angrede deres Synder og kom til Sandhedens Erkjendelse, og omvendte sig.

16. Og nu skete det, at Kongen og de, som vare omvendte, ønskede at faa et Navn, hvorved de kunde skjelnes fra deres Brødre; derfor raadførte Kongen sig med Aaron og mange af deres [s]Præster angaaende Navnet, som de skulde paatage sig for at kunne faa en særskilt Betegnelse.

17. Og det skete, at de antoge Navnet [t]Anti-Nephi-Lehi; og de bleve kaldte ved dette Navn og bleve ikke mere kaldte Lamaniter.

18. Og de begyndte at blive et meget vindskibeligt Folk; ja, og de vare venskabelige mod Nephiterne; derfor traadte de i Forbindelse med dem, og Guds [u]Forbandelse fulgte dem ikke mere.

---

24 KAPITEL.

1. Og det skete, at Amalekiterne og [a]Amuloniterne og Lamaniterne, som vare i Amulons Land, og ligeledes i [b]Helams

---

m, se *w* Alma 17 Kap. *n*, se *b* Alma 20 Kap. *o*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *p*, se *f* Mos. 7 Kap. *q*, se *d* Mos. 10 Kap. *r*, se *u* Mos. 23 Kap. *s*, se *c* Mos. 6 Kap. *t*, Alma 24: 1—3, 5, 20. 25: 1, 13. 27: 2, 21, 25. 43: 11. *u*, det mørke Skind blev borttaget. Se *d* 1 Nephi 2 Kap. 2 Nephi 30: 6. 3 Nephi 2: 14—16.

a, se *u* Mos. 23 Kap. *b*, sc *o* Mos. 23 Kap.

Land og i [c]Jerusalems Land, samt i hele Landet rundt omkring, som ikke vare blevne omvendte, og som ikke havde paataget sig Navnet [d]Anti-Nephi-Lehi, bleve opæggede af Amalekiterne og Amuloniterne til Vrede mod deres Brødre.

2. Og deres Had blev saare stort mod dem, saa at de endog begyndte at gjøre Oprør mod deres Konge og vilde ikke, at han skulde være deres Konge, og de grebe til Vaaben mod Anti-Nephi-Lehis Folk.

3. Og Kongen overgav Riget til sin Søn, og han gav ham Navnet Anti-Nephi-Lehi.

4. Og Kongen døde i det samme Aar, som Lamaniterne begyndte at gjøre Forberedelser til Krig mod Guds Folk.

5. Da nu Ammon og hans Brødre og alle de, der vare komne op med ham, saa' Lamaniternes Forberedelser til at udrydde deres Brødre, kom de hen til Midians Land, og der mødte Ammon alle sine Brødre; og derfra kom de til [e]Ismaels Land, for at kunne raadslaa med Lamoni og ligeledes med hans Broder [f]Anti-Nephi-Lehi, om hvad de skulde gjøre for at forsvare sig mod Lamaniterne.

6. Og der fandtes ikke en eneste Sjæl iblandt alt det Folk, der var bleven omvendt til Herren, som vilde gribe til Vaaben mod deres Brødre; nej, de vilde end ikke gjøre nogen Forberedelse til Krig; ja, og deres Konge bød dem ligeledes, at de ikke skulde gjøre det.

7. Og disse ere de Ord, som han sagde til Folket angaaende denne Sag: Mit elskede Folk, jeg takker min Gud, ja, vor store Gud, fordi han i sin Godhed har sendt disse vore Brødre, Nephiterne, til os, for at prædike for os og overbevise os om vore ugudelige Fædres [g]Traditioner.

8. Og se, jeg takker min store Gud, fordi han har givet os en Del af sin Aand til at blødgjøre vore Hjerter, saa at vi ere [h]traadte i Forbindelse med disse vore Brødre, Nephiterne.

9. Og se, jeg takker ogsaa min Gud, fordi vi formedelst denne Forbindelse ere blevne overbeviste om vore Synder og om de mange Mord, som vi have begaaet.

10. Og ligeledes takker jeg min Gud, ja, min store Gud, fordi han har forundt os, at vi kunne omvende os fra disse Ting, og ligeledes fordi han har tilgivet os disse vore mange Synder og Mord, som vi have begaaet, samt borttaget Skylden fra vore Hjerter, formedelst hans Søns Fortjeneste.

11. Og nu, se, mine Brødre, eftersom det var Alt, hvad vi kunde gjøre, — efterdi vi vare de mest fortabte af alle Mennesker, — at omvende os fra alle vore Synder og de mange Mord,

c, se *b* Alma 21 Kap. *d*, se *t* Alma 23 Kap. *e*, se *w* Alma 17 Kap. *f*, se *t* Alma 23 Kap. *g*, se *n* Jakob 7 Kap. *h*, Alma 23: 18.

som vi have begaaet, og faa Gud til at borttage dem fra vore
Hjerter; thi det var Alt, hvad vi kunde gjøre, at omvende os
tilbørligen for Gud, saa at han vilde borttage vor Besmittelse.
12. Nu, mine elskelige Brødre, eftersom Gud har borttaget
vor Besmittelse, og vore Sværd ere blevne blanke, saa lader
os [i]ikke mere besmitte vore Sværd med vore Brødres Blod.
13. Se, jeg siger eder, lader os tilbageholde vore Sværd, saa
at de ikke blive besmittede med vore Brødres Blod; thi der-
som vi atter skulde besmitte vore Sværd, kunde de maaske
ikke mere blive rensede i vor store Guds Søns Blod, hvilket
skal udgydes til [j]Forsoning for vore Synder.
14. Og den store Gud har været os naadig og kundgjort os
dette, paa det vi ikke skulde omkomme; ja, han har forud
kundgjort os disse Ting, fordi han elsker vore Sjæle ligesaa
højt, som han elsker vore Børn; derfor sender han sine Engle
til os i sin Barmhjertighed, paa det at Frelsningsplanen maa
blive kundgjort for os saa vel som for kommende Slægter.
15. O, hvor barmhjertig er ikke vor Gud! Og nu se, efter-
som det har været Alt, hvad vi kunde gjøre, at faa vor [k]Be-
smittelse borttagen fra os, og vore Sværd ere gjorte blanke,
lader os da [l]gjemme dem, saa at de maa holdes blanke som
et Vidnesbyrd for vor Gud paa den yderste Dag, eller paa den
Dag, da vi skulle blive fremstillede for ham for at dømmes,
at vi ikke have besmittet vore Sværd med vore Brødres Blod,
siden han skjænkede os sit Ord og derved gjorde os rene.
16. Og nu, mine Brødre, dersom vore Brødre søge at ud-
rydde os, se, da ville vi gjemme vore Sværd; ja, vi ville endog
nedgrave dem [m]dybt i Jorden, saa at de maa holdes rene til
et Vidnesbyrd paa den yderste Dag, at vi aldrig have brugt
dem; og dersom vore Brødre udrydde os, se, da skulle vi gaa
til vor Gud, og blive frelste.
17. Og nu skete det, at da Kongen havde endt denne Tale,
og alt Folket var forsamlet tilsammen, toge de deres Sværd
og alle de Vaaben, der brugtes til Udgydelse af Menneskets
Blod, og nedgravede dem dybt i Jorden.
18. Og dette gjorde de, fordi de betragtede det som et Vid-
nesbyrd for Gud og ligeledes for Menneskene, at de aldrig mere
vilde bruge Vaaben for at udgyde Menneskers Blod; og dette
gjorde de ved Løfte og Pagt med Gud, at hellere end at ud-
gyde deres Brødres Blod vilde de [n]opofre deres eget Liv; og
hellere end at berøve en Broder Noget vilde de give ham; og
hellere end at tilbringe deres Tid i Lediggang vilde de arbejde
flittigen med deres Hænder.
19. Og saaledes se vi, at da disse Lamaniter vare bragte til

i, Vers 6, 13, 15—19. j, se f 2 Nephi 2 Kap. k, se i. l, Vers 17—19. Alma 25: 14. 26: 32. 53: 10, 11. 56: 6—8. m, se l. n, Vers 16: 21—27.

at tro og til Sandhedens Bekjendelse, bleve de standhaftige og vilde hellere lide [o]indtil Døden, end at begaa Synd; og saaledes se vi, at de nedgravede deres Fredsvaaben, eller de nedgravede Krigsvaabnene for Freds Skyld.

20. Og det skete, at deres Brødre Lamaniterne gjorde Forberedelser til Krig og kom op til Nephis Land i den Hensigt at dræbe Kongen og sætte en Anden i hans Sted, og ligeledes for at udrydde [p]Anti-Nephi-Lehis Folk af Landet.

21. Men da Folket saa', at de kom imod dem, gik de ud for at møde dem og nedkastede sig for dem paa Jorden samt begyndte at paakalde Herrens Navn; og i denne Stilling laa de, da Lamaniterne overfaldt dem og begyndte at dræbe dem med Sværdet.

22. Og saaledes dræbte de et tusinde og fem af dem, uden at møde nogen Modstand; og vi vide, at de ere salige, thi de gik hen at bo hos deres Gud.

23. Og da Lamaniterne nu saa', at deres Brødre ikke vilde fly for Sværdet, ej heller vende sig til højre eller til venstre Side, men at de vilde ligge stille og lade sig ihjelslaa og prisede Gud, endog medens de omkom ved Sværdet;

24. Da Lamaniterne nu saa' dette, holdt de op at dræbe dem; og der var Mange, hvis Hjerter bevægedes til Medlidenhed for disse deres Brødre, som vare faldne ved Sværdet; thi de angrede det, de havde gjort.

25. Og det skete, at de nedkastede deres Krigsvaaben, og de vilde ikke tage dem op igjen; thi de vare slagne af deres Samvittighed for de Mord, de havde begaaet; og de ydmygede sig ligesom deres Brødre, stolende paa deres Barmhjertighed, hvis Arme vare løftede for at dræbe dem.

26. Og det skete, at Flere end det Antal, der var bleven dræbt, forenede sig med Guds Folk paa den Dag; og de, der vare dræbte, vare retfærdige; derfor have vi ingen Aarsag til at tvivle om, at de jo ere salige.

27. Og der blev ikke en eneste ugudelig Mand ihjelslagen iblandt dem; men over et Tusinde bleve bragte til Sandhedens Erkjendelse; saaledes se vi, at Herren virker paa mange Maader for sit Folks Frelse.

28. Og den største Del af Lamaniterne, som dræbte saa mange af deres Brødre, vare Amalekiter og Amuloniter, af hvilke det største Antal tilhørte Nehors [q]Orden.

29. Og der fandtes ingen Amalekiter eller [r]Amuloniter eller Nogen, som tilhørte Nehors [s]Orden, iblandt dem, der forenede sig med Herrens Folk, men de vare virkelige Efterkommere af Laman og Lemuel.

---

o, se n. *p, se t* Alma 23 Kap. *q,* Alma 1: 2—15. *r, se u* Mos. 23 Kap. *s, Alma 1: 2—15.*

30. Og saaledes kunne vi tydelig se, at naar et Folk en Gang er bleven oplyst ved Guds Aand og har faaet stor Kundskab om det, der henhører til Retfærdighed, og derefter henfalder til Synd og Overtrædelse, blive de mere forhærdede, og deres Tilstand bliver saaledes [t]værre, end om de aldrig havde kjendt disse Ting.

---

25 KAPITEL.

1. Og se, nu skete det, at disse Lamaniter bleve mere vrede, fordi de havde ihjelslaaet deres Brødre; derfor svore de Hævn over Nephiterne, og de forsøgte ikke mere den Gang at dræbe [a]Anti-Nephi-Lehis Folk.

2. Men de toge deres Hærskarer og gik over til Grænsen af Zarahemlas Land og overfaldt Folket, som boede i [b]Ammonihahs Land, og [c]ødelagde dem.

3. Og derefter havde de flere Slag med Nephiterne, i hvilke de bleve fordrevne og slagne.

4. Og iblandt de Lamaniter, der bleve dræbte, vare næsten alle Amulons og hans Brødres [d]Efterkommere, hvilke vare Noahs Præster, og de bleve dræbte ved Nephiternes Hænder;

5. Og de Overblevne flygtede ind i den østlige Ørken og anmassede sig Magt og Myndighed over Lamaniterne, og de lode mange af Lamaniterne [e]omkomme ved Ild for deres Tros Skyld;

6. Thi efter at de havde lidt stort Tab og mange Lidelser, begyndte mange af dem at blive opvakte til Hukommelse om de [f]Ord, som Aaron og hans Brødre havde prædiket for dem i deres Land; derfor begyndte de at tvivle paa deres Fædres [g]Traditioner og at tro paa Herren, og at han gav Nephiterne stor Magt; og saaledes bleve mange af dem omvendte i Ørken.

7. Og det begav sig, at disse Anførere, som vare tilbage af Amulons [h]Børn, befalede, at de skulde [i]dræbes, ja, alle dem, der troede paa disse Ting.

8. Og denne Martyrdom foraarsagede, at mange af deres Brødre opvaktes til Vrede, og der begyndte at blive Splid i Ørken; og Lamaniterne begyndte at opsøge og ihjelslaa Amulons og hans Brødres [j]Efterkommere, og de flyede ind i den østlige Ørken.

---

t, Vers 1, 28, 29. Alma 21: 3—11. 23: 14. 47: 36.

a, se *t* Alma 23 Kap. *b*, se *t* Alma 8 Kap. *c*, Alma 16: 2, 3, 9—11. *d*, se *u* Mos. 23 Kap. *e*, se *f* Mos. 17 Kap. *f*, Alma 17—23 Kap. *g*, se *n* Jakob 7 Kap. *h*, se *u* Mos. 23 Kap. *i*, se *f* Mos. 17 Kap. *j*, se *u* Mos. 23 Kap.

9. Og se, de eftersøges af Lamaniterne indtil denne Dag.
Saaledes [k]blev Abinadis Ord opfyldte, som han talede om de
Præsters Sæd, hvilke lod ham lide Døden ved Ild.
10. Thi han sagde til dem: [l]Hvad I gjøre ved mig, skal
være et Forbillede paa det, som skal komme.
11. Og Abinadi var den første, der led [m]Døden ved Ild paa
Grund af hans Tro paa Gud; og dette er, hvad han mente,
at Mange skulde lide Døden ved Ild, [n]ligesom han havde lidt.
12. Og han sagde til Noahs Præster, at deres Sæd skulde
lade Mange lide Døden paa samme Maade, som han blev
dræbt, og at de skulde blive adspredte og ihjelslagne ligesom
Faar uden Hyrde, der jages og dræbes af vilde Dyr; og se,
disse Ord bleve nu bekræftede, thi de bleve fordrevne af Lamaniterne, og de bleve [o]eftersøgte og ihjelslagne.
13. Og det begav sig, at da Lamaniterne saa', at de ikke
kunde faa Magt over Nephiterne, vendte de tilbage igjen til
deres eget Land; og mange af dem kom over og boede i [p]Ismaels Land og i [q]Nephis Land og forenede sig med Guds Folk,
som var [r]Anti-Nephi-Lehis Folk;
14. Og de [s]nedgravede ogsaa deres Krigsvaaben, ligesom deres
Brødre havde gjort, og de begyndte at blive et retfærdigt Folk,
og de vandrede paa Herrens Veje samt kom i Hu at holde
hans Bud og Anordninger;
15. Ja, og de holdt [t]Mose Lov, thi det var nødvendigt, at
de endnu skulde holde den, da den ikke var fuldkommet.
Men uagtet Mose Lov skuede de fremad til Kristi Komme og
betragtede Mose Lov som et Forbillede paa hans Tilkommelse
samt troede, at de skulde holde disse udvortes Skikke indtil
den Tid, da han skulde aabenbares for dem.
16. Dog antoge de ikke, at Saliggjørelse kom ved Mose Lov,
men den tjente til at styrke dem i deres Tro paa Kristus; og
saaledes beholdt de Haab om evig Salighed formedelst Tro,
stolende paa Profetiens Aand, som vidnede om disse tilkommende Ting.
17. Og Ammon og Aaron og Omner og Himni og deres
Brødre glædede sig nu overordentlig over den Fremgang, de
havde haft iblandt Lamaniterne, thi de saa', at Herren havde
hørt deres [u]Bønner, og at han ligeledes havde stadfæstet sit
Ord for dem i enhver Henseende.

---

k, Mos. 17: 15—20. *l*, Mos. 13: 10. *m*, Mos. 17: 13—20. *n*, Vers 5—7. *o*, Vers 8, 9. Mos. 17: 18. *p*, se *w* Alma 17 Kap. *q*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *r*, se *t* Alma 23 Kap. *s*, se *l* Alma 24 Kap. *t*, se *o* 2 Nephi 25 Kap. *u*, se *c* 2 Nephi 32 Kap.

26 KAPITEL.

1. Og disse ere Ammons Ord til hans Brødre: Mine Brødre og mine Medbrødre, se, jeg siger eder, hvor stor Aarsag have vi ikke til at glæde os; thi kunde vi have forventet, da vi [a]rejste fra [b]Zarahemlas Land, at Gud vilde have skjænket os saa store Velsignelser?

2. Og nu spørger jeg, hvilke store Velsignelser har han skjænket os? Kunne I sige det?

3. Se, jeg svarer for eder; thi vore Brødre Lamaniterne vare i Mørket, ja, i den mørkeste Afgrund; men se, hvor [c]mange af dem ere ikke blevne bragte til at skue Guds forunderlige Lys! Og dette er den Velsignelse, som er bleven os skjænket, at vi have været Redskaber i Guds Haand til at udføre dette store Værk.

4. Se, [d]Tusinder af dem glæde sig og ere blevne bragte ind i Guds Faaresti.

5. Se, Marken var moden, og salige ere I, thi I brugte Seglen og høstede af alle Kræfter, ja, hele den ganske Dag arbejdede I; og betragter nu Antallet af eders Neg. De skulle blive indsamlede i Laderne, saa at de ikke fordærves;

6. Ja, de skulle ikke nedslaas af [e]Uvejret paa den yderste Dag; ja, ej heller skulle de blive oprykkede af Hvirvelvindene; men naar Uvejret kommer, skulle de forsamles til deres Sted, saa at Uvejret ikke kan skade dem; ja, ej heller skulle de blive drevne af stærke Vinde, hvor som helst Fjenden behager at [f]føre dem.

7. Men se, de ere i Høstens Herres Hænder, og de ere hans, og han vil [g]oprejse dem paa den yderste Dag.

8. Velsignet være vor Guds Navn! Lader os synge til hans Pris, ja, lader os takke hans hellige Navn, thi han udøver Retfærdighed evindeligen.

9. Thi dersom vi ikke vare komne op fra [h]Zarahemlas Land, vilde disse vore højtelskede Brødre, som have elsket os saa overordentlig, endnu have været [i]fyldt med Had imod os, ja, og de vilde ogsaa have været Fremmede for Gud.

10. Og det skete, da Ammon havde sagt disse Ord, at hans Broder Aaron irettesatte ham, sigende: Ammon, jeg frygter for, at din Glæde forleder dig til Selvros.

11. Men Ammon sagde til ham: Jeg roser mig ikke af min egen Styrke eller af min egen Visdom; men se, min Glæde er fuldkommen, ja, mit Hjerte er fuldt af Glæde, og jeg vil fryde mig i min Gud;

12. Ja, jeg veed, at jeg er Intet; med Hensyn til min egen Styrke er jeg svag; derfor vil jeg ikke rose mig af mig selv, men

---

a, Mos. 28: 9. Alma 17: 6—9. *b*, se *h* Omni 1 Kap. *c*, Alma 23: 8—18.
d, Alma 23: 5. *e*, Hela. 5: 12. 3 Nephi 14: 26, 27. *f*, se *i* 2 Nephi 9 Kap.
g, se *p* Mos. 23 Kap. *h*, se *h* Omni 1 Kap. *i*, se *n* Jakob 7 Kap.

jeg vil rose mig af min Gud, thi i hans Styrke kan jeg gjøre Alt; ja, mange kraftige Undergjerninger have vi gjort i dette Land, for hvilke vi ville prise hans Navn evindelig.

13. Se, hvor mange Tusinder af vore Brødre har han ikke løst fra Helvedes [j]Pine, og de ere bragte til at synge om den forløsende Kjærlighed formedelst hans Ords Kraft, som er i os; have vi derfor ikke stor Grund til at fryde os?

14. Ja, vi have Grund til at prise ham til evig Tid, thi han er den allerhøjeste Gud og har forløst vore Brødre fra [k]Helvedes Lænker.

15. Ja, de vare omgivne af evigt Mørke og Fordærvelse; men se, han har bragt dem ind til sit evige Lys, ja, til evig Salighed; og de ere omgivne af hans mageløse, uendelige Kjærlighed; ja, og vi have været Redskaber i hans Haand til at udføre dette store og forunderlige Værk.

16. Derfor lader os være glade, ja, vi ville glæde os i Herren; ja, vi ville fryde os, thi vor Glæde er fuldkommen; ja, vi ville prise vor Gud til evig Tid. Se, hvo kan glæde sig for meget i Herren? Ja, hvo kan sige for meget om hans store Kraft og hans Barmhjertighed og om hans Langmodighed mod Menneskenes Børn? Se, jeg siger eder, jeg kan end ikke udtrykke den mindste Del af mine Følelser.

17. Hvo kunde have troet, at vor Gud vilde have været saa barmhjertig mod os, at han vilde udfri os af vor forfærdelige, syndige og vanhellige Tilstand?

18. Se, vi fore frem i vor Forbitrelse og med store Trusler for at [l]fordærve hans Kirke.

19. Hvorfor overgav han os da ikke til en gruelig Fordærvelse; ja, hvorfor lod han ikke sin Retfærdigheds Sværd falde paa os og overlod os til [m]evig Fortvivlelse.

20. O, min Sjæl næsten som flyr ved Tanken derom. Se, han udøvede ikke sin Retfærdighed paa os, men i sin store Barmhjertighed har han bragt os over Dødens evige [n]Svælg og Elendighed, ja, til vore Sjæles Frelse.

21. Og nu se, mine Brødre, hvilket naturligt Menneske forstaar disse Ting? Jeg siger eder, der er Ingen uden de Bodfærdige, som fatte disse Ting.

22. Ja, den, som omvender sig og øver sig i Tro og frembringer gode Gjerninger samt [o]beder uden Ophør, ham bliver det forundt at kjende Guds Hemmeligheder; ja, og Saadanne skal det forundes at aabenbare Ting, som aldrig have været aabenbarede; ja, og Saadanne skal det blive givet at bringe mange Tusinde Sjæle til Omvendelse, ligesom det er blevet os forundt at bringe disse vore Brødre til Omvendelse.

23. Erindre I, mine Brødre, at vi sagde til vore Brødre i Zara-

j, se p 2 Nephi 28 Kap. k, se p 2 Nephi 28 Kap. l, Mos. 27: 10, 34.
m, se m Jakob 6 Kap. n, se i 1 Nephi 15 Kap. o, se e 2 Nephi 32 Kap.

emlas Land, at vi skulde gaa op til Nephis Land for at præ-
ike for vore Brødre Lamaniterne, og at de udlo os?
24. Thi de sagde til os: Tro I, at I kunne bringe Lama-
iterne til Kundskab om Sandheden? Tænke I, at I kunne
verbevise Lamaniterne om [p]Urigtigheden af deres Fædres Tra-
litioner, et saa haardnakket Folk, som de ere, hvis Hjerter
ryde sig ved Blodsudgydelse, hvis Dage ere blevne tilbragte
den groveste Ugudelighed, og hvis Veje have været Overtræ-
lerens Veje fra Begyndelsen af? Nu, mine Brødre, I erindre,
t disse vare deres Ord.
25. Og ydermere sagde de: Lader os gribe til Vaaben mod
lem og udrydde dem og deres Ugudelighed af Landet, saa at
le ikke skulle komme over os og ødelægge os.
26. Men se, mine elskelige Brødre, vi kom ind i Ørken, ikke
den Hensigt at ødelægge vore Brødre, men i den Hensigt at
i maaske kunde frelse nogle faa af deres Sjæle.
27. Og da vore Hjerter vare [q]nedtrykte, og vi vare nær ved
t vende tilbage, se, da trøstede Herren os og sagde: Gaar ud
blandt eders Brødre Lamaniterne og bærer eders Lidelser med
Taalmodighed, og jeg vil give eder Fremgang.
28. Og nu se, vi ere komne og have været ude iblandt dem;
vi have været [s]taalmodige i vore Lidelser, og vi have taalt alle
Savn; ja, vi have vandret fra Hus til Hus, fortrøstende os paa
Verdens Barmhjertighed; ikke paa Verdens Barmhjertighed alene,
men paa Guds Barmhjertighed.
29. Vi have gaaet ind i deres Huse og undervist dem, og
vi have undervist dem paa deres Gader; ja, og vi have under-
vist dem paa deres Høje; og vi have ogsaa gaaet ind i deres
Templer og deres [u]Synagoger og undervist dem; vi ere blevne
[v]udkastede og forhaanede og spyttede paa og slaaede paa vore
Kinder, og vi ere blevne stenede samt grebne og bundne med
[w]stærke Reb og kastede i Fængsel; men formedelst Guds Kraft
og Visdom ere vi blevne befriede igjen;
30. Og vi have lidt allehaande Lidelser, og alt dette, for at
vi maaske kunde blive et Middel til at frelse nogle Sjæle; og
vi antoge, at vor Glæde vilde blive fuldkommen, dersom vi
kunde blive et Middel til at [x]frelse nogle faa.
31. Og nu se, vi kunne se og beskue Frugterne af vort Ar-
bejde, og ere de faa? Jeg siger eder, nej, de ere [y]mange; ja,
og vi kunne vidne om deres Oprigtighed, paa Grund af deres
Kjærlighed til deres Brødre og ligeledes til os;
32. Thi se, de ville hellere [z]opofre deres Liv end berøve

p, se *n* Jakob 7 Kap. *q*, Alma 17:9—12. *r*, Vers 28. Alma 17:11. *s*, se *r*.
, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *u*, se *u* Alma 16 Kap. *v*, Alma 20:29, 30. 21:11.
w, Alma 20:29, 30. *x*, Vers 26. *y*, Alma 23:8—13. 26:4. *z*, Alma 24:20—24.

deres Fjender Livet, og de have [aa]nedgravet deres Krigsvaaben dybt i Jorden, paa Grund af deres Kjærlighed til deres Brødre.

33. Og se, nu spørger jeg eder: Har der været saa stor Kjærlighed i hele Landet? Se, jeg siger eder, nej, ikke en Gang iblandt Nephiterne.

34. Thi se, de ville gribe til Vaaben mod deres Brødre; de ville ikke lade sig dræbe. Men [bb]hvor mange af disse have ikke opofret deres Liv, og vi vide, at de ere gaaede hen til deres Gud, paa Grund af deres Kjærlighed og formedelst deres Had til Synd.

35. Og have vi nu ikke Aarsag til at fryde os? Jo, jeg siger eder, aldrig havde noget Menneske siden Verdens Begyndelse saa stor Aarsag til at glæde sig som vi; ja, jeg er endog henrykt i min Glæde til at berømme mig i min Gud; thi han har al Magt, al Visdom og al Forstand; han fatter [cc]alle Ting, og han er et barmhjertigt Væsen, ja, til Frelse for dem, som ville omvende sig og tro paa hans Navn.

36. Dersom nu dette er at rose sig, saa vil jeg rose mig saaledes, thi dette er mit Liv og mit Lys, min Glæde og min Salighed og min Forløsning fra evig Elendighed. Ja, velsignet være min Guds Navn, som har ihukommet dette Folk, som er en [dd]Gren af Israels Træ, der har været [ee]borte fra sin Stamme i et fremmed Land; ja, jeg siger, velsignet være min Guds Navn, som har ihukommet os [ff]Vandrere i et fremmed Land.

37. Nu, mine Brødre, vi se, at Gud ihukommer alle Folk, i hvilket som helst Land de end befinde sig; ja, han tæller sit Folk, og hans inderlige Barmhjertighed udstrækker sig til hele Jorden. Og dette er min Glæde og min store Taksigelse; ja, jeg vil takke min Gud til evig Tid. Amen.

---

27 KAPITEL.

1. Og det begav sig, at da Lamaniterne, som førte Krig imod Nephiterne, erfarede, efter deres [a]mange Forsøg paa at udrydde dem, at det var forgjæves at søge deres Ødelæggelse, vendte de tilbage igjen til [b]Nephis Land.

2. Og det skete, at Amalekiterne vare saare forbitrede over deres Tab. Og da de saa', at de ikke kunde tilfredsstille deres Hævn paa Nephiterne, begyndte de at opægge Folket til Vrede imod deres Brødre [c]Anti-Nephi-Lehis Folk; derfor begyndte de igjen at udrydde dem.

3. Og dette Folk nægtede nu atter at gribe til Vaaben, og de lode sig dræbe efter deres Fjenders Villie.

---

aa, se *l* Alma 24 Kap. *bb*, Alma 24 : 22. *cc*, se *r* 2 Nephi 9 Kap. *dd*, se *b* Jakob 5 Kap. *ee*, Jakob 5 : 25, 40, 43—45. *ff*, Jakob 7: 26.

a, *Alma 25: 2, 3.* *b*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *c*, se *t* Alma 23 Kap.

4. Og da Ammon og hans Brødre saa' denne Ødelæggelse iblandt dem, som de elskede saa inderligt, og som havde elsket dem igjen saa højt, — thi de havde behandlet dem, som om de vare Engle, sendte fra Gud, for at frelse dem fra evig Fordærvelse, — derfor, da Ammon og hans Brødre saa' denne store Ødelæggelse, bleve de rørte af Medlidenhed, og de sagde til Kongen:

5. Lader os samle dette Herrens Folk tilsammen, og lader os gaa ned til [d]Zarahemlas Land til vore Brødre Nephiterne, samt fly ud af vore Fjenders Hænder, saa at vi ikke skulle vorde ødelagte.

6. Men Kongen sagde til dem: Se, Nephiterne ville ødelægge os, paa Grund af de mange Mord og Synder, som vi have udøvet imod dem.

7. Og Ammon sagde: Jeg vil gaa og adspørge Herren, og dersom han siger, at vi skulle gaa ned til vore Brødre, ville I da gaa?

8. Og Kongen sagde til ham: Ja, dersom Herren siger til os: Gaar, da ville vi gaa ned til vore Brødre, og vi ville være deres Slaver, indtil vi have erstattet dem de mange Mord og Synder, som vi have udøvet imod dem.

9. Men Ammon sagde til ham: Det strider mod vore Brødres Lov, som blev given af min Fader, at der skulde være [e]nogen Slave iblandt dem; derfor lader os gaa ned og forlade os paa vore Brødres Barmhjertighed.

10. Men Kongen sagde til ham: [f]Adspørg Herren, og dersom han siger til os: Gaar, da ville vi gaa, ellers ville vi omkomme i Landet.

11. Og det skete, at Ammon gik og adspurgte Herren, og Herren sagde til ham:

12. Bring dette Folk ud af dette Land, saa at de ikke omkomme; thi Satan har stærkt fat paa Amalekiternes Hjerter, [g]som opægge Lamaniterne til Vrede imod deres Brødre, for at dræbe dem; derfor drag ud af dette Land, og saligt er dette Folk i denne Slægt, thi jeg vil bevare dem.

13. Og det begav sig, at Ammon gik og fortalte Kongen alle de Ord, som Herren havde [h]talet til ham.

14. Og de samlede alt deres Folk tilsammen, ja, alt Herrens Folk, og samlede ligeledes alle deres Flokke og Hjorde, og de vandrede ud af Landet og kom ind i Ørken, som adskilte Nephis Land fra Zarahemlas Land, samt kom nær til Landets Grænser.

15. Og det skete, at Ammon sagde til dem: Se, jeg og mine Brødre ville gaa ind i Zarahemlas Land, og I skulle forblive her, indtil vi komme tilbage; og vi ville prøve vore Brødres Hjerter, om de ville, at I skulle komme ind i deres Land.

d, se *h* Omni 1 Kap. *e*, Mos. 29: 32, 38, 40. *f*, Vers 11. *g*, Vers 2, 3. *h*, Vers 12.

16. Og det skete, at da Ammon gik ind i Landet, mødte han og hans Brødre Alma paa det føromtalte [i]Sted, og se, dette var et glædeligt Møde.

17. Og Ammons Glæde var saa stor, at han var fyldt dermed; ja, han blev saa overvældet af sin Guds Glæde, at han endog blev udmattet, og han faldt [j]atter til Jorden.

18. Nu, var ikke dette en overordentlig Glæde? Se, dette er en Glæde, som Ingen faar uden den, der med oprigtig Angergivenhed og Ydmyghed søger efter Salighed.

19. Og Almas Glæde over at møde sine Brødre var i Sandhed stor, og ligeledes Aarons, Omners og Himnis Glæde; men se, deres Glæde udtømte ikke deres Kræfter.

20. Og nu skete det, at Alma ledsagede sine Brødre tilbage til [k]Zarahemlas Land, ja, til hans eget [l]Hus. Og de gik og fortalte [m]Overdommeren Alt, hvad der var hændet dem i [n]Nephis Land, iblandt deres Brødre Lamaniterne.

21. Og det skete, at Overdommeren sendte en Bekjendtgjørelse ud over det ganske Land, begjærende Folkets [o]Stemme om at indlade deres Brødre, som vare [p]Anti-Nephi-Lehis Folk.

22. Og det skete, at Folkets Stemme kom, sigende: Se, vi ville overgive [q]Jershons Land, som er mod Østen ved Havet og grænser til [r]Overflødighedens Land og er paa den sydlige Side af Overflødighedens Land; og Jershon er det Land, som vi ville overgive vore Brødre til et Arveland.

23. Og se, vi ville stille vore Hære mellem Jershons Land og Nephis Land, saa at vi kunne beskytte vore Brødre i Jershons Land; og dette gjøre vi for vore Brødre paa Grund af deres Frygt for, at de, ved at gribe til Vaaben imod deres Brødre, skulde begaa Synd; og denne store Frygt kom formedelst deres oprigtige Anger over deres mange Mord og store Ugudelighed.

24. Og nu se, dette ville vi gjøre mod vore Brødre, saa at de maa kunne besidde Jershons Land; og vi ville beskytte dem mod deres Fjender med vore Hære, paa det [s]Vilkaar, at de ville give os en Del af deres Forraad til at hjælpe os, saa at vi maa kunne underholde vore Hære.

25. Og det skete, at da nu Ammon havde hørt dette, vendte han tilligemed Alma tilbage til [t]Anti-Nephi-Lehis Folk i Ørken, hvor de havde opslaaet deres Telte, og kundgjorde dem alle disse Ting. Og Alma fortalte dem ogsaa om sin samt Ammons og Aarons og hans Brødres [u]Omvendelse.

---

i, Alma 17: 1—4. *j*, Alma 19: 14, 17. *k*, se *h* Omni 1 Kap. *l*, Alma 15: 18. *m*, Alma 4: 16—18. *n*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *o*, se *e* Mos. 29 Kap. *p*, se *t* Alma 23 Kap. *q*, Vers 23, 24, 26. Alma 28: 1, 8. 30: 1, 19. 31: 3. 35: 1, 2, 6, 8, 13, 14. 43: 4, 15, 18, 22, 25. *r*, se *kk* Alma 22 Kap. *s*, Alma 43: 13. *t*, se *t* Alma 23 Kap. *u*, Mos. 27: 10—17.

26. Og dette foraarsagede stor Glæde iblandt dem. Og de gik ind i [v]Jershons Land og toge det i Besiddelse; og de bleve af Nephiterne kaldte Ammons Folk; derfor bleve de altid derefter benævnede med dette Navn.

27. Og de vare iblandt Nephis Folk og regnedes iblandt det Folk, som tilhørte Guds Kirke. Og de udmærkede sig ved deres Nidkjærhed mod Gud og ligeledes mod Menneskene; thi de vare fuldkommen ærlige og oprigtige i alle Ting, og de vare standhaftige i Troen paa Kristus, ja, [w]indtil Enden.

28. Og de betragtede Udgydelsen af deres Brødres Blod med den største Afsky, og de kunde aldrig formaas til at gribe til Vaaben mod deres Brødre; og de betragtede aldrig Døden med den mindste Skræk, paa Grund af deres Haab og Anskuelser om Kristus og [x]Opstandelsen. Altsaa var Døden opslugt for dem ved Kristi [y]Sejr over den;

29. Derfor vilde de hellere lide [z]Døden paa den haardeste og smerteligste Maade, som deres Brødre kunde tilføje dem, end at tage Sværdet eller Sablen, for at dræbe dem.

30. Og saaledes vare de et nidkjært og elsket Folk, et af Herren meget velsignet Folk.

---

28 KAPITEL.

1. Og nu skete det, efter at [a]Ammons Folk havde nedsat sig i [b]Jershons Land, og Kirken var bleven oprettet der, og Nephiternes Hære vare satte rundt omkring Jershons Land, ja, paa alle Grænserne rundt omkring [c]Zarahemlas Land, at Lamaniternes Hære fulgte efter deres Brødre i Ørken.

2. Og der stod et frygteligt Slag, ja, et saadant Slag, som aldrig før havde fundet Sted iblandt alt Folket i Landet, siden Lehi forlod [d]Jerusalem; ja, og Titusinder af Lamaniterne bleve dræbte eller adspredte.

3. Og der var ligeledes et frygteligt Blodbad iblandt Nephis Folk; ikke desmindre bleve Lamaniterne fordrevne og adspredte, og Nephis Folk vendte tilbage igjen til deres Land.

4. Og paa denne Tid hørtes der en stor Jammer og Klage overalt i Landet iblandt alt Nephis Folk;

---

v, se *q*. *w*, se *l* Alma 23 Kap. *x*, se *d* 2 Nephi 11 Kap. *y*, se *h* Mos. 16 Kap. *z*, Alma 24: 20—28. 27: 3.

a, Alma 27: 26. *b*, se *q* Alma 27 Kap. *c*, se *h* Omni 1 Kap. *d*, 1 Nephi 2: 2, 8.

5. Ja, Skriget af Enker, som sørgede for deres Mænd, og af Fædre, der sørgede for deres Sønner, og af Datteren, som sørgede for Broderen, og af Broderen, der sørgede for Faderen; og saaledes hørtes Jammerskriget iblandt dem alle; de sørgede for deres Slægtninge, der vare blevne dræbte.

6. Og dette var visselig en Sorgens Dag, ja, en Alvorstid, og man [e]fastede og bad meget.

7. Og saaledes ender det femtende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

8. Og dette er Beretningen om Ammon og hans Brødre, deres Rejser i Nephis Land, deres Lidelser i Landet, deres Sorger og deres Besværligheder samt deres [f]ubeskrivelige Glæde og deres Brødres Modtagelse og Sikkerhed i [g]Jershons Land. Og nu maa Herren, alle Menneskers Forløser, velsigne deres Sjæle til evig Tid.

9. Og dette er Beretningen om Krigene og Stridighederne iblandt Nephiterne, og ligeledes Krigene mellem Nephiterne og Lamaniterne; og det femtende Aar af Dommernes Regjering er forbi.

10. Og [h]fra det første til det femtende Aar have mange Tusinder mistet Livet; ja, i dette Tidsrum skete der en skrækkelig Blodsudgydelse;

11. Og mange Tusinders Legemer ere nedlagte i Jorden, medens ogsaa mange Tusinders Legemer [i]muldre i Dynger ovenpaa Jorden; og mange Tusinder sørge over Tabet af deres Slægtninge, fordi de have Aarsag til at befrygte, at de, efter Herrens Løfter, ere overgivne til en evig Elendigheds Tilstand.

12. Medens mange Tusinder Andre visselig sørge over Tabet af deres Slægtninge, glæde og fryde de sig dog i Haabet og ligeledes i Kundskaben om, at de, ifølge Herrens Løfte, skulle oprejses for at dvæle hos Guds højre Haand i en Tilstand af evigvarende Lyksalighed.

13. Og saaledes se vi, hvor stor Menneskenes Ulighed er, paa Grund af Synd og Overtrædelse og Djævelens Magt, der kommer ved de listige Anslag, som han har lagt, for at besnære Menneskenes Hjerter.

14. Og saaledes se vi, hvor saare nødvendigt det er for Menneskene at [j]arbejde med Flid i Herrens Vingaard, og saaledes se vi den store Aarsag til Sorg og ligeledes til Glæde: Sorg over Død og Fordærvelse iblandt Menneskene, og Glæde over Kristi Lys til Liv.

---

e, se *t* Mos. 27 Kap. *f*, Alma 26 Kap. 27: 16—19. *g*, se *q* Alma 27 Kap.
h, *Alma* 1—28 Kap. *i*, Alma 16: 11. *j*, Jakob 5 Kap.

29 KAPITEL.

1. O, at jeg var en Engel og kunde faa mit Hjertes Ønske opfyldt, saa at jeg kunde gaa ud og tale med Guds Basun med en Røst, der kunde bringe Jorden til at skjælve, og raabe Omvendelse til alle Folk;

2. Ja, jeg vilde forkynde Omvendelse og Forløsningsplanen til alle Sjæle ligesom med en Tordenrøst, at de skulde omvende sig og komme til vor Gud, at der ikke mere skulde være nogen Sorg paa al Jordens Kreds.

3. Men se, jeg er et Menneske, og jeg synder i mit Ønske, thi jeg burde være tilfreds med det, Herren har tildelt mig.

4. Jeg burde ikke i mine Ønsker rokke en retfærdig Guds faste Beslutning; thi jeg veed, at han giver Menneskene efter deres Ønske, det være til Død eller Liv; ja, jeg veed, at han beskikker Menneskene deres Del efter deres Villie, den være til Frelse eller til Fordærvelse.

5. Ja, jeg veed, at Godt og Ondt er fremstillet for alle Mennesker; og den, der ikke [a]kjender Godt fra Ondt, er uden Skyld; men den, som [b]kjender Godt og Ondt, ham gives efter hans Ønsker, enten han ønsker Godt eller Ondt, Liv eller Død, Glæde eller Samvittighedsnag.

6. Og nu, eftersom jeg veed dette, hvorfor skulde jeg ønske mere end at udføre det Værk, hvortil jeg er bleven kaldet?

7. Hvorfor skulde jeg [c]ønske, at jeg var en Engel, for at kunne tale til alle Jordens Ender?

8. Thi se, Herren forunder ethvert Folk at blive undervist om hans Ord af dem, som tilhøre deres eget Folk og Tungemaal, ja, [d]alt det, som han i sin Visdom anser tjenligt for dem at have; derfor se vi, at Herren raadslaar i Visdom, i Overensstemmelse med det, som er retfærdigt og sandt.

9. Jeg kjender, hvad Herren har befalet mig, og jeg glæder mig over det. Jeg glæder mig [e]ikke over mig selv, men jeg glæder mig over det, som Herren har befalet mig; ja, min Glæde er, at jeg maaske kan blive et Redskab i Guds Haand til at bringe nogle Sjæle til Omvendelse, og dette er min Glæde.

10. Og se, naar jeg ser mange af mine Brødre oprigtigt angerfulde og komme til Herren deres Gud, da er min Sjæl fuld af Glæde; da erindrer jeg, hvad Herren har gjort [f]for mig; ja, at han har hørt min Bøn; ja, da erindrer jeg hans Barmhjertigheds Arm, som han udrakte mod mig;

11. Ja, jeg erindrer ogsaa mine Fædres Fangenskab; thi jeg veed visseligen, at Herren udfriede dem af Trældom og derved

---

a, se 1 Mos. 3 Kap. *b*, se 2 Nephi 2 Kap. *c*, Vers 1. *d*, Alma 12: 9—11. *e*, Alma 26: 12. *f*, Mos. 27: 11—31.

oprettede sin Kirke; ja, Gud Herren, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, udfriede dem af Trældom;

12. Ja, jeg har altid erindret mine Fædres Fangenskab; og den samme Gud, som udfriede dem af Ægypternes Hænder, [g]udfriede dem af Trældom;

13. Og den samme Gud oprettede sin Kirke iblandt dem; og den samme Gud har kaldet mig med et [h]helligt Kald til at prædike Ordet for dette Folk, og har givet mig stor Fremgang, hvorover min Glæde er fuldkommen.

14. Men jeg glæder mig ikke over min egen Fremgang alene, men min Glæde er mere fuldkommen paa Grund af [i]mine Brødres Fremgang, som have været i [j]Nephis Land.

15. Se, de have arbejdet overordentlig og have frembragt megen Frugt, og hvor stor skal ikke deres Belønning blive.

16. Og naar jeg nu tænker paa disse mine Brødres Fremgang, da er min Sjæl henrykt, ja, som om den var ude af Legemet, saa stor er min Glæde.

17. Og nu maa Gud forunde disse mine Brødre at sidde ned i Guds Rige; ja, og ligeledes alle dem, der ere Frugten af deres Arbejde, saa at de ikke mere skulle gaa ud, men at de maa prise ham til evig Tid. Og Gud give, at det maa ske ifølge mine Ord, ligesom jeg har talet. Amen.

---

30 KAPITEL.

1. Se, nu skete det, at der blev Fred i Landet, efter at [a]Ammons Folk havde nedsat sig i [b]Jershons Land, og Lamaniterne vare [c]uddrevne af Landet, og deres Døde vare blevne begravne af Landets Folk.

2. Og deres Døde bleve ikke talte, saa [d]stort var deres Antal, ej heller bleve Nephiternes Døde talte; men det skete, efter at de havde begravet deres Døde, og ligeledes efter [e]Faste- og Sørge- og Bededagene, at der i det sextende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk begyndte at blive varig Fred overalt i Landet.

3. Og Folket bestræbte sig for at holde Herrens Bud, i at iagttage omhyggeligt Guds Anordninger efter [f]Mose Lov; thi det blev lært dem, at de skulde holde Mose Lov, indtil den blev fuldkommet.

4. Og saaledes havde Folket ingen Urolighed i hele det sextende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

---

g, Mos. 24: 16—22. *h*, Alma 5: 8. *i*, Alma 17: 8. *j*, se *b* 2 Nephi 5 Kap.

a, Alma 27: 26. *b*, se *q* Alma 27 Kap. *c*, Alma 28: 2, 3. *d*, se *c*.
e, se *t* Mos. 27 Kap. *f*, se *o* 2 Nephi 25 Kap.

5. Ogsaa i det syttende Aar af Dommernes Regjering var der bestandig Fred.

6. Men det skete i Slutningen af det syttende Aar, at der kom en Mand ind i Zarahemlas Land, og han var en Anti-Krist, thi han begyndte at prædike for Folket imod Profetierne, som havde været talede af Profeterne angaaende Kristi Komme.

7. Og der fandtes ingen [g]Lov imod et Menneskes Tro, thi det var aldeles stridende mod Guds Bud, at der skulde være nogen Lov, som gjorde Menneskenes Rettigheder ulige.

8. Thi saa sige Skrifterne: [h]Vælger paa denne Dag, hvem I ville tjene.

9. Og dersom nu et Menneske ønskede at tjene Gud, da kunde han gjøre det, eller rettere, dersom han troede paa Gud, saa havde han Rettighed til at tjene ham; men dersom han ikke troede paa ham, var der ingen Lov, som kunde straffe ham derfor.

10. Men dersom han myrdede, blev han straffet med Døden; og dersom han røvede, blev han ogsaa straffet; og dersom han stjal, blev han ligeledes straffet; og dersom han bedrev Hor, blev han ogsaa straffet; ja, for alle disse Ugudeligheder bleve de straffede;

11. Thi der fandtes en Lov, der bestemte, at Menneskene skulde dømmes efter deres Overtrædelser. Men der var [i]ingen Lov imod et Menneskes Tro; derfor blev et Menneske alene straffet for det Onde, han havde begaaet; altsaa havde Alle [j]lige Rettigheder.

12. Og denne Anti-Krist, hvis Navn var Korihor, begyndte at prædike for Folket, at der ingen Kristus skulde komme, og han kunde ikke straffes derfor ved Loven. Og han prædikede, sigende:

13. O, I, der ere bundne under et daarligt og frugtesløst Haab, hvorfor bebyrde I eder med saadanne taabelige Ting? Hvorfor forvente I en Kristus? Thi intet Menneske kan vide Noget om det, der skal ske.

14. Se, det, som I kalde Profetier, hvilke I sige ere nedarvede fra hellige Profeter, er eders Fædres daarlige Traditioner.

15. Hvorledes vide I, at de ere sande? Se, I kunne ikke vide det, som I ikke se; derfor kunne I ikke vide, at der skal komme en Kristus.

16. I se fremad og sige, at I beskue eders Synders Forladelse. Men se, dette er Følgen af et forvirret Sind; og denne Forvirring i eders Sind kommer paa Grund af eders Fædres Traditioner, hvilke lede eder til at tro paa Ting, der ikke ere sande.

17. Og meget andet Saadant sagde han til dem, sigende dem,

---

g, Vers 9, 11. h, Josva 24: 15. i, Vers 7, 9. j, Vers 7. Mos. 27: 3. 29: 32.

at der ingen Forsoning kunde ske for Menneskenes Synder, men det gik ethvert Menneske i dette Liv i Forhold til hans Virken; derfor forfremmedes ethvert Menneske ifølge sine Naturgaver, og hvert Menneske sejrede i Forhold til sin Styrke, og hvad som helst, et Menneske gjorde, var ingen Forbrydelse.

18. Og saaledes prædikede han for dem og vildledte mange Hjerter samt fik dem til at opløfte deres Hoveder i deres Ugudelighed; ja, han forførte mange Kvinder og ligeledes mange Mænd til at bedrive Hor, sigende dem, at naar et Menneske først var død, saa var Alt forbi.

19. Og denne Mand gik ogsaa over til [k]Jershons Land for at prædike disse Ting iblandt [l]Ammons Folk, som en Gang tilhørte Lamaniterne.

20. Men se, de vare klogere end mange af Nephiterne; thi de toge ham og bandt ham samt bragte ham for Ammon, som var [m]Ypperstepræst over dette Folk.

21. Og det skete, at han lod ham føre ud af Landet. Og han kom over i [n]Gideons Land og begyndte ogsaa der at prædike for Folket; men her havde han ikke megen Fremgang, thi han blev tagen og bunden samt ført frem for [o]Ypperstepræsten og ligeledes for den øverste Dommer i Landet.

22. Og det skete, at Ypperstepræsten sagde til ham: Hvorfor gaar du omkring og forvender Herrens Veje? Hvorfor lærer du dette Folk, at der ingen Kristus skal komme, og forstyrrer derved deres Glæder? Hvorfor taler du imod alle de hellige Profeters Profetier?

23. Og Ypperstepræstens Navn var Giddonah. Og Korihor sagde til ham: Fordi jeg ikke lærer eders Fædres daarlige Traditioner, og fordi jeg ikke lærer dette Folk at underkaste sig de daarlige Anordninger og Skikke, som ere foreskrevne af fordums Præster, for at faa Magt og Myndighed over dem, for at holde dem i Uvidenhed, saa at de ikke skulle opløfte deres Hoveder, men blive undertrykte efter dine Ord.

24. I sige, at dette Folk er et frit Folk. Se, jeg siger, de ere i Trældom. I sige, at disse gamle Profetier ere sande. Se, jeg siger, at I vide ikke, at de ere sande.

25. I sige, at dette Folk er et syndigt og et faldent Folk, paa Grund af en Stamfaders Overtrædelse. Se, jeg siger, at et Barn har ingen Skyld formedelst sine Forældre.

26. Og I sige ogsaa, at Kristus skal komme. Men se, jeg siger, at I vide ikke, at der skal komme en Kristus. Og I sige ligeledes, at han skal blive dræbt for Verdens Synder.

27. Og saaledes vildlede I dette Folk efter eders Fædres

---

k, se *g* Alma 27 Kap. *l*, Alma 27: 26. *m*, se *g* Mos. 26 Kap. *n*, se *m*. *Alma 2 Kap.* *o*, se *g* Mos. 26 Kap.

daarlige Traditioner og efter eders egne Ønsker; og I holde dem ligesom i Trældom, for at I kunne fraadse med Frugten af deres Hænders Arbejde, saa at de ikke tør se op med Frimodighed og ikke tør nyde deres Rettigheder og Friheder.

28. Ja, de tør ikke gjøre Brug af det, som de eje, af Frygt for at fornærme Præsterne, som undertrykke dem efter Ønske, og som ved deres Traditioner og deres Drømme og deres Luner og deres Syner og deres foregivne Hemmeligheder have bragt dem til at tro, at dersom de ikke gjøre efter deres Ord, ville de fornærme et ukjendt Væsen, som Præsterne sige er Gud, et Væsen, som aldrig har været set eller kjendt, og som aldrig har været eller nogensinde vil blive til.

29. Da nu Ypperstepræsten og Overdommeren fornam hans Hjertes Haardhed; ja, da de saa', at han endog vilde bespotte Gud, vilde de ikke svare ham paa hans Ord, men de lode ham binde og overgave ham i Tjenernes Hænder samt sendte ham til [p]Zarahemlas Land, for at han kunde fremstilles for Alma og Overdommeren, som var Statholder over hele Landet.

30. Og det begav sig, at da han var bragt for Alma og Overdommeren, opførte han sig [q]ligesom i Gideons Land; ja, han drev det til Gudsbespottelse.

31. Og han ophøjede sig for Alma med store, opblæste Ord og talede [r]haanligt om Præsterne og Lærerne samt beskyldte dem for, at de vildledte Folket efter deres Fædres daarlige Traditioner for at fylde sig ved Folkets Arbejde.

32. Og Alma sagde til ham: Du veed, at vi ikke fylde os ved dette Folks Arbejde; thi se, jeg har arbejdet med [s]mine egne Hænder for min Underholdning, lige fra Begyndelsen af Dommernes Regjering indtil nu, uagtet mine mange Rejser rundt omkring i Landet for at forkynde Guds Ord for mit Folk.

33. Og uagtet det meget Arbejde, jeg har udrettet i Kirken, har jeg aldrig erholdt saa meget som een [t]Senine for mit Arbejde; ej heller har nogen af mine Brødre [u]uden paa Dommersædet; og da have vi ikkun faaet Betaling for vor Tid overensstemmende med Loven.

34. Og dersom vi ikke faa Noget for vort Arbejde i Kirken, hvad anden Fordel have vi da af at arbejde i Kirken, end at kundgjøre Sandheden, saa at vi maa kunne fryde os over vore Brødres Glæde?

35. Hvorfor siger du da, at vi prædike for Folket [v]for Vindings Skyld, naar du selv veed, at vi ikke erholde nogen Vinding?

---

p, se *h* Omni 1 Kap. *q*, Vers 23—28. *r*, se *c* Mos. 6 Kap. *s*, Mos. 18: 24. 27: 5. *t*, se *c* Alma 11 Kap. *u*, Alma 11: 1, 3, 20. *v*, Vers 27.

Og tror du nu, at vi bedrage dette Folk, og at dette foraarsager saa stor Glæde i deres Hjerter?
36. Og Korihor svarede ham: Ja.
37. Da sagde Alma til ham: Tror du, at der er en Gud?
38. Og han svarede: [w]Nej.
39. Og Alma sagde til ham: Vil du atter fornægte, at der er en Gud, og ligeledes fornægte Kristus? Thi se, jeg siger dig, at jeg veed, der er en Gud, og ligeledes, at Kristus skal komme.
40. Og nu, hvad Bevis har du for, at der er ingen Gud, eller at Kristus ikke kommer? Jeg siger dig, at du har Intet uden [x]dine Ord alene.
41. Men se, jeg har alle Ting til Vidnesbyrd om, at disse Ting ere sande; og ligeledes har du alle Ting til Vidnesbyrd for dig, at de ere sande, og vil du fornægte dem? Tror du, at disse Ting ere sande?
42. Se, jeg veed, at du tror, men du er besat af en løgnagtig Aand, og du har bortstødt Guds Aand, saa at den intet Rum kan have i dig; men Djævelen har Magt over dig, og han leder dig og søger ved sine listige Anslag at fordærve Guds Børn.
43. Og nu sagde Korihor til Alma: Dersom du vil vise mig et [y]Tegn, saa at jeg kan blive overbevist om, at der er en Gud, ja, vise mig, at han har Magt, da vil jeg blive overbevist om Sandheden af dine Ord.
44. Men Alma sagde til ham: Du har faaet Tegn nok; vil du friste din Gud? Vil du sige: Vis mig et Tegn, naar du har alle disse dine Brødres og ligeledes alle de hellige Profeters Vidnesbyrd? Du har [z]Skrifterne for dig, ja, Alt udviser, at der er en Gud; ja, selve Jorden og alle Ting, som ere paa den, og [aa]dens Bevægelse, og ligeledes alle Planeterne, hvilke bevæge sig i deres stadige Gang, vidne, at der er en allerhøjeste Skaber;
45. Og dog gaar du omkring og vildleder dette Folks Hjerter, vidnende for dem, at der er ingen Gud? Vil du endnu fornægte Gud imod alle disse Vidner? Og han sagde: Ja, jeg vil fornægte ham, medmindre du [bb]viser mig et Tegn.
46. Og nu skete det, at Alma sagde til ham: Se, jeg er bedrøvet over dit Hjertes Haardhed; ja, at du endnu vil modstaa Sandhedens Aand, saa at din Sjæl bliver fordærvet.
47. Men se, det er bedre, at din Sjæl fortabes, end at du ved dine løgnagtige og smigrende Ord skulde være et Redskab til at lede mange Sjæle til Fordærvelse; derfor, dersom du atter fornægter ham, se, da skal Gud slaa dig, saa at du skal vorde

w, Vers 28, 29, 48. *x*, Vers 28. *y*, Vers 45, 48, 49, 50. *z*, Kopier fra *Metalplader. Alma 68*: 12. *aa*, Hela. 12: 11—15. *bb*, se *y*.

[cc]stum, og du skal aldrig mere aabne din Mund for at bedrage dette Folk.

48. Og Korihor sagde nu til ham: Jeg fornægter ikke en Guds Tilværelse, men jeg tror ikke, at der er en Gud; og jeg siger ogsaa, at du ikke veed, at der er en Gud; og hvis du ikke [dd]viser mig et Tegn, vil jeg ikke tro.

49. Og Alma sagde til ham: Dette vil jeg give dig til et Tegn, at du skal blive stum ifølge mine Ord; og jeg siger i Guds Navn: Du skal blive stum, saa at du ikke [ee]mere skal kunne tale.

50. Og da nu Alma havde sagt disse Ord, blev Korihor stum, saa at han ifølge Almas Ord, ikke kunde ytre sig.

51. Og da nu Overdommeren saa' dette, rakte han sin Haand ud og skrev til Korihor, sigende: Er du overbevist om Guds Magt? Paa hvem begjærede du, at Alma skulde vise sit Tegn? Vilde du, at han skulde plage Andre for at vise dig et Tegn? Se, han har vist dig et Tegn, og vil du endnu gjøre Modsigelse?

52. Og Korihor fremrakte sin Haand og skrev, sigende: Jeg veed, at jeg er stum, thi jeg kan ikke tale; og jeg veed, at Intet uden Guds Kraft kunde bringe dette over mig, og jeg [ff]vidste ogsaa, at der var en Gud til.

53. Men se, Djævelen har bedraget mig; thi han [gg]viste sig for mig i en Engels Skikkelse og sagde til mig: Gaa og bring dette Folk tilbage, thi de ere alle farne vild efter en ukjendt Gud. Og han sagde til mig: Der er ingen Gud; ja, han lærte mig, hvad jeg skulde sige. Og jeg har lært Folket hans Ord, og jeg lærte dem disse, fordi de vare behagelige for det kjødelige Sind; og jeg lærte dem, indtil jeg havde stor Fremgang, ja, saa stor, at jeg virkelig troede, at de vare sande; og af denne Aarsag modstod jeg Sandheden, indtil jeg bragte denne store Forbandelse over mig.

54. Og da han havde sagt dette, bønfaldt han Alma om at bede til Gud, at [hh]Forbandelsen maatte borttages fra ham.

55. Men Alma sagde til ham: Dersom denne Forbandelse blev borttaget fra dig, vilde du atter forlede dette Folks Hjerter; derfor skal det ske dig efter Herrens Villie.

56. Og det skete, at Forbandelsen blev ikke borttagen fra Korihor; men han blev udkastet og gik omkring fra Hus til Hus og [ii]tiggede sin Føde.

57. Og Kundskaben om, hvad der var hændt Korihor, blev strax kundgjort over hele Landet; ja, Kundgjørelsen blev sendt ud af Overdommeren til alt Folket i Landet, forkyndende dem, som havde troet paa Korihors Ord, at de skulde hastelig omvende sig, for at ikke den samme Dom skulde komme over dem.

---

cc, Vers 49, 50, 52. *dd*, se *y*. *ee*, Vers 47, 50. *ff*, Vers 41, 42. *gg*, 2 Nephi 9: 9. *hh*, Vers 56. *ii*, Vers 58.

58. Og det skete, at de alle bleve overbeviste om Korihors Ugudelighed; derfor bleve de alle omvendte igjen til Herren, og dette gjorde Ende paa den Ugudelighed, som Korihor havde indført. Og Korihor gik omkring fra Hus til Hus og tiggede Føde for sin Underholdning.

59. Og det skete, at han gik omkring iblandt Folket, ja, iblandt et Folk, som havde skilt sig fra Nephiterne og kaldte sig [jj]Zoramiter, fordi de bleve vejledte af en Mand, hvis Navn var Zoram; og som Korihor gik frem iblandt dem, se, da blev han løben omkuld og nedtraadt, saa at han døde.

60. Og saaledes se vi dens Endeligt, som forvender Herrens Veje, og saaledes se vi, at Djævelen ikke vil opholde sine Børn paa den yderste Dag, men drager dem hastelig ned til [kk]Helvede.

---

31 KAPITEL.

1. Og det skete efter Korihors Endeligt, at Alma fik Underretning om, at [a]Zoramiterne forvendte Herrens Veje, og at Zoram, som var deres Leder, forledte Folkets Hjerter til at dyrke stumme Afguder og lignende, og hans Hjerte begyndte atter at lide formedelst Folkets Ugudelighed;

2. Thi det foraarsagede Alma stor Sorg, naar han vidste, at der herskede Ugudelighed iblandt hans Folk; derfor var hans Hjerte saare bedrøvet paa Grund af Zoramiternes Adskillelse fra Nephiterne.

3. Og Zoramiterne havde samlet sig tilsammen i et Land, som de kaldte [b]Antionum, hvilket var østen for [c]Zarahemlas Land og grænsede næsten til Søkysten, sønden for [d]Jershons Land, og grænsede ligeledes mod den sydlige Ørken, som var fuld af Lamaniter.

4. Og Nephiterne frygtede nu saare meget for, at [e]Zoramiterne skulde gjøre Forbund med Lamaniterne, og at dette skulde blive Anledning til stort Tab for Nephiterne.

5. Og Ordets Prædiken bidrog meget til at lede Folket til at handle retfærdigt; ja, det havde haft kraftigere Indflydelse paa Folkets Sind end Sværdet eller noget Andet, som var hændet dem; derfor tænkte Alma, at det var nødvendigt at forsøge Guds Ords Kraft.

6. Han tog derfor Ammon og Aaron og Omner; Himni efterlod han i Menigheden i [f]Zarahemla, men de tre først-

---

jj, Alma 31: 1—4, 7—12. 35: 2, 3, 7—11. 13: 14. 38: 3. 39: 2, 11. 43: 4—6, 13, 20, 44. 52: 20, 33. *kk*, se *k* 1 Nephi 15 Kap.

a, se *jj* Alma 30 Kap. *b*, Alma 43: 5, 15, 22. *c*, se *h* Omni 1 Kap. *d*, se *g* Alma 27 Kap. *e*, se *jj* Alma 30 Kap. *f*, se *h* Omni 1 Kap.

nævnte tog han med sig, og ligeledes Amulek og Zeezrom, som vare i [g]Melek, samt to af sine Sønner.

7. Og den ældste af sine Sønner, hvis Navn var Helaman, tog han ikke med sig; men Navnene paa dem, han tog med sig, vare [h]Shiblon og [i]Corianton; og disse vare Navnene paa dem, som gik med ham iblandt [j]Zoramiterne for at prædike Ordet for dem.

8. Og se, Zoramiterne havde adskilt sig fra Nephiterne; og Guds Ord var blevet prædiket iblandt dem.

9. Men de vare faldne i store Vildfarelser, thi de vilde ikke iagttage Guds Bud og hans Skikke efter [k]Mose Lov;

10. Ej heller vilde de iagttage Kirkens Paabud, at være varagtige i [l]Bøn og Begjæring til Gud dagligen, saa at de ikke skulde falde i Fristelse;

11. Ja, de forvendte Herrens Veje i saare mange Tilfælde, og af denne Aarsag gik Alma og hans Brødre ind i Landet for at prædike Ordet for dem.

12. Og da de vare komne ind i Landet, se, da fandt de til deres store Forundring, at Zoramiterne havde bygget [m]Synagoger, og at de forsamlede sig paa een Dag i Ugen, hvilken de kaldte Herrens Dag; og de dyrkede Gud paa en Maade, som Alma og hans Brødre aldrig havde set;

13. Thi de havde opbygget et [n]Sted midt i deres Synagoger til at staa paa, som var højt over Hovedet; og paa dets Top var der kun Plads til een Person.

14. Derfor maatte Enhver, som ønskede at tilbede, gaa op og staa paa Toppen deraf samt opløfte sine Hænder mod Himmelen og raabe med høj Røst, sigende:

15. Hellige, hellige Gud! Vi tro, at du er Gud, og vi tro, at du er hellig, at du var en Aand, at du er en Aand, og at du vil være en Aand evindeligen.

16. Hellige Gud, vi tro, at du har adskilt os fra vore Brødre, og vi tro ikke paa vore Brødres Traditioner, hvilke de have nedarvet formedelst deres Fædres Barnagtighed, men vi tro, at du har udvalgt os til at være dine hellige Børn, og ligeledes, at du har kundgjort for os, at der ingen Kristus skal komme;

17. Men du er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid; og du har udvalgt os, at vi skulde vorde salige, medens Alle omkring os ere udvalgte til at blive nedkastede til Helvede formedelst din Vrede. For denne Hellighed, o Gud, takke vi

---

g, se *c* Alma 8 Kap. *h*, Alma 38 Kap. *i*, Alma 39—42 Kap. *j*, se *jj* Alma 30 Kap. *k*, se *o* 2 Nephi 25 Kap. *l*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *m*, se *u* Alma 16 Kap. *n*, Vers 21, 23.

dig; og vi takke dig ligeledes, fordi du har udvalgt os, saa at vi ikke skulle blive vildledte ved vore Brødres daarlige Traditioner, hvilke paalægge dem at tro paa Kristus og lede deres Hjerter langt bort fra dig, vor Gud.

18. Og atter takke vi dig, o Gud, fordi vi ere et udvalgt og et helligt Folk. Amen.

19. Nu skete det, efter at Alma og hans Brødre og hans Sønner havde hørt disse Bønner, at de bleve overmaade forbausede.

20. Thi se, hver Mand gik frem og opsendte den samme Bøn.

21. Men de kaldte Stedet Rameumptom, hvilket, naar det udlægges, er: den hellige Forhøjning.

22. Fra dette Sted opsendte hver Mand den selvsamme Bøn til Gud, takkende deres Gud, fordi de vare [o]udvalgte af ham, og fordi han ikke vildledte dem efter deres Brødres [p]Traditioner, og fordi deres Hjerter ikke bleve forledte til at tro paa tilkommende Ting, hvorom de Intet vidste.

23. Efter at alt Folket havde opsendt deres Taksigelse paa denne Maade, vendte de tilbage til deres Hjem og talede aldrig om deres Gud igjen, førend de atter havde forsamlet sig tilsammen ved den [q]hellige Forhøjning, for paa denne Maade at opsende deres Taksigelser.

24. Og da Alma saa' dette, bedrøvedes hans Hjerte, thi han saa', at de vare et syndigt og et forvendt Folk; ja, han forstod, at deres Hjerter hang ved Guld og ved Sølv og ved alle Slags fint Gods.

25. Og han saa' ogsaa, at deres Hjerter vare opløftede til stor Selvros i deres Stolthed.

26. Og han opløftede sin Røst mod Himmelen og raabte, sigende: O Herre! hvor længe vil du tilstede, at dine Tjenere skulle bo hernede i Kjødet, at beskue saadan stor Ugudelighed iblandt Menneskenes Børn.

27. Se, de raabe til dig, o Gud, og dog ere deres Hjerter opløftede i deres Stolthed. Se, o Gud, de raabe til dig med deres Mund, medens de ere opblæste i Hovmodighed af denne Verdens forfængelige Ting.

28. Se, o min Gud, deres kostbare Klæder og deres Ringe og deres Armbaand og deres Prydelser af Guld og alle deres Kostbarheder, med hvilke de ere beprydede; og se, deres Hjerter hænge ved disse Ting, og dog raabe de til dig og sige: Vi [r]takke dig, o Gud, fordi vi ere et udvalgt Folk for dig, medens Andre skulle omkomme.

29. Ja, og de sige, at du har [s]kundgjort for dem, at der ingen Kristus skal komme.

---

o, Vers 16, 17. *p*, Vers 16. *q*, Vers 13, 21. *r*, Vers 18. *s*, Vers 16.

30. O Herre Gud, hvor længe vil du tilstede, at saadanne Synder og Ugudeligheder skulle være iblandt dette Folk? O Herre, vil du give mig Styrke til at udholde min Skrøbelighed? thi jeg er skrøbelig, og saadan Ugudelighed iblandt dette Folk smerter min Sjæl.
31. O Herre, mit Hjerte er saare bedrøvet; vil du trøste min Sjæl i Kristus? O Herre, vil du give mig Styrke, at jeg med Taalmodighed maa lide de Gjenvordigheder, som monne komme over mig for dette Folks Ugudeligheds Skyld?
32. O Herre, vil du trøste min Sjæl og give mig Fremgang, og ligeledes mine Medarbejdere, som ere med mig; ja, Ammon og Aaron og Omni, og ligeledes Amulek og Zeezrom samt mine [t]to Sønner; ja, vil du trøste alle disse, o Herre? Ja, vil du trøste deres Sjæle i Kristus?
33. Vil du give dem Styrke til at udholde de Lidelser, der skulle komme over dem for dette Folks Ugudeligheds Skyld?
34. O Herre, vil du give os Fremgang til at bringe dem tilbage til dig i Kristus?
35. Se, o Herre, deres Sjæle ere dyrebare, og mange af dem ere vore Brødre; derfor, o Herre, giv os Magt og Visdom til at bringe disse vore Brødre tilbage til dig.
36. Og det skete, at da Alma havde sagt disse Ord, [u]lagde han sine Hænder paa alle dem, som vare med ham. Og se, da han lagde sine Hænder paa dem, bleve de fulde af den Helligaand.
37. Og derpaa skiltes de fra hverandre og gjorde sig [v]ingen Bekymring om, hvad de skulde æde, eller hvad de skulde drikke, eller hvad de skulde iføre sig.
38. Men Herren havde Omsorg for dem, saa at de hverken hungrede eller tørstede; ja, og han gav dem ogsaa Styrke, saa at alle deres Lidelser bleve [w]opslugte i Glæden over Kristus. Og dette var i Overensstemmelse med Almas Bøn; og det skete, fordi han [x]bad i Tro.

32 KAPITEL.

1. Og det skete, at de gik frem og begyndte at prædike Guds Ord for Folket, og de gik ind i deres [a]Synagoger og i deres Huse; ja, de prædikede endog Ordet paa deres Gader.
2. Og det skete, efter meget Arbejde iblandt dem, at de begyndte at faa Fremgang iblandt den fattige Klasse af Folket; thi se, disse bleve udkastede af Synagogerne, fordi deres Klæder vare grove;

---

t, Vers 7. *u*, 3 Nephi 18: 37. *v*, 3 Nephi 13: 25—34. *w*, Vers 32. *x*, Vers 26—35.

a, se *u* Alma 16 Kap.

3. Derfor blev det dem ikke tilladt at komme ind i deres Synagoger for at dyrke Gud, da de bleve ansete som urene; og de vare fattige, ja, de bleve agtede af deres Brødre som Skarn; de vare [b]fattige med Hensyn til Verdens Gods, og ligeledes vare de fattige af Hjertet.

4. Og da Alma nu lærte og talede til Folket paa Onidah Høj, kom der en stor Folkeskare til ham, hvilke vare de, om hvem vi have talet, de, som vare fattige af Hjertet, paa Grund af deres Fattigdom med Hensyn til Verdens Gods.

5. Og de kom til Alma; og den, som var den fornemste iblandt dem, sagde til ham: Se, hvad skulle disse mine Brødre gjøre, thi de ere foragtede af alle Mennesker for deres Fattigdoms Skyld, ja, i Særdeleshed af vore Præster; de have kastet os ud af vore [c]Synagoger, paa hvis Bygning vi have arbejdet haardt med vore egne Hænder; og de have kastet os ud for vor [d]store Fattigdoms Skyld, og vi have intet Sted, hvor vi kunne dyrke vor Gud; og nu, hvad skulle vi gjøre?

6. Og da Alma hørte dette, vendte han sig strax om med sit Ansigt imod ham, og han betragtede dem med stor Glæde, thi han saa', at deres Lidelser [e]visselig havde ydmyget dem, og at de vare beredte til at høre Ordet.

7. Derfor sagde han intet mere til den anden Mængde, men han udrakte sin Haand og raabte til dem, som han saa', hvilke i Sandhed vare bodfærdige, og sagde til dem:

8. Jeg ser, at I ere ydmyge af Hjertet, og om saa er, da ere I salige.

9. Se, eders Broder har sagt: [f]Hvad skulle vi gjøre? thi vi ere udkastede af vore Synagoger, saa at vi ikke kunne dyrke vor Gud.

10. Se, jeg spørger eder: Tro I, at I ikke kunne dyrke Gud, uden i eders [g]Synagoger alene?

11. Og endvidere spørger jeg: Antage I, at I ikke skulle dyrke Gud mere end een Gang om [h]Ugen?

12. Jeg siger eder: Det er godt, at I ere udkastede af eders [i]Synagoger, saa at I kunne blive ydmyge og lære Visdom, thi det er nødvendigt, at I skulle lære Visdom; og det er, fordi I ere udkastede og foragtede af eders Brødre for eders [j]store Fattigdoms Skyld, at I ere bragte til Hjertets Ydmyghed, thi I ere nødsagede til at være ydmyge.

13. Og fordi I ere [k]nødsagede til at være ydmyge, ere I velsignede, thi et Menneske søger undertiden at omvende sig, naar han er nødsaget til at være ydmyg; og visselig, hvo, som om-

---

b, Vers 4, 5, 12. Alma 34: 40. *c*, se *u* Alma 16 Kap. *d*, se *b*. *e*, Vers 12—16. *f*, Vers 5. *g*, se *u* Alma 16 Kap. *h*, Mos. 18: 25. *i*, se *u* Alma 16 Kap. *j*, Vers 3—5. *k*, Vers 12, 14—16.

vender sig, skal finde Naade; og den, der finder Naade og bliver [l]bestandig indtil Enden, skal blive salig.

14. Og nu, som jeg sagde eder, fordi I vare [m]nødsagede til at være ydmyge, bleve I velsignede. Men tro I ikke, at de ere mere velsignede, som oprigtigt ydmyge sig formedelst Ordet?

15. Jo, den, der oprigtigt ydmyger sig og omvender sig fra sine Synder samt bliver [n]bestandig indtil Enden, han skal blive salig, ja, meget saligere end de, der ere nødsagede til at være ydmyge, paa Grund af deres store Fattigdom.

16. Salige ere derfor de, som ydmyge sig, uden at være [o]nødsagede til at være ydmyge; eller med andre Ord, salige ere de, som tro paa Guds Ord og blive døbte uden Hjertets Gjenstridighed, ja, uden at være nødte eller tvungne til at kjende Ordet, førend de ville tro.

17. Ja, der er Mange, som sige: Dersom du vil vise os et Tegn fra Himmelen, da kunne vi med Vished vide det, og da ville vi tro.

18. Nu vil jeg spørge: Er dette Tro? Se, jeg siger eder, nej; thi dersom en Mand veed en Ting, har han ingen Aarsag til at tro; thi han veed det.

19. Og nu, hvor meget [p]mere forbandet er ikke den, som veed Guds Villie og gjør den ikke, end den, der blot tror, eller blot har Aarsag til at tro, og falder i Overtrædelse.

20. Derom maa I dømme. Se, jeg siger eder, at det er paa den ene, ligesom det er paa den anden Side; og det skal ske ethvert Menneske efter hans Gjerninger.

21. Og nu, som jeg sagde angaaende Tro: Tro er ikke at have en [q]fuldkommen Kundskab om Noget; men dersom I have Tro, da have I Forhaabning om det, I ikke se, men som er sandt.

22. Og nu se, jeg siger eder, jeg ønsker, at I skulle erindre, at Gud er barmhjertig mod Alle, som tro paa hans Navn; derfor begjærer han for det Første, at I skulle tro, ja, tro paa hans Ord.

23. Og se, han meddeler Menneskene sit Ord ved Engle, ikke alene til Mænd, men ogsaa til Kvinder. Og dette er ikke Alt; smaa Børn gives ofte Ord, som beskæmme de Vise og de Lærde.

24. Og nu, mine elskelige Brødre, eftersom I have begjæret at vide af mig, [r]hvad I skulle gjøre, fordi I ere plagede og udkastede, ønsker jeg ikke, at I skulle antage, at jeg mener at dømme eder, uden i Overensstemmelse med det, som er sandt;

25. Thi jeg tror ikke, at I alle ere blevne [s]nødsagede til at ydmyge eder, thi jeg tror visselig, at der findes Nogle iblandt

---

l, se *h* 2 Nephi 31 Kap. *m*, se *k*. *n*, se *h* 2 Nephi 31 Kap. *o*, se *k*.
p, Pagtens Bog 41: 1. *q*, Vers 17—19. *r*, Vers 5. *s*, se *k*.

eder, som vilde ydmyge sig, i hvilke Omstændigheder de end maatte være.

26. Nu, som jeg sagde med Hensyn til Tro, at det ikke er en fuldkommen Kundskab, saa er det ligeledes med mine Ord; I kunne ikke strax til Fuldkommenhed vide om deres Sandhed, lige saa lidt som Tro er en fuldkommen Kundskab.

27. Men se, dersom I ville vaagne op og anstrenge eders Evner, prøve mine Ord og udøve selv den mindste Del af Tro; ja, om I end ikke kunne mere end ønske at tro, lad da det Ønske virke i eder, indtil I tro saa meget, at I kunne annamme en Del af mine Ord.

28. Nu ville vi sammenligne Ordet med et Sædekorn. Dersom I give Rum til, at et Sædekorn kan blive saaet i eders Hjerter, og det er en ægte Sæd eller en god Sæd, og I ikke kaste den ud, formedelst eders Vantro, og derved modstaa Herrens Aand, se, da vil den begynde at svulme i eders Bryst; og naar I fornemme denne Svulmen, ville I begynde at sige ved eder selv: Det maa visselig være en god Sæd, eller Ordet er godt, thi det begynder at udvide min Sjæl; ja, det begynder at oplyse min Forstand; ja, det begynder at blive mig behageligt.

29. Nu se, vilde dette ikke forøge eders Tro? Jeg siger eder, jo; desuagtet er den dog ikke bleven til en fuldkommen Kundskab.

30. Men se, naar Sæden svulmer og spirer og begynder at voxe, da kunne I sagtens sige, at Sæden er god, thi se, den svulmer og spirer og begynder at voxe.

31. Og nu se, ere I forvissede om, at denne er en god Sæd? Jeg siger eder, ja; thi al Sæd frembringer efter sit eget Slags.

32. Derfor, om Sæden voxer, da er den god, men dersom den ikke voxer, da er den ikke god, og den kastes bort.

33. Og nu se, fordi I have gjort Forsøget og plantet Sæden, og den svulmer og spirer og begynder at voxe, maa I tilvisse vide, at Sæden er god.

34. Og er nu eders Kundskab fuldkommen? Ja, eders Kundskab er fuldkommen med Hensyn til dette, men eders Tro er bleven uvirksom, og dette er paa Grund af eders Kundskab; thi I vide, at Ordet har opfyldt eders Sjæle, og I vide ogsaa, at det er spiret op, saa at eders Forstand begynder at blive oplyst, og eders Sind begynder at udvides.

35. O, er da ikke dette en Virkelighed? Jeg siger eder, jo; thi det er Lys, og alt Lys er godt, fordi det er synligt; derfor kunne I vide, at det er godt. Og nu, er eders Kundskab fuldkommen, efter at I have set dette Lys?

36. Se, jeg siger eder, nej; ej heller maa I lægge eders Tro

til Side, thi I have ikkun øvet eder i Tro ved at plante Sæden, saa at I ved Forsøg kunde vide, om Sæden var god.

37. Og se, naar Træet begynder at voxe, ville I sige: Lader os pleje det med megen Omhu, saa at det kan fæste Rod og voxe op og bære Frugt for os. Og nu, dersom I passe det med megen Omhu, vil det slaa Rod og voxe op og bære Frugt.

38. Men dersom I forsømme Træet og ikke drage Omsorg for det, vil det ikke slaa Rod; og naar Solen kommer og kaster sine brændende Straaler derpaa, visner det, fordi det har ingen Rod, og I rykke det op og kaste det ud.

39. Nu, dette er ikke, fordi Sæden ikke var god; ej heller var det, fordi dets Frugter ikke vilde blive ønskelig; men det er, fordi eders Jord er ufrugtbar, og I ville ikke drage Omsorg for Træet; derfor kunne I ikke nyde Frugten deraf.

40. Og dersom I ikke ville dyrke Ordet og skue fremad med Troens Øje angaaende Frugten deraf, da kunne I aldrig plukke Frugten af Livets Træ.

41. Men dersom I ville dyrke Ordet, ja, passe Træet, naar det begynder at voxe, formedelst eders Tro, med stor Flid og med Taalmodighed, og skue fremad angaaende Frugten deraf, da vil det fæste Rod; og se, det skal blive et Træ, som voxer op til evigt Liv.

42. Og paa Grund af eders Flid og eders Tro og eders Taalmodighed i at dyrke Ordet, saa at det maa kunne slaa Rod i eder, skulle I snart plukke Frugten deraf, hvilken er [t]meget ypperlig, ja, sødere end Alt, hvad der er sødt, og hvidere end Alt, hvad der er hvidt; ja, og renere end Alt, hvad der er rent; og I skulle gjøre eder til gode med denne Frugt, indtil I ere mætte, saa at I ikke skulle hungre, ej heller skulle I tørste.

43. Da, mine Brødre, skulle I høste Lønnen for eders Tro og eders Flid og Taalmodighed og Langmodighed i at vente paa, at Træet skulde frembringe Frugt til eder.

---

33 KAPITEL.

1. Og nu, efter at Alma havde talet disse Ord, sendte de Bud til ham og ønskede at vide, om de skulde tro paa en Gud for at kunne erholde den Frugt, hvorom han havde talet, eller hvorledes de skulde plante Sæden eller Ordet, hvorom han havde talet og sagt, at det skulde plantes i deres Hjerter, eller paa hvad Maade de skulde begynde at øve sig i Tro.

2. Og Alma sagde til dem: Se, I have sagt, [a]at I kunde ikke dyrke eders Gud, fordi I ere udkastede af eders [b]Synagoger. Men jeg siger eder, dersom I antage, at I ikke kunne

t, se *b* 1 Nephi 8 Kap.

a, Alma 32: 5. *b*, *se u Alma* 16 Kap.

dyrke Gud, tage I storligen fejl, og I burde ransage [c]Skrifterne; og dersom I antage, at de have lært eder dette, da forstaa I dem ikke.

3. Erindre I at have læst, hvad [d]Zenos, den fordums Profet, har sagt angaaende [e]Bøn og Gudsdyrkelse?

4. Thi han sagde: Du er barmhjertig, o Gud, thi du har hørt min Bøn, da jeg var i Ørken; ja, du var barmhjertig, da jeg bad angaaende dem, der vare mine Fjender, og du omvendte dem til mig;

5. Ja, o Gud, du var naadig mod mig, da jeg raabte til dig paa min Ager; da jeg raabte til dig i min Bøn, hørte du mig.

6. Og atter, o Gud, da jeg vendte tilbage til mit Hus, bønhørte du mig.

7. Og da jeg gik ind i mit Lønkammer og bad til dig, o Herre, hørte du mig;

8. Ja, du er barmhjertig mod dine Børn, naar de anraabe dig, for at høres af dig og ikke af Menneskene, og du vil bønhøre dem;

9. Ja, o Gud, du har været barmhjertig mod mig og hørt mine Raab midt i dine Forsamlinger;

10. Ja, du har ogsaa hørt mig, naar jeg er bleven udkastet og foragtet af mine Fjender; ja, du hørte mine Raab og var fortørnet paa mine Fjender, og du hjemsøgte dem i din Vrede med en hastig Ødelæggelse.

11. Og du hørte mig for mine Gjenvordigheders og min Oprigtigheds Skyld; og det er for din Søns Skyld, at du har været saa barmhjertig mod mig; derfor vil jeg raabe til dig i alle mine Gjenvordigheder, thi i dig er min Fryd; du har bortvendt dine Straffedomme fra mig for din Søns Skyld.

12. Og nu sagde Alma til dem: Tro I de [f]Skrifter, som ere skrevne af de Gamle?

13. Og dersom I gjøre det, da maa I tro, hvad [g]Zenos sagde; thi se, han sagde: Du har bortvendt dine Straffedomme for din Søns Skyld.

14. Nu, mine Brødre, jeg ønsker at spørge, om I have [h]læst Skrifterne? Dersom I have læst dem, hvorfor kunne I da ikke tro paa Guds Søn?

15. Thi der er ikke skrevet, at [i]Zenos alene talede om disse Ting, men [j]Zenock talede ogsaa derom;

16. Thi se, han sagde: Du er vred, o Herre, paa dette Folk, fordi de ikke ville forstaa din Naade, som du har skjænket dem formedelst din Søn.

17. Og nu, mine Brødre, I se, at en anden fordums Profet

---

c, Kopier fra Messingpladerne. Alma 63:12. *d*, se *h* 1 Nephi 19 Kap. *e*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *f*, se *c*. *g*, se *h* 1 Nephi 19 Kap. *h*, se *c*. *i*, se *h* 1 Nephi 19 Kap. *j*, se *g* 1 Nephi 19 Kap.

har vidnet om Guds Søn, og fordi Folket ikke vilde forstaa hans Ord, stenede de ham til Døde.

18. Men se, dette er ikke Alt; disse ere ikke de eneste, som have talet om Guds Søn.

19. Se, han blev omtalt af Moses; ja, et Forbillede blev [k]oprejst i Ørken, saa at hvo som helst, der vilde se paa det, maatte leve. Og Mange saa' derpaa og levede.

20. Men kun Faa forstode Meningen dermed, paa Grund af deres Hjerters Haardhed. Men der fandtes Mange, som vare saa forhærdede, at de ikke vilde se derpaa, og de omkom. Og Aarsagen, hvorfor de ikke vilde se derpaa, var, at de ikke troede, at det kunde helbrede dem.

21. O, mine Brødre, dersom I kunde blive helbredte ved blot at opløfte eders Øjne, vilde I da ikke hurtig gjøre det, eller vilde I hellere forhærde eders Hjerter i Vantro og være efterladne og ikke opløfte eders Øjne, og saaledes omkomme?

22. Hvis saa er, skulle Ulykker ramme eder; men hvis det ikke er saaledes, da opløfter eders Øjne og begynder at tro paa Guds Søn, at han vil komme for at forløse sit Folk, og at han skal lide og dø for at [l]forsone deres Synder, samt at han skal opstaa igjen fra de Døde, hvilket skal tilvejebringe [m]Opstandelsen, saa at alle Mennesker skulle staa for ham, for at dømmes efter deres Gjerninger paa den yderste Dag, paa Dommens Dag.

23. Og nu, mine elskelige Brødre, ønsker jeg, at I skulle plante dette Ord i eders Hjerter; og naar det begynder at spire, da bærer Omhu for det ved eders Tro. Og se, det skal blive til et Træ, der opvoxer i eder til evigt Liv. Og Gud give, at eders Byrder maa blive lette, formedelst Glæden over hans Søn. Alt dette kunne I gjøre, dersom I ville. Amen.

---

34 KAPITEL.

1. Og det skete, efter at Alma havde talet disse Ord til dem, at han satte sig ned paa Jorden, og Amulek stod op og begyndte at lære dem, sigende:

2. Mine Brødre, jeg tror, det er umuligt, at I kunne være uvidende om det, der er bleven talet angaaende Kristi Komme, ham, om hvem vi lære, at han er Guds Søn; ja, jeg veed, at dette blev hyppigt lært eder før eders Adskillelse fra os.

3. Og eftersom I have begjæret af min elskelige Broder, at han skulde sige eder, [a]hvad I skulle gjøre, paa Grund af

---

k, Kobberslangen. *l*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *m*, se *d* 2 Nephi 2 Kap.

a, Alma 32: 5.

eders Gjenvordigheder, har han talet Noget til eder for at forberede eders Sind; ja, han har formanet eder til Tro og Taalmodighed;

4. Ja, til at have Tro nok til, at I kunne [b]plante Ordet i eders Hjerter, saa at I maa prøve dets Godhed.

5. Og vi have set, at det store Spørgsmaal, som er i eders Sind, er, om Ordet er i Guds Søn, eller [c]om der ingen Kristus skal komme.

6. Og I se ligeledes, at min Broder har bevist for eder i mange Tilfælde, at Ordet er i Kristus til Saliggjørelse.

7. Min Broder har henvist til [d]Zenos' Ord, til Bevis for, at Forløsningen kommer formedelst Guds Søn, og ligesaa til [e]Zenocks Ord; og ligeledes har han henvist til [f]Moses, for at bevise, at disse Ting ere sande.

8. Og nu se, jeg vil selv vidne for eder, at disse Ting ere sande. Se, jeg siger eder, at jeg veed, at Kristus skal komme iblandt Menneskenes Børn, for at paatage sig sit Folks Overtrædelser, og at han skal [g]forsone Verdens Synder, thi den Herre Gud har talet det.

9. Det er nødvendigt, at der gjøres en Forsoning; thi efter den evige Guds store Plan maa der ske en Forsoning, ellers maa [h]hele Menneskeslægten uundgaaelig omkomme; ja, Alle ere forhærdede; ja, Alle ere faldne og fortabte og maa omkomme, hvis det ikke var for den [i]Forsoning, som nødvendigvis maa ske;

10. Thi det er nødvendigt, at der maa gjøres et stort og et sidste Offer; ja, ikke et Offer af Mennesker, ej heller af Dyr, ej heller af nogen Slags Fugl; thi det skal ikke være et menneskeligt Offer, men det skal være et uendeligt og evigt Offer.

11. Intet Menneske kan opofre sit eget Blod for at forsone Andres Synder. Se, dersom en Mand myrder, vil da vor Lov, som er retfærdig, tage hans Broders Liv? Jeg siger eder, nej.

12. Men Loven fordrer hans Liv, som har myrdet; derfor kan intet mindre end en [j]uendelig Forsoning være tilstrækkelig for Verdens Synder.

13. Derfor er det nødvendigt, at et stort og [k]sidste Offer skal gjøres; og da skal der blive, eller det er nødvendigt, at der skulde blive en [l]Ende paa Blodsudgydelse; da skal [m]Mose Lov fuldkommes; ja, det hele skal blive fuldkommet, hver Punkt og Tøddel, og Intet skal forgaa.

14. Og se, denne er Lovens hele Betydning; ethvert Punkt

---

b, Alma 33: 23. *c*, Alma 31: 16. *d*, Alma 33: 3. Se *h* 1 Nephi 19 Kap. *e*, Alma 33: 15. Se *g* 1 Nephi 19 Kap. *f*, Alma 33: 19. *g*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *h*, se *e* og *g* 2 Nephi 9 Kap. *i*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *j*, Vers 10, 14. *k*, Vers 14, 15. *l*, 3 Nephi 9: 19. *m*, se *o* 2 Nephi 25 Kap.

henviser til det store og sidste Offer; og dette store og [n]sidste Offer skal være Guds Søn; ja, det skal være [o]uendeligt og evigt;

15. Og saaledes skal han bringe alle dem Frelse, som ville tro paa hans Navn; og Hensigten med dette [p]sidste Offer er at tilvejebringe den inderlige Naade, som overvinder Retfærdigheden og tilvejebringer en Midler for Menneskene, saa at de kunne have Tro til Omvendelse.

16. Saaledes kan Naaden [q]fyldestgjøre Retfærdighedens Krav, og omringe dem med Sikkerhedens Arme, medens den, der ikke øver sig i Tro til Omvendelse, er udsat for den ganske Lovs retfærdige Fordringer; altsaa frelser den store og evige Igjenløsningsplan ikkun den, som har Tro til Omvendelse.

17. Maa Gud derfor forunde eder, mine Brødre, at I kunne begynde at udøve eders Tro til Omvendelse, og at paakalde hans hellige Navn, saa at han vil være barmhjertig mod eder;

18. Ja, raaber til ham om Naade, thi han er mægtig til at frelse.

19. Ja, ydmyger eder og [r]vedbliver i Bøn til ham;

20. Beder til ham, naar I ere paa eders Agre, ja, for alle eders Hjorde;

21. Beder til ham i eders Huse, ja, for eders ganske Hus, baade Morgen, Middag og Aften;

22. Ja, beder til ham imod eders Fjenders Magt;

23. Ja, beder til ham imod Djævelen, som er en Fjende af al Retfærdighed.

24. Beder til ham for eders Agres Afgrøde, at det maa lykkes eder med den.

25. Beder for Hjordene paa eders Marker, at de maa formeres.

26. Men dette er ikke Alt; I maa udøse eders Sjæle i eders Lønkamre og eders lønlige Steder og i eders Ørken;

27. Ja, og naar I ikke raabe til Herren, lader da eders Hjerter være fyldte og opløftede i Bøn til ham bestandig for eders Velfærd, og ligeledes for deres Velfærd, som ere omkring eder.

28. Og nu se, mine elskelige Brødre, jeg siger eder: Antager ikke, at dette er Alt; thi efter at I have gjort alle disse Ting, og I [s]bortvise den Trængende og den Nøgne, og ikke besøge den Syge og den Bekymrede, og ikke meddele af eders Gods — om I have noget — til dem, som have det behov; jeg siger eder, dersom I ikke gjøre nogen af disse Ting, se, da er eders Bøn [t]forgjæves og gavner eder Intet, og I ere som Hyklere, der fornægte Troen.

---

n, Vers 13, 15. *o*, Vers 10. *p*, Vers 13, 14. *q*, se *mm* Alma 12 Kap. *r*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *s*, se *l* Mos. 4 Kap. *t*, Moro. 7 : 6—8.

29. Dersom I derfor ikke ihukomme at være gavmilde, da ere I som Affaldet, hvilket Smelterne kaste ud, fordi det er af intet Værd, og det bliver nedtraadt under Menneskenes Fødder.

30. Og nu, mine Brødre, eftersom de hellige [u]Skrifter vidne om disse Ting, og I have annammet saa mange Vidnesbyrd, saa ønsker jeg, at I skulle komme og bære Omvendelsens Frugt;

31. Ja, jeg ønsker, at I ville komme og ikke forhærde eders Hjerter længere, thi se, nu er Tiden og eders Frelses Dag; og dersom I ville omvende eder og ikke forhærde eders Hjerter, skal den store Igjenløsningsplan snarligt blive iværksat for eder.

32. Thi se, dette Liv er Tiden, hvori Menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette Livs Dag er den [v]Dag, da Menneskene skulle udrette deres Arbejde.

33. Og som jeg sagde eder før, eftersom I have haft saa mange Vidnesbyrd, saa beder jeg eder, at I ikke opsætte eders Omvendelsesdag til Enden; thi dersom vi ikke benytte vor Tid i dette Liv, da kommer der, efter denne Livets Dag, som er os given til at berede os til Evigheden, en mørk Nat, hvori intet Arbejde kan udrettes.

34. I kunne ikke sige, naar I komme til dette frygtelige Tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud. Nej, I kunne ikke sige dette, thi den samme Aand, som er i Besiddelse af eders Legemer, naar I gaa ud af dette Liv, den samme Aand vil have Magt til at tage eders Legeme i Besiddelse i den evige Verden.

35. Thi se, dersom I have opsat eders Omvendelsesdag indtil Døden, da ere I blevne Djævelens Aand undergivne, og han besegler eder som sine; thi Herrens Aand har forladt eder og har intet Rum i eder, og Djævelen har [w]fuldkommen Magt over eder; dette er de Ondes sidste Tilstand.

36. Og dette veed jeg, fordi Herren har sagt, at han ikke bor i [x]vanhellige Templer, men han bor i de Retfærdiges Hjerter; ja, han har ogsaa sagt, at de Retfærdige skulle sidde i hans Rige og ikke mere gaa ud; men deres Klæder skulle blive gjorte hvide formedelst Lammets Blod.

37. Og nu, mine elskelige Brødre, ønsker jeg, at I skulle erindre dette, og at I skulle udarbejde eders Frelse med Frygt for Gud, og at I ikke mere skulle fornægte Kristi Komme;

38. At I ikke mere skulle stride imod den Helligaand, men annamme den og paatage eder Kristi [y]Navn; at I skulle ydmyge eder, ja, i Støvet, samt tilbede Gud i Aand og Sandhed,

---

u, paa Messingplader og andre Metalplader. *v*, se *aa* Alma 12 Kap. *w*, se *t* 2 Nephi 9 Kap. *x*, se *r* Alma 7 Kap. *y*, se *c* Mos. 5 Kap.

hvor I end monne være, og at I daglig skulle leve i Taksigelse for den store Naade og Velsignelse, som han skjænker eder.

39. Ja, og ligeledes formaner jeg eder, mine Brødre, at I bestandig skulle være aarvaagne i [z]Bøn, saa at I ikke skulle vorde vildledte af Djævelens Fristelser, at han ikke skal faa Magt over eder, og at I ikke skulle blive hans Undersaatter paa den yderste Dag; thi se, han giver eder ingen god Belønning.

40. Og nu, mine elskelige Brødre, ønsker jeg at formane eder til Taalmodighed og til at udholde allehaande Gjenvordigheder, til ikke at stride imod dem, som udkaste eder for eders [aa]store Fattigdoms Skyld, paa det at I ikke skulle blive Syndere ligesom de;

41. Men at I maa have Taalmodighed og udholde disse Gjenvordigheder med standhaftigt Haab om, at I en Gang skulle hvile fra alle eders Lidelser.

---

35 KAPITEL.

1. Og det skete, efter at Amulek havde talet disse Ord, at de gik bort fra Folkemængden og kom over til Jershons Land.

2. Og de øvrige Brødre kom ogsaa over til [a]Jershons Land, efter at de havde prædiket Ordet for [b]Zoramiterne.

3. Og det skete, efter at den mere ansete Del af Zoramiterne havde raadført sig tilsammen angaaende Ordet, som var bleven prædiket for dem, at de bleve vrede paa Grund af Ordet, thi det tilintetgjorde deres Haandtering; derfor vilde de ikke give Agt derpaa.

4. Og de sendte Bud overalt i hele Landet og samlede alt Folket tilsammen, og de raadsloge med dem angaaende Ordet, som var blevet talet.

5. Og deres Ledere og deres Præster og deres Lærere lode ikke Folket vide Noget om deres Hensigter; derfor udfandt de hemmeligen Folkets Mening.

6. Og det skete, at da de havde udforsket alt Folkets Tanker, bleve de, der havde yndet de Ord, som Alma og hans Brødre havde talet, uddrevne af Landet; og de vare mange, og de kom ogsaa over til [c]Jershons Land.

7. Og det skete, at Alma og hans Brødre betjente dem.

8. Og Zoramiterne bleve vrede paa [d]Ammons Folk, som vare i Jershon, og [e]Zoramiternes øverste Regent, som var en

---

z, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *aa*, Alma 32: 3—5.

a, se *g* Alma 27 Kap. *b*, se *jj* Alma 30 Kap. *c*, se *g* Alma 27 Kap. *d*, Alma 27: 26. *e*, se *jj* Alma 30 Kap.

meget ugudelig Mand, sendte Bud over til Ammons Folk og begjærede, at de skulde uddrive Alle af deres Land, [f]som kom over til dem fra Zoramiterne.

9. Og han udtalte mange Trusler imod dem. Men [g]Ammons Folk frygtede ikke for deres Ord; derfor uddreve de dem ikke, men de modtoge alle de fattige Zoramiter, der kom over til dem; og [h]de plejede dem og klædte dem samt gave dem Land til Ejendom, og de betjente dem i Forhold til deres Trang.

10. Og dette opæggede Zoramiterne til Vrede imod Ammons Folk, og de begyndte at blande sig med Lamaniterne og opæggede ligeledes dem til Vrede imod Ammons Folk.

11. Og saaledes begyndte [i]Zoramiterne og Lamaniterne at gjøre Forberedelser til Krig mod Ammons Folk og ligeledes mod Nephiterne.

12. Og saaledes endte det syttende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

13. Og [j]Ammons Folk droge ud af [k]Jershons Land og kom over til [l]Meleks Land og gave Plads i Jershons Land for Nephiternes Hære, saa at de kunde stride med Lamaniternes og Zoramiternes Hære, og saaledes begyndte der en Krig mellem Lamaniterne og Nephiterne i det attende Aar af Dommernes Regjering; og en Beretning om deres Krige skal blive givet [m]herefter.

14. Og Alma og Ammon og deres Brødre samt de [n]to Almas Sønner vendte tilbage til [o]Zarahemlas Land, efter at have været Redskaber i Guds Haand til at bringe mange [p]Zoramiter til Omvendelse; og saa mange, som bragtes til Omvendelse, bleve [q]uddrevne af deres Land; men de havde faaet Land til Ejendom i [r]Jershons Land, og de havde grebet til Vaaben for at forsvare sig selv og deres Hustruer og Børn og deres Lande.

15. Og Alma var bedrøvet over sit Folks Ugudelighed, ja, over de Krige og Blodsudgydelser og Uenigheder, som fandt Sted iblandt dem; og eftersom han havde været ude for at forkynde Ordet eller sendt Andre for at forkynde Ordet iblandt alt Folket i hver Stad, og saa', at Folkets Hjerter begyndte at forhærdes, og at de begyndte at forarges over Ordets Strenghed, blev hans Hjerte meget bedrøvet.

16. Derfor lod han sine Sønner forsamle sig, for at han kunde give dem, enhver især, sin Befaling med Hensyn til de Ting, som henhøre til Retfærdighed. Og vi have en Beretning om de Befalinger, som han gav dem, overensstemmende med hans egen Optegnelse.

---

f, Vers 6. *g*, Alma 27: 26. *h*, se *l* Mos. 4 Kap. *i*, se *j* Alma 30 Kap. *j*, *Alma 27: 26.* *k*, se *g* Alma 27 Kap. *l*, se *c* Alma 8 Kap. *m*, Alma 43 *og 44 Kap.* *n*, Alma 31: 7. o, se *h* Omni 1 Kap. p, se *jj* Alma 30 Kap. *q*, *Vers 6.* *r*, se *g* Alma 27 Kap.

36 KAPITEL.

Almas Befalinger til sin Søn Helaman.

1. Min Søn, giv Agt paa mine Ord, thi jeg besværger dig, at [a]saafremt du holder Guds Befalinger, skal det gaa dig vel i Landet.

2. Jeg ønsker, at du vilde gjøre, som jeg har gjort, og ihukomme vore Fædres Fangenskab; thi de vare i [b]Trældom, og Ingen uden Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud kunde udfri dem; og han udfriede dem visseligen af deres Trængsler.

3. Og nu, min Søn Helaman, se, du er i din Ungdom, og derfor formaner jeg dig til at give Agt paa mine Ord og lære af mig; thi jeg veed, at hvo som helst, der sætter sin Lid til Gud, skal vorde styrket i sine Prøvelser og sine Trængsler og sine Gjenvordigheder, og skal blive [c]ophøjet paa den yderste Dag.

4. Og jeg ønsker ikke, at du skal tro, at jeg veed dette af mig selv, ikke af det Timelige, men af det Aandelige; ikke af det kjødelige Sind, men af Gud.

5. Nu se, jeg siger dig, dersom jeg ikke var bleven [d]født af Gud, havde jeg ikke kjendt disse Ting; men Gud har ved sin hellige Engels [e]Mund kundgjort disse Ting for mig; dog ikke for min egen Fortjenestes Skyld;

6. Thi jeg gik om med Mosiahs [f]Sønner og søgte at ødelægge Guds Kirke, men se, Gud sendte os sin hellige [g]Engel for at standse os paa Vejen.

7. Og se, han talede til os som med [h]Tordenrøst, og den hele Jord skjælvede under vore Fødder, og vi faldt alle til Jorden, thi Herrens Frygt kom over os.

8. Men se, Røsten sagde til mig: Staa op! Og jeg [i]rejste mig op og stod og saa' Englen.

9. Og han sagde til mig: Om du end selv vil [j]ødelægges, saa søg dog ikke mere at ødelægge Guds Kirke.

10. Og det skete, at jeg [k]faldt til Jorden; og i et Tidsrum af [l]tre Dage og tre Nætter kunde jeg ikke aabne min Mund, ej heller kunde jeg bruge mine Lemmer.

11. Og Englen sagde flere Ting til mig, hvilke hørtes af mine Brødre, men jeg hørte dem ikke; thi da jeg hørte de Ord: Om du end selv vil [m]ødelægges, saa søg dog ikke mere at ødelægge Guds Kirke, blev jeg slagen af en saa stor Skræk og Frygt for, at jeg maaske skulde blive ødelagt, at jeg faldt til Jorden og hørte Intet mere.

---

a, se *h* 2 Nephi 1 Kap. *b*, Mos. 23: 23. 24: 17—21. *c*, se *p* Mos. 23 Kap. *d*, se *c* Mos. 5 Kap. *e*, Mos. 27: 11—17. *f*, Mos. 27: 10. *g*, se *e*. *h*, Mos. 27: 11. *i*, Mos. 27: 13, 15. *j*, Mos. 27: 16. *k*, Mos. 27: 18. *l*, Vers 16. Mos. 27: 19—23. *m*, Mos. 27: 16.

12. Men jeg blev plaget af [n]evig Kval, thi min Sjæl var oprørt i højeste Grad og plaget af alle mine Synder.

13. Ja, jeg erindrede alle mine Synder og Overtrædelser, for hvis Skyld jeg blev plaget af Helvedes Kvaler; ja, jeg indsaa, at jeg havde stridt imod min Gud, og at jeg ikke havde holdt hans hellige Bud;

14. Og jeg havde dræbt mange af hans Børn, eller rettere, jeg havde forledt dem til Fordærvelse; ja, saa stor havde min Ugudelighed været, at selve Tanken om at komme i min Guds Nærværelse plagede min Sjæl med uudsigelig Angest.

15. O, tænkte jeg, gid jeg kunde blive forviist og tilintetgjort, baade Sjæl og Legeme, saa at jeg ikke skulde komme til at staa for min Guds Aasyn og blive dømt efter mine Gjerninger.

16. Og i [o]tre Dage og tre Nætter blev jeg plaget som med en fordømt Sjæls Kvaler.

17. Og det skete, at medens jeg saaledes blev pint og plaget og oprørt ved Erindringen om mine mange Synder, se, da erindrede jeg ogsaa at have hørt min Fader profetere for Folket angaaende Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulde komme for at gjøre [p]Forsoning for Verdens Synder.

18. Og da denne Tanke bemægtigede sig min Sjæl, raabte jeg i mit Hjerte: O Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i Bitterheds Galde og omgiven af Dødens evige [q]Lænker.

19. Og se, da jeg tænkte saaledes, mindedes jeg ikke længere mine Kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved Erindringen om mine Synder.

20. Og o, hvilken Glæde og hvilket forunderligt Lys saa' jeg ikke; ja, min Sjæl blev fuld af Glæde, ligesaa stor som min Kval havde været;

21. Ja, jeg siger dig, min Søn, at Intet kunde være saa smerteligt og saa bittert, som min Kval var. Og atter siger jeg dig, min Søn, at paa den anden Side kan Intet være saa lifligt og sødt, som min Glæde var;

22. Ja, jeg syntes, at jeg, ligesom vor [r]Fader Lehi, saa' Gud sidde paa sin Trone, omgiven af talløse Engleskarer, som sang og prisede deres Gud; ja, og min Sjæl længtes efter at komme der.

23. Men se, mine [s]Lemmer fik atter deres Styrke, og jeg stod paa mine Fødder og bevidnede for Folket, at jeg var bleven [t]født af Gud.

24. Og fra den Tid til nu har jeg arbejdet uden Ophør for

---

n, se *m* Jakob 6 Kap. *o*, Vers 10. Mos. 27: 19—23. *p*, se *f* 2 Nephi 2 Kap.
q, se *p* 2 Nephi 28 Kap. *r*, 1 Nephi 1: 8. *s*, Mos. 27: 23. *t*, se *c* Mos. 5 Kap.

t bringe Sjæle til Omvendelse, for at bringe dem til at del-
ıge i den [u]store Glæde, som jeg følte, saa at de ogsaa kunde
live [v]fødte af Gud og blive [w]fyldte med den Helligaand.
25. Og nu se, min Søn, Herren giver mig overordentlig stor
lædé over Frugten af mit Arbejde;
26. Thi se, formedelst Ordet, hvilket han har meddelt mig,
re Mange blevne [x]fødte af Gud og have smagt, ligesom jeg
ar smagt, og have set Øje til Øje, ligesom jeg har set; derfor
jende de det, hvorom jeg har talet, ligesom jeg kjender det;
g den Kundskab, jeg har, er af Gud.
27. Og jeg er bleven styrket under allehaande Prøvelser og
rængsler, ja, i alle Slags Gjenvordigheder; ja, Gud har [y]ud-
iet mig af Fængsel og Baand og fra Døden; ja, og jeg sætter
ıin Lid til ham, og han vil fremdeles udfri mig;
28. Og jeg veed, at han vil [z]oprejse mig paa den yderste
ag til at bo hos ham i Herlighed; og jeg vil prise ham til
vig Tid, thi han har bragt vore Fædre ud af Ægypten, og
an lod det røde Hav opsluge Ægypterne, og ved sin Magt
ərte han vore Fædre ind i det forjættede Land; ja, han har
dfriet dem af Trældom og Fangenskab fra Tid til anden;
29. Ja, han har ligeledes bragt vore Fædre ud af Jerusalems
and; og han har ogsaa ved sin evige Magt udfriet dem af Træl-
lom og Fangenskab fra Tid til anden, lige til denne Dag; og
eg har altid ihukommet deres Fangenskab; og du bør ogsaa
ıukomme deres Fangenskab, ligesom jeg har gjort.
30. Men se, min Søn, dette er ikke Alt; thi du bør vide,
gesom jeg veed, at [aa]saafremt du holder Guds Bud, skal det
aa dig vel i Landet; og du bør ogsaa vide, at dersom du ikke
older Guds Bud, skal du blive udelukket fra hans Ansigt. Og
ette er overensstemmende med hans Ord.

---

37 KAPITEL.

1. Min Søn Helaman, jeg befaler dig nu at tage Optegne-
ərne, som have været mig [a]anbetroede;
2. Og jeg befaler dig ogsaa at holde en Optegnelse over
ette Folk, ligesom jeg har gjort, paa [b]Nephis Plader, samt

---

u, Vers 20—22. *v*, se *e* Mos. 5 Kap. *w*, 1 Nephi 10: 17—19. 2 Nephi 31:
, 14, 17, 18. 32: 2, 5. Alma 31: 36. 34: 38. Hela. 5: 45. 3 Nephi 9: 20. 11: 35, 36.
: 1, 2. 18: 37. 19: 13, 14, 30. 4 Nephi 1: 1. *x*, se *c* Mos. 5 Kap. *y*, Alma
: 26—29. *z*, se *p* Mos. 28 Kap. *aa*, se *h* 2 Nephi 1 Kap.

a, Mos. 28: 20. *b*, se *f* 1 Nephi 1 Kap.

holde alle de Ting hellige, som jeg har haft i Forvaring, ligesom jeg har gjort; thi det er i en [c]viis Hensigt, at de blive bevarede;

3. Og ligeledes [d]Messingpladerne, som indeholde Optegnelserne af de hellige Skrifter samt vore Forfædres [e]Slægtregister ligefra Begyndelsen af.

4. Og se, vore Fædre profeterede, at de skulde opbevares og [f]overleveres fra den ene Slægt til den anden, og holdes og bevares formedelst Herrens Haand, indtil de skulde gaa ud til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, saa at disse kunde faa Kundskab om de Hemmeligheder, de indeholde.

5. Og nu se, dersom de blive bevarede, maa de vedblive at være [g]blanke; ja, de ville forblive blanke, og ligesaa alle de Plader, som indeholde nogen hellig Skrift.

6. Du vil maaske antage, at dette er Daarskab af mig; men se, jeg siger dig, at ved smaa og ringe Ting blive store Ting udrettede, og ved ringe Midler beskæmmes ofte de Vise.

7. Og Gud Herren bruger Midler til at udføre sine store og evige Hensigter; og med meget [h]ringe Midler beskæmmer Herren de Vise og tilvejebringer mange Sjæles Frelse.

8. Og det har været i Overensstemmelse med Guds Visdom hidindtil, at disse Ting skulle opbevares; thi se, de have [i]styrket dette Folks Ihukommelse og overbevist Mange om deres Vejs Vildfarelse samt bragt dem til Kundskab om deres Gud, til deres Sjæles Frelse.

9. Ja, jeg siger dig, at var det ikke for de Tings Skyld, som disse Optegnelser indeholde, og som ere paa disse Plader, [j]kunde Ammon og hans Brødre ikke have overbevist saa mange Tusinde Lamaniter om Urigtigheden af deres Fædres Traditioner; ja, disse Optegnelser og deres Ord bragte dem til Omvendelse; det vil sige: de bragte dem til Kundskab om Herren deres Gud og til at glæde sig i Jesus Kristus, deres Forløser.

10. Og hvem veed, om de endnu ikke kunne tjene til at bringe mange Tusinder af Lamaniterne, ja, og ligeledes mange Tusinder af vore haardnakkede Brødre, Nephiterne, som nu forhærde deres Hjerter i Synd og Ugudelighed, til Kundskab om deres Forløser?

11. Disse Hemmeligheder ere mig endnu ikke fuldkommen kundgjorte; derfor vil jeg ikke sige mere derom.

12. Men det er mig nok at sige, at de ere opbevarede i en [k]viis Hensigt, som Gud kjender; thi han raader i Visdom

---

c, Vers 12, 14, 18. Enos 1: 13—18. Morm. Ord 1: 6—11. *d*, se *a* 1 Nephi 3 Kap. *e*, se *d* 1 Nephi 5 Kap. *f*, 1 Nephi 5: 16—19. *g*, 1 Nephi 5: 19. *h*, Pagtens Bog 64: 33. *i*, Mos. 1: 3—5. *j*, Alma 18; 36, 22: 12, 18. *k*, se *c*.

ver alle sine Gjerninger, og hans Stier ere [l]rette, og hans
Veje ere [m]een evig Omgang.

13. O Helaman, min Søn, ihukom, ihukom, hvor strenge
Guds Bud ere. Thi han sagde: [n]Dersom I ville holde mine
Bud, skal det gaa eder vel i Landet; men dersom I ikke holde
hans Bud, skulle I blive udelukkede fra hans Ansigt.

14. Og nu, min Søn, husk paa, at Gud har anbetroet dig
disse hellige Ting, som han har holdt hellige, og som han vil
holde og [o]opbevare i sin vise Hensigt, for at han kan vise sin
Magt for kommende Slægter.

15. Og nu se, jeg siger dig, formedelst Profetiens Aand, at
dersom du overtræder Guds Bud, skulle disse Ting, hvilke ere
hellige, borttages fra dig ved Guds Kraft, og du skal blive
overgivet til Satan, saa at han kan sigte dig ligesom Avner
for Vinden.

16. Men dersom du holder Guds Bud og gjør med disse
hellige Ting, eftersom Herren befaler dig, — thi du maa ad-
spørge Herren om Alt, hvad du skal gjøre ved dem, — se, da
kan ingen Magt, hverken paa Jorden eller i Helvede, tage dem
fra dig, thi Gud er mægtig til at opfylde alle sine Ord.

17. Han vil opfylde alle de Forjættelser, han giver dig; thi
han har opfyldt de Forjættelser, han har tilsagt vore Fædre;

18. Thi han lovede dem, at han vilde bevare disse Ting i
en viis Hensigt, saa at han kunde vise sin Magt for [p]kom-
mende Slægter.

19. Og nu se, eet Øjemed har han allerede opnaaet, nemlig
at bringe [q]mange Tusinde Lamaniter til Kundskab om Sand-
heden; og han har vist sin Magt ved disse Plader, og han vil
ogsaa fremdeles vise sin Magt ved dem for [r]kommende Slægter;
derfor skulle de opbevares.

20. Derfor befaler jeg dig, min Søn Helaman, at være nidkjær
i at opfylde alle mine Ord, og være nidkjær i at holde Guds
Bud, som de ere skrevne.

21. Og nu vil jeg tale til dig angaaende de [s]fire og tyve
Plader, at du tager Vare paa dem, saa at Hemmelighederne
og Mørkets Gjerninger og deres lønlige Gjerninger, eller de
[t]lønlige Gjerninger af hint Folk, som er bleven ødelagt, maa
blive aabenbaret for dette Folk; ja, at alle deres Mord og
Røverier og deres Plyndringer og alle deres Synder og Veder-
styggeligheder kunne blive aabenbarede for dette Folk, og at
du bevarer disse [u]Udtydere.

---

l, se *aa* 2 Nephi 9 Kap. *m*, 1 Nephi 10: 19. Alma 7: 20. *n*, se *h* 2 Nephi 1 Kap. *o*, Vers 2, 12, 18. Se *c*. *p*, Vers 19. *q*, Alma 23: 5—13. *r*, Vers 18. *s*, se *k* Mos. 8 Kap. *t*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *u*, Vers 23—26. Se *n* Mos. 8 Kap.

22. Thi se, Herren saa', at hans Folk begyndte at arbejde i Mørket, ja, at udføre [v]hemmelige Mord og Vederstyggeligheder; derfor sagde Herren, at dersom de ikke omvendte sig, skulde de vorde [w]udryddede af Jorden.

23. Og Herren sagde: Jeg vil berede min Tjener Gazelem en [x]Sten, der skal skinne i Mørket til Lys, saa at jeg maa kunne aabenbare for mit Folk, som tjener mig, deres Brødres Gjerninger, ja, deres [y]Hemmeligheds og Mørkheds Gjerninger samt deres Synder og Vederstyggeligheder.

24. Og nu, min Søn, disse [z]Udtydere bleve tilberedte, for at Guds Ord kunde opfyldes, som han talede, sigende:

25. Jeg vil bringe alle deres [aa]hemmelige Gjerninger og deres Vederstyggeligheder ud af Mørket til Lyset; og dersom de ikke omvende sig, vil jeg [bb]udrydde dem af Jorden; og jeg vil bringe alle deres Hemmeligheder og Vederstyggeligheder for Lyset for alle Folk, som herefter skulle besidde Landet.

26. Og nu, min Søn, vi se, at de omvendte sig ikke; derfor ere [cc]de blevne udryddede, og saa vidt er Guds Ord blevet opfyldt; ja, deres hemmelige Vederstyggeligheder ere blevne bragte ud af Mørket og [dd]kundgjorte for os.

27. Og nu befaler jeg dig, min Søn, at holde alle deres Eder og Pagter og deres Overenskomster i deres hemmelige Vederstyggeligheder skjulte; ja, alle deres Tegn og deres Undere skal du holde skjulte for dette Folk, saa de ikke faa Kundskab derom, paa det at de ikke ligeledes skulle henfalde i Mørke og blive udryddede.

28. Thi se, den Forbandelse hviler over hele dette Land, at Ødelæggelse skal ifølge Guds Kraft komme over alle disse Mørkets Arbejdere, naar de ere fuldkommen modne; derfor ønsker jeg, at dette Folk ikke skal blive ødelagt.

29. Derfor skal du holde disse hemmelige Anslag med deres Eder og deres Pagter fra dette Folk, og alene kundgjøre dem deres Ugudelighed og deres Mord og deres Afskyeligheder; og du skal lære dem at afsky saadanne Ugudeligheder og Vederstyggeligheder og Mord; og du skal ogsaa lære dem, at disse Folk bleve udryddede for deres Synders og Vederstyggeligheders og Mords Skyld.

30. Thi se, de ihjelsloge alle Herrens Profeter, som kom iblandt dem for at forkynde dem om deres Synder; og deres Blod, som de ihjelsloge, raabte til Herren deres Gud om Hævn over dem, som vare deres Mordere; og saaledes kom Guds Straffedomme over disse Mørkets Arbejdere og hemmelige Foreninger;

---

v, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *w*, se *j* Mos. 8 Kap. *x*, se *n* Mos. 8 Kap. *y*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *z*, se *n* Mos. 8 Kap. *aa*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *bb*, se *j* Mos. 8 Kap. *cc*, Jarediterne. Se *j* Mos. 8 Kap. *dd*, se *i* 2 Nephi 10 Kap.

31. [ee]Ja, forbandet være Landet for evigt for dem, som udføre Mørkets Gjerninger, og for disse hemmelige Foreninger, ja, til deres Ødelæggelse, medmindre de omvende sig, førend de ere fuldkommen modne.

32. Og nu, min Søn, ihukom de Ord, som jeg har talet til dig; betro ikke dette Folk disse hemmelige Anslag, men indgyd dem et evigt Had til Synd og Ugudelighed;

33. Prædik for dem Omvendelse og Tro paa den Herre Jesus Kristus; lær dem at ydmyge sig og at være sagtmodige og ydmyge af Hjertet; lær dem at modstaa alle Djævelens Fristelser ved deres Tro paa den Herre Jesus Kristus;

34. Lær dem, at de bør aldrig blive trætte af at gjøre det Gode, men være sagtmodige og ydmyge af Hjertet; thi Saadanne skulle finde Hvile for deres Sjæle.

35. O, min Søn, ihukom at lære Visdom i din Ungdom; ja, lær i din Ungdom at holde Guds Bud;

36. Ja, [ff]raab til Gud for al din Underholdning; ja, lad alle dine Gjerninger være for Herren, og hvor du end gaar hen, lad det være i Herren; ja, lad dine Tanker være henvendte til Herren; ja, lad dit Hjertes Attraa være til Herren evindelig;

37. Raadfør dig med Herren i alle dine Gjerninger, og han vil vejlede dig til det Gode; ja, naar du lægger dig om Aftenen, da læg dig for Herren, at han kan vaage over dig, naar du sover; og naar du opstaar om Morgenen, da lad dit Hjerte være fuldt af Taksigelse til Gud; og dersom du gjør dette, skal du blive [gg]ophøjet paa den yderste Dag.

38. Og nu, min Søn, jeg har Noget at sige angaaende det, som vore Fædre kaldte en [hh]Kugle eller en Vejviser, thi vore Fædre kaldte det Liahona, hvilket er, naar det udlægges: et Kompas, og Herren beredte det.

39. Og se, intet Menneske kan efterligne et saadant forunderligt Arbejde. Og se, det blev tilberedt for at vise vore Fædre, i hvilken Retning de skulde vandre i Ørken;

40. Og den virkede for dem i Overensstemmelse med deres Tro paa Gud; naar de derfor havde Tro til, at Gud kunde lade disse Visere udpege for dem den Vej, de skulde gaa, se, da skete det; altsaa saa' de dette Under og ligeledes andre Undergjerninger udførte ved Guds Kraft, Dag for Dag.

41. Og fordi disse forunderlige Gjerninger bleve udførte ved ringe Midler, viste de sig for dem som store Undere. Dog bleve de efterladne og forglemte at øve deres Tro og Flid, og

---

ee, Vers 28. Alma 45: 16. *ff*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *gg*, se *p* Mos. 23 Kap.
hh, se *d* 1 Nephi 16 Kap.

da ophørte disse underlige Gjerninger, og de gjorde ingen Fremgang paa deres Rejse.

42. Derfor tøvede de i Ørken eller vandrede ikke den rette Vej, og de lede Hunger og Tørst for deres Overtrædelsers Skyld.

43. Og nu, min Søn, ønsker jeg, at du skal forstaa, at disse Ting ere billedlige; thi naar vore Fædre vare efterladne i at give Agt paa dette Kompas, som tilhører timelige Ting, gjorde de ingen Fremgang; og saaledes er det ogsaa med aandelige Ting.

44. Thi se, det er lige saa let at give Agt paa Kristi Ord, som vil vise den [ii]rette Vej til evig Salighed, som det var for vore Fædre at give Agt paa dette Kompas, hvilket vilde vise dem den rette Vej til det forjættede Land.

45. Og nu spørger jeg: Er der ikke i dette et Forbillede? Thi lige saa vist som denne [jj]Vejviser bragte vore Fædre til det [kk]forjættede Land ved at følge dens Anvisning, skal Kristi Ord, dersom vi følge dets Anvisning, føre os hinsides denne Sorgens Dal ind til et langt bedre forjættet Land.

46. O, min Søn, lader os ikke være ligegyldige, fordi Vejen er let; thi saaledes var det med vore Fædre; det var saaledes beredt for dem, at dersom de vilde se op, kunde de leve; ligeledes er det med os. Vejen er beredt, og dersom vi ville se op, skulle vi leve evindelig.

47. Og nu, min Søn, se til, at du tager Vare paa disse hellige Ting; ja, se til Gud og lev. Gaa til dette Folk og kundgjør Ordet og vær alvorlig. Farvel, min Søn.

---

38 KAPITEL.

Almas Befalinger til sin Søn Shiblon.

1. Min Søn, giv Agt paa mine Ord, thi jeg siger dig, ligesom jeg sagde til Helaman, at [a]saafremt du holder Guds Bud, skal det gaa dig vel i Landet; og saafremt du ikke vil holde Guds Bud, skal du blive udkastet fra hans Aasyn.

2. Og nu, min Søn, jeg haaber, at jeg skal have stor Glæde af dig, paa Grund af din Standhaftighed og din Trofasthed mod Gud; thi eftersom du i din Ungdom har begyndt at tragte efter Herren din Gud, saa haaber jeg, at du vil vedblive at holde hans Bud; thi salig er den, der bliver [b]bestandig indtil Enden.

---

ii, se *aa* 2 Nephi 9 Kap. *jj*, Vers 38. Se *d* 1 Nephi 16 Kap. *kk*, se *a* 1 Nephi 2 Kap.

a, se *h* 2 Nephi 1 Kap. *b*, se *h* 2 Nephi 31 Kap.

3. Jeg siger dig, min Søn, at jeg har haft stor Glæde af dig allerede, paa Grund af din Trofasthed og Flid, din Taalmodighed og Langmodighed iblandt [c]Zoramiterne.

4. Thi jeg veed, at du var bunden; ja, jeg veed ogsaa, at du blev stenet for Ordets Skyld; og du udholdt alt dette med Taalmodighed, fordi Herren var med dig; og nu veed du, at Herren befriede dig.

5. Og nu, min Søn Shiblon, jeg ønsker, at du skal erindre, at saafremt du sætter din Lid til Gud, skal du blive udfriet af dine Prøvelser, Trængsler og Gjenvordigheder, og du skal blive [d]ophøjet paa den yderste Dag.

6. Nu, min Søn, jeg ønsker ikke, at du skal tænke, at jeg veed dette af mig selv, men det er Guds Aand, som er i mig, der kundgjør mig disse Ting; thi dersom jeg ikke var bleven [e]født af Gud, vilde jeg ikke have haft Kundskab om disse Ting.

7. Men se, Herren sendte i sin store Naade sin Engel for at forkynde mig, at jeg skulde ophøre med at fordærve hans Folk; ja, jeg har [f]set en Engel, Ansigt til Ansigt, og han talede med mig, og hans Røst var som Torden, og den rystede hele Jorden.

8. Og det skete, at jeg var [g]tre Dage og tre Nætter i den bitreste Kval og Sjæleangest; og ikke førend jeg raabte til den Herre Jesus Kristus om Naade, fik jeg Forladelse for mine Synder. Men se, jeg raabte til ham, og jeg fik Fred i min Sjæl.

9. Og nu, min Søn, jeg har sagt dig dette, for at du maa lære Visdom, paa det at du maa kunne lære af mig, at der er [h]ingen anden Vej, ej heller noget andet Middel, hvorved man kan blive salig, uden i og formedelst Kristus. Se, han [i]er Verdens Liv og Lys. Se, han er Sandhedens og Retfærdighedens Ord.

10. Og nu, eftersom du har begyndt at forkynde Ordet, saa ønsker jeg, at du skal vedblive at forkynde det; og jeg ønsker, at du maa være flittig og maadeholden i alle Ting.

11. Vogt dig, at du ikke bliver opløftet i Hovmod; ja, vogt dig, at du ikke roser dig af din egen Visdom, ej heller af din store Styrke;

12. Vær frimodig, men ikke overmodig, og giv Agt paa at beherske alle dine Lidenskaber, saa at du kan være fyldt med Kjærlighed; vogt dig for Lediggang;

13. Bed ikke, som [j]Zoramiterne gjøre, thi du har set, at de bede for at blive hørte af Menneskene og for at blive roste for deres Visdom.

14. Sig ikke: O Gud, jeg takker dig, at vi ere bedre end

---

c, se *jj* Alma 30 Kap. *d*, se *p* Mos. 23 Kap. *e*, se *c* Mos. 5 Kap. *f*, Mos. 27: 11—17. *g*, Mos. 27: 19—23. Alma 36: 10, 16. *h*, se *d* Mos. 5 Kap. *i*, se *m* Mos. 16 Kap. *j*, se *jj* Alma 30 Kap.

vore Brødre; men sig hellere: O Herre, tilgiv min Uværdighed og ihukom mine Brødre i Naade; ja, erkjend altid din Uværdighed for Gud.

15. Og maa Herren velsigne din Sjæl og annamme dig paa den yderste Dag i sit Rige, for at sidde ned i Fred. Gaa nu, min Søn, og forkynd Ordet for dette Folk. Vær alvorlig. Farvel, min Søn.

Almas Befalinger til sin Søn Corianton.

39 KAPITEL.

1. Og nu, min Søn, jeg har noget mere at sige til dig end det, jeg sagde til din Broder; thi se, har du ikke lagt Mærke til din Broders Standhaftighed, ja, hans Trofasthed og Flid i at holde Guds Bud? Se, har han ikke sat dig et godt Exempel?

2. Thi du gav ikke saa megen Agt paa mine Ord, som din Broder gjorde, iblandt [a]Zoramiternes Folk. Nu, dette er, hvad jeg har imod dig; du gik saa vidt, at du roste dig af din Styrke og din Visdom.

3. Og dette er ikke Alt, min Søn. Du gjorde det, der bedrøvede mig, thi du forsagede Tjenesten og gik over til Sirons Land paa Lamaniternes Grænser efter Skjøgen Isabel;

4. Ja, hun bortstjal Manges Hjerter, men dette var ingen Undskyldning for dig, min Søn. Du skulde have passet den Tjeneste, som var dig anbetroet.

5. Veed du ikke, min Søn, at disse Ting ere en Vederstyggelighed i Herrens Øjne, ja [b]vederstyggeligere end alle Synder, undtagen at udgyde uskyldigt Blod eller at fornægte den Helligaand?

6. Thi se, dersom du fornægter den Helligaand, naar den en Gang har haft Rum i dig, og du veed, at du fornægter den, da er dette en Synd, der er [c]utilgivelig; og for ham, der [d]myrder, efter at være kommen til Lys og Kundskab om Gud, er det ikke let at faa Forladelse; ja, jeg siger dig, min Søn, at det ikke er let for ham at faa Syndsforladelse.

7. Og nu, min Søn, give Gud, at du ikke havde været skyldig i saa stor en Misgjerning. Jeg vilde ikke dvæle ved dine Misgjerninger for at forurolige din Sjæl, dersom det ikke var til dit Gavn.

8. Men se, du kan ikke skjule dine Misgjerninger for Gud, og medmindre du omvender dig, ville de staa som et Vidnesbyrd imod dig paa den yderste Dag.

9. Nu, min Søn, jeg ønsker, at du skal omvende dig og

---

a, se *ij* Alma 30 Kap. *b*, Vers 7, 11. Se *i* 2 Nephi 28 Kap. *c*, Moro. 8: 28. *d*, Vers 5.

afstaa fra dine Synder og ikke gaa mere efter dine Øjnes Lyster, men [e]fornægte dig selv i alt dette; thi uden du gjør dette, kan du ingenlunde arve Guds Rige. O, kom i Hu og lad det være dig magtpaaliggende at fornægte dig selv i dette.

10. Og jeg befaler dig, at du skal raadføre dig med dine ældre Brødre i dine Foretagender; thi se, du er i din Ungdom, og du trænger til dine Brødres Bistand. Giv Agt paa deres Raad.

11. Lad dig ikke forlede ved nogen forfængelig eller daarlig Ting; tilsted ikke Djævelen at forlede dit Hjerte igjen efter disse [f]ugudelige Skjøger. Se, min Søn, hvor stor Synd bragte du ikke over Zoramiterne; thi da de saa' din Opførsel, vilde de ikke tro mine Ord.

12. Og nu siger Herrens Aand til mig: Befal dine Børn at gjøre Godt, saa at de ikke forlede mange Folks Hjerter til Fordærvelse; derfor befaler jeg dig, min Søn, at du i Frygt for Gud afholder dig fra dine Ugudeligheder,

13. At du af din ganske Sjæl, Sind og Styrke vender dig til Herren, at du ikke forleder Fleres Hjerter til at gjøre Ondt; men vend hellere tilbage til dem og erkjend dine Fejl, og opret den Skade, du har gjort.

14. Søg ikke efter Rigdom, ej heller denne Verdens forfængelige Ting, thi se, du kan ikke føre dem med dig.

15. Og nu, min Søn, ønsker jeg at sige dig Noget angaaende Kristi Komme. Se, jeg siger dig, det er ham, der visseligen skal komme for at borttage Verdens Synder; ja, han kommer for at forkynde godt Budskab om Salighed for hans Folk.

16. Og nu, min Søn, dette var den Tjeneste, hvortil du var kaldet, nemlig at forkynde godt Budskab for dette Folk, for at berede deres Hjerter, eller rettere, for at Salighed kunde vederfares dem, saa at de kunde berede deres Børns Hjerter til at høre Ordet, naar han kommer.

17. Og nu vil jeg berolige dit Sind noget med Hensyn til dette Emne. Se, du undrer dig over, at disse Ting skulde være bekjendte saa længe i Forvejen. Se, jeg siger dig, er ikke en Sjæl nu lige saa dyrebar for Gud, som en Sjæl vil være paa den Tid, han kommer?

18. Er det ikke lige saa nødvendigt, at Igjenløsningsplanen bliver kundgjort for dette Folk som for deres Børn?

19. Er det ikke lige saa let for Herren at [g]sende sin Engel, for at kundgjøre dette gode Budskab for os nu, som for vore Børn, eller efter at han er kommen?

---

e, 3 Nephi 12: 30. *f*, Vers 3, 7—9. *g*, Mos. 3: 2—27. 27: 11—17. Alma 11: 31. 13: 24.

40 KAPITEL.

1. Nu, min Søn, her er noget mere, som jeg ønsker at sige dig; thi jeg ser, at dit Sind er uroligt med Hensyn til de [a]Dødes Opstandelse.

2. Se, jeg siger dig, der er ingen Opstandelse, eller jeg vilde sige med andre Ord, at dette [b]Dødelige bliver ikke iført Udødelighed, denne Forkrænkelighed bliver ikke iført Uforkrænkelighed, førend efter Kristi Komme.

3. Se, han tilvejebringer de Dødes Opstandelse. Men se, min Søn, endnu er der ingen Opstandelse. Jeg vil nu aabenbare dig en Hemmelighed; ikke desmindre er der mange Hemmeligheder, der holdes tilbage, saa at Ingen kjender dem, uden Gud selv. Men jeg vil vise dig een Ting, som jeg inderligt har bedet Gud om at lade mig vide, og det er angaaende Opstandelsen.

4. Se, der er en Tid bestemt, da Alle skulle komme frem fra de Døde. Og naar den Tid kommer, veed Ingen; men Gud kjender den bestemte Tid.

5. Og nu, enten der bliver een Tidsperiode eller to eller tre Tidsperioder, da Menneskene skulle komme frem fra de Døde, er uden Forskjel, thi Gud veed alle disse Ting; men det er tilstrækkeligt for mig at vide, at det forholder sig saaledes, at der er en Tid bestemt, da Alle skulle opstaa fra de Døde.

6. Der maa nødvendigvis være et Tidsrum mellem Døden og Opstandelsen.

7. Og jeg vil nu spørge: Hvad bliver der af Menneskenes Sjæle i Tidsrummet mellem Døden og den beskikkede Tid for Opstandelsen?

8. Om der nu er een eller flere Tider bestemt for Menneskets Opstandelse er uden Forskjel; thi Alle dø ikke paa een Gang, og dette er uden Betydning; Alt er som een Dag for Gud, og Tiden er alene afmaalt for Menneskene;

9. Altsaa er der en Tid bestemt for Menneskene, da de skulle opstaa fra de Døde; og der er et Tidsrum mellem Døden og Opstandelsen. Og nu, angaaende denne Mellemtid. Hvad der bliver af Menneskenes Sjæle, er hvad jeg inderligt har begjæret af Herren at lade mig vide, og dette veed jeg med Vished.

10. Og naar Tiden kommer, at Alle skulle opstaa, da skulle de erfare, at Gud kjender alle de for Menneskene bestemte Tider.

11. Nu, angaaende Sjælens Tilstand mellem Døden og Opstandelsen: Se, det er bleven mig kundgjort af en Engel, at alle Menneskers Aander, saa snart de forlade dette dødelige Legeme, ja, [c]alle Menneskers Aander, hvad enten de ere gode eller onde, blive bragte hjem til den Gud, som gav dem Livet.

---

a, se d 2 Nephi 2 Kap. b, Mos. 16: 10. Se d 2 Nephi 2 Kap. Ogsaa *j* og *m* *2 Nephi 9 Kap.* c, Vers 15, 17. Sal. Præd. 12: 7.

12. Og da sker det, at deres Aander, som ere retfærdige, indføres i en Lyksaligheds Tilstand, som kaldes [d]Paradis, en Hvilens Tilstand, en Freds Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møje og fra al Bekymring og Sorg og deslige.

13. Og da skal det ske, at de Ugudeliges Aander, ja, de, der ere onde, — thi se, de have ingen Del i Herrens Aand; thi de vælge onde hellere end gode Gjerninger, og Djævelens Aand [e]foer ind i dem og tog deres Hus i Besiddelse, — skulle vorde udkastede i det yderste Mørke; [f]der skal være Graad og Jammer og Tænders Gnidsel, og dette sker formedelst deres egen Ugudelighed, da de tages til Fange ifølge Djævelens Villie.

14. Saaledes er de Ugudeliges Sjæles Tilstand; ja, i [g]Mørke og i en skrækkelig, frygtelig Forventning af Guds Vredes brændende Nidkjærhed over sig. Saaledes forblive de i denne Tilstand, saa vel som de Retfærdige i [h]Paradis, indtil Tiden for deres Opstandelse.

15. Der findes Nogle, som have antaget, at denne Sjælens Salighed eller Elendighed før Opstandelsen var en første Opstandelse. Ja, jeg tilstaar, at Aandens eller Sjælens [i]Opløftelse og dens Overgivelse til Salighed eller Elendighed, i Overensstemmelse med de Ord, der ere talede, kunde kaldes en Opstandelse.

16. Og se, der er ogsaa bleven sagt, at der gives en [j]første Opstandelse, en Opstandelse for alle dem, som have været, eller som ere, eller som skulle blive til, til Kristi Opstandelse fra de Døde.

17. Men vi antage ikke, at den første Opstandelse, som omtales paa denne Maade, kan være [k]Sjælens Opstandelse og dens Overgivelse til Salighed eller Elendighed. Du kan ikke tro, at dette er, hvad det betyder.

18. Se, jeg siger dig, nej; men det betyder [l]Gjenforeningen af deres Sjæle og Legemer, som have levet [m]fra Adams Dage til Kristi Opstandelse.

19. Nu, jeg siger ikke, at deres Sjæle og Legemer, om hvilke der er talet, skulle alle vorde gjenforenede paa een Gang, de Ugudelige saa vel som de Retfærdige; lad det være nok, at jeg siger, at de alle skulle komme frem, eller med andre Ord, deres Opstandelse sker [n]førend deres, der dø efter Kristi Opstandelse.

20. Og nu, min Søn, jeg siger ikke, at deres Opstandelse kommer paa samme Tid som Kristi Opstandelse; men se, jeg siger det som min Mening, at de Retfærdiges Sjæle og Legemer skulle blive [o]gjenforenede ved Kristi Opstandelse og Himmelfart.

---

d, se *l* 2 Nephi 9 Kap. *e*, se *i* 2 Nephi 9 Kap. *f*, Mos. 16: 2. Se *k* 1 Nephi 15 Kap. *g*, Vers 13. *h*, se *l* 2 Nephi 9 Kap. *i*, se *c*. *j*, se *g* Jakob 4 Kap. *k*, se *c*. *l*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *m*, Vers 19, 20. *n*, Vers 16, 18, 20. *o, se g Jakob 4 Kap.*

21. Men enten det bliver ved hans Opstandelse eller senere, siger jeg ikke; men dette siger jeg, at der er et [p]Mellemrum mellem Døden og Legemets Opstandelse, og at Sjælen kommer til Salighed eller Elendighed til den Tid, som er bestemt af Gud, da de Døde skulle komme frem og baade Sjæl og Legeme blive forenede, samt blive bragte til at staa for Gud og blive dømte efter deres Gjerninger.

22. Ja, dette tilvejebringer de Tings Gjenoprejsning, hvorom Profeterne have talet.

23. [q]Sjælen skal komme igjen til Legemet og Legemet til Sjælen; ja, og hvert Lem og Led skal komme igjen til sit Legeme; ja, endog et Haar af Hovedet skal ikke blive tabt, men alle Ting skulle komme til deres rette og fuldstændige Sammensætning igjen.

24. Og nu, min Søn, dette er den Gjenoprejsning, som er bleven omtalet af Profeternes Mund;

25. Og da skulle de Retfærdige skinne i Guds Rige.

26. Men se, en skrækkelig [r]Død kommer over de Ugudelige, efterdi de dø i Henseende til det, som henhører til Retfærdighed; thi de ere urene, og [s]intet Urent kan arve Guds Rige; men de blive udkastede og overgivne til at høste Frugterne af deres Arbejde, eller deres Gjerninger, hvilke vare onde; og de drikke Bærmen af en bitter Kalk.

---

41 KAPITEL.

1. Og nu, min Søn, jeg har Noget at sige dig angaaende Gjenoprettelsen, hvorom der er talet; thi se, Nogle have forvendt Skrifterne og have afveget meget paa Grund deraf. Og jeg mærker, at dit Sind ogsaa har været foruroliget desangaaende. Men se, jeg vil udtyde det for dig.

2. Jeg siger dig, min Søn, at Guds Retfærdighed gjør Gjenoprejsningsplanen nødvendig; thi det er nødvendigt, at alle Ting skulle blive bragte tilbage til deres rette Orden. Se, det er nødvendigt og retfærdigt, i Overensstemmelse med Kristi Kraft og Opstandelse, [a]at Menneskets Sjæl skal gjenforenes med dets Legeme, og at enhver Del af Legemet atter skal bringes til sit eget Sted.

3. Og Guds Retfærdighed fordrer, at Menneskene skulle dømmes efter deres Gjerninger, og [b]dersom deres Gjerninger i dette Liv, og deres Hjerters Attraaer have været gode, at de da ogsaa paa den yderste Dag skulle gjenindsættes i det Gode;

---

p, Vers 6, 9, 11—15. *q*, Alma 11: 41—45. 41: 2. Se *d* 2 Nephi 2 Kap.
r, se *q* Alma 12 Kap. *s*, Alma 11: 37.

a, se *q* Alma 40 Kap. *b*, Vers 6, 7, 14.

4. Og [c]dersom deres Gjerninger ere onde, da skulle de komme tilbage til dem som onde; altsaa skulle alle Ting gjenindsættes i deres rette Orden, enhver Ting i sin naturlige Form, Dødelighed [d]oprejses til Udødelighed, Forkrænkelighed til Uforkrænkelighed, og de skulle paa den ene Side oprejses til evig Salighed for at arve Guds Rige, eller paa den anden Side oprejses til [e]evig Elendighed for at arve Djævelens Rige.

5. Den Ene oprejses til [f]Salighed, overensstemmende med hans Attraa efter Salighed, eller til det Gode, ifølge hans Attraa efter det Gode; og den Anden oprejses til [g]Ondt, i Overensstemmelse med hans Attraa efter det Onde; thi ligesom han har attraaet at gjøre Ondt den ganske Dag, saaledes skal han faa sit Vederlag i Ondt, naar Natten kommer.

6. Og saaledes paa den anden Side: Dersom han har omvendt sig fra sine Synder og [h]attraaet Retfærdighed indtil sine Dages Ende, da skal han erholde Retfærdigheds Løn.

7. Disse ere de, der blive gjenløste af Herren; ja, disse ere de, der føres ud og befries fra den [i]endeløse Mørkheds Nat, og saaledes staa eller falde de; thi se, de ere deres egne Dommere, enten til at gjøre Godt eller til at gjøre Ondt.

8. Og Guds Forordninger ere [j]uforanderlige; derfor er Vejen beredt, saa at hvo som helst, der vil, kan vandre derpaa og blive salig.

9. Og nu se, min Søn, fordrist dig ikke en eneste Gang mere til at fortørne din Gud med Hensyn til Lærepunkter, saaledes som du hidtil har formastet dig til at begaa Synd.

10. Antag ikke, fordi der er bleven talet angaaende Gjenoprejsning, at du skal blive gjenbragt fra Synd til Salighed. Se, jeg siger dig, at Ugudelighed har [k]aldrig været Salighed.

11. Og nu, min Søn, alle Mennesker, som ere i en naturlig Tilstand, eller jeg vilde sige, i en kjødelig Tilstand, ere i Bitterheds Galde og i Syndens Baand; de ere uden Gud i Verden, og de have vandret tvært imod den guddommelige Natur; derfor ere de i en Tilstand, som [l]strider imod Salighedens Beskaffenhed.

12. Og nu se, er Meningen af Ordet Gjenoprettelse den, at tage en Ting fra sin naturlige Tilstand og sætte den i en unaturlig Tilstand, eller at sætte den i en Tilstand, som er modsat dens Natur?

13. O, min Søn, dette er ikke Tilfældet; men Meningen af Ordet [m]Gjenoprettelse er, at gjenbringe Ondt for Ondt, eller Kjødeligt for Kjødeligt, eller Djævelsk for Djævelsk; [n]Godt for det, der er godt; Retfærdighed for det, der er retfærdigt; Ret for det, der er ret; Barmhjertighed for det, der er barmhjertigt.

---

c, Vers 10—18, 15. *d*, Mos. 16: 10. se *d* 2 Nephi 2 Kap. *e*, se *m* Jakob 6 Kap. *f*, se *b*. *g*, se *c*. *h*, se *b*. *i*, se *m* Jakob 6 Kap. *j*, Morm. 9: 19. *k*, Vers 11, 12. *l*, Vers 10, 12. *m*, se c. *n*, se *b*.

14. Derfor, min Søn, se til, at du er barmhjertig mod dine Brødre, handl redeligt, døm retfærdigt og gjør Godt bestandigt; og dersom du gjør alle disse Ting, skal du faa din Belønning; ja, Barmhjertighed og Retfærdighed skal vederfares dig; og du skal faa en retfærdig Dom, og der skal gjengives dig Godt til Belønning.

15. Thi det, du sender ud, skal vende tilbage til dig igjen og vorde dig gjengivet. Ordet Gjenoprettelse fordømmer altsaa Synderen [o]mere fuldkomment, og retfærdiggjør ham aldeles ikke.

---

42 KAPITEL.

1. Og nu, min Søn, jeg mærker, der er noget mere, som foruroliger dit Sind, og som du ikke kan forstaa, nemlig angaaende Guds Retfærdighed i at straffe Synderen; thi du forsøger at tro, at det er uretfærdigt, at Synderen skal overgives til en elendig Tilstand.

2. Nu se, min Søn, jeg vil forklare dette for dig. Thi se, Gud Herren sendte vore første Forældre ud af Edens Have for at dyrke Jorden, af [a]hvilken de vare tagne; ja, han uddrev Mennesket, og han satte ved den østre Ende af Edens Have Cherubim og et blinkende Sværd, som vendte sig til alle Sider, for at bevogte Livsens Træ.

3. Nu se vi, at Mennesket var blevet som Gud til at kjende Godt og Ondt; og paa det at han ikke skulde udrække sin Haand og ligeledes tage af Livsens Træ og æde og leve for evigt, satte Gud Herren Cherubim og det blinkende Sværd, for at han ikke skulde tage af Frugten.

4. Og saaledes se vi, at der blev givet Mennesket en Tid til at omvende sig, ja, en [b]Prøvelsestid, en Tid til at omvende sig og tjene Gud.

5. Thi se, dersom Adam havde udrakt sin Haand strax og taget af Livsens Træ, vilde han have [c]levet for evigt, i Overensstemmelse med Guds Ord, og ikke haft nogen Tid til Omvendelse; og Guds Ord vilde ligeledes have været [d]forgjæves, og den store Plan til Frelse vilde være bleven tilintetgjort.

6. Men se, det var bestemt, at Menneskene skulde dø; derfor skulde de udelukkes fra Jorden, ligesom de vare udelukkede fra Livsens Træ; og Menneskene bleve [e]evig fortabte; ja, de bleve faldne Mennesker.

7. Og nu se vi heraf, at vore første Forældre bleve baade [f]legemligt og [g]aandeligt udelukkede fra Herrens Ansigt; og

---

o, Alma 42: 28.

a, se *m* Mos. 2 Kap. *b*, se *aa* Alma 12 Kap. *c*, Vers 8. *d*, Vers 6, 8. *Alma 12: 28, 26.* *e*, se *w* Alma 12 Kap. *f*, se *b* 2 Nephi 2 Kap. *g*, se *c* *2 Nephi 2 Kap.*

saaledes se vi, at de bleve overladte til at følge deres [h]egen Villie.

8. Nu se, det var ikke nødvendigt, at Mennesket skulde [i]befries fra denne legemlige Død, thi det vilde tilintetgjøre Saliggjørelsens store Plan.

9. Derfor, da Sjælen [j]aldrig kunde dø, og Faldet havde bragt en [k]aandelig Død over hele Menneskeslægten, lige saa vel som en [l]legemlig Død, — det vil sige, de bleve udelukkede fra Herrens Ansigt, — var det nødvendigt, at Menneskeslægten skulde forløses fra denne aandelige Død.

10. Derfor blev denne [m]Prøvelses Tilstand en Tilstand, hvori de skulde forberede sig, fordi de vare blevne kjødelige, sanselige og djævelske af Naturen; altsaa blev den til en Forberedelses Tilstand.

11. Og nu, husk paa, min Søn, dersom det ikke var for Igjenløsningsplanen, — eller om vi lægge den til Side, — saa vilde deres [n]Sjæle være ulyksalige, saa snart de vare [o]døde, fordi de vare udelukkede fra Herrens Ansigt.

12. Og saa fandtes der intet Middel til at gjenløse Menneskene fra denne faldne Tilstand, som de selv havde paadraget sig formedelst deres egen Ulydighed;

13. Derfor kunde Igjenløsningsplanen ikke blive tilvejebragt, overensstemmende med Retfærdigheden, uden paa det Vilkaar, at Menneskene omvende sig i denne [p]Prøvelses Tilstand, ja, i denne Forberedelses Tilstand; thi uden paa disse Vilkaar kunde Naaden ikke virke, [q]uden at tilintetgjøre Retfærdighedens Værk. Og Retfærdigheden kunde ikke tilintetgjøres, thi hvis saa var, vilde Gud [r]ophøre at være Gud.

14. Og saaledes se vi, at [s]hele Menneskeslægten var i en falden Tilstand og var Retfærdighedens Krav underkastet; ja, Guds Retfærdighed, som bestemte, at de [t]for evigt skulde forvises fra hans Ansigt.

15. Og Naadens Plan kunde ikke blive iværksat, uden at en [u]Forsoning blev gjort; derfor forsoner Gud selv Verdens Synder, for at iværksætte Naadens Plan og [v]tilfredsstille Retfærdighedens Fordringer, saa at Gud kunde være en fuldkommen retfærdig Gud og tillige en barmhjertig Gud.

16. Og nu, Omvendelse kunde ikke komme til Menneskene, uden der var en Straf fastsat, som var lige saa [w]evig, som Sjælens [x]Liv skulde være, i Modsætning til Saliggjørelsens Plan, der ogsaa var lige saa evig som Sjælens Liv.

---

h, se *l* 2 Nephi 2 Kap. *i*, se *d*. *j*, Vers 11. Opløses aldrig, og dens Dele adskilles ikke saaledes, at den aandelige Personlighed bliver desorganiseret. *k*, se *c* 2 Nephi 2 Kap. *l*, se *b* 2 Nephi 2 Kap. *m*, se *aa* Alma 12 Kap. *n*, saa snart deres Legemer vare døde. *o*, deres Aander. *p*, se *aa* Alma 12 Kap. *q*, se *mm* Alma 12 Kap. *r*, se *f* 2 Nephi 11 Kap. *s*, se *e* og *g* 2 Nephi 9 Kap. *t*, se *w* Alma 12 Kap. *u*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *v*, se *mm* Alma 12 Kap. *w*, se *m* Jakob 6 Kap. *x*, Sjælens Liv har ingen Ende. Vers 8, 9. Se *e* og *g* 2 Nephi 9 Kap.

17. Nu, hvorledes kunde et Menneske omvende sig, uden han syndede? Hvorledes kunde han synde, dersom der ingen Lov var? Hvorledes kunde der være en Lov, uden der var en Straf?

18. Men der var en Straf fastsat og en retfærdig Lov given, hvilken bragte Mennesket Samvittighedsnag.

19. Og dersom der ingen Lov var given, at et Menneske, som myrdede, skulde dø, vilde han da være bange for, at han skulde dø, dersom han myrdede?

20. Men dersom der ingen Lov var given mod Synd, vilde Mennesket ikke være bange for at synde.

21. Og hvad kunde Retfærdigheden eller Naaden gjøre, dersom der ingen Lov var given, naar [y]Mennesket syndede? Den vilde ingen Krav have paa Skabningen.

22. Men en Lov er given, en Straf fastsat og Omvendelse skjænket, hvilken Omvendelse Barmhjertigheden kræver; ellers gjør [z]Retfærdigheden Krav paa Mennesket og fuldbyrder Loven, og Loven paalægger Straffen; var det ikke saa, da vilde Retfærdighedens Værk blive tilintetgjort, og Gud vilde [aa]ophøre at være Gud.

23. Men Gud ophører ikke at være Gud, og Naaden gjør Krav paa den Bodfærdige, og Naaden kommer formedelst [bb]Forsoningen, og Forsoningen tilvejebringer de Dødes [cc]Opstandelse, og de Dødes Opstandelse bringer Menneskene tilbage til Guds Ansigt, og de [dd]fremstilles saaledes for hans Aasyn for at vorde dømte efter deres Gjerninger, i Overensstemmelse med Loven og Retfærdigheden.

24. Thi se, Retfærdigheden fremkommer med alle dens Fordringer, og ligeledes gjør Naaden Krav paa Alt, hvad den tilhører; og saaledes bliver Ingen salig, uden de, der oprigtigt angre.

25. Mener du, at Naaden kan berøve Retfærdigheden sit? Jeg siger dig, nej; ikke det mindste. Hvis saa var, vilde Gud [ee]ophøre at være Gud.

26. Og saaledes gjennemfører Gud sine store og evige Planer, hvilke vare beredte [ff]fra Verdens Begyndelse af. Og saaledes kommer Menneskenes Frelse og Igjenløsning, og ligeledes deres Fordærvelse og Elendighed.

27. Derfor, o min Søn, hvo, som vil komme, kan komme og frit drikke af Livets Vande; og hvo, som ikke vil komme, er ikke tvungen dertil; men paa den yderste Dag skal han [gg]gjengjældes efter sine Gjerninger.

28. Dersom han har ønsket at gjøre Ondt og ikke har omvendt sig i sin Livstid, se, da skal [hh]Ondt vederfares ham, ifølge Guds Gjengjældelse.

29. Og nu, min Søn, ønsker jeg, at du ikke mere skal lade

---

y, se j Mos. 3 Kap. *z*, se *mm* Alma 12 Kap. *aa*, se *f* 2 Nephi 9 Kap. *bb, se f 2 Nephi 2 Kap.* *cc*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. dd, Alma 40: 21—26. *ee, se f 2 Nephi 11 Kap.* *ff*, se *d* Mos. 4 Kap. gg, Alma 41: 15. hh, se c Alma 41 Kap.

disse Ting besvære dig, men alene lade dine Synder besvære dig med den Bekymring, som skal bringe dig til Omvendelse.

30. O, min Søn, jeg ønsker, [ii]at du ikke mere skal fornægte Guds Retfærdighed. Forsøg ikke at undskylde dine Synder i mindste Maade ved at fornægte Guds Retfærdighed, men lad Guds Retfærdighed og hans Barmhjertighed og hans Langmodighed have fuld Raadighed i dit Hjerte, og lad det ydmyge dig i Støvet.

31. Og nu, min Søn, du er kaldet af Gud til at prædike Ordet for dette Folk. Og derfor, min Søn, gaa og forkynd Ordet i Sandhed og med Besindighed, saa at du maa kunne bringe Sjæle til Omvendelse, og den store Naadens Plan maa kunne have Krav paa dem. Og maa Gud velsigne dig ifølge mine Ord. Amen.

---

43 KAPITEL.

1. Og nu skete det, at Almas Sønner gik ud iblandt Folket, for at forkynde Ordet for dem. Og Alma selv kunde ej heller hvile; derfor gik han ogsaa ud.

2. Men vi skulle nu ikke sige mere angaaende deres Prædiken, undtagen at de prædikede Ordet og Sandheden, i Overensstemmelse med Aabenbarelses og Profetiens Aand; og de prædikede efter Guds [a]hellige Orden, hvorved de vare kaldte.

3. Og nu vender jeg tilbage til Beretningen om Krigene mellem Nephiterne og Lamaniterne i det attende Aar af Dommernes Regjering.

4. Thi se, det skete, at [b]Zoramiterne bleve til Lamaniter; og i Begyndelsen af det attende Aar saa' det nephitiske Folk, at Lamaniterne kom imod dem; derfor gjorde de Forberedelser til Krig; ja, de samlede deres Hære tilsammen i [c]Jershons Land.

5. Og det skete, at Lamaniterne kom med deres Tusinder, og de kom ind i [d]Antionums Land, som var [e]Zoramiternes Land; og en Mand ved Navn Zerahemnah var deres Anfører.

6. Og fordi Amalekiterne vare af en mere ugudelig og en mere morderisk Tænkemaade, end Lamaniterne af sig selv vare, saa beskikkede Zerahemnah øverste Høvedsmænd over Lamaniterne, og de vare alle Amalekiter og [f]Zoramiter.

7. Og dette gjorde han for at vedligeholde deres [g]Had mod Nephiterne og for at kunne bringe dem til Underdanighed, saa at han kunde opnaa sine Hensigter;

8. Thi se, hans Hensigter vare at opægge Lamaniterne til

---

ii, Vers. 1.

a, se g Mos. 26 Kap. b, se jj Alma 30 Kap. c, se q Alma 27 Kap. d, se b Alma 31 Kap. e, Alma 31: 3. f, se jj Alma 30 Kap. g, se n Jakob 7 Kap.

Vrede mod Nephiterne; og dette gjorde han for at kunne tilrane sig stor Magt over dem, og ligeledes for at kunne faa Magt over Nephiterne ved at bringe dem i Trældom osv.

9. Og Nephiternes Hensigt var at tage Vare paa deres Lande, deres Huse, deres Hustruer og deres Børn, for at bevare dem fra deres Fjenders Hænder, og ligeledes for at de kunde bevare deres Rettigheder og Privilegier, ja, og ligeledes deres [h]Frihed, saa at de kunde dyrke Gud efter deres Ønske;

10. Thi de vidste, at dersom de faldt i Lamaniternes Hænder, vilde de udrydde Enhver, som dyrkede den sande og levende Gud i Aand og Sandhed;

11. Ja, de kjendte ogsaa Lamaniternes [i]umaadelige Had til deres Brødre, [j]Anti-Nephi-Lehis Folk, som bleve kaldte [k]Ammons Folk, og de vilde ikke gribe til Vaaben; ja, de havde [l]indgaaet en Pagt, og de vilde ikke bryde den; dersom de derfor faldt i Lamaniternes Hænder, vilde de blive udryddede.

12. Og Nephiterne vilde ikke tilstede, [m]at de bleve udryddede; derfor gave de dem [n]Lande til Ejendom.

13. Og Ammons Folk gave Nephiterne [o]meget af deres Gods til deres Hærs Underholdning; og saaledes vare Nephiterne nødte til at staa alene mod Lamaniterne, som vare en Blanding af Lamans og Lemuels og Ismaels Sønner og alle dem, som havde adskilt sig fra Nephiterne, hvilke vare Amalekiter og [p]Zoramiter samt Efterkommere af Noahs [q]Præster.

14. Og disse Efterkommere vare næsten ligesaa talrige som Nephiterne; og saaledes vare Nephiterne nødsagede til at stride med deres Brødre, ja, til Blodsudgydelse.

15. Og det begav sig, at da Lamaniternes Hære vare samlede tilsammen i [r]Antionums Land, se, da vare Nephiternes Hære beredte til at møde dem i [s]Jershons Land.

16. Og Nephiternes Anfører, eller den Mand, der var bleven beskikket til at være Høvedsmand over Nephiterne, og som overtog Befalingen over alle Nephiternes Hære, var en Mand ved Navn Moroni.

17. Og Moroni overtog hele Befalingen og Bestyrelsen af deres Krige. Og han var kun fem og tyve Aar gammel, da han blev beskikket til øverste Høvedsmand over Nephiternes Hære.

18. Og det skete, at han mødte Lamaniterne paa [t]Grænserne af Jershon, og hans Folk vare bevæbnede [u]med Sværd og med Sabler og med alle Slags Krigsvaaben.

---

h, se *m* Mos. 29 Kap. *i*, Alma 27: 2. *j*, se *t* Alma 28 Kap. *k*, Alma 27: 26. *l*, Alma 24: 16—19. *m*, Alma 27: 23, 24. *n*, Alma 27: 22. *o*, Alma 27: 24. *p*, se *jj* Alma 30 Kap. *q*, se *f* Mos. 11 Kap. *r*, se *b* Alma 31 Kap. *s*, se *q* Alma 27 Kap. *t*, se *q* Alma 27 Kap. *u*, se *f* Alma 2 Kap.

19. Og Lamaniternes Hære saa', at Nephis Folk, eller at Moroni havde forsynet sit Folk med Harnisker og med Armskjolde, ja, og ligeledes med Skjolde til at beskytte deres Hoveder med, og at de vare iførte tykke Klæder.

20. Men Zerahemnahs Hær var ikke forsynet med noget saadant; de havde ikkun deres Sværd og deres Sabler, deres Buer og deres Pile, deres Stene og deres Slynger; og de vare nøgne, med [v]Undtagelse af et Skind, som var gjordet om deres Lænder; ja, Alle vare nøgne, undtagen Zoramiterne og Amalekiterne.

21. Men de vare ikke bevæbnede med Harnisker, ej heller med Skjolde; derfor bleve de overmaade bange for Nephiternes Hære, for deres Rustningers Skyld, uagtet deres Antal var saa meget større end Nephiternes.

22. Og se, de turde nu ikke komme mod Nephiterne paa Jershons [w]Grænser; derfor droge de ud af [x]Antionums Land ind i Ørken og rejste omkring i Ørken langt bort til Udspringet af [y]Floden Sidon, for at komme ind i [z]Mantis Land og tage Landet i Besiddelse; thi de formodede, at Moronis Hær kunde ikke vide, hvorhen de vare gaaede.

23. Men det skete, saa snart de vare bortgangne i Ørken, at Moroni sendte Spejdere ud i Ørken for at holde Øje med deres Lejr; og Moroni, som ogsaa kjendte Almas Profetier, sendte visse Mænd til ham, bedende ham, at han vilde adspørge Herren, hvor Nephiternes Hære skulde drage hen for at forsvare sig mod Lamaniterne.

24. Og det skete, at Herrens Ord kom til Alma, og Alma fortalte Moronis Sendebud, at Lamaniternes Hære droge om i Ørken for at komme over i [aa]Mantis Land, saa at de kunde begynde et Angreb paa den svagere Del af Folket. Og disse Sendebud gik og overleverede Budskabet til Moroni.

25. Og Moroni efterlod nu en Afdeling af sin Hær i [bb]Jershons Land, for at ikke Lamaniterne paa en eller anden Maade skulde komme ind i Landet og indtage Staden; og han tog Resten af sin Hær og drog over til [cc]Mantis Land.

26. Og han lod alt Folket i den Del af Landet forsamle sig tilsammen til Strid mod Lamaniterne, for at forsvare deres Hjem og deres Land, deres Rettigheder og deres Frihed; derfor vare de beredte paa Lamaniternes Ankomst.

27. Og det skete, at Moroni lod sin Hær ligge skjult i Dalen,

---

v, Vers 37. Enos 1: 20. Alma 3: 4, 5. *w*, se *q* Alma 27 Kap. *x*, se *b* Alma 31 Kap. *y*, se *g* Alma 2 Kap. *z*, se *h* Alma 16 Kap. *aa*, se *h* Alma 16 Kap. *bb*, se *q* Alma 27 Kap. *cc*, se *h* Alma 16 Kap.

som var nær ved [dd]Floden Sidon, eller vesten for Floden Sidon i Ørken.

28. Og Moroni satte Spejdere rundt omkring, for at han kunde vide, naar Lamaniternes Hær kom.

29. Og nu, Moroni kjendte Lamaniternes Hensigt, at det var deres [ee]Agt at udrydde deres Brødre, eller at undertvinge dem og bringe dem i Trældom, for at de kunde oprette et Rige for dem selv over hele Landet.

30. Og han vidste ogsaa, at det var Nephiternes [ff]eneste Ønske, at bevare deres Lande og deres Frihed og deres Kirke; derfor troede han ikke, at det var nogen Synd at forsvare dem ved List, og derfor udforskede han ved sine [gg]Spejdere, hvilken Vej Lamaniterne vilde tage.

31. Og han delte sin Hær og bragte en Del over i Dalen og skjulte den østen og sønden for [hh]Højen Riplah;

32. Og Resten skjulte han i den vestlige Dal, vesten for [ii]Sidons Flod, og ned til [jj]Grænserne af Mantis Land.

33. Da han saaledes havde stillet sin Hær efter sit Ønske, var han beredt til at møde dem.

34. Og det begav sig, at Lamaniterne kom op norden for [kk]Højen, hvor en Del af Moronis Hær laa skjult.

35. Og da Lamaniterne vare gaaede forbi [ll]Højen Riplah og vare komne ind i Dalen, samt begyndte at gaa over [mm]Floden Sidon, omringede den Hær, der laa skjult sønden for Højen, og som var anført af en Mand, hvis Navn var Lehi, Lamaniternes Bagtropper mod Østen.

36. Og det skete, at da Lamaniterne saa' Nephiterne komme over deres Bagtropper, vendte de om og begyndte at stride med Lehis Hær.

37. Og Dødens Værk begyndte paa begge Sider, men det var mere forfærdeligt paa Lamaniternes Side, fordi deres [nn]Nøgenhed var udsat for Nephiternes svære Slag [oo]med deres Sværd og deres Sabler, hvilke havde Døden til Følge næsten ved ethvert Slag;

38. Medens der paa den anden Side kun nu og da faldt en Mand iblandt Nephiterne for Sværd og ved Tabet af Blod; thi de vare bedækkede paa de vigtigste Dele af Legemet, eller de vigtigste Dele af Legemet vare beskyttede mod Lamaniternes Slag [pp]formedelst deres Brystharnisker og deres Armskjolde og deres Hjelme; og saaledes udførte Nephiterne Dødens Værk iblandt Lamaniterne.

---

dd, se *g* Alma 2 Kap. *ee*, Vers 8, 10. *ff*, Vers 9, 45, 48, 49. Alma 44: 5. Se *m* Mos. 29 Kap. Alma 46: 12—20. 48: 10—16. *gg*, Vers 23, 28. *hh*, Vers 34, 35. *ii*, se *g* Alma 2 Kap. *jj*, se *h* Alma 16 Kap. *kk*, Vers 31, 35. *ll*, Vers 31, 34. *mm*, se *g* Alma 2 Kap. *nn*, Vers 20. Se *v*. *oo*, Vers 18. *pp*, Vers 19, 21, 44. Alma 44: 9. 46: 13. 49: 6, 24. Hela. 1: 14. Morm. 6: 9.

39. Og det skete, at Lamaniterne bleve forskrækkede, paa Grund af det store Nederlag iblandt dem, ja, saa at de begyndte at fly hen imod [qq]Floden Sidon.

40. Og de bleve forfulgte af Lehi og hans Mænd, og de bleve drevne af Lehi ud i Sidons Vande; og de gik over Sidons Vande. Og Lehi holdt sine Hære tilbage paa [rr]Bredden af Floden Sidon, for at de ikke skulde gaa over.

41. Og det skete, at Moroni og hans Hær mødte Lamaniterne i [ss]Dalen paa den [tt]anden Side af Floden Sidon og begyndte at overfalde og dræbe dem.

42. Og Lamaniterne flyede atter for dem hen [uu]imod Mantis Land; og der mødtes de atter af Moronis Hære.

43. Og i dette Tilfælde kæmpede Lamaniterne med stor Tapperhed; ja, aldrig havde Lamaniterne været bekjendte for at stride med saadan overordentlig stor Styrke og Mod; nej, end ikke fra Begyndelsen.

44. Og de bleve ophidsede af [vv]Zoramiterne og Amalekiterne, som vare deres øverste Høvedsmænd og Anførere, og af Zerahemnah, som var deres øverste Høvedsmand eller deres øverste Anfører og Befalingsmand; ja, de strede som Drager, og mange af Nephiterne bleve ihjelslagne ved deres Hænder, thi de søndersloge [ww]mange af deres Hjelme, og de gjennemborede mange af deres Pansere, og de afhuggede mange af deres Arme, og saaledes kæmpede Lamaniterne i deres rasende Vrede.

45. Ikke desmindre ansporedes Nephiterne af en bedre Sag, thi de strede ikke for Enevælde eller Magt, men de [xx]kæmpede for deres Hjem og deres Frihed, deres Hustruer og deres Børn og deres Alt; ja, for deres Religion og deres Kirke.

46. Og de gjorde det, som de ansaa for at være den Pligt, de skyldte deres Gud; thi Herren havde sagt til dem og ligeledes til deres Fædre, at [yy]saafremt de vare uskyldige i den første og i den anden Forbrydelse, skulde de ikke lade sig dræbe af deres Fjender.

47. Og atter havde Herren sagt, at de skulde forsvare deres Familier, ja, indtil Blodsudgydelse. Derfor kæmpede Nephiterne med Lamaniterne, for at [zz]forsvare sig selv, deres Familier, deres Hjem, deres Land, deres Rettigheder og deres Religion.

48. Og det skete, at da Moronis Mænd saa' Lamaniternes [aaa]Raseri og Vrede, vare de nær ved at vige og fly for dem. Og da Moroni saa' deres Hensigt, sendte han Bud og be-

---

qq, se *g* Alma 2 Kap. *rr*, østlig Bred. *ss*, Vers 32. *tt*, vestre Side. Vers 32. *uu*, ned langs Floden i Nærheden af dens vestre Bred nordefter. Vers 32. *vv*, Vers 6. *ww*, se *pp*. *xx*, Vers 30, 47. Alma 44 : 5. *yy*, Pagtens Bog 98 : 23—48. Alma 48 : 14—16. *zz*, se *ff*. *aaa*, Vers 44.

gejstrede deres Hjerter med disse Tanker, ja, [bbb]Tanken om
deres Hjem, deres Frihed, ja, deres Frihed for Trældom.
49. Og det skete, at de atter vendte sig mod Lamaniterne,
og de raabte med een Røst til Herren deres Gud om [ccc]deres
Frihed og deres Befrielse fra Trældom.
50. Og de begyndte at modstaa Lamaniterne med Kraft; og
i den selvsamme Time, da de raabte til Herren om deres
Frihed, begyndte Lamaniterne at fly for dem, og de flygtede
til Sidons [ddd]Vande.
51. Og Lamaniterne vare talrigere, ja, mere end dobbelt saa
talrige som Nephiterne; desuagtet bleve de fordrevne saaledes,
at de vare samlede tilsammen i en Hob i [eee]Dalen paa [fff]Bred-
den af Floden Sidon;
52. Og Moronis Hære omringede dem, ja, paa begge Sider
af Floden; thi se, mod Østen vare Lehis Mænd.
53. Derfor, da Zerahemnah saa' Lehis Mænd paa Østsiden
af Floden Sidon og Moronis Hære paa Vestsiden af Floden
Sidon, samt at de vare omringede af Nephiterne, bleve de
slagne af Skræk.
54. Og da nu Moroni saa' deres Forskrækkelse, befalede han
sine Mænd, at de skulde standse med Blodsudgydelsen.

---

44 KAPITEL.

1. Og det skete, at de ophørte med Blodsudgydelsen og trak
sig lidt tilbage fra dem. Og Moroni sagde til Zerahemnah: Se,
Zerahemnah, vi ere ikke blodtørstige Mænd. I vide, at I ere
i vore Hænder, men vi ønske ikke at dræbe eder.
2. Se, vi ere ikke komne ud til Strid imod eder for at
udgyde eders Blod for at erholde Herredømme; ej heller ønske
vi at bringe Nogen under Trældoms Aag. Men dette er den
[a]sande Aarsag, hvorfor I ere komne imod os; og I ere vrede
paa os for vor Religions Skyld.
3. Men nu se I, at Herren er med os, og I se, at han har
overgivet eder i vore Hænder. Og nu ønsker jeg, at I skulle
forstaa, at dette er sket os [b]formedelst vor Religion og vor
Tro paa Kristus. Og nu fornemme I, at I ikke kunne tilintet-
gjøre denne vor Tro.
4. Nu forstaa I, at dette er den sande Tro paa Gud; ja, I
se, at Gud vil hjælpe og opholde og bevare os, saa længe vi

---

bbb, se *ff*. *ccc*, se *ff*. *ddd*, se *g* Alma 2 Kap. *eee*, Vers 82. *fff*, vestlige Bred. Vers 82.

a, Alma 43: 8. *b*, Alma 43: 49, 50.

ere trofaste mod ham og mod vor Tro og Religion; og Herren vil aldrig [c]tilstede, at vi blive ødelagte, medmindre vi falde i Overtrædelse og fornægte vor Tro.

5. Og nu, Zerahemnah, befaler jeg eder i den almægtige Guds Navn, som har styrket vore Arme, saa at vi have faaet Overhaand over eder, [d]formedelst vor Tro, formedelst vor Religion og vor Gudsdyrkelse og vor Kirke og den hellige Pligt at forsvare vore Hustruer og vore Børn, og formedelst den Frihed, som knytter os til vort Hjem og vort Land, ja, ligeledes formedelst vor Lydighed til Guds hellige Ord, som vi skylde al vor Lyksalighed, samt formedelst Alt, der er os dyrebart;

6. Og dette er ikke Alt; jeg befaler eder ved al eders Kjærlighed til Livet, at I overlevere os eders Krigsvaaben, og vi ville da ikke eftertragte eders Blod, men vi ville spare eders Liv, dersom I ville drage bort og ikke komme igjen til Krig mod os.

7. Og nu, dersom I ikke gjøre dette, se, da ere I i vore Hænder, og jeg vil befale mine Mænd, at de skulle overfalde eder og bibringe eders Legemer Dødsens Saar, saa at I skulle blive udryddede; og da skulle vi se, hvem der skal have Herredømme over dette Folk; ja, vi skulle se, hvem der skal bringes i Trældom.

8. Og det skete, at da Zerahemnah havde hørt disse Ord, kom han hen og [e]overleverede sit Sværd og sin Sabel og sin Bue i Moronis Hænder og sagde til ham: Se, her ere vore Krigsvaaben; vi ville overlevere dem til eder, men vi ville ikke [f]gjøre en Ed til eder, som vi vide, at vi og ligeledes vore Børn ville bryde; men tag vore Krigsvaaben og tillad os at drage ud i Ørken, ellers ville vi beholde vore Sværd, og vi ville enten omkomme eller sejre.

9. Se, vi ere ikke af eders Tro; vi tro ikke, at det er Gud, der har overgivet os i eders Hænder; men vi tro, at dét er eders List, der har bevaret eder fra vore Sværd. Se, [g]det er eders Brystharnisker og eders Skjolde, der have bevaret eder.

10. Og da nu Zerahemnah havde talet disse Ord, gav Moroni Sværdet og Krigsvaabnene, som han havde modtaget, tilbage til Zerahemnah sigende: Se, vi ville ende Striden.

11. Jeg kan ikke tage de Ord tilbage, som jeg har talet; derfor, saa sandt som Herren lever, skulle I ikke drage bort, [h]undtagen I gjøre det med en Ed, at I ikke ville komme igjen mod os til Krig. Og da I nu ere i vore Hænder, ville vi ud-

---

c, se *h* 2 Nephi 1 Kap. *d*, se *ff* Alma 43 Kap. *e*, Alma 43: 20. *f*, Vers 6, 11, 15, 19, 20. *g*, se *pp* Alma 43 Kap. *h*, se *f*.

gyde eders Blod paa Jorden, eller ogsaa skulle I underkaste eder paa de Vilkaar, som jeg har foreslaaet.

12. Og da nu Moroni havde sagt disse Ord, tog Zerahemnah sit Sværd tilbage, og da han var vred paa Moroni, styrtede han frem for at dræbe Moroni; men da han hævede sit Sværd, se, da slog en af Moronis Stridsmænd det til Jorden, og det brødes ved Haandgrebet; og han slog ogsaa Zerahemnah, saa at han [i]tog Huden af hans Hovedisse, og den faldt til Jorden. Og Zerahemnah trak sig tilbage fra dem til Midten af sine Stridsmænd.

13. Og det skete, at Stridsmanden, som afhuggede Huden af Zerahemnahs Isse, tog den op fra Jorden ved Haaret og lagde den paa Spidsen af sit Sværd og rakte den ud mod dem, sigende til dem med høj Røst:

14. [j]Ligesom denne eders Høvdings Hovedhud er falden til Jorden, saa skulle I falde til Jorden, medmindre I ville overlevere eders Krigsvaaben og gaa bort med en [k]Fredspagt.

15. Nu, da de hørte disse Ord og saa' [l]Huden paa Sværdet, var der Mange, som bleve slagne af Skræk og kom frem og kastede deres Krigsvaaben ned for Moronis Fødder og indgik en Fredspagt. Og alle de, der indgik [m]Pagten, lode de fare bort i Ørken.

16. Og det skete, at Zerahemnah blev overmaade vred, og han opæggede Resten af sine Stridsmænd til Vrede, for at stride kraftigere mod Nephiterne.

17. Og Moroni blev vred paa Grund af Lamaniternes Gjenstridighed; derfor befalede han sit Folk, at de skulde angribe og dræbe dem. Og det skete, at de begyndte at dræbe dem; ja, og Lamaniterne strede med deres Sværd af al Kraft.

18. Men se, deres [n]nøgne Hud og deres bare Hoveder vare udsatte for Nephiternes skarpe Sværd; ja, se, de bleve gjennemstukne og dræbte og faldt overmaade hurtigt for Nephiternes Sværd; og de begyndte at blive udryddede, ligesom Moronis [o]Stridsmand havde profeteret.

19. Og da nu Zerahemnah saa', at de alle vare nær ved at blive udryddede, raabte han stærkt til Moroni og lovede, at han tilligemed hans Folk vilde gjøre Pagt med dem, at de [p]aldrig vilde komme til Krig imod dem, dersom de vilde spare de Overblevnes Liv.

20. Og det skete, at Moroni atter lod Dødens Værk ophøre iblandt Folket. Og han tog Krigsvaabnene fra Lamaniterne; og [q]efter at de havde indgaaet en Pagt med ham om Fred, blev det dem tilladt at drage bort i Ørken.

---

i, Vers 13—15. *j*, Vers 18. *k*, se *f*. *l*, se *i*. *m*, se *f*. *n*, se v *Alma 43 Kap.* *o*, Vers 14. *p*, se *f*. q, se *f*.

21. Og deres Døde bleve ikke talte, saa stort var deres Antal; ja, Antallet paa deres Døde var overordentligt stort, baade iblandt Nephiterne og Lamaniterne.
22. Og det skete, at de kastede deres Døde i [r]Sidons Vande; og de ere forsvundne og begravne i Havets Dyb.
23. Og Nephiternes eller Moronis Hære vendte tilbage og kom til deres Huse og deres Lande.
24. Og saaledes endte det attende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk. Og saaledes endte Almas Optegnelser, som vare skrevne paa [s]Nephis Plader.

Beretningen om Nephis Folk og deres Krige og Uenigheder i Helamans Tid, efter Helamans Optegnelser, som han holdt i sin Levetid.

45 KAPITEL.

1. Se, nu skete det, at Nephis Folk frydede sig storligen over, at Herren atter havde udfriet dem af deres Fjenders Hænder; derfor ofrede de Taksigelse til Herren deres Gud; ja, de [a]fastede og [b]bade meget samt dyrkede Gud med stor Glæde.
2. Og det skete i det nittende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, at Alma kom til sin Søn Helaman og sagde til ham: Tror du de Ord, som jeg talede til dig [c]angaaende de Optegnelser, som have været holdte?
3. Og Helaman sagde til ham: Ja, jeg tror dine Ord.
4. Og Alma sagde atter: Tror du paa Jesus Kristus, som skal komme?
5. Og han sagde: Ja, jeg tror alle de Ord, som du har talet.
6. Og Alma sagde atter til ham: Vil du adlyde mine Befalinger?
7. Og han sagde: Ja, jeg vil adlyde dine Befalinger af mit ganske Hjerte.
8. Da sagde Alma til ham: Salig er du, og Herren vil lade det gaa dig vel i dette Land.
9. Men se, jeg har Noget at profetere for dig; men hvad jeg profeterer for dig, skal du ikke kundgjøre; ja, hvad jeg profeterer for dig, skal ikke kundgjøres, førend Profetien er opfyldt; derfor skriv de Ord, som jeg skal tale.
10. Og disse ere Ordene: Se, jeg ser, efter den Aabenbarelses Aand, som er i mig, at dette selvsamme Folk, Nephi-

---

r, se *g* Alma 2 Kap. *s*, se *f* 1 Nephi 1 Kap.

a, se *t* Mos. 27 Kap. *b*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. c, Alma 37 Kap.

terne, om [d]fire hundrede Aar fra den Tid, da Jesus Kristus skal aabenbare sig for dem, skal [e]nedsynke i Vantro;

11. Og da skal der ses Krige og Pest, ja Hungersnød og Blodsudgydelse, indtil Nephis Folk skal vorde [f]udryddet.

12. Og dette skal ske, fordi de nedsynke i Vantro og henfalde til Mørkets Gjerninger og Vellyst samt allehaande Ugudeligheder; ja, jeg siger dig, fordi de synde imod saa stort Lys og Kundskab; ja, jeg siger dig, at den [g]fjerde Slægt fra den Dag skal ikke ganske forgaa, førend denne store Ugudelighed skal komme.

13. Og naar den store Dag kommer, se, da kommer den Tid meget snart, da de, som nu ere, eller deres Sæd, som nu regnes blandt Nephis Folk, ikke mere skulle regnes blandt dem;

14. Men de, der blive tilovers og ikke blive udryddede paa den store og skrækkelige Dag, skulle [h]regnes blandt Lamaniterne og blive lig dem, ja, alle, undtagen nogle faa, som skulle kaldes Herrens Disciple, og dem skulle Lamaniterne forfølge, [i]indtil de blive udryddede. Og for Ugudeligheds Skyld skal denne Profeti vorde opfyldt.

15. Og nu skete det, at Alma, efter at have talet disse Ting til Helaman, velsignede ham, og ligeledes sine andre Sønner; og han velsignede ligeledes Jorden for de Retfærdiges Skyld;

16. Og han sagde: Saa siger Gud Herren: [j]Forbandet skal Landet være, ja, dette Land, til Fordærvelse for hver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk, som handle ugudeligt, naar de ere fuldkommen modne; og som jeg har sagt, saa skal det ske; thi dette er Guds Forbandelse eller Velsignelse over Landet. Herren kan ikke se paa Synd med den mindste Eftergivelse.

17. Og da nu Alma havde talet disse Ord, velsignede han Menigheden, ja, alle dem, der fra den Tid af og fremdeles skulde staa faste i Troen.

18. Og da Alma havde gjort dette, drog han ud af [k]Zarahemlas Land, som om han vilde gaa til [l]Meleks Land. Og man hørte aldrig mere Noget om ham, og om hans Død eller Begravelse vide vi Intet.

19. Men se, dette vide vi, at han var en retfærdig Mand; og den Tale kom ud blandt Menighederne, at han var bleven optagen af Aanden eller begravet ved Herrens Haand ligesom Moses. Men se, Skriften siger, at Herren tog Moses til sig; og vi formode, at han ogsaa har modtaget Alma i Aanden til sig; derfor vide vi Intet om hans Død og Begravelse.

---

d, se *d* 1 Nephi 12 Kap. *e*, Moro. 9 Kap. *f*, 2 Nephi 26: 10. Morm. 6 Kap. *g*, se *d* 1 Nephi 12 Kap. *h*, Moro. 9: 24. 1 Nephi 13: 31. *i*, Moro. 1: 1—3. *j*, se *d* 2 Nephi 1 Kap. *k*, se *h* Omni 1 Kap. *l*, se *c* Alma 8 Kap.

20. Og det skete i Begyndelsen af det nittende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, at Helaman gik ud iblandt Folket for at kundgjøre Ordet for dem;

21. Thi se, paa Grund af deres Krige med Lamaniterne og de mange smaa Uenigheder og Forstyrrelser, som havde fundet Sted blandt Folket, blev det nødvendigt, at Guds Ord skulde forkyndes blandt dem, ja, at en Forbedring skulde foretages overalt i Kirken.

22. Derfor gik Helaman og hans Brødre ud for at stadfæste Kirken igjen i Landet, ja, i hver Stad overalt i hele Landet, som var i Nephis Folks Besiddelse. Og det skete, at de beskikkede [m]Præster og Lærere over alle Menighederne i det ganske Land.

23. Og nu skete det, efter at Helaman og hans Brødre havde beskikket Præster og Lærere over Menighederne, at der opkom en Uenighed iblandt dem, og de vilde ikke give Agt paa Helamans og hans Brødres Ord;

24. Men de bleve stolte og ôpløftede i deres Hjerter, paa Grund af deres meget store Rigdom; og saaledes bleve de rige i deres egne Øjne, og vilde ikke give Agt paa deres Ord, eller vandre i Oprigtighed for Gud.

---

46 KAPITEL.

1. Og det skete, at alle de, som ikke vilde lytte til Helamans og hans Brødres Ord, samledes tilsammen mod deres Brødre.

2. Og se, de vare saa overordentlig vrede, at de besluttede at dræbe dem.

3. Og Høvedsmanden for dem, der vare vrede paa deres Brødre, var en stor og stærk Mand, hvis Navn var Amalickiah.

4. Og Amalickiah ønskede at blive Konge; og de Folk, der vare vrede, ønskede ogsaa, at han skulde være deres Konge, og Størstedelen af dem vare Underdommere i Landet; og de tragtede efter Magt.

5. Og de vare blevne forledte af Amalickiahs Smigrere til at tro, at dersom de vilde staa ham bi og indsætte ham til at være deres Konge, da vilde han gjøre dem til Regjeringsmænd over Folket.

6. Saaledes bleve de forledte af Amalickiah til Uenighed, uagtet Helamans og hans Brødres Prædiken; ja, uagtet deres store Omsorg for Kirken, thi de vare [a]Ypperstepræster over Kirken.

---

m, se *c* Mos. 6 Kap.

a, se *g* Mos. 26 Kap.

7. Og der fandtes mange i Kirken, som troede paa Amalickiahs smigrende Ord, og derfor skilte de sig fra Kirken; og saaledes blev Nephis Folks Tilstand meget usikker og farlig, uagtet den [b]store Sejr, som de havde vundet over Lamaniterne, og den store Glæde, de havde haft over deres Befrielse ved Herrens Haand.

8. Saaledes se vi, hvor hurtigt Menneskenes Børn forglemme Herren deres Gud, ja, hvor snare de ere til at synde og forledes af den Onde;

9. Ja, vi se ogsaa, hvilken stor Ugudelighed een meget ugudelig Mand kan foraarsage blandt Menneskene;

10. Ja, vi se, at fordi Amalickiah var en listig Mand og en Mand, der talede mange smigrende Ord, forledte han mange Folks Hjerter til at gjøre Ondt, ja, til at søge at udrydde Guds Kirke og til at fordærve [c]Grundvolden til Friheden, som Gud havde skjænket dem, hvilken Velsignelse Gud havde udsendt over Landet for de Retfærdiges Skyld.

11. Og det skete, at da Moroni, som var den [d]øverste Befalingsmand over Nephiternes Hære, havde hørt om disse Uenigheder, blev han vred paa Amalickiah.

12. Og det skete, at han [e]sønderrev sin Kjortel, og han tog et Stykke deraf og skrev paa det: [f]Til Erindring om vor Gud og vor Religion, vor Frihed og vor Fred, vore Hustruer og vore Børn; og han heftede det paa Enden af en Stang.

13. Og han [g]iførte sig sin Hjelm og sit Brystharnisk og sine Skjolde og omgjordede sine Lænder med sine Vaaben, og han tog Stangen, paa hvis Ende Stykket af hans Kjortel hang, og han kaldte det Frihedens [h]Løsen, og han bøjede sig til Jorden og [i]bad med Kraft til sin Gud om, at [j]Frihedens Velsignelser maatte hvile over hans Brødre, saa længe der var en Forening af [k]Kristne tilovers, til at besidde Landet;

14. Thi saaledes bleve alle Kristi sande Troende, som tilhørte Guds Kirke, kaldte af dem, som ikke hørte til Kirken;

15. Og de, der tilhørte Kirken, vare trofaste; ja, alle de, der vare sande Troende i Kristo, paatoge sig med Glæde Kristi Navn eller Navnet Kristne, som de kaldtes paa Grund af deres Tro paa Kristus, der skulde komme;

16. Og derfor bad Moroni denne Gang, at de Kristnes Sag og Landets [l]Frihed maatte blive begunstiget.

---

b, Alma 43 og 44 Kap. *c*, se *m* Mos. 29 Kap. *d*, Alma 48: 16. *e*, Vers 13, 21—27. *f*, se *ff* Alma 43 Kap. *g*, se *pp* Alma 43 Kap. *h*, se *ff* Alma 43 Kap. *i*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *j*, se *ff* Alma 43 Kap. *k*, Vers 14–16. Alma 48: 10. *l*, se *ff* Alma 43 Kap.

17. Og det skete, da han havde [m]udøst sin Sjæl til Gud, at han kaldte alt det Land, som var [n]syd for [o]Ødelæggelsens Land, ja, alt det Land, baade [p]mod Norden og mod Syden, et udvalgt Land og [q]Frihedens Land.

18. Og han sagde: Gud vil visselig ikke tilstede, at vi, som ere foragtede, fordi vi have paataget os Kristi [r]Navn, skulle vorde nedtraadte og ødelagte, førend vi paaføre os det ved vore egne Overtrædelser.

19. Og da Moroni havde sagt disse Ord, gik han ud iblandt Folket og svingede det afrevne [s]Stykke af sit Klædebon i Luften, saa at Alle kunde se den [t]Skrift, han havde skrevet derpaa, og han raabte med høj Røst, sigende:

20. Se, lad Alle, som ville haandhæve dette Valgsprog i Landet, komme frem i Herrens Styrke og indgaa en Pagt, at de ville [u]forsvare deres Rettigheder og deres Religion, saa at den Herre Gud maa velsigne dem.

21. Og det begav sig, at da Moroni havde udraabt disse Ord, se, da kom Folket løbende tilsammen med deres Vaaben, gjordede om deres Lænder, og de [v]sønderreve deres Klæder til Tegn eller til en Pagt paa, at de ikke vilde forsage Herren deres Gud; eller med andre Ord, dersom de skulde overtræde Guds Bud, eller falde i Overtrædelse og skamme sig ved at paatage sig [w]Kristi Navn, skulde Herren sønderrive dem, ligesom de havde [x]sønderrevet deres Klæder.

22. Og dette var Pagten, som de gjorde, og de kastede deres Klæder for Moronis Fødder, sigende: Vi gjøre Pagt med vor Gud, at vi skulle vorde udryddede, ligesom vore Brødre i det [y]nordlige Land, dersom vi falde i Overtrædelse; og ligesom vi have kastet vore Klæder for dine Fødder, maa han kaste os for vore Fjenders Fødder, for at blive traadte under Fod, dersom vi falde i Overtrædelse.

23. Og Moroni sagde til dem: Se, vi ere en Levning af Jakobs Sæd; ja, vi ere en Levning af Josephs Sæd, hvis [z]Kjortel blev reven i mange Stykker af hans Brødre; og nu, lader os ihukomme at holde Guds Bud, ellers skulle vore Klæder blive sønderrevne af vore Brødre, og vi skulle blive kastede i Fængsel eller blive solgte eller dræbte;

24. Ja, lader os bevare vor [aa]Frihed som en Levning af Joseph; ja, lader os ihukomme Jakobs Ord før hans Død; thi han saa', at en Del af Levningen af Josephs Kjortel var bevaret og var ikke fordærvet. Og han sagde: [bb]Ligesom denne Levning af min Søns Klædebon er bleven bevaret, saa skal en

---

m, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *n*, Sydamerika. *o*, se *bb* Alma 22 Kap. *p*, Nordamerika. *q*, se *ff* Alma 43 Kap. *r*, se *e* Mos. 5 Kap. *s*, se *c*. *t*, Vers 12. *u*, se *ff* Alma 43 Kap. *v*, se *e*. *w*, se *e* Mos. 5 Kap. *x*, se *e*. *y*, Jarediternes Ødelæggelse i Nordamerika. Se Ether. *z*, 1 Moseb. 37 : 31—33. *aa*, se *ff* Alma 43 Kap. *bb*, skreven paa Messingpladerne.

Levning af min Søns Sæd blive bevaret formedelst Guds Haand, og han skal tage dem til sig, medens de øvrige af Josephs Sæd skulle omkomme, ligesom det øvrige af hans Klædebon.

25. Nu, dette bedrøver min Sjæl; ikke desmindre har min Sjæl Glæde over min Søn paa Grund af den Del af hans Sæd, som Gud skal tage til sig.

26. Og se, disse vare Jakobs Ord.

27. Og hvo veed nu, om ikke Levningen af Josephs Sæd, som skal omkomme ligesom hans Klædebon, ere de, der ere afvegne fra os; ja, og det bliver ogsaa vor Lod, dersom vi ikke forblive standhaftige i Troen paa Kristus.

28. Og det skete, at da Moroni havde sagt disse Ord, gik han ud, og han sendte ligeledes Bud til alle Dele af Landet, hvor der fandtes Uenigheder, og samlede tilsammen alt det Folk, som ønskede at forsvare deres [cc]Frihed, for at de skulde modstaa Amalickiah og dem, som vare afvegne og kaldtes Amalickiahiter.

29. Og det skete, at Amalickiah saa', at Moronis Folk vare talrigere end Amalickiahiterne; og han saa' ogsaa, at hans Folk vare tvivlraadige angaaende den Sags Retfærdighed, som de havde paataget sig; derfor frygtede han for, at han ikke kunde opnaa sin Hensigt, og han tog dem af sine Folk, som vilde følge ham, og drog bort til [dd]Nephis Land.

30. Men Moroni troede nu, at det ikke var raadeligt, at Lamaniterne fik mere Styrke; derfor tænkte han paa at afskjære Amalickiahs Folk, eller at fange dem og bringe dem tilbage og dræbe Amalickiah; thi han vidste, at de vilde opægge Lamaniterne til Vrede og bevæge dem til at komme til Strid mod Nephiterne; og dette vidste han, at Amalickiah vilde gjøre for at kunne opnaa sine Hensigter.

31. Derfor ansaa Moroni det for nødvendigt at anvende de Hære, som havde samlet sig tilsammen og bevæbnet sig, og som havde indgaaet en Pagt om at holde Freden. Og det skete, at han tog sin Hær og drog ud i Ørken for at afskjære Amalickiah Vejen i Ørken.

32. Og det begav sig, at han fulgte sin Beslutning og drog ud i Ørken og mødte Amalickiahs Hær.

33. Og Amalickiah flygtede med et lidet Antal af sine Mænd, og Resten faldt i Moronis Hænder, og de bleve førte tilbage til Zarahemlas Land.

34. Og Moroni, som var beskikket af de øverste Dommere og ved Folkets [ee]Stemme, havde Magt efter sin Villie over Nephiternes Hære til at stadfæste og udøve Myndighed over dem.

35. Og det skete, at de af Amalickiahiterne, der ikke vilde

---

cc, se ff Alma 43 Kap. *dd*, se b 2 Nephi 5 Kap. ee, se e Mos. 29 Kap.

indgaa en Pagt om at haandhæve Frihedens [ff]Sag, saa at de maatte kunne vedligeholde en fri Regjering, lod han dræbe; og der var ikkun Faa, der afsloge Frihedens Pagt.

36. Og det skete, at han lod Frihedens [gg]Løsen oprejse paa ethvert Taarn i hele Landet, som var i Nephiternes Besiddelse; og saaledes plantede Moroni Frihedens Banner iblandt Nephiterne.

37. Og de begyndte atter at have Fred i Landet; og saaledes bevarede de Fred i Landet indtil henimod Slutningen af det nittende Aar af Dommernes Regjering.

38. Og Helaman og de [hh]ypperste Præster vedligeholdt ogsaa Orden i Kirken; ja, i et Tidsrum af fire Aar havde de stor Fred og Glæde i Kirken.

39. Og det skete, at Mange døde faste i Troen paa, at deres Sjæle vare forløste ved den Herre Jesus Kristus; og saaledes gik de heden med stor Glæde.

40. Og Nogle døde af Feber, som til visse Tider af Aaret var meget hyppig i Landet; dog døde ikke Mange af Feber, paa Grund af de gode Egenskaber hos de mange Planter og Rødder, som Gud havde beredt til at fjerne Aarsagen til de Sygdomme, som Menneskene vare underkastede formedelst Klimaets Beskaffenhed.

41. Men Mange døde af Alderdom; og vi maa nødvendigvis antage, at de, som døde i Troen paa Kristus, ere salige i ham.

---

47 KAPITEL.

1. Vi ville nu vende tilbage i vor Optegnelse til Amalickiah og dem, som [a]flygtede med ham i Ørken. Thi se, han tog dem, der gik med ham, og gik op til [b]Nephis Land iblandt Lamaniterne og opæggede Lamaniterne til Vrede mod Nephis Folk, saa at Lamaniternes Konge sendte et Paabud ud over hele sit Land, iblandt alt sit Folk, at de skulde samles tilsammen igjen for at drage til Strid mod Nephiterne.

2. Og det skete, at da dette Paabud var udsendt iblandt dem, bleve de meget bange; ja, de frygtede for at mishage Kongen, og de vægrede sig ligeledes for at gaa til Strid mod Nephiterne af Frygt for at miste deres Liv. Og det skete, at de, eller den største Del af dem, vilde ikke adlyde Kongens Befaling.

---

ff, se *ff* Alma 48 Kap. *gg*, Vers 12, 13. *hh*, se *g* Mos. 25 Kap.

a, Alma 46: 33. *b*, se *b* 2 Nephi 5 Kap.

3. Og nu skete det, at Kongen blev vred paa Grund af deres Ulydighed, og derfor gav han Amalickiah Befaling over den Del af sin Hær, som var lydig mod hans Kundgjørelse, og befalede ham at gaa ud og tvinge de Andre til at gribe til Vaaben.

4. Nu se, dette var ifølge Amalickiahs Ønske, thi han var en meget listig Mand til at gjøre Ondt; derfor lagde han den Plan i sit Hjerte: at [c]afsætte Lamaniternes Konge.

5. Og nu havde han faaet Befaling over den Del af Lamaniterne, som var paa Kongens Side; og han søgte nu ogsaa at vinde Yndest hos dem, der ikke vare lydige; derfor gik han frem til det Sted, som kaldtes Onidah, thi derhen vare alle Lamaniterne flygtede, da de saa' Hæren komme og formodede, at den kom for at ødelægge dem; derfor flygtede de til Onidah, til Stedet, hvor Vaabnene vare opbevarede.

6. Og de havde beskikket en Mand til at være deres Konge og Anfører, thi de havde fast besluttet i deres Sind, at de ikke vilde lade sig tvinge til at gaa mod Nephiterne.

7. Og de havde samlet sig tilsammen paa Toppen af det Bjerg, som kaldtes Antipas, og beredte sig til Strid.

8. Men det var ikke Amalickiahs Hensigt at gaa mod dem til Strid, som Kongen havde befalet; men se, det var hans Hensigt at vinde de lamanitiske Hæres Yndest, for at han kunde stille sig i Spidsen for dem og [d]afsætte Kongen samt tage Riget i Besiddelse.

9. Og se, det skete, at han lod sin Hær opslaa sine Telte i Dalen, som var nær ved [e]Bjerget Antipas.

10. Og det skete, at han om Natten sendte et hemmeligt Bud til Bjerget Antipas og begjærede, at Lehonti, Anføreren for dem, som vare paa Bjerget, skulde komme ned til Bjergets Fod, thi han ønskede at tale med ham.

11. Og det skete, at da Lehonti modtog Budskabet, turde han ikke gaa ned til Bjergets Fod. Og Amalickiah sendte anden Gang Bud og bad ham om at komme ned. Men Lehonti vilde ikke; og han sendte Bud tredie Gang.

12. Og da Amalickiah fandt, at han ikke kunde faa Lehonti til at komme ned af Bjerget, gik han op paa Bjerget, nær til Lehontis Lejr; og han sendte fjerde Gang Bud til Lehonti og begjærede, at han skulde komme ned, og at han skulde tage sin Livvagt med sig.

13. Og det skete, at da Lehonti var kommen ned med sin Livvagt, ønskede Amalickiah, at han skulde komme ned med sin

---

c, Vers 8, 16, 35. *d*, Vers 4, 16, 35. *e*, Vers 7, 10.

Hær om Natten og omringe de Mænd i deres Lejr, over hvilke Kongen havde givet ham Befaling, og han vilde da overgive dem til Lehonti, dersom denne vilde gjøre ham (Amalickiah) til anden Befalingsmand over hele Hæren.

14. Og det skete, at Lehonti kom ned med sine Mænd og omringede Amalickiahs Mænd, saa at de vare omringede af Lehontis Tropper, førend de vaagnede op ved Daggry.

15. Og da de saa', at de vare omringede, bade de Amalickiah, at han vilde tillade dem at forene sig med deres Brødre, saa at de ikke skulde blive dræbte. Og dette var netop, hvad Amalickiah ønskede.

16. Og det skete, at han overgav sine Mænd, [f]tvært imod Kongens Befaling. Og dette var, hvad Amalickiah ønskede, for at han derved kunde opnaa sine Hensigter, nemlig at [g]afsætte Kongen.

17. Og det var Skik iblandt Lamaniterne, at de, naar deres øverste Anfører var dræbt, beskikkede deres [h]næstøverste Høvedsmand til at være deres øverste Anfører.

18. Og det skete, at Amalickiah lod en af sine Tjenere give Lehonti Gift lidt efter lidt, saa at han døde.

19. Og da nu Lehonti var død, beskikkede Lamaniterne Amalickiah til at være deres Anfører og deres [i]øverste Befalingsmand.

20. Og det skete, at Amalickiah drog med sine Hære til Nephis Land, til [j]Nephis Stad, som var Hovedstaden, thi han havde opnaaet sine Ønsker.

21. Og Kongen kom ud med sin Livvagt for at møde ham, thi han formodede, at Amalickiah havde [k]fuldbyrdet hans Befalinger, og at Amalickiah havde samlet saa stor en Hær tilsammen for at gaa mod Nephiterne til Strid.

22. Men se, da Kongen kom ud for at møde ham, lod Amalickiah sine Tjenere gaa frem for at møde Kongen. Og de gik frem og bøjede sig for Kongen, som om de vilde ære ham for hans Højheds Skyld.

23. Og det skete, at Kongen udrakte sin Haand for at løfte dem op, som Skik var hos Lamaniterne, til et Tegn paa Fred, hvilken [l]Skik de havde taget fra Nephiterne.

24. Og da han havde rejst den første op fra Jorden, se, da gjennemborede han Kongen til Hjertet, og han faldt til Jorden.

25. Og Kongens Tjenere flyede, og Amalickiahs Tjenere raabte, sigende:

26. Se, Kongens Tjenere have gjennemboret ham til Hjertet, og han er falden, og de ere flygtede; kom og se!

---

f, Vers 8. *g*, Vers 4, 8, 35. *h*, Vers 18. *i*, Vers 13, 17, *j*, se b 2 Nephi 5 Kap. *k*, *Vers 3.* *l*, Mos. 7: 12.

27. Og det skete, at Amalickiah befalede, at hans Hære skulde gaa frem og se, hvad der var hændet Kongen; og da de kom til Stedet og fandt Kongen liggende i sit Blod, anstillede Amalickiah sig, som om han var vred, og sagde: Hvo som helst, der elskede Kongen, gaa ud og forfølg hans Tjenere, saa at de kunne blive ihjelslagne.

28. Og det skete, at da alle de, der elskede Kongen, hørte disse Ord, fore de frem og forfulgte Kongens Tjenere.

29. Og da Kongens Tjenere saa', at en Skare forfulgte dem, bleve de atter bange, og de flyede ind i Ørken og kom over til [m]Zarahemlas Land og forenede sig med [n]Ammons Folk.

30. Og Skaren, som forfulgte dem, vendte om, efter forgjæves at have søgt at indhente dem, og saaledes vandt Amalickiah Folkets Hjerter ved sin Underfundighed.

31. Og det skete om Morgenen, at han drog ind i [o]Nephis Stad med sine Hære og tog Staden i Besiddelse.

32. Og det skete, at Dronningen underrettedes om Kongens Død af Amalickiah, som sendte Bud til hende for at fortælle hende, at Kongen var bleven dræbt af sine Tjenere, og at han havde forfulgt dem med sin Skare, men at det var forgjæves, thi de vare undkomne.

33. Og da Dronningen havde erholdt dette Budskab, sendte hun Bud til Amalickiah og begjærede af ham, at han skulde spare Folket i Staden; og ligeledes begjærede hun af ham, at han skulde komme til hende, og at han skulde bringe Vidner med sig, der kunde vidne angaaende Kongens Død.

34. Og det skete, at Amalickiah tog den [p]samme Tjener, som havde dræbt Kongen, og alle [q]dem, der vare med ham, og gik ind til Dronningen, til det Sted, hvor hun sad; og de vidnede alle for hende, at Kongen var bleven dræbt af sine egne Tjenere; og de sagde: De ere flygtede; vidner dette ikke imod dem? Og saaledes tilfredsstillede de Dronningen angaaende Kongens Død.

35. Og det skete, at Amalickiah søgte Dronningens Yndest og tog hende til Hustru; og saaledes [r]erholdt han Riget ved sit Forræderi og ved Hjælp af sine listige Tjenere; ja, han blev anerkjendt som Konge over hele Landet, over Lamaniternes Folk, der bestod af Lamaniterne og Lemueliterne og Ismaeliterne og alle dem, der havde skilt sig fra Nephiterne, fra Nephis Regjering ned til den nærværende Tid.

36. Og uagtet disse Frafaldne havde faaet den samme Lærdom og den samme Undervisning som Nephiterne, ja, vare

m, se *h* Omni 1 Kap. *n*, Alma 27: 26. *o*, Vers 20. *p*, Vers 24.
q, Vers 22, *r*, Vers 4, 8, 16.

oplærte i den samme Kundskab om Herren, er det besynderligt at berette, at de ikke længe efter deres Afvigelse bleve [s]mere forhærdede og ubodfærdige og mere vilde, grumme og ugudelige end Lamaniterne; de indsugede Lamaniternes Traditioner og hengave sig til Dovenskab og allehaande Løsagtighed, ja, forglemte ganske Herren deres Gud.

---

48 KAPITEL.

1. Og det skete, at saa snart Amalickiah havde erholdt Riget, begyndte han at opflamme Lamaniternes Hjerter mod Nephis Folk; ja, han beskikkede Mænd til at tale til dem fra deres Taarne mod Nephiterne.

2. Og saaledes opflammede han deres Hjerter mod Nephiterne, saa at han i Slutningen af det nittende Aar af Dommernes Regjering havde fuldført sin Hensigt saa vidt, at han var bleven gjort til Konge over Lamaniterne, og nu søgte han ligeledes at regjere over hele Landet, ja, over alt Folket, som var i Landet, Nephiterne saa vel som Lamaniterne;

3. Derfor havde han opnaaet sin Hensigt; thi han havde forhærdet Lamaniternes Hjerter og forblindet deres Sind samt opægget dem til Vrede, saa at han havde samlet en talrig Hær sammen for at drage til Strid mod Nephiterne.

4. Fordi Antallet af hans Folk var stort, havde han besluttet at overvælde Nephiterne og at bringe dem i Trældom;

5. Og fordi [a]Zoramiterne vare bedst bekjendte med Nephiternes Styrke, samt deres Tilflugtssteder og de svageste Dele af deres Stæder, beskikkede han dem til sine Hæres Overhøvedsmænd.

6. Og det skete, at de opbrøde deres Lejr og droge frem i Ørken mod [b]Zarahemlas Land.

7. Og det skete, at medens Amalickiah saaledes havde faaet Magt ved Træskhed og Svig, havde Moroni paa den anden Side beredt Folkets Sind til at blive trofaste mod Herren deres Gud;

8. Ja, han havde forstærket Nephiternes Hære og opført smaa [c]Fæstninger eller Tilflugtssteder, samt opkastet Jordvolde

---

s, se *t* Alma 24: 30.

---

a, se *jj* Alma 30 Kap. *b*, se *h* Omni 1 Kap. *c*, Alma 49: 13, 18—24. 50: 1—6, 10. 51: 23, 27. 52: 2, 17. 53: 3—7. 55: 25, 26, 33. 56: 15, 20, 21. 57: 4. 58: 23. 62: 20—24. Hela. 1: 20, 21, 22, 27. 4: 7. 3 Nephi 3: 14. Morm. 2: 4, 21. 3: 6.

rundt omkring, for at indeslutte sine Hære; og han havde ligeledes bygget Stenmure omkring deres Stæder og Landets Grænser, ja, helt omkring Landet;

9. Og i deres svageste Fæstninger satte han det største Antal Mænd, og saaledes befæstede han Landet, som var i Nephiternes Besiddelse, og forstærkede dets Forsvar.

10. Og saaledes gjorde han Forberedelse til at [d]forsvare deres Frihed, deres Lande, deres Hustruer og deres Børn og deres Fred, saa at de kunde leve for Herren deres Gud og opretholde det, som deres Fjender kaldte de [e]Kristnes Sag.

11. Og Moroni var en stærk og mægtig Mand; han var en Mand af stor Forstand; ja, en Mand, der ikke fandt Behag i Blodsudgydelse; en Mand, hvis Sjæl glædede sig over sit Lands [f]Frihed og sine Brødres Befrielse fra Trældom og Slaveri;

12. Ja, en Mand, hvis Hjerte svulmede af Taksigelse til sin Gud for de mange Velsignelser og Privilegier, han skjænkede sit Folk; en Mand, der arbejdede med stor Nidkjærhed for sit Folks Velfærd og Sikkerhed;

13. Ja, han var en Mand, der var standhaftig i Troen paa Kristus, og han havde svoret med en Ed, at han vilde [g]forsvare sit Folk, sine Rettigheder, sit Land og sin Religion, ja, endog med sit Blod.

14. Og Nephiterne havde [h]lært at forsvare sig mod deres Fjender, ja, indtil Blodsudgydelse, om det var nødvendigt; ja, og de lærte ligeledes aldrig at give Forargelse og aldrig at hæve Sværdet, uden mod en Fjende, og da kun for at forsvare deres Liv;

15. Og det var deres Tro, at hvis de gjorde saaledes, vilde Gud give dem Fremgang i Landet; eller med andre Ord, [i]dersom de vare trofaste i at holde Guds Bud, da vilde han lade det gaa dem vel i Landet, ja, advare dem om at fly eller om at berede sig til Krig i Forhold til deres Fare;

16. Og ligeledes, at Gud vilde tilkjendegive dem, [j]hvorhen de skulde gaa for at forsvare sig mod deres Fjender; og ved at gjøre dette vilde Herren befri dem. Dette var Moronis Tro, og hans Hjerte glædede sig derved; ikke ved at udgyde Blod, men ved at gjøre Godt, ved at bevare sit Folk; ja, ved at holde Guds Bud og modstaa Ugudelighed.

17. Ja, sandelig, sandelig siger jeg eder, dersom alle Mennesker havde været og altid vilde være ligesom Moroni, se, da vilde selv Helvedes Magter være blevne rystede for evigt; ja, Djævelen vilde da aldrig [k]have Magt over Menneskenes Hjerter.

---

d, se *ff* Alma 43 Kap. *e*, se *k* Alma 46 Kap. *f*, se *ff* Alma 43 Kap. *g*, se *ff* Alma 43 Kap. *h*, se *yy* Alma 43 Kap. *i*, se *h* 2 Nephi 1 Kap. *j*, Alma *16: 5—8. 48: 23, 24.* 3 Nephi 3: 18—21. *k*, 1 Nephi 22: 26.

18. Se, han var en Mand lig Ammon, Mosiahs Søn, ja, og lig Mosiahs andre Sønner og Alma og hans Sønner; thi de vare alle Guds Mænd.
19. Se, Helaman og hans Brødre vare ikke mindre til Tjeneste for Folket end Moroni; thi de prædikede Guds Ord, og de [l]døbte til Omvendelse alle dem, der vilde lytte til deres Ord.
20. Og saaledes gik de frem, og Folket ydmygede sig formedelst deres Ord, saa at de bleve storligen velsignede af Herren; og saaledes vare de fri for Krige og Uroligheder iblandt dem selv, ja, i et Tidsrum af fire Aar.
21. Men, som jeg har sagt, uagtet deres Fred indbyrdes, bleve de [m]henimod Slutningen af det nittende Aar tvungne til mod deres Villie at stride med deres Brødre Lamaniterne;
22. Ja, deres Krige med Lamaniterne ophørte ikke i et Tidsrum af mange Aar, uagtet det var meget mod deres Villie at gaa i Strid.
23. De vare bedrøvede over at skulle gribe til Vaaben mod Lamaniterne, fordi de ikke fandt Behag i Blodsudgydelse; og dette var ikke Alt; de vare bedrøvede over at være et Middel til at sende saa mange af deres Brødre, uforberedte til at møde deres Gud, ud af denne Verden og ind i den evige Verden.
24. Ikke desmindre kunde de ikke finde sig i at opofre deres Liv og at lade deres Hustruer og Børn blive myrdede paa en barbarisk og grusom Maade af dem, som en Gang vare deres Brødre, ja, som vare afvegne fra deres Kirke og havde forladt dem og forenet sig med Lamaniterne for at ødelægge dem;
25. Ja, de kunde ikke taale, at deres Brødre skulde glæde sig over Nephiternes Blod, saa længe der var Nogen, der holdt Guds Bud; thi Herrens Forjættelse var, at [n]dersom de holdt hans Bud, skulde det gaa dem vel i Landet.

---

49 KAPITEL.

1. Og det skete i den ellevte Maaned af det nittende Aar paa den tiende Dag i Maaneden, at Lamaniternes Hære saas at nærme sig [a]Ammonihahs Land.
2. Og se, Staden var bleven opbygget paa ny, og Moroni havde lagt en Hær ved Udkanterne af Staden, og de havde [b]opkastet Jordvolde rundt omkring, for at beskytte sig mod Lamaniternes Pile og Stene; thi se, de strede med Pile og Stene.

---

l, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *m*, Vers 2. *n*, se *h* 2 Nephi 1 Kap.

a, se *i* Alma 8 Kap. *b*, se *c* Alma 48 Kap.

3. Se, jeg sagde, at Staden Ammonihah var bleven opbygget paa ny. Jeg siger eder, ja, den var tildels gjenopbygget; og fordi Lamaniterne havde ødelagt den een [c]Gang, paa Grund af Folkets Ugudelighed, formodede de, at den atter vilde blive et let Bytte for dem.
4. Men hvor stor blev ikke deres Skuffelse, thi se, Nephiterne havde [d]opkastet en Jordvold rundt omkring sig, hvilken var saa høj, at Lamaniterne ikke kunde kaste deres Stene og Pile paa dem, saa at de kunde gjøre nogen Skade; ej heller kunde de overfalde dem, uden igjennem Indgangen til Staden.
5. Men denne Gang vare Lamaniternes øverste Høvedsmænd saare forbausede over Nephiternes Visdom i at berede deres sikre Værnesteder.
6. Lamaniternes Anførere havde formodet, at de paa Grund af deres store Antal skulde kunne overfalde dem, ligesom de hidtil havde gjort; ja, de havde ogsaa forsynet sig [e]med Skjolde og med Brystharnisker; og de havde ligeledes forsynet sig med Klædninger af Skind, ja, meget tykke Klædninger, for at bedække deres Nøgenhed.
7. Og saaledes beredte formodede de, at de med Lethed kunde overmande og underkue deres Brødre og bringe dem under Trældoms Aag, eller ombringe og ihjelslaa dem efter deres Behag.
8. Men se, til deres store Forbauselse vare Nephiterne forberedte paa dem paa en Maade, som aldrig havde været kjendt iblandt Lehis Børn. De vare rede til at stride med Lamaniterne efter Moronis [f]Anvisning.
9. Og det skete, at Lamaniterne eller Amalickiahiterne bleve meget forbausede over Maaden, hvorpaa de havde forberedt sig til Krig.
10. Dersom nu Kong Amalickiah var kommen ned fra [g]Nephis Land i Spidsen for sin Hær, vilde han maaske have befalet Lamaniterne at angribe Nephiterne i [h]Ammonihahs Stad; thi han agtede ikke sit Folks Blod.
11. Men se, Amalickiah kom ikke selv ned til Strid. Og hans øverste Høvedsmænd turde ikke angribe Nephiterne i Ammonihahs Stad, thi Moroni havde forandret Nephiternes Fremgangsmaade i deres Krigsanliggender i den Grad, at Lamaniterne bleve skuffede over deres Tilflugtssteder, og de kunde ikke overfalde dem;
12. Derfor trak de sig tilbage til Ørken med deres Lejr og droge frem mod [i]Noahs Land, idet de antoge, at dette var det næstbedste Sted for dem til at angribe Nephiterne;

c, Alma 16: 2, 3, 9—11. *d*, se *c* Alma 48 Kap. *e*, se *pp* Alma 48 Kap. *f*, se *c* Alma 48 Kap. *g*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *h*, se *i* Alma 8 Kap. *i*, Vers *13—15. Alma 16: 3.*

13. Thi de vidste ikke, at Moroni havde [j]befæstet, eller havde bygget Fæstninger til Værn for hver Stad hele Landet rundt; derfor droge de fremad til Noahs Land med en fast Beslutning; ja, deres Overhøvedsmænd kom frem og aflagde en Ed, at de vilde udrydde Folket i Staden Noah.

14. Men se, til deres store Forundring var Staden [k]Noah, som hidtil havde været et svagt Sted, nu bleven stærkt befæstet af Moroni; ja, den overgik Staden [l]Ammonihah i dens Fæstningsværker.

15. Og se, Moroni handlede klogt i dette; thi han havde formodet, at de vilde blive bange for Staden Ammonihahs Forsvarsværker; og da Staden [m]Noah hidtil havde været den mest værgeløse Del af Landet, havde han ogsaa formodet, at de vilde drage derhen til Strid; og saaledes skete det efter hans Ønske.

16. Og se, Moroni havde beskikket Lehi til at være Overhøvedsmand over Mandskabet i denne Stad; og det var den [n]samme Lehi, som sloges med Lamaniterne i Dalen østen for [o]Floden Sidon.

17. Og se, det skete, da Lamaniterne havde erfaret, at Lehi havde Befaling over Staden, at de atter følte sig skuffede; thi de vare overmaade bange for Lehi; men deres øverste Høvedsmænd havde svoret ved en [p]Ed, at de vilde angribe Staden; derfor bragte de deres Hære frem.

18. Men se, Lamaniterne kunde ikke komme ind i den stærke Fæstning ad nogen anden Vej end gjennem Indgangen, paa Grund af [q]Højden af Volden, der var bleven opkastet, og Dybden af Graven, der var gravet omkring den, undtagen ved Indgangen.

19. Og saaledes vare Nephiterne rede til at ødelægge alle dem, der vilde forsøge at bestige Volden for at komme ind ad nogen anden Vej, ved at udslynge Stene og Pile mod dem.

20. Ligeledes vare de med en Del af deres stærkeste Mænd beredte til med deres Sværd og Slynger at nedslaa alle dem, der vilde forsøge at komme ind i deres Befæstning ved [r]Indgangen; og saaledes vare de satte i Stand til at forsvare sig mod Lamaniterne.

21. Og det skete, at Lamaniternes Høvedsmænd bragte deres Hære op for [s]Indgangen og begyndte at stride med Nephiterne for at komme ind i deres Befæstning; men se, de bleve drevne tilbage fra Tid til anden, saa at de lede et stort Nederlag.

22. Og da de nu fandt, at de ikke kunde faa Magt over Nephiterne ved Indgangen, begyndte de at [t]nedgrave deres Jordvolde for at kunne danne en Indgang for deres Hære, saa at

---

j, se *c* Alma 48 Kap. *k*, se *i*. *l*, se *i* Alma 8 Kap. *m*, se *i*. *n*, Alma 43: 35. *o*, se *g* Alma 2 Kap. *p*, Vers 13. *q*, se *c* Alma 48 Kap. *r*, Vers 4, 18, 21, 24. *s*, se *r*. *t*, se *c* Alma 48 Kap.

de kunde have lige Lejlighed til at slaas; men se, ved disse Forsøg faldt de for Stenene og Pilene, som udslyngedes imod dem; og i Stedet for at opfylde Gravene med de nedrevne Jordvolde, bleve disse tildels opfyldte med deres døde og saarede Kroppe.

23. Saaledes fik Nephiterne Magt over deres Fjender; og saaledes forsøgte Lamaniterne at ødelægge Nephiterne, indtil alle deres [u]øverste Høvedsmænd vare faldne; ja, mere end et Tusinde af Lamaniterne vare dræbte, medens paa den anden Side ikke en eneste Nephit var falden.

24. Omtrent halvtredsindstyve, der havde været udsatte for Lamaniternes Pile gjennem [v]Indgangen, vare saarede, men de bleve [w]beskyttede af deres Skjolde og deres Pansere og deres Hovedbedækning, saa at deres Saar vare paa deres Ben, og mange vare meget betydelige.

25. Og det skete, at da Lamaniterne saa', at deres [x]øverste Høvedsmænd alle vare dræbte, flyede de ud i Ørken. Og de vendte tilbage til [y]Nephis Land for at underrette deres Konge, Amalickiah, som var en Nephit af Fødsel, om deres store Tab.

26. Og det skete, at han blev meget vred paa sit Folk, fordi han ikke havde opnaaet sit Ønske med Hensyn til Nephiterne; han havde ikke bragt dem under Trældoms Aag;

27. Ja, han blev overmaade vred, og han forbandede Gud, og ligeledes Moroni, og svor med en [z]Ed, at han vilde drikke hans Blod; og dette vilde han gjøre, fordi Moroni havde holdt Guds Befalinger ved at gjøre Forberedelser til sit Folks Forsvar.

28. Og det skete paa den anden Side, at Nephiterne takkede Herren deres Gud for hans grænseløse Magt i at befri dem fra deres Fjenders Hænder.

29. Og saaledes endte det nittende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

30. Og der var stadig Fred iblandt dem og stor Fremgang i Kirken, paa Grund af den Agtpaagivenhed og Flid, som de skjænkede Guds Ord, der blev kundgjort for dem af Helaman og Shiblon og Corianton og Ammon og hans Brødre samt flere, ja, og af alle dem, som vare blevne ordinerede ved Guds [aa]hellige Orden, og som vare døbte til Omvendelse og udsendte for at prædike iblandt Folket.

---

50 KAPITEL.

1. Men Moroni ophørte ikke med at gjøre Forberedelser til Krig, eller til at forsvare sit Folk mod Lamaniterne; thi i

---

u, Alma 48: 5. *v*, se *r*. *w*, se *pp* Alma 43 Kap. *x*, Alma 48: 5. *y*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *z*, Alma 51: 9, 10. *aa*, se *g* Mos. 26 Kap.

Begyndelsen af det tyvende Aar af Dommernes Regjering lod han sine Hære begynde at opkaste [a]Jordvolde rundt om alle Stæderne i hele Landet, som var i Nephiternes Besiddelse;

2. Og ovenpaa disse Volde lod han bringe Tømmer, hvoraf han opførte Brystværn af en Mands Højde helt omkring Stæderne.

3. Og paa disse Brystværn lod han oprejse stærke og høje Palisader.

4. Og han lod opføre Taarne, fra hvilke man skuede ud over disse Palisader; og han lod et Værn indrette paa disse Taarne, saa at Lamaniternes Stene og Pile ikke kunde skade dem.

5. Og de vare saaledes indrettede, at man kunde kaste Stene fra Toppen deraf efter deres Villie og deres Styrke og dræbe den, der vilde forsøge at nærme sig Stadens Mure.

6. Saaledes beredte Moroni stærke Fæstningsværker omkring enhver Stad i hele Landet mod deres Fjenders Angreb.

7. Og det skete, at Moroni lod sine Hære drage ud i den østlige Ørken; og de dreve alle de Lamaniter, som vare i den østlige Ørken, ind i deres egne Lande, hvilke vare syd for [b]Zarahemlas Land.

8. Og [c]Nephis Land strakte sig i en lige Retning fra det østlige til det vestlige Hav.

9. Og det begav sig, at da Moroni havde drevet alle Lamaniterne ud af den østlige Ørken, som var nord for deres egne Besiddelser, lod han Indbyggerne i Zarahemlas Land og i Landet rundt omkring gaa ud i den østlige Ørken og tage Landet i Besiddelse helt ned til Søkysten.

10. Og han opstillede ligeledes Tropper mod Syden, paa Grænserne af deres Besiddelser, og lod dem opbygge [d]Fæstninger for at beskytte deres Hære og deres Folk mod deres Fjender.

11. Og saaledes afskar han Lamaniterne fra alle deres Tilflugtssteder i den østlige Ørken, ja, og ligeledes mod Vesten, og befæstede [e]Grænselinien mellem Nephiterne og Lamaniterne, mellem [f]Zarahemlas Land og [g]Nephis Land, hvilken løb fra det vestlige Hav forbi Udspringet af [h]Floden Sidon; og Nephiterne besadde hele Landet mod [i]Norden efter Behag, ja, alt det Land, der var nord for [j]Overflødighedens Land, saaledes som det behagede dem.

---

a, se *c* Alma 48 Kap. *b*, se *h* Omni 1 Kap. *c*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *d*, se *c* Alma 48 Kap. *e*, Vers 8. *f*, se *h* Omni 1 Kap. *g*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *h*, se *g* Alma 2 Kap. *i*, Nordamerika. *j*, se *kk* Alma 22 Kap.

12. Og saaledes søgte Moroni med sin Hær, der tiltog daglig, paa Grund af den Sikkerhed og Beskyttelse, som hans Værker frembøde for dem, at afskjære Lamaniternes Styrke og Magt fra deres Besiddelser, saa at de ikke skulde have nogen Magt over Nephiternes Lande.

13. Og det skete, at Nephiterne begyndte at grundlægge en [k]Stad, som de kaldte Moroni; og det var ved det østlige Hav mod Syden, nær Grænselinien af Lamaniternes Besiddelser.

14. Og de begyndte ogsaa at anlægge en Stad mellem Staden Moroni og Staden Aaron, saa at den laa op til Aarons og Moronis Grænser, og de gave Staden eller Landet Navnet [l]Nephihah.

15. Og i det samme Aar begyndte de ogsaa at bygge mange Stæder mod Norden, ogsaa en Stad paa en særegen Maade, som de kaldte [m]Lehi, som var mod Norden paa Grænsen ved Søkysten.

16. Og saaledes endte det tyvende Aar.

17. Og i disse lykkelige Omstændigheder levede Nephis Folk i Begyndelsen af det et og tyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

18. Og de gjorde stor Fremgang og bleve meget rige; ja, de formeredes og bleve stærke i Landet.

19. Og saaledes se vi, hvor barmhjertige og retfærdige alle Herrens Handlinger ere i Opfyldelsen af alle hans Ord til Menneskenes Børn; ja, vi kunne se, at hans Ord ere bekræftede, som han talede til Lehi, sigende:

20. [n]Velsignet er du og dine Børn, og I skulle vorde velsignede. Saafremt I holde mine Bud, skal det gaa eder vel i Landet. Men dersom I ikke ville holde mine Bud, skulle I blive udelukkede fra mit Ansigt.

21. Og vi se, at disse Forjættelser til Nephis Folk ere blevne opfyldte; thi det har været deres Trætter og Splidagtigheder, deres Myrderi og Plyndring, deres Afgudsdyrkelse, Horerier og Vederstyggeligheder, som fandtes iblandt dem, der paaførte dem deres Krige og deres Ødelæggelser.

22. Og de, som vare trofaste i at holde Herrens Bud, bleve altid befriede, medens Tusinder af deres ugudelige Brødre overgaves til Trældom, eller til at omkomme ved Sværdet, eller til at nedsynke i Vantro og blandes med Lamaniterne.

23. Men se, siden Nephis Dage var der aldrig nogen lykke-

---

k, Vers 14. Alma 41: 22—24. 59: 5. 62: 32, 34. 3 Nephi 8: 9. 9: 4. *l*, Alma 51: 24—26. 59: 5, 7—11. 62: 14, 18, 26, 30. *m*, Vers 25—28, 36. Alma 51: 1, 24, 26. 59: 5. 62: 30. *n*, se *h* 2 Nephi 1 Kap.

ligere Tid iblandt Nephis Folk end i Moronis Dage; ja, netop paa denne Tid, i det et og tyvende Aar af Dommernes Regjering.

24. Og det skete, at det to og tyvende Aar af Dommernes Regjering endte i Fred, og ligeledes det tre og tyvende Aar.

25. Og i Begyndelsen af det fire og tyvende Aar af Dommernes Regjering vilde der ogsaa have været Fred iblandt Nephis Folk, hvis ikke en Trætte havde fundet Sted iblandt dem angaaende [o]Lehis Land og [p]Moriantons Land, som grænsede til Lehis Land, og begge grænsede til Søkysten.

26. Thi se, Folket, som beboede [q]Moriantons Land, tilegnede sig en Del af [r]Lehis Land; derfor begyndte der at opstaa en heftig Strid imellem dem, saa at Folket i Morianton grebe til Vaaben mod deres Brødre, og de besluttede at slaa dem med Sværdet.

27. Men se, Folket, som beboede [s]Lehis Land, flygtede til Moronis Lejr og henvendte sig til ham om Bistand, thi se, de havde ikke Uret.

28. Og det skete, at da Folket i Morianton, der anførtes af en Mand, hvis Navn var Morianton, fandt, at Folket i Lehi vare flygtede til Moronis Lejr, bleve de meget bange for, at Moronis Hær skulde komme og ødelægge dem;

29. Derfor overtalte Morianton dem til at fly til det [t]nordlige Land, som var [u]bedækket med store Vande, og tage det i Besiddelse.

30. Og se, de vilde have udført denne Plan, hvilket vilde have været meget beklageligt; men se, Morianton, som var en meget hidsig Mand, blev vred paa en af sine Tjenestepiger og anfaldt hende og slog hende haardt.

31. Og det skete, at hun flyede og kom over til Moronis Lejr og fortalte Moroni Alt angaaende denne Sag, og ligeledes deres Hensigter med Hensyn til at fly til Landet mod Nord.

32. Og se, Moroni frygtede for, at Folket, som boede i Overflødighedens Land, skulde lytte til Moriantons Ord og forene sig med hans Folk, og at han saaledes skulde komme i Besiddelse af disse Dele af Landet, hvilket vilde lægge Grundvolden til sørgelige Følger for Nephis Folk; ja, Følger, som vilde lede til deres Friheds [v]Omstyrtning.

33. Derfor sendte Moroni en Hær med dens Lejr for at standse Moriantons Folk i deres Flugt og forhindre dem fra at fly til det nordlige Land.

---

o, se *m*. *p*, Vers 26, 28, 36. Alma 51: 26. 55: 33. 59: 5. *q*, se *p*
r, se *m*. *s*, se *m*. *t*, Nordamerika. *u*, Mos. 8: 8. Hela. 3: 4. Morm. 6: 4.
v, se *m* Mos. 29 Kap.

34. Og det skete, at de indhentede dem ikke, førend de vare komne til Grænserne af [w]Ødelæggelsens Land; og der standsede de dem ved det [x]snævre Pas, som ved Havet fører ind til det nordlige Land, ja, ved Havet mod Vest og mod Øst.

35. Og det skete, at den Hær, som var sendt af Moroni, og som anførtes af en Mand, hvis Navn var Teancum, mødte Moriantons Folk; og fordi de bleve opflammede af Moriantons Ugudelighed og smigrende Ord, vare de saa haardnakkede, at et Slag begyndte mellem dem, i hvilket Teancum dræbte Morianton og slog hans Hær samt tog den til Fange og vendte tilbage til Moronis Lejr. Og saaledes endte det fire og tyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

36. Saaledes bleve Moriantons Folk bragte tilbage. Og paa deres Løfte om at holde Fred bleve de gjenindsatte i [y]Moriantons Land, og en Overenskomst fandt Sted mellem dem og [z]Lehis Folk, som ligeledes fik deres Land igjen.

37. Og det skete i det samme Aar, da Fred var bleven gjenoprettet iblandt Nephis Folk, at Nephihah, den [aa]anden Overdommer, døde, efter at have beklædt Dommersædet med fuldkommen Oprigtighed for Gud;

38. Desuagtet havde han nægtet Alma at modtage [bb]de Optegnelser og de Ting, der af Alma og hans Fædre vare ansete som yderst hellige; derfor havde Alma overdraget dem til sin Søn Helaman.

39. Se, det skete, at Nephihahs Søn blev beskikket til at beklæde Dommersædet i sin Faders Sted; ja, han blev beskikket til Overdommer og Statholder over Folket ved en Ed og hellig Handling, at han vilde dømme retfærdigt og vedligeholde Freden og Folkets [cc]Frihed samt tilstede dem deres hellige Rettigheder til at dyrke Herren deres Gud, ja, til at opretholde og forsvare Guds Sag alle sine Dage samt bringe de Ugudelige til Dom i Forhold til deres Forbrydelser.

40. Se, hans Navn var Pahoran. Og Pahoran beklædte Dommersædet i sin Faders Sted og begyndte sin Regjering over Nephis Folk i Slutningen af det fire og tyvende Aar.

---

51 KAPITEL.

1. Og det skete, at da de, i Begyndelsen af det fem og tyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, havde oprettet Fred imellem [a]Lehis Folk og Folket i

---

w, se *ll* Alma 22 Kap. *x*, se *vv* Alma 22 Kap. *y*, se *p*. *z*, se *m*.
aa, Alma 4: 16—18. *bb*, Alma 37 Kap. *cc*, se *m* Mos. 29 Kap.

a, se *m* Alma 50 Kap.

[b]Morianton angaaende deres Lande, begyndte de det fem og
tyvende Aar i Fred;
2. Desuagtet vedligeholdt de ikke længe fuldkommen Fred
i Landet, thi der begyndte at blive Splidagtighed iblandt Fol-
ket angaaende [c]Overdommeren, Pahoran; thi se, en Del af
Folket ønskede, at visse [d]Punkter i Loven skulde forandres.
3. Men se, Pahoran vilde ikke forandre Loven, ej heller
tilstede, at den blev forandret; derfor lyttede han ikke til dem,
som havde givet deres Stemmer for at forandre Loven og ind-
sendt Ansøgning derom.
4. Og de, der ønskede, at Loven skulde forandres, bleve
derfor vrede paa ham og vilde ikke, at han længere skulde
være Overdommer i Landet, og der opstod derfor en varm Ord-
strid angaaende Sagen; men det kom ikke til Blodsudgydelse.
5. Og det skete, at de, der ønskede, at Pahoran skulde af-
sættes fra Dommersædet, bleve kaldte [e]Kongemænd; thi de
ønskede, at Loven skulde forandres paa en Maade, som kunde
omstyrte den fri Regjering og indsætte en Konge over Landet;
6. Og de, der ønskede, at Pahoran skulde vedblive at være
Overdommer over Landet, paatoge sig Navnet [f]Frimænd; og
saaledes fandt der en Adskillelse Sted iblandt dem; thi Fri-
mændene havde svoret, eller gjort Pagt, at de vilde vedlige-
holde deres Rettigheder og deres Religionsfrihed ved en [g]fri
Regjering.
7. Og det skete, at denne Uenighed blev afgjort ved Fol-
kets Stemme. Og Folkets Stemme var til Bedste for [h]Frimæn-
dene; og Pahoran beholdt Dommersædet, hvilket foraarsagede
stor Glæde iblandt Pahorans Brødre, og ligeledes iblandt mange
af Frihedens [i]Folk, som ogsaa bragte [j]Kongemændene til
Taushed, saa at de ikke vovede at gjøre Modstand, men bleve
tvungne til at opretholde [k]Frihedens Sag.
8. De, der ønskede Konger, vare dem, som vare af høj Byrd,
og de søgte at blive Konger; og de bleve understøttede af dem,
som tragtede efter Magt og Myndighed over Folket.
9. Men se, dette var en vanskelig Tid for Nephis Folk at
have saadanne Uenigheder iblandt sig; thi se, Amalickiah havde
atter opægget Lamaniternes Hjerter mod Nephis Folk, og han
samlede Krigsfolk fra alle Dele af sit Land og bevæbnede dem,
samt beredte sig med al Flid til Krig, thi han havde svoret
at [l]drikke Moronis Blod.
10. Men vi skulle se, at det Løfte, han gjorde, var overilet;

---

b, se *p* Alma 50 Kap. *c*, Alma 50: 40. *d*, Vers 3, 5, *e*, Vers 7, 8, 18, 17—21. *f*, Vers 7. *g*, se *m* Mos. 29 Kap. *h*, Vers 6. *i*, se *m* Mos. 29 Kap. *j*, se *e*. *k*, se *m* Mos. 29 Kap. *l*, Alma 49: 27.

ikke desmindre beredte han sig og sine Hære til at drage til Strid mod Nephiterne.

11. Men hans Hære vare ikke saa store nu, som de før havde været, paa Grund af de mange Tusinder, som vare blevne dræbte ved Nephiternes Haand; men uagtet deres store Tab havde Amalickiah dog samlet en forunderlig stor Hær tilsammen, saa at han ikke frygtede for at drage ned til Zarahemlas Land.

12. Ja, endog Amalickiah selv kom ned i Spidsen for Lamaniterne. Dette var i det fem og tyvende Aar af Dommernes Regjering; og det var paa samme Tid, som de vare ved at afgjøre deres Uenighed [m]angaaende Overdommer Pahoran.

13. Og det skete, at da de Mænd, som kaldtes [n]Kongemænd, hørte, at Lamaniterne vilde drage ned mod dem til Strid, glædede de sig i deres Hjerter, og de nægtede at gribe til Vaaben; thi de vare saa vrede paa Overdommeren og ligeledes paa [o]Frihedsfolket, at de ikke vilde gribe til Vaaben for at forsvare deres Land.

14. Og det skete, at da Moroni saa' dette samt saa', at Lamaniterne vare ved at komme ind over Landets Grænser, blev han meget vred paa Grund af disse Folks Haardnakkethed, for hvis Forsvar han havde arbejdet med saa stor Flid; ja, han blev overmaade fortørnet, og hans Sjæl blev opfyldt af Vrede mod dem.

15. Og det skete, at han sendte en Ansøgning med Folkets [p]Stemme til Landshøvdingen og begjærede, at han skulde læse den og give ham (Moroni) Magt til at tvinge disse Gjenstridige til at forsvare deres Land, eller, om de ikke vilde, da at dræbe dem;

16. Thi det var hans første Omsorg at gjøre Ende paa saadanne Splidagtigheder og Uenigheder iblandt Folket; thi se, de havde hidtil været Aarsag til al deres Ødelæggelse. Og det skete, at det blev ham tilstaaet, overensstemmende med Folkets Ønske.

17. Og det skete, at Moroni befalede, at hans Hær skulde drage mod disse [q]Kongemænd og ydmyge deres Stolthed og Hovmod samt jævne dem med Jorden, hvis de ikke vilde gribe til Vaaben og understøtte Frihedens Sag.

18. Og det skete, at Hærene droge frem mod dem, og de ydmygede deres Stolthed og Hovmod, saa at de, fordi de løftede deres Krigsvaaben for at stride mod Moronis Mænd, bleve nedhuggede og jævnede med Jorden.

19. Og det skete, at fire Tusinde af disse Gjenstridige bleve nedhuggede med Sværdet, og de af deres Anførere, som ikke vare faldne i Striden, bleve tagne og kastede i Fængsel, thi den Gang var der ingen Tid til Forhør;

---

m, *Vers 2—8.* *n*, *se e.* *o*, se *m* Mos. 29 Kap. *p*, se *e* Mos. 29 Kap. *q*, *se e.*

20. Og Resten af disse Gjenstridige føjede sig til Frihedsfanen, hellere end at blive nedslagne til Jorden med Sværdet, og de bleve tvungne til at oprejse Frihedens [r]Banner paa deres Taarne og i deres Stæder, samt til at gribe til Vaaben til deres Lands Forsvar.

21. Og saaledes gjorde Moroni Ende paa disse Kongemænd, saa at Ingen mere kjendtes under det Navn [s]Kongemænd; og saaledes gjorde han Ende paa deres Haardnakkethed og Stolthed, der paastode at være af høj Herkomst; men de bleve bragte til at ydmyge sig, ligesom deres Brødre, og til at stride med Kraft for deres [t]Frihed fra Trældom.

22. Og det skete, at medens Moroni saaledes var i Færd med at standse Krigene og Urolighederne iblandt sit eget Folk, og at bringe dem til Fred og Lydighed, samt at træffe Forberedelser til Krig mod Lamaniterne, se, da kom Lamaniterne ind i [u]Moronis Land, som var paa Grænserne ved Søkysten.

23. Og det skete, at Nephiterne vare ikke stærke nok i Staden Moroni; derfor fordrev Amalickiah dem og dræbte Mange. Og Amalickiah tog Staden i Besiddelse, ja, alle dens Fæstningsværker.

24. Og de, der flygtede ud af [v]Staden Moroni, kom til [w]Staden Nephihah; og ligeledes samlede Folket i [x]Staden Lehi sig tilsammen og gjorde Forberedelser samt vare rede til at modtage Lamaniterne til Strid.

25. Men det skete, at Amalickiah vilde ikke tillade Lamaniterne at gaa mod [y]Staden Nephihah til Strid, men holdt dem nede ved Søkysten, efterladende Mænd i hver Stad til at bevogte og forsvare den;

26. Og saaledes gik han frem og tog mange Stæder i Besiddelse, nemlig [z]Staden Nephihah, og [aa]Staden Lehi, og [bb]Staden Morianton, og Staden Omner, og [cc]Staden Gid, og [dd]Staden Mulek, hvilke alle vare paa den østlige Grænse ved Søkysten.

27. Og saaledes havde Lamaniterne formedelst Amalickiahs List og deres talrige Hære indtaget saa mange Stæder, hvilke alle vare stærkt [ee]befæstede efter Moronis Befæstningsmaade og afgave stærke Tilflugtssteder for Lamaniterne.

28. [ff]Og det skete, at de droge frem til Grænserne af Overflødighedens Land og dreve Nephiterne foran sig og dræbte mange.

---

r, Alma 46: 12, 13. *s*, se *e*. *t*, se *m* Mos. 29 Kap. *u*, se *k* Alma 50 Kap. *v*, se *k* Alma 50 Kap. *w*, se *l* Alma 50 Kap. *x*, se *m* Alma 50 Kap. *y*, se *l* Alma 50 Kap. *z*, se *l* Alma 50 Kap. *aa*, se *m* Alma 50 Kap. *bb*, se *p* Alma 50 Kap. *cc*, Alma 55: 7, 16, 25, 26. Hela. 5: 15. *dd*, Alma 52: 2, 16, 17, 19, 20, 22, 26, 28, 34. 53: 2, 6. *ee*, se *c* Alma 48 Kap. *ff*, se *kk* Alma 22 Kap.

29. Men det skete, at de mødtes af Teancum, som havde [gg]dræbt Morianton og havde standset hans Folk i deres Flugt.

30. Og det skete, at han ogsaa standsede Amalickiah, der drog frem med sin talrige Hær for at kunne tage [hh]Overflødighedens Land i Besiddelse, saa vel som det [ii]nordlige Land.

31. Men se, han blev skuffet og blev dreven tilbage af Teancum og hans Mænd; thi de vare store Krigere, og alle Teancums Mænd overgik Lamaniterne i deres Styrke og i deres Krigskunst, saa at de fik Overhaand over Lamaniterne.

32. Og det skete, at de udmattede dem og sloge dem, indtil det blev mørkt. Og det begav sig, at Teancum og hans Mænd opsloge deres Telte paa Grænsen af [jj]Overflødighedens Land, og Amalickiah opslog sine Telte paa Bredden ved Søkysten; og saaledes bleve de drevne paa Flugt.

33. Og det skete, at da Natten var kommen, listede Teancum og hans Tjener sig bort og gik ind i Amalickiahs Lejr; og se, Søvnen havde overvældet dem, paa Grund af deres store Anstrengelse formedelst Dagens Arbejde og [kk]Hede.

34. Og det skete, at Teancum stjal sig hemmeligt ind i Kongens Telt og stak et Spyd i hans Hjerte, hvilket forvoldte Kongens øjeblikkelige Død, saa at han ikke vækkede sine Tjenere.

35. Og han vendte tilbage igjen hemmeligt til sin egen Lejr, og se, hans Mænd sov; men han vækkede dem og fortalte dem Alt, hvad han havde gjort.

36. Og han lod sine Hære staa i Beredskab, i Tilfælde af, at Lamaniterne skulde opvaagne og overfalde dem.

37. Og saaledes endte det fem og tyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, og saaledes endte Amalickiahs Dage.

---

52 KAPITEL.

1. Og det skete i det sex og tyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, da Lamaniterne opvaagnede den første Morgen i den første Maaned, at de fandt Amalickiah død i sit eget Telt; og de saa' ogsaa, at Teancum var beredt til at stride med dem samme Dag.

2, Og da nu Lamaniterne saa' dette, bleve de bange, og de

---

gg, Alma 50: 35. *hh*, se *kk* Alma 22 Kap. *ii*, Nordamerika. *jj*, se *kk* Alma 22 Kap. *kk*, de varme Zoners Hede.

opgave deres Hensigt at drage til det [a]nordlige Land samt trak sig tilbage med hele deres Hær til Staden [b]Mulek, og søgte Beskyttelse i deres [c]Fæstninger.

3. Og det skete, at Amalickiahs Broder blev beskikket til Konge over Folket, og hans Navn var Ammoron; og saaledes blev Kong Ammoron, Kong Amalickiahs Broder, beskikket til at regjere i hans Sted.

4. Og det skete, at han bød sit Folk, at de skulde forsvare de Stæder, de havde indtaget ved Blodsudgydelse; thi de havde ingen Stæder indtaget, uden at de havde mistet meget Blod.

5. Og Teancum saa' nu, at Lamaniterne agtede at forsvare de Stæder, de havde indtaget, og de Dele af Landet, de vare komne i Besiddelse af; og da han ligeledes saa' deres overmaade store Antal, ansaa han det ikke for raadeligt at prøve paa at angribe dem i deres Fæstninger;

6. Men han holdt sine Mænd trindt omkring, som om han gjorde Forberedelser til Krig; ja, visselig gjorde han sig rede til at forsvare sig mod dem, ved at [d]opkaste Volde rundt omkring og berede Tilflugtssteder.

7. Og det skete, at han saaledes vedblev at gjøre Forberedelser til Krig, indtil Moroni havde sendt et stort Antal Mænd til at forstærke hans Hær;

8. Og Moroni sendte ogsaa Ordre til ham, at han skulde beholde alle de Fanger, som faldt i hans Hænder; thi da Lamaniterne havde taget mange Fanger, skulde han beholde alle de Fangne af Lamaniterne, for derved at udløse dem, som Lamaniterne havde taget.

9. Og han sendte ogsaa Ordre til ham, at han skulde befæste [e]Overflødighedens Land og sikre det [f]snævre Pas, som førte ind til det [g]nordlige Land, saa at Lamaniterne ikke skulde indtage dette Punkt og derved faa Magt til at forurolige dem paa alle Kanter.

10. Og Moroni sendte ogsaa Bud til ham og begjærede, at han skulde være trofast i at forsvare den Del af Landet, samt søge ved enhver Lejlighed at tugte Lamaniterne i den Egn, saa meget som det stod i hans Magt, saa at han maaske ved List eller paa anden Maade kunde gjenvinde de Stæder, der vare blevne Nephiterne fratagne, og at han ligeledes skulde [h]befæste og forstærke de omkringliggende Stæder, som ikke vare faldne i Lamaniternes Hænder.

11. Og han lod ogsaa sige til ham: Jeg vilde komme til dig, men se, Lamaniterne ere komne mod os paa Grænserne af Landet ved det vestlige Hav; og se, jeg gaar mod dem, derfor kan jeg ikke komme til dig.

12. Og se, Kong Ammoron var rejst ud af [i]Zarahemlas Land,

---

a, Nordamerika. b, se dd Alma 51 Kap. c, se c Alma 48 Kap. d, se c Alma 48 Kap. e, se kk Alma 22 Kap. f, se vv Alma 22 Kap. g, Nordamerika. h, se c Alma 48 Kap. i, se h Omni 1 Kap.

og havde underrettet Dronningen om sin Broders Død, samt havde samlet et stort Antal Mænd tilsammen og var dragen frem mod Nephiterne paa Grænserne ved det vestlige Hav;

13. Og saaledes bestræbte han sig for at udmatte Nephiterne samt bortdrage en Del af deres Stridskræfter til den vestlige Del af Landet, medens han havde befalet dem, som han havde efterladt til at besætte de af ham indtagne Stæder, at de skulde ligeledes søge at udmatte Nephiterne paa Grænserne ved det østlige Hav, og indtage saa meget af Nephiternes Land, som det stod i deres Magt, efter deres Hærs Styrke.

14. Og saaledes vare Nephiterne stedte i disse farlige Omstændigheder ved Slutningen af det sex og tyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

15. Men se, i det syv og tyvende Aar af Dommernes Regjering skete det, at Moroni, som havde oprettet Hære for at beskytte de sydlige og de vestlige Grænser af Landet, begyndte sit Tog til [j]Overflødighedens Land, for med sine Mænd at hjælpe Teancum at gjenindtage de Stæder, som de havde mistet.

16. Og Teancum havde erholdt Ordre af Moroni til at gjøre et Angreb paa [k]Staden Mulek og tage den tilbage, dersom det var muligt.

17. Og det skete, at Teancum gjorde Forberedelser til et Angreb paa Staden Mulek og drog frem med sin Hær mod Lamaniterne; men han saa', at det var umuligt at overvinde dem, medens de vare i deres [l]Fæstninger; derfor opgav han sin Hensigt og vendte tilbage igjen til [m]Overflødighedens Stad, for at vente paa Moronis Ankomst, saa at han kunde forstærke sin Hær.

18. Og det skete, at Moroni ankom med sin Hær til Overflødighedens Land ved Slutningen af det syv og tyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

19. Og i Begyndelsen af det otte og tyvende Aar holdt Moroni og Teancum samt mange af de øverste Høvedsmænd et Krigsraad om, hvad de skulde gjøre for at faa Lamaniterne til at komme ud mod dem til Strid, eller om de ved noget Middel kunde lokke dem ud af deres stærke Fæstninger, saa at de kunde faa Overhaand over dem og tage [n]Staden Mulek tilbage.

20. Og det skete, at de sendte Bud til Lamaniternes Hær, som forsvarede Staden Mulek, og begjærede af deres Anfører, hvis Navn var Jakok, at han skulde komme ud med sin Hær og møde dem paa Sletterne mellem de to Stæder. Men se,

---

j, se kk Alma 22 Kap. k, se dd Alma 51 Kap. l, se c Alma 48 Kap.
m, se kk Alma 22 Kap. n, se dd Alma 51 Kap.

Jakob, som var en [o]Zoramit, vilde ikke komme ud med sin Hær og møde dem paa Sletterne.

21. Og det skete, at Moroni, som ingen Forhaabning havde om at møde dem paa aaben Mark, besluttede at lægge en Plan, hvorved han kunde lokke Lamaniterne ud af deres stærke Fæstninger.

22. Derfor lod han Teancum tage et lidet Antal Mænd og drage ned mod Søkysten; men Moroni og hans Hær droge om Natten ind i Ørken, vesten for [p]Staden Mulek; og da Lamaniternes Vagter om Morgenen opdagede Teancum, løb de hen og fortalte det til Jakob, deres Anfører.

23. Og det skete, at Lamaniternes Hære droge ud mod Teancum og tænkte, at de med deres store Mængde kunde overvinde ham, paa Grund af hans lille Antal. Og da Teancum saa' Lamaniternes Hære komme ud mod sig, begyndte han at trække sig tilbage ned ved Søkysten nordefter.

24. Og det skete, da Lamaniterne saa', at han begyndte at fly, at de fattede Mod og forfulgte ham med Kraft. Og medens Teancum saaledes bortledte Lamaniterne, som forfulgte ham forgjæves, se, da befalede Moroni, at en Del af hans Hær, som var med ham, skulde rykke ind i Staden og tage den i Besiddelse,

25. Og dette gjorde de og dræbte alle dem, der vare efterladte for at beskytte Staden, ja, alle dem, der ikke vilde overlevere deres Krigsvaaben.

26. Og saaledes kom Moroni i Besiddelse af [q]Staden Mulek med en Del af sin Hær, medens han drog bort med Resten for at møde Lamaniterne, naar de vendte tilbage fra at forfølge Teancum.

27. Og det skete, at Lamaniterne forfulgte Teancum, indtil de kom nær Staden [r]Overflødigheden; og da mødte Lehi dem med en liden Hær, som var bleven efterladt for at beskytte Staden Overflødigheden.

28. Og nu se, da Lamaniternes øverste Høvedsmænd saa' Lehi med sin Hær komme mod dem, flygtede de i megen Forvirring, frygtende for, at de maaske ikke skulde kunne naa [s]Staden Mulek, førend Lehi indhentede dem; thi de vare trætte af deres Marsch, og Lehis Mænd vare friske.

29. Men Lamaniterne vidste ikke, at Moroni havde været bag efter dem med sin Hær; og Alt, hvad de frygtede for, var Lehi og hans Mænd.

30. Nu, Lehi ønskede ikke at naa dem, førend de mødte Moroni og hans Hær.

31. Og det skete, at førend Lamaniterne vare komne langt

---

o, se *jj* Alma 30 Kap. *p*, se *dd* Alma 51 Kap. *q*, se *dd* Alma 51 Kap.
r, se *kk* Alma 22 Kap. *s*, se *dd* Alma 51 Kap.

paa deres Tilbagetog, bleve de omringede af Nephiterne, af
Moronis Mænd paa den ene og Lehis Mænd paa den anden
Side, og alle disse vare friske og kraftfulde, medens Lamaniterne vare trætte af deres lange Vandring.
32. Og Moroni befalede sine Mænd at anfalde dem, indtil
de havde overleveret deres Krigsvaaben.
33. Og det skete, at Jakob, som var deres Anfører, og som ligeledes var en [t]Zoramit, havde en uovervindelig Aand, og han førte
Lamaniterne frem til Strid mod Moroni med umaadeligt Raseri.
34. Men Moroni med sin Hær stod ham i Vejen; derfor besluttede Jakob at slaa dem og bane sig Vej igjennem til [u]Staden Mulek. Men se, Moroni og hans Mænd vare mere kraftfulde, og derfor vege de ikke for Lamaniterne.
35. Og det skete, at de strede paa begge Sider med stort
Raseri, og Mange faldt paa begge Sider; ja, Moroni blev saaret,
og Jakob blev dræbt.
36. Og Lehi trængte med sine stærke Mænd saa kraftigt ind
paa deres Bagtrop, at Lamaniternes Bagtropper overgave deres
Krigsvaaben, og Resten af dem bleve meget forvirrede og vidste
ikke, enten de skulde gaa eller slaa.
37. Og Moroni, som saa' deres Forvirring, sagde til dem:
Dersom I ville bringe eders Krigsvaaben og overlevere dem, se,
da ville vi ophøre med at udgyde eders Blod.
38. Og det skete, at da Lamaniterne havde hørt disse Ord,
kom deres øverste Høvedsmænd, alle de, der ikke vare dræbte,
frem og nedkastede deres Krigsvaaben for Moronis Fødder og
befalede ligeledes deres Mænd, at de skulde gjøre det samme;
39. Men se, der var mange, der ikke vilde gjøre det; og
de, der ikke vilde overlevere deres Sværd, bleve tagne og
bundne, og deres Krigsvaaben bleve dem fratagne, og de bleve
tvungne til at drage med deres Brødre til [v]Overflødighedens Land.
40. Og det Antal Fanger, der blev taget, oversteg Antallet
af dem, som vare dræbte; ja, de vare talrigere end dem, der
vare dræbte paa begge Sider.

---

53 KAPITEL.

1. Og det skete, at de satte Vagter over de lamanitiske
Fanger og tvang dem til at gaa ud og begrave deres Døde;
ja, og ligeledes Nephiternes Døde, som vare faldne; og Moroni
satte Mænd til at bevogte dem, medens de udrettede deres
Arbejde.
2. Og Moroni drog til [a]Staden Mulek med Lehi og tog

t, se ff Alma 30 Kap. *u, se dd Alma 51 Kap.* *v, se kk Alma 22 Kap.*
a, se dd Alma 51 Kap.

Befaling over Staden og gav den til Lehi. Nu se, denne Mand Lehi havde været med Moroni i de fleste af hans Slag; han var en Mand lig Moroni, og de glædede sig over hinandens Velfærd; ja, de elskede hinanden og elskedes ligeledes af alt Nephis Folk.

3. Og det skete, efter at Lamaniterne havde fuldendt Begravelsen af deres Døde, og ligeledes Nephiternes Døde, at de bleve førte tilbage til [b]Overflødighedens Land; og Teancum lod dem, efter Moronis Befaling, begynde paa at [c]grave en Grav rundt omkring Landet eller Staden Overflødigheden;

4. Og han lod dem bygge et Brystværn af Tømmer paa den indre Side af Graven, og de opkastede Jord af Graven mod dette Tømmerværk; og saaledes lode de Lamaniterne arbejde, indtil de havde omringet Staden [d]Overflødigheden rundt omkring med en stærk Vold af Tømmer og Jord til en stor Højde.

5. Og denne Stad blev derefter en meget stærk Fæstning, og i denne Stad bevogtede de deres lamanitiske Fanger, ja, indenfor en Mur, som de havde ladet dem bygge med deres egne Hænder. Og Moroni var nødsaget til at lade Lamaniterne arbejde, fordi det var lettere at bevogte dem, medens de arbejdede; og han ønskede alle sine Stridskræfter, naar han skulde angribe Lamaniterne.

6. Saaledes havde Moroni vundet Sejr over en af Lamaniternes største Hære og var kommen i Besiddelse af [e]Staden Mulek, som var en af Lamaniternes stærkeste Fæstninger i Nephis Land; og saaledes havde han ogsaa bygget en Fæstning for at bevare sine Fanger.

7. Og han prøvede ikke mere paa at angribe Lamaniterne i dette Aar; men han sysselsatte sine Mænd med at gjøre Forberedelser til Krig, samt med at bygge [f]Fæstningsværker, der skulde beskytte dem mod Lamaniterne; ja, og ligeledes med at befri deres Kvinder og Børn fra Hunger og Nød og at tilvejebringe Føde for deres Krigshære.

8. Og nu skete det under Moronis Fraværelse, paa Grund af Rænker iblandt Nephiterne, hvilke foraarsagede Uenigheder iblandt dem, at Lamaniternes Hære ved det vestlige Hav mod Syden havde tildels vundet Sejr over Nephiterne, ja, saa meget, at de vare komne i Besiddelse af flere af deres Stæder i den Del af Landet;

9. Og saaledes bleve de paa Grund af deres egen Ugudelighed, ja, paa Grund af indbyrdes Uenigheder og Rænker, stedte i de farligste Omstændigheder.

10. Og nu se, jeg har Noget at sige angaaende [g]Ammons Folk, som i Begyndelsen vare Lamaniter, men som ved Ammon

---

b, se *kk* Alma 22 Kap. *c*, se *c* Alma 48 Kap. *d*, se *kk* Alma 22 Kap.
e, se *dd* Alma 51 Kap. *f*, se *c* Alma 48 Kap. *g*, Alma 27 : 26.

og hans Brødre, eller rettere formedelst Guds Ord og Kraft
vare blevne [h]omvendte til Herren; og de vare blevne bragte
ned til [i]Zarahemlas Land og havde stedse siden været beskyttede af Nephiterne;
11. Og for deres [j]Eds Skyld havde de afholdt sig fra at
gribe til Vaaben mod deres Brødre; thi de havde aflagt en Ed
paa, at de aldrig mere vilde udgyde Blod; og ifølge deres Ed
vilde de være omkomne; ja, de vilde have tilstedet sig at
falde i deres Brødres Hænder, dersom det ikke havde været
for den Medlidenhed og den store Kjærlighed, som Ammon
og hans Brødre havde haft for dem;
12. Og af denne Aarsag vare de bragte ned til Zarahemlas
Land, og de havde altid været beskyttede af Nephiterne.
13. Men det skete, at da de saa' den Fare og de mange Lidelser og Trængsler, som Nephiterne udstode for deres Skyld,
bleve de bevægede af Medlidenhed og ønskede at gribe til
Vaaben i deres Lands Forsvar.
14. Men se, da de vare ved at gribe til Vaaben, bleve de
overvundne af Helamans og hans Brødres Overtalelser, thi de
vare i Begreb med at [k]bryde den Ed, de havde gjort.
15. Og Helaman frygtede for, at de, ved at gjøre dette,
skulde fortabe deres Sjæle; derfor vare alle de, der havde indgaaet denne Pagt, nødsagede til at se deres Brødre gjennemgaa deres Trængsler under denne Tids farlige Omstændigheder.
16. Men se, de havde mange Sønner, som ikke havde indgaaet den Pagt, at de ikke vilde gribe til Vaaben for at forsvare sig mod deres Fjender; derfor forsamlede disse sig nu
tilsammen, saa mange, som vare dygtige til at føre Vaaben,
og de kaldte sig Nephiter;
17. Og de indgik en Pagt, at de vilde stride for Nephiternes [l]Frihed, og forsvare Landet indtil Døden; ja, de lovede
endog, at de aldrig vilde opgive deres Frihed, men at de i
alle Tilfælde vilde stride for at beskytte Nephiterne og sig selv
fra Trældom.
18. Og se, to tusinde af disse unge Mænd indgik denne
Pagt og grebe til Vaaben for at forsvare deres Land.
19. Og se, de havde hidtil aldrig været til noget Besvær for
Nephiterne, og paa denne Tid bleve de derimod til stor Hjælp,
thi de grebe deres Krigsvaaben og begjærede, at Helaman
skulde være deres Anfører.
20. Og de vare alle unge Mænd, og de vare overmaade

h, Alma 23: 8—13. *i*, se *h* Omni 1 Kap. *j*, Alma 24: 17—19, *k*, Alma 24: 17—19. *l*, se *m* Mos. 29 Kap.

stærke og virksomme, modige og tapre; men se, dette var ikke Alt, de vare paalidelige Mænd til enhver Tid i hvad som helst, der blev dem anbetroet;

21. Ja, de vare sanddru og alvorlige Mænd, thi de vare blevne oplærte i at holde Guds Bud og vandre retskaffent for ham.

22. Og det skete, at Helaman drog ud i Spidsen for sine to tusinde unge Krigere til Folkets Hjælp paa Grænserne af Landet mod Syd ved det vestlige Hav.

23. Og saaledes endte det otte og tyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

---

54 KAPITEL.

1. Og det skete i Dommernes ni og tyvende Aar, at Ammoron sendte Bud til Moroni og begjærede, at han skulde udvexle Fanger.

2. Og Moroni blev meget glad ved dette Forlangende, thi han ønskede, at de Fødemidler, som bleve uddelte til de lamanitiske Fangers Underholdning, skulde anvendes til hans eget Folks Underholdning; og han ønskede ligeledes sine egne Folk til at forstærke sin Hær.

3. Men Lamaniterne havde taget mange Kvinder og Børn; og der fandtes ikke en Kvinde eller et Barn iblandt alle Moronis Fanger, eller de Fanger, Moroni havde taget; derfor besluttede Moroni at bruge en List for at faa saa mange af de fangne Nephiter fra Lamaniterne, som det var muligt.

4. Derfor skrev han et Brev og sendte det med Ammorons Tjener, den samme, som havde bragt et Brev til Moroni. Og disse ere de Ord, som han skrev til Ammoron, sigende:

5. Se, Ammoron, jeg skriver til dig angaaende denne Krig, som du har paaført mit Folk, eller rettere, som din Broder har paaført dem, og som du nu har besluttet at fortsætte efter hans Død.

6. Se, jeg vil sige dig Noget om Guds Retfærdighed og den Almægtiges Vredes Sværd, som hænger over dig, medmindre du omvender dig og trækker dine Hære tilbage igjen til eders eget Land, eller Landet, som I besidder, hvilket er [a]Nephis Land;

7. Ja, jeg vilde sige dig dette, dersom du var i Stand til at lytte dertil; og jeg vilde sige dig Noget om det [b]gruelige Helvede, der venter [c]saadanne Mordere, som du og din Broder have været, dersom I ikke omvende eder og afstaa fra eders morderiske Hensigter samt vende tilbage med eders Hære til eders egne Lande.

---

a, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *b*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *c*, Alma 47: 18, 22—34.

8. Men eftersom I have forkastet disse Ting og have stridt mod Herrens Folk, saa kan jeg ogsaa vente, at I ville gjøre det igjen.

9. Og se, vi ere beredte til at modtage eder; ja, dersom I ikke afstaa fra eders Hensigter, ville I neddrage den Guds Vrede over eder, som I have forkastet, ja, til eders fuldkomne Ødelæggelse.

10. Og saa sandt som Herren lever, skulle vore Hære komme over eder, medmindre I drage bort, og I skulle snart blive hjemsøgte med Døden, thi vi ville beholde vore Stæder og vore Lande, og vi ville forsvare vor Religion og vor Guds Sag.

11. Men se, jeg formoder, at jeg forgjæves taler til eder om disse Ting, eller jeg formoder, at du er et Helvedes Barn; derfor vil jeg slutte mit Brev med at sige dig, at jeg ikke vil udvexle Fanger, uden paa det Vilkaar, at du vil [d]overlevere en Mand og hans Hustru og hans Børn for een Fange; og om saa er, at du vil gjøre dette, vil jeg udvexle Fanger.

12. Og se, dersom du ikke gjør dette, vil jeg komme mod dig med mine Hære; ja, jeg vil endog bevæbne mine Kvinder og mine Børn, og jeg vil komme imod dig, og jeg vil forfølge dig, ja, lige til dit eget Land, hvilket er vort [e]første Ejendomsland; ja, det skal blive Blod for Blod, og Liv for Liv; og jeg vil stride med eder, indtil I ere udryddede af Jorden.

13. Se, jeg er vred i mit Sind, og ligeledes mit Folk; I have søgt at myrde os, og vi have ikkun søgt at forsvare os. Men se, dersom I fremdeles tragte efter at ødelægge os, ville vi forsøge at ødelægge eder; ja, vi ville tragte efter vort [f]første Ejendomsland.

14. Nu slutter jeg mit Brev. Jeg er Moroni; jeg er en Anfører for det nephitiske Folk.

15. Og det skete, at Ammoron blev meget vred, da han havde erholdt dette Brev. Og han skrev et andet Brev til Moroni, og disse ere de Ord, som han skrev, sigende:

16. Jeg er Ammoron, Lamaniternes Konge; jeg er Broder til Amalickiah, hvem I have [g]myrdet. Se, jeg vil hævne hans Blod paa eder; ja, jeg vil komme over eder med mine Hære, thi jeg frygter ikke for eders Trusler;

17. Thi se, eders Fædre forurettede deres Brødre saa meget, at de berøvede dem deres [h]Ret til Regjeringen, uagtet den med Rette tilhørte dem.

18. Og nu se, dersom I ville nedlægge eders Vaaben og underkaste eder og blive regjerede af dem, hvem Regjeringen

d, Vers 3. *e*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *f*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *g*, Alma 51: 34. *h*, 2 Nephi 5: 1—4. Se *n* Jakob 7 Kap.

med Rette tilhører, da vil jeg lade mit Folk nedlægge deres Vaaben, og de skulle ikke længere føre Krig.

19. Se, du har udtalt mange Trusler mod mig og mit Folk; men vi frygte ikke for dine Trusler.

20. Ikke desmindre vil jeg med Glæde tilstaa dig at udvexle Fanger efter dit Forlangende, for at jeg kan spare min Føde til mine Krigsmænd; og vi ville da føre en uophørlig Krig, enten til at bringe Nephiterne under vort Herredømme, eller til deres evige Tilintetgjørelse.

21. Og angaaende den Gud, hvem du siger, vi have [i]forkastet, se, vi kjende ikke et saadant Væsen; ejheller gjør du; men om saa er, at et saadant Væsen existerer, da vide vi ikke Andet, end at han har skabt os lige saa vel som eder;

22. Og om saa er, at der er en Djævel og et Helvede, mon han da ikke vil sende dig dertil for at bo hos min [j]Broder, som I have myrdet, og om hvem du har antydet, at han er gaaet til et saadant Sted? Men se, disse Ting betyde Intet.

23. Jeg er Ammoron og en Efterkommer af [k]Zoram, hvem eders Fædre bemægtigede sig og bragte ud af Jerusalem.

24. Og se nu, jeg er en uforfærdet Lamanit. Se, denne Krig er bleven ført for at hævne deres Forurettelser, og for at erholde og forsvare deres [l]Ret til Regjeringen; og jeg slutter mit Brev til Moroni.

---

55 KAPITEL.

1. Og det skete, at da Moroni havde modtaget dette Brev, blev han mere vred, thi han vidste, at Ammoron havde fuldkommen Kundskab om sit Bedrageri; ja, at Ammoron vidste, at det ikke var en retfærdig Sag, der havde bragt ham til at føre Krig mod Nephis Folk.

2. Og han sagde: Se, jeg vil ikke vexle Fanger med Ammoron, medmindre han vil [a]afstaa fra sin Hensigt, ligesom jeg har foreslaaet i mit Brev; thi jeg vil ikke tilstede ham at faa mere Magt, end han har.

3. Se, jeg kjender Stedet, hvor Lamaniterne bevogte mit Folk, som de have gjort til Fanger; og eftersom Ammoron ikke vilde efterkomme min Begjæring i mit Brev, saa vil jeg give ham efter mine Ord; ja, jeg vil sprede Død iblandt dem, indtil de bede om Fred.

4. Og det skete, da Moroni havde sagt disse Ord, at han lod en Undersøgelse blive gjort iblandt sine Mænd, for om muligt at finde en Mand iblandt dem, som var en Efterkommer af Laman.

---

i, Vers 9. *j*, Alma 52: 3. *k*, 1 Nephi 4: 35. *l*, se *h*.

a, Alma 54: 6, 18.

5. Og det skete, at de fandt een, hvis Navn var Laman, og han var [b]en af den Konges Tjenere, som blev myrdet af Amalickiah.

6. Og Moroni lod Laman og et lidet Antal af sine Mænd gaa til Vagterne, som bevogtede Nephiterne.

7. Og Nephiterne bevogtedes i [c]Staden Gid; derfor beskikkede Moroni Laman og lod et lidet Antal Mænd gaa med ham.

8. Og da Aftenen kom, gik Laman til Vagterne over Nephiterne, og se, de saa' ham komme og anraabte ham. Men han sagde til dem: Frygter ikke. Se, jeg er en Lamanit. Se, vi ere flygtede fra Nephiterne, og de sove; og se, vi have taget af deres Vin og bragt med os.

9. Og da Lamaniterne hørte disse Ord, modtoge de dem med Glæde. Og de sagde til ham: Giv os af eders Vin, saa at vi kunne drikke; det glæder os, at I saaledes have taget Vin med eder, thi vi ere udmattede.

10. Men Laman sagde til dem: Lader os gjemme Vinen, indtil vi gaa til Strid mod Nephiterne. Men denne Tale gjorde dem endnu mere begjærlige efter at drikke af Vinen;

11. Thi, sagde de, vi ere udmattede; lader os derfor drikke af Vinen, og vi ville snart erholde vor Andel af Vin, som vil styrke os til at drage mod Nephiterne.

12. Og Laman sagde til dem: I kunne gjøre, som I ønske.

13. Og det skete, at de drak rigelig af Vinen, og dens Smag behagede dem; derfor drak de mere af den, og den var stærk, thi den var saa tilberedt.

14. Og det skete, at de drak og bleve muntre, og snart vare de alle drukne.

15. Og da Laman og hans Mænd saa', at de alle vare drukne og laa i en dyb Søvn, vendte de tilbage til Moroni og fortalte ham Alt, hvad der var hændet.

16. Og dette var overensstemmende med Moronis Plan. Og Moroni, som havde sine Mænd beredte med Krigsvaaben, sendte dem til [d]Staden Gid, medens Lamaniterne laa i en dyb Søvn og vare drukne, og de kastede Krigsvaaben ind til Fangerne, saa at de alle bleve bevæbnede.

17. Ja, endog deres Kvinder, og saa mange af deres Børn, som kunde bruge Vaaben; og saaledes havde Moroni bevæbnet alle disse Fanger. Og alt dette blev gjort i den største Stilhed.

18. Men om de havde vækket Lamaniterne, se, da vare disse drukne, og Nephiterne kunde have dræbt dem.

19. Men dette var ikke Moronis Ønske. Han fandt ikke Behag i Mord og Blodsudgydelse; men han fandt Behag i at frelse sit Folk fra Fordærvelse; og for ikke at handle uret-

b, Alma 47: 29. c, se cc Alma 51 Kap. d, se cc Alma 51 Kap.

færdigt, vilde han ikke overfalde Lamaniterne og ødelægge dem i deres berusede Tilstand.

20. Men han havde opnaaet sit Ønske; thi han havde bevæbnet de fangne Nephiter, som vare indenfor Stadens Mure, og han gav dem Magt til at tage de Dele af Staden i Besiddelse, som vare indenfor Murene;

21. Og derpaa lod han de Mænd, som vare med ham, rykke lidt tilbage fra dem og omringe Lamaniternes Hære.

22. Og dette gjordes om Natten, saa at da Lamaniterne vaagnede om Morgenen, saa' de, at de vare omringede af Nephiterne udenfor, og at deres Fanger vare bevæbnede indenfor.

23. Og saaledes saa' de, at Nephiterne havde Magt over dem; og under disse Omstændigheder fandt de det ikke raadeligt at stride med Nephiterne; derfor affordrede deres øverste Høvedsmænd dem deres Krigsvaaben, og de bragte dem frem og lagde dem for Nephiternes Fødder og bønfaldt om Naade.

24. Se, dette var Moronis Ønske. Han gjorde dem til Krigsfanger og tog Staden i Besiddelse samt frigjorde alle de Fanger, som vare Nephiter; og de forenede sig med Moronis Hær og bleve en stor Forstærkning for den.

25. Og det skete, at han lod Lamaniterne, som han havde taget til Fange, begynde at arbejde med at forstærke [e]Fæstningsværkerne rundt omkring Staden Gid.

26. Og det skete, da han havde befæstet [f]Staden Gid efter sit Ønske, at han lod sine Fanger bringe til Staden [g]Overflødigheden; og han bevogtede ligeledes denne Stad med en meget stærk Besætning.

27. Og uagtet al Lamaniternes List beholdt og bevogtede de alle de Fanger, de havde taget, og ligeledes beholdt de alt det Land og alle de Fordele, som de havde gjenvundet.

28. Og det skete, at Nephiterne atter begyndte at blive sejrrige og at faa deres Rettigheder og Friheder tilbage.

29. Lamaniterne forsøgte mange Gange at omringe dem om Natten, men ved disse Forsøg bleve mange af dem tagne til Fange.

30. Og de forsøgte mange Gange at give Nephiterne Vin, for at de kunde ødelægge dem ved Forgift eller ved Drukkenskab.

31. Men se, Nephiterne vare ikke langsomme til at erindre Herren deres Gud i disse deres Nødens Dage. De kunde ikke fanges i Lamaniternes Snarer; og de vilde ikke nyde deres Vin, medmindre de først havde givet nogle af de lamanitiske Fanger deraf.

---

e, se *c* Alma 48 Kap. *f*, se *cc* Alma 51 Kap. *g*, se *kk* Alma 22 Kap.

32. Og saaledes vare de forsigtige, saa at ingen Gift skulde gives dem; thi dersom deres Vin kunde forgifte en Lamanit, vilde den ogsaa forgifte en Nephit, og saaledes prøvede de alle deres Drikke.
33. Og nu blev det nødvendigt for Moroni at gjøre Forberedelser til at angribe [h]Staden Morianton; thi se, Lamaniterne havde ved deres Arbejde [i]befæstet Staden Morianton, saa at den var bleven til en meget stærk Fæstning;
34. Og de bragte bestandig nye Stridskræfter dertil og ligeledes nye Forraad af Fødemidler.
35. Og saaledes endte det ni og tyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

56 KAPITEL.

1. Og det skete i Begyndelsen af det tredivte Aar af Dommernes Regjering, paa den anden Dag i den første Maaned, at Moroni modtog et Brev fra Helaman, som beskrev Folkets Tilstand i [a]den Del af Landet.
2. Og disse ere de Ord, som han skrev, sigende: Min højt elskede Broder Moroni, saa vel i Herren som i vor Krigsfærds Trængsler; se, min elskelige Broder, jeg har noget at sige dig angaaende vor Krig i denne Del af Landet.
3. Se, [b]to tusinde Sønner af de Mænd, som Ammon bragte ned fra [c]Nephis Land, have grebet til Vaaben. Du veed, at disse ere Efterkommere af Laman, som var vor Fader Lehis ældste Søn.
4. Jeg behøver ikke at fortælle dig om deres [d]Traditioner eller deres Vantro, thi du veed alt dette;
5. Men det er mig nok at fortælle dig, at [e]to tusinde af disse unge Mænd have grebet til Vaaben, og de ønskede, at jeg skulde være deres Anfører, og vi ere komne for at forsvare vort Land.
6. Og du kjender ligeledes til den Pagt, deres Fædre gjorde, at de ikke vilde gribe til Vaaben mod deres Brødre for at udgyde Blod.
7. Men i det sex og tyvende Aar, da de saa' vore Lidelser og vore Trængsler for deres Skyld, vare de nær ved at [f]bryde Pagten, som de havde gjort, og gribe til Vaaben til vort Forsvar.
8. Men jeg vilde ikke tillade dem at bryde denne Pagt,

h, se *p* Alma 50 Kap. *i*, se *c* Alma 48 Kap.

a, Alma 58: 8, 22. *b*, Vers 5, 10. Alma 58: 22. *c*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *d*, se *n* Jakob 7 Kap. *e*, se *b*. *f*, Alma 24: 17—19. 53: 13—15.

som de havde gjort, thi jeg troede, at Gud vilde styrke os, saa at vi ikke skulde lide mere paa Grund af Opfyldelsen af den Ed, de havde gjort.

9. Men se, her er Noget, hvorover vi kunne have stor Glæde. Thi se, i det sex og tyvende Aar drog jeg, Helaman, frem i Spidsen for disse [g]to tusinde unge Mænd til [h]Staden Judea, for at hjælpe Antipus, hvem du havde beskikket til Folkets øverste Anfører i den Del af Landet.

10. Og jeg forenede mine [i]to tusinde Sønner — thi de ere værdige at kaldes Sønner — med Antipus' Hær, over hvilken Forstærkning Antipus glædede sig overmaade meget; thi se, hans Hær var bleven formindsket af Lamaniterne, fordi disse havde dræbt et stort Antal af vore Mænd, hvorover vi have Aarsag til at sørge.

11. Ikke desmindre maa vi trøste os med, at de ere døde for deres Lands og deres Guds Sag; ja, de ere salige.

12. Og Lamaniterne havde ogsaa taget mange Fanger, som alle ere Høvedsmænd; thi ingen Anden have de ladet i Live; og vi formode, at de nu ere i [j]Nephis Land, dersom de ikke ere dræbte.

13. Og disse ere de Stæder, som Lamaniterne have indtaget ved at udgyde saa mange af vore tapre Mænds Blod:

14. [k]Mantis Land eller Staden Manti, og Staden Zeezrom, og [l]Staden Cumeni, og [m]Staden Antiparah.

15. Disse ere de Stæder, som de besadde, da jeg ankom til Staden [n]Judea, og jeg fandt Antipus og hans Mænd anstrengende sig af alle Kræfter for at [o]befæste Staden;

16. Ja, de vare nedtrykkede baade paa Legeme og Sjæl, thi de havde stridt tappert om Dagen og arbejdet om Natten for at forsvare deres Stæder; og saaledes havde de lidt store Lidelser af alle Slags.

17. Og de havde besluttet, enten at sejre paa dette Sted eller at dø; derfor kan du nok tænke, at denne lille Hær, som jeg bragte med mig, ja, disse mine [p]Sønner, indgav dem stort Haab og Glæde.

18. Og det skete, at da Lamaniterne saa', at Antipus havde faaet Forstærkning til sin Hær, bleve de tvungne formedelst Befaling fra Ammoron til ikke at komme mod Staden [q]Judea eller mod os til Strid.

19. Og saaledes bleve vi begunstigede af Herren, thi dersom de vare komne over os i denne vor Svaghed, kunde de maaske have ødelagt vor lille Hær, men saaledes bleve vi bevarede.

---

g, Alma 53: 22. *h*, Vers 15, 18, 57. Alma 57: 11. *i*, se *b*. *j*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *k*, se *h* Alma 16 Kap. *l*, Alma 57: 7, 8, 12, 28, 31, 34. *m*, Vers 31, 33, 34. Alma 57: 1–4. *n*, se *h*. *o*, se *c* Alma 48 Kap. *p*, Vers 10. *q*, se *h*.

20. Og Ammoron befalede Lamaniterne at forsvare de Stæder, de havde indtaget. Og saaledes endte det sex og tyvende Aar. Og i Begyndelsen af det syv og tyvende Aar havde vi beredt vor Stad og os selv til Forsvar.

21. Og vi ønskede nu, at Lamaniterne skulde komme mod os; thi vi ønskede ikke at angribe dem i deres Fæstninger.

22. Og det skete, at vi holdt Spejdere ude omkring for at iagttage Lamaniternes Bevægelser, saa at de ikke skulde gaa forbi os om Natten, ej heller om Dagen, for at angribe vore andre Stæder, som vare mod Norden;

23. Thi vi vidste, at Indvaanerne ikke vare tilstrækkelig stærke i disse Stæder til at bekæmpe dem; derfor ønskede vi, dersom de vilde gaa forbi os, at overfalde deres Bagtropper, paa samme Tid, som de bleve angrebne i Fronten. Vi antoge, at vi kunde overvinde dem; men se, vi bleve skuffede i dette vort Ønske.

24. De vovede ikke at gaa forbi os med hele deres Hær; ej heller vovede de med en Del deraf, af Frygt for, at de skulde falde, fordi de ikke vare stærke nok.

25. Ej heller vovede de at gaa ned mod Staden [r]Zarahemla; ej heller vovede de at gaa over [s]Sidons Udspring til [t]Staden Nephihah.

26. Og saaledes besluttede de med deres Stridskræfter at forsvare de Stæder, som de havde taget.

27. Og det skete i den anden Maaned af dette Aar, at der blev bragt mange Fødemidler til os fra mine [u]to tusinde Sønners [v]Fædre.

28. Og to tusinde Mænd bleve ligeledes sendte til os fra [w]Zarahemlas Land. Og saaledes vare vi beredte med ti tusinde Mænd, samt med Fødemidler for dem og ligeledes for deres Hustruer og Børn.

29. Og Lamaniterne, som saaledes saa' vore Stridskræfter tiltage daglig og Fødemidler ankomme til vor Underholdning, begyndte at frygte og at gjøre Udfald, for om mulig at gjøre en Ende paa vor Tilførsel af Fødemidler og Forstærkning.

30. Da vi nu saa', at Lamaniterne begyndte at blive urolige paa denne Maade, ønskede vi at anvende List mod dem; derfor befalede Antipus, at jeg skulde drage ud med mine unge Sønner til en nærliggende Stad, som om vi førte Fødemidler dertil.

31. Og vi skulde drage nær til [x]Staden Antiparah, som om vi vilde gaa til Staden hinsides paa Grænsen ved Søkysten.

32. Og det skete, at vi droge ud, som om vi vilde gaa til nævnte Stad med vore Fødemidler.

---

r, se *h* Omni 1 Kap. *s*, se *g* Alma 2 Kap. *t*, dette er ikke Staden, som der hentydes til ved Bogstavet *l* i Alma 50 Kap. *u*, Alma 27 : 26. *v*, Vers 10. *w*, se *h* Omni 1 Kap. *x*, se *m*.

33. Og det skete, at Antipus drog ud med en Del af sin Hær, og efterlod Resten til at forsvare Staden. Men han drog ikke ud, førend jeg var gaaet frem med min lille Hær og kom nær til Staden Antiparah.

34. Og i ʸStaden Antiparah fandtes Lamaniternes stærkeste Hær, ja, den talrigste.

35. Og det skete, at da de vare blevne underrettede ved deres Spejdere, kom de ud med deres Hær og rykkede frem mod os.

36. Og det skete, at vi flyede for dem mod Nord. Og saaledes bortledte vi Lamaniternes mægtige Hær;

37. Ja, langt bort, saa at da de saa' Antipus med sin Hær forfølge dem af alle Kræfter, vendte de sig hverken til højre eller til venstre, men fortsatte deres Marsch i en lige Retning efter os; og vi formodede, det var deres Hensigt at dræbe os, førend Antipus kunde naa dem, saa at de ikke skulde blive omringede af vore Mænd.

38. Og da nu Antipus saa' vor Fare, paaskyndte han sin Hærs Marsch. Men se, det blev Nat; derfor naaede de os ikke, ej heller naaede Antipus dem, og derfor lejrede vi os for Natten.

39. Og det skete før Morgengry, at Lamaniterne atter forfulgte os. Og vi vare nu ikke stærke nok til at stride med dem; ja, jeg vilde ikke tilstede, at mine unge Sønner skulde falde i deres Hænder; derfor fortsatte vi vor Marsch, og vi droge ud i Ørken.

40. Og de vovede ikke at vende sig til højre eller venstre, af Frygt for at blive omringede, ej heller vilde jeg vende mig til højre eller venstre, for at de ikke skulde indhente mig, og at vi da ikke skulde kunne modstaa dem, men blive dræbte, og de vilde undfly; og saaledes flyede vi hele den Dag ind i Ørken, indtil det blev mørkt.

41. Og det skete, da Morgenens Lys kom, at vi saa' Lamaniterne nærme sig os; og vi flyede atter for dem.

42. Men det skete, at de forfulgte os ikke langt, førend de gjorde Holdt; og det var om Morgenen paa den tredie Dag i den syvende Maaned.

43. Og vi vidste ikke, om de vare indhentede af Antipus; men jeg sagde til mine Mænd: Se, vi vide ikke, om de have gjort Holdt i den Hensigt, at vi skulle komme mod dem, saa at de kunne fange os i deres Snare;

44. Derfor, hvad sige I, mine Sønner, ville I gaa mod dem i Strid?

45. Og jeg siger dig nu, min elskelige Broder Moroni, at aldrig havde jeg set saa stort Mod, nej, ikke iblandt alle Nephiterne.

---

y, se m.

46. Thi ligesom jeg altid havde kaldt dem [z]mine Sønner, fordi de alle vare meget unge, saaledes sagde de til mig: Fader, se vor Gud er med os, og han vil ikke tilstede, at vi skulle falde; lader os derfor gaa frem; vi vilde ikke dræbe vore Brødre, dersom de vilde lade os i Fred; derfor, lader os gaa, saa at de ikke skulle overvinde Antipus' Hær.

47. Og de havde aldrig kæmpet, dog frygtede de ikke for Døden; og de satte højere Pris paa deres [aa]Fædres Frihed, end paa deres eget Liv; ja, det var bleven dem sagt af deres Mødre, [bb]at dersom de ikke tvivlede, vilde Gud befri dem.

48. Og de fortalte mig deres Mødres Ord, sigende: Vi tvivle ikke paa, at vore Mødre jo vidste det.

49. Og det skete, at jeg vendte om med mine to Tusinde mod disse Lamaniter, som havde forfulgt os. Og nu se, Antipus' Hære havde indhentet dem, og et forfærdeligt Slag var begyndt.

50. Antipus' Hære vare udmattede, paa Grund af deres lange Marsch i saa kort en Tid, og vare nær ved at falde i Lamaniternes Hænder, og havde jeg ikke vendt om med mine to Tusinde, vilde Lamaniterne have opnaaet deres Hensigter;

51. Thi Antipus og mange af hans Anførere vare faldne ved Sværdet, paa Grund af deres Mathed, som deres hurtige Marsch havde foraarsaget; derfor begyndte Antipus' Mænd, som vare forvirrede paa Grund af deres Anføreres Fald, at vige for Lamaniterne.

52. Og det skete, at Lamaniterne fik Mod og begyndte at forfølge dem; og saaledes forfulgte Lamaniterne dem med stor Kraft, da Helaman anfaldt deres Bagtropper med sine [cc]to Tusinde og dræbte saa stort et Antal af dem, at hele den lamanitiske Hær gjorde Holdt og vendte sig mod Helaman.

53. Og da nu Antipus' Folk saa', at Lamaniterne havde vendt om, samlede de deres Mænd tilsammen og kom igjen over Lamaniternes Bagtropper.

54. Og det skete, at vi, Nephis Folk, Antipus' Folk og jeg med mine to Tusinde, omringede Lamaniterne og sloge dem, ja, saa at de bleve nødsagede til at overlevere deres Krigsvaaben samt overgive sig selv som Krigsfanger.

55. Og nu skete det, at da de havde overgivet sig til os, se, da talte jeg mine unge Mænd, som havde stridt med mig, frygtende for, at mange af dem vare dræbte.

56. Men se, til min store Glæde var [dd]ikke een Sjæl af dem falden til Jorden; og de havde stridt ligesom med Guds Kraft;

---

z, Vers 10, 17, 27, 30, 39. *aa*, Alma 27: 26. *bb*, Alma 57: 21. *cc*, se *h*. *dd*, Alma 57: 25.

ja, aldrig havde man kjendt Mænd, der havde stridt med saadan vidunderlig Styrke, og de overfaldt Lamaniterne med saadan mægtig Kraft, at de indgøde Skræk; og af denne Aarsag overgave Lamaniterne sig som Krigsfanger.

57. Og da vi intet Sted havde for vore Fanger, saa at vi kunde bevogte dem og holde dem fra Lamaniternes Hære, sendte vi dem til [ee]Zarahemlas Land med en Del af Antipus' Mænd, som ikke vare faldne; og Resten tog jeg og forenede med mine [ff]ammonitiske Ynglinger og drog tilbage til Staden [gg]Judea.

---

57 KAPITEL.

1. Og det skete, at jeg modtog et Brev fra Kong Ammoron, hvori han sagde, at dersom jeg vilde udlevere de Krigsfanger, som vi havde taget, vilde han overgive [a]Staden Antiparah til os.

2. Men jeg sendte et Brev til Kongen, sigende, at vi vare visse paa, at vore Stridskræfter vare tilstrækkelige til at indtage Staden Antiparah; og ved at overlevere Fangerne for den Stad vilde vi anse os selv uvise, og at vi kun vilde overlevere vore Fanger i Udvexling.

3. Og Ammoron forkastede mit Brev, thi han vilde ikke udvexle Fanger, og derfor begyndte vi at gjøre Forberedelser til at gaa mod Staden Antiparah.

4. Men Folket i [b]Antiparah forlode Staden og flyede til de andre Stæder i deres Besiddelse, for at [c]befæste dem, og Staden Antiparah faldt i vore Hænder.

5. Og saaledes endte det otte og tyvende Aar af Dommernes Regjering.

6. Og det skete i Begyndelsen af det ni og tyvende Aar, at vi erholdt et Forraad af Fødemidler, samt en Forstærkning af sex tusinde Mænd til vor Hær fra [d]Zarahemlas Land og fra Landet trindt omkring, foruden tredsindstyve af [e]Ammoniternes Sønner, som vare komne for at forene sig med deres Brødre, min lille Skare af to Tusinde. Og se, nu vare vi stærke; og vi havde ligeledes Fødemidler i Mængde, som vare blevne bragte til os.

7. Og det var nu vort Ønske at gaa i Kamp med den Hær, som var sat til at forsvare [f]Staden Cumeni.

8. Og nu se, jeg vil vise dig, at vi snart opnaaede vor

---

ee, se *h* Omni 1 Kap. *ff*, Alma 27: 26. *gg*, se *h*.

a, se *m* Alma 56 Kap. *b*, se *m* Alma 56 Kap. *c*, se *c* Alma 48 Kap.
d, se *h* Omni 1 Kap. *e*, Alma 27: 26. *f*, se *l* Alma 56 Kap.

Hensigt; ja, med vor stærke Hær, eller med en Del af vor stærke Hær, omringede vi [g]Staden Cumeni om Natten, lidt før de skulde modtage et Forraad af Fødemidler.

9. Og det skete, at vi sloge Lejr trindt omkring Staden i mange Nætter; men vi sov paa vore Sværd og holdt Vagt, saa at Lamaniterne ikke kunde komme over os om Natten og dræbe os, hvilket de forsøgte mange Gange; men ligesaa ofte, som de forsøgte dette, blev deres Blod udgydt.

10. Endelig ankom de med deres Fødemidler, og de vare i Begreb med at gaa ind i Staden om Natten. Men i Stedet for Lamaniter vare vi Nephiter; derfor toge vi dem og deres Fødemidler.

11. Og uagtet Lamaniterne saaledes vare afskaarne fra deres Forraad, vedbleve de dog i deres faste Beslutning at ville forsvare Staden; derfor blev det nødvendigt at sende disse Fødemidler til [h]Judea og vore Fanger til [i]Zarahemlas Land.

12. Og det varede ikke mange Dage, førend Lamaniterne tabte alt Haab om Hjælp, og derfor overgave de Staden i vore Hænder; saaledes havde vi opnaaet vor Hensigt, at erholde Staden [j]Cumeni.

13. Men vore Fanger vare nu saa talrige, at vi, uagtet vort overmaade store Antal, vare nødsagede til, enten at benytte hele vor Krigsmagt til at bevogte dem, eller ogsaa at dræbe dem.

14. Thi se, de brøde ud i store Hobe og sloges med Stene og med Knipler, eller med hvad de kunde faa i deres Hænder, saa at vi dræbte over to Tusinde af dem, efter at de havde overgivet sig som Krigsfanger;

15. Derfor blev det nødvendigt at gjøre en Ende paa deres Liv, eller at bevogte dem med Sværd i Haand ned til [k]Zarahemlas Land; vore Fødemidler vare ikke heller mere end tilstrækkelige til vore egne Folk, selv med det, vi havde taget fra Lamaniterne.

16. Og under disse farlige Omstændigheder blev det en meget vigtig Sag, at træffe en Bestemmelse angaaende disse Krigsfanger; ikke desmindre besluttede vi at sende dem ned til Zarahemlas Land, og derfor udvalgte vi en Del af vore Mænd og overgave vore Fanger til dem, for at gaa ned til Zarahemlas Land.

17. Men det skete, at de den næste Dag vendte tilbage. Og se, vi adspurgte dem ikke angaaende Fangerne; thi Lamaniterne vare over os, og de vendte tilbage i rette Tid til at frelse os fra at falde i deres Hænder. Thi se, Ammoron havde sendt

---

g, se *l* Alma 56 Kap. *h*, se *h* Alma 56 Kap. *i*, se *h* Omni 1 Kap. *j*, se *l*. *k*, se *h* Omni 1 Kap.

et nyt Forraad af Fødemidler samt en talrig Hær til deres Understøttelse.

18. Og det skete, at [l]de Mænd, som vi sendte med Fangerne, ankom i Tide til at standse dem, da de vare ved at faa Overmagt over os.

19. Men se, min lille Skare af [m]to Tusinde og tredsindstyve kæmpede med stort Heltemod; ja, de stode urokkelige for Lamaniterne og bibragte alle dem Døden, som modstode dem;

20. Og da Resten af vor Hær var nær ved at vige for Lamaniterne, se, da vare disse to tusinde og tredsindstyve Ynglinger standhaftige og uforfærdede;

21. Ja, de iagttoge og adløde enhver Befaling med Nøjagtighed, og det gik dem efter deres Tro; og jeg erindrede de Ord, som de sagde til mig, at deres [n]Mødre havde lært dem.

22. Og nu se, det var disse mine Sønner og disse Mænd, som vare [o]udvalgte til at ledsage Fangerne, hvem vi skylde denne store Sejr; thi det var dem, der overvandt Lamaniterne, saa at de bleve drevne tilbage til [p]Staden Manti.

23. Og vi beholdt vor [q]Stad Cumeni og bleve ikke alle ødelagte ved Sværdet; ikke desmindre havde vi lidt et stort Tab.

24. Og det skete, efter at Lamaniterne vare flygtede, at jeg uopholdelig gav Ordre til, at mine Mænd, som vare saarede, skulde tages bort fra de Døde, og jeg lod deres Saar forbinde.

25. Og det skete, at to hundrede af mine to tusinde og tredsindstyve Ynglinger vare faldne i Afmagt formedelst Tabet af Blod; ikke desmindre var der efter Guds Godhed og til vor store Forundring, samt vor hele Hærs Fjenders store Forundring, [r]ikke een Sjæl af dem omkommen; ej heller fandtes der een Sjæl iblandt dem, som ikke havde faaet mange Saar.

26. Og vor hele Hær var forbauset over deres Frelse, ja, over at de bleve bevarede, medens et tusinde af vore Brødre vare dræbte. Og vi tilskrive det med Rette Guds vidunderlige Magt, paa Grund af deres store Tro paa det, der var bleven dem lært, nemlig, at der var en retfærdig Gud til, og at hvo, som ikke tvivlede, skulde blive [s]bevaret formedelst hans vidunderlige Magt.

27. Nu, denne Tro havde de, om hvem jeg har talet; de ere unge, og deres Sind er standhaftigt, og de sætte deres Lid til Gud bestandigen.

28. Og det skete, efter at vi saaledes havde draget Omsorg for vore saarede Mænd, samt havde jordet vore Døde og lige-

---

l, Vers 16. *m*, Vers 6. Se *b* Alma 56 Kap. *n*, Vers 26. Alma 56: 47, 48. *o*, Vers 16, 18. *p*, se *h* Alma 16 Kap. *q*, se *l* Alma 56 Kap. *r*, Alma 56: 56. *s*, se *n*.

ledes Lamaniternes Døde, hvilke vare mange, at vi adspurgte Gid angaaende [t]Fangerne, med hvilke de vare afgaaede for at drage ned til Zarahemlas Land;
29. Thi Gid var den øverste Høvedsmand over den Afdeling, som var bestemt til at føre dem ned til Landet.
30. Og disse ere de Ord, som Gid sagde til mig: Se, vi begave os paa Rejsen til [u]Zarahemlas Land med vore Fanger. Og det skete, at vi mødte vor Hærs Spejdere, som vare udsendte for at iagttage Lamaniternes Lejr.
31. Og de raabte til os, sigende: Se, Lamaniternes Hære drage mod [v]Staden Cumeni, og se, de ville overfalde vore Folk, ja, og dræbe dem.
32. Og det skete, at vore Fanger hørte deres Raab, hvilket indgav dem Mod, og de gjorde Oprør mod os.
33. Og paa Grund af deres Oprør lode vi vore Sværd falde paa dem. Og det skete, at de i en Hob løb mod vore Sværd, hvorved Størstedelen af dem bleve dræbte, og Resten af dem brøde igjennem og flygtede fra os.
34. Og se, da de vare flygtede, og vi ikke kunde indhente dem, begave vi os i Hast paa Vejen til Staden [w]Cumeni, og se, vi ankom i Tide for at hjælpe vore Brødre med at forsvare Staden.
35. Og se, vi ere atter udfriede af vore Fjenders Hænder. Og velsignet være vor Guds Navn; thi se, det er ham, som har befriet os, ja, som har gjort denne store Ting for os.
36. Og da jeg, Helaman, havde hørt disse Gids Ord, blev jeg fuld af stor Glæde, paa Grund af Guds Godhed i at bevare os, saa at vi ikke alle skulde omkomme; og jeg haaber, at deres Sjæle, som ere dræbte, ere indgaaede til deres Guds Hvile.

---

58 KAPITEL.

1. Og se, vort næste Formaal var nu at indtage [a]Staden Manti; men se, der fandtes intet Middel, hvorved vi kunde faa Lamaniterne ud af Staden med vore smaa Skarer. Thi de erindrede, hvad vi hidtil havde gjort, og derfor kunde vi ikke lokke dem bort fra deres stærke Fæstning;

---

t, Vers 16. *u*, se *h* Omni 1 Kap. *v*, se *l* Alma 56 Kap. *w*, se *l* Alma 56 Kap.

a, se *h* Alma 16 Kap.

2. Og de vare saa meget talrigere end vor Hær, at vi ikke
ovede at gaa frem og angribe dem i deres stærke Befæstning.
3. Og det blev nødvendigt at benytte vore Mænd til at be-
kytte de Dele af Landet, som vi havde beholdt i vor Besid-
lelse; derfor blev det nødvendigt at vente, indtil vi kunde faa
nere Styrke fra [b]Zarahemlas Land og ligeledes et nyt Forraad
af Levnetsmidler.
4. Og det skete, at jeg ogsaa sendte et Bud til vort Lands
Høvding, for at gjøre ham bekjendt med vore Folks Anlig-
gender. Og vi ventede paa at erholde Proviant og Forstærkning
fra Zarahemlas Land.
5. Men se, dette gavnede os kun lidet; thi Lamaniterne fik
ogsaa stor Forstærkning, Dag for Dag, samt megen Proviant;
og saaledes vare vore Omstændigheder paa den Tid.
6. Og Lamaniterne gjorde Udfald mod os fra Tid til anden
samt besluttede at ødelægge os ved List; alligevel kunde vi ikke
komme i Slag med dem, paa Grund af deres Tilbageflugt og
deres stærke Fæstninger.
7. Og i disse besværlige Omstændigheder ventede vi i et
Tidsrum af mange Maaneder, indtil vi vare nær ved at om-
komme af Mangel paa Føde.
8. Men det skete da, at vi erholdt Proviant, hvilken blev
ført til os under Bevogtning af en Hær paa to tusinde Mand,
sendt til vor Bistand; og dette er al den Hjælp, vi have er-
holdt, for at forsvare os selv og vort Land fra at falde i vore
Fjenders Hænder, ja, til at stride med en Fjende, der var
utallig.
9. Og Aarsagen til denne vor Forlegenhed, eller Aarsagen,
hvorfor de ikke sendte os mere Forstærkning, vidste vi ikke;
derfor vare vi bedrøvede og ligeledes fulde af Frygt for, at
Guds Straffedomme skulde komme over vort Land, til vor
Omstyrtning og fuldkomne Ødelæggelse;
10. Derfor udøste vi vore Sjæle i [c]Bøn til Gud, at han vilde
styrke os samt udfri os af vore Fjenders Hænder, ja, og give
os Styrke, saa at vi kunde beholde vore Stæder og vore Lande
og vore Besiddelser til vort Folks Underholdning.
11. Og det skete, at Herren vor Gud forvissede os om, at
han vilde befri os; ja, han fyldte vore Sjæle med Fred og
skjænkede os stor Tro, samt gav os Haab om vor Befrielse
ved ham.
12. Og vi fattede Mod med vor lille Forstærkning, som vi
havde erholdt, og forbleve standhaftige i vor [d]Beslutning, at vi

---

b, se *h* Omni 1 Kap. *c*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *d*, se *m* Mos. 29 Kap.

vilde overinde vore Fjender og forsvare vore Lande og vore Besiddelser samt vore Hustruer og vore Børn og vor Friheds Sag.

13. Og saaledes rykkede vi frem med al vor Magt mod Lamaniterne, som vare i [e]Staden Manti; og vi opsloge vore Telte i Nærheden af Staden paa den Side, som vendte mod Ørken.

14. Og det begav sig om Morgenen, da Lamaniterne saa', at vi vare paa Grænserne af Ørken, som var nær ved Staden, at de udsendte deres Spejdere rundt omkring os, for at opdage vor Hærs Antal og Styrke.

15. Og da de saa', at vort Antal ikke var stort, og de befrygtede, at vi skulde afskjære dem deres Tilførsel, medmindre de droge ud til Strid og dræbte os, og da de ligeledes formodede, at de let kunde ødelægge os med deres talrige Hærskarer, begyndte de at gjøre Forberedelser til at drage ud mod os til Strid.

16. Og da vi saa', at de gjorde Forberedelser til at komme ud mod os, lod jeg Gid og ligeledes Teomner, hver med et lidet Antal Mænd, skjule sig i Ørken.

17. Gid og hans Mænd vare til højre og de Andre til venstre; og da de saaledes havde skjult sig, forblev jeg med Resten af min Hær paa det Sted, hvor vi først havde opslaaet vore Telte for at afvente Tiden, da Lamaniterne skulde komme ud til Strid.

18. Og det skete, at Lamaniterne kom ud mod os med deres talrige Hær. Og da de kom og vare ved at overfalde os med Sværdet, lod jeg mine Mænd, som vare hos mig, trække sig tilbage til Ørken.

19. Og det skete, at Lamaniterne fulgte os med stor Hast, thi de vare overmaade ivrige efter at indhente os, for at de kunde dræbe os; derfor fulgte de os ind i Ørken; og vi droge forbi [f]midt imellem Gid og Teomner, saaledes at disse ikke bleve opdagede af Lamaniterne.

20. Og det skete, da Lamaniternes Hær var draget forbi, at Gid og Teomner kom ud fra de Steder, hvor de laa skjulte, og afskar Lamaniternes Spejdere, saa at de ikke kunde vende tilbage til Staden.

21. Og det skete, at da de havde afskaaret dem, løb de til Staden og anfaldt Vagterne, som vare efterladte for at bevogte Staden, og dræbte dem og toge Staden i Besiddelse.

22. Og dette lykkedes, fordi Lamaniterne havde ladet deres hele Hær, med Undtagelse af nogle faa Vagter, drage bort i Ørken.

23. Og paa denne Maade kom Gid og Teomner i Besiddelse

---

e, se *h* Alma 16 Kap. *f*, Vers 16, 17, 20, 23.

af deres Fæstninger. Og efter at vi havde rejst meget i Ørken, toge vi Retningen mod [g]Zarahemlas Land.

24. Og da Lamaniterne saa', at de vare paa Vejen til Zarahemlas Land, bleve de saare bange for, at en Plan var lagt til at føre dem til Ødelæggelse; og derfor begyndte de at trække sig tilbage igjen i Ørken, ja, ad den samme Vej, som de vare komne.

25. Og se, det blev Nat, og de opsloge deres Telte; thi Lamaniternes øverste Høvedsmænd antoge, at Nephiterne vare udmattede, paa Grund af deres Marsch, og at de havde fulgt hele vor Hær; derfor gjorde de sig ingen Tanke om [h]Staden Manti.

26. Og det skete, at da Natten kom, lod jeg ikke mine Mænd sove, men befalede, at de skulde drage ad en anden Vej hen imod Mantis Land.

27. Og formedelst denne vor Marsch om Natten vare vi om Morgenen komne forbi Lamaniterne, saa at vi ankom til Staden Manti førend de.

28. Og saaledes skete det, at vi ved dette Krigspuds toge [i]Staden Manti i Besiddelse uden Blodsudgydelse.

29. Og det skete, at da Lamaniternes Hære kom nær til Staden og saa', at vi vare beredte paa at møde dem, bleve de overmaade forbausede og slagne af stor Frygt, saa at de flyede ud i Ørken.

30. Og det skete, at Lamaniternes Hære flyede ud af hele denne Del af Landet. Men se, de havde ført mange Kvinder og Børn med sig ud af Landet.

31. Og de Stæder, som vare indtagne af Lamaniterne, ere nu alle i vor Besiddelse; og vore Fædre og vore Kvinder og vore Børn drage nu tilbage til deres Hjem; alle, undtagen de, som ere tagne til Fange og bortførte af Lamaniterne.

32. Men se, vore Hære ere for smaa til at forsvare saa mange Stæder og saa store Besiddelser.

33. Men se, vi forlade os paa vor Gud, som har givet os Sejr over disse Lande, saa at vi have erholdt de Stæder og Lande, som vare vore egne.

34. Men vi vide ikke Aarsagen, hvorfor Regjeringen ikke giver os mere Forstærkning; ej heller vide [j]de Mænd det, som ere komne op til os.

35. Se, vi vide ikke, om I have haft Uheld med eder og bortdraget Stridskræfterne til den Del af Landet; om saa er, ønske vi ikke at klage.

---

g, se *h* Omni 1 Kap. *h*, se *h* Alma 16 Kap. *i*, se *h* Alma 16 Kap. *j*, Vers 8.

36. Og dersom det ikke er saa, befrygte vi, at en eller anden [k]Uenighed i Regjeringen er Aarsag til, at de ikke sende flere Mænd til vor Understøttelse; thi vi vide, at de ere talrige nok til at sende flere, end de have sendt.

37. Men se, det gjør Intet til Sagen; vi stole paa, at Gud vil befri os, uagtet vore Hæres ringe Antal, samt udfri os af vore Fjenders Hænder.

38. Se, dette er i Slutningen af det ni og tyvende Aar, og vi ere i Besiddelse af vore Lande, og Lamaniterne ere flygtede til [l]Nephis Land.

39. Og disse Ammons [m]Folks Sønner, som jeg har omtalt saa hæderligt, ere med mig i [n]Staden Manti; og Herren har hjulpet dem, ja, og bevaret dem fra at falde ved Sværdet, saa at ikke [o]en eneste Sjæl er bleven dræbt.

40. Men se, de have faaet mange Saar; ikke desmindre staa de faste i den Frihed, hvormed Gud har gjort dem fri; og de ere varagtige i at tilbede Herren deres Gud fra Dag til Dag; ja, de iagttage hans Skikke, hans Rette og hans Befalinger bestandigt, og have stor Tro paa Profetierne om det Tilkommende.

41. Og nu, min elskelige Broder, Moroni, ønsker jeg, at Herren vor Gud, som har førløst os og gjort os fri, altid maa holde dig for hans Aasyn, og at han vil begunstige dette Folk, ja, saa at det maa lykkes dig at komme i Besiddelse af alt det, som Lamaniterne have taget fra os, og som var til vor Underholdning. Og nu slutter jeg mit Brev. Jeg er Helaman, Almas Søn.

---

59 KAPITEL.

1. Og i det tredivte Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk skete det, at Moroni, efter at have modtaget og læst Helamans [a]Brev, blev overmaade glad over Helamans Fremgang, ja, over det overordentlig lykkelige Udfald af hans Foretagende i at tage disse Lande tilbage, som vare tabte;

2. Ja, han kundgjorde det for alt sit Folk i Landet trindt omkring det Sted, hvor han var, saa at de ogsaa kunde glæde sig.

3. Og det skete, at han uopholdeligt sendte et Brev til [b]Pahoran og begjærede, at denne skulde samle Mænd tilsammen for at forstærke Helaman eller Helamans Hære, saa at han med Lethed kunde forsvare den Del af Landet, som han med saa vidunderlig Lykke havde taget tilbage.

---

k, Alma 61 Kap. *l*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *m*, Alma 27: 26. *n*, se *h* Alma 16 Kap. *o*, Alma 56: 56. 57: 25.

a, Alma 56—58 Kap. *b*, Alma 50: 40.

4. Og det skete, at Moroni, efter at have sendt dette Brev til [c]Zarahemlas Land, begyndte at lægge en Plan for at erholde Resten af de Besiddelser og Stæder, som Lamaniterne havde taget fra Nephiterne.

5. Og det skete, at medens Moroni saaledes gjorde Forberedelser til at gaa mod Lamaniterne til Strid, blev Folket i [d]Nephihah, som vare samlede tilsammen fra Staden [e]Moroni, Staden [f]Lehi og Staden [g]Morianton, angrebne af Lamaniterne;

6. Og de Lamaniter, som vare blevne nødsagede til at fly fra [h]Mantis Land og fra Landet der omkring, vare komne over og havde forenet sig med Lamaniterne i denne Del af Landet;

7. Og da de saaledes vare meget talrige og erholdt Styrke Dag for Dag, kom de ud mod Folket i [i]Nephihah, efter Ammorons Befaling, og begyndte at slaa dem med stor Blodsudgydelse.

8. Og deres Hære vare saa talrige, at Resten af Folket i Nephihah bleve tvungne til at fly for dem, og de kom hen og forenede sig med Moronis Hær.

9. Og da Moroni havde antaget, at Mænd vilde blive sendte til [j]Staden Nephihah for at hjælpe Folket med at forsvare Staden, og eftersom han vidste, at det var lettere at bevare Staden fra at falde i Lamaniternes Hænder, end at tage den tilbage fra dem, antog han, at de med Lethed kunde forsvare den;

10. Derfor beholdt han al sin Krigsmagt hos sig, for at forsvare de Stæder, han havde gjenvundet.

11. Og da Moroni saa', at Staden Nephihah var tabt, blev han saare bedrøvet og begyndte, paa Grund af Folkets Ugudelighed, at frygte for, at de skulde falde i deres Brødres Hænder.

12. Og dette var ogsaa Tilfældet med alle hans øverste Høvedsmænd. De nærede samme Frygt og forbausedes over Folkets Ugudelighed, og dette var grundet paa Lamaniternes Sejr over dem.

13. Og det skete, at Moroni blev vred paa Regjeringen, paa Grund af dens Ligegyldighed i Henseende til deres Lands [k]Frihed.

---

60 KAPITEL.

1. Og det skete, at han atter skrev til Landshøvdingen, [a]som var Pahoran; og disse ere de Ord, som han skrev, sigende:

---

c, se *h* Omni 1 Kap. *d*, se *l* Alma 50 Kap. *e*, se *k* Alma 50 Kap. *f*, se *m* Alma 50 Kap. *g*, se *p* Alma 50 Kap. *h*, se *h* Alma 16 Kap. 58: 29, 30. *i*, se *l* Alma 50 Kap. *j*, se *l* Alma 50 Kap. *k*, se *m* Mos. 29 Kap.

a, Alma 50: 40.

Se, jeg skriver mit Brev til Pahoran, Landets Overdommer og Høvding i [b]Staden Zarahemla, og ligeledes til alle dem, som af Folket ere valgte til at regjere og forvalte denne Krigs Anliggender;

2. Thi se, jeg har nogle Bebrejdelser at fremføre mod eder. I vide selv, at I ere beskikkede til at samle Mænd tilsammen, og [c]bevæbne dem med Sværd og med Sabler og med Krigsvaaben af ethvert Slags, og sende dem mod Lamaniterne, i hvilken som helst Del af vort Land de skulde bryde ind.

3. Og nu siger jeg eder, at jeg selv samt mine Mænd, og ligeledes Helaman og hans Mænd, have udstaaet meget store Lidelser, ja, Hunger, Tørst og Møje og alle Slags Trængsler.

4. Dersom nu dette var Alt, hvad vi havde lidt, vilde vi ikke knurre eller klage;

5. Men der har været stor Blodsudgydelse iblandt vore Folk; ja, Tusinder ere faldne ved Sværdet, medens det kunde have været anderledes, dersom I havde sendt vore Hære tilstrækkelig Styrke og Underholdning. Ja, eders Forsømmelse mod os har været stor.

6. Og nu ønske vi at vide Aarsagen til denne overmaade store Forsømmelse; ja, vi ønske at vide Aarsagen til eders Ligegyldighed.

7. Kunne I forsvare at sidde paa eders Troner i tankeløs Sløvhed, medens eders Fjender udbrede Dødens Værk omkring eder; ja, medens de myrde Tusinder af eders Brødre?

8. Ja, netop dem, som have stolet paa eders Beskyttelse, og som have [d]sat eder i en Stilling, saa at I kunde have hjulpet dem; ja, I kunde have sendt dem Tropper til Forstærkning, og have frelst Tusinder af dem fra at falde ved Sværdet.

9. Men dette er ikke Alt. I have tilbageholdt eders Fødemidler fra dem, saa at mange have stridt og blødt til Døde, paa Grund af deres store Attraa for dette Folks Velfærd; og de gjorde dette, medens de vare nær ved at omkomme af Hunger, formedelst eders meget store Forsømmelse mod dem.

10. Og nu, mine elskelige Brødre, — thi I burde være elskelige, — I burde have været mere virksomme for dette Folks Velfærd og Frihed; men I have forsømt dem saa meget, at Tusinders Blod skal komme over eders Hoveder til Hævn; ja, Gud kjender alle deres Raab og alle deres Lidelser.

11. Kunde I tro, at I kunde sidde paa eders Troner og Intet gjøre, og at Gud formedelst sin overordentlige Godhed dog vilde befri eder? Dersom I have haft en saadan Tro, saa *har den været* forgjæves.

---

b, se h Omni 1 Kap. c, se f Alma 2 Kap. d, se e Mos. 29 Kap.

12. Antage I, at det er for deres Ugudeligheds Skyld, at saa mange af eders Brødre ere blevne dræbte? Jeg siger eder, dersom I have troet dette, da have I taget fejl; thi jeg siger eder, at Mange ere faldne ved Sværdet, og det bliver eder til Fordømmelse;

13. Thi Herren tilsteder de [e]Retfærdige at blive ihjelslagne, paa det hans retfærdige Dom og Straf kan komme over de Ugudelige; derfor behøve I ikke at tro, at de Retfærdige ere fortabte, fordi de ere faldne; men se, de indgaa til Herren deres Guds [f]Hvile.

14. Og nu siger jeg eder, jeg frygter saare meget for, at Guds retfærdige Dom vil komme over dette Folk, paa Grund af deres store Efterladenhed, ja, vor Regjerings Efterladenhed, og deres meget store Forsømmelse mod deres Brødre, ja, mod dem, som ere blevne dræbte;

15. Thi dersom det ikke var for den Ugudeligheds Skyld, som først begyndte med vore Øverste, kunde vi have modstaaet vore Fjender, og de kunde ikke have faaet Magt over os;

16. Og havde det ikke været for den Krig, som brød ud [g]iblandt os selv; ja, havde det ikke været for disse [h]Kongemænd, som foraarsagede saa stor Blodsudgydelse iblandt os, ja, dersom vi paa den Tid, da vi strede indbyrdes iblandt os selv, havde forenet vor Styrke, som vi indtil den Tid havde gjort; og havde det ikke været for den Begjærlighed efter Magt og Myndighed over os, som disse Kongemænd havde; og havde de været tro mod vor Friheds Sag og i Forening med os gaaet ud mod vore Fjender, i Stedet for at gribe til Sværd mod os, hvilket var Aarsag til saa megen Blodsudgydelse iblandt os; ja, dersom vi havde gaaet frem mod dem i Herrens Styrke, da skulde vi have adspredt vore Fjender, thi det vilde være sket til hans Ords [i]Fuldbyrdelse.

17. Men se, nu komme Lamaniterne over os, og de myrde vore Folk med Sværdet, ja, vore Kvinder og vore Børn; de indtage vore Lande og bortføre vort Folk i Fangenskab samt forvolde dem alle Slags Lidelser, og dette sker paa Grund af deres store Ugudelighed, som søge efter Magt og Myndighed; ja, netop disse [j]Kongemænd.

18. Men hvorfor skal jeg sige meget angaaende denne Sag; thi vi vide jo ikke, om I ikke selv eftertragte Myndighed, og vi vide ikke, om I maaske selv ogsaa ere Forrædere mod eders Land?

19. Eller er det, fordi I ere i Hjertet af vort Land og i Sikkerhed, at I have forsømt os og ikke sendt Fødemidler til os samt Mænd til at forstærke vore Hære?

---

e, Mos. 17: 10. Alma 14: 11. *f*, se *vv* Alma 12 Kap. *g*, Alma 51: 13—21.
h, se *e* Alma 51 Kap. *i*, se *h* 2 Nephi 1 Kap. *j*, se *e* Alma 51 Kap.

20. Have I forglemt Herren eders Guds Befalinger? Ja, have I forglemt vore Fædres Fangenskab? Og have I forglemt de mange Gange, vi ere blevne udfriede af vore Fjenders Hænder?

21. Eller tro I, at Herren endnu vil befri os, medens vi sidde paa vore Troner og ikke gjøre Brug af de [k]Midler, som Herren har beredt for os?

22. Ville I forblive lade, medens I ere omringede af Tusinder, ja, Titusinder af dem, som ogsaa sidde i Lediggang, medens Tusinder saarede og blødende falde ved Sværd rundt omkring paa Landets Grænser?

23. Tro I, at Gud vil betragte eder som skyldfri, medens I sidde stille og beskue disse Ting? Jeg siger eder, nej. Men nu ønsker jeg, at I skulle erindre, at Gud har sagt, at Karret skal først renses paa den [l]indvendige og siden paa den udvendige Side.

24. Og dersom I nu ikke angre det, I have gjort, og begynde at være virksomme i at sende os Forraad og Forstærkning, og ligeledes til Helaman, saa at han kan forsvare de Dele af vort Land, som han har taget, og at vi ogsaa maa kunne gjenvinde Resten af vore Besiddelser i disse Egne, da er det ikke tjenligt, at vi længere stride med Lamaniterne, førend vi have renset det indvendige af vore Kar, ja, vor Regjerings store Overhoved.

25. Og medmindre I opfylde min Begjæring, samt komme frem og vise mig en [m]sand Frihedsaand, og stræbe at forstærke og befæste vore Hære og give dem Føde til deres Underholdning, se, da vil jeg efterlade en Del af mine Frimænd til at forsvare denne Del af vort Land, og jeg vil efterlade Guds Styrke og Velsignelse over dem, saa at ingen anden Magt kan modvirke dem;

26. Og dette vil ske formedelst deres overordentlige Tro og deres Taalmodighed under deres Trængsler;

27. Og jeg vil komme til eder; og dersom der findes Nogen iblandt eder, som ønsker Frihed, ja, om der kun er en [n]Gnist af Frihedsaanden tilbage, da vil jeg vække Oprør iblandt eder, ja, indtil de, som tragte efter at tilrane sig Magt og Myndighed, blive tilintetgjorte;

28. Ja, jeg frygter ikke for eders Magt og Myndighed, men det er min Gud, jeg frygter, og det er overensstemmende med hans Befalinger, at jeg griber til Sværdet for at forsvare mit Lands Sag, og det er paa Grund af eders Ugudelighed, at vi have lidt saa stort Tab.

29. Se, Tiden er nu forhaanden, at medmindre I handle virksomt i at forsvare eders Land og eders Smaa, da hænger Retfærdighedens Sværd over eder; ja, det skal falde paa eder, og I skulle hjemsøges til eders fuldkomne Ødelæggelse.

---

k, *Vers 11.* *l*, Vers 24. *m*, se *ff* Alma 43 Kap. *n*, se *dd* Alma 43 Kap.

30. Jeg venter paa Bistand fra eder, og medmindre I komme os til Hjælp, da kommer jeg til eder, ja, lige til [o]Zarahemlas Land, og slaar eder med Sværdet, saa at I ikke kunne have nogen Magt til at hindre dette Folks Fremgang i vor [p]Frihedssag;

31. Thi Herren vil ikke taale, at I skulle leve og blive stærke i eders Ugudelighed til hans retfærdige Folks Fordærvelse.

32. Kunne I tro, at Herren vil spare eder og gaa frem til Dom mod Lamaniterne, da det er deres Fædres [q]Traditioner, som have foraarsaget deres Had; og dette er blevet fordoblet af dem, der ere udgangne fra os, medens eders Ondskab er en Følge af eders Begjærlighed efter Ære og Verdens forfængelige Ting?

33. I vide, at I overtræde Guds Love, og I vide, at I træde dem under Fødder. Se, Herren siger til mig: Dersom de, hvem I have beskikket til eders Regjeringsmænd, ikke omvende sig fra deres Synd og Ugudelighed, skulle I drage op til Strid mod dem.

34. Og paa Grund af den Pagt, jeg har gjort, er jeg, Moroni, tvungen til at holde min Guds Befalinger; derfor ønsker jeg, at I skulle holde fast ved Guds Ord og sende mig og ligeledes Helaman Fødemidler og Mænd.

35. Og dersom I ikke ville gjøre dette, da kommer jeg hasteligen til eder; thi Gud vil ikke tilstede, at vi skulle omkomme af Hunger; men han vil give os af eders Fødemidler, ja, om det end skulde ske ved Sværdet. Se nu til, at I [r]fuldbyrde Guds Ord.

36. Se, jeg er Moroni, eders øverste Anfører. Jeg søger ikke efter Herredømme, men efter at undertrykke den. Jeg søger ikke efter Verdens Ære, men efter min Guds Ære og mit Lands [s]Frihed og Velfærd. Og saaledes slutter jeg mit Brev.

---

61 KAPITEL.

1. Se, nu skete det, at Moroni, ikke længe efter, at han havde sendt sit Brev til Pahoran, den øverste Landshøvding, modtog et Brev fra [a]ham igjen. Og disse ere de Ord, som han erholdt:

2. Jeg, Pahoran, som er den øverste Landshøvding over dette Land, sender disse Ord til Moroni, den øverste Anfører for Hæren. Se, jeg siger dig, Moroni, at jeg glæder mig ikke over dine store Lidelser; nej, det bedrøver min Sjæl.

3. Men se, der findes dem, som glæde sig over dine Lidelser, ja, saa meget, at de have gjort Oprør mod mig, og lige-

---

o, se *h* Omni 1 Kap. *p*, se *ff* Alma 43 Kap. *q*, se *n* Jakob 7 Kap. *r*, Vers 33. *s*, se *ff* Alma 43 Kap.

a, Alma 50: 40.

ledes mod dem af mit Folk, som ere [b]Frimænd; ja, og de, som have gjort Opstand, ere meget talrige;

4. Og det er dem, som have søgt at fratage mig Dommersædet, og som have været Aarsag til denne store Ugudelighed; thi de have brugt megen Smiger og have bortledt mange Folks Hjerter, hvilket vil blive Aarsag til stor Lidelse iblandt os; de have tilbageholdt vore Fødemidler og afskrækket vore Frimænd, saa at de ikke ere komne til dig.

5. Og se, de have uddrevet mig, og jeg er flygtet til [c]Gideons Land med saa mange Mænd, som jeg muligvis kunde samle om mig.

6. Og se, jeg har udsendt en Bekjendtgjørelse i denne Del af Landet; og Folket flokkes til os daglig og bevæbne sig for at forsvare deres Land og [d]Frihed samt for at hævne vore Forurettelser.

7. Og saa mange ere komne til os, at de, som have gjort Oprør mod os, ere satte i Forlegenhed, ja, i den Grad, at de frygte for os og tør ikke komme ud mod os til Strid.

8. De ere komne i Besiddelse af Landet, eller [e]Staden Zarahemla; de have beskikket en Konge over sig, og han har skrevet et Brev til Lamaniternes Konge, hvori han har indgaaet et Forbund med ham, og har lovet at forsvare Staden Zarahemla, hvilket Forsvar han tror vil sætte Lamaniterne i Stand til at overvinde Resten af Landet; han skal ansættes til Konge over dette Folk, naar de blive overvundne af Lamaniterne.

9. Og nu har du dadlet mig i dit Brev, men det skader Intet; jeg er ikke vred, men glæder mig over dit Hjertes Højmodighed. Jeg, Pahoran, søger ikke efter Magt, kun efter at beholde mit Dommersæde, saa at jeg maa kunne bevare mit Folks Rettigheder og [f]Frihed. Min Sjæl staar fast i den Frihed, hvormed Gud har frigjort os.

10. Og nu se, vi ville modstaa Ugudelighed, ja, indtil Blodsudgydelse. Vi vilde ikke udgyde Lamaniternes Blod, dersom de vilde forblive i deres eget Land.

11. Vi vilde ikke udgyde vore Brødres Blod, dersom de ikke gjorde Oprør og grebe til Sværdet mod os.

12. Vi vilde underkaste os Trældomsaaget, dersom Guds Retfærdighed fordrede det, eller om han skulde befale os at gjøre det.

13. Men se, han befaler os ikke, at vi skulle underkaste os vore Fjender, men at vi skulle sætte vor Lid til ham, og han vil befri os.

14. Derfor, min elskelige Broder Moroni, lader os modstaa

---

b, se m Mos. 29 Kap. c, se m Alma 2 Kap. *d,* se m Mos. 29 Kap.
e, se h Omni 1 Kap. *f,* se m Mos. 29 Kap.

det Onde; og lader os med vore Sværd modstaa et hvilket som
helst Onde, vi ikke kunne modstaa med vore Ord, saasom Oprør og Uenigheder, saa at vi kunne beholde vor Frihed og glæde
os over vor Kirkes store Velsignelser samt over vor Forløsers
og vor Guds Sag.
15. Derfor kom til mig hastelig med nogle faa af dine Mænd
og efterlad Resten under Lehi og Teancum; giv dem Myndighed til at lede Krigen i den Del af Landet, ifølge Guds Aand,
hvilken ogsaa er Frihedsaanden, som er i dem.
16. Se, jeg har sendt nogle Fødemidler til dem, saa at de
ikke skulde omkomme, før du kunde komme til mig.
17. Samler tilsammen saa mange Stridskræfter, som du kan,
paa din Vej hertil, og i vor Guds Styrke, ifølge den Tro, som
er i os, ville vi hasteligen gaa mod disse Oprørsmænd.
18. Og vi ville indtage [g]Staden Zarahemla, saa at vi maa
kunne faa flere Fødemidler at sende til Lehi og Teancum; ja,
vi ville gaa imod dem i Herrens Styrke, og vi ville bringe
denne store Ugudelighed til Ende.
19. Og nu, Moroni, jeg glæder mig over at erholde dit Brev;
thi jeg var bekymret angaaende, hvad vi skulde gjøre, om det
var ret for os at gaa mod vore Brødre.
20. Men du har sagt, at medmindre de omvende sig, [h]har
Herren befalet dig at gaa mod dem.
21. Se til, at du styrker Lehi og Teancum i Herren; sig til
dem, at de ikke skulle frygte, thi Gud vil befri dem, og ligeledes alle dem, som staa faste i den Frihed, hvormed Gud
har gjort dem fri. Og nu slutter jeg mit Brev til min elskelige
Broder Moroni.

---

62 KAPITEL.

1. Og det skete, at da Moroni havde modtaget dette Brev,
fattede hans Hjerte Mod; og han fyldtes med stor Glæde over
Pahorans Trofasthed, fordi han ikke ogsaa var bleven en Forræder mod Friheden og sit Lands Sag.
2. Men han sørgede meget over deres Ugudelighed, som
havde drevet Pahoran fra Dommersædet, og over dem, der
havde gjort Oprør mod deres Land og deres Gud.
3. Og det skete, at Moroni tog et lidet Antal Mænd, efter
Pahorans Ønske, og gav Lehi og Teancum Befaling over Resten
af sin Hær, og han begav sig paa Vejen til [a]Gideons Land.
4. Og han oprejste Frihedens [b]Banner i hver Stad, hvor

---

g, se *h* Omni 1 Kap. *h*, Alma 60: 33.

a, se *m* Alma 2 Kap. *b*, Alma 46: 12, 13, 6.

han kom, og samlede alle de Stridskræfter, han kunde, paa hele sin Marsch til [c]Gideons Land.

5. Og det skete, at Tusinder flokkedes om hans Banner og grebe deres Sværd, til Forsvar for deres [d]Frihed, for at de ikke skulde komme i Trældom.

6. Og da Moroni saaledes havde samlet saa mange Mænd, som han kunde paa hele sin Rejse, kom han til [e]Gideons Land og forenede sine Tropper med Pahorans, saa at de bleve meget talrige, ja, talrigere end Pachus' Mænd. Pachus var Kongen over de Oprørsmænd, som havde drevet [f]Frimændene ud af Zarahemlas Land og taget Landet i Besiddelse.

7. Og det begav sig, at Moroni og Pahoran droge ned med deres Hære til [g]Zarahemlas Land, og de gik frem mod Staden og mødte Pachus' Mænd, og der opstod et Slag imellem dem.

8. Og se, Pachus blev dræbt, og hans Mænd bleve tagne til Fange; og Pahoran blev atter indsat i sit Dommersæde.

9. Og Pachus' Mænd bleve tagne i Forhør, i Overensstemmelse med Loven, og ligeledes de [h]Kongemænd, som havde været tagne og [i]kastede i Fængsel; og de bleve straffede efter Loven; ja, de Mænd, som anførtes af Pachus og Kongemændene og Alle, som ikke vilde gribe til Vaaben til deres Lands Forsvar, men strede imod det, bleve dræbte.

10. Og saaledes blev det nødvendigt, at denne Lov skulde strengt iagttages for Landets Sikkerheds Skyld; og den, der blev befunden at fornægte sin Frihed, blev hurtig afstraffet ifølge Loven.

11. Og saaledes endte det tredivte Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk; Moroni og Pahoran havde gjenoprettet Fred i [j]Zarahemlas Land, iblandt deres eget Folk, samt straffet alle dem med Døden, som ikke vare tro mod Frihedens [k]Sag.

12. Og det skete i Begyndelsen af det et og tredivte Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, at Moroni strax lod sende Fødemidler og en Hær paa sex tusinde Mand til Helaman for at hjælpe ham med at beskytte den Del af Landet;

13. Og han lod ligeledes en Hær paa sex tusinde Mand, med et tilstrækkeligt Forraad af Fødemidler, sende til Lehis og Teancums Hære. Og dette gjordes for at befæste Landet mod Lamaniterne.

14. Og det skete, at Moroni og Pahoran efterlode en stor Hær i [l]Zarahemlas Land og droge med en anden stor [m]Hær

---

c, se *m* Alma 2 Kap. *d*, se *m* Mos. 29 Kap. *e*, se *m* Alma 2 Kap. *f*, Alma 51: 6, 7. 61: 4. *g*, se *h* Omni 1 Kap. *h*, Vers 6, 10, 11. Alma 51: 5, 7, 17, 21. *60: 16. 61: 8.* *i*, Alma 51: 19. *j*, se *h* Omni 1 Kap. *k*, Alma 46: 12, 13, 36. *l, se h Omni 1 Kap.* *m*, se *l* Alma 50 Kap.

mod Nephihahs Land, med den faste Beslutning at overvinde Lamaniterne i den Stad.

15. Og det begav sig, da de vare paa Vejen til dette Land, at de overvandt et stort Antal lamanitiske Mænd og dræbte mange af dem samt toge deres Fødemidler og Krigsvaaben.

16. Og efter at de havde taget dem, lode de dem indgaa en Pagt, at de ikke mere vilde gribe til Vaaben mod Nephiterne.

17. Og da de havde indgaaet denne Pagt, sendte de dem hen at bo iblandt [n]Ammons Folk; og de, som ikke bleve dræbte, udgjorde omtrent fire tusinde.

18. Og da de havde sendt dem bort, fortsatte de deres Marsch til [o]Nephihahs Land. Og da de kom til Staden Nephihah, opsloge de deres Telte paa Nephihahs Sletter, som ere i Nærheden af Staden Nephihah.

19. Og Moroni ønskede nu, at Lamaniterne vilde komme ud til Strid mod dem paa Sletterne; men da Lamaniterne kjendte deres store Mod og saa' deres store Antal, vovede de ikke at komme ud mod dem; og derfor kom de ikke til Strid den Dag.

20. Og da Natten kom, gik Moroni ud i Nattens Mørke og steg op paa Muren for at udspejde, i hvilken Del af Staden Lamaniterne laa lejrede med deres Hær.

21. Og han opdagede, at de vare mod Østen ved Indgangen, og de sov alle. Og Moroni vendte tilbage til sin Hær og befalede, at de i Hast skulde berede stærke [p]Reb og Stiger, som kunde lades ned fra Toppen af Muren paa dens indvendige Side.

22. Og det skete, at Moroni lod sine Mænd drage frem og komme op paa Toppen af Muren og lade sig fire ned i den Del af Staden, ja, mod Vesten, hvor Lamaniterne ikke laa med deres Hære.

23. Og det skete, at de alle bleve nedladte i Staden om Natten ved Hjælp af deres stærke Reb og Stiger; og saaledes vare de, da Morgenen kom, alle indenfor Stadens Mure.

24. Og da nu Lamaniterne vaagnede og saa', at Moronis Hære vare indenfor Murene, bleve de saare forskrækkede, saa at de flyede ud gjennem Udgangen.

25. Og da nu Moroni saa', at de flygtede for ham, lod han sine Mænd gaa frem imod dem, og de dræbte Mange samt omringede mange Andre og toge dem til Fange; de øvrige

---

n, Alma 27: 26. *o*, se *l* Alma 50 Kap. *p*, Vers 23.

flygtede til [q]Moronis Land, som var paa Grænserne ved Søkysten.

26. Saaledes kom Moroni og Pahoran i Besiddelse af [r]Staden Nephihah, uden at tabe en eneste Sjæl; men mange af Lamaniterne bleve dræbte.

27. Og det skete, at mange af Lamaniterne, som vare Fanger, ønskede at forene sig med [s]Ammons Folk og at blive et frit Folk.

28. Og det skete, at Alle, som ønskede det, fik deres Ønske opfyldt.

29. Og saaledes forenede alle de lamanitiske Fanger sig med Ammons Folk og begyndte at arbejde med stor Flid, dyrkede Jorden og avlede alle Slags Korn samt tillagde Flokke og Hjorde af ethvert Slags; og saaledes bleve Nephiterne befriede fra en stor Byrde, ja, de bleve befriede for at underholde alle de lamanitiske Fanger.

30. Og det skete, at Moroni drog bort fra Nephihas Land til [t]Lehis Land, efter at han var kommen i Besiddelse af [u]Staden Nephihah og havde taget mange Fanger, hvilket forringede Lamaniternes Hære betydeligt, og taget tilbage mange Nephiter, der havde været Krigsfanger, hvilket forstærkede Moronis Hær meget.

31. Og det skete, da Lamaniterne saa', at Moroni kom mod dem, at de atter bleve bange og flyede for Moronis Hær.

32. Og Moroni og hans Hær forfulgte dem fra Stad til Stad, indtil Lehi og Teancum mødte dem, og Lamaniterne flyede for Lehi og Teancum helt ned til Grænserne ved Søkysten, indtil de kom til [v]Moronis Land.

33. Og alle Lamaniternes Hære samledes tilsammen, saa at de alle udgjorde een stor Hær i Moronis Land. Og Ammoron, Lamaniternes Konge, var ogsaa med dem.

34. Og det skete, at Moroni, Lehi og Teancum lejrede sig med deres Hære omkring ved Grænserne af Moronis Land, saa at Lamaniterne bleve omringede paa Grænserne af Ørken mod Syden og paa Grænserne af Ørken mod Østen;

35. Og saaledes lejrede de sig for Natten; thi se, baade Nephiterne og Lamaniterne vare udmattede, paa Grund af deres lange Marsch; derfor bestemte de sig ikke til nogen Krigslist om Natten, undtagen Teancum, som var overmaade vred paa Ammoron; thi han ansaa, at Ammoron og Amalickiah, hans Broder, havde været Aarsag til denne store og langvarige Krig

---

q, se *k* Alma 50 Kap. *r*, se *l* Alma 50 Kap. *s*, Alma 27: 26. *t*, se *l* Alma 50 Kap. *u*, se *m* Alma 50 Kap. *v*, se *k* Alma 50 Kap.

mellem dem og Lamaniterne, i hvilken der havde været saa megen Strid og Blodsudgydelse, ja, og saa stor Hungersnød.

36. Og det skete, at Teancum i sin Vrede gik frem til Lamaniternes Lejr og lod sig glide ned over Stadens Mure. Og han gik frem med et Reb fra Sted til Sted, indtil han fandt Kongen; og han kastede et [w]Spyd mod ham, hvilket gjennemborede ham nær Hjertet. Men se, Kongen vakte sine Tjenere, førend han døde, saa at de forfulgte Teancum og dræbte ham.

37. Og da Lehi og Moroni erfarede, at Teancum var død, bleve de saare bedrøvede; thi se, han var en Mand, som havde kæmpet tappert for sit Land, ja, en sand [x]Friheds Ven, og han havde gennemgaaet mange, store Trængsler. Men se, nu var han død og gaaet alt Kjødets Gang.

38. Og det skete, at Moroni rykkede frem om Morgenen og anfaldt Lamaniterne, og tilføjede dem et stort Nederlag samt drev dem ud af Landet; de flyede og vendte ikke tilbage den Gang mod Nephiterne.

39. Og saaledes endte det et og tredivte Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk; og saaledes havde de haft Krige og Blodsudgydelse og Hungersnød og Trængsler i et Tidsrum af mange Aar.

40. Og der havde været Mord og Strid og Uenighed og al Slags Ugudelighed iblandt Nephis Folk; ikke desmindre bleve de sparede for de Retfærdiges Skyld, ja, paa Grund af de Retfærdiges [y]Bønner.

41. Men se, paa Grund af den meget lange Krig mellem Nephiterne og Lamaniterne vare Mange blevne forhærdede; og Mange vare blevne blødgjorte formedelst deres Lidelser, saa at de ydmygede sig for Gud, ja, i den dybeste Ydmyghed.

42. Og efter at Moroni havde [z]befæstet de Dele af Landet, som vare mest udsatte for Lamaniterne, til de bleve tilstrækkelig stærke, vendte han tilbage til [aa]Staden Zarahemla, og Helaman vendte ligeledes tilbage til sit Hjem; og Fred blev endnu en Gang oprettet iblandt Nephis Folk.

43. Og Moroni overgav Befalingen over sine Hære i sin Søn Moronihahs Hænder, og han trak sig tilbage til sit eget Hus for at tilbringe Resten af sine Dage i Fred.

44. Og Pahoran vendte tilbage til sit Dommersæde; og Helaman paatog sig atter at prædike Guds Ord for Folket; thi paa

---

w, Alma 51: 34. *x*, Alma 46: 12, 13, 36. *y*, se *c* 2 Nephi 32 Kap. *z*, se *c* Alma 48 Kap. *aa*, se *h* Omni 1 Kap.

Grund af saa mange Krige og Uroligheder var det bleven nødvendigt, at Kirken atter skulde sættes i Orden.

45. Derfor gik Helaman og hans Brødre ud og forkyndte Guds Ord med stor Kraft til mange Folks Overbevisning om deres Ugudelighed, hvilket bragte dem til at omvende sig fra deres Synder og blive [bb]døbte til Herren deres Gud.

46. Og det skete, at de oprettede Guds Kirke igjen overalt i hele Landet;

47. Ja, Retsvæsenet blev ogsaa ordnet. [cc]Og deres Dommere og Overdommere bleve valgte.

48. Og Nephis Folk begyndte atter at trives i Landet, og de begyndte at formere sig og at blive meget talrige igjen i Landet. Og de begyndte at blive meget rige;

49. Men uagtet deres Rigdom, Magt og Fremgang, vare de dog ikke opløftede i deres Øjnes Stolthed; ej heller vare de langsomme til at ihukomme Herren deres Gud; men de ydmygede sig dybt for ham;

50. Ja, de erindrede, hvor store Ting Herren havde gjort for dem, at han havde befriet dem fra Død og fra Baand og fra Fængsel og fra alle Slags Trængsler; og han havde udfriet dem af deres Fjenders Hænder.

51. Og de [dd]bade til Herren deres Gud uophørligt, saa at Herren velsignede dem, i Overensstemmelse med sit Ord, og de bleve mægtige og gjorde Fremgang i Landet.

52. Alt dette skete, og Helaman døde i det fem og tredivte Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

---

63 KAPITEL.

1. Og det skete i Begyndelsen af det sex og tredivte Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, at [a]Shiblon tog de [b]hellige Ting i Besiddelse, som Alma havde overgivet til Helaman;

2. Han var en retfærdig Mand og vandrede oprigtigt for Gud samt iagttog at gjøre Godt bestandigt og at holde Herren sin Guds Bud; og ligesaa gjorde hans [c]Broder.

---

bb, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *cc*, Mos. 29: 39. *dd*, se *e* 2 Nephi 32 Kap.

a, *Alma 38 Kap.* *b*, Alma 37 Kap. *c*, se Overskriften til 39 Kap.

3. Og det skete, at Moroni ogsaa døde. Og saaledes endte det sex og tredivte Aar af Dommernes Regjering.

4. Og det skete i det syv og tredivte Aar af Dommernes Regjering, at et stort Antal, der bestod af fem tusinde og fire hundrede Mand, tilligemed deres Hustruer og Børn, udvandrede fra [d]Zarahemlas Land til Landet mod [e]Norden.

5. Og det begav sig, at Hagoth, som var en meget mærkelig Mand, gik hen og byggede sig et [f]meget stort Skib paa Grænsen af [g]Overflødighedens Land ved [h]Ødelæggelsens Land, og han lod det løbe ud i det vestlige Hav ved den [i]smalle Landtunge, som fører til det nordlige [j]Land.

6. Og se, mange af Nephiterne samt mange Kvinder og Børn gik ombord deri med et stort Forraad af Fødemidler og sejlede mod Nord. Og saaledes endte det syv og tredivte Aar.

7. Og i det otte og tredivte Aar byggede denne Mand [k]flere Skibe. Og det første Skib kom ogsaa tilbage, og mange flere Folk gik ombord deri; og de toge ligeledes mange Fødemidler med og sejlede ud igjen mod det Land mod Norden.

8. Og det skete, at man aldrig mere hørte Noget om dem; men vi formode, at de druknede i Havets Dyb. Og det skete, at et andet Skib ogsaa sejlede bort; men hvorhen det gik, vide vi ikke.

9. Og det skete i dette Aar, at mange Folk droge bort til det Land mod Norden. Og saaledes endte det otte og tredivte Aar.

10. Og det skete, at [l]Shiblon døde i det ni og tredivte Aar af Dommernes Regjering, og [m]Corianton var sejlet bort til det Land mod Norden i et [n]Skib, for at bringe Fødemidler til Folket, som var rejst bort til dette Land;

11. Derfor blev det nødvendigt for Shiblon, før sin Død, at overgive de [o]hellige Ting til Helamans Søn, som blev kaldt Helaman efter sin Fader.

12. Se, alle de Optegnelser, som vare i Helamans Besiddelse, med Undtagelse af den Del, som Alma havde befalet skulde ikke [p]udgives, [q]bleve afskrevne og sendte ud iblandt Menneskenes Børn overalt i det ganske Land.

13. Dog skulde disse Ting holdes hellige og overgives fra

---

d, se *h* Omni 1 Kap. *e*, Nordamerika. *f*, Vers 6—10. Hela. 3: 10—14. *g*, se *kk* Alma 22 Kap. *h*, se *ll* Alma 22 Kap. *i*, se *vv* Alma 22 Kap. *j*, Nordamerika. *k*, se *f*. *l*, se *a*. *m*, se *c*. *n*, se *f*. *o*, Alma 37 Kap. *p*, disse talrige Kopier af hellige Bøger vare uden Tvivl ligefrem afskrevne fra eller sammenlignede med Optegnelsen paa de originale Metalplader. *q*, Alma 37: 27—32.

den [r]ene Slægt til den anden; derfor bleve de i dette Aar [s]overleverede til Helaman, før Shiblons [t]Død.

14. Og det skete ogsaa i dette Aar, at nogle Frafaldne gik bort til Lamaniterne, og disse bleve atter opæggede til Vrede mod Nephiterne.

15. Og i det samme Aar kom de ogsaa ned med en talrig Hær til Krig mod [u]Moronihahs Folk, eller mod Moronihahs Hær, men de bleve overvundne og drevne tilbage igjen til deres egne Lande, og lede stort Tab.

16. Og saaledes endte det ni og tredivte Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

17. Og saaledes endte den Beretning, som blev skreven af Alma, og af hans Søn Helaman og af dennes Søn Shiblon.

HELAMANS BOG.

En Beretning om Nephiterne og deres Krige, Stridigheder og Uenigheder. Ligeledes mange hellige Profeters Spaadomme før Kristi Komme, ifølge Optegnelser af Helaman, som var Helamans Søn, og ligeledes i Overensstemmelse med hans Sønners Optegnelser, helt ned til Kristi Komme. En Beretning om mange Lamaniters Omvendelse og om Lamaniternes Retfærdighed og Nephiternes Ugudelighed og Vederstyggeligheder, i Overensstemmelse med Helamans og hans Sønners Optegnelse, helt ned til Kristi Komme osv., hvilke Optegnelser kaldes Helamans Bog.

1 KAPITEL.

1. Og se, det skete i Begyndelsen af det fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, at der opstod megen Kiv iblandt Nephiterne;

2. Thi se, [a]Pahoran døde og gik alt Kjødets Gang; og der begyndte at blive en alvorlig Trætte mellem Brødrene, som vare Pahorans Sønner, om, hvilken af dem der skulde beklæde Dommersædet.

3. Navnene paa dem, som kivedes om Dommersædet, og

r, Alma 37: 4. s, Vers 11. t, Vers 10. u, Alma 62: 43.

a, Alma 50: 40.

som ligeledes bragte Folket til at kives, vare: Pahoran, Paanchi og Pacumeni.

4. Disse ere ikke alle Pahorans Sønner, thi han havde mange; men disse ere de, som kivedes om Dommersædet; og de delte Folket i tre Partier.

5. Ikke desmindre skete det, at Pahoran blev ved Folkets Stemme valgt til at være Overdommer og Regent over Nephis Folk.

6. Og det skete, at da Pacumeni saa', at han ikke kunde erholde Dommersædet, underkastede han sig Folkets Villie.

7. Men se, Paanchi og den Del af Folket, som ønskede, at han skulde være deres Regent, bleve meget fortørnede; derfor søgte han ved Smiger at forføre disse Folk til at gjøre Oprør mod deres Brødre.

8. Og det skete, medens han var i Færd med at gjøre dette, at han ifølge Folkets [b]Stemme blev greben og forhørt og dømt til Døden; thi han havde gjort Oprør og søgt at forstyrre Folkets Frihed.

9. Da nu den Del af Folket, som ønskede, at han skulde være deres Regent, saa', at han var dømt til Døden, bleve de meget ophidsede; og se, de sendte en vis Kishkumen lige til Pahorans Dommersæde, og han myrdede Pahoran, medens han sad paa Dommersædet.

10. Og han blev forfulgt af Pahorans Tjenere; men se, saa hurtig var Kishkumens Flugt, at Ingen kunde indhente ham.

11. Og han gik til dem, som havde sendt ham, og de indgik alle en Pagt, ja, de svore ved deres evige Skaber, at de ikke vilde aabenbare for noget Menneske, at Kishkumen havde myrdet Pahoran;

12. Derfor blev Kishkumen ikke kjendt iblandt Nephis Folk, thi han var forklædt, da han myrdede Pahoran. Og Kishkumen og den Bande, som havde gjort Pagt med ham, blandede sig med Folket paa en saadan Maade, at de ikke alle kunde findes; men saa mange, som bleve fundne, dømtes til Døden.

13. Og se, Pacumeni blev nu i Overensstemmelse med Folkets [c]Stemme valgt til Overdommer og Regent over Folket og til at regjere i sin Broder Pahorans Sted; og det var ifølge hans Ret. Og alt dette skete i det fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering, og dette Aar endtes.

14. Og i det et og fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering skete det, at Lamaniterne samlede tilsammen en utallig Hær af Mænd og [d]bevæbnede dem med Sværd og Sabler, med Buer og Pile, med Hjelme og Brystharnisker, og med alle Slags Skjolde;

---

b, se *c* Mos. 29 Kap. *c*, se *c* Mos. 29 Kap. *d*, se *pp* Alma 48 Kap.

15. Og de kom atter ned for at føre Krig mod Nephiterne. Og de anførtes af en stor og mægtig Mand ved Navn Coriantumr, som var af Zarahemlas Slægt og havde skilt sig fra Nephiterne.

16. Og Lamaniternes Konge, hvis Navn var Tubaloth, og som var en Søn af Ammoron, antog derfor, at Coriantumr, som var en mægtig Mand, kunde modstaa Nephiterne med sin Styrke og med sin store Visdom; og ved at udsende ham troede Kongen, at han skulde faa Magt over Nephiterne.

17. Derfor opæggede han dem til Vrede og samlede sine Hære tilsammen, samt beskikkede Coriantumr til at være deres Anfører, og han lod dem drage ned til [e]Zarahemlas Land for at stride med Nephiterne.

18. Og paa Grund af saa megen Splid og Kiv i Regjeringen havde de ikke holdt tilstrækkelige Vagter i Zarahemlas Land; thi de havde antaget, at Lamaniterne ikke vovede at komme ind i Hjertet af deres Land og angribe den store Stad Zarahemla.

19. Men det begav sig, at Coriantumr drog frem i Spidsen for sin talrige Hær og anfaldt Stadens Indvaanere; og deres Marsch skete med saa overmaade stor Hast, at Nephiterne ikke fik Tid til at samle deres Hære tilsammen;

20. Derfor nedhuggede Coriantumr Vagten ved Stadens Indgang og drog ind i Staden med hele sin Hær, og de dræbte Alle, som modsatte sig dem, saa at de toge hele Staden i Besiddelse.

21. Og det skete, at Pacumeni, som var Overdommer, flyede for Coriantumr lige til Stadens Mure. Og Coriantumr slog ham mod Muren, saa at han døde. Og saaledes endte Pacumenis Dage.

22. Da nu Coriantumr saa', at han var i Besiddelse af Staden Zarahemla, og saa', at Nephiterne flyede for dem, og at nogle dræbtes, og andre grebes samt kastedes i Fængsel, og at han var kommen i Besiddelse af den stærkeste Fæstning i hele Landet, fattede hans Hjerte Mod, saa at han var i Begreb med at gaa frem mod hele Landet.

23. Og han tøvede nu ikke i Zarahemlas Land, men han drog frem med en stor Hær mod Staden [f]Overflødigheden; thi det var hans Hensigt at gaa frem og slaa sig igjennem med Sværdet, for at kunne indtage de nordlige Dele af Landet;

24. Og eftersom han antog, at deres største Styrke var i

---

e, se *h* Omni 1 Kap. *f*, se *kk* Alma 22 Kap.

Midten af Landet, drog han frem og gav dem ingen Tid til at forsamle sig, undtagen i smaa Hobe; og paa denne Maade overfaldt han dem og sloge dem til Jorden.

25. Men se, denne Coriantumrs Marsch gjennem Midten af Landet skaffede Moronihah stor Fordel over dem, uagtet det store Antal Nephiter, som vare dræbte;

26. Thi se, Moronihah havde formodet, at Lamaniterne ikke vovede at komme ind i Midten af Landet, men at de vilde angribe Stæderne rundt omkring paa Grænserne, ligesom de hidtil havde gjort; derfor havde Moronihah foranstaltet, at deres stærke Hære skulde beskytte disse Dele rundt omkring paa Grænserne.

27. Men se, Lamaniterne frygtede ikke, saasom han havde troet, men de vare komne ind i Midten af Landet og havde indtaget Hovedstaden, som var Staden Zarahemla, og droge gjennem de vigtigste Dele af Landet og dræbte Folket for Fode, baade Mænd, Kvinder og Børn, samt indtoge mange Stæder og Fæstninger.

28. Men da Moronihah havde opdaget dette, udsendte han uopholdelig Lehi med en Hær for at standse dem, førend de kom til [g]Overflødighedens Land.

29. Og dette gjorde han; og han mødte dem, førend de kom til Overflødighedens Land, samt stred med dem, saa at de begyndte at trække sig tilbage mod Zarahemlas Land.

30. Og det skete, at Moronihah mødte dem paa deres Tilbagetog og gik til Kamp mod dem, saa at der opstod et meget blodigt Slag; ja, mange bleve dræbte, og iblandt de Dræbtes Tal blev ogsaa Coriantumr funden.

31. Og nu se, Lamaniterne kunde ikke undkomme ad nogen Vej, hverken mod Nord eller Syd eller Øst eller Vest, thi de vare omringede af Nephiterne paa alle Sider.

32. Og saaledes havde Coriantumr kastet Lamaniterne ind i Nephiternes Midte, saa at de vare i Nephiternes Magt; han selv blev dræbt, og Lamaniterne overgave sig i Nephiternes Hænder.

33. Og det skete, at Moronihah atter tog [h]Staden Zarahemla i Besiddelse og lode de Lamaniter, som vare tagne til Fange, fare ud af Landet i Fred.

34. Og saaledes endte det et og fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering.

---

g, se *kk* Alma 22 Kap. *h*, se *h* Omni 1 Kap.

2 KAPITEL.

1. Og i det to og fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering, efter at Moronihah igjen havde oprettet Fred mellem Nephiterne og Lamaniterne, se, da fandtes der ikke Nogen til at beklæde Dommersædet, og derfor begyndte der atter at blive Splid iblandt Folket, angaaende hvem der skulde beklæde Dommersædet.

2. Og det skete, at Helaman, som var Helamans Søn, blev ved [a]Folkets Stemme beskikket til at beklæde Dommersædet;

3. Men se, Kishkumen, som havde [b]myrdet Pahoran, lurede paa Helaman for ogsaa at udrydde ham; og han blev understøttet af sin Bande, som havde indgaaet den Pagt med ham, at Ingen skulde faa Kundskab om hans Ugudelighed;

4. Thi der fandtes en vis Gadianton, som var meget kløgtig i Ord og ligeledes øvet i at udføre [c]hemmelige Mord og Røverier; derfor blev han Anfører for Kishkumens Bande;

5. Og han smigrede dem og ligeledes Kishkumen, sigende, at dersom de vilde sætte ham paa Dommersædet, vilde han lade dem, som tilhørte hans Bande, faa Magt og Myndighed over Folket; og derfor søgte Kishkumen at [d]bortrydde Helaman.

6. Og se, en af Helamans Tjenere havde været ude om Natten og ved Forstillelse erholdt Kundskab om de Planer, som vare blevne lagte af denne Bande for at [e]bortrydde Helaman.

7. Og det skete, at han mødte Kishkumen, da denne gik frem til Dommersædet for at dræbe Helaman, og han gav ham et Tegn; derfor kundgjorde Kishkumen ham sit Ønskes Formaal og bad ham vejlede sig til Dommersædet, for at han kunde myrde Helaman.

8. Og da Helamans Tjener var bleven underrettet om hele Kishkumens Plan, og hvorledes det var hans Hensigt at myrde, samt at alle de, som tilhørte hans Bande, ligeledes havde til Hensigt at myrde og røve og vinde Magt, — og dette var deres [f]hemmelige Plan og deres Forening, — sagde Helamans Tjener til Kishkumen: Lader os gaa hen til Dommersædet.

9. Dette behagede Kishkumen meget, thi han formodede, at han skulde udføre sin Hensigt; men se, medens de vare paa Vejen til Dommersædet, stak Helamans Tjener Kishkumen lige til Hjertet, saa at han faldt død om uden et Suk. Og han løb og fortalte Helaman alt det, han havde set, hørt og gjort.

10. Og det skete, at Helaman sendte Mænd ud for at gribe

---

a, se *c* Mos. 29 Kap. *b*, Hela. 1: 9. *c*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *d*, Vers 3, 6—9. *e*, se *d*. *f*, se *i* 2 Nephi 10 Kap.

denne Bande af [g]Røvere og hemmelige Mordere, saa at de kunde blive straffede efter Loven.

11. Men se, da Gadianton mærkede, at Kishkumen ikke kom tilbage, frygtede han for at blive dræbt, og derfor bød han sin Bande at følge sig. Og de flyede ud af Landet ad en hemmelig Vej ind i Ørken; altsaa, da Helaman sendte Mænd hen for at gribe dem, kunde de ingen Steder findes.

12. Og mere skal blive sagt om denne Gadianton siden efter. Og saaledes endte det to og fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

13. Og se, i Slutningen af denne Bog skulle I se, at denne Gadianton foraarsagede Nephis Folks Omstyrtelse, ja, næsten deres fuldkomne Ødelæggelse.

14. Se, jeg mener ikke Slutningen af Helamans Bog, men jeg mener Slutningen af [h]Nephis Bog, hvorfra jeg har taget hele Beretningen, som jeg har skrevet.

---

3 KAPITEL.

1. Og i det tre og fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering var der ingen Uenighed iblandt Nephis Folk, undtagen lidt Stolthed, som fandtes i Kirken, og som foraarsagede nogle smaa Uenigheder iblandt Folket, hvilket afgjordes i Slutningen af det tre og fyrretyvende Aar.

2. Og i det fire og fyrretyvende Aar var der ingen Uenighed iblandt Folket; ej heller var der megen Uenighed i det fem og fyrretyvende Aar.

3. Men i det sex og fyrretyvende Aar var der megen Kiv og mange Uenigheder, under hvilke Mange rejste bort til [a]Zarahemlas Land og droge til Landet mod [b]Norden for at tage det i Besiddelse;

4. Og de vandrede meget langt bort, indtil de kom til [c]store Vandsøer og mange Floder;

5. Og de udbredte sig over alle Dele af Landet, i de Egne, som ikke vare ødelagte og blottede for Skov af de [d]mange Indbyggere, som før havde besiddet Landet.

6. Men ingen Del af Landet var øde, uden paa Skov og

---

g, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *h*, se *f* 1 Nephi 1 Kap.

a, se *h* Omni 1 Kap. *b*, Nordamerika. *c*, se *i* Mos. 8 Kap. *d*, se *j* Mos. 8 Kap.

deslige; men paa Grund af den store Ødelæggelse af det Folk, som tilforn havde beboet Landet, kaldtes det [e]øde.

7. Og eftersom der var Mangel paa Skov i Landet, blev Folket, som rejste did, meget duelige i at forarbejde Cement; derfor byggede de deres Huse af [f]Cement og boede i dem.

8. Og det skete, at de formerede sig og udbredte sig og udvandrede fra det [g]sydlige Land til det [h]nordlige Land; ja, de udbredte sig saa meget, at de begyndte at bedække hele Landet fra Havet mod [i]Syden til Havet mod [j]Norden og fra Havet mod [k]Vesten til Havet mod [l]Østen.

9. Folket, som var i det [m]nordlige Land, boede i Telte og Huse af [n]Cement; og de lode alle Slags Træer, som fremspirede af Jorden, voxe op, saa at de med Tiden kunde faa Tømmer til at bygge deres Huse, ja, deres Stæder og deres [o]Templer, deres [p]Synagoger, deres [q]Helligdomme og alle deres Bygninger.

10. Og eftersom Tømmeret var meget [r]vanskeligt at faa i det nordlige Land, skete det, at de [s]forsendte meget med Skibe;

11. Saaledes satte de Folket i det [t]nordlige Land i Stand til at bygge mange Stæder, baade af Træ og [u]Cement.

12. Og det skete, at mange af [v]Ammons Folk, som vare Lamaniter af Fødsel, ogsaa rejste hen til dette Land.

13. Og mange af dette Folk holdt [w]Optegnelser over dette Folks Handlinger, hvilke omhandle dem nøjagtigt og meget vidtløftigt;

14. Men se, en [x]Hundrededel af dette Folks Handlinger, ja, Beretningen om Lamaniterne og om Nephiterne og om deres Krige, deres Splidagtigheder, deres Uenigheder, deres Prædiken, deres Profetier, deres [y]Skibsfart og deres Skibsbygning, deres Bygning af [z]Templer og [aa]Synagoger, deres [bb]Helligdomme, deres Retfærdighed, deres Ugudelighed, deres Mord, deres Røverier, deres Plyndringer og allehaande Vederstyggeligheder og Horerier kan ikke indeholdes i dette Værk;

15. Men se, der findes [cc]mange Bøger og mange Optegnelser af alle Slags, og de ere hovedsagelig skrevne af Nephiterne;

16. Og de ere blevne [dd]overleverede fra den ene Slægt til den anden af Nephiterne, indtil disse ere faldne i Overtrædelse og ere blevne myrdede og plyndrede og forjagede og

---

e, se *ll* Alma 22 Kap. *f*, Vers 9, 11. *g*, Sydamerika. *h*, Nordamerika. *i*, Atlanterhavet syd for Kap Horn. *j*, det nordlige Ishav nord for Nordamerika. *k*, det stille Hav. *l*, Atlanterhavet. *m*, Nordamerika. *n*, se *f*. *o*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *p*, se *u* Alma 16 Kap. *q*, se *t* Alma 15 Kap. *r*, Vers 5, 9. *s*, se *f* Alma 63 Kap. *t*, Nordamerika. *u*, se *f*. *v*, Alma 27: 26. *w*, Vers 15. *x*, 3 Nephi 26: 6—11. *y*, se *f* Alma 63 Kap. *z*, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *aa*, se *u* Alma 16 Kap. *bb*, se *t* Alma 15 Kap. *cc*, Vers 13. *dd*, 1 Nephi 5: 16—19. Alma 37: 4.

fordrevne og slagne og adspredte over Jordens Kreds samt blandede med Lamaniterne, indtil de [ee]ikke længere bleve kaldte Nephiter, men bleve ugudelige, vilde og grumme, ja bleve selv til Lamaniter.

17. Og nu vender jeg tilbage igjen til min Beretning. Hvad jeg har omtalt er sket, efter at Stridigheder og Uroligheder og Krige og Uenigheder have fundet Sted iblandt Nephis Folk.

18. Og det sex og fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering endte.

19. Og der var endnu stor Splid i Landet i det syv og fyrretyvende Aar, og ligeledes i det otte og fyrretyvende Aar.

20. Ikke destomindre beklædte [ff]Helaman Dommersædet med Oprigtighed og Retfærdighed; ja, han iagttog at holde Guds Forordninger, Bud og Befalinger, og han gjorde bestandigen det, som var Ret i Guds Øjne; og han vandrede paa sin Faders Veje, saa at det gik ham vel i Landet.

21. Og han havde to Sønner; han kaldte den ældste Nephi, og den yngste kaldte han Lehi. Og de opvoxede for Herren.

22. Og det skete, at Krigene og Splidagtighederne begyndte gradvis at ophøre iblandt det nephitiske Folk mod Enden af det otte og fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

23. Og det skete i det ni og fyrretyvende Aar af Dommernes Regjering, at der var bestandig Fred i Landet, med Undtagelse af de [gg]hemmelige Foreninger, som Røveren Gadianton havde indført i de mest beboede Dele af Landet, og som paa den Tid ikke vare bekjendte for dem, der forestod Regjeringen; derfor bleve de ikke udryddede af Landet.

24. Og det skete i det samme Aar, at Kirken gjorde meget stor Fremgang, saa at Tusinder forenede sig med den og bleve [hh]døbte til Omvendelse;

25. Og saa stor var Kirkens Fremgang, og saa mange Velsignelser bleve udgydte over Folket, at endog de [ii]ypperste Præster og Lærerne selv forundrede sig saare meget derover.

26. Og Herrens Værk gjorde Fremgang, og der [jj]døbtes og føjedes mange Sjæle til Guds Kirke, ja, Titusinder.

27. Saaledes kunne vi se, at Herren er barmhjertig mod alle dem, som med oprigtige Hjerter paakalde hans hellige Navn;

28. Ja, saaledes se vi, at Himmelens Port er aaben for

---

ee, Alma 45: 12—14. *ff*, Hela 2: 2. *gg*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *hh*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *ii*, se *g* Mos. 26 Kap. *jj*, se *u* 2 Nephi 9 Kap.

Alle, ja, for alle dem, der ville tro paa Jesu Kristi Navn,
hvilken er Guds Søn;

29. Ja, vi se, at den er aaben for Enhver, som vil annamme
Guds Ord, hvilket er levende og kraftfuldt og skal tilintetgjøre
alle Djævelens Snarer, Bedragerier og Rænker samt lede Kristi
Efterfølgere paa den [kk]lige og snævre Vej over den evige Elendigheds [ll]Svælg, som er beredt for at opsluge de Ugudelige,

30. Og føre deres Sjæle, ja, deres [mm]udødelige Sjæle til et
Sted hos Guds højre Haand i Himmeriges Rige, hvor de skulle
sidde ned med Abraham, Isak og Jakob samt med alle vore
hellige Fædre, for ikke ydermere at gaa ud derfra.

31. Og i dette Aar var der bestandig Glæde i [nn]Zarahemlas
Land og i alle Egnene rundt omkring, i alt det Land, som
var beboet af Nephiterne.

32. Og Fred og stor Glæde herskede i Resten af det ni og
fyrretyvende Aar; og ligeledes var der bestandig Fred og stor
Glæde i det halvtredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering.

33. Og i det et og halvtredsindstyvende Aar af Dommernes
Regjering var der ligeledes Fred, med Undtagelse af den Stolthed, som begyndte at indkomme i Kirken; ikke i Guds Kirke,
men i disse Folks Hjerter, som foregave at tilhøre Guds
Kirke;

34. Og de bleve opløftede i Stolthed, saa at de endog forfulgte mange af deres Brødre. Og dette var nu et stort Onde,
hvilket foraarsagede, at den mere ydmyge Del af Folket maatte
lide store Forfølgelser og gjennemgaa mange Trængsler;

35. Ikke desmindre [oo]fastede og bade de ofte og bleve
stærkere og stærkere i deres Ydmyghed, samt mere og mere
standhaftige i Troen paa Kristus, saa at deres Sjæle opfyldtes
af Glæde og Trøst; ja, saa at deres Hjerter bleve rensede og
helliggjorte, hvilken Helliggjørelse kom paa Grund af deres
Hjerters Hengivenhed i Gud.

36. Og det skete, at det to og halvtredsindstyvende Aar også endte i Fred, med Undtagelse af den store Stolthed, som
var indkommet i Folkets Hjerter, paa Grund af deres store
Rigdomme og deres Fremgang i Landet; og den forøgedes
iblandt dem fra Dag til Dag.

37. Og det begav sig i det tre og halvtredsindstyvende Aar
af Dommernes Regjering, at [pp]Helaman døde, og hans ældste
Søn Nephi begyndte at regjere i hans Sted. Og han beklædte
Dommersædet med Oprigtighed og Retfærdighed; ja, han holdt
Guds Bud og vandrede i sin Faders Fodspor.

---

kk, se *e* 2 Nephi 31 Kap. *ll*, se *i* 1 Nephi 15 Kap. *mm*, Alma 42: 9, 11. Se *t* Alma 12 Kap. *nn*, se *h* Omni 1 Kap. *oo*, se *t* Mos. 27 Kap. *pp*, Hela. 2: 2.

4 KAPITEL.

1. Og det skete i det fire og halvtredsindstyvende Aar, at mange Frafald fandt Sted i Kirken; og der var ogsaa Strid iblandt Folket, saa at der blev stor Blodsudgydelse;

2. Og den oprørske Del af Folket blev slagen og dreven ud af Landet, og de gik til Lamaniternes Konge.

3. Og det skete, at de bestræbte sig for at opægge Lamaniterne til Krig mod Nephiterne; men se, Lamaniterne vare meget bange, og derfor vilde de ikke lytte til disse Frafaldnes Ord.

4. Men i det sex og halvtredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering skete det, at nogle Frafaldne gik over fra Nephiterne til Lamaniterne; og det lykkedes dem tilligemed disse Andre at opægge dem til Vrede mod Nephiterne; og de beredte sig til Krig hele dette Aar.

5. Og i det syv og halvtredsindstyvende Aar kom de ned mod Nephiterne til Strid; og de begyndte Dødens Værk, saa at det i det otte og halvtredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering lykkedes dem at komme i Besiddelse af [a]Zarahemlas Land, ja, og ligeledes alle Landene, indtil det Land, som var i Nærheden af [b]Overflødighedens Land.

6. Og Nephiterne og Moronihahs Hære bleve drevne helt ind i Overflødighedens Land;

7. Og der [c]befæstede de sig mod Lamaniterne, fra det vestlige Hav helt til det østlige; og det var en [d]Dags Rejse for en Nephit, paa Linien, som de havde [e]befæstet, og hvor de havde lagt deres Hære for at forsvare deres nordlige Land.

8. Og saaledes havde disse Frafaldne fra Nephiterne, ved Hjælp af en talrig Hær Lamaniter, indtaget alle Nephiternes Besiddelser i Landet mod Syden. Og alt dette blev gjort i det otte og halvtredsindstyvende og det ni og halvtredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering.

9. Og det skete i det tredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering, at det lykkedes Moronihah med sine Hære at tage mange Dele af Landet tilbage; ja, de fik mange Stæder tilbage, som vare faldne i Lamaniternes Hænder.

10. Og det skete i det et og tredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering, at det lykkedes dem at tage Halvdelen af alle deres Besiddelser tilbage.

11. Nu, dette store Tab for Nephiterne og det store Nederlag, som skete iblandt dem, vilde ikke have fundet Sted, hvis det ikke havde været for den Ugudelighed og Vederstyggelighed, som var iblandt dem, ja, endog iblandt dem, som bekjendte sig til Guds Kirke;

---

a, se *h* Omni 1 Kap. *b*, se *kk* Alma 22 Kap. c, se c Alma 48 Kap.
d, Alma 22: 32. *e*, se *c* Alma 48 Kap.

19*

12. Og det var paa Grund af deres Hjerters Stolthed og deres store Rigdomme; ja, det var, fordi de undertrykkede de Fattige, tilbageholdt deres Føde [f]fra de Hungrige og deres Klæder fra de Nøgne, sloge deres ydmyge Brødre paa Kinden, bespottede det Hellige, fornægtede Profetiens og Aabenbarelsens Aand, myrdede, plyndrede, løj, stjal, bedreve Hor, fremkaldte store Stridigheder og rømte bort til Lamaniterne i [g]Nephis Land.

13. Og paa Grund af denne deres store Ugudelighed, og fordi de roste sig af deres egen Kraft, bleve de overladte til deres egen Styrke; derfor gik det dem ikke vel, men de bleve plagede og slagne og fordrevne af Lamaniterne, indtil de havde mistet Besiddelsen af næsten alle deres Lande.

14. Men se, Moronihah prædikede meget for Folket, paa Grund af deres Uretfærdighed, og Nephi og Lehi, som vare Helamans Sønner, prædikede ligeledes meget for Folket og profeterede mange Ting for dem angaaende deres Ugudelighed, og hvad der skulde vederfares dem, dersom de ikke omvendte sig fra deres Synder.

15. Og det skete, at de omvendte sig; og for saa vidt de omvendte sig, begyndte det at gaa dem vel.

16. Thi da Moronihah saa', at de omvendte sig, vovede han at anføre dem fra Sted til Sted og fra Stad til Stad, indtil de havde taget tilbage [h]Halvdelen af deres Ejendomme og Halvdelen af alle deres Lande.

17. Og saaledes endte det et og tredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering.

18. Og i det to og tredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering kunde Moronihah ikke tage flere Besiddelser tilbage fra Lamaniterne;

19. Derfor opgave de deres Plan, at komme i Besiddelse af Resten af deres Lande; thi saa talrige vare Lamaniterne, at det var umuligt for Nephiterne at faa mere Magt over dem; derfor anvendte Moronihah alle sine Hære til at forsvare de Dele af Landet, som han havde indtaget.

20. Og paa Grund af Lamaniternes store Antal frygtede Nephiterne saare meget, at de skulde blive overvundne og undertrykte samt dræbte og ødelagte;

21. Ja, de begyndte at erindre Almas Profetier og ligeledes Mosiahs [i]Ord; og de saa', at de havde været et haardnakket Folk, og at de havde ringeagtet Guds Bud,

22. Og at de havde forandret Mosiahs [j]Lov og traadt den under Fødder, eller det, som Herren befalede ham at give Folket; og de saa' saaledes, at deres Love vare blevne for-

f, se *l* Mos. 4 Kap. *g*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *h*, Vers 10. *i*, Mos. 29: 27.
j, Alma 1: 1.

vanskede, og at de vare blevne til et ugudeligt Folk, saa at de vare lige saa ugudelige som Lamaniterne.

23. Og paa Grund af deres Uretfærdighed begyndte Kirken at svækkes; og de begyndte at tabe Troen paa [k]Profetiens og Aabenbarelsens Aand, og Guds Straffedomme truede dem.

24. Og de saa', at de vare blevne svage, ligesom deres Brødre Lamaniterne, og at Herrens Aand ikke mere bevarede dem; ja, den havde forladt dem, thi Herrens Aand bor [l]ikke i vanhellige Templer;

25. Derfor ophørte Herren at bevare dem ved sin vidunderlige og mageløse Kraft, thi de vare henfaldne i en vantro Tilstand og forfærdelig Ugudelighed; og de saa', at Lamaniterne vare meget talrigere end de, og medmindre de holdt sig til Herren deres Gud, skulde de uundgaaelig omkomme.

26. Thi se, de saa', at Lamaniternes Styrke var ligesaa stor som deres Styrke, Mand for Mand. Og saaledes vare de faldne i store Overtrædelser; ja, i Løbet af ikke mange Aar vare de blevne svage formedelst deres Overtrædelser.

---

5 KAPITEL.

1. Og det skete i det samme Aar, at Nephi [a]overlod Dommersædet til en Mand, hvis Navn var Cezoram.

2. Thi deres [b]Love og Regjering bestemtes ved Folkets Stemme, og de, som valgte Ondt, vare talrigere end de, der valgte Godt; derfor modnedes de til Udryddelse, thi Lovene vare blevne forvanskede.

3. Ja, dette var ikke Alt; men de vare et haardnakket Folk, saa at de ikke kunde regjeres ved Loven eller Retten, uden til deres Undergang.

4. Og det skete, at Nephi var bleven træt af deres Uretfærdighed, og han opgav Dommersædet og paatog sig at prædike Guds Ord i alle de øvrige af sine Dage, og hans Broder Lehi gjorde ligeledes;

5. Thi de erindrede de Ord, som deres Fader Helaman talede til dem. Og disse ere de Ord, som han talede:

6. Se, mine Sønner, jeg ønsker, at I skulle erindre at holde

---

k, Vers 12. l, se r Alma 7 Kap.

a, Hela. 3: 37. b, Mos. 29: 27.

Guds Bud, og at I skulle kundgjøre disse Ord for Folket; se, jeg har givet eder vore første Forældres Navne, som kom ud fra Jerusalems Land; og dette har jeg gjort, paa det at naar I erindre eders Navne, I da kunne erindre dem, og at, naar I erindre dem, I da kunne erindre deres Gjerninger, og at, naar I erindre deres Gjerninger, I da kunne vide, hvorfor det er sagt og ligeledes skrevet, at de vare gode.

7. Derfor ønsker jeg, mine Sønner, at I skulle gjøre det, som er godt, saa at der kan siges og skrives om eder, ligesom der blev sagt og skrevet om dem.

8. Og nu, mine Sønner, se, jeg har noget mere at begjære af eder, hvilken Begjæring er, at I ikke skulle gjøre dette for at rose eder, men at I skulle gjøre det for at samle eder [c]Liggendefæ i Himmelen, som er evigt og forsvinder ikke; ja, at I kunne faa det evige Livs [d]ypperlige Gave, hvilken vi have Aarsag til at tro gaves vore Fædre.

9. O, ihukommer, ihukommer, mine Sønner, de [e]Ord, som Kong Benjamin talede til sit Folk; ja, erindrer, at der findes ingen anden Vej eller Middel, hvorved Menneskene kunne blive salige, uden ved Jesu Kristi [f]forsonende Blod, han, som skal komme; ja, erindrer, at han kommer for at gjenløse Verden.

10. Og erindrer ogsaa de Ord, som Amulek talede til Zeezrom i [g]Staden Ammonihah; thi han sagde til ham, at Herren visselig skulde komme og gjenløse sit Folk, men at han [h]ikke skulde komme for at gjenløse dem i deres Synder, men gjenløse dem fra deres Synder.

11. Og ham er givet Magt af Faderen til at gjenløse dem fra deres Synder, formedelst Omvendelse; derfor har han [i]sendt sine Engle for at kundgjøre Betingelserne for den Omvendelse, som fører til Gjenløserens Kraft, til Sjælenes Frelse.

12. Og nu, mine Sønner, ihukommer, ihukommer, at det er paa vor Forløsers Klippe, paa Kristus, Guds Søn, at I maa bygge eders Grundvold, saa at naar Djævelen [j]sender sine mægtige Vinde, ja, sine Pile i Hvirvelvinden, ja, naar al hans Hagl og hans vældige Storm skal støde an paa eder, det da ingen Magt skal faa over eder til at drage eder ned i Elendighedens og den evige Pines Afgrund formedelst Klippen, hvorpaa I ere byggede, hvilken er en sikker Grundvold, en Grundvold, hvorpaa Menneskene ikke kunne falde, dersom de bygge derpaa.

13. Disse vare de Ord, som Helaman talede til sine Sønner; ja, han lærte dem mange Ting, som ikke ere skrevne, og ligeledes mange Ting, som ere skrevne.

14. Og de erindrede hans Ord og holdt Guds Bud; derfor

---

c, Hela. 8: 25. 3 Nephi 13: 19—21. *d*, 1 Nephi 15: 36. *e*, Mos. 2—5 Kap.
f, *Mos. 3: 17.* Se *f* 2 Nephi 2 Kap. *g*, se *i* Alma 8 Kap. *h*, Alma 11: 33—37.
i, *Alma 18: 24, 25.* 39: 19. *j*, se *e* Alma 26 Kap.

gik de ud og lærte Guds Ord iblandt alt Nephis Folk, begyndende i [k]Staden Overflødigheden.

15. Og derfra gik de til [l]Staden Gid, og fra Staden Gid til [m]Staden Mulek;

16. Og fra den ene Stad til den anden, indtil de vare gaaede ud iblandt alt det nephitiske Folk, som var i [n]Landet mod Syden, og derfra ind i [o]Zarahemlas Land [p]iblandt Lamaniterne.

17. Og det skete, at de prædikede med stor Kraft, saa at de beskæmmede mange af [q]disse Frafaldne, som vare gaaede over fra Nephiterne, og disse kom frem og bekjendte deres Synder samt bleve [r]døbte til Omvendelse og vendte strax tilbage til Nephiterne, for at give Oprejsning for den Uret, de havde gjort.

18. Og det skete, at Nephi og Lehi prædikede for Lamaniterne med stor Magt og Myndighed, thi der var givet dem Magt og Myndighed, saa at de kunde tale; og det blev dem ogsaa givet, hvad de skulde tale;

19. Derfor talede de til Lamaniternes store Forundring og Overbevisning, saa at otte tusinde af Lamaniterne, som vare i [s]Zarahemlas Land og i Landet trindt omkring, bleve [t]døbte til Omvendelse og bleve overbeviste om Ugudeligheden i deres Fædres [u]Traditioner.

20. Og det begav sig, at Nephi og Lehi gik derfra til [v]Nephis Land.

21. Og det skete, at de bleve grebne af en lamanitisk Hær og kastede i Fængsel, ja, i det samme Fængsel, [w]hvori Ammon og hans Brødre bleve kastede af Limhis Tjenere.

22. Og efter at de havde været i Fængsel i mange Dage uden Føde, se, da kom Nogle ind i Fængslet for at tage dem, saa at de kunde dræbe dem.

23. Og det skete, at Nephi og Lehi bleve ligesom omringede af Ild, saa at [x]deres Fjender ikke vovede at lægge Haand paa dem, af Frygt for, at de skulde blive brændte. Alligevel bleve Nephi og Lehi ikke brændte, og de stode ligesom midt i Ild, men opbrændtes ikke.

24. Og da de saa', at de vare omgivne af en Ildstøtte, og at den ikke brændte dem, fattede deres Hjerter Mod.

25. Thi de saa', at Lamaniterne vovede ikke at lægge Haand paa dem; ej heller turde de komme dem nær, men stode, ligesom om de vare blevne stumme af Forbauselse.

---

k, se *kk* Alma 22 Kap. *l*, se *cc* Alma 51 Kap. *m*, se *dd* Alma 51 Kap. *n*, Sydamerika. *o*, se *h* Omni 1 Kap. *p*, Hela. 4 : 5. *q*, Hela. 4 : 2, 4. *r*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *s*, se *h* Omni 1 Kap. *t*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *u*, se *n* Jakob 7 Kap. *v*, se *b* 2 Nephi 5 Kap. *w*, Mos. 7 : 6–8. 21 : 22–24. *x*, Vers 25.

26. Og det skete, at Nephi og Lehi stode frem og begyndte at tale til dem, sigende: Frygter ikke; thi se, det er Gud, som har vist eder disse forunderlige Ting, hvorved det vises eder, at I ikke kunne lægge eders Hænder paa os, for at dræbe os.
27. Og se, da de havde sagt disse Ord, skjælvede Jorden stærkt, og Fængslets Mure rystede, som om de skulde styrte til Jorden, men se, de faldt ikke. De, som vare i Fængslet, vare Lamaniter og frafaldne Nephiter.
28. Og det skete, at de bleve overskyggede af et tykt Mørke, og en forfærdelig, hjertegribende Angest kom over dem.
29. Og det skete, at der hørtes en Røst ligesom ovenover den mørke Sky, sigende: Omvender eder, omvender eder! og søger ikke mere at ødelægge mine Tjenere, som jeg har sendt til eder for at kundgjøre eder godt Budskab.
30. Og det skete, at da de hørte denne Røst, forstode de, at det ikke var en Tordenrøst, ej heller var det en larmende og støjende Røst, men se, [y]det var en stille og en fuldkommen mild Røst, som om det var en Hvisken, og den trængte ind i Sjælens Inderste.
31. Og uagtet Røstens Mildhed rystedes Jorden meget stærkt, og Fængslets Mure skjælvede atter, som om de skulde styrte til Jorden, og den mørke Sky, som overskyggede dem, adspredtes ikke.
32. Og se, Røsten hørtes atter, sigende: Omvender eder, omvender eder! thi Himmeriges Rige er nær, og søger ikke mere at ødelægge mine Tjenere. Og det skete, at Jorden atter rystede, og Murene skjælvede;
33. Og atter hørtes Røsten tredie Gang, og den talede forunderlige Ord til dem, hvilke intet Menneske kan udtale, og Murene skjælvede atter, og Jorden rystedes, som om den var nær ved at søndersplittes.
34. Og se, Lamaniterne kunde ikke fly, paa Grund af den mørke Sky, som overskyggede dem; ja, og de bleve ligeledes ubevægelige, paa Grund af den Skræk, som kom over dem.
35. Og der var En iblandt dem, som var en Nephit af Fødsel, og som en Gang havde tilhørt Guds Kirke, men var afvegen fra den.
36. Og det skete, at han vendte sig om, og se, han saa' Nephis og Lehis Ansigter igjennem det tykke Mørke; og se, de skinnede overordentlig, ja, ligesom Engles Ansigter. Og han saa', at de opløftede deres Øjne til Himmelen, og at de stode, som om de talede og opløftede Røsten til et Væsen, som de saa'.
37. Og det skete, at denne Mand raabte paa Mængden, at de

y, 3 Nephi 11: 3.

skulde vende sig om og se. Og se, Magt blev dem given, saa at de vendte sig om og saa', og de skuede Nephi og Lehis Ansigter.

38. Og de sagde til Manden: Se, hvad betyder alt dette? Hvem er det, som disse Mænd tale med?

39. Og Manden, hvis Navn var Aminadab, sagde til dem: De tale med Guds Engle.

40. Og det skete, at Lamaniterne sagde til ham: Hvad skulle vi gjøre, for at denne mørke Sky maa blive borttagen fra os?

41. Og Aminadab sagde til dem: I skulle omvende eder og raabe paa Røsten, indtil I faa Tro paa Kristus, som blev eder forkyndt af Alma og Amulek og Zeezrom, og da skal den borttages, og ikke længere overskygge eder.

42. Og det skete, at de alle begyndte at paakalde hans Røst, som havde rystet Jorden; ja, de raabte, indtil den mørke Sky adspredtes.

43. Og det skete, at da de kastede deres Øjne omkring og saa', at den mørke Sky var adspredt, saa at den ikke overskyggede dem, opdagede de, at de vare omringede, ja, hver Sjæl, af en Ildstøtte.

44. Og Nephi og Lehi stode midt iblandt dem; og de stode ligesom midt i en flammende Ild, hvoraf de vare omringede; dog gjorde den dem ingen Skade, ej heller tog den fat paa Fængslets Mure; og de bleve fyldte med en uudsigelig Glæde og Herlighed.

45. Og se, Guds [z]Helligaand kom ned fra Himmelen og tog Bolig i deres Hjerter, og de bleve ligesom opfyldte med Ild og kunde tale forunderlige Ord.

46. Og det skete, at der hørtes en Røst, ja, en behagelig Røst, ligesom en Hvisken, sigende:

47. Fred, Fred være med eder, paa Grund af eders Tro paa min højtelskede Søn, som var til fra Verdens [aa]Begyndelse.

48. Og da de nu hørte dette, opløftede de deres Øjne ligesom for at se, hvorfra Røsten kom, og se, de saa' Himlene aabnes, og Engle kom ned fra Himmelen og tjente dem.

49. Og der var omtrent tre hundrede Sjæle, som saa' og hørte disse Ting; og det blev dem befalet at gaa ud og ikke forundres, ej heller skulde de tvivle.

50. Og det skete, at de gik ud og tjente Folket og kundgjorde i alle Egnene trindt omkring Alt, hvad de havde hørt

---

z, 3 Nephi 9: 20. Ether 12: 14. *aa*, se *d* Mos. 4 Kap.

og set, og Størstedelen af Lamaniterne bleve overbeviste, paa Grund af de store Beviser, som de havde modtaget.

51. Og saa mange, som bleve overbeviste, nedlagde deres Krigsvaaben og afstode fra deres [bb]Had og fra deres Fædres Traditioner.

52. Og det skete, at de [cc]gave Nephiterne deres Ejendomslande tilbage.

---

6 KAPITEL.

1. Alt dette var foregaaet, da det to og tredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering var endt, og de fleste af Lamaniterne vare blevne et retfærdigt Folk, saa at deres Retfærdighed overgik Nephiternes, paa Grund af deres Fasthed og deres Standhaftighed i Troen.

2. Thi se, mange af Nephiterne vare blevne forhærdede, ubodfærdige og meget ugudelige, saa at de endog forkastede Guds Ord og al den Prædiken og Profeti, som hørtes iblandt dem.

3. Men alligevel havde Folket i Kirken stor Glæde over Lamaniternes Omvendelse, ja, over Guds Kirke, som var bleven oprettet iblandt dem. Og de havde Samfund med hverandre, og de frydede sig tilsammen og havde stor Glæde.

4. Og det skete, at mange af Lamaniterne kom ned til [a]Zarahemlas Land og forkyndte for Nephis Folk Maaden, hvorpaa de vare blevne omvendte, samt formanede dem til Tro og Omvendelse;

5. Ja, Mange prædikede med stor Kraft og Myndighed, saa at de bragte mange af dem til dyb Ydmyghed og til at være Guds og Lammets sagtmodige Efterfølgere.

6. Og det skete, at mange af Lamaniterne gik ind i Landet mod [b]Norden, og Nephi og Lehi gik ogsaa til Landet mod Nord, for at prædike for Folket. Og saaledes endte det tre og tredsindstyvende Aar.

7. Og se, der var Fred i hele Landet, saa at Nephiterne gik til hvilken som helst Del af Landet, de ønskede, baade iblandt Nephiterne og Lamaniterne.

8. Og Lamaniterne gik ogsaa, hvor som helst de vilde, baade iblandt Lamaniterne og Nephiterne; og saaledes havde de fri Omgang med hverandre til at kjøbe og sælge og søge Vinding efter deres Ønske.

---

bb, se *n* Jakob 7 Kap. *cc*, Hela. 4: 5, 9, 10, 18, 19.

a, se *h* Omni 1 Kap. *b*, Nordamerika.

9. Og det skete, at de bleve meget rige, baade Lamaniterne og Nephiterne; og de havde en [c]stor Mængde Guld og Sølv og allehaande kostbare Metaller, baade i det [d]sydlige og det [e]nordlige Land.

10. Og Landet mod Syden blev [f]kaldet Lehi, og Landet mod Norden blev [g]kaldet Mulek, hvilket var efter Zedekiæ [h]Sønner; thi Herren bragte [i]Mulek ind i det nordlige Land og [j]Lehi ind i det sydlige Land.

11. Og se, i begge disse Lande fandtes [k]Guld og Sølv og alle Slags kostbare Ertser, og der var ogsaa kunstige Arbejdere, som arbejdede i alle Slags Ertser og lutrede dem; og saaledes bleve de rige.

12. De avlede Korn i Mængde og trivedes overordentlig baade i Norden og i Syden. Og de formeredes og bleve meget stærke i Landet og havde mange Flokke og Hjorde, ja, meget fedt Kvæg.

13. Deres Kvinder [l]arbejdede og spandt samt vævede alle Slags Tøj og fint tvundet Linned, og ligeledes Klæde af ethvert Slags til at klæde deres Nøgenhed med. Og saaledes hengik det fire og tredsindstyvende Aar i Fred.

14. Og i det fem og tredsindstyvende Aar havde de ogsaa stor Glæde og Fred, ja, megen Prædiken og mange Profetier angaaende det Tilkommende. Og saaledes hengik det fem og tredsindstyvende Aar.

15. Og i det sex og tredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering skete det, at [m]Cezoram blev myrdet ved en ukjendt Haand, medens han sad paa Dommersædet. Og i det samme Aar blev hans Søn, som blev beskikket af Folket i hans Sted, ogsaa myrdet. Og saaledes endte det sex og tredsindstyvende Aar.

16. Og i Begyndelsen af det syv og tredsindstyvende Aar begyndte Folket atter at blive meget ugudeligt.

17. Thi se, Herren havde velsignet dem saa længe med Verdens Rigdom, og de havde ikke været opirrede til Vrede, til Krige eller til Blodsudgydelse; derfor begyndte de at hænge deres Hjerter ved deres Rigdom; ja, de begyndte at søge Vinding, for at kunne blive opløftede, den ene over den anden; og derfor begyndte de at røve og plyndre, for at faa Vinding, og at [n]udøve hemmelige Mord.

18. Og se, disse Røvere og Mordere vare en Bande, som var bleven organiseret af Kishkumen og Gadianton. Og der fandtes endog mange af [o]Gadiantons Bande iblandt Nephiterne. Men

---

c, se *n* 1 Nephi 18 Kap. *d*, Sydamerika. *e*, Nordamerika. *f*, Sydamerika, kaldet Lehi. *g*, Nordamerika, kaldet Mulek. *h*, se *i* Omni 1 Kap. *i*, Mulek ind i Nordamerika. *j*, Lehi ind i Sydamerika. *k*, se *n* 1 Nephi 18 Kap. *l*, se *c* Mos. 10 Kap. *m*, Hela. 5: 1. *n*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *o*, Hela. *2: 12, 18.*

se, de vare talrigere iblandt den ugudeligere Del af Lamaniterne. Og de bleve kaldte Gadiantons Røvere og Mordere;

19. Og det var dem, som myrdede [p]Overdommer Cezoram og [q]hans Søn, medens de sadde paa Dommersædet; men se, de bleve ikke fundne.

20. Og nu skete det, at da Lamaniterne mærkede, at der fandtes Røvere iblandt dem, bleve de meget bedrøvede; og de anvendte ethvert Middel, der stod i deres Magt, for at bortrydde dem af Jorden.

21. Men se, Satan oprørte Størstedelen af Nephiternes Hjerter, saa at de forenede sig med disse [r]Røverbander og indlode sig i deres Pagter og deres Eder, nemlig at de vilde beskytte og bevare hverandre, i hvilke som helst vanskelige Omstændigheder de end skulde blive stedte, saa at de ikke skulde lide for deres Tyverier og Plyndringer og Mord.

22. Og de havde deres Tegn, ja, deres [s]hemmelige Tegn og deres hemmelige Ord, for at de kunde kjende en Broder, som var indtraadt i Forbundet, paa det han ikke skulde blive fortrædiget af hans Broder for nogen som helst Ugudelighed, han end maatte begaa, eller af nogen af dem, som tilhørte Banden, og som var indtraadt i dette Forbund;

23. Og saaledes kunde de myrde og plyndre og stjæle og bedrive Hor og udøve al Slags Ugudelighed, tvært imod deres Lands Love og deres Guds Love;

24. Og dersom nogen af dem, som tilhørte deres Bande, aabenbarede deres Ugudelighed og deres Vederstyggeligheder for Verden, skulde de ikke dømmes efter deres Lands Love, men efter deres Ugudeligheds Love, som Gadianton og Kishkumen havde givet.

25. Og se, det er disse [t]hemmelige Eder og Pagter, som Alma befalede sin Søn ikke at lade udgaa til Verden, for at de ikke skulde blive et Middel til at bringe Folket til Fordærvelse.

26. Og se, disse hemmelige Eder og Pagter fik Gadianton ikke fra de Optegnelser, som vare overleverede til Helaman; men se, de bleve indskudte i Gadiantons Hjerte af det [u]samme Væsen, som forførte vore første Forældre til at spise af den forbudne Frugt;

27. Ja, det samme Væsen, som lagde Planen med Kain, at dersom han myrdede sin Broder Abel, skulde det ikke blive bekjendt for Verden. Og han gjorde [v]Anslag med Kain og hans Efterfølgere fra den Tid af og fremdeles.

28. Og det er ligeledes det samme Væsen, som indskød i Folkets Hjerter at [w]bygge et Taarn saa højt, at de kunde

---

p, Vers 15. *q*, Vers 15. *r*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *s*, Alma 37: 27. *t*, Alma 37: 27—32. *u*, Mose Bog (Den kostelige Perle) 4: 1—6. *v*, se Pagtens *Bog, Forel. 2*: 26—29, 32. Mose Bog (Den kostelige Perle) 5: 29—31, eller Joseph Smiths *inspirerede Oversættelse* af 1ste Mosebogs 2det og 3die Kap. *w*, se Ether 1 Kap.

komme til Himmelen. Og det var det samme Væsen, som for-
førte det Folk, som kom fra Taarnet [x]til dette Land, og som
spredte Mørkets Gjerninger og Vederstyggeligheder over hele
Landet, indtil han drog Folket ned til en [y]fuldkommen For-
dærvelse og til et evigt [z]Helvede;
29. Ja, det er det samme Væsen, som indskød i [aa]Gadian-
tons Hjerte endnu at vedblive Mørkets Gjerninger og hemme-
lige Mord; og han har fortsat dermed fra Menneskets Begyndelse
ned til denne Tid.
30. Og se, det er ham, der er Ophav til al Synd. Og han
vedbliver sine Mørkets Gjerninger og hemmelige Mord og over-
leverer disse Anslag, Eder og Pagter samt skrækkelige og
ugudelige Planer fra Slægt til Slægt, eftersom han kan faa
Magt over Menneskenes Børns Hjerter.
31. Og nu se, han havde faaet stor Magt over Nephiternes
Hjerter, ja, saa at de vare blevne overmaade ugudelige; og de
fleste af dem vare afvegne fra Retfærdighedens Vej, og de
traadte Guds Bud under deres Fødder samt vandrede paa deres
egne Veje og gjorde sig Afguder af deres Guld og deres Sølv.
32. Og det skete, at al denne Ugudelighed kom iblandt dem
i et Tidsrum af nogle faa Aar, saa at Størstedelen deraf op-
stod iblandt dem i det syv og tredsindstyvende Aar af Dom-
mernes Regjering over Nephis Folk.
33. Og til stor Sorg og Bedrøvelse for de Retfærdige tiltoge
de ogsaa i deres Ugudelighed i det otte og tredsindstyvende Aar.
34. Og saaledes se vi, at Nephiterne begyndte at nedsynke i
Vantro og tiltage i Synd og Vederstyggeligheder, medens La-
maniterne begyndte at tiltage overmaade i Kundskab om deres
Gud; ja, de begyndte at holde hans Bud og Befalinger og at
vandre i Sandhed og Oprigtighed for ham.
35. Og saaledes se vi, at Herrens Aand begyndte at forlade
Nephiterne, paa Grund af deres Ugudelighed og deres Hjerters
Haardhed.
36. Og saaledes se vi, at Herren begyndte at udgyde sin
Aand over Lamaniterne, fordi de vare snare og villige til at
tro paa hans Ord.
37. Og det skete, at Lamaniterne stræbte at tilintetgjøre
Gadiantons [bb]Røverbande; og de prædikede Guds Ord iblandt
den ugudeligere Del af dem, saa at denne Røverbande blev
aldeles udryddet iblandt Lamaniterne.
38. Men paa den anden Side skete det, at Nephiterne stode
dem bi og understøttede dem; de begyndte med den ugudeligere

---

x, Ethers Bog. *y*, se den sidste Del af Ethers Bog. *z*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *aa*, Hela. 2: 10—15. *bb*, se *i* 2 Nephi 10 Kap.

Del af dem, indtil de havde spredt sig over hele Nephiternes Land og havde forført Størstedelen af de Retfærdige og bragt dem saa langt ned, at de troede paa deres Gjerninger og deltoge i deres Rov og forenede sig med dem i deres hemmelige Mord og Sammensværgelser.

39. Og saaledes kom de i Besiddelse af hele Regjeringens Forvaltning, saa at de Fattige, de Sagtmodige og Guds ydmyge Efterfølgere bleve traadte under Fødder samt slagne, sønderrevne og foragtede.

40. Og saaledes se vi, at de vare i en skrækkelig Tilstand og modnedes til evig Fordærvelse.

41. Og saaledes endte det otte og tredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

NEPHIS, HELAMANS SØNS PROFETI. — Gud truer med at hjemsøge Nephis Folk i sin Vrede med fuldkommen Ødelæggelse, medmindre de omvende sig fra deres Ugudelighed. Gud straffer Nephis Folk med Pest; de angre deres Synder og omvende sig til ham. Samuel, en Lamanit, profeterer for Nephiterne.

7 KAPITEL.

1. Se, det skete i det ni og tredsindstyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk, at Nephi, Helamans Søn, kom tilbage til [a]Zarahemlas Land fra Landet mod [b]Norden;

2. Thi han havde været borte iblandt Folket, som var i Landet mod Norden og havde prædiket Guds Ord samt profeteret mange Ting for dem;

3. Men de forkastede alle hans Ord, saa at han ikke kunde forblive iblandt dem, men maatte vende tilbage igjen til sit Fødeland.

4. Og her fandt han nu Folket i en forfærdelig ugudelig Tilstand, og disse [c]Gadianton-Røvere beklædte Dommersæderne, idet de havde tilranet sig Magt og Myndighed over Landet. De tilsidesatte Guds Bud, og de gjorde aldeles ikke, hvad Ret var for hans Aasyn; de handlede ikke retfærdigt mod Folket;

5. De fordømte de Retfærdige, paa Grund af deres Retfærdighed, og lode de Skyldige og de Ugudelige gaa ustraffede, paa Grund af deres Penge; og dette gjorde de, for at de kunde beholde deres Embeder i Spidsen for Regjeringen, saa at de kunde regjere og herske efter egen Villie og erholde verdslig Vinding og Verdens Ære, ja, for lettere at kunne bedrive Hor, stjæle, myrde og gjøre efter deres egen Villie.

6. Og denne store Ugudelighed var kommen over Nephiterne

---

a, se h Omni 1 Kap. *b,* Nordamerika. c, se i 2 Nephi 10 Kap.

i et Tidsrum af nogle faa Aar, og da Nephi saa' dette, svulmede hans Hjerte af Sorg i hans Bryst, og han udraabte i sin Sjæls Smerte:

7. O, gid jeg kunde have levet paa den Tid, da min Fader Nephi først kom ud af Jerusalems Land, saa at jeg kunde have glædet mig med ham i det [d]forjættede Land; den Gang vare hans Folk lette at bevæge og vare standhaftige i at holde Guds Bud; da vare de langsomme til at blive forledte til Ugudelighed og snare til at lytte til Herrens Ord;

8. Ja, dersom mine Dage havde været paa den Tid, da vilde min Sjæl have haft Glæde over mine Brødres Retfærdighed.

9. Men se, det er mig beskikket, at disse skulle være mine Dage, og at min Sjæl skal være fuld af Sorg, paa Grund af mine Brødres Ugudelighed.

10. Og se, dette skete paa et Taarn, som var i Nephis Have, der laa ved Vejen, som førte til Hovedtorvet i [e]Staden Zarahemla; og Nephi havde nedbøjet sig paa Taarnet, som var i hans Have, og dette Taarn var ogsaa nær ved Haveporten, som førte til den alfare Vej.

11. Og det hændte sig, at visse Mænd gik forbi og saa' Nephi, da han udøste sin Sjæl til Gud paa Taarnet; og de løb og fortalte Folket, hvad de havde set; og Folket kom tilsammen i Mængde for at komme til Kundskab om Aarsagen til saa stor Sorg over Folkets Ugudelighed.

12. Og da Nephi rejste sig, saa' han den Folkemængde, som havde forsamlet sig.

13. Og det skete, at han oplod sin Mund og sagde til dem: Se, hvorfor have I forsamlet eder? Er det, for at jeg skal tale til eder om eders Synder?

14. Er det, fordi jeg er kommen op paa mit Taarn for at udøse min Sjæl til Gud, paa Grund af mit Hjertes store Sorg over eders Synder?

15. Og paa Grund af min Sorg og Klage have I forsamlet eder og forundres; ja, I have stor Aarsag til Forundring; ja, I burde forundre eder, fordi I have tilstedt Djævelen at faa denne store Magt over eders Hjerter;

16. Ja, hvorledes kunde I give efter for hans Tillokkelser, som søger at styrte eders Sjæle i [f]evig Elendighed og uendelig Pine?

17. O, omvender eder, omvender eder! Hvorfor ville I dø? Vender eder, vender eder til Herren eders Gud! Hvorfor har han forladt eder?

18. Det er, fordi I have forhærdet eders Hjerter; ja, I vilde ikke lytte til den [g]gode Hyrdes Røst; og I have bragt hans Vrede over eder.

---

d, se *a* 1 Nephi 2 Kap. *e*, se *h* Omni 1 Kap. *f*, se *m* Jakob 6 Kap.
g, se *ee* Alma 5 Kap.

19. Og se, i Stedet for at samle eder vil han adsprede eder, saa at I, medmindre I omvende eder, skulle blive til Føde for Hunde og vilde Dyr.

20. O, hvor kunde I forglemme eders Gud paa eders Befrielses Dag?

21. Men se, det er for Vindings Skyld, for at blive prisede af Menneskene, ja, for at kunne faa Guld og Sølv. Og I have hængt eders Hjerter ved Rigdom og denne Verdens forfængelige Ting, og derfor myrde I og plyndre og stjæle og bære falskt Vidnesbyrd mod eders Næste, samt udøve al Slags Ugudelighed;

22. Og af denne Aarsag skal Ve komme over eder, medmindre I omvende eder. Thi dersom I ikke ville omvende eder, skal denne store Stad, og ligeledes alle de store Stæder, som ere trindt omkring i vort Ejendomsland, blive eder fratagne, saa at I ikke skulle finde Opholdssted i dem; thi se, Herren vil ikke skjænke eder Styrke, som han hidtil har gjort, til at modstaa eders Fjender.

23. Thi saa siger Herren: Jeg vil ikke bestyrke de Onde, den ene mere end den anden, uden dem, der omvende sig fra deres Synder og give Agt paa mine Ord; derfor, mine Brødre, ønsker jeg, at I skulle indse, at det skal blive bedre for Lamaniterne end for eder, medmindre I omvende eder;

24. Thi de ere retfærdigere end I, thi de have ikke syndet mod den store Kundskab, som I have modtaget; derfor vil Herren være naadig mod dem; ja, han vil [h]forlænge deres Dage og formere deres Sæd, medens I skulle vorde [i]aldeles udryddede, medmindre I omvende eder;

25. Ja, Ve eder, paa Grund af den store Vederstyggelighed, som er kommen iblandt eder, og hvormed I have forenet eder, ja, med den [j]hemmelige Bande, som blev oprettet af Gadianton;

26. Ja, Ve skal komme over eder, paa Grund af den Stolthed, som I have ladet indkomme i eders Hjerter, og som har opløftet eder over det, der er godt, paa Grund af eders overordentlig store Rigdom;

27. Ja, Ve eder, paa Grund af eders Ugudelighed og eders Vederstyggeligheder.

28. Og dersom I ikke omvende eder, skulle I omkomme; ja, endog eders Lande skulle tages fra eder, og I skulle blive [k]udryddede af Jorden.

29. Se, jeg siger ikke af mig selv, at dette skal ske, thi det er ikke af mig selv, at jeg veed disse Ting; men jeg veed, at disse Ting ere sande, fordi den Herre Gud har kundgjort dem for mig; derfor vidner jeg, at det skal ske saaledes.

---

h, se *j* Alma 9 Kap. *i*, se *m* Alma 9 Kap. *j*, se *i* 2 Nephi 10 Kap.
k, se *m* Alma 9 Kap.

8 KAPITEL.

1. Og det skete, da Nephi havde talet disse Ord, at visse Mænd, som vare Dommere, og som ogsaa tilhørte Gadiantons [a]hemmelige Bande, bleve vrede og skrege mod ham, sigende til Folket: Hvorfor gribe I ikke denne Mand og bringe ham frem for at dømmes efter den Forbrydelse, han har begaaet?

2. Hvorfor se og høre I denne Mand, som laster dette Folk og forhaaner vor Lov?

3. Thi se, Nephi havde talet til dem angaaende deres uretfærdige Love; ja, Nephi talede mange Ting, som ikke kunne skrives; men han talede Intet, som var stridende mod Guds Bud.

4. Og disse Dommere vare vrede paa ham, fordi han talede tydeligt til dem angaaende deres [b]hemmelige, mørke Gjerninger; alligevel vovede de ikke at lægge Haand paa ham, thi de frygtede for, at Folket skulde imodstaa dem;

5. Derfor raabte de til Folket, sigende: Hvorfor tilstede I denne Mand at beskylde os? Thi han fordømmer hele dette Folk til Undergang og siger ligeledes, at disse vore [c]store Stæder skulle blive os fratagne, saa at vi intet Opholdssted kunne finde i dem.

6. Og vi vide, at dette er umuligt; thi vi ere mægtige, og vore Stæder ere store; derfor kunne vore Fjender ikke faa Magt over os.

7. Og det skete, at de saaledes opæggede Folket til Vrede mod Nephi og opvakte Uenighed iblandt dem; thi der fandtes Nogle, som raabte: Lad denne Mand i Fred, thi han er en god Mand, og hvad han siger, vil visselig ske, medmindre vi omvende os;

8. Ja se, alle de Straffedomme, som han har vidnet om, skulle komme over os; thi vi vide, at han har vidnet ret for os om vore Synder. Og de ere mange; og han veed Alt, hvad der skal hændes os, lige saa vel som han har Kundskab om vore Synder;

9. Ja, og dersom han ikke havde været en Profet, kunde han ikke have vidnet om disse Ting.

10. Og de, som søgte at bortrydde Nephi, bleve formedelst deres Frygt afholdte fra at lægge Haand paa ham; derfor begyndte han atter at tale til dem, da han saa', at han havde vundet Nogles Bifald, og at de øvrige frygtede;

11. Derfor blev han tilskyndet til at tale mere til dem og sagde: Ser, mine Brødre, have I ikke læst, at Gud gav en Mand, nemlig Moses, Magt til at slaa Vandet i det røde Hav, og det deltes hid og did, saa at Israeliterne, vore Fædre, gik

---

a, se i 2 Nephi 10 Kap. *b*, se i 2 Nephi 10 Kap. c, Hela. 7: 22.

igjennem paa tør Grund, og Vandene tillukkede sig over Ægypternes Hære og opslugte dem?

12. Og nu se, dersom Gud gav denne Mand saadan Magt, hvorfor ville I da trættes med hverandre og sige, at Gud har ingen Magt givet mig, hvorved jeg kunde [d]vide Noget angaaende de Straffedomme, som skulle komme over eder, dersom I ikke omvende eder?

13. Men se, I ikke alene fornægte mine Ord, men I fornægte ogsaa alle de Ord, som vore Fædre have talet, og ligeledes de Ord, som taledes af denne Mand, Moses, til hvem saa stor Magt var givet; ja, de Ord, som han har talet angaaende Messiæ Komme.

14. Ja, vidnede han ikke, at Guds Søn skulde komme? Og ligesom han [e]opløftede Kobberslangen i Ørken, saaledes skal han, som kommer, blive opløftet.

15. Og ligesom alle de, som da vilde se op paa den Slange, skulde leve, saaledes skulde ogsaa alle de, der vilde se til Guds Søn i Tro og med en angergiven Aand, leve, ja, et Liv, som var evigt.

16. Og ikke alene Moses vidnede om dette, men alle de hellige Profeter fra hans Dage lige til Abrahams Dage.

17. Og Abraham saa' hans Komme og blev fuld af Glæde og frydede sig.

18. Ja, jeg siger eder, at ikke alene Abraham vidste dette, men der fandtes Mange før Abrahams Dage, som vare kaldede efter Guds [f]Orden, ja, efter hans Søns Orden; og dette blev gjort for at vise Folket flere tusinde Aar før hans Komme, at Forløsning skulde komme til dem.

19. Og nu ønsker jeg, at I skulle vide, at siden Abrahams Dage har der været mange Profeter, som have vidnet om disse Ting; ja, Profeten [g]Zenos vidnede frimodigt derom, og derfor blev han dræbt.

20. Og ligeledes [h]Zenock og [i]Ezias og Esaias og Jeremias, og Jeremias var den samme Profet, som vidnede om Jerusalems Ødelæggelse. Og vi vide, at Jerusalem blev ødelagt, i Overensstemmelse med Jeremiæ Ord. Hvorfor skulde da ikke Guds Søn komme, i Overensstemmelse med hans Profeti?

21. Og ville I nu bestride, at Jerusalem blev ødelagt? Ville I sige, at Zedekiæ Sønner ikke alle bleve dræbte, und-

---

d, Hela. 7: 28, 29. *e*, Alma 33: 19—22. *f*, se *g* Mos. 26 Kap. Alma 13: 19. Pagtens Bog 84: 6—16. *g*, se *h* 1 Nephi 19 Kap. *h*, se *g* 1 Nephi 19 Kap. *i*, Ezias er maaske den samme som Esaias, der levede samtidig med Abraham. Se *Pagtens Bog 84*: 11—13.

tagen [j]Mulek? Ja, se I ikke, at Zedekiæ Sæd er blandt os, og at de bleve uddrevne af Jerusalems Land? Men dette er ikke Alt.

22. Vor Fader Lehi blev uddreven af Jerusalem, fordi han vidnede om disse Ting. Nephi vidnede ogsaa derom, og ligeledes næsten alle vore Fædre helt ned til nærværende Tid; ja, de have vidnet om Kristi Komme, og de have skuet fremad og glædet sig over hans Dag, som skal komme.

23. Og se, han er Gud, og han er med dem, og han aabenbarede dem, at de vare forløste ved ham; og de gave ham Ære for det, der skulde ske.

24. Og nu, eftersom I vide disse Ting og ikke kunne nægte dem, uden at I lyve, derfor have I syndet, idet I have forkastet alle disse Ting, uagtet de mange Beviser, I have erholdt; ja, I have modtaget alle Ting, baade himmelske og jordiske, til Vidnesbyrd om, at de ere sande.

25. Men I have forkastet Sandheden og oprejst eder mod eders hellige Gud; og endog paa denne Tid samle I eder Vrede til Dommens Dag, i Stedet for at samle eder [k]Liggendefæ i Himmelen, hvor Intet kan fordærves, og hvor intet Urent kan komme;

26. Ja, allerede nu ere I næsten modne til evig Fordærvelse, paa Grund af eders Mord, eders Horeri og Ugudelighed, og dersom I ikke omvende eder, vil den snart komme over eder;

27. Ja se, den staar allerede nu for eders Døre. Ja, gaar ind til Dommersædet og søger, og se, eders Dommer er myrdet og ligger i sit Blod; han er bleven myrdet [l]af sin Broder, som tragter efter at sidde paa Dommersædet.

28. Og se, de høre begge til eders [m]hemmelige Bande, hvis Stifter er Gadianton og den Onde, som søger at fordærve Menneskenes Sjæle.

---

9 KAPITEL.

1. Og se, det skete, at da Nephi havde talet disse Ord, løb visse Mænd, som vare iblandt dem, til Dommersædet; ja, de vare [a]fem, som løb; og de sagde til hverandre paa Vejen:

---

j, Hela. 6: 10. Se *h* Omni 1 Kap. Ezek. 17: 22, 23. Se *i* Omni 1 Kap. *k*, se *c* Hela. 5 Kap. *l*, Hela. 9: 6, 26—38. *m*, se *i* 2 Nephi 10 Kap.

a, Vers 7—9, 12—18.

2. Se, vi ville nu vide med Vished, om denne Mand er en Profet, og om Gud har befalet ham at profetere saadanne forunderlige Ting for os. Se, vi tro ikke, at han har; ja, vi tro ikke, at han er en Profet; men dersom det, han sagde om Overdommeren, at han er død, er sandt, da ville vi tro, at de andre Ord, som han har talet, ere sande.

3. Og de løb af alle Kræfter og kom ind til Dommersædet; og se, Overdommeren var falden til Jorden og [b]laa i sit Blod.

4. Og da de saa' dette, bleve de saare forbausede, saa at de endog faldt til Jorden; thi de havde ikke troet de Ord, som Nephi havde talet angaaende Overdommeren;

5. Men nu, da de saa' dette, troede de, og Frygt for alle de Straffedomme, som Nephi havde sagt skulde komme over Folket, betog dem; derfor skjælvede de og faldt til Jorden.

6. Da Dommeren var bleven myrdet, — thi han blev hemmelig gjennemboret af [c]sin Broder, som var forklædt og flyede, — løb Tjenerne strax ud blandt Folket og fortalte det Skete samt raabte Mord.

7. Og se, Folket samlede sig tilsammen ved Dommersædet, og til deres Forbauselse saa' de disse [d]fem Mænd, som vare faldne til Jorden.

8. Og se, Folket vidste Intet angaaende den Mængde, som havde forsamlet sig ved Nephis [e]Have; derfor sagde de til hverandre: [f]Disse ere de Mænd, som have myrdet Dommeren, og Gud har slaaet dem, saa at de ikke kunde fly fra os.

9. Og det skete, at de grebe dem og bandt dem og kastede dem i Fængsel. Og en Bekjendtgjørelse blev sendt ud, at Dommeren var bleven dræbt, og at Morderne vare grebne og kastede i Fængsel.

10. Og det skete om Morgenen, at Folket forsamlede sig tilsammen for at sørge og [g]faste ved Begravelsen af den store Overdommer, som var bleven dræbt.

11. Og de Dommere, som havde været ved Nephis Have og hørt hans Ord, vare ogsaa tilstede ved Begravelsen.

12. Og det skete, at de efterspurgte iblandt Folket, sigende: Hvor ere de [h]fem Mænd, der bleve sendte for at undersøge, om Overdommeren var død? Og de svarede og sagde: Angaaende de fem Mænd, som I sige, I have sendt, vide vi Intet, men der er fem Mænd, som ere Morderne, hvilke vi have kastet i Fængsel.

---

b, Hela. 8: 27. *c*, se *l* Hela. 8 Kap. *d*, se *a*. *e*, Hela. 7: 10, 11, 14.
f, se *a*. *g*, se *t* Mos. 27 Kap. *h*, se *a*.

13. Og Dommerne begjærede, at de skulde bringes frem; og de bleve bragte frem, og se, de vare de samme [i]fem, som bleve sendte; og se, Dommerne begjærede af dem, at de skulde forklare Sagen; og de fortalte dem alt det, de havde gjort, sigende:

14. Vi løb og kom til Domstedet, og da vi saa', at Alt var, som Nephi havde vidnet, bleve vi saa forbausede, at vi faldt til Jorden; og da vi havde fattet os efter vor Forbauselse, se, da [j]kastede de os i Fængsel.

15. Og nu, hvad denne Mands Mord angaar, vide vi ikke, hvem der har gjort det; men saa meget vide vi, at vi løb og kom, eftersom I ønskede, og se, han var [k]død, saasom Nephi havde sagt.

16. Og nu skete det, at Dommerne forklarede Sagen for Folket og beskyldte Nephi, sigende: Se, vi vide, at denne Nephi maa have aftalt med Nogen om at dræbe Dommeren, for at kunne forkynde det for os og omvende os til sin Tro, saa at han maatte kunne fremstille sig som en stor Mand, udvalgt af Gud, og en Profet.

17. Og nu se, vi ville afsløre denne Mand, og han skal bekjende sin Forseelse og gjøre os bekjendt med denne Dommers sande Morder.

18. Og det skete, at de [l]fem Mænd bleve frigivne paa Begravelsesdagen. Ikke desmindre gjendreve de de Ord, som Dommerne havde talet mod Nephi, og strede med dem, den ene efter den anden, saa at de beskæmmede dem.

19. Desuagtet lode de Nephi blive greben, bunden og ført frem for Mængden; og de begyndte at udspørge ham paa forskjellige Maader, for at fange ham i Ord og bringe en Dødsbeskyldning imod ham,

20. Sigende til ham: Du er en Medskyldig; hvem er den Mand, som har begaaet dette Mord? Nu, sig os det og tilstaa din Brøde; se, her er Penge, og vi ville ogsaa skjænke dig Livet, dersom du vil sige os det og tilstaa den Aftale, som du har gjort med ham.

21. Men Nephi sagde til dem: O, I Daarer, I Uomskaarne af Hjertet, I Blinde og I haardnakkede Folk, vide I, hvor længe Herren eders Gud vil tilstede eder at fremture paa denne eders syndige Vej?

22. O, I burde have begyndt at hyle og sørge, paa Grund af den store Ødelæggelse, som nu venter eder, dersom I ikke omvende eder.

23. Se, I sige, at jeg har aftalt med en Mand, at han skulde myrde Seezoram, vor Overdommer. Men jeg siger eder, at dette

i, se *a*. *j*, Vers 9. *k*, Hela. 8: 27. *l*, se *a*.

sige I, fordi jeg vidnede for eder og bragte eder til Kundskab om denne Sag, ja, til et Vidnesbyrd for eder, at jeg kjender de Ugudeligheder og Vederstyggeligheder, som findes iblandt eder.

24. Og fordi jeg gjorde dette, sige I, at jeg har aftalt med en Mand, at han skulde gjøre denne Gjerning; ja, fordi jeg viste eder dette Tegn, ere I vrede paa mig og søge at berøve mig Livet.

25. Og nu se, jeg vil vise eder et andet Tegn og se, om I ogsaa paa Grund deraf ville søge at dræbe mig.

26. Se, jeg siger eder: Gaar til Seantum, som er Seezorams [m]Broder, og siger til ham:

27. Har Nephi, den foregivne Profet, som profeterer saa meget Ondt angaaende dette Folk, aftalt med dig, at du skulde myrde Seezoram, som er din Broder?

28. Og se, han skal svare eder, nej.

29. Og I skulle sige til ham: Har du myrdet din Broder?

30, Og han skal blive skrækslagen og ikke vide, hvad han skal sige. Og se, han skal benægte det for eder og anstille sig, som om han blev forbauset; dog skal han erklære for eder, at han er uskyldig.

31. Men I skulle undersøge ham, og I skulle finde Blod paa Skjøderne af hans Kappe.

32. Og naar I have set dette, skulle I sige: Hvorfra kommer dette Blod? Vide vi ikke, at dette er din Broders Blod?

33. Og da skal han skjælve og blegne, ligesom om Døden var kommen over ham.

34. Og da skulle I sige: Se, paa Grund af denne Frygt og denne Bleghed, som er kommen i dit Ansigt, vide vi, at du er skyldig.

35. Og da skal større Frygt komme over ham, og da skal han bekjende for eder og ikke længere nægte, at han har begaaet dette Mord.

36. Og da skal han sige til eder, at jeg, Nephi, veed Intet om Sagen, medmindre jeg er bleven underrettet derom formedelst Guds Kraft. Da skulle I vide, at jeg er en oprigtig Mand, og at jeg er sendt eder af Gud.

37. Og det skete, at de gik hen og gjorde, ligesom Nephi havde sagt dem. Og se, de Ord, som han havde sagt, vare sande, thi Seantum benægtede og bekjendte overensstemmende med Nephis Ord.

38. Og han blev ført frem for at bevidne, at han selv var den sande Morder, saa at de fem Mænd bleve frigivne, og ligeledes Nephi.

39. Og der fandtes nogle af Nephiterne, som troede paa Nephis Ord; og Nogle troede ogsaa paa Grund af de [n]fem

---

m, se l Hela. 8 Kap. *n*, se *a*.

Mænds Vidnesbyrd, thi disse vare blevne omvendte, medens de vare i Fængslet.

40. Og der fandtes Nogle iblandt Folket, som sagde, at Nephi var en Profet;

41. Og der fandtes Andre, som sagde: Se, han er en Gud; thi dersom han ikke var en Gud, kunde han ikke vide alle Ting. Thi se, han har kundgjort os vore Hjerters Tanker og andre Ting, og han har endog gjort os bekjendt med vor Overdommers virkelige Morder.

---

10 KAPITEL.

1. Og det skete, at der opstod en Splid iblandt Folket, saa at de skiltes og gik hver sin Vej og efterlode Nephi alene, som han stod midt iblandt dem.

2. Og det skete, at Nephi begav sig paa Vejen til sit eget Hus og grundede paa det, som Herren havde vist ham.

3. Og som han saaledes grundede og var nedslaaet, paa Grund af det nephitiske Folks Ugudelighed, deres [a]hemmelige Mørkets Gjerninger, deres Mord, deres Plyndringer og alle Slags Synder, se, da skete det, medens han saaledes overvejede i sit Hjerte, at der kom en Røst til ham, sigende:

4. Salig er du, Nephi, paa Grund af det, du har gjort; thi jeg har set, hvorledes du med Utrættelighed har forkyndt Ordet, som jeg har givet dig, for dette Folk. Og du har ikke frygtet dem, og du har ikke søgt at frelse dit eget Liv, men at gjøre min Villie og at holde mine Bud.

5. Og se, fordi du har gjort dette med saa stor Utrættelighed, vil jeg velsigne dig til evig Tid; og jeg vil gjøre dig mægtig i Ord og Handling, i Tro og i Gjerninger; ja, saaledes, at alle Ting skulle ske ifølge dit Ord, thi du skal ikke bede om det, der strider mod min Villie.

6. Se, du er Nephi, og jeg er Gud. Se, jeg forkynder dig i mine Engles Nærværelse, at du skal have Magt over dette Folk og skal slaa Jorden med [b]Hunger og med Pest og Ødelæggelse, i Forhold til dette Folks Ugudelighed.

7. Se, jeg giver dig den Magt, at Alt, hvad du besegler paa Jorden, skal være beseglet i Himmelen, og Alt, hvad du løser paa Jorden, skal være løst i Himmelen; og saaledes skal du have Magt iblandt dette Folk.

8. Og om du skulde sige til dette Tempel, at det skal søndersplittes, da skal det ske.

9. Og om du skulde sige [c]til dette Bjerg, at det skal kaste sig ned og blive jævn Mark, skal det ske.

---

a, se i 2 Nephi 10 Kap. *b*, Hela. 11: 4—18. *c*, Ether 12: 30. Se c Jakob 4 Kap. 20

10. Og se, om du skulde sige, at Gud skal straffe dette
Folk, da skal det ske.
11. Og nu se, jeg befaler dig, at du skal gaa og forkynde
dette Folk, at saa siger den Herre Gud, den Almægtige: Uden
I omvende eder, skulle I blive straffede, ja, [d]ødelagte.
12. Og se, nu skete det, at da Herren havde talet disse Ord,
standsede Nephi og gik ikke til sit eget Hus, men vendte tilbage til Mængden, som var adspredt omkring i Landet, og begyndte at forkynde dem de Herrens Ord, som vare talede til
ham angaaende deres Ødelæggelse, dersom de ikke omvendte sig.
13. Og se, uagtet det store Under, som Nephi havde vist ved
at fortælle dem [e]om Overdommerens Død, forhærdede de dog
deres Hjerter og lyttede ikke til Herrens Ord;
14. Derfor forkyndte Nephi dem Herrens Ord, sigende: Saa
siger Herren: Uden I omvende eder, skulle I blive [f]straffede,
ja, ødelagte.
15. Og da Nephi havde forkyndt dem Ordet, se, da forhærdede de endnu deres Hjerter og vilde ikke lytte til hans
Ord; men de bespottede ham og søgte at lægge deres Hænder
paa ham, for at de kunde kaste ham i Fængsel.
16. Men se, Guds Kraft var med ham, og de kunde ikke
tage ham og kaste ham i Fængsel; thi han blev bortrykket af
Aanden og [g]ført bort fra deres Midte.
17. Og det skete, at han saaledes gik frem [h]i Aanden fra
Mængde til Mængde, forkyndende Guds Ord, indtil han havde
forkyndt det for dem alle, eller udsendt det iblandt hele
Folket.
18. Og det skete, at de ikke vilde give Agt paa hans Ord;
og der begyndte at blive Uenighed iblandt dem, saa at de
vare splidagtige med sig selv og begyndte at dræbe hverandre
med Sværdet.
19. Og saaledes endte det et og halvfjerdsindstyvende Aar
af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

---

11 KAPITEL.

1. Og det skete, at Spliden tiltog i det to og halvfjerdsindstyvende Aar af Dommernes Regjering, saa at der var
Krige overalt i Landet iblandt hele det nephitiske Folk.

---

d, Vers 12—14. *e*, Hela. 8: 27. 9: 26—38. *f*, Vers 11. *g*, Ap. Gj. 8: 39, 40. *h*, Vers 16.

2. Og det var denne [a]hemmelige Røverbande, som udførte dette fordærvelige og ugudelige Værk. Og denne Krig varede hele Aaret, og ligeledes i det tre og halvfjerdsindstyvende Aar.

3. Og det skete i det samme Aar, at Nephi raabte til Herren, sigende:

4. O, Herre, tilsted ikke dette Folk at omkomme ved Sværdet; men, o, Herre, lad der hellere komme en [b]Hungersnød i Landet, for at opvække dem til Ihukommelse om Herren deres Gud; og maaske de da ville angre deres Synder og vende sig til dig;

5. Og saaledes skete det efter Nephis Ord. Og der blev en stor Hungersnød i Landet, iblandt hele Nephis Folk. Og Hungersnøden vedvarede i det fire og halvfjerdsindstyvende Aar, og Ødelæggelsens Værk ved Sværdet ophørte, men det blev saare svart ved Hungersnøden.

6. Og dette Ødelæggelsens Værk vedblev ogsaa i det fem og halvfjerdsindstyvende Aar. Thi Jorden blev slagen, saa at den blev tør og frembragte ikke Korn i Høstens Tid; og hele Jorden var slagen, lige saa vel iblandt Lamaniterne som iblandt Nephiterne, saa at de bleve straffede og omkom i Tusindvis i de ugudeligere Dele af Landet.

7. Og det skete, at Folket saa', at de vare nær ved at omkomme af Hunger; og de begyndte at ihukomme Herren deres Gud, og at erindre Nephis Ord.

8. Og Folket begyndte at bede deres Overdommere og deres Anførere, at de skulde sige til Nephi: Se, vi vide, at du er en Guds Mand; raab derfor til Herren vor Gud, at han bortvender denne Hungersnød fra os, saa at ikke alle de Ord, som du har talet [c]angaaende vor Ødelæggelse, skulle blive opfyldte.

9. Og det skete, at Dommerne talede til Nephi i Overensstemmelse med Folkets Begjæring. Og da Nephi saa', at Folket havde omvendt sig og ydmygede sig i Sække, raabte han atter til Herren, sigende:

10. O, Herre, se, dette Folk omvender sig, og de have udryddet Gadiantons [d]Bande fra deres Midte, saa at den er bleven tilintetgjort, og de have skjult deres hemmelige Planer i Jorden.

11. Vil du nu, o Herre, bortvende din Vrede, paa Grund af denne deres Ydmygelse, og lade din Vrede blive tilfredsstillet ved disse ugudelige Menneskers Ødelæggelse, hvilke du allerede har ødelagt!

12. O, Herre, bortvend din Vrede, ja, din grumme Vrede, og lad denne Hungersnød ophøre i Landet;

13. O, Herre, lyt til mig, og lad det ske efter mine Ord, og

---

a, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *b*, se *b* Hela. 10 Kap. c, Hela. 10: 11—14.
d, se *i* 2 Nephi 10 *Kap.*

send Regn paa Jorden, saa at den maa frembringe sin Frugt og sit Korn i Høstens Tid!

14. O Herre, du hørte mine Ord, da jeg sagde: Lad der blive [e]Hungersnød, saa at Sværdets Plage maatte ophøre; og jeg veed, at du ogsaa denne Gang vil høre mine Ord, thi du sagde: Dersom dette Folk omvender sig, vil jeg skaane dem;

15. Ja, Herre, du ser, at de have omvendt sig, paa Grund af Hungersnøden og Pesten og Ødelæggelsen, som er kommen over dem.

16. Og nu, o Herre, bortvend din Vrede og prøv dem atter, om de ville tjene dig? Og hvis saa sker, o Herre, da kan du velsigne dem efter dine Ord, som du har talet.

17. Og det skete i det sex og halvfjerdsindstyvende Aar, at Herren bortvendte sin Vrede fra Folket og lod Regn falde paa Jorden, saa at den frembragte sin Frugt i Frugtens Tid. Og den frembragte sit Korn i Kornets Tid.

18. Og se, Folket frydede sig og lovede Gud, og det ganske Land var fuldt af Glæde; og de søgte ikke mere at bortrydde Nephi, men de agtede ham som en stor Profet og en Guds Mand, som havde faaet [f]stor Magt og Myndighed fra Gud.

19. Og se, Lehi, hans Broder, stod ikke det mindste tilbage for ham i det, der henhører til Retfærdighed.

20. Og saaledes begyndte det atter at gaa Nephis Folk vel i Landet, og de begyndte at opbygge deres øde Stæder og at formeres og udbrede sig, indtil de beboede hele Landet, baade mod [g]Norden og mod [h]Syden, fra Havet mod Vesten til Havet mod Østen.

21. Og det skete, at det sex og halvfjerdsindstyvende Aar endte i Fred. Og det syv og halvfjerdsindstyvende Aar begyndte i Fred, og Kirken udbredtes over det ganske Land, saa at Størstedelen af Folket, baade af Nephiterne og Lamaniterne, tilhørte Kirken; og de havde stor Fred i Landet, og saaledes endte det syv og halvfjerdsindstyvende Aar.

22. Og ligeledes havde de Fred i det otte og halvfjerdsindstyvende Aar, med Undtagelse af nogle faa Uenigheder angaaende Lærepunkter, som havde været omtalte af Profeterne.

23. Og i det ni og halvfjerdsindstyvende Aar begyndte der at blive stor Uenighed. Men Nephi og Lehi og mange af deres Brødre, som kjendte de sande Lærepunkter, eftersom de fik

---

e, se *b* Hela. 10 Kap. *f*, Hela. 10: 5—11. *g*, Nordamerika. *h*, Sydamerika.

mange Aabenbaringer daglig, prædikede for Folket, saaledes at de i det samme Aar gjorde Ende paa deres Uenighed.

24. Og det skete, at et vist Antal af de Frafaldne af Nephis Folk, som nogle Aar forud vare gaaede over til Lamaniterne og havde paataget sig Navnet Lamaniter, og ligeledes et vist Antal, som vare virkelige Efterkommere af Lamaniterne, og som vare blevne opæggede til Vrede af disse Frafaldne, begyndte en Krig med deres Brødre i det firsindstyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

25. Og de udøvede Mord og Plyndring, og de droge derpaa tilbage igjen til Bjergene og ud i Ørken og til hemmelige Steder, hvor de skjulte sig, saa at de ikke kunde blive opdagede; og deres Antal forøgedes daglig, eftersom mange Frafaldne gik ud til dem;

26. Og saaledes bleve de med Tiden, ja, i et Tidsrum af ikke mange Aar, til en meget stor Røverbande; og de udforskede alle Gadiantons [i]hemmelige Planer; og saaledes bleve de Gadiantons Røvere.

27. Se, disse Røvere gjorde stor Forstyrrelse, ja, endog stor Ødelæggelse, iblandt Nephis Folk, og ligeledes iblandt det lamanitiske Folk.

28. Og det blev nødvendigt, at dette Ødelæggelsens Værk skulde standses; og derfor sendte de en Hær af stærke Mænd ud i Ørken og op paa [j]Bjergene, for at opsøge denne Røverbande og udrydde den.

29. Men se, det skete, at de i det samme Aar bleve drevne tilbage lige til deres egne Lande. Og saaledes endte det firsindstyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

30. Og i Begyndelsen af det et og firsindstyvende Aar skete det, at de atter gik ud mod denne Røverbande og udryddede mange; og de bleve ogsaa selv hjemsøgte af stor Ødelæggelse;

31. Og de bleve atter tvungne til at vende tilbage fra Ørken og fra Bjergene til deres egne Lande, paa Grund af disse Røveres overordentlig store Antal, som gjorde Bjergene og Ørken usikre.

32. Og saaledes endte dette Aar, og Røverne vedbleve at tiltage og blive stærke, saa at de trodsede alle Nephiternes og Lamaniternes Hære; og de foraarsagede, at stor Frygt kom over Folket i det ganske Land;

33. Thi de hjemsøgte mange Dele af Landet med stor Øde-

---

i, se i 2 Nephi 10 Kap. j, Vers 25.

læggelse; ja, de dræbte Mange og bortførte Andre fangne til Ørken, i Særdeleshed deres Kvinder og Børn.

34. Og dette store Onde, som kom over Folket paa Grund af deres Ugudelighed, opvakte dem atter til Ihukommelse om Herren deres Gud.

35. Og saaledes endte det et og firsindstyvende Aar af Dommernes Regjering.

36. Og i det to og firsindstyvende Aar begyndte de atter at forglemme Herren deres Gud. Og i det tre og firsindstyvende Aar begyndte de at tiltage stærkt i Ugudelighed. Og i det fire og firsindstyvende Aar forbedrede de sig ikke.

37. Og det skete i det fem og firsindstyvende Aar, at de tiltoge mere og mere i deres Stolthed og i deres Ugudelighed, og saaledes modnedes de atter til Fordærvelse.

38. Og saaledes endte det fem og firsindstyvende Aar.

---

12 KAPITEL.

1. Og saaledes kunne vi se, hvor falske og ubestandige Menneskenes Børns Hjerter ere; ja, vi kunne se, at Herren i sin store, grænseløse Godhed velsigner og begunstiger dem, som sætte deres Lid til ham;

2. Ja, vi kunne se, at paa samme Tid, som han velsigner sit Folk ved at formere deres Markers Afgrøde, deres Flokke og Hjorde, deres [a]Guld og Sølv og allehaande kostbare Ting og Kunstsager, og bevarer deres Liv og udfrier dem af deres Fjenders Hænder samt blødgjør deres Fjenders Hjerter, saa at de ikke skulle erklære Krig mod dem, ja, og endelig gjør, at Alt fremmer hans Folks Velfærd og Lyksalighed, se, da, paa samme Tid forhærde de deres Hjerter og forglemme Herren deres Gud, samt træde den Hellige under deres Fødder; ja, og dette paa Grund af deres Medgang og store Lykke.

3. Og saaledes se vi, at medmindre Herren revser sit Folk med mange Lidelser, ja, medmindre han hjemsøger dem med Død og med Rædsel, med Hunger og allehaande Plager, ville de ikke ihukomme ham.

4. O, hvor daarlige og hvor forfængelige, hvor onde og djævelske ere ikke Menneskenes Børn; ja, hvor snare til at gjøre Ondt og hvor langsomme til at gjøre Godt; ja, hvor snare til at lytte til den Ondes Ord og til at hænge deres Hjerter ved Verdens forfængelige Ting!

5. Ja, hvor snare til at blive opløftede i Stolthed; ja, hvor snare til at rose sig og til at udøve alle Slags Synder; og hvor langsomme ere de ikke til at ihukomme Herren deres Gud

---

a, se n 1 Nephi 18 Kap.

og til at give Agt paa hans Raad; ja, hvor langsomme til at
vandre paa Visdommens Veje!
6. Se, de ønske ikke, at Herren deres Gud, som har skabt
dem, skal herske og regjere over dem, uagtet hans store
Miskundhed og Barmhjertighed mod dem; de ringeagte hans
Raad, og de ville ikke, at han skal være deres Vejleder.
7. O, hvor stor er ikke Menneskenes Intethed; ja, de ere
endog mindre end Jordens Støv.
8. Thi se, Jordens Støv bevæges hid og did og deler sig
paa vor store og evige Guds Befaling;
9. Ja se, ved hans Røst skjælve og bæve Højene og Bjergene;
10. Og formedelst hans Røsts Kraft nedbrydes og jævnes
de; ja, jævnes som en Dal;
11. Ja, formedelst hans Røsts Kraft skjælver hele Jorden;
12. Og formedelst hans Røsts Kraft rystes Grundvolden til
selve Midtpunktet.
13. Ja, dersom han siger til Jorden: Bevæg dig, da bevæger
den sig;
14. Og dersom han siger til Jorden: Du skal gaa tilbage,
saa at Dagen [b]forlænges mange Timer, da sker det;
15. Og saaledes gaar Jorden tilbage efter hans Ord, og det
synes for Menneskene, som om Solen staar stille; og se, dette
er saa; thi visselig er det Jorden, der bevæger sig, og ikke Solen.
16. Og se, dersom han siger til Vandene i det store Dyb:
Bliver [c]udtørrede, da sker det.
17. Og dersom han siger til dette Bjerg: Hæv dig op, [d]kom
over og fald paa denne Stad, saa at den begraves, se, da sker det.
18. Og se, dersom en Mand skjuler en Skat i Jorden, og
Herren skulde sige: [e]Lad den blive forbandet, paa Grund af
hans Uretfærdighed, som skjulte den, se, da skal den vorde
forbandet;
19. Og dersom Herren skulde sige: Vær du forbandet, saa
at intet Menneske skal finde dig fra nu af og til evig Tid, se,
da faar intet Menneske den fra nu af og til evig Tid.
20. Og se, dersom Herren skulde sige til en Mand: Paa
Grund af dine Synder skal du være [f]forbandet til evig Tid,
da skal det ske saaledes.
21. Og dersom Herren skulde sige: Paa Grund af dine
Synder skal du blive udelukket [g]fra mit Ansigt, da skal det
ske saaledes.
22. Ve den, til hvem han skal sige dette; thi det bliver til
den, som udøver Synd, og han kan ikke blive salig; derfor

---

b, Josva 10: 12—14. 2 Kong. 20: 8—11. Es. 38: 7, 8. Se *aa* Alma 30 Kap. *c*, Es. 44: 27. 51: 10. *d*, 3 Nephi 8: 10, 25. 9: 5, 6, 8. e, Vers 19. Hela. 13: 17—23, 30—37. Morm. 1: 17—19. 2: 10—14. Ether 14: 1, 2. f, se k Jakob 6 Kap. *g, Vers 25, 26. Se b* 1 Nephi 2 Kap.

er Omvendelse bleven forkyndt, paa det at Menneskene maa kunne blive salige.
23. Derfor, salige ere de, som omvende sig og give Agt paa Herren deres Guds Røst; thi disse ere de, som skulle vorde salige.
24. Maa Gud i sin store Fylde forunde Menneskene at blive bragte til Omvendelse og gode Gjerninger, saa at de maa erholde Naade for Naade i Forhold til deres Gjerninger.
25. Og jeg vilde ønske, at alle Mennesker maatte vorde salige. Men vi læse, at paa den store og yderste Dag skulle Nogle blive udkastede; ja, de skulle bortkastes [h]fra Herrens Aasyn.
26. Ja, de skulle henvises til en [i]evig Ulyksaligheds Tilstand, i Opfyldelse af de Ord, som sige: De, som have gjort Godt, skulle faa det evige Liv, og de, som have gjort Ondt, skulle faa den [j]evige Fordømmelse. Og saaledes er det. Amen.

Lamaniten Samuels Profetier til Nephiterne.

13 KAPITEL.

1. Og det skete, at Nephiterne forbleve i deres Ugudelighed i det sex og firsindstyvende Aar, ja, i stor Ugudelighed, medens Lamaniterne strengt iagttoge at holde Guds Bud, efter [a]Mose Lov.
2. Og i dette Aar skete det, at en vis Samuel, en Lamanit, kom ind i [b]Zarahemlas Land og begyndte at prædike for Folket. Og han prædikede Omvendelse for Folket i mange Dage, og de kastede ham ud, og han var i Begreb med at vende tilbage til sit eget Land.
3. Men se, Herrens Røst kom til ham og befalede ham at vende tilbage igjen og profetere for Folket det, som skulde komme i hans Hjerte.
4. Men det skete, at de ikke vilde tillade ham at komme ind i Staden; derfor gik han op paa Stadens Mur og udrakte sin Haand samt raabte med høj Røst og profeterede for Folket, hvad Herren gav ham i hans Hjerte;
5. Og han sagde til dem: Se, jeg, Samuel, en Lamanit, taler Herrens Ord, som han giver mig i mit Hjerte; og se, han har givet mig i mit Hjerte at sige til dette Folk, at Retfærdighedens Sværd hænger over dem; og [c]fire hundrede Aar skulle ikke hengaa, førend Retfærdighedens Sværd falder paa dette Folk;

---

h, se *g*. *i*, se *m* Jakob 6 Kap. *j*, se *m* Jakob 6 Kap.

a, se *o* 2 Nephi 25 Kap. *b*, se *h* Omni 1 Kap. *c*, se *d* 1 Nephi 12 Kap.

6. Ja, stor Ødelæggelse venter dette Folk, og den kommer visselig over dem, og Intet kan frelse dem, uden Omvendelse og Tro paa den Herre Jesus Kristus, som visselig skal komme til Verden og skal lide meget samt blive dræbt for sit Folk.
7. Og se, en Herrens Engel har kundgjort mig det, og han bragte min Sjæl godt Budskab. Og se, jeg blev sendt til eder, for at kundgjøre eder det, saa at I ogsaa kunde faa et glædeligt Budskab; men se, I [d]vilde ikke annamme mig;
8. Derfor siger Herren: Paa Grund af Nephiternes Hjerters Haardhed vil jeg borttage mit Ord fra dem, dersom de ikke omvende sig, og jeg vil drage min Aand tilbage fra dem, og jeg vil ikke længer bære over med dem, men jeg vil vende deres Brødres Hjerter mod dem;
9. Og [e]fire hundrede Aar skulle ikke hengaa, førend jeg vil lade dem blive slagne; ja, jeg vil hjemsøge dem med Sværd og med Hunger og med Pest;
10. Ja, jeg vil hjemsøge dem i min grumme Vrede, og nogle af den fjerde Slægt iblandt eders Fjender skulle leve og se eders fuldkomne Ødelæggelse; og denne skal visselig komme, dersom I ikke omvende eder, siger Herren; og de, som tilhøre den fjerde Slægt, skulle hjemsøge eder med Ødelæggelse.
11. Men dersom I ville omvende eder og vende tilbage til Herren eders Gud, da vil jeg bortvende min Vrede, siger Herren; ja, saa siger Herren: Velsignede ere de, som angre deres Synder og vende sig til mig, men Ve den, som ikke omvender sig;
12. Ja, [f]Ve denne store Stad Zarahemla; thi se, den er sparet for de Retfærdiges Skyld; ja, Ve denne store Stad, thi jeg ser, siger Herren, at der findes mange, — ja, den største Del af denne store Stad, — der ville forhærde deres Hjerter mod mig, siger Herren.
13. Men salige ere de, som ville omvende sig, thi dem vil jeg spare. Men se, dersom det ikke var for de Retfærdiges Skyld, som ere i denne store Stad, vilde jeg lade Ild falde ned fra Himmelen og ødelægge den.
14. Men se, det er for de Retfærdiges Skyld, at den er sparet. Tiden kommer, siger Herren, da I skulle udkaste de Retfærdige fra eder, og da skulle I være modne til Ødelæggelse; ja, Ve denne store Stad, paa Grund af den store Ugudelighed og Vederstyggelighed, som er i den;
15. Ja, Ve [g]Staden Gideon, paa Grund af den Ugudelighed og Vederstyggelighed, som findes i den;
16. Ja, Ve alle de Stæder, som ere i Landet rundt omkring, hvilke Nephiterne besidde, paa Grund af den Ugudelighed og Vederstyggelighed, som findes i dem;

d, Vers 2. *e*, se *d* 1 Nephi 12 Kap. *f*, 3 Nephi 8 : 8, 24. 9 : 3. *g*, se *m* Alma 2 Kap.

17. Og se, en [h]Forbandelse skal komme over Landet, siger Hærskarernes Herre, for Folkets Skyld, som er i Landet, ja, for deres Ugudeligheds og Vederstyggeligheders Skyld.

18. Og det skal ske, siger Hærskarernes Herre, ja, vor store og sande Gud, at Enhver, som skjuler Skatte i Jorden, skal aldrig finde dem igjen, formedelst Landets store Forbandelse, medmindre han er en retfærdig Mand og gjemmer dem til Herren;

19. Thi jeg vil, siger Herren, at de skulle gjemme deres Skatte til mig; og forbandede være de, som ikke gjøre det, thi Ingen uden de Retfærdige gjemmer sine Skatte til mig; og [i]forbandet er han, som ikke gjemmer sine Skatte til mig, og ligeledes Skatten, og Ingen skal finde den, paa Grund af Landets Forbandelse.

20. Og Dagen skal komme, da de skulle skjule deres Skatte, fordi de have hængt deres Hjerter ved Rigdom; og fordi de have hængt deres Hjerter ved deres Rigdom, vil jeg skjule deres Skatte, naar de fly for deres Fjender, fordi de ikke ville gjemme dem til mig; forbandede ere de, og ligesaa deres Skatte; og paa den Dag skulle de blive slagne, siger Herren.

21. Ser, I Folk i denne store Stad, og lytter til mine Ord, ja, lytter til de Ord, som Herren talede; thi se, han siger, at I ere forbandede formedelst eders Rigdom; og ligeledes er eders Rigdom forbandet, fordi I have hængt eders Hjerter ved den og ikke lyttet til hans Ord, som gav eder den.

22. I ihukomme ikke Herren eders Gud i det, hvormed han har velsignet eder, men I erindre altid eders Rigdomme, men ikke at takke Herren eders Gud for dem, og eders Hjerter ere ikke henvendte til Herren, men de svulme af stor Stolthed, saa at I rose eder og hengive eder til stor Hovmodighed, Misundelse, Strid, Avind, Forfølgelse, Mord og alle Slags Uretfærdigheder.

23. Af denne Aarsag har Gud Herren ladet en Forbandelse komme over Landet, og ligeledes over eders Rigdomme, og dette sker paa Grund af eders Synder;

24. Ja, Ve dette Folk paa Grund af denne Tid, som er kommen, at I [j]udkaste Profeterne og bespotte dem samt kaste Stene paa dem og dræbe dem og tilføje dem al Slags Ondt, ligesom de i gamle Dage gjorde.

25. Naar I tale, sige I, at dersom I havde levet i vore gamle Forfædres Dage, vilde I ikke have dræbt og stenet Profeterne, eller kastet dem ud.

26. Se, I ere værre, end de vare; thi saa vist som Herren lever, dersom en Profet kommer iblandt eder og forkynder eder Herrens Ord, hvilket vidner om eders Synder og Ugudeligheder, blive I fortørnede paa ham, og I kaste ham ud og

---

h, *se e Hela*. 12 Kap. *i*, se e Hela. 12 Kap. j, Vers 26. Hela. 16: 6.

søge paa alle mulige Maader at bortrydde ham; ja, I ville sige, at han er en falsk Profet, at han er en Synder og af Djævelen, fordi han vidner om, at eders Gjerninger ere onde.

27. Men se, dersom en Mand kommer iblandt eder og siger: Gjører dette, der er ingen Synd deri, og gjører hint, og I skulle ikke lide derfor; ja, vilde han sige: Gaar efter eders egne Hjerters Stolthed, ja, gaar efter eders egne Øjnes Stolthed, og gjører hvad som helst eders Hjerter ønske; ja, om en Mand kommer iblandt eder og siger dette, da ville I annamme ham og sige, at han er en Profet;

28. Ja, I ville ophøje ham, og I ville give ham af eders Formue; I ville give ham af eders Guld og af eders Sølv, og I ville klæde ham med kostbare Klæder; og fordi han taler smigrende Ord til eder og siger, at alt er godt, have I Intet imod ham.

29. O, du onde og forvendte Slægt, I forhærdede og haardnakkede Folk, hvor længe tro I, at Herren vil bære over med eder; hvor længe ville I lade eder lede af daarlige og blinde Vejledere; ja, hvor længe ville I vælge Mørket hellere end Lyset;

30. Ja se, Herrens Vrede er allerede optændt mod eder; han har [k]forbandet Landet for eders Ugudeligheds Skyld.

31. Og Tiden skal komme, da han vil forbande eders Rigdomme, saa at de skulle [l]slippe dem af Hænderne, saa at I ikke kunne holde dem; og i eders Fattigdoms Dage kunne I ikke beholde dem;

32. Og i eders Fattigdoms Dage skulle I raabe til Herren; men I skulle raabe forgjæves, thi eders Ødelæggelse er allerede kommen over eder, og eders Undergang er bleven vis; paa den Dag skulle I græde og hyle, siger Hærskarernes Herre. Da skulle I beklage eder og sige:

33. [m]O, gid jeg dog havde omvendt mig og ikke dræbt Profeterne eller stenet dem og kastet dem ud; ja, paa den samme Dag skulle I sige: O, at vi dog havde ihukommet Herren vor Gud paa den Dag, da han gav os Rigdomme, da vilde de ikke være slupne os af Hænderne, saa at vi skulde miste dem; thi se, vore Rigdomme ere vegne fra os.

34. Se, vi lægge et Redskab her, og i Morgen er det borte, og se, vore Sværd blive tagne fra os, naar vi søge efter dem for at gaa i Strid.

35. Ja, vi have skjult vore Skatte, og de ere undvegne fra os, paa Grund af Landets Forbandelse.

36. O, gid vi dog havde omvendt os paa den Dag, da Herrens Ord kom til os; thi se, Landet er forbandet, og [n]alle Ting slippe os af Hænderne, saa at vi ikke kunne holde dem.

37. Se, vi ere omgivne af [o]onde Aander; ja, vi ere omringede af hans Engle, som har søgt at fordærve vore Sjæle. Se, vore

---

k, se *e* Hela. 12 Kap. *l*, Vers 33—37. Morm. 1: 17—19. Se e Hela. 12 Kap.
m, Morm. 2: 10—15. *n*, se *l*. *o*, Morm. 2: 10.

Synder ere store. O Herre, vil du ikke bortvende din Vrede
fra os? Dette skal være eders Tale i de Dage.
38. Men se, eders [p]Prøvelses Dage ere da forbi; I have for-
halet eders Frelses Dag, indtil det er for sildigt for evigt, og
eders [q]Undergang er bleven vis; ja, thi i alle eders Livs Dage
have I eftertragtet det, som I ikke kunne erholde; I have søgt
Glæde ved at begaa Synd, hvilket er [r]stridende mod vort store
og evige Overhoveds Retfærdighed.
39. O, I Landets Folk, gid I dog vilde høre mine Ord. Jeg
beder, at Herrens Vrede maa blive bortvendt fra eder, og at I
ville omvende eder og blive frelste.

---

14 KAPITEL.

1. Og det skete, at Lamaniten Samuel profeterede meget
mere, som ikke kan skrives.
2. Og han sagde til dem: Se, jeg giver eder et Tegn; [a]fem
Aar skulle endnu hengaa, og da kommer Guds Søn, for at for-
løse alle dem, som tro paa hans Navn.
3. Og dette vil jeg give eder til et Tegn paa hans Til-
kommelse. Der skal blive et stort Lys paa Himmelen, saa at
der Natten førend han kommer [b]ikke skal være Mørke, og det
skal se ud for Menneskene, som om det var Dag;
4. Derfor skal der blive een Dag og en Nat og en Dag,
som om det var een Dag uden Nat, og dette skal være eder
til et Tegn; thi I skulle se Solens Opgang, og ligeledes dens
Nedgang; derfor skulle I vide med Vished, at det skal være
to Dage og en Nat; alligevel skal Natten ikke blive formørket;
og saa skal Natten være, førend han bliver født.
5. Og se, en [c]ny Stjerne skal opgaa, en saadan, som I aldrig
tilforn have set; og dette skal ogsaa være eder et Tegn.
6. Og se, dette er ikke Alt; der skal ske [d]mange Tegn og
Undere paa Himmelen.
7. Og det skal ske, at I skulle alle blive forbausede og
forundre eder, saa at I skulle [e]falde til Jorden.
8. Og det skal ske, at hvo, som tror paa Guds Søn, skal
have det evige Liv.
9. Og se, saaledes har Herren [f]befalet mig ved sin Engel,
at jeg skulde komme og forkynde eder dette; og han har be-
falet mig at profetere om disse Ting for eder; ja, han har sagt
til mig: Raab til dette Folk, og sig: Omvender eder og bereder
Herrens Vej.

---

p, Morm. 2: 13—15. *q*, Morm. 2: 15. *r*, Alma 41: 10—12.

a, 3 Nephi 1: 5—21. *b*, Vers 4. 3 Nephi 1: 8, 13—20. *c*, 3 Nephi 1: 21.
d, 3 Nephi 1: 20. 2: 1—3. *e*, 3 Nephi 1: 16, 17. *f*, Hela. 13: 3, 7.

10. Og nu, fordi jeg er en Lamanit og har talet de Ord til eder, som Herren har befalet mig, og fordi de vare strenge imod eder, ere I vrede paa mig og eftertragte mit Liv, og I [g]have kastet mig ud fra eder.

11. Men I skulle høre mine Ord, thi i denne Hensigt er jeg kommen op [h]paa denne Stads Mure, at I skulle høre og vide Guds Straffedomme, som vente eder for eders Synders Skyld; og ligeledes for at I kunne vide Omvendelsens Vilkaar;

12. Og at I ligesaa kunne faa Kundskab om Jesu Kristi Komme, Guds Søn, Himmelens og Jordens [i]Fader, alle Tings Skaber fra Begyndelsen, og at I kunne kjende Tegnene paa hans Komme, for at I kunne tro paa hans Navn.

13. Og dersom I tro paa hans Navn, ville I omvende eder fra alle eders Synder, saa at I derved kunne faa Forladelse for dem formedelst hans Fortjenester.

14. Og se, jeg giver eder et andet Tegn, ja, et Tegn paa hans Død;

15. Thi se, han skal visseligen dø, paa det at Frelse kan komme; ja, det bør ham at dø, og dette er nødvendigt for at tilvejebringe de Dødes [j]Opstandelse, saa at Menneskene derved kunne bringes for Herrens Ansigt;

16. Ja, denne Død tilvejebringer Opstandelsen, og den forløser [k]hele Menneskeslægten fra den første Død, den aandelige Død, som kom over alle Mennesker formedelst Adams Fald, hvorved de ere udelukkede fra Herrens Ansigt, eller ere at betragte som døde, [l]baade med Hensyn til det Timelige og det Aandelige.

17. Men se, Kristi Opstandelse forløser Menneskene, ja [m]hele Menneskeslægten, og bringer dem tilbage til Herren.

18. Ja, den frembringer Omvendelsens Betingelser, saa at hvo, som omvender sig, skal ikke omhugges og kastes i Ilden; men hvo, som ikke omvender sig, skal omhugges og kastes i Ilden; og en aandelig Død kommer [n]atter over dem, ja, en anden Død, thi de blive udelukkede [o]igjen med Hensyn til det, der henhører til Retfærdighed;

19. Derfor, omvender eder, omvender eder, saa at I ikke, ved at vide dette og ikke gjøre det, skulle komme under Fordømmelse og blive underkastede denne [p]anden Død.

20. Men se, jeg talede til eder [q]angaaende et andet Tegn, et Tegn paa hans Død; se, paa den Dag, da han skal lide Døden, skal [r]Solen blive formørket og nægte at give eder sit

g, Hela. 13: 2. *h*, Hela. 13: 4. *i*, Mos. 3: 8. 15: 4. Alma 11: 39. 3 Nephi 9: 15. Ether 4: 7. *j*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *k*, se *j* 2 Nephi 9 Kap. *l*, se *b* og *c* 2 Nephi 2 Kap. *m*, se *j* 2 Nephi 9 Kap. *n*, se *p* Alma 12 Kap. *o*, se *q* Alma 12 Kap. *p*, se *p* Alma 12 Kap. *q*, Vers 14. *r*, se *i* 1 Nephi 19 Kap.

Skin, og ligeledes Maanen og Stjernerne; og der skal ikke være noget Lys over dette Land i en Tid af tre Dage, fra den Tid han lider Døden, indtil han opstaar igjen fra de Døde;

21. Ja, paa den Tid, da han opgiver Aanden, [s]skal der være Torden og Lynild i Løbet af mange Timer, og Jorden skal skjælve og bæve, og [t]Klipperne, som ere paa denne Jord, baade over og under Jorden, hvilke I vide nu ere faste, eller at Størstedelen af dem ere een fast Masse, skulle sønderbrydes;

22. Ja, de skulle sønderesplittes og altid sidenefter [u]findes fulde af Sprækker og Revner og i sønderbrudte Stykker over hele Jorden, ja, baade over og under Jorden.

23. Og se, store [v]Uvejr skulle komme, og mange Bjerge skulle [w]jævnes som en Dal, og mange Steder, som nu kaldes Dale, skulle blive til Bjerge, hvis Højde skal være stor.

24. Mange [x]banede Veje skulle blive opbrudte og [y]mange Stæder vorde øde;

25. [z]Mange Grave skulle aabnes og opgive mange af deres Døde, og [aa]mange Hellige skulle vise sig for Mange.

26. Og se, saaledes har Englen talet til mig; thi han sagde, at der [bb]skulde være Torden og Lynild i Løbet af mange Timer;

27. Og han sagde til mig, at medens Tordenen og Lynilden og Uvejret varede, skulde disse Ting ske, og Mørket skulde skjule det ganske Land i et Tidsrum af [cc]tre Dage.

28. Og Englen sagde til mig, at Mange skulde se større Ting end disse, for at de skulde tro, at disse Tegn og disse Undere skulde ske over hele dette Land, og for at der ingen Grund skulde findes til Vantro iblandt Menneskenes Børn;

29. Og det skal ske, for at Enhver, som vil tro, maa kunne blive frelst, og at en retfærdig Dom kan komme over dem, som ikke ville tro, og at dersom de blive fordømte, de da selv paaføre sig deres Fordømmelse.

30. Og nu ihukommer, ihukommer, mine Brødre, at Enhver, som omkommer, omkommer efter sin egen Villie; og hvo, der gjør Uret, gjør det efter sin egen Villie; thi se, I ere [dd]frie;

---

s, Vers 26, 27. 1 Nephi 12: 4. 19: 11, 12. 3 Nephi 8: 5—7, 19. *t*, 1 Nephi 12: 4. 19: 12. 3 Nephi 8: 18. 10: 9. *u*, 3 Nephi 8: 18. *v*, 1 Nephi 19: 11. 3 Nephi 8: 6, 12, 19. 10: 14. *w*, 1 Nephi 12: 4. 19: 11. 3 Nephi 8: 10—19. *x*, 3 Nephi 8: 13. *y*, 1 Nephi 12: 4. 3 Nephi 8: 8—10, 14, 24, 25. 9: 3—12. 10: 7. *z*, se *g* Jakob 4 Kap. *aa*, 3 Nephi 23: 7—13. *bb*, se *s*. *cc*, se *i* 1 Nephi 19 Kap. *dd*, se *l* 2 Nephi 2 Kap.

I have Tilladelse til at handle for eder selv; thi Gud har givet eder Kundskab, og han har gjort eder fri;

31. Han har givet eder Evne til at kjende Godt og Ondt, og han har givet eder Frihed til at vælge Liv eller Død; og I kunne gjøre Godt og blive [ee]oprejste til det Gode, eller blive gjengjældte med det Gode, eller I kunne gjøre Ondt og blive gjengjældte med det, som er ondt.

---

15 KAPITEL.

1. Og nu, mine elskelige Brødre, se, jeg kundgjør for eder, at medmindre I omvende eder, skulle eders [a]Huse lades eder øde;

2. Ja, medmindre I omvende eder, skulle eders Kvinder paa den Dag have stor Aarsag til at sørge, naar de give Die; thi I skulle forsøge at undfly, men intet Tilflugtssted skal findes; ja, Ve de Frugtsommelige, thi formedelst deres Tilstand kunne de ikke undfly; derfor skulle de blive nedtraadte og efterladte til at omkomme;

3. Ja, Ve dette Folk, som kaldes Nephis Folk, dersom de ikke omvende sig, naar de se alle disse Tegn og Undere, som skulle vises dem; thi de have været et af Herren udvalgt Folk; og han har elsket Nephis Folk, men han har ogsaa revset dem; ja, i deres Uretfærdigheds Dage har han revset dem, fordi han elsker dem.

4. Men se, mine Brødre, Lamaniterne har han hadet, fordi deres Gjerninger altid have været onde, og dette var paa Grund af deres Fædres onde [b]Traditioner. Men se, Frelse er kommen til dem formedelst Nephiternes Prædiken, og af denne Aarsags Skyld har Herren forlænget deres Dage.

5. Og jeg ønsker, at I skulle lægge Mærke til, at Størstedelen af dem følge Pligtens Sti og vandre retfærdigt for Gud samt iagttage hans Bud og hans Anordninger og Rette, overensstemmende med [c]Mose Lov.

6. Ja, jeg siger eder, at Størstedelen af dem gjøre dette, og de stræbe med utrættelig Flid at bringe Resten af deres Brødre til Sandhedens Erkjendelse; derfor lægges der daglig mange til deres Tal.

7. Og se, I vide selv, thi I have set det, at alle de, der blive bragte til Kundskab om Sandheden og til at se, at deres Fædres Traditioner ere [d]onde og afskyelige, bringes til at tro

---

ee, Alma 41 Kap.

a, se *y* Hela. 14 Kap. *b*, se *n* Jakob 7 Kap. *c*, se *o* 2 Nephi 25 Kap.
d, se *n* Jakob 7 Kap.

de hellige Skrifter, ja, de hellige Profeters Spaadomme, som ere skrevne, og som lede dem til Tro paa Herren og til Omvendelse, hvilken Tro og Omvendelse foraarsager Forandring i deres Hjerter;

8. I vide selv, at alle de, som ere komne dertil, ere bestandige og standhaftige i Troen og i det, hvorved de ere blevne frigjorte.

9. Og I vide ogsaa, at de have [e]begravet deres Krigsvaaben, og de frygte for at tage dem op, saa at de paa nogen Maade skulde synde; ja, I kunne se, at de frygte for at synde; thi se, de ville lade sig nedtræde og [f]dræbe af deres Fjender, og de ville ikke løfte deres Sværd mod dem; og dette er paa Grund af deres Tro paa Kristus.

10. Og paa Grund af deres Standhaftighed i det, som de nu tro, ja, paa Grund af deres Standhaftighed, efter at de en Gang ere blevne oplyste, vil Herren, uagtet deres Overtrædelser, velsigne dem og forlænge deres Dage.

11. Ja, om de endog skulde nedsynke i Vantro, vil Herren [g]forlænge deres Dage, indtil Tiden kommer, hvilken er bleven omtalt af vore Fædre, og ligeledes af Profeten [h]Zenos og mange andre Profeter, angaaende vore Brødres, Lamaniternes Gjenoprejsning til Kundskab om Sandheden;

12. Ja, jeg siger eder, at Herrens [i]Forjættelser ere blevne udstrakte til vore Brødre, Lamaniterne, i de sidste Tider; og uagtet de mange Plager, de skulle have, og [j]uagtet de skulle blive drevne hid og did paa Jorden, samt blive jagede, slagne og adspredte og intet Tilflugtssted have, vil Herren dog være barmhjertig mod dem.

13. Og dette er overensstemmende med Profetien, at de skulle blive bragte til Kundskab om Sandheden, hvilken er Kundskaben om deres Forløser og deres store og [k]sande Hyrde, samt blive regnede iblandt hans Faar.

14. Derfor siger jeg eder, at det skal blive bedre for dem end for eder, dersom I ikke omvende eder.

15. Thi I kunne selv se det, at dersom de kraftige Gjerninger, hvilke ere blevne viste eder, vare blevne viste til dem, ja dem, som ere nedsunkne i Vantro formedelst deres Fædres Traditioner, da vilde de aldrig igjen være nedsunkne i Vantro;

16. Derfor, siger Herren, vil jeg ikke ganske udrydde dem, men paa min Visdoms Dag vil jeg lade dem vende [l]tilbage til mig igjen, siger Herren.

---

e, Alma 24: 17—19. *f*, Alma 24: 21—23. *g*, se *c* Enos 1 Kap. Se ogsaa *c* 2 Nephi 27 Kap. *h*, se *h* 1 Nephi 19 Kap. *i*, se *c* Enos 1 Kap. Se ogsaa *c* 2 Nephi 27 Kap. *j*, Morm. 5: 15. *k*, se *ee* Alma 5 Kap. *l*, se *c* Enos 1 Kap. Se ogsaa *c* 2 Nephi 27 Kap.

17. Og nu se, siger Herren, angaaende det nephitiske Folk, dersom de ikke ville omvende sig og beflitte sig paa at gjøre min Villie, vil jeg [m]aldeles udrydde dem, siger Herren, paa Grund af deres Vantro, uagtet de mange kraftige Gjerninger, jeg har gjort iblandt dem; og saa vist som Herren lever, skulle disse Ting ske, siger Herren.

---

16 KAPITEL.

1. Og Mange hørte Lamaniten Samuels Ord, som han talede paa Stadens [a]Mure. Og det skete, at saa mange, som troede paa hans Ord, gik hen og opsøgte Nephi; og da de havde fundet ham, bekjendte de deres Synder for ham og nægtede dem ikke samt begjærede at blive [b]døbte til Herren.

2. Men alle de, som ikke troede paa Samuels Ord, vare vrede paa ham; og de kastede Stene efter ham paa Muren, og Mange skøde med Pile efter ham, medens han stod paa Muren; men Herrens Aand hvilede over ham, saa at de ikke kunde træffe ham med deres Stene, ej heller med deres Pile.

3. Og da de nu saa' dette, at de ikke kunde træffe ham, troede mange flere paa hans Ord og gik hen til Nephi for at blive døbte.

4. Thi se, Nephi døbte og profeterede og prædikede og raabte Omvendelse til Folket, og han viste Tegn og Undere samt udførte Mirakler iblandt Folket, saa at de kunde vide, at Kristus snart skulde komme;

5. Og han talede til dem om det, som snart skulde ske, saa at de paa den Tid, da det sker, kunde vide og erindre, at det var dem kundgjort i Forvejen, i den Hensigt, at de skulde tro; derfor gik de, som troede paa Samuels Ord, hen til ham og bleve døbte, thi de kom angrende og bekjendte deres Synder.

6. Men Størstedelen af dem troede ikke paa Samuels Ord; derfor, da de saa', at de [c]ikke kunde træffe ham med deres Stene og med deres Pile, raabte de til deres Høvedsmænd, sigende: Tager denne Karl og binder ham, thi se, han har Djævelen, og formedelst Djævelens Kraft, som er i ham, kunne vi ikke træffe ham med vore Stene og vore Pile; derfor, tager ham og binder ham, og bort med ham.

7. Og da de gik hen for at lægge Haand paa ham, se, da kastede han sig ned fra [d]Muren og flyede ud af deres Lande, ja, til sit eget Land, og begyndte at prædike og profetere iblandt sit eget Folk.

---

m, se *m* Alma 9 Kap.

a, Hela. 13: 4. *b*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *c*, Vers 2. *d*, Hela. 13: 4.

8. Og se, man hørte aldrig mere Noget om ham iblandt Nephiterne, og saaledes var Tilstanden iblandt Folket.

9. Og saaledes endte det sex og firsindstyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

10. Og saaledes endte ogsaa det syv og firsindstyvende Aar af Dommernes Regjering; Størstedelen af Folket forbleve i deres Stolthed og Ugudelighed, men den mindre Del vandrede mere oprigtigt for Gud.

11. Og saaledes var ogsaa Tilstanden i det otte og firsindstyvende Aar af Dommernes Regjering.

12. Og kun liden Forandring skete i Folkets Anliggender i det ni og firsindstyvende Aar af Dommernes Regjering, med Undtagelse af, at de begyndte at blive mere forhærdede i Ugudelighed og gjorde mere og mere det, som var stridende mod Guds Bud.

13. Men i det halvfemsindstyvende Aar af Dommernes Regjering skete der store Tegn og Undere for Folket, og Profeternes Ord begyndte at gaa i Opfyldelse;

14. Og [e]Engle viste sig for Mænd, for vise Mænd, og forkyndte dem godt Budskab om stor Glæde; og saaledes begyndte Skrifterne i dette Aar at gaa i Opfyldelse.

15. Ikke desmindre begyndte Folket at forhærde deres Hjerter, med Undtagelse af den Del baade af Nephiterne og ligeledes af Lamaniterne, som havde størst Tro, og de begyndte at forlade sig paa deres egen Styrke og paa deres egen Visdom, sigende:

16. Noget have de maaske gjættet rigtigt iblandt saa meget; men se, vi vide, at alle disse store og vidunderlige Gjerninger, om hvilke der er bleven talet, kunne ikke ske.

17. Og de begyndte at strides og at trættes indbyrdes, sigende:

18. Det er ikke rimeligt, at saadant et Væsen som en Kristus skal komme; og om saa var, og om han er Guds Søn, Himmelens og Jordens [f]Fader, som der er bleven sagt, hvorfor vil han da ikke vise sig for os, lige saa vel som for dem i Jerusalem?

19. Ja, hvorfor vil han ikke vise sig i dette Land, lige saa vel som i Jerusalems Land?

20. Men se, vi vide, at dette er en ond Tradition, som er nedarvet fra vore Fædre, for at vi skulle tro paa noget stort og forunderligt, som skulde ske, ikke iblandt os, men i et Land, som er langt borte, et Land, som vi ikke kjende; derfor kunne de holde os i Uvidenhed, thi vi kunne ikke se med vore egne Øjne, at det er sandt.

21. Og formedelst den Ondes listige og hemmelighedsfulde

---

e, Alma 13: 26. *f,* se *a* Mos. 3 Kap.

Kunstgreb, ville de udføre en eller anden stor og hemmelighedsfuld Gjerning, som vi ikke kunne forstaa, hvilket vil fornedre os til at være deres Ords Tjenere og ligeledes deres Tjenere; thi vi stole paa, at de lære os Ordet; og saaledes ville de holde os i Uvidenhed, dersom vi ville underkaste os dem i alle vore Livs Dage.

22. Og mange flere daarlige og forfængelige Ting optænkte Folket i deres Hjerter; og de vare meget urolige, thi Satan tilskyndede dem til at gjøre Ondt bestandigen; ja, han gik omkring og udspredte Rygter og Splid overalt i hele Landet, for at kunne forhærde Folkets Hjerter mod det, som var godt, og mod det, som skulde ske;

23. Og [g]uagtet de Tegn og Undere, som skete iblandt Herrens Folk, og de mange Mirakler, som de gjorde, fik Satan dog stor Magt over Folkets Hjerter i hele Landet.

24. Og saaledes endte det halvfemsindstyvende Aar af Dommernes Regjering over Nephis Folk.

25. Og saaledes endte Helamans Bog, efter Helamans og hans Sønners Optegnelser.

TREDIE NEPHIS BOG,

SKREVEN AF NEPHI, SOM VAR EN SØN AF NEPHI, HELAMANS SØN.

Og Helaman var Helamans Søn, som var en Søn af Alma, Almas Søn, en Efterkommer af Nephi, Søn af Lehi, der drog ud af Jerusalem i det første Aar af Zedekiæ, Judæ Konges Regjering.

1 KAPITEL.

1. Det et og halvfemsindstyvende Aar var nu forløbet, og det var [a]sex hundrede Aar, siden Lehi forlod Jerusalem, og det var i det Aar, da Lachoneus var Overdommer og Regent over Landet.

2. Og Nephi, Helamans Søn, var bortrejst fra [b]Zarahemlas Land og havde overdraget sin Søn Nephi, som var hans ældste Søn, [c]Messingpladerne og alle de andre Optegnelser, som vare holdte, samt [d]alle de Ting, der havde været holdte hellige, siden Lehi forlod Jerusalem;

g, Vers 13.

a, 1 Nephi 10: 4. b, se h Omni 1 Kap. c, se a 1 Nephi 3 Kap. d, Alma 37 Kap.

3. Da han havde gjort dette, drog han ud af Landet, og [e]hvorhen han gik, veed intet Menneske; og hans Søn Nephi holdt Optegnelserne i hans Sted, ja, dette Folks Historie.

4. Og i Begyndelsen af det to og halvfemsindstyvende Aar begyndte Profeternes Forudsigelser mere fuldstændigt at gaa i Opfyldelse; thi der begyndte at ske [f]større Tegn, og større Mirakler bleve udførte iblandt Folket.

5. Men der fandtes Nogle, som begyndte at sige, at Tiden var forbi for Opfyldelsen af de Ord, som Lamaniten Samuel havde [g]talet.

6. Og de begyndte at gjøre sig lystige over deres Brødre, sigende: Se, Tiden er forløben, og Samuels Ord ere ikke opfyldte; derfor har eders Glæde og eders Tro angaaende dette været forgjæves.

7. Og det skete, at de foraarsagede et stort Røre overalt i hele Landet; og Folket, som troede, begyndte at blive meget bedrøvede af Frygt for, at muligvis det, som var talet, ikke skulde ske.

8. Men se, de ventede med Standhaftighed [h]paa den Dag og den Nat og Dag, som skulde være som een Dag, som om der ingen Nat var, saa at de kunde vide, at deres Tro ikke havde været forgjæves.

9. Og det skete, at de Vantro bestemte en Dag, paa hvilken alle de, som troede paa disse Traditioner, [i]skulde dræbes, medmindre det [j]Tegn, som blev givet af Profeten Samuel, skulde vise sig.

10. Da nu Nephi, Nephis Søn, saa' denne hans Folks Ugudelighed, blev hans Hjerte meget bedrøvet.

11. Og det skete, at han gik ud og bøjede sig ned paa Jorden og raabte stærkt til sin Gud for sit Folk, ja, for dem, som vare nær [k]ved at blive udryddede formedelst deres Tro paa deres Fædres Traditioner.

12. Og han anraabte Herren inderligt den ganske Dag; og se, Herrens Røst kom til ham, sigende:

13. Opløft dit Hoved og vær ved godt Mod, thi se, Tiden er forhaanden, og i [l]denne Nat skal Tegnet gives, og i Morgen kommer jeg til Verden, for at vise Verden, at jeg vil opfylde alt det, som jeg har ladet tale ved mine hellige Profeters Mund.

14. Se, jeg kommer til mine egne for at opfylde Alt, hvad jeg har kundgjort for Menneskenes Børn [m]fra Verdens Begyndelse af, og for at gjøre baade Faderens og Sønnens Villie, [n]Fa-

---

e, 3 Nephi 2: 9. *f*, Hela. 16: 13, 23. *g*, Hela. 14: 2–7. *h*, Hela. 14: 3, 4. *i*, Vers 11, 16. *j*, Hela. 14: 2—7. *k*, Vers 9, 16. *l*, Vers 8. Hela. 14: 3, 4. *m*, se *d* Mos. 4 Kap. *n*, se *c* Mos. 15 Kap.

derens formedelst mig og [o]Sønnens formedelst mit Kjød. Og se, Tiden er forhaanden, og i [p]denne Nat skal Tegnet blive givet.

15. Og det skete, at de Ord, som kom til Nephi, bleve opfyldte, ligesom de vare talede; thi se, ved Solens [q]Nedgang blev der intet Mørke; og Folket begyndte at blive forbauset, fordi der blev intet Mørke, da Natten kom.

16. Og Mange, som ikke havde troet Profeternes Ord, [r]faldt til Jorden og bleve, som om de vare døde; thi de vidste, at den store [s]Ødelæggelses Plan, som de havde lagt for at udrydde dem, der troede paa Profeternes Ord, var bleven kuldkastet; thi Tegnet, som var lovet, var allerede forhaanden;

17. Og de begyndte at fatte, at Guds Søn maatte snarlig komme; ja, med eet Ord, alt Folket i det ganske Land, fra Vesten til Østen, baade i Landet mod [t]Norden og i Landet mod [u]Syden, bleve saa forbausede, at de [v]faldt til Jorden;

18. Thi de vidste, at Profeterne havde vidnet om disse Ting i mange Aar, og at Tegnet, som var givet, allerede var forhaanden; og de begyndte at frygte, paa Grund af deres Uretfærdighed og deres Vantro.

19. Og det skete, at der blev [w]intet Mørke den hele Nat, men det var saa lyst, som om det var Middag. Og det skete, at Solen stod op om Morgenen igjen efter dens rette Orden; og de vidste, at det var Dagen, paa hvilken Herren skulde fødes, formedelst det Tegn, som var givet.

20. Og det var sket overensstemmende med Profeternes Ord, ja, Alt indtil den mindste Del.

21. Og det skete ogsaa, at en [x]ny Stjerne viste sig, overensstemmende med Ordet.

22. Og det skete, at fra denne Tid af begyndte Satan at udsprede Løgne iblandt Folket, for at forhærde deres Hjerter, i den Hensigt, at de ikke skulde tro paa disse Tegn og Undere, som de havde set; men uagtet disse Løgne og Bedragerier troede dog den største Del af Folket og blev omvendt til Herren.

23. Og det skete, at Nephi og ligeledes mange Andre gik ud iblandt Folket og [y]døbte til Omvendelse, hvorved der erholdtes stor Syndsforladelse. Og saaledes begyndte Folket atter at faa Fred i Landet;

24. Og der fandtes ingen Uenighed, med Undtagelse af nogle faa, som begyndte at prædike og forsøge at bevise af Skrifterne, at det ikke mere var nødvendigt at iagttage Mose Lov. Men heri fore de vild, thi de havde ikke forstaaet Skrifterne.

---

o, se 5 Mos. 3 Kap. *p*, Hela. 14: 3, 4. *q*, Hela. 14: 3, 4. *r*, Vers 17. Hela. 14: 7. *s*, Vers 9, 11. *t*, Nordamerika. *u*, Sydamerika. *v*, Vers 16. Hela. 14: 7. *w*, Hela. 14: 3, 4. *x*, Hela. 14: 5. *y*, se *u* 2 Nephi 9 Kap.

25. Men det skete, at de snart bleve omvendte og overbeviste om deres Vildfarelse; thi det blev dem kundgjort, at [z]Loven endnu ikke var fuldkommet, og at den skulde fuldkommes til den mindste Del; ja, Ordet kom til dem, at den skulde fuldkommes, ja, at ikke et Punkt eller en Tøddel skulde bortfalde, førend det altsammen skulde fuldkommes; derfor bleve de i det samme Aar bragte til Kundskab om deres Vildfarelse, og de bekjendte deres Fejl.

26. Og saaledes forløb det to og halvfemsindstyvende Aar, og det bragte glad Budskab til Folket formedelst de Tegn, der skete ifølge alle de hellige Profeters Ord.

27. Og det skete ogsaa, at det tre og halvfemsindstyvende Aar ligeledes hengik i Fred, naar man undtager [aa]Gadianton-Røverne, som boede paa Bjergene og foruroligede Landet; thi saa stærke vare deres befæstede og deres hemmelige Steder, at Folket ikke kunde faa Magt over dem; derfor udøvede de mange Mord og dræbte Mange iblandt Folket.

28. Og det skete, at de i det fire og halvfemsindstyvende Aar begyndte at formere sig storligen, fordi Mange, som adskilte sig fra Nephiterne, flyede til dem, hvilket foraarsagede stor Sorg iblandt de Nephiter, der bleve tilbage i Landet.

29. Og Lamaniterne havde ligeledes Aarsag til stor Sorg, thi se, de havde mange Børn, som voxede op og begyndte at tiltage i Aar, saa at de bleve selvraadige og bleve ved Løgne og smigrende Ord forledte af Nogle, som vare Zoramiter, til at føje sig til disse Gadianton-Røvere;

30. Og saaledes bleve Lamaniterne ogsaa plagede og begyndte at aftage i deres Tro og Retfærdighed, paa Grund af den opvoxende Slægts Ugudelighed.

---

2 KAPITEL.

1. Og saaledes hengik ogsaa det fem og halvfemsindstyvende Aar, og Folket begyndte at forglemme [a]de Tegn og Undere, som de havde set, og at blive mindre og mindre forundrede over et Tegn eller et Under fra Himmelen, saa at de begyndte at forhærde deres Hjerter og forblinde deres Forstand og tvivle om Alt, hvad de havde hørt og set;

2. I deres Hjerters Forfængelighed indbildte de sig, at det var udført af Menneskene og formedelst Djævelens Magt, for at forføre og bedrage Folkets Hjerter; og saaledes fik Satan

---

z, se o 2 Nephi 25 Kap. aa, Hela. 2: 11—13.

---

a, Hela. 14: 3—7. 3 Nephi 1: 8, 13—21.

atter Magt over Folkets Hjerter, saa at han forblindede deres Øjne og forførte dem til at tro, at Læren om Kristus var en daarlig og forfængelig Ting.

3. Og det skete, at Folket begyndte at tiltage i Ugudelighed og Vederstyggeligheder; og de troede ikke, at der skulde ske flere Tegn og Undere; og Satan gik omkring og forførte Folkets Hjerter samt fristede dem og bragte dem til at udøve stor Ugudelighed i Landet.

4. Og saaledes hengik det sex og halvfemsindstyvende Aar, og ligeledes det syv og halvfemsindstyvende Aar, og ligeledes det otte og halvfemsindstyvende Aar, og ligeledes det ni og halvfemsindstyvende Aar;

5. Og et hundrede Aar vare ligeledes forløbne siden [b]Mosiahs Dage, som var Konge over det nephitiske Folk.

6. Og se, sex hundrede og ni Aar vare forløbne, siden Lehi forlod Jerusalem;

7. Og ni Aar vare forløbne siden den Tid, da [c]Tegnet paa, at Kristus skulde komme til Verden, blev givet, hvilket var omtalt af Profeterne.

8. Men Nephiterne begyndte at [d]regne deres Tid fra det Tidspunkt, da Tegnet blev givet, eller fra Kristi Komme; altsaa vare ni Aar forløbne.

9. Og Nephi, som var Fader til den Nephi, der havde Optegnelserne i sin Varetægt, [e]kom ikke tilbage til [f]Zarahemlas Land og kunde ingensteds findes i hele Landet.

10. Og det skete, at Folket endnu vedbleve i Ugudelighed, uagtet al den Prædiken og Profeti, som hørtes iblandt dem; og saaledes hengik ogsaa det tiende Aar, og det ellevte Aar hengik ligeledes i Uretfærdighed.

11. Og i det trettende Aar begyndte der at blive Krige og Uroligheder overalt i hele Landet; thi [g]Gadianton-Røverne vare blevne saa talrige og dræbte saa mange af Folket og lagde saa mange Steder øde og udbredte saa megen Død og Blodsudgydelse overalt i hele Landet, at det blev nødvendigt, at hele Folket, baade Nephiterne og Lamaniterne, grebe til Vaaben mod dem;

12. Og alle de Lamaniter, som vare blevne omvendte til Herren, forenede sig derfor med deres Brødre Nephiterne; og for deres egen, deres Kvinders og deres Børns Livs Sikkerhed bleve de tvungne til at gribe til Vaaben mod disse Gadianton-Røvere; ja, og [h]ligesaa for at beskytte deres Rettigheder og deres Kirkes Privilegier, deres Gudsdyrkelse og deres Frihed.

13. Og det skete, førend dette trettende Aar var tilende, at

---

b, Mos. 29 : 46, 47. *c*, se *a*. *d*, Vers 7. *e*, 8 Nephi 1 : 2, 8, *f*, se *h* Omni 1 Kap. *g*, Hela. 2 : 11—13. *h*, se *m* Mos. 29 Kap.

Nephiterne bleve truede med fuldkommen Undergang, paa Grund af denne Krig, som var bleven overmaade svar.
14. Og det skete, at de Lamaniter, som havde forenet sig med Nephiterne, bleve regnede iblandt Nephiterne;
15. Og [i]deres Forbandelse blev borttagen fra dem, og deres Hud blev [j]hvid lig Nephiternes;
16. Og deres unge Mænd og deres Døtre bleve meget smukke, og de bleve regnede iblandt Nephiterne og kaldtes Nephiter. Og saaledes endte det trettende Aar.
17. Og i Begyndelsen af det fjortende Aar vedvarede endnu Krigen mellem [k]Røverne og Nephis Folk, og den blev overmaade svar; ikke desmindre fik Nephis Folk Overhaand over Røverne, saa at de dreve dem tilbage ud af deres Lande til Bjergene og ind i deres hemmelige Steder.
18. Og saaledes endte det fjortende Aar. Og i det femtende Aar kom de ud mod Nephis Folk; og paa Grund af Nephis Folks Ugudelighed og deres mange Stridigheder og Uenigheder vandt Gadianton-Røverne mange Fordele over dem.
19. Og saaledes endte det femtende Aar, og saaledes var Folket underkastet mange Lidelser, og Ødelæggelsens Sværd hang over dem, saa at de vare nær ved at blive nedslagne derved, og dette skete paa Grund af deres Uretfærdighed.

3 KAPITEL.

1. Og det skete i det sextende Aar efter Kristi Komme, at [a]Lachoneus, Landshøvdingen, modtog et Brev fra Anføreren og Høvdingen for denne Røverbande; og disse ere de Ord, som vare skrevne:
2. Lachoneus, allerædleste og øverste Landshøvding! Se, jeg skriver dette Brev til dig og roser dig meget for din Standhaftighed og ligeledes for dit Folks Standhaftighed i at forsvare det, som I antage at være eders [b]Ret og Frihed; ja, I forsvare eder godt, som om I vare understøttede af en Guds Haand, til at værne om eders Frihed og eders Ejendom og eders Land, eller det, som I kalde saaledes.
3. Og det gjør mig ondt, allerædleste Lachoneus, at I ere daarlige og forfængelige nok til at antage, at I kunne bestaa mod saa mange tapre Mænd, som ere under min Befaling og

i, se *d* 1 Nephi 2 Kap. *j*, se *f* 2 Nephi 30 Kap. *k*, Hela. 2: 11—13.

a, 3 Nephi 1 : 1. *b*, se *m* Mos. 29 Kap.

som nu staa under Vaaben og vente med stor Længsel paa Ordet: Gaa ned mod Nephiterne og udryd dem.

4. Og jeg kjender deres uovervindelige Aand, da jeg har prøvet dem paa Kamppladsen, og kjender deres grænseløse Had til eder, paa Grund af de mange Forurettelser, I have gjort dem. Dersom de derfor kom ned mod eder, vilde de hjemsøge eder med fuldstændig Ødelæggelse;

5. Derfor har jeg skrevet dette Brev og forseglet det med min egen Haand, idet jeg ønsker eders Velfærd, paa Grund af eders Standhaftighed i det, som I tro at være ret, og paa Grund af eders ædle Mod paa Kamppladsen;

6. Derfor skriver jeg til eder og ønsker, at I skulle opgive eders Stæder, eders Lande og eders Besiddelser til dette mit Folk, hellere end at de skulle hjemsøge eder med Sværdet, og at Ødelæggelsen skulde komme over eder;

7. Eller, med andre Ord: Overgiver eder til os og forener eder med os og bliver bekjendte med vore [c]hemmelige Gjerninger og bliver vore Brødre, saa at I kunne blive lig os; ikke vore Slaver, men vore Brødre og Deltagere i al vor Formue.

8. Og se, jeg sværger eder med en Ed, at dersom I ville gjøre dette, skulle I ikke blive ødelagte; men dersom I ikke ville gjøre dette, da sværger jeg eder med en Ed, at om en Maaned vil jeg byde mine Hære at komme ned mod eder; og de skulle ikke holde deres Haand tilbage og ikke skaane eder, men de skulle slaa eder med Sværdet, indtil I blive udryddede.

9. Se, jeg er Giddianhi, og jeg er Høvedsmanden for dette Gadiantons [d]hemmelige Selskab, hvilken Forening jeg veed er god og ligeledes dens Gjerninger; de ere fra en fjern Tid, og vi have nedarvet dem.

10. Og jeg skriver dette Brev til dig, Lachoneus, og jeg haaber, at I ville overgive eders Lande og eders Besiddelser uden Blodsudgydelse, saa at dette mit Folk, som har skilt sig fra eder, paa Grund af eders Uretfærdighed i at tilbageholde fra dem deres Ret til Regjeringen, maa igjen erholde deres Rettigheder og Regjering; og uden I gjøre dette, vil jeg hævne deres Forurettelser. Jeg er Giddianhi.

11. Og da nu Lachoneus havde modtaget dette Brev, blev han saare forbauset over Giddianhis Frækhed i at fordre Besiddelsen af Nephiternes Land, og ligesaa i at true Folket med at hævne deres Forurettelser, hvem ingen Uret var sket, med Undtagelse af, at de havde gjort sig selv Uret ved at fraskille sig og gaa bort til disse syndige og afskyelige Røvere.

12. Se, denne Lachoneus, Landshøvdingen, var en retfærdig Mand og kunde ikke forskrækkes ved en Røvers Opfordring og

c, se i 2 Nephi 10 Kap. *d*, se i 2 Nephi 10 Kap.

Trusler; derfor gav han ikke Agt paa Brevet fra Giddianhi, Røvernes Høvding, men han befalede, at hans Folk skulde raabe til Herren om Styrke til den Tid, da Røverne vilde komme ned mod dem;

13. Ja, han sendte en Bekjendtgjørelse ud iblandt alt Folket, at de skulde [e]samle deres Kvinder og deres Børn, deres Flokke og deres Hjorde og alt deres rørlige Gods til eet Sted.

14. Og han lod [f]Fæstningsværker bygge rundt omkring dem, hvilke vare meget stærke. Og han lod opstille Hære, baade af Nephiterne og af Lamaniterne, eller af alle dem, som bleve regnede iblandt Nephiterne, som Vagter rundt omkring, for at bevogte og beskytte dem mod Røverne Dag og Nat.

15. Ja, han sagde til dem, at saa vist som Herren levede, vilde de ingenlunde blive reddede ud af disse [g]Gadianton-Røveres Hænder, medmindre de omvendte sig fra alle deres Uretfærdigheder og raabte til Herren.

16. Og saa store og underfulde vare Lachoneus' Ord og Profetier, at der faldt en Frygt over alt Folket, og de anstrengte sig af alle Kræfter for at gjøre efter Lachoneus' Ord.

17. Og det skete, at Lachoneus beskikkede Overanførere over alle Nephiternes Hære, til at befale over dem paa den Tid, da Røverne vilde komme ned fra Ørken mod dem.

18. Og den øverste af alle Anførerne eller Overbefalingsmanden over alle Nephiternes Hære blev beskikket, og hans Navn var [h]Gidgiddoni.

19. Og det var Skik iblandt alle Nephiterne, undtagen i deres Ugudeligheds Tider, at beskikke En, som havde Aabenbarelsens og Profetiens Aand, til at være deres øverste Anfører; og saaledes var denne Gidgiddoni en stor Profet iblandt dem, og ligesaa var Overdommeren.

20. Og Folket sagde til Gidgiddoni: Bed til Herren og lad os gaa op paa Bjergene og ind i Ørken, for at vi kunne overfalde Røverne og udrydde dem i deres egne Lande.

21. Men Gidgiddoni sagde til dem: Herren forbyde det; thi dersom vi gik imod dem, vilde Herren overgive os i deres Hænder; men vi ville berede os midt i vort Land, og vi ville samle alle vore Hære tilsammen, og vi ville ikke gaa mod dem, men vi ville vente, indtil de komme mod os; og saa vist som Herren lever, dersom vi gjøre dette, vil han overgive dem i vore Hænder.

22. Og det skete i det syttende Aar, henimod Slutningen af Aaret, at [i]Lachoneus' Bekjendtgjørelse var udgaaet overalt

---

e, Vers 22—24. *f*, se c Alma 48 Kap. *g*, Hela. 2: 11—13. *h*, Vers 20, 21, 26. 3 Nephi 4: 13, 24, 26. *i*, 3 Nephi 1: 1.

i hele Landet, og Folket havde taget deres [j]Heste og deres
[k]Vogne og deres Flokke og alle deres Hjorde og deres Korn
og alt deres Gods, og de droge frem i Tusinder og Titusinder,
indtil de alle vare komne til det Sted, hvor det [l]var bleven
bestemt, at de skulde forsamle sig for at forsvare sig mod
deres Fjender.
23. Og Landet, som var bleven bestemt, var [m]Zarahemlas
Land og [n]Overflødighedens Land, helt ned til Grænselinien
mellem Overflødighedens Land og [o]Ødelæggelsens Land;
24. Og mange tusinde Folk, som kaldtes Nephiter, samlede
sig tilsammen i dette Land. Og Lachoneus befalede, at de
skulde samle sig tilsammen i det [p]sydlige Land, paa Grund
af den store Forbandelse, som hvilede over det [q]nordlige Land.
25. Og de [r]befæstede sig mod deres Fjender, og de boede
i eet Land og i een stor Skare, og de frygtede saa meget for
det, som Lachoneus havde talet, at de omvendte sig fra alle
deres Synder; og de opsendte deres Bønner til Herren deres
Gud, at han vilde befri dem, naar deres Fjender skulde komme
ned mod dem til Strid.
26. Og de vare meget bedrøvede for deres Fjenders Skyld.
Og [s]Gidgiddoni lod dem forfærdige [t]alle Slags Krigsvaaben
og forstærkede dem med Rustninger og med Skjolde efter
hans Anvisning.

---

4 KAPITEL.

1. Og det skete henimod Slutningen af det attende Aar,
at disse [a]Røverhære havde gjort Forberedelse til Krig, og de
begyndte at komme frem fra Højene og fra Bjergene og ud
af Ørken samt fra deres faste og deres hemmelige Steder, og
de begyndte at tage Landene i Besiddelse, baade det, som var
mod [b]Syden, og det, der var mod [c]Norden; og de begyndte at
tage alle de Lande i Besiddelse, som Nephiterne havde [d]for-
ladt, og de Steder, som de havde efterladt øde.
2. Men se, der fandtes ingen vilde Dyr eller Vildt i disse
Lande, som Nephiterne havde forladt, og der fandtes intet
Vildt for Røverne, [e]uden i Ørken.

---

j, se *m* 1 Nephi 18 Kap. *k*, se *l* Alma 18 Kap. *l*, Vers 13, 23, 24. *m*, se *h* Omni 1 Kap. *n*, se *kk* Alma 22 Kap. *o*, se *ll* Alma 22 Kap. *p*, Sydamerika. *q*, Nordamerika. *r*, se *c* Alma 48 Kap. *s*, se *h*. *t*, se *pp* Alma 43 Kap.

a, Hela. 2: 11—13. *b*, Sydamerika. *c*, Nordamerika. *d*, 3 Nephi 3: 13, 14, 22—24. *e*, se *m* 1 Nephi 18 Kap.

3. Og Røverne kunde ikke leve uden i Ørken formedelst Mangel paa Føde; thi Nephiterne havde efterladt deres Lande øde, og de havde forsamlet deres Flokke og deres Hjorde samt alle deres Ejendele, og de vare nu i [f]een Hob.

4. Derfor havde Røverne ingen Lejlighed til at plyndre og forskaffe sig Føde, uden ved at drage til Strid mod Nephiterne; men Nephiterne vare i een Skare og vare meget talrige, og de havde [g]forsynet sig med Fødemidler samt med [h]Heste, Kvæg og Hjorde af alle Slags, saa at de havde nok for et Tidsrum af syv Aar, i hvilken Tid de haabede at kunne udrydde Røverne af Landet. Og saaledes hengik det attende Aar.

5. Og i det nittende Aar skete det, at Giddianhi fandt det nødvendigt at drage op til Strid mod Nephiterne; thi der fandtes ingen Maade, hvorpaa de kunde ernære sig, uden ved at plyndre, røve og myrde.

6. Og de vovede ikke at sprede sig over Landet for at avle Korn, af Frygt for, at Nephiterne skulde komme over dem og dræbe dem; derfor gav Giddianhi Befaling til sine Hære, at de i dette Aar skulde drage op til Strid mod Nephiterne.

7. Og det skete, at de kom op til Strid; og det var i den sjette Maaned; og se, stor og forfærdelig var den Dag, da de kom til Strid; og de vare omgjordede efter Røveres Vis, og de havde et Lammeskind om deres Lænder; de vare farvede i Blod, og deres Hoveder vare klippede, og de havde Hjelme paa sig; ja, stort og frygteligt var Synet af Giddianhis Hære, paa Grund af deres Rustning, og fordi de vare farvede i Blod.

8. Og det skete, at da Nephiternes Hær saa' Giddianhis Hær komme, faldt de til Jorden og opløftede deres Raab til Herren deres Gud, at han vilde spare dem og befri dem fra deres Fjender.

9. Og det skete, da Giddianhis Hære saa' dette, begyndte de at raabe i deres Glæde med høj Røst; thi de antoge, at Nephiterne vare faldne af Frygt, paa Grund af deres Hæres skrækkelige Udseende;

10. Men deri bleve de skuffede; thi Nephiterne frygtede ikke dem, men de frygtede deres Gud og bønfaldt ham om Beskyttelse; og da Giddianhis Hære styrtede løs paa dem, vare de beredte til at møde dem; ja, i Herrens Styrke modtoge de dem;

11. Og Slaget begyndte i den sjette Maaned, og stort og

---

f, se *d*. *g*, Vers 16—18. *h*, se *m* 1 Nephi 18 Kap.

forfærdeligt var dette Slag; ja, stort og forfærdeligt var Nederlaget; ja, et saa stort Blodbad havde aldrig fundet Sted iblandt hele Lehis Folk, siden han forlod Jerusalem.

12. Og uagtet de [i]Trusler og Eder, som Giddianhi havde gjort, sloge Nephiterne dem, saa at de vege tilbage for dem.

13. Og det skete, at [j]Gidgiddoni befalede, at hans Hære skulde forfølge dem helt til Grænserne af Ørken, og at de skulde ikke skaane Nogen, som faldt i deres Hænder paa Vejen; og saaledes forfulgte de dem og dræbte dem, indtil de kom til Grænserne af Ørken, og indtil de havde fuldbyrdet Gidgiddonis Befaling.

14. Og det skete, at Giddianhi, som havde staaet tappert og kæmpet med Mod, blev forfulgt, da han flyede; og fordi han var udmattet af sin store Kamp, blev han indhentet og dræbt. Og saaledes var Røveren Giddianhis Endeligt.

15. Og det begav sig, at Nephiternes Hære vendte tilbage igjen til deres Sikkerhedssted. Og det nittende Aar endte, og Røverne kom ikke igjen til Strid; ej heller kom de igjen i det tyvende Aar;

16. Og i det et og tyvende Aar kom de ikke op til Strid, men de kom dog fra alle Kanter og belejrede Nephis Folk rundt omkring; thi de antoge, at dersom de kunde afskjære Nephiterne fra deres Lande og indeslutte dem paa alle Sider samt afskjære dem fra alle deres ydre Fordele, kunde de tvinge dem til at overgive sig efter deres Ønsker.

17. Og de havde nu valgt en anden Anfører, hvis Navn var Zemnarihah; altsaa var det Zemnarihah, som forordnede, at denne Belejring skulde finde Sted.

18. Men se, dette var en Fordel for Nephiterne; thi det var umuligt for Røverne at belejre dem længe nok til, at det kunde have nogen Virkning paa Nephiterne, paa Grund af [k]deres store Forraad af Fødemidler, som de havde opbevaret;

19. Thi Røverne havde Mangel paa Fødemidler; de havde intet andet end Kjød, hvilket Kjød de fik i Ørken.

20. Og Vildtet blev mere sjældent i Ørken, saa at Røverne vare nær ved at omkomme af Hunger.

21. Og Nephiterne gjorde bestandigt Udfald, baade ved Nat og Dag, og angrebe deres Hære samt dræbte dem i Tusindvis og Titusindvis.

22. Og saaledes blev det Zemnarihahs Folks Ønske at opgive

---

i, 3 Nephi 3: 4—10. *j*, se *h* 3 Nephi 3 Kap. *k*, Vers 4.

deres Forehavende, paa Grund af den store Ødelæggelse, som kom over dem ved Nat og ved Dag.
23. Og det skete, at Zemnarihah gav Befaling til sit Folk, at de skulde ophæve Belejringen og drage hen til de længst bortliggende Dele af det [l]nordlige Land.
24. Og Gidgiddoni saa' deres Hensigt og vidste, at de vare svage, paa Grund af Mangel paa Føde og det store Nederlag, som havde fundet Sted iblandt dem; derfor udsendte han sine Hære om Natten, og stillede dem paa deres Vej, og afskar dem saaledes deres Flugt;
25. Og dette gjorde de om Natten og marscherede forbi Røverne, saa at Røverne, da de om Morgenen begyndte deres Tog, mødtes af Nephiternes Hære, ja, baade deres Fortrop og deres Bagtrop.
26. Og de Røvere, som vare mod Syden, bleve ogsaa afskaarne fra deres Tilflugtssteder. Og alt dette gjordes efter Gidgiddonis Befaling.
27. Og mange Tusinder overgave sig som Fanger til Nephiterne, og de øvrige af dem bleve dræbte;
28. Og deres Anfører Zemnarihah blev tagen og hængt paa et Træ, ja, i Toppen deraf, indtil han var død. Og da han havde hængt, indtil han var død, huggede de Træet om og raabte med høj Røst, sigende:
29. Herren bevare sit Folk i Retfærdighed og i Hjertets Hellighed, saa at de maa fælde til Jorden alle dem, som monne søge at dræbe dem ved Magt og [m]hemmelige Forbund, ligesom denne Mand er bleven fældet til Jorden.
30. Og de frydede sig og raabte atter som med een Røst, sigende: Maatte Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud beskjærme dette Folk i Retfærdighed, saa længe som de paakalde deres Guds Navn om Beskyttelse.
31. Og det skete, at de alle udbrøde i Sang og Pris til deres Gud for den store Velgjerning, han havde gjort dem, i at bevare dem fra at falde i deres Fjenders Hænder.
32. Ja, de raabte Hosanna til den allerhøjeste Gud, og de raabte: Velsignet være Herren den almægtige Guds Navn, den allerhøjeste Gud.
33. Og deres Hjerter svulmede af Glæde, saa at de udgøde mange Taarer, paa Grund af Guds store Godhed i at udfri dem af deres Fjenders Hænder; og de vidste, at det var paa Grund af deres Omvendelse og deres Ydmyghed, at de vare blevne befriede fra evig Undergang.

---

l, Nordamerika. m, se 2 Nephi 10 Kap.

5 KAPITEL.

1. Og se, der fandtes ikke en levende Sjæl iblandt hele det nephitiske Folk, som i mindste Maade betvivlede de Ord, som alle de hellige Profeter havde talet; thi de vidste, at de nødvendigvis maatte blive opfyldte;

2. De vidste, at det maatte være Sandhed, at Kristus var kommen, paa Grund af de mange Tegn, som vare givne, overensstemmende med Profeternes Ord. Og paa Grund af det, der allerede var sket, vidste de, at alle Ting skulde ske, som vare talede;

3. Derfor forsagede de alle deres Synder og deres Vederstyggeligheder og deres Horerier samt tjente Gud med Nidkjærhed Dag og Nat.

4. Og da de nu havde taget alle Røverne til Fange, saa at Ingen undflyede, som ikke blev dræbt, kastede de deres Fanger i Fængsel og lode Guds Ord blive prædiket iblandt dem, og alle de, der vilde omvende sig fra deres Synder og indgaa en Pagt, at de aldrig mere vilde myrde, bleve frigivne;

5. Men de, som ikke indgik Pagten, og som endnu vedbleve at nære disse [a]hemmelige Mordtanker i deres Hjerter, ja, alle de, der fandtes at udstøde Trusler mod deres Brødre, bleve dømte og straffede efter Loven.

6. Og saaledes gjorde de Ende paa alle de ugudelige, hemmelige og afskyelige Forbund, hvilke havde foraarsaget saa stor Ugudelighed og saa mange Mord.

7. Saaledes forløb det to og tyvende Aar, og ligeledes det tre og tyvende, det fire og tyvende og det fem og tyvende Aar, og saaledes vare [b]fem og tyve Aar forløbne;

8. Og der var foregaaet mange Ting, som i Nogles Øjne vilde synes store og forunderlige, men de kunne ikke alle skrives i denne Bog; ja, [c]denne Bog kan end ikke indeholde en Hundrededel af det, som blev gjort iblandt saa mange Folk i et Tidsrum af fem og tyve Aar.

9. Men se, der findes [d]Optegnelser, som indeholde alle dette Folks Handlinger; og en kortere, men en sand Beretning blev given af Nephi.

10. Derfor har jeg skrevet min Optegnelse om disse Ting efter [e]Nephis Optegnelse, hvilken var indgravet paa de Plader, som kaldtes [f]Nephis Plader.

11. Og se, jeg nedskriver Optegnelsen paa [g]Plader, som jeg har gjort med mine egne Hænder.

---

a, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *b*, 3 Nephi 2: 8. *c*, Vers 10, 11. Morm. Ord 1: 5—7, 9. Hela. 3: 14. *d*, Hela. 3: 13, 15, 16. *e*, Hela. 2:14 *f*, se *f* 1 Nephi 1 Kap. *g*, Vers 14—18. Morm. Ord 1: 1—11. Hela. 3: 13—17. Morm. 1: 1. 3: 16—22. 5: 9, 12, 13. 7: 8—10. 8: 5, 12—16.

12. Og se, mit Navn er Mormon, og jeg er bleven kaldet efter [h]Landet Mormon, det Land, i hvilket [i]Alma oprettede Kirken iblandt Folket; ja, den første Menighed, som blev oprettet iblandt dem efter deres Overtrædelse.

13. Se, jeg er en Jesu Kristi, Guds Søns [j]Discipel. Jeg er bleven kaldet af ham til at forkynde Ordet iblandt hans Folk, saa at de kunde have det evige Liv.

14. Og det er bleven nødvendigt, at jeg skulde gjøre en Optegnelse om de Ting, der skete, overensstemmende med Guds Villie, og paa det at de hedengangne Helliges Bønner maatte blive opfyldte ifølge deres Tro,

15. Ja, en [k]kort Optegnelse om det, der er sket fra den Tid, da Lehi forlod Jerusalem, helt ned til nærværende Tid.

16. Derfor skriver jeg min Optegnelse efter de Beretninger, som ere givne af dem, der levede før mig, indtil Begyndelsen af mine Dage.

17. Og da gjør jeg en [l]Optegnelse om det, som jeg har set med mine egne Øjne.

18. Og jeg veed, at Optegnelsen, som jeg gjør, er en rigtig og en sandfærdig Optegnelse; ikke desmindre er der meget, som vi ikke formaa at skrive i vort Sprog.

19. Og nu holder jeg op at tale om mig selv og skrider til at give en Beretning om de Ting, der have været før mig.

20. Jeg er Mormon og er en sand Efterkommer af Lehi. Jeg har Aarsag til at prise min Gud og min Frelser, Jesus Kristus, fordi han bragte vore Fædre ud af Jerusalems Land, — og Ingen vidste det uden han selv og de, som han bragte ud af Landet, — og fordi han har givet mig og mit Folk saa stor Kundskab angaaende vore Sjæles Saliggjørelse.

21. Visselig har han velsignet Jakobs Hus og været naadig mod Josephs Sæd.

22. Og [m]for saa vidt som Lehis Børn have holdt hans Bud, har han velsignet dem og givet dem Fremgang, overensstemmende med sit Ord;

23. Og visselig skal han igjen bringe en [n]Levning af Josephs Sæd til Kundskab om Herren deres Gud;

24. Og saa vist som Herren lever, vil han fra Jordens fire Hjørner indsamle [o]alle de Overblevne af Jakobs Sæd, som ere adspredte over hele Jorden.

25. Og eftersom han har gjort Pagt med hele Jakobs Hus, saa skal den Pagt, han har gjort med Jakobs Hus, vorde op-

---

h, se *b* Mos. 18 Kap. *i*, Mos. 18 Kap. *j*, maaske en af de tolv nephitiske Disciples Efterfølgere. *k*, se *g*. *l*, Morm. 1—7 Kap. *m*, se *h* 2 Nephi *1 Kap.* *n*, se *g* 2 Nephi 8 Kap. *o*, se *e* 1 Nephi 15 Kap.

fyldt paa hans egen bestemte Tid, for at bringe hele Jakobs Hus tilbage til Kundskaben om den Pagt, han har gjort med dem;

26. Og da skulle de kjende deres Gjenløser, som er Jesus Kristus, Guds Søn, og da skulle de vorde indsamlede fra Jordens fire Hjørner til deres egne Lande, hvorfra de ere adspredte; ja, saa vist som Herren lever, skal det ske saaledes. Amen.

---

6 KAPITEL.

1. Og nu skete det, at hele Nephis Folk vendte tilbage til deres egne Lande i det sex og tyvende Aar, hver Mand med sin Familie, sine Flokke og sine Hjorde, sine [a]Heste og sit Kvæg samt Alt, hvad der tilhørte dem.

2. Og se, de havde ikke forbrugt alle deres Fødemidler, og derfor medtoge de alt det Tiloversblevne af deres Korn af ethvert Slags, deres Guld, deres Sølv og alle deres kostbare Ting, og de vendte tilbage til deres egne Lande og deres egne Besiddelser, baade i Norden og i Syden, baade i det Land mod [b]Norden og i det Land mod [c]Syden.

3. Og til Røverne, som havde [d]indgaaet Pagten om at holde Fred, og som ønskede at forblive Lamaniter, gave de Lande i Forhold til deres Antal, saa at de, formedelst deres Arbejde, maatte have Midler til deres Ophold; og saaledes oprettede de Fred i hele Landet.

4. Og de begyndte atter at gjøre Fremgang og at blive mægtige; og det sex og tyvende og det syv og tyvende Aar hengik, og der var god Orden i Landet; og de havde indrettet deres Love overensstemmende med Ret og Retfærdighed.

5. Og medmindre de skulde falde i Overtrædelse, fandtes der nu Intet i hele Landet, der kunde hindre Folket i at gjøre stadig Fremgang.

6. Og det var [e]Gidgiddoni og [f]Dommeren Lachoneus samt dem, der vare beskikkede til Anførere, som havde oprettet denne store Fred i Landet.

7. Og det skete, at mange Stæder bleve byggede paa ny, og mange gamle Stæder gjenopbyggedes,

8. Og [g]mange Landeveje bleve opkastede og mange Veje anlagte, som førte fra Stad til Stad, fra Land til Land og fra Sted til Sted.

9. Og saaledes hengik det otte og tyvende Aar, og Folket havde uafbrudt Fred.

10. Men det skete i det ni og tyvende Aar, at der begyndte

---

a, se *m* 1 Nephi 18 Kap. *b*, Nordamerika. *c*, Sydamerika. *d*, 3 Nephi 5: 4. *e*, se *h* 3 Nephi 3 Kap. *f*, 3 Nephi 1: 1. 3: 1. *g*, Hela. 14: 24. 3 Nephi 8: 13.

at opstaa en Del Trætte iblandt Folket, og Nogle bleve opløftede i Stolthed og Selvros, paa Grund af deres overmaade store Rigdom, hvilket gav Anledning til store Forfølgelser;

11. Thi der fandtes mange [h]Kjøbmænd i Landet, og ligeledes mange [i]Lovkyndige og Embedsmænd.

12. Og Folket begyndte at blive adskilte i Klasser, i Forhold til deres Formue og deres Lejlighed til at lære; ja, Nogle vare uvidende paa Grund af deres Fattigdom, og Andre erholdt stor Lærdom paa Grund af deres Rigdom;

13. Nogle vare opløftede i Stolthed, og Andre vare overmaade ydmyge; Nogle gjengjældte Spot med Spot, medens Andre taalte Bespottelse og Forfølgelse og allehaande Lidelser og vilde ikke spotte igjen, men vare ydmyge og angergivne for Gud.

14. Og saaledes blev der en stor Ulighed i hele Landet, saa at Kirken begyndte at opløses; ja, saa at Kirken i det tredivte Aar var opløst i hele Landet, undtagen iblandt nogle faa Lamaniter, som vare omvendte til den sande Tro; og de vilde ikke vige fra den, thi de vare trofaste, standhaftige og urokkelige, villige til med al Flid at holde Herrens Bud.

15. Og Aarsagen til denne Uretfærdighed iblandt Folket var, at Satan havde stor Magt til at opægge Folket til at udøve allehaande Uretfærdigheder, fylde dem med Hovmod og friste dem til at tragte efter Magt og Myndighed, Rigdom og Verdens forfængelige Ting.

16. Og saaledes forledte Satan Folkets Hjerter til at udøve alle Slags Uretfærdigheder; derfor nøde de kun Fred i nogle faa Aar.

17. Og efter at Folket i en lang Tid havde været overladt til at ledes ved Djævelens Fristelser, hvorhen han ønskede at føre dem, og til at gjøre hvad Uret, han ønskede, vare de i Begyndelsen af det [j]tredivte Aar komne i en skrækkelig ugudelig Tilstand.

18. Og de syndede ikke i Uvidenhed, thi de kjendte Guds Villie angaaende dem, da den var bleven dem forkyndt; altsaa satte de sig med Villie op imod Gud;

19. Dette var i Lachoneus', [k]Lachoneus' Søns Dage, thi Lachoneus indehavde sin Faders Embede og regjerede Folket i dette Aar.

20. Og visse Mænd begyndte at blive inspirerede fra Himmelen og udsendte til at staa frem iblandt Folket i hele Landet, og de prædikede og vidnede frimodigt om Folkets Synd og Uretfærdighed, samt vidnede for dem om den Igjenløsning, som Herren skulde gjøre for sit Folk, eller med andre Ord,

h, Hela. 6: 8. *i,* Vers 21, 22, 27. Alma 10: 14, 15, 17, 27, 32. 14: 5, 18, 23, 27.
j, 3 Nephi 2: 8. *k,* 3 Nephi 1: 1.

om Kristi Opstandelse; og de vidnede frimodigt om hans Lidelser og Død.

21. Nu fandtes der mange af Folket, som vare meget vrede paa dem, der vidnede om disse Ting; og de, der bleve vrede, vare hovedsagelig de øverste Dommere og dem, der havde været [l]øverste Præster og [m]Lovkyndige; ja, alle de Lovkyndige vare vrede paa dem, der vidnede om disse Ting.

22. Og ingen [n]Lovkyndig eller Dommer eller [o]Højpræst havde Magt til at dømme Nogen til Døden, uden at deres Dom først blev undertegnet af [p]Landshøvdingen.

23. Og mange af dem, som frimodigt vidnede om det, der henhørte til Kristus, bleve grebne og hemmeligt dræbte af Dommerne, saa at [q]Landshøvdingen ikke kom til Kundskab derom førend efter deres Død.

24. Og se, det var mod Landets Love, at noget Menneske skulde aflives, medmindre Myndighed blev givet dertil af Landshøvdingen;

25. Derfor kom der Klage op til [r]Zarahemlas Land, til Landshøvdingen, mod disse Dommere, som havde dømt Herrens Profeter til Døden, i Modstrid til Landets Love.

26. Og det skete, at de bleve grebne og bragte op for Dommeren for at dømmes for den Misgjerning, de havde begaaet, ifølge Loven, som var given af [s]Folket.

27. Og se, disse Dommere havde mange Slægtninge og Venner; og de øvrige, ja, næsten alle de [t]Lovkyndige og [u]øverste Præster samlede sig tilsammen og forenede sig med Slægtningene af disse Dommere, som skulde tages i Forhør efter Loven;

28. Og de indgik en Pagt med hverandre, ja, den Pagt, som kom fra de Gamle, hvilken Pagt blev givet og anvendt af Djævelen til at forene dem mod al Retfærdighed;

29. Derfor forenede de sig mod Herrens Folk og indgik en Pagt om at ødelægge dem og at befri dem, som vare skyldige i Mord, fra Retfærdighedens Dom, som var ved at blive udøvet mod dem ifølge Loven.

30. Og de trodsede Loven og deres Lands Rettigheder; og de gjorde en Pagt med hverandre, at de vilde dræbe Landshøvdingen og indsætte en Konge over Landet, saa at Landet ikke mere skulde have [v]Frihed, men være Konger underdanigt.

---

l, se *g* Mos. 26 Kap. *m*, se *i*. *n*, se *i*. *o*, se *g* Mos. 26 Kap. *p*, Vers 19. *q*, Vers 19. *r*, se *h* Omni 1 Kap. *s*, se *e* Mos. 29 Kap. *t*, se *i*. *u*, se *g* Mos. 26 Kap. *v*, se *m* Mos. 29 Kap.

7 KAPITEL.

1. Se, jeg vil vise eder, at de ikke indsatte nogen Konge over Landet, men i det samme Aar, ja, i det tredivte Aar, myrdede de Landets Overdommer paa Dommersædet.

2. Og Folket blev delt, den Ene mod den Anden, og de skilte sig fra hverandre i Stammer, hver Mand med sin Familie og sine Slægtninge og Venner; og saaledes ødelagde de Landets Regjering.

3. Og hver Stamme valgte sig en Høvding eller en Anfører, og saaledes blev der Stammer og Anførere for Stammer.

4. Og se, der fandtes Ingen iblandt dem, uden at han havde stor Familie og mange Slægtninge og Venner; derfor bleve deres Stammer meget store.

5. Alt dette blev gjort, uden at der endnu opstod Krig iblandt dem; og alt dette Onde var kommen over Folket, fordi de overgave sig til Satans Magt;

6. Og Regjeringens Forordninger bleve tilsidesatte paa Grund af de [a]hemmelige Forbund af dem, som vare Slægtninge og Venner af Profeternes Mordere.

7. Og de foraarsagede stor Uenighed i Landet, saa at endog den retfærdigere Del af Folket var næsten bleven ugudelig; ja, der fandtes ikkun faa retfærdige Mennesker iblandt dem.

8. Og saaledes vare [b]sex Aar ikke forløbne, førend Størstedelen af Folket havde vendt sig fra deres Retfærdighed, ligesom Hunden til sit Spy, eller Soen til sin skidne Søle.

9. Og dette [c]hemmelige Forbund, som havde bragt saa stor Ugudelighed over Folket, samlede sig tilsammen og satte en Mand, hvem de kaldte Jakob, i Spidsen for sig;

10. Og de kaldte ham deres Konge; altsaa blev han Konge over denne ugudelige Bande; og han var en af de fornemste af dem, der havde givet deres Stemme mod Profeterne, som havde vidnet om Jesus.

11. Men de vare ikke saa talrige som Folkets Stammer, hvilke vare forenede tilsammen, med Undtagelse af, at deres Anførere udstedte deres Love, enhver for sin Stamme; og uagtet de ikke vare et retfærdigt Folk, vare de dog Fjender af dem, som havde indgaaet en Pagt om at forstyrre Regjeringen, og enige i deres Had mod dem.

12. Derfor, da Jakob, som var Konge over Banden, saa', at deres Fjender vare talrigere end de, befalede han sit Folk, at de skulde tage Flugten til den nordligste Del af Landet og der oprette et Rige for dem selv, indtil de bleve formerede ved

---

a, se i 2 Nephi 10 Kap. *b*, 3 Nephi 6 : 7. *c*, se i 2 Nephi 10 Kap.

Overløbere, — thi han smigrede dem med, at der vilde komme mange Overløbere, — og de bleve stærke nok til at stride med Folkets Stammer; og dette gjorde de.

13. Og saa hurtig var deres Flugt, at den ikke kunde forhindres, førend de vare komne saa langt bort, at Folket ikke kunde indhente dem. Saaledes endte det tredivte Aar, og saaledes var Stillingen iblandt Nephis Folk.

14. Og i det et og tredivte Aar vare de inddelte i Stammer, Enhver efter sin Familie, sit Slægtskab og sine Venner; dog vare de blevne enige om, at de ikke vilde drage til Strid mod hverandre; men de vare ikke enige med Hensyn til deres Love og deres Regjeringsmaade, thi disse vare forordnede efter deres Øversters og Anføreres Villie. Men de fastsatte meget strenge Love, at den ene Stamme ikke skulde fornærme den anden, saa at de havde nogenlunde Fred i Landet; men alligevel vare deres Hjerter bortvendte fra Herren deres Gud, og de [d]stenede Profeterne og kastede dem ud fra sig;

15. Og eftersom Nephi havde haft Englebesøg og ligeledes hørt Herrens Røst, og havde med sine egne Øjne set Engle, og eftersom han havde faaet Magt, saa at han kunde vide angaaende Kristi Embede, og ligeledes været Øjenvidne til Folkets [e]hurtige Tilbagegang fra Retfærdighed til deres Synd og Vederstyggeligheder;

16. Og eftersom han var bedrøvet over deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindhed, gik han ud iblandt dem i det samme Aar og begyndte frimodigt at forkynde Omvendelse og Syndsforladelse formedelst Tro paa den Herre Jesus Kristus.

17. Og han prædikede meget for dem, hvoraf alt ikke kan skrives, og en Del deraf vilde ikke være tilstrækkeligt; derfor er det ikke skrevet i denne Bog. Og Nephi forrettede Tjenesten med stor Kraft og Myndighed.

18. Og det skete, at de bleve vrede paa ham, fordi han havde større Magt, end de havde; thi det var ikke muligt, at de kunde tvivle paa hans Ord, thi saa stor var hans Tro paa den Herre Jesus Kristus, at [f]Engle tjente ham dagligen;

19. I Jesu Navn uddrev han Djævle og urene Aander, og han oprejste endog sin [g]Broder fra de Døde, efter at han var bleven stenet og dræbt af Folket;

20. Og Folket saa' det og vidnede derom, og de bleve vrede paa ham, paa Grund af hans Magt, og han gjorde ogsaa mange flere Undergjerninger for Folkets Øjne i Jesu Navn.

---

d, Vers 19. 3 Nephi 6: 23—25. *e*, Vers 8. *f*, Vers 15. *g*, 3 Nephi 19: 4.

21. Og det skete, at det et og tredivte Aar hengik, og ikkun faa vare omvendte til Herren; men saa mange, som vare omvendte, betydede troligen Folket, at de havde modtaget af Guds Kraft og Aand, som var i Jesus Kristus, paa hvem de troede.

22. Og alle de, af hvem [h]Djævle bleve uddrevne, og som bleve helbredede af deres Sygdomme og deres Svagheder, vidnede tydeligt for Folket, at Guds Aand havde virket paa dem, og at de vare blevne helbredede; og de viste ogsaa Tegn og udførte nogle Undergjerninger iblandt Folket.

23. Saaledes hengik ogsaa det to og tredivte Aar. Og i Begyndelsen af det tre og tredivte Aar raabte Nephi til Folket og prædikede Omvendelse og Syndsforladelse.

24. Jeg ønsker ogsaa, at I skulle erindre, at der var ingen af dem, der kom til Omvendelse, som ikke [i]døbtes med Vand;

25. Derfor bleve Mænd ordinerede af Nephi til denne Tjeneste, saa at Alle, som kom til dem, skulde døbes med Vand, til et Bevis og Vidnesbyrd for Gud og Folket, at de angrede og fik Forladelse for deres Synder.

26. Og Mange bleve i Begyndelsen af dette Aar [j]døbte til Omvendelse, og saaledes hengik Størstedelen af Aaret.

---

8 KAPITEL.

1. Og nu følge vi vor Optegnelse, og vi vide, at den er sand, thi se, en [a]retfærdig Mand har holdt den, og han udførte i Sandhed [b]mange Undergjerninger i Jesu Navn; og Ingen kunde gjøre nogen Undergjerning i Jesu Navn, uden at være aldeles renset fra sine Synder.

2. Og dersom nu denne Mand ikke har begaaet nogen Fejl i vor Tidsregning, saa var det [c]tre og tredivte Aar hengaaet;

3. Og Folket begyndte nu alvorligt at forvente det Tegn, som var givet ved Profeten Samuel, Lamaniten, ja, den Tid, da der skulde være [d]Mørke over Landet i tre Dage.

4. Og der begyndte at opstaa stor Tvivl og Trætte iblandt Folket, uagtet saa mange Tegn vare givne.

---

h, Vers 19. *i*, se *u* 2 Nephi 3 Kap. *j*, se *u* 2 Nephi 9 Kap.

a, 3 Nephi 23: 7, 12. *b*, 3 Nephi 7: 19, 20. *c*, 3 Nephi 2: 8. *d*, Vers 23. *1 Nephi 19: 10.* Hela. 14: 20, 27. 3 Nephi 10: 9.

5. Og det skete i det [e]fire og tredivte Aar, i den første Maaned, paa den fjerde Dag i Maaneden, at der rejste sig en stor Storm, en saadan, som aldrig havde været kjendt i hele Landet;

6. Og der rejste sig ogsaa et [f]stort og forskrækkeligt Uvejr; og [g]Tordenen var saa frygtelig, at den rystede hele Jorden, som om denne var nær ved at sønderspiittes;

7. Og [h]Lynene vare saa skarpe, at deres Lige aldrig før var bleven set i Landet.

8. Og [i]Staden Zarahemla kom i Brand;

9. Og [j]Staden Moroni sank i Havets Dyb, og Indvaanerne deri druknede;

10. Og Jorden hævede sig op over [k]Staden Moronihah, saa at der blev et stort Bjerg i Stedet for Staden;

11. Og der skete en stor og forskrækkelig Ødelæggelse i Landet mod [l]Syden.

12. Men se, en større og forskrækkeligere Ødelæggelse fandt Sted i Landet mod [m]Norden; thi se, hele Landets Overflade blev forandret formedelst [n]Uvejret og [o]Hvirvelvindene og [p]Tordenen og [q]Lynilden og den hele Jords overordentlig store Rystelse;

13. Og [r]Landevejene bleve opbrudte, og de jævne Veje bleve fordærvede, og mange slette Steder [s]bleve ujævne;

14. Og mange store og berømte Stæder [t]sank, mange [u]opbrændtes, og mange rystedes, indtil Bygningerne [v]faldt til Jorden, og Indvaanerne deri bleve ihjelslagne og Stæderne ladte øde;

15. Nogle Stæder bleve staaende, men deres Beskadigelse var meget stor, og Mange bleve ihjelslagne i dem;

16. Nogle bleve bortførte i [w]Hvirvelvinden; hvorhen, veed intet Menneske, men saa meget vides, at de bleve bortførte;

17. Og saaledes blev hele Jordens Overflade forandret formedelst [x]Uvejret og [y]Tordenen og [z]Lynene og Jordens Rystelse.

18. Og se, [aa]Klipperne sønderspiittedes, og de bleve opbrudte paa hele Jordens Overflade, saa at de fandtes i [bb]sønderbrudte Masser og vare fulde af Revner og Sprækker i hele Landet.

---

e, 3 Nephi 2 : 8. *f*, se *v* Hela. 14 Kap. *g*, se *s* Hela. 14 Kap. *h*, se *k* 1 Nephi 19 Kap. *i*, se *h* Omni 1 Kap. *j*, se *k* Alma 50 Kap. *k*, Vers 25. Hela. 12 : 17. 3 Nephi 9 : 5. *l*, Sydamerika. *m*, Nordamerika. *n*, se *v* Hela. 14 Kap. *o*, Vers 16. 3 Nephi 10 : 13, 14. *p*, se *s* Hela. 14 Kap. *q*, se *k* 1 Nephi 19 Kap. *r*, se *g* 3 Nephi 6 Kap. *s*, 1 Nephi 12 : 4. *t*, 1 Nephi 12 : 4. *u*, 1 Nephi 12 : 4. *v*, 1 Nephi 12 : 4. *w*, Vers 12. *x*, se *v* Hela. 14 Kap. *y*, se *s* Hela. 14 Kap. *z*, se *k* 1 Nephi 19 Kap. *aa*, se *t* Hela. 14 Kap. *bb*, Hela. 14 : 22.

19. Og det skete, at [cc]Tordenen og [dd]Lynilden og [ee]Stormen og [ff]Uvejret og Jordskjælvene ophørte; thi se, det varede i omtrent [gg]tre Timer; men Nogle sagde, at Tiden var længere; ikke desmindre skete alle disse store og forskrækkelige Ting i omtrent tre Timer, og [hh]se, da blev Landet indhyllet i Mørke.

20. Og det skete, at der blev et tykt Mørke over hele Landet, saa at de Indvaanere, som ikke vare faldne, kunde [ii]føle Mørkets Taage;

21. Og intet Lys kunde tændes formedelst Mørket, ej heller Kjærter eller Fakler; ej heller kunde der tændes Ild med deres fine og meget tørre Ved, saa at der aldeles intet Lys kunde tændes;

22. Og intet Lys blev set, ej heller Ild, ej heller Glimt, hverken Solen, Maanen eller Stjernerne, thi saa tyk var den mørke Taage, som hvilede over Landet.

23. Og se, det varede i et Tidsrum af [jj]tre Dage, at intet Lys blev set; og der var megen Graad, Klage og Jammer iblandt alt Folket bestandigt; ja, stort var Folkets Klagemaal, paa Grund af Mørket og den store Ødelæggelse, som var kommen over dem.

24. Paa et Sted hørtes de at raabe, sigende: O, gid vi dog havde omvendt os før denne store og forfærdelige Dag, da vilde vore Brødre være blevne sparede, og de vilde ikke være blevne [kk]opbrændte i den store Stad Zarahemla.

25. Og paa et andet Sted hørte man dem raabe og jamre sig, sigende: O, gid vi dog havde omvendt os før denne store og forfærdelige Dag, og gid vi ikke havde dræbt og stenet Profeterne og kastet dem ud, da vilde vore Mødre og vore skjønne Døtre og vore Børn være blevne sparede og ikke blevne begravede i den store [ll]Stad Moronihah; og saaledes var Folkets Jammer stor og skrækkelig.

---

9 KAPITEL.

1. Og det skete, at [a]en Røst hørtes iblandt alle Jordens Indvaanere over hele dette Land, raabende:

2. Ve, Ve, Ve over dette Folk! Ve over hele Jordens Indvaanere, dersom de ikke omvende sig; thi Djævelen ler og

---

cc, se *s* Hela. 14 Kap. *dd*, se *k* 1 Nephi 19 Kap. *ee*, Vers 5. *ff*, se *v* Hela. 14 Kap. *gg*, medens Jesus hang paa Korset. *hh*, Mørket begyndte, da Jesus udaandede. *ii*, Vers 3, 22, 23. 1 Nephi 12: 5. 19: 11. Hela. 14: 20, 27. 3 Nephi 10: 9. *jj*, se *i* 1 Nephi 19 Kap. *kk*, Vers 8. Hela. 13: 12—14. *ll*, se *k*.

a, *1 Nephi 19*: 11.

hans Engle fryde sig over mit Folks skjønne Sønner og Døtre, som ere blevne dræbte, og det er paa Grund af deres Ugudelighed og Vederstyggeligheder, at de ere faldne.
3. Se, den [b]store Stad Zarahemla har jeg [c]opbrændt med Ild og ligeledes Indvaanerne deri.
4. Og se, den store [d]Stad Moroni har jeg ladet [e]synke i Havets Dyb og Indvaanerne deri drukne.
5. Og se, den store [f]Stad Moronihah har jeg bedækket med Jord og ligeledes Indvaanerne deri, for at skjule deres Misgjerninger og deres Vederstyggeligheder for mit Aasyn, saa at Profeternes og de Helliges Blod ikke mere skal komme op for mig imod dem.
6. Og se, Staden Gilgal har jeg ladet synke og Indvaanerne deri begrave i Jordens Afgrunde;
7. Ja, og Staden Onihah og Indvaanerne deri, og Staden Mocum og Indvaanerne deri, og [g]Staden Jerusalem og Indvaanerne deri har jeg ladet synke, og Vand har jeg ladet opkomme i deres Sted, for at skjule deres Ugudelighed og Vederstyggeligheder for mit Aasyn, saa at Profeternes og de Helliges Blod ikke mere skal komme op for mig imod dem.
8. Og se, Staden Gadiandi og Staden Gadiomnah og Staden Jakob og Staden Gimgimno, alle disse har jeg ladet synke og gjort [h]Høje og Dale i deres Sted, og Indvaanerne deri har jeg begravet i Jordens Afgrunde, for at skjule deres Ugudelighed og Vederstyggeligheder for mit Aasyn, saa at Profeternes og de Helliges Blod ikke mere skal komme op for mig imod dem.
9. Og se, den store Stad Jakobugath, som var beboet af Kong Jakobs Folk, har jeg ladet [i]opbrænde med Ild paa Grund af deres Synder og deres Ugudelighed, som overgik al Ugudelighed paa hele Jorden, og paa Grund af deres [j]hemmelige Mord og Forbund; thi det var dem, som tilintetgjorde mit Folks [k]Fred og Landets Regjering; derfor lod jeg dem blive opbrændte for at bortrydde dem fra mit Aasyn, saa at Profeternes og de Helliges [l]Blod ikke mere skulde komme op for mig imod dem.
10. Og se, Staden Laman og Staden Josh og Staden Gad og Staden Kishkumen samt Indvaanerne deri har jeg ladet [m]opbrænde ved Ild, paa Grund af deres Ugudelighed, idet de have udkastet Profeterne og stenet dem, som jeg sendte for at foreholde dem deres Synder og Vederstyggeligheder;

---

b, se *h* Omni 1 Kap. *c*, 3 Nephi 8 : 8. *d*, se *k* Alma 50 Kap. *e*, 3 Nephi 8 : 9. *f*, se *k* 3 Nephi 8 Kap. *g*, se *b* Alma 21 Kap. *h*, 1 Nephi 19 : 11. Hela. 12 : 17. 14 : 23. 3 Nephi 8 : 10. 10 : 13, 14. *i*, Vers 10. 1 Nephi 12 : 4. 3 Nephi 8 : 14. *j*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *k*, 3 Nephi 7 : 9—13. *l*, 3 Nephi 6 : 23—25. 7 : 10. *m*, se *i*.

11. Og fordi de udkastede dem alle, saa at ingen Retfærdig fandtes iblandt dem, nedsendte jeg [n]Ild og ødelagde dem, paa det at deres Ugudelighed og Vederstyggeligheder maatte vorde skjulte for mit Aasyn, saa at Blodet af Profeterne og de Hellige, som jeg sendte iblandt dem, ikke skulde raabe til mig af Jorden imod dem;

12. Og mange store Ødelæggelser har jeg ladet komme over dette Land og over dette Folk for deres Ugudeligheds og deres Vederstyggeligheders Skyld.

13. O, alle I, som ere sparede, fordi I vare mere retfærdige end de, ville I ikke nu vende tilbage til mig og angre eders Synder og vorde omvendte, saa at jeg maa helbrede eder?

14. Ja, sandelig siger jeg eder, dersom I ville komme til mig, skulle I faa det evige Liv. Se, min Barmhjertigheds Arm er udstrakt mod eder, og hvo, som vil komme, ham vil jeg annamme; og salige ere de, som komme til mig.

15. Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg [o]skabte Himlene og Jorden og alle Ting, som i dem ere. Jeg var hos Faderen fra Begyndelsen. [p]Jeg er i Faderen og Faderen i mig, og [q]i mig har Faderen herliggjort sit Navn.

16. Jeg kom til [r]mine egne, men mine egne annammede mig ikke. Og Skrifterne ere opfyldte [s]angaaende mit Komme.

17. Og saa mange, som have annammet mig, har jeg [t]givet Magt til at blive Guds Sønner; og saaledes vil jeg gjøre med saa mange, som ville tro paa mit Navn; thi se, ved mig kommer [u]Forløsning, og [v]i mig er Mose Lov fuldkommet.

18. Jeg [w]er Verdens Lys og Liv. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden.

19. I skulle [x]ikke mere ofre ved Blodsudgydelse til mig; ja, eders Ofre og eders Brændofre skulle afskaffes; thi jeg vil ikke antage nogen af eders Ofringer og eders Brændofre;

20. Som Offer skulle I bringe mig et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand. Og hvo, som kommer til mig med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, vil jeg døbe [y]med Ild og med den Helligaand, ligesom Lamaniterne bleve døbte med Ild og med den Helligaand, paa Grund af deres Tro paa mig, da [z]de bleve omvendte, men de vidste det ikke.

---

n, se *i*. *o*, Mos. 3 : 8. 4 : 2. Se *i* Hela. 14 Kap. *p*, 3 Nephi 11 : 27. 19 : 23, 29. Ether 3 : 14. *q*, 3 Nephi 11 : 7, 11. *r*, Joh. 1 : 11. *s*, 3 Nephi 15 : 4, 5. *t*, Joh. 1 : 12. *u*, Vers 21. 2 Nephi 31 : 21. Mos. 3 : 17. 4 : 7, 8. Se *d* Mos. 5 Kap. *v*. 3 Nephi 15 : 2—8. *w*, se *m* Mos. 16 Kap. *x*, 3 Nephi 15 : 2—8. *y*, 1 Nephi 10 : 17, 19, 22. 13 : 37. 2 Nephi 31 : 11—14, 17, 18. 32 : 2—5. 33 : 1, 2. Jakob 6 : 8. 7 : 12. Alma 13 : 28. 34 : 38. 36 : 24. Hela. 5 : 45. 3 Nephi 7 : 21. 11 : 35, 36. 12 : 1, 2. 15 : 23. 16 : 4, 6. 18 : 37. 19 : 9. 13 : 14, 20—22. 26 : 17. 28 : 11, 18. 30 : 2. 4 Nephi 1 : 1, 3, 48. Moro 1 : 14. 7 : 10. Ether 5 : 4. 12 : 14, 23, 41. Moro. 2 Kap. 3 : 4. 4 : 3. 5 : 2. 6 : 4, 9. 7 : 32, 36. 8 : 7, 9, 23, 26. 10 : 4—7, 9—19. *z*, *Hela. 5 : 45.* Ether 12 : 14.

21. Se, jeg er kommen til Verden for at [aa]gjenløse Verden,
for at frelse Verden fra Synd;
22. Derfor, hvo, som omvender sig og kommer til mig som
et [bb]lidet Barn, ham vil jeg annamme; thi af Saadanne bestaar
Guds Rige. Thi for Saadanne har jeg hengivet mit Liv og har
taget det igjen; derfor omvender eder og kommer til mig, I
Jordens Ender, og vorder frelste.

---

10 KAPITEL.

1. Og det skete, at alt Folket i Landet [a]hørte disse Ord
og vare Vidner dertil. Og efter at dette var bleven sagt, var
der Taushed i Landet i mange Timer;
2. Thi saa stor var Folkets Forbauselse, at de ophørte med
at jamre og klage sig over Tabet af deres Slægtninge, som vare
blevne dræbte; derfor var der Stilhed i hele Landet i mange Timer.
3. Og det skete, at en Røst atter kom til Folket, og alt
Folket hørte den og vare Vidner dertil, og den sagde:
4. O, I Folk i disse [b]store Stæder, hvilke ere faldne, I, som
ere af Jakobs Afkom, ja, af Israels Hus, hvor ofte har jeg ikke
samlet eder, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under sine
Vinger, og plejet eder.
5. Og atter, hvor ofte vilde jeg ikke have samlet eder, lige-
som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger; o, I
Folk af Israels Hus, som ere faldne, ja, I Folk af Israels Hus,
I, som bo i Jerusalem, og I, som ere faldne; ja, hvor ofte vilde
jeg ikke have samlet eder, ligesom en Høne samler sine Kyl-
linger, men I vilde ikke.
6. O, I af Israels Hus, som jeg har [c]sparet, hvor ofte vil
jeg ikke samle eder, ligesom en Høne samler sine Kyllinger
under sine Vinger, dersom I ville omvende eder og komme til-
bage til mig med Hjertets fulde Attraa.
7. Men hvis ikke, o, Israels Hus, da skulle eders Boliger
vorde øde, indtil [d]Tiden kommer, da Pagten med eders Fædre
skal vorde opfyldt.
8. Og det skete, efter at Folket havde hørt disse Ord, se,
da begyndte de atter at græde og jamre over Tabet af deres
Slægtninge og Venner.
9. Og saaledes bortgik de [e]tre Dage. Og det var om [f]Mor-
genen, og Mørket, som havde hvilet over Landet, adspredtes,

aa, se *u*. *bb*, 3 Nephi 11 : 37, 38.

---

a, 1 Nephi 19 : 11. *b*, 3 Nephi 8 : 8—16, 24, 25. 9 : 3—12. *c*, Vers 12, 13. 3 Nephi 9 : 13. *d*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *e*, se *i* 1 Nephi 19 Kap. *f*, Naar man regner syv og en halv Time som Tidsforskjel mellem Jerusalems og Landet Overflødighedens Længdegrad syd for Landtungen, maa de tre Dages Mørke paa sidstnævnte Sted have begyndt og endt Kl. 7 og 30 Minuter om Morgenen, da Mørket begyndte i Overflødighedens Land paa samme Tid, som Jesus udaandede i Jerusalem. 3 Nephi 8 : 19—23.

og Jorden ophørte at ryste, og [g]Klipperne ophørte at revne, og de forskrækkelige Drøn ophørte, og alt det larmende Bulder forstummede;

10. Og Jorden lukkede sig og blev fast igjen, og Jammeren, Graaden og Klagemaalet iblandt Folket, hvis Liv vare sparede, ophørte; og deres Sorg blev omvendt til Glæde og deres Klage til Lov og Taksigelse til den Herre Jesus Kristus, deres Forløser.

11. Og saa vidt vare [h]Skrifternes Ord opfyldte, som Profeterne havde talet.

12. Og det var den [i]retfærdigere Del af Folket, der var sparet, og det var dem, som annammede Profeterne og ikke stenede dem; og de, som bleve sparede, vare dem, som ikke havde udgydt de Helliges Blod;

13. De bleve sparede og bleve ikke [j]sænkede eller begravede i Jorden, og de [k]druknede ikke i Havets Dyb, og de brændtes [l]ikke ved Ild; ej heller faldt Noget paa dem, som knuste dem til Døde, og de bleve ikke bortførte i [m]Hvirvelvinden; ej heller bleve de overvundne [n]af Røgens og Mørkets Taage.

14. Og den, som nu læser, lad ham forstaa; han, som har Skrifterne, lad ham [o]ransage dem, og lad ham se og betænke, om al denne Død og Ødelæggelse ved [p]Ild og ved [q]Røg og ved [r]Uvejr og ved [s]Hvirvelvinde og ved, at Jorden [t]aabnede sig for at opsluge dem, ikke er sket for at opfylde mange af de hellige Profeters Spaadomme?

15. Se, jeg siger eder, at Mange have vidnet om, at disse Ting skulde ske ved Kristi Komme, og de bleve dræbte, fordi de vidnede derom;

16. Ja, Profeten [u]Zenos vidnede derom, og [v]Zenock talede ligeledes om disse Ting, og de vidnede i Særdeleshed om os, som ere en Levning af deres Sæd.

17. Se, vor Fader Jakob vidnede ligeledes [w]angaaende en Levning af Josephs Sæd? Og ere ikke disse Ting, som vidne om os, skrevne paa de [x]Messingplader, som vor Fader Lehi bragte ud af Jerusalem?

18. Og se, jeg vil vise eder, at det nephitiske Folk, som var sparet, og ligeledes de, der bleve kaldte Lamaniter og vare sparede, nøde i Slutningen af det fire og tredivte Aar stor Naade, og store Velsignelser bleve udgydte over dem, saa at

---

g, se *t* Hela. 14 Kap. *h*, 1 Nephi 12: 4, 5. 19: 10—12. Hela. 14: 20—28. *i*, Vers 13. 3 Nephi 9: 13. *j*, 3 Nephi 8: 9. 9: 4—8. *k*, 3 Nephi 8: 9. 9: 4, 7. *l*, 3 Nephi 8: 8, 24. 9: 3, 9, 10. *m*, Vers 14. 3 Nephi 8: 16. *n*, se *ii* 3 Nephi 8 Kap. *o*, se *h*. *p*, se *l*. *q*, se *ii* 3 Nephi 8 Kap. *r*, se *v* Hela. 14 Kap. *s*, se *m*. *t*, se *h* 3 Nephi 9 Kap. *u*, se *h* 1 Nephi 19 Kap. *v*, se *g* 1 Nephi 19 Kap. *w*, Alma 46: 24—26. 3 Nephi 20: 22. *x*, se *a* 1 Nephi 3 Kap.

Kristus snart efter sin Himmelfart visselig aabenbarede sig for dem;

19. Han [y]viste dem sit Legeme og betjente dem; og en Beretning om hans Tjeneste skal blive [z]given herefter. Derfor ender jeg mine Ord for denne Gang.

---

11 KAPITEL.

Jesus Kristus viser sig for Nephis Folk, medens Mængden var forsamlet i Overflødighedens Land, og betjener dem; og saaledes viste han sig for dem.

1. Og det skete, at en stor Mængde af Nephis Folk var forsamlet rundt omkring [a]Templet, som var i [b]Overflødighedens Land; og de vare forbausede og forundrede sig indbyrdes og viste hverandre den [c]store og forunderlige Forandring, der var sket;

2. Og de talede ogsaa med hverandre om denne Jesus Kristus, paa hvis Død [d]Tegnet var blevet givet.

3. Og det skete, medens de saaledes talede med hverandre, at de hørte en Røst, som om den kom ud af Himmelen; og de kastede deres Øjne omkring, thi de forstode ikke Røsten, som de hørte; og det var ikke en skarp Røst, ej heller var det en høj Røst; og uagtet det var en stille, sagte [e]Røst, saa gjennemtrængte den dog dem, som hørte den, til deres Inderste, saa at der ikke fandtes nogen Del af deres Legeme, som den ikke fik til at skjælve; ja, den gjennemtrængte deres Sjæles Inderste og bragte deres Hjerter til at brænde.

4. Og det skete, at de atter hørte Røsten og forstode den ikke;

5. Og atter tredie Gang hørte de Røsten, og de aabnede deres Øren for at høre den, og deres Øjne vare vendte mod Lyden deraf, og de skuede bestandigen mod Himmelen, hvorfra Lyden kom;

6. Og se, den tredie Gang forstode de Røsten, som de hørte, og den sagde til dem:

7. Ser min elskelige Søn, i hvem jeg har Velbehagelighed, i hvem [f]jeg har herliggjort mit Navn; hører ham!

8. Og det skete, at da de forstode Røsten, kastede de deres

---

y, se *b* 1 Nephi 12 Kap. *z*, 3 Nephi 11—30 Kap.

a, se *h* 2 Nephi 5 Kap. *b*, se *kk* Alma 22 Kap. *c*, 3 Nephi 8: 11—14. *d*, Hela. 14: 20—27. 3 Nephi 8: 5—25. 9: 10. *e*, Hela. 5: 30, 31, 46, 47. *f*, Vers 11. 3 Nephi 9: 15.

Øjne op igjen mod Himmelen, og se, de saa' en [g]Mand ned-
stige fra Himmelen; han var klædt i en hvid Kjortel, og han
kom ned og stod midt iblandt dem; og hele Mængdens Øjne
vare vendte mod ham, og de vovede ikke at aabne deres Mund,
den Ene til den Anden, og de vidste ikke, hvad det havde at be-
tyde; thi de tænkte, at det var en Engel, som viste sig for dem.
9. Og det skete, at han udrakte sin Haand og talede til
Folket, sigende:
10. Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem Profeterne vidnede,
at han skulde komme til Verden;
11. Og se, [h]jeg er Verdens Lys og Liv, og jeg har drukket
den [i]bitre Kalk, som Faderen har givet mig, og har [j]herlig-
gjort Faderen ved at paatage mig [k]Verdens Synder, hvorved
jeg har lidt alle Ting efter Faderens Villie fra Begyndelsen.
12. Og da Jesus havde talet disse Ord, skete det, at hele
Mængden faldt til Jorden; thi de erindrede, at det var [l]pro-
feteret iblandt dem, at Kristus skulde vise sig for dem efter
sin Himmelfart.
13. Og det skete, at Herren talede til dem, sigende:
14. Staar op og kommer frem til mig, saa at I kunne [m]stikke
eders Hænder i min Side, og ligeledes føle Naglegabene i mine
Hænder og i mine Fødder, saa at I kunne vide, at jeg er Is-
raels Gud og hele Jordens [n]Gud, og er bleven ihjelslagen for
Verdens [o]Synder.
15. Og det skete, at Mængden gik hen og [p]stak Hænderne
i hans Side og følte Arrene af Naglerne i hans Hænder og i
hans Fødder; og dette gjorde de, den Ene efter den Anden,
indtil de alle havde gaaet hen og set med deres Øjne og følt
med deres Hænder og nu vidste med Vished og vidnede, at
det var ham, om hvem det var skrevet ved [q]Profeterne, at han
skulde komme.
16. Og da de alle havde gaaet hen og selv havde set det,
da udraabte de med een Stemme, sigende:
17. Hosanna! velsignet være den [r]allerhøjeste Guds Navn!
Og de faldt ned for Jesu Fødder og tilbade ham.
18. Og det skete, at han talede til Nephi, thi [s]Nephi var
iblandt Mængden, og Jesus bød ham at komme frem.
19. Og Nephi stod op og gik frem, og han bøjede sig for
Herren og [t]kyssede hans Fødder.
20. Og Herren bød ham at rejse sig op. Og han rejste sig
op og stod for ham.

---

g, se *b* 1 Nephi 12 Kap. *h*, se *m* Mos. 16 Kap. *i*, Joh. 18 : 11. *j*, Vers 7. 3 Nephi 9: 15. *k*, Vers 14. 3 Nephi 9: 21. *l*, se *b* 1 Nephi 12 Kap. *m*, Vers 15. *n*, se *bb* Mos. 7 Kap. *o*, se *k*. *p*, Vers 14. *q*, Vers 10. *r*, se *bb* Mos. 7 Kap. *s*, 3 Nephi 1: 2, 3, 10. 7: 15, 20, 23–26. *t*, 3 Nephi 17: 10.

21. Og Herren sagde til ham: Jeg giver dig [u]Fuldmagt til
at [v]døbe dette Folk, naar jeg [w]igjen er opfaren til Himmelen.
22. Og atter kaldte Herren Andre og talede ligeledes til
dem; og han gav dem [x]Fuldmagt til at døbe. Og han sagde
til dem: Paa denne Maade skulle I døbe, og der skal [y]ingen
Tvistigheder være iblandt eder.
23. Sandelig siger jeg eder, at Alle, som omvende sig fra
deres Synder, formedelst eders Ord, og ønske at vorde døbte i
mit Navn, dem skulle I døbe paa denne Maade: Se, I skulle
gaa ned og [z]staa i Vandet, og i mit Navn skulle I døbe dem.
24. Og nu se, disse ere de Ord, som I skulle sige, efter at
have kaldet dem ved Navn:
25. Med [aa]Fuldmagt fra Jesum Kristum døber [bb]jeg dig i
Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Amen.
26. Og da skulle I nedsænke dem under Vandet og bringe
dem op igjen ud af Vandet.
27. Og paa denne Maade skulle I døbe i mit Navn; thi se,
sandelig siger jeg eder, [cc]at Faderen og Sønnen og den Hellig-
aand ere eet; [dd]jeg er i Faderen, og Faderen er i mig, og Fa-
deren og jeg ere [ee]eet.
28. Og som jeg har befalet eder, [ff]saaledes skulle I døbe.
Og der skal [gg]ingen Tvistigheder være iblandt eder, som der
hidtil har været; ej heller skal der være Trætter iblandt eder
angaaende mine Læresætninger, saaledes som der hidtil har været;
29. Thi sandelig, sandelig siger jeg eder, at den, som har
en [hh]trættekjær Aand, er ikke af mig, men er af Djævelen,
som er Faderen til Splid, og han opægger Menneskenes Hjerter
til at trættes i Vrede med hverandre.
30. Se, det er ikke min Lærdom, at opægge det ene Men-
neskes Hjerte til Vrede mod det andet; men det er min Lær-
dom, at [ii]saadanne Ting skulle afskaffes.
31. Se, sandelig, sandelig siger jeg eder, jeg vil kundgjøre
eder min Lærdom.
32. Og dette er min Lærdom, og det er den Lærdom, min
Fader har givet mig; [jj]og jeg vidner om Faderen, og Faderen
vidner om mig, og den Helligaand vidner om Faderen og mig,
og jeg vidner, at Faderen befaler alle Mennesker overalt at
omvende sig og tro paa mig;
33. Og hvo, som tror paa mig og bliver [kk]døbt, han skal
blive salig; og disse ere de, som skulle arve Guds Rige.

---

u, se *g* Mos. 18 Kap. *v*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *w*, 3 Nephi 18 : 39. *x*, se *g* Mos. 18 Kap. *y*, Vers 23—30. 3 Nephi 48 : 34. *z*, Mos. 18 : 12. 3 Nephi 19: 10—13. *aa*, se *g* Mos. 18 Kap. *bb*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *cc*, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *dd*, se *p* 3 Nephi 9 Kap. *ee*, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *ff*, Vers 25, 26. *gg*, Vers 22, 29, 30. *hh*, Vers 22, 28, 30. *ii*, Vers 22, 28, 29. *jj*, Vers 35, 36. 3 Nephi 28 : 11. Ether 5 : 4. *kk*, se *u* 2 Nephi 9 Kap.

34. Og hvo, som ikke tror paa mig og ikke bliver døbt, skal fordømmes.

35. Sandelig, sandelig siger jeg eder, at dette er min Lærdom; [ll]og jeg vidner om den fra Faderen, og [mm]hvo, som tror paa mig, tror ogsaa paa Faderen, og for ham vil Faderen [nn]vidne om mig; thi han vil besøge ham [oo]med Ild og med den Helligaand;

36. Og saaledes vil Faderen [pp]vidne om mig, og den Helligaand vil vidne for ham om Faderen og mig; [qq]thi Faderen og jeg og den Helligaand ere eet.

37. Og atter siger jeg eder: I skulle omvende eder og blive som et lidet Barn samt vorde [rr]døbte i mit Navn, ellers kunne I ingenlunde annamme disse Ting.

38. Og atter siger jeg eder: I skulle omvende eder og vorde døbte i mit Navn samt blive som et [ss]lidet Barn, ellers kunne I ingenlunde arve Guds Rige.

39. Sandelig, sandelig siger jeg eder, dette er min Lærdom, og Alle, som bygge paa den, bygge paa min Klippe, og Helvedes [tt]Porte skulle ikke faa Overhaand over dem.

40. Og hvo, som lærer mere eller mindre end dette og udgiver det for min Lærdom, den samme kommer fra det Onde og er ikke bygget paa min Klippe; men han bygger paa en [uu]sandig Grundvold, og Helvedes Porte staa aabne for at modtage saadanne, naar Vandløbene komme, og Vejrene støde an paa dem.

41. Gaar derfor ud iblandt dette Folk og kundgjører de Ord, som jeg har talet, indtil Jordens Ender.

---

12 KAPITEL *(Se Matth. 5 Kap.)*

1. Og det skete, da Jesus havde talet disse Ord til [a]Nephi og til dem, som vare kaldede, — og Antallet paa dem, som vare kaldede, og som havde faaet [b]Magt og Myndighed til at døbe, var [c]tolv, — se, da udrakte han sin Haand til Mængden og raabte til dem, sigende: Salige ere I, dersom I give Agt paa disse Tolvs Ord, hvilke jeg har udvalgt iblandt eder til at lære eder og til at være eders Tjenere; og til dem har jeg [d]givet Fuldmagt, at de kunne døbe eder med Vand; og efter at I ere

---

ll, Vers 32, 36. *mm*, Ether 4: 12. *nn*, Vers 22, 36. *oo*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *pp*, se *jj*. *qq*, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *rr*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *ss*, se *bb* 3 Nephi 9 Kap. *tt*, Matth. 16: 18. 3 Nephi 18: 12, 13. *uu*, Matth. 7: 24—27. 3 Nephi 14: 24—27. 18: 12, 13.

a, se *s* 3 Nephi 11 Kap. *b*, se *g* Mos. 18 Kap. *c*, 3 Nephi 13: 25. 15: 11. 18: 1—17, 26—39. 19: 4—36. 20: 1—6. 22: 10. 26: 17. 27: 28. 4 Nephi 1: 1, 5, 13, 14, 30—33, 37, 44, 46. Morm. 1: 13. 3: 19. 8: 10, 11. 9: 22, 25. Ether 12: 17. Moro. 2 og 3 Kap. *d*, se *g* Mos. 18 Kap.

blevne døbte med Vand, se, da vil jeg døbe eder [e]med Ild og med den Helligaand; derfor, salige ere I, dersom I tro paa mig og blive døbte, efter at I have set mig og vide, at jeg er til.

2. Og atter, saligere ere de, som tro paa eders Ord, fordi I vidne, at I have set mig, og at I vide, at jeg er til. Ja, salige ere de, som ville tro paa eders Ord og komme til dyb Ydmyghed samt blive [f]døbte, thi over dem skal [g]komme Ild og den Helligaand, og de skulle faa Forladelse for deres Synder.

3. Ja, salige ere de [h]Fattige i Aanden, som komme til mig, thi Himmeriges Rige er deres.

4. Og atter, salige ere alle de, som sørge, thi de skulle husvales;

5. Og salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden.

6. Og salige ere alle de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skulle [i]fyldes med den Helligaand.

7. Og salige ere de Barmhjertige, thi dem skal vederfares Barmhjertighed.

8. Og salige ere alle de Rene af Hjertet, thi de skulle se Gud.

9. Og salige ere alle de Fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn.

10. Og salige ere alle de, som lide [j]Forfølgelse for mit Navns Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.

11. Og salige ere I, naar man bespotter og forfølger eder og falskeligen taler allehaande Ondt imod eder for min Skyld;

12. Thi I skulle have [k]stor Glæde og fryde eder saare meget, thi stor skal eders Løn blive i Himmelen; thi saaledes forfulgte de Profeterne, som vare før eder.

13. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Jeg har kaldet eder til at være Jordens Salt, men om Saltet mister sin Kraft, hvormed [l]skal Jorden da saltes? Saltet duer da til intet Andet end at kastes ud og nedtrædes under Menneskenes Fødder.

14. Sandelig, sandelig siger jeg eder: Jeg har kaldet eder til at være et Lys for dette Folk. En Stad, der ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules.

15. Tænder man et Lys og sætter det under en Skjæppe? Nej, men paa en Lysestage, saa skinner det for Alle, som ere i Huset;

16. Lader derfor eders Lys saa skinne for dette Folk, at de kunne se eders gode Gjerninger og ære eders Fader, som er i Himmelen.

17. Mener ikke, at jeg er kommen for at afskaffe Loven og Profeterne. Jeg er ikke kommen for at afskaffe, men for at fuldkomme;

---

e, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *f*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *g*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *h*, Matth. 5: 3. *i*, Matth. 5: 6. *j*, Matth. 5: 10. *k*, Matth. 5: 12. *l*, Matth. 5: 13.

18. Thi sandelig siger jeg eder, ikke det mindste Bogstav eller Tøddel [m]er forgaaet af Loven, men i mig er det altsammen fuldkommet.

19. Og se, jeg har givet eder Loven og min Faders Befalinger, at I skulle tro paa mig, og at I skulle omvende eder fra eders Synder samt komme til mig med et [n]sønderknust Hjerte og en angergiven Aand. Se, I have Budene, og [o]Loven er fuldkommet;

20. Derfor kommer til mig og vorder frelste; thi sandelig siger jeg eder, at uden I holde mine [p]Bud, som jeg nu har befalet eder, skulle I ingenlunde komme ind i Himmeriges Rige.

21. I have hørt, at der er sagt af de Gamle, og det er ogsaa skrevet for eder: Du skal ikke ihjelslaa; men hvo, som ihjelslaar, skal være skyldig for Guds [q]Dom.

22. Men jeg siger eder, at hver den, som er vred paa sin Broder, skal være skyldig for hans [r]Dom. Og hvo, som siger til sin Broder: Raka! skal være skyldig for Raadet; og hvo, som siger: Du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild.

23. Derfor, naar du kommer til mig, eller [s]ønsker at komme til mig, og du kommer i Hu, at din Broder har Noget imod dig,

24. Da gak først hen til din Broder og forlig dig med ham, og kom saa til mig af fuld Hjertes Oprigtighed, og jeg vil annamme dig.

25. Kom snarlig overens med din Modstander, medens du er med ham paa Vejen, saa at han ikke til nogen Tid skal gribe dig, og du skal kastes i Fængsel.

26. Sandelig, sandelig siger jeg dig: Du skal ingenlunde komme ud derfra, førend du har betalt den sidste [t]Senine. Og kan du betale en Senine, endog kun een Senine, medens du er i Fængsel? Sandelig, sandelig siger jeg dig, nej.

27. Se, der er skrevet af de Gamle: Du skal ikke bedrive Hor;

28. Men jeg siger eder, at hvo, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor i sit Hjerte.

29. Se, jeg giver eder den Befaling, at I ikke tilstede [u]nogen af disse Ting at indkomme i eders Hjerter;

30. Thi det er bedre, at I fornægte eder selv disse Ting, hvorved I optage eders Kors, end at I skulde blive kastede i Helvede.

31. Der er skrevet: Hvo, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende et Skilsmissebrev.

32. Sandelig, sandelig siger jeg eder, at hvo, [v]som skiller

m, Matth. 5: 18. *n*, 3 Nephi 9 : 20. *o*, Vers 18, 46. 3 Nephi 9 : 17. 15: 4—10. *p*, Vers 19. 3 Nephi 15 : 10. *q*, Matth. 5 : 21. *r*, Matth. 5 : 22. *s*, Matth. 5 : 23, 24. *t*, se *c* Alma 11 Kap. *u*, Pagtens Bog 42 : 23. 43 : 16, 17. *Se i 2* Nephi 28 Kap. *v*, Matth. 5 : 32. Mark. 10 : 11, 12. Luk. 16 : 18.

sig fra sin Hustru, uden for Hors Sag, han gjør, at hun bedriver Hor; og hvo, som ægter hende, som er fraskilt, bedriver Hor.
33. Og atter er der skrevet: Du skal ikke gjøre falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder.
34. Men sandelig, sandelig siger jeg eder: I skulle aldeles ikke sværge, hverken ved Himmelen, thi den er Guds Trone,
35. Ej heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel;
36. Ej heller skal du sværge ved dit Hoved, thi du kan ikke gjøre et Haar sort eller hvidt;
37. Men eders Tale skal være ja, ja; nej, nej; thi hvad der er over dette, er ondt.
38. Og se, der er skrevet: Øje for Øje og Tand for Tand.
39. Men jeg siger eder, at I skulle ikke sætte eder imod de Onde, men dersom Nogen slaar dig paa din højre Kind, vend ham den anden ogsaa til.
40. Og dersom Nogen vil gaa i Rette med dig og tage din Kjortel, lad ham og beholde Kappen.
41. Og dersom Nogen tvinger dig til at gaa een Mil, gak to med ham.
42. Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig.
43. Og se, der er ogsaa skrevet: Du skal elske din Næste og hade din Fjende;
44. Men se, jeg siger eder: Elsker eders Fjender, velsigner dem, som eder forbande, gjører dem Godt, som eder hade, og beder for dem, som tale ilde om eder og forfølge eder;
45. Paa det I skulle vorde eders Faders Børn, som er i Himmelen; thi han lader sin Sol opgaa over Onde og Gode;
46. Derfor er alt det Gamle, som var under Loven, [w]fuldkommet i mig.
47. Det Gamle [x]er afskaffet, og alle Ting ere blevne ny;
48. Derfor vil jeg, at I skulle være fuldkomne, [y]ligesom jeg eller eders Fader, som er i Himmelen, er fuldkommen.

---

13 KAPITEL. *(Se Matth. 6 Kap.)*

1. Sandelig, sandelig siger jeg eder, jeg ønsker, at I skulle give Almisser til de Fattige; men vogter eder, at I ikke gjøre eders Almisser for Menneskene, for at anses af dem; ellers have I ikke Løn af eders Fader, som er i Himmelen.
2. Derfor, naar du gjør Almisse, skal du ikke lade blæse

---

w, se *o*. *x*, 3 Nephi 15: 2, 3. *y*, Matth. 5: 48. 3 Nephi 19: 25—29. 27: 27.

i Basune for dig, som Øjenskalke gjøre i [a]Synagogerne og paa Gaderne, paa det de kunne æres af Mennesker. Sandelig siger jeg eder, de have deres Løn borte.

3. Men naar du gjør Almisse, lad din venstre Haand ikke vide, hvad din højre Haand gjør,

4. Paa det din Almisse kan være iLøndom; og din Fader, som ser i Løndom, han skal betale dig aabenbare.

5. Og naar du beder, skal du ikke gjøre som Øjenskalkene; thi de staa gjerne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne anses af Mennesker. Sandelig siger jeg eder, de have deres Løn borte.

6. Men du, naar du beder, gak ind i dit Kammer og luk din Dør og bed til din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbare.

7. Men naar I bede, da bruger ikke overflødige Ord som Hedningerne; thi de mene, at de blive bønhørte for deres mange Ords Skyld.

8. Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi eders Fader veed, hvad I have behov, førend I bede ham.

9. Derfor skulle I saaledes bede: Vor Fader, du, som er i Himmelen! Helliget vorde dit Navn.

10. Ske din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden;

11. Og forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere;

12. Og led os ikke ind i Fristelse, men fri os fra det Onde;

13. Thi dit er Riget, Kraften og Æren i Evighed! Amen.

14. Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal eders himmelske Fader ogsaa forlade eder;

15. Men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser.

16. Naar I [b]faste, da ser ikke bedrøvede ud som Øjenskalke; thi de forvende deres Ansigt, paa det Menneskene kunne se dem faste. Sandelig siger jeg eder, de have deres Løn borte.

17. Men naar du faster, da salv dit Hoved og to dit Ansigt;

18. At ikke Menneskene skulle se dig faste, men din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale dig aabenbare.

19. Samler eder ikke Liggendefæ paa Jorden, hvor Møl og Rust fordærve, og hvor Tyve gjennembryde og stjæle;

20. Men samler eder Liggendefæ i Himmelen, hvor hverken Møl ej heller Rust fordærve, og hvor Tyve ikke gjennembryde, ej heller stjæle.

21. Thi hvor eders Liggendefæ er, der vil og eders Hjerte være.

22. Øjet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Øje er sundt, bliver dit ganske Legeme lyst.

---

a, se u Alma 16 Kap. *b, se t Mos. 27 Kap.*

23. Men dersom dit Øje er ondt, bliver dit ganske Legeme mørkt. Dersom derfor det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da Mørket?

24. Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mammon.

25. Og nu skete det, da Jesus havde talet disse Ord, at han saa' paa de Tolv, hvilke han havde udvalgt, og sagde til dem: Ihukommer de Ord, som jeg har talet. Thi se, [c]I ere de, som jeg har udvalgt til at lære dette Folk. Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for eders Liv, hvad I skulle æde, og hvad I skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I skulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden og Legemet mere end Klæderne?

26. Ser til Himmelens Fugle; de saa ikke og høste ikke og sanke ikke i Lader, men eders himmelske Fader føder dem dog. Ere I ikke meget mere end de?

27. Hvo iblandt eder kan lægge en Alen til sin Væxt, endog han bekymrer sig derfor?

28. Og hvi bekymre I eder for Klæderne? Betragter Lilierne paa Marken, hvorledes de voxe; de arbejde ikke og spinde ikke;

29. Men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt som een af dem.

30. Klæder da Gud saaledes Urterne paa Marken, som staa i Dag og i Morgen kastes i Ovnen, saa vil han ogsaa klæde eder, dersom I ikke ere af de lidet troende.

31. Derfor skulle I ikke bekymre eder og sige: Hvad skulle vi æde? eller hvad skulle vi drikke? eller hvormed skulle vi klæde os?

32. Eders himmelske Fader veed, at I have alle disse Ting behov.

33. Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges eder.

34. Bekymrer eder derfor ikke for den Dag i Morgen, thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sit Eget. Hver Dag har nok i sin Plage.

---

14 KAPITEL. *(Se Matth. 7 Kap.)*

1. Og nu skete det, at da Jesus havde talet disse Ord, vendte han sig atter til Mængden og oplod sin Mund til dem, sigende: Sandelig, sandelig siger jeg eder, dømmer ikke, at I skulle ikke dømmes.

2. Thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes; og med hvad Maal I maale, skal eder igjen maales.

c, Matth. 6: 25.

3. Og hvi ser du Skjæven, som er i din Broders Øje, men Bjælken i dit eget Øje bliver du ikke vaer?

4. Eller hvorledes siger du til din Broder: Lad mig drage Skjæven ud af dit Øje; og se, der er en Bjælke i dit eget Øje?

5. Du Øjenskalk, drag først Bjælken ud af dit eget Øje, og da kan du se klart at uddrage Skjæven af din Broders Øje!

6. Giver ikke Hunde det Hellige, kaster ikke heller eders Perler for Svin, at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder og vende sig og sønderrive eder.

7. [a]Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal eder oplades;

8. Thi hver den, som beder, han faar; og den, som søger, han finder; og for den, som banker, skal der oplades.

9. Eller hvilket Menneske er iblandt eder, som, hvis hans Søn beder ham om Brød, vil give ham en Sten?

10. Eller dersom han beder om en Fisk, mon han giver ham en Slange?

11. Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er i Himmelen, give dem gode Gaver, som ham bede?

12. Derfor, Alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gjøre mod eder, det gjøre I ogsaa mod dem; thi saadan er Loven og Profeterne.

13. Gaar ind ad den [b]snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fordærvelse, og de ere mange, som gaa ind igjennem den;

14. Thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den.

15. Men vogter eder for de falske Profeter, som komme til eder i Faareklæder, men ere indvortes rivende Ulve.

16. Af deres Frugter skulle I kjende dem. Kan man og sanke Vindruer af Torne eller Figener af Tidsler?

17. Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter; men et raaddent Træ bærer onde Frugter.

18. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter.

19. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

20. Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter.

21. Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige; men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himmelen.

22. Mange ville sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke profeteret i dit Navn og i dit Navn uddrevet Djævle? og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger i dit Navn?

---

a, 3 Nephi 27: 29. b, se aa 2 Nephi 9 Kap. 3 Nephi 27: 33.

23. Og da vil jeg bekjende for dem: Jeg kjendte eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beflitte eder paa Uret.
24. Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gjør efter dem, vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe;
25. Og en [c]Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vejrene blæste og stødte an paa samme Hus, og det faldt ikke, thi det var grundfæstet paa en Klippe.
26. Og hver, som hører disse mine Ord og gjør ikke efter dem, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand;
27. Og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vejrene blæste og stødte an paa samme Hus, og det faldt, og dets Fald var stort.

---

15 KAPITEL.

1. Og det skete, at da Jesus havde endt denne sin Tale, kastede han sine Øjne rundt omkring paa Mængden og sagde til dem: Se, I have hørt det, som jeg [a]lærte, førend jeg opfoer til min Fader; derfor, hvo, som ihukommer disse mine Ord og gjør efter dem, ham vil jeg [b]oprejse paa den yderste Dag.
2. Og det skete, at da Jesus havde sagt disse Ord, saa' han, at der fandtes Nogle iblandt dem, som forundrede sig og ønskede at vide hans Villie angaaende [c]Mose Lov; thi de forstode ikke de [d]Ord, at det Gamle var afskaffet, og at Alt var blevet nyt.
3. Og han sagde til dem: Forundrer eder ikke over, at jeg sagde til eder, at det Gamle var afskaffet, og at Alt var blevet nyt.
4. Se, jeg siger eder, at [e]Loven, som blev given ved Moses, er fuldkommet.
5. Se, [f]jeg er den, som gav Loven, og jeg er den, som gjorde Pagt med mit Folk Israel; derfor er [g]Loven fuldkommet i mig, thi jeg er kommen for at fuldkomme Loven; derfor har den en Ende.
6. Se, jeg tilintetgjør [h]ikke Profetierne; thi saa mange, som ikke ere blevne opfyldte i mig, sandelig siger jeg eder, de skulle alle blive opfyldte.
7. Og fordi jeg sagde til eder, at det [i]Gamle er afskaffet, tilintetgjør jeg ikke det, der er bleven talet angaaende tilkommende Ting.
8. Thi se, den [j]Pagt, jeg har gjort med mit Folk, er ikkun for en Del opfyldt; men [k]Loven, som blev given ved Moses, er fuldendt i mig.

---

c, se *e* Alma 26 Kap.

a, Matth. 5—7 Kap. *b*, se *p* Mos. 23 Kap. *c*, se *o* 2 Nephi 25 Kap. *d*, 3 Nephi 12: 46, 47. *e*, 3 Nephi 9: 17. *f*, 1 Kor. 10: 4. *g*, 3 Nephi 12: 46, 47. *h*, Vers 7, 8. 3 Nephi 20: *11, 12.* 23: 1—3. *i*, 3 Nephi 12: 46, 47. *j*, 3 Nephi 5: *24—26. 16: 5.* Se *e* 1 Nephi 15 Kap. *k*, se o 2 Nephi 25 Kap.

9. Se, jeg er Loven og [l]Lyset; ser til mig og bliver [m]bestandige indtil Enden, da skulle I leve; thi til den, der er bestandig indtil Enden, vil jeg give det evige Liv.

10. Se, jeg har givet eder Budene; derfor holder mine Bud. Og dette er Loven og Profeterne; thi de vidnede i Sandhed om mig.

11. Og nu skete det, at da Jesus havde talet disse Ord, sagde han til de [n]Tolv, som han havde udvalgt:

12. I ere mine Disciple, og I ere et Lys for dette Folk, som er en Levning af Josephs Hus.

13. Og se, [o]dette er eders Ejendomsland, og Faderen har givet eder det.

14. Og aldrig har Faderen befalet mig at kundgjøre det for eders Brødre i Jerusalem;

15. Ej heller har Faderen nogensinde befalet mig at kundgjøre dem om de [p]andre Stammer af Israels Hus, hvilke Faderen har bortført af Landet.

16. Saa meget befalede Faderen mig, at jeg skulde kundgjøre dem:

17. At jeg har [q]andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig ogsaa at føre did, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde.

18. Og nu paa Grund af Haardnakkenhed og Vantro forstode de ikke mine Ord; derfor befalede Faderen mig ikke at sige mere til dem derom.

19. Men sandelig siger jeg eder, at Faderen har befalet mig at kundgjøre eder, at I bleve adskilte fra dem for deres Uretfærdigheds Skyld; derfor er det for deres Uretfærdigheds Skyld, at de Intet vide om eder.

20. Og sandelig siger jeg eder atter, at Faderen har fraskilt de [r]andre Stammer fra dem; og det er paa Grund af deres Uretfærdighed, at de Intet vide om dem.

21. Og sandelig siger jeg eder, at [s]I ere de, om hvilke jeg sagde: Jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig ogsaa at føre did, og de skulle høre min Røst, og der skal blive een Hjord og een Hyrde.

22. Og de forstode mig ikke, thi de troede, at det var Hedningerne; thi de forstode ikke, at Hedningerne skulde [t]omvendes formedelst deres Prædiken;

23. Og de forstode mig ikke, at jeg sagde, at de skulde høre min Røst; og de forstode ikke, at Hedningerne ikke nogensinde skulde høre min Røst, at jeg ikke skulde aabenbare mig for dem, [u]uden ved den Helligaand.

---

l, se *m* Mos. 16 Kap. *m*, se 2 Nephi 31 Kap. *n*, 3 Nephi 12: 1. *o*, Nord- og Sydamerika. Se *k* 1 Nephi 13 Kap. 3 Nephi 15: 13. *p*, Vers 20. De ti Stammer. 2 *Nephi* 21: 12. 3 Nephi 16: 1—4. 17: 4. *q*, Vers 21—24. Joh. 10: 16. *r*, se *p*. *s*, Vers 17. *t*, Ap. Gj. 10: 34—48. *u*, Ap. Gj. 10: 44—48.

24. Men se, I have baade hørt min Røst og set mig; og I
re mine [v]Faar, og I ere regnede iblandt dem, som Faderen
ar givet mig.

---

16 KAPITEL.

1. Og sandelig, sandelig siger jeg eder, jeg har [a]andre Faar,
om ikke ere i dette Land, ej heller i Jerusalems Land, ej
eller i nogen Del af det omliggende Land, hvor jeg har været
or at prædike.
2. Thi de, om hvilke jeg taler, ere dem, som endnu [b]ikke
ave hørt min Røst; ej heller har jeg nogensinde aabenbaret
mig for dem.
3. Men jeg har faaet Befaling af Faderen, at jeg skal gaa
l dem, og de skulle [c]høre min Røst og blive regnede iblandt
mine Faar, saa at der maa blive een Hjord og een Hyrde; der-
or gaar jeg hen og viser mig for dem.
4. Og jeg befaler eder at skrive disse Ord, efter at jeg er
aaet bort, paa det om saa sker, at mit Folk i Jerusalem, de,
om have set mig og været med mig i min Tjeneste, ikke bede
'aderen i mit Navn at faa Kundskab om eder formedelst den
Helligaand og ligeledes om de [d]andre Stammer, om hvilke de
ntet vide, at disse Ord, som I skulle skrive, kunne blive be-
arede og aabenbarede [e]for Hedningerne, saa at, formedelst
Hedningernes [f]Fylde, de Overblevne af deres Sæd, som skulle
orde adspredte paa Jorden paa Grund af deres Vantro, kunne
live ledte eller bragte til Kundskab om mig, deres Gjenløser.
5. Og [g]da vil jeg indsamle dem fra Jordens fire Hjørner;
g da vil jeg opfylde den [h]Pagt, som Faderen har gjort med
lt det Folk, som er af Israels Hus.
6. Velsignede ere Hedningerne, paa Grund af deres Tro
aa mig i og [i]af den Helligaand, som vidner for dem [j]om
mig og om Faderen.
7. Se, paa Grund af deres Tro paa mig, siger Faderen, og
aa Grund af eders Vantro, o Israels Hus, skal Sandheden i
e [k]sidste Dage komme til Hedningerne, saa at disse Tings
'ylde skal vorde kundgjort for dem.
8. Men [l]Ve de Vantro iblandt Hedningerne, siger Faderen,
hi uagtet de skulle komme hid til dette Land og adsprede
mit Folk, som er af Israels Hus; og mit Folk, som er af Is-

---

v, Vers 17, 21.

a, se *p* 3 Nephi 15 Kap. *b*, 3 Nephi 15: 17, 21, 23, 24. *c*, se *b*. *d*, se *p* Nephi 15 Kap. *e*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *f*, 1 Nephi 10: 14. Se *c* 2 Nephi ' Kap. *g*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *h*, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *i*, se *u* 3 Nephi 5 Kap. *j*, 3 Nephi 11: 32, 35, 36. *k*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *l*, 2 Nephi 3: 32. Se *d* 2 Nephi 14 Kap.

raels Hus, skal blive kastet ud fra dem og blive traadt under Fødder af dem;

9. Og paa Grund af Faderens Naade mod Hedningerne, og ligeledes Faderens Straffedomme over mit Folk, som er af Israels Hus, sandelig, sandelig siger jeg eder, at [m]efter alt dette, og efter at jeg har ladet mit Folk, som er af Israels Hus, blive slaget og plaget og dræbt samt kastet ud fra dem og vorde hadet af dem og blive til Haan og Spot iblandt dem;

10. Saa befaler Faderen mig at sige eder, at paa den Dag, da Hedningerne synde mod mit [n]Evangelium og vorde opløftede i deres Hjerters Stolthed over [o]alle Folkeslag og over alt Folket paa hele Jorden, og blive fulde af allehaande Løgn og Bedrageri og Uret og allehaande Hykleri og Mord og [p]Præstelist og [q]Horeri og [r]hemmelige Vederstyggeligheder; og de gjøre alle disse Ting og forkaste mit Evangeliums [s]Fylde, se, siger Faderen, da vil jeg [t]borttage mit Evangeliums Fylde fra dem;

11. Og da vil jeg ihukomme min Pagt, som jeg har gjort med mit Folk, o Israels Hus, og jeg vil bringe mit Evangelium til [u]dem;

12. Og jeg vil vise dig, o Israels Hus, at Hedningerne ikke skulle have Magt over eder, men jeg vil ihukomme min [v]Pagt med eder, o Israels Hus, og I skulle komme til [w]Kundskab om mit Evangeliums Fylde.

13. Men dersom Hedningerne ville omvende sig og komme tilbage til mig, siger Faderen, se, da skulle de blive [x]regnede iblandt mit Folk, o Israels Hus;

14. Og jeg vil ikke lade mit Folk, som er af Israels Hus, gaa frem iblandt dem og nedtræde dem, siger Faderen.

15. Men dersom de ikke vende sig til mig og lytte til min Røst, da vil jeg lade dem, ja, jeg vil lade mit Folk, o Israels Hus, gaa frem iblandt dem og nedtræde dem; og de skulle vorde som [y]Salt, der har mistet sin Kraft og derefter ikke duer til Andet end til at udkastes og trædes under Fødderne af mit Folk, o Israels Hus.

16. Sandelig, sandelig siger jeg eder, saaledes har Faderen befalet mig, at [z]jeg skulde give dette Folk dette Land til Ejendom.

17. Og naar Profeten Esaiæ Ord blive opfyldte, som sige:

18. [aa]Dine Vægtere skulle opløfte deres Røst; med Røsten

---

m, se *j* 2 Nephi 26 Kap. *n*, aabenbaret i Mormons Bog. *o*, Morm. 8: 35—41. *p*, 2 Nephi 26: 29. *q*, se *i* 2 Nephi 28 Kap. *r*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *s*, se *n*. *t*, dette blev opfyldt, da de Hellige forlode Staterne og kom til Utah. *u*, til Lamaniterne eller Indianerne. *v*, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *w*, er nu i Færd med at blive opfyldt. *x*, 2 Nephi 10: 18, 19. 3 Nephi 21: 22—25. 30 Kap. *y*, 3 Nephi 12 og 13 Kap. *z*, se *o* 3 Nephi 15 Kap. *aa*, Es. 52: 9, 10. Mos. 12: 22—24. *15*: 29—31.

skulle de synge tilsammen, thi de skulle se Øje til Øje, naar Herren skal gjenbringe Zion.

19. Raaber med Fryd, synger tilsammen, Jerusalems øde Steder; thi Herren har trøstet sit Folk, han har gjenløst Jerusalem.

20. Herren har blottet sin hellige Arm for alle Folks Øjne; og alle Jordens Ender skulle se vor Guds Salighed.

---

17 KAPITEL.

1. Se, nu skete det, at da Jesus havde talet disse Ord, saa' han rundt omkring paa Mængden igjen og sagde til dem: Se, min Tid er forhaanden.

2. Jeg ser, at I ere svage, saa at I ikke kunne forstaa alle mine Ord, som Faderen har befalet mig at tale til eder denne Gang.

3. Gaar derfor til eders Hjem og overvejer, hvad jeg har sagt, og beder Faderen i mit Navn, at I maa forstaa det, og bereder eders Sind til i Morgen, da kommer jeg til eder igjen.

4. Men nu [a]gaar jeg til Faderen, og ligeledes gaar jeg for at vise mig for de [b]tabte Stammer af Israel; thi de ere ikke tabte for Faderen, og han veed, hvorhen han har ført dem.

5. Og det skete, at da Jesus havde talet saaledes, kastede han atter sine Øjne omkring paa Mængden og saa', at de græd og saa' stadigen paa ham, som om de vilde bede ham at tøve lidt længere hos dem.

6. Og han sagde til dem: Se, jeg har inderlig Medlidenhed med eder;

7. [c]Have I Syge iblandt eder, da bringer dem hid. Have I Lamme eller Blinde eller Halte eller Værkbrudne eller Spedalske eller Svindsottige eller Døve eller Plagede paa nogen Maade, da bringer dem hid, og jeg vil helbrede dem, thi jeg har Medlidenhed med eder; jeg er fuld af inderlig Barmhjertighed;

8. Thi jeg ser, at I ønske, at jeg skal vise eder, hvad jeg har gjort for eders Brødre i Jerusalem; thi jeg ser, at eders Tro er [d]tilstrækkelig, at jeg kan helbrede eder.

9. Og det skete, da han havde talet saaledes, at den hele Mængde med een Villie kom frem med deres Syge og med deres Besværede og deres Lamme og med deres Blinde og med deres Stumme og med alle dem, som vare besværede paa nogen Maade; og han [e]helbredte dem alle, da de bleve bragte frem til ham;

---

a, 3 Nephi 18: 39. *b*, se *p* 3 Nephi 15 Kap. *c*, Vers 9: 10. d, 2 Nephi 27: 23. Ether 12: 12. *e*, 3 Nephi 26: 15.

10. Og Alle, baade de, som vare helbredede, og de, der vare karske, nedbøjede sig for hans Fødder og tilbade ham; og saa mange, som kunde komme til for Mængden, [f]kyssede hans Fødder, saa at de endog badede hans Fødder med deres Taarer.

11. Og det skete, at han befalede dem at bringe deres [g]smaa Børn.

12. Og de bragte deres smaa Børn og satte dem ned paa Jorden rundt omkring ham, og Jesus stod midt iblandt dem, og Mængden drog sig tilbage, indtil de alle vare bragte til ham.

13. Og det skete, da de alle vare bragte til ham, at Jesus stod midt iblandt dem, og han befalede Mængden at [h]knæle ned paa Jorden.

14. Og det skete, da de havde knælet ned paa Jorden, at Jesus sukkede ved sig selv og sagde: Fader, jeg er [i]bekymret paa Grund af Ugudeligheden hos dette Folk, som tilhører Israels Hus.

15. Og da han havde sagt disse Ord, [j]knælede han ogsaa ned paa Jorden; og se, han bad til Faderen, og det, som han bad om, kan ikke skrives; og Mængden, som hørte ham, vare Vidner dertil.

16. Og paa denne Maade vidnede de: Aldrig før har [k]noget Øje set eller noget Øre hørt saadanne store og vidunderlige Ting, som vi saa' og hørte Jesus tale til Faderen;

17. Og ingen Tunge kan udtale, ej heller kan noget Menneske skrive, ej heller kan Menneskenes Hjerter fatte saa store og vidunderlige Ting, som vi baade saa' og hørte Jesus tale; og Ingen kan fatte den Glæde, som fyldte vore Sjæle, da vi hørte ham bede til Faderen for os.

18. Og det skete, da Jesus havde endt sin Bøn til Faderen, at han rejste sig; men saa stor var Glæden hos Mængden, at de vare overvældede deraf.

19. Og det skete, at Jesus talede til dem og bød dem at staa op.

20. Og de rejste sig op fra Jorden, og han sagde til dem: Salige ere I formedelst eders Tro. Og se, min Glæde er nu fuldkommen.

21. Og da han havde sagt disse Ord, græd han, og Mængden bærer Vidnesbyrd derom; og [l]han tog deres smaa Børn, eet ad Gangen, og velsignede dem og bad til Faderen for dem

22. Og da han havde gjort dette, græd han igjen;

23. Og han talede til Mængden og sagde til dem: Ser eders Smaa!

24. Og da de opløftede deres Øjne mod Himmelen for at se, da saa' de Himlene aabne, og de saa' Englene nedstige af

f, 3 Nephi 11: 19. *g*, Vers 12, 21, 23, 24. 3 Nephi 26: 14, 16. *h*, 3 Nephi 19: 6, 16, 17. *i*, 3 Nephi 27: 32. *j*, 3 Nephi 19: 19. 27. *k*, 3 Nephi 19: 32—34. *l*, se *g*.

Himmelen ligesom omgivne af Ild, og de kom ned og omringede de Smaa; og de [m]bleve omgivne af Ild, og Englene tjente dem.

25. Og Mængden saa' og hørte og bar Vidnesbyrd derom, og de vide, at deres Vidnesbyrd er sandt; thi alle saa' og hørte det med egne Øjne og Øren; og de vare omtrent to tusinde og fem hundrede Sjæle i Antal, som bestode af Mænd, Kvinder og Børn.

---

18 KAPITEL.

1. Og det skete, at Jesus befalede sine [a]Disciple at bringe ham [b]noget Brød og Vin.

2. Og medens de vare borte efter Brød og Vin, befalede han Mængden at sætte sig ned paa Jorden.

3. Og da Disciplene kom med Brød og Vin, tog han af Brødet, brød og velsignede det; og han gav det til Disciplene og befalede dem at æde.

4. Og da de havde ædt og vare blevne mættede, befalede han, at de skulde give Brød til Mængden.

5. Og da Mængden havde ædt og var bleven mæt, sagde han til Disciplene: Se, der skal En [c]ordineres iblandt eder, og til ham vil jeg give Magt at bryde Brødet og velsigne det samt at give det til min Kirkes Folk, til alle dem, som tro og [d]blive døbte i mit Navn.

6. Og dette skulle I altid gjøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt Brødet og velsignet det og givet det til eder.

7. Og dette skulle I gjøre til [e]Ihukommelse om mit Legeme, som jeg har vist eder. Og det skal være et Vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukomme mig. Og dersom I [f]altid ihukomme mig, skal min Aand være hos eder.

8. Og det skete, at da han havde sagt disse Ord, befalede han sine Disciple, at de skulde tage Vinen i Bægeret og drikke deraf; og de skulde ogsaa give det til Mængden, at de kunde drikke deraf.

9. Og det skete, at de gjorde saa og drak af den og bleve mættede; og de gave til Mængden, og de drak og bleve mættede.

10. Og da Disciplene havde gjort dette, sagde Jesus til dem: Salige ere I for dette, som I have gjort; thi deri efterkommes

---

m, se *g*.

---

a, se *c* 3 Nephi 12 Kap. *b*, Vers 2—14, 28—34. 3 Nephi 20: 3—9. 26: 13. 4 Nephi 1: 27. Morm. 9: 29. Moro. 4: 5. *c*, 4 Nephi 1: 14. Se *g* Mos. 18 Kap. Moro. 3 Kap. 3: 1. *d*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *e*, Vers 11. 3 Nephi 20: 8. Moro. 4: 3. 5: 2. *f*, Vers 11. Moro. 4: 3. 5: 2.

mine Befalinger, og dette vidner for Faderen, at I ere villige
til at gjøre det, som jeg har befalet eder.
11. Og saaledes skulle I altid betjene dem, som omvende
sig og blive [g]døbte i mit Navn; og I skulle gjøre dette til
[h]Ihukommelse om mit Blod, som jeg har udgydt for eder, at
I kunne vidne for Faderen, at I altid ihukomme mig. Og der-
som I [i]altid ihukomme mig, skulle I have min Aand hos eder.
12. Og jeg giver eder en Befaling, at I skulle gjøre dette.
Og dersom I altid gjøre dette, da ere I salige, thi I ere byg-
gede paa min Klippe.
13. Men hvo iblandt eder, som gjør mer eller mindre end
dette, [j]er ikke bygget paa min Klippe, men paa sandig Grund-
vold; og naar Skylregnen nedfalder, og Vandløbene komme, og
Vejrene blæse og støde an paa dem, da skulle de falde, og
Helvedes Porte staa aabne for at modtage dem;
14. Derfor, salige ere I, dersom I holde mine Bud, som
Faderen har befalet mig at give eder.
15. Sandelig, sandelig siger jeg eder: I skulle altid vaage
og [k]bede, saa at I ikke skulle blive fristede af Djævelen og
bortføres fangne af ham.
16. Og ligesom jeg har bedet iblandt eder, saa skulle I bede
i min Menighed, iblandt mit Folk, som omvender sig og bliver
døbt i mit Navn. Se, jeg er Lyset; jeg har givet eder et
Exempel.
17. Og det skete, at da Jesus havde talet disse Ord til sine
Disciple, vendte han sig atter til Mængden og sagde til dem:
18. Se, sandelig, sandelig siger jeg eder, I skulle altid vaage
og [m]bede, saa at I ikke falde i Fristelse; thi Satan begjærer
eder, at han kan sigte eder som Hvede;
19. Derfor skulle I altid bede til Faderen i mit Navn;
20. Og hvad I bede Faderen om i mit Navn, som er ret,
troende, at I skulle faa det, se, det skal gives eder;
21. [n]Beder altid til Faderen i mit Navn i eders Familier,
saa at eders Hustruer og eders Børn kunne vorde velsignede.
22. Og se, I skulle ofte møde tilsammen, og I skulle ikke for-
byde noget Menneske at komme til eder, naar I møde tilsammen,
men tilstede dem at komme til eder og ikke forbyde dem det;
23. Men I skulle bede for dem og ikke kaste dem ud; og
om saa er, at de ofte komme til eder, skulle I bede til Fade-
ren i mit Navn for dem.
24. Derfor løfter op eders Lys, saa at det kan skinne for
Verden. Se, jeg er [o]Lyset, som I skulle opløfte — det, som I

---

g, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *h*, se *e*. *i*, se *f*. *j*, se *e* Alma 26 Kap. *k*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *l*, se *m* Mos. 16 Kap. *m*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *n*, Alma *34: 21. Se e* 2 Nephi 32 Kap. o, se *m* Mos. 16 Kap.

have set mig gjøre. Se, jeg har bedet til Faderen, og dette
have I alle bevidnet;
25. Og I se, at jeg ikke har befalet [p]nogen af eder at gaa
bort, men snarere befalet eder at komme til mig, saa at I
kunde [q]føle og se; ligeledes skulle I gjøre mod Verden; og hvo,
som bryder denne Befaling, tilsteder sig selv at ledes i Fristelse.
26. Og nu skete det, at da Jesus havde talet disse Ord,
kastede han atter sine Øjne paa [r]Disciplene, som han havde
udvalgt, og sagde til dem:
27. Se, sandelig, sandelig siger jeg eder, jeg giver eder en
anden Befaling, og da skal jeg gaa til min Fader for at fuld-
byrde [s]andre Bud, som han har givet mig.
28. Og nu se, dette er den Befaling, som jeg giver eder, at
I skulle ikke med Vidende tillade Nogen at [t]deltage i mit
Kjød og Blod uværdigen, naar I uddele det;
29. Thi hvo, som æder og drikker mit Kjød og Blod uvær-
digen, æder og drikker Fordømmelse for sin Sjæl; derfor, der-
som I vide, at et Menneske er uværdigt til at æde og drikke
af mit Kjød og Blod, skulle I forbyde det;
30. Alligevel skulle I ikke kaste ham ud fra eder, men I
skulle betjene ham og bede for ham til Faderen i mit Navn;
og om saa sker, at han omvender sig og bliver [u]døbt i mit Navn,
skulle I modtage ham og meddele ham af mit Kjød og Blod;
31. Men dersom han ikke omvender sig, skal han ikke regnes
iblandt mit Folk, paa det han ikke skal fordærve mit Folk;
thi se, jeg [v]kjender mine Faar, og de ere talte;
32. Ikke desmindre skulle I ikke kaste ham ud af eders
[w]Synagoger eller fra eders Bedehuse; thi Saadanne skulle I
vedblive at betjene; thi I vide ikke, om de maaske ville vende
om og angre deres Synder og komme til mig med fuld Hjertes
Attraa, og jeg skal helbrede dem, og I skulle være et Middel
til at bringe dem til Frelse.
33. Derfor holder disse Ord, som jeg har befalet eder, saa
at I ikke skulle komme under Fordømmelse; thi Ve den, som
Faderen fordømmer.
34. Og jeg giver eder disse Befalinger, paa Grund af de
Trætter, som have fundet Sted iblandt eder. Og salige ere I,
dersom I [x]ingen Trætte have iblandt eder.
35. Og [y]nu gaar jeg til Faderen, thi det er nødvendigt, at
jeg gaar til Faderen for eders Skyld.
36. Og det skete, at da Jesus havde endt sin Tale, berørte
han Disciplene, hvilke han havde udvalgt, med sin Haand,

---

p, Vers 22, 23. *q*, 3 Nephi 11: 14, 16. *r*, se *e* 3 Nephi 12 Kap. *s*, 3 Nephi 16: 3. *t*, Vers 29, 30. 3 Nephi 20: 8. Morm. 9: 29. *u*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *v*, 1 Nephi 22: 25. *w*, se *u* Alma 16 Kap. *x*, 3 Nephi 11: 28—30. *y*, 3 Nephi 17: 4.

een ad Gangen, indtil han havde berørt dem alle, og han
talede til dem, medens han berørte dem;
37. Og Mængden hørte ikke Ordene, som han talede; der-
for bære de ikke Vidnesbyrd derom; men Disciplene vidnede
om, at han gav dem [z]Magt til at meddele den [aa]Helligaand.
Og jeg vil vise eder [bb]herefter, at dette Vidnesbyrd er sandt.
38. Og det skete, at da Jesus havde berørt dem alle, kom
en Sky og overskyggede Mængden, saa at de ikke kunde se
Jesus.
39. Og medens de vare overskyggede, foer han bort fra dem
og opsteg til Himmelen. Og [cc]Disciplene saa', at han opfoer
igjen til Himmelen, og de bare Vidnesbyrd derom.

---

19 KAPITEL.

1. Og det skete, at da Jesus var [a]opfaret til Himmelen, skiltes Mængden ad, og hver Mand tog sin Hustru og sine Børn og vendte tilbage til sit eget Hjem.

2. Og Rygtet gik strax ud iblandt Folket, førend det blev mørkt, at Mængden havde set Jesus, og at han havde betjent dem, og at han ogsaa vilde vise sig den næste [b]Dag for Mængden;

3. Ja, og den ganske Nat spredtes Rygtet angaaende Jesus; og saa meget sendte de Bud ud til Folket, at Mange, ja, et saare stort Antal, anstrengte sig overmaade hele Natten, for den næste Dag at kunne være paa Stedet, hvor Jesus skulde vise sig for Mængden.

4. Og det skete den næste Dag, da Mængden var forsamlet tilsammen, at Nephi og [c]hans Broder, hvem han havde oprejst fra de Døde, hvis Navn var Timothy, og ligeledes hans Søn, hvis Navn var Jonas, samt Mathoni og Mathonihah, hans Broder, og Kumen og Kumenonhi og Jeremiah og Shemnon og Jonas og Zedekiah og Esaiah, gik frem og stode midt iblandt Mængden. Nu, disse vare Navnene paa [d]Disciplene, som Jesus havde udvalgt.

5. Og se, Mængden var saa stor, at de lode den blive adskilt i tolv Hobe.

6. Og de Tolv underviste Mængden, og se, de lode Folket [e]nedknæle paa Jorden og bede til Faderen i Jesu Navn.

---

z, Moro. 2 Kap. *aa*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *bb*, Moro. 2 Kap. *cc*, se *c* 3 Nephi 12 Kap.

a, 3 Nephi 18: 39. *b*, 3 Nephi 17: 3. *c*, 3 Nephi 7: 19. *d*, se *c* 3 Nephi 12 Kap. *e*, se *h* 3 Nephi 17 Kap.

7. Og Disciplene bade ogsaa til Faderen i Jesu Navn. Og de rejste sig og prædikede for Folket.

8. Og da de havde prædiket de samme Ord, som Jesus havde talet, — i Intet [f]afvigende fra de Ord, som Jesus havde talet, — se, da knælede de atter og bade til Faderen i Jesu Navn;

9. Og de bade om det, som de mest attraaede; og de begjærede, at den [g]Helligaand maatte blive dem given.

10. Og da de saaledes havde bedet, gik de ned til Bredden af Vandet; og Mængden fulgte dem.

11. Og det skete, at Nephi gik ud i Vandet og blev døbt.

12. Og han kom op af Vandet og begyndte at døbe. Og han døbte alle dem, som Jesus havde udvalgt.

13. Og da de [h]alle vare døbte og komne op af Vandet, faldt den [i]Helligaand paa dem, og de bleve fyldte af den Helligaand og med Ild.

14. Og se, de bleve ligesom [j]omgivne af Ild; og den kom ned fra [k]Himmelen, og Mængden saa' det og bærer Vidnesbyrd derom; og Engle kom ned fra Himmelen og tjente dem.

15. Og det skete, medens Englene tjente Disciplene, se, da kom Jesus og stod midt iblandt dem og betjente dem.

16. Og det skete, at han talede til Mængden og befalede dem, at de skulde [l]knæle igjen paa Jorden, og ligeledes, at hans Disciple skulde knæle paa Jorden.

17. Og det skete, at da de alle havde nedknælet paa Jorden, befalede han sine Disciple, at [m]de skulde bede.

18. Og se, de begyndte at bede, og de bade til Jesus, kaldende ham deres Herre og deres Gud.

19. Og det skete, at Jesus gik ud af deres Midte og gik et lidet Stykke Vej bort fra dem, og han bøjede sig til Jorden og sagde:

20. Fader, jeg takker dig, at du har [n]givet den Helligaand til disse, som jeg har udvalgt; og det er paa Grund af deres Tro paa mig, at jeg har [o]udvalgt dem af Verden.

21. Fader, jeg beder dig, at du vil [p]give alle dem den Helligaand, som skulle tro paa deres Ord.

22. Fader, du har givet dem den Helligaand, fordi de tro

---

f, 3 Nephi 11—18 Kap. *g*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *h*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *i*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *j*, Hela. 5: 23, 24, 36, 43–45. 3 Nephi 17: 24. *k*, Hela. 5: 45. *l*, se *h* 3 Nephi 17 Kap. *m*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *n*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *o*, se *c* 3 Nephi 12 Kap. *p*, se *y* 3 Nephi 9 Kap.

paa mig; og du ser, at de tro paa mig, thi du hører dem, og de bede til mig; og de bede til mig, fordi jeg er hos dem.

23. Og nu, Fader, jeg beder til dig for dem, og ligeledes for alle dem, som skulle tro paa deres Ord, at de maa tro paa mig, saa at [q]jeg maa være i dem, ligesom du, Fader, er i mig, saa at vi maa være [r]eet.

24. Og det skete, at da Jesus saaledes havde bedet til Faderen, kom han til sine Disciple, og se, de vedbleve endnu uden Afladelse at bede til ham; og de brugte ikke mange Ord, thi det blev dem givet, [s]hvad de skulde bede, og de vare fyldte med hellig Attraa.

25. Og det skete, at Jesus velsignede dem, medens de bade til ham; og hans Ansigt smilede paa dem, og hans Ansigts Lys skinnede paa dem, og se, de bleve ligesaa hvide som Jesu Ansigt og Klæder; og se, Hvidheden deraf [t]overgik al Hvidhed; ja, Intet paa Jorden kunde lignes ved Hvidheden deraf.

26. Og Jesus sagde til dem: Vedbliver at bede; og de ophørte ikke med at bede.

27. Og han vendte sig fra dem igjen og gik et lidet Stykke Vej bort fra dem samt bøjede sig til Jorden; og han bad atter til Faderen, sigende:

28. Fader, jeg takker dig, at du har renset dem, som jeg har udvalgt, paa Grund af deres Tro; og jeg beder for dem og ligeledes for Alle, som skulle tro paa deres Ord, at de maa blive rensede i mig, formedelst Tro paa deres Ord, ligesom de ere rensede i mig.

29. Fader, jeg beder ikke for Verden, men for dem, som du har givet mig af Verden, paa Grund af deres Tro, at de maa blive rensede i mig, at jeg maa være [u]i dem, ligesom du, Fader, er i mig, at vi maa være eet, saa at jeg maa blive herliggjort i dem.

30. Og da Jesus havde talet disse Ord, kom han igjen til sine Disciple; og se, de bade uden Ophør til ham; og han smilede paa dem igjen, og se, de vare [v]hvide ligesom Jesus.

31. Og det skete, at han atter gik et lidet Stykke Vej bort og bad til Faderen;

32. Og ingen [w]Tunge kan udtale de Ord, som han bad; ej heller kan Mennesket nedskrive dem.

33. Og Mængden hørte dem og bærer Vidnesbyrd derom, og deres Hjerter vare aabne, og de forstode i deres Hjerter de Ord, som han bad.

---

q, se *p* 3 Nephi 9 Kap. *r*, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *s*, Vers 9. *t*, Vers 30.
u, se *p* 3 Nephi 9 Kap. *v*, Vers 25. *w*, 3 Nephi 17: 16, 17. 26: 14. 28: 14, 16.

34. Desuagtet vare de Ord, som han bad, saa store og vidunderlige, at de ikke kunne skrives, ej heller kunne de udtales af Mennesker.
35. Og det skete, da Jesus havde endt sin Bøn, at han atter kom til Disciplene, og han sagde til dem: Saa stor Tro har jeg aldrig set iblandt Jøderne, og jeg kunde ikke vise dem saa [x]store Mirakler, paa Grund af deres Vantro.
36. Sandelig, siger jeg eder, der er ingen af dem, som have set saa store Ting, som I have set; ej heller have de hørt saa store Ting, som I have hørt.

---

20 KAPITEL.

1. Og det skete, at han befalede Mængden og ligeledes sine Disciple, at de skulde holde op med at bede. Men han bød dem, at de ikke skulde ophøre at bede i deres Hjerter.
2. Og han bød dem, at de skulde rejse sig og staa paa deres Fødder. Og de rejste sig og stode paa deres Fødder.
3. Og det skete, at han [a]brød Brød igjen, velsignede det og gav Disciplene at æde.
4. Og da de havde ædt, bød han dem, at de skulde bryde Brød og give det til Mængden.
5. Og da de havde givet Mængden Brød, gav han dem ogsaa Vin at drikke og bød dem, at de skulde give deraf til Mængden.
6. Og hverken Brød eller Vin var bleven bragt af Disciplene, ej heller af Mængden;
7. Men han gav dem visselig Brød at æde og ligeledes Vin at drikke;
8. Og han sagde til dem: Den, som æder dette Brød, æder af [b]mit Legeme for sin Sjæl; og den, der drikker af denne Vin, drikker af mit Blod for sin Sjæl; og den Sjæl skal aldrig hungre eller tørste, men være mættet.
9. Da nu Alle havde ædt og drukket, se, da vare de [c]fulde af Aanden, og de raabte med een Røst og lovprisede Jesus, hvem de baade saa' og hørte.
10. Og det skete, at da Alle havde lovet og priset Jesus, sagde han til dem: Se, nu fuldkommer jeg den Befaling, som Faderen har givet mig angaaende dette Folk, som er en Levning af Israels Hus.

---

x, se *d* 3 Nephi 17 Kap.

a, se *b* 3 Nephi 18 Kap. *b*, se *t* 3 Nephi 18 Kap. c, se y 3 Nephi 9 Kap.

11. I erindre, at jeg talede til eder og sagde, at [d]naar Esaiæ Ord skulde opfyldes, — se, de ere skrevne, I have dem hos eder; derfor ransager dem, —

12. Og sandelig, sandelig siger jeg eder, at naar de blive opfyldte, da opfyldes [e]Pagten, som Faderen har gjort med sit Folk, o Israels Hus.

13. Da skulle de Overblevne, som ere adspredte omkring paa Jorden, [f]indsamles fra Østen og fra Vesten, fra Syden og fra Norden; og de skulle blive bragte til Kundskab om Herren deres Gud, som har forløst dem.

14. Og Faderen har befalet mig, at jeg skal give [g]eder dette Land til Ejendom.

15. Og jeg siger eder, at dersom Hedningerne [h]ikke omvende sig efter den [m]Velsignelse, som de skulle annamme, og efter at de have adsplittet [n]mit Folk,

16. Da skulle [o]I, som ere af det Overblevne af Jakobs Hus, gaa frem iblandt dem; og I skulle være midt iblandt dem, og de skulle være mange; og I skulle være iblandt dem som Løven iblandt Skovens vilde Dyr, og som en ung Løve iblandt Faarehjorde, hvilken, naar den gaar over, da nedtræder og river den, og der er Ingen, som redder.

17. Din Haand skal ophøjes over dine Modstandere, og alle dine Fjender skulle udryddes.

18. Og jeg vil [p]samle mit Folk tilsammen, ligesom en Mand samler sine Neg til en Lo;

19. Thi jeg vil styrke mit Folk, med hvem Faderen har gjort Pagt; ja, jeg vil gjøre dine Horn til Jern og dine Hove til Kobber. Og du skal støde mange Folk smaa, og jeg vil hellige deres Vinding til Herren, og deres Gods til den ganske Jords Herre. Og se, jeg er den, som gjør det.

20. Og det skal ske, siger Faderen, at mit Retfærdigheds Sværd skal hænge over dem paa den Dag; og medmindre de omvende sig, skal det falde paa dem, siger Faderen, ja, paa [q]alle de hedenske Folkeslag.

21. Og det skal ske, at jeg vil stadfæste mit Folk, o Israels Hus.

22. Og se, dette Folk vil jeg stadfæste [r]i dette Land, til at opfylde den [s]Pagt, som jeg gjorde med eders Fader Jakob; og det skal blive et [t]nyt Jerusalem. Og Himmelens [u]Kræfter skulle være midt iblandt dette Folk; ja, [v]jeg vil endog være midt iblandt eder.

23. Se, jeg er den, om hvem Moses talede, sigende: [w]En

---

d, 3 Nephi 16: 17. Es. 52: 9, 10. *e*, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *f*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *g*, se *o* 3 Nephi 15 Kap. *h*, se *l* 3 Nephi 16 Kap. *m*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *n*, Indianerne. *o*, 3 Nephi 16: 14, 15. 21: 11–21. Morm. 5: 22–24. *Mika 5: 8–15.* Mika 4: 12, 13. *p*, Mika 4: 12, 13. *q*, se *j* 1 Nephi 14 Kap. *r, se o 3 Nephi* 15 Kap. *s*, 1 Moseb. 49: 22–26. *t*, 3 Nephi 21: 23, 24. Ether *13: 1–12.* *u*, 3 Nephi 21: 25. *v*, 3 Nephi 21: 25. *w*, se *m* 1 Nephi 22 Kap. *5 Moseb. 18; 15*, 18, 19. Ap. Gj. 3: 19–26.

Profet skal Herren eders Gud oprejse eder af eders Brødre ligesom mig, ham skulle I høre i Alt, hvad som helst han monne tale til eder. Men det skal ske, at hver Sjæl, som ikke hører den Profet, skal udryddes af Folket.

24. Sandelig siger jeg eder, ja, og [x]alle Profeterne fra Samuel og derefter, saa mange, som have talet, have vidnet om mig.

25. Og se, I ere Profeternes Børn, og I ere af Israels Hus; I tilhøre den Pagt, som Faderen gjorde med eders Fædre, da han sagde til Abraham: [y]I din Sæd skulle alle Slægter paa Jorden velsignes;

26. Faderen har først oprejst mig for eder og sendt mig for at velsigne eder, ved at omvende enhver af eder fra sine Misgjerninger; og dette sker, fordi I ere Pagtens Børn.

27. Og efter at I ere velsignede, vil Faderen opfylde den Pagt, som han gjorde med Abraham, sigende: [z]I din Sæd skulle alle Slægter paa Jorden velsignes, idet den [aa]Helligaand udgydes over Hedningerne formedelst mig, hvilken Velsignelse over Hedningerne [bb]skal gjøre dem mægtige over Alle, til mit Folk, Israels Hus' Adspredelse;

28. Og de skulle blive en [cc]Svøbe for Folket i dette Land. Ikke desmindre, naar de have modtaget mit Evangeliums [dd]Fylde, om de da forhærde deres Hjerter mod mig, vil jeg lade deres Ugudelighed [ee]falde paa deres egne Hoveder, siger Faderen.

29. Og jeg vil ihukomme [ff]Pagten, som jeg har gjort med mit Folk, og jeg har gjort Pagt med dem, at jeg vil [gg]samle dem tilsammen i min egen bestemte Tid, og at jeg atter vil give dem deres Fædres Land til Eje, hvilket er Jerusalems Land, det Land, som er dem forjættet til evig Tid, siger Faderen.

30. Og det skal ske, at Tiden kommer, da mit Evangeliums Fylde skal [hh]prædikes for dem.

31. Og de skulle tro paa mig, at jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, og bede til Faderen i mit Navn.

32. Da skulle [ii]deres Vægtere opløfte deres Røst; med Røsten skulle de synge tilsammen; thi de skulle se Øje til Øje.

33. Da vil Faderen [jj]samle dem tilsammen igjen og give dem Jerusalem til deres Ejendomsland.

---

x, Ap. Gj. 8: 19—26. *y*, Vers 27. 1 Moseb. 22: 18. Ap. Gj. 3: 25. *z*, se *y*. *aa*, 3 Nephi 15: 23. Ap. Gj. 10: 44—48. *bb*, 1 Nephi 13: 11—15. *cc*, 1 Nephi 13: 11, 14. 3 Nephi 16: 8, 9. *dd*, 3 Nephi 16: 10. *ee*, 3 Nephi 16: 15. 20: 15—20. *ff*, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *gg*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *hh*, se *f* 2 Nephi 25 Kap. *ii*, Es. 52: 9, 10. 3 Nephi 16: 18—20. *jj*, se *e* 1 Nephi 15 Kap.

34. Da skulle de udbryde i Glæde: Synger tilsammen, Jerusalems øde Steder; thi Faderen har trøstet sit Folk, han har gjenløst Jerusalem.

35. Faderen har blottet sin hellige Arm for alle Folkenes Øjne, og alle Jordens Ender skulle se Faderens Salighed; og Faderen og jeg [kk]ere eet.

36. Og da skal det ske, som er skrevet: [ll]Vaagn op, vaagn op igjen, og ifør dig din Styrke, o Zion; ifør dig din Herligheds Klæder, o Jerusalem, du hellige Stad, thi der skal ikke ydermere nogen Uomskaaren eller Uren komme ind i dig.

37. Ryst Støvet af dig; staa op, sid, o Jerusalem; gjør dig løs af din Halses Baand, du fangne Zions Datter.

38. Thi saa siger Herren: I have solgt eder selv for Intet; og I skulle igjenløses uden Penge.

39. Sandelig, sandelig siger jeg eder, at mit Folk skal kjende mit Navn; ja, paa den samme Dag skulle de kjende, at jeg er den, som taler.

40. Og da skulle de sige: [mm]Hvor dejlige paa Bjergene ere dens Fødder, som bærer godt Budskab, som forkynder Fred, som bærer godt Budskab om det Gode, som forkynder Frelse, som siger til Zion: Din Gud regjerer.

41. Og da skal et Raab udgaa: [nn]Viger, viger, farer ud derfra, rører ikke ved noget Urent; gaar ud midt ud af den; renser eder, I, som bære Herrens Kar.

42. Thi I skulle ikke drage ud med Hast, ej heller gaa bort med Flugt; thi Herren vil gaa for eders Ansigt, og Israels Gud skal slutte eders Hær.

43. Se, min Tjener skal handle klogeligen, han skal ophøjes og opløftes og være meget høj.

44. Ligesom Mange forskrækkes over dig, — thi hans Aasyn var fordærvet fremfor andre Folks, og hans Skikkelse fremfor Menneskenes Sønner, —

45. Saa skal han bestænke mange Folk; Konger skulle [oo]tillukke deres Mund for ham; thi det, som ikke var dem fortalt, skulle de se; og det, som de ikke havde hørt, skulle de forstaa.

46. Sandelig, sandelig siger jeg eder, at alle disse Ting skulle visselig ske, ligesom Faderen har befalet mig. Da skal denne [pp]Pagt, som Faderen har gjort med sit Folk, vorde fuldbyrdet; og [qq]da skal Jerusalem igjen blive beboet af mit Folk, og det skal være deres Ejendomsland.

---

kk, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *ll*, Es. 52: 1—3, 6. *mm*, Es. 52: 7. *nn*, Es. 52: 11—15. *oo*, 3 Nephi 21: 8. *pp*, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *qq*, se *e* 1 Nephi 15 Kap.

21 KAPITEL.

1. Og sandelig siger jeg eder: Jeg giver eder et [a]Tegn, saa at I kunne vide, naar disse Ting skulle ske, at jeg skal [b]indsamle mit Folk, Israels Hus, fra deres lange Adspredelse, og skal atter oprette mit Zion iblandt dem.

2. Og se, dette er, hvad jeg vil give eder til et [c]Tegn, thi sandelig siger jeg eder, at disse Ting, som jeg kundgjør eder, og som jeg herefter skal kundgjøre eder af mig selv og formedelst den Helligaands [d]Kraft, hvilken Faderen skal give eder, skulle vorde [e]kundgjorte for Hedningerne, saa at de kunne faa Kundskab om [f]dette Folk, som er en Levning af Jakobs Hus, og angaaende dette mit Folk, som [g]skal vorde adspredt af dem.

3. Sandelig, sandelig siger jeg eder, at dette skal blive kundgjort for dem af Faderen, og skal komme frem af Faderen [h]fra dem til eder;

4. Thi det er Visdom hos Faderen, at de skulle stadfæstes i dette Land og ophøjes til et [i]frit Folk, formedelst Faderens Magt, saa at dette maatte komme frem fra dem [j]til en Levning af eders Sæd, paa det at Faderens [k]Pagt maa vorde fuldbyrdet, som han har gjort med sit Folk, Israels Hus.

5. Altsaa, naar dette Værk og det Værk, som herefter skal udføres iblandt eder, skal komme frem fra Hedningerne [l]til eders Sæd, som skal [m]nedsynke i Vantro, paa Grund af Ugudelighed;

6. Thi saaledes behager det Faderen, at det skal komme frem fra Hedningerne, at han kan vise sin [n]Magt for Hedningerne, paa det, at om de ikke ville forhærde deres Hjerter, de da maa kunne omvende sig og komme til mig samt blive [o]døbte i mit Navn og kjende de sande Punkter i min Lære, saa at de maa blive [p]regnede iblandt mit Folk, Israels Hus;

7. Og naar dette sker, saa at din Sæd [q]begynder at faa Kundskab om disse Ting, skal det være et [r]Tegn for dem, saa at de kunne vide, at Faderens Værk er [s]allerede begyndt til Opfyldelse af den Pagt, som han har gjort med Folket, som er af Israels Hus.

8. Og naar den Dag kommer, skal det ske, at [t]Konger skulle tillukke deres Mund; thi det, som ikke var dem for-

---

a, Vers 2: 7. Es. 66: 19. *b*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *c*, se *a*. *d*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *e*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *f*, Indianerne. *g*, se *aa* 3 Nephi 20 Kap. *h*, se *b* 2 Nephi 30 Kap. *i*, 1 Nephi 13: 17—19. Se *f* 2 Nephi 10 Kap. *j*, se *b* 2 Nephi 30 Kap. *k*, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *l*, se *b* 2 Nephi 30 Kap. *m*, se *g* og *h* 1 Nephi 12 Kap. *n*, se *i* 1 Nephi 14 Kap. *o*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *p*, se *x* 3 Nephi 16 Kap. *q*, 3 Nephi 16: 10—13. *r*, se *a*. *s*, Vers 26—29. *t*, 3 Nephi 20: 45.

talt, skulle de se; og det, som de ikke have hørt, skulle de forstaa.

9. Thi paa den Dag skal Faderen for min Skyld udføre et Værk, som skal blive et [u]stort og vidunderligt Værk iblandt dem; og der skal findes Saadanne iblandt dem, som ikke ville tro det, endskjønt man kundgjør det for dem.

10. Men se, min [v]Tjeners Liv skal være i min Haand; derfor skulle de ikke skade ham, uagtet han skal blive [w]mishandlet for deres Skyld. Dog vil jeg helbrede ham, thi jeg vil vise dem, at min Visdom er større end Djævelens [x]List.

11. Derfor skal det ske, at hvo, som ikke vil tro paa mig, som er Jesus Kristus, eller paa de Ord, som Faderen skal lade [y]ham bringe til Hedningerne og skal give ham Magt at bringe til Hedningerne, de skulle blive udryddede af mit Folk, som er af Pagten, og det skal ske, ligesom Moses [z]sagde.

12. Og [aa]mit Folk, som er en Levning af Jakob, skal være iblandt Hedningerne, ja, midt iblandt dem, som en Løve blandt Skovens vilde Dyr, som en ung Løve iblandt Faarehjorde, hvilken, naar den gaar over, nedtræder og sønderriver, og der er Ingen, som redder.

13. Deres Haand skal ophøjes over deres Modstandere, og alle deres Fjender skulle udryddes.

14. Ja, Ve Hedningerne, dersom de ikke omvende sig; thi det skal ske paa den samme Dag, siger Faderen, at jeg vil udrydde dine Heste midt af dig, og jeg vil fordærve dine Vogne;

15. Og jeg vil udrydde Stæderne i dit Land og nedbryde alle dine Befæstninger;

16. Og jeg vil lade udrydde Trolddom af din Haand, og ingen Tegnsudlæggere skulle være hos dig.

17. Dine udskaarne Billeder og dine oprejste Afguder vil jeg ogsaa udrydde midt ud af dig; og du skal ikke mere tilbede dine Hænders Gjerninger.

18. Og jeg vil oprykke dine Lunde midt ud af dig, og jeg vil ødelægge dine Stæder.

19. Og det skal ske, at al [bb]Løgn og Bedrageri og Misundelse og Trætte og Præstelist og Horeri skal blive afskaffet.

20. Thi det skal ske, siger Faderen, at hvo, som paa den Dag ikke vil omvende sig og komme til min elskelige Søn, dem vil jeg [cc]udrydde af mit Folk, Israels Hus.

21. Og jeg vil bringe [dd]Hævn og Vrede over dem, ja, over Hedningerne, saadan, som de ikke have hørt.

---

u, se *i* 2 Nephi 25 Kap. *v*, Vers 11. 3 Nephi 20: 43, 45. *w*, 3 Nephi 20: 44. *x*, Pagtens Bog 10: 43. *y*, se *e* 2 Nephi 8 Kap. *z*, se *w* 3 Nephi 20 Kap. *aa*, se *o* 3 Nephi 20 Kap. *bb*, Vers 11, 20, 21. 3 Nephi 29: 4, 9. 30 Kap. Morm. 8: 21, 41. *cc*, se *w* 3 Nephi 20 Kap. *dd*, se *bb*.

22. Men dersom de ville omvende sig og lytte til mine Ord og ikke forhærde deres Hjerter, da vil jeg oprette [ee]min Kirke iblandt dem, og de skulle komme ind i [ff]Pagten og blive [gg]regnede iblandt disse Overblevne af Jakob, til hvem jeg har givet [hh]dette Land til Ejendom.

23. Og de skulle [ii]hjælpe mit Folk, det Overblevne af Jakob, og ligeledes saa mange af Israels Hus, som skulle komme, at de maa bygge en Stad, som skal [jj]kaldes det ny Jerusalem.

24. Og da skulle [kk]de hjælpe mit [ll]Folk, saa at de, som ere adspredte over hele Landet, maa blive indsamlede til det [mm]ny Jerusalem.

25. Og da skal Himmelens [nn]Magt komme ned iblandt dem, og jeg vil [oo]ogsaa være midt iblandt dem;

26. Og da skal Faderens Værk begynde paa den Dag, ja, [pp]naar dette Evangelium skal blive prædiket iblandt de Overblevne af dette Folk. Sandelig siger jeg eder: Paa den Dag skal Faderens Værk begynde iblandt alle de Adspredte af mit Folk; ja, [qq]endog de Stammer, som have været tabte, og som Faderen har bortført fra Jerusalem.

27. Ja, Faderens Værk skal begynde iblandt de Adspredte af mit Folk for at berede Vejen, hvorved de kunne komme til mig, saa at de maa paakalde Faderen i mit Navn;

28. Ja, og da skal Faderens Værk begynde iblandt alle Folk til at berede Vejen, hvorved [rr]hans Folk maa vorde hjemsamlet til deres Ejendomsland.

29. Og de skulle gaa ud fra alle Nationer; men de [ss]skulle ikke drage ud med Hast, ej heller gaa med Flugt, thi jeg vil gaa foran dem, siger Faderen, og jeg vil være bag dem.

---

22 KAPITEL. *(Se Esaias' 54 Kap.)*

1. Og da skal det ske, som er skrevet: Syng, du [a]Ufrugtsommelige, som ikke fødte; raab med Frydesang, ja, raab højt, du, som ikke var i Fødselsnød; thi hendes Børn, som var [b]øde, ere flere end hendes Børn, som har [c]Manden, siger Herren.

2. [d]Udvid dit Pauluns Sted og lad dem udbrede dine Boligers Gardiner; spar ikke, stræk dine Snore langt ud og befæst dine Stave;

3. Thi du skal udbryde paa højre og venstre Side; og din Sæd skal arve Hedningerne og bebo de ødelagte Stæder.

---

ee, 1 Nephi 14: 12, 14. *ff*, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *gg*, se *x* 3 Nephi 16 Kap. *hh*, se *o* 3 Nephi 15 Kap. *ii*, Ether 13: 10. *jj*, Vers 24, 25. 3 Nephi 20: 22. Ether 13: 1—12. *kk*, de troende Hedninger. *ll*, Lamaniterne. *mm*, se *jj*. *nn*, 3 Nephi 20: 22. *oo*, 3 Nephi 20: 22. *pp*, se *b* 2 Nephi 30 Kap. *qq*, se *p* 3 Nephi 15 Kap. *rr*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *ss*, 3 Nephi 20: 42. Es. 52: 11—15.

a, Israel. *b*, Es. 49: 21. *c*, Hedningerne. *d*, Es. 49: 19, 20.

4. Frygt ikke, thi du skal ikke beskæmmes; vær ej heller skamfuld, thi du skal ikke blive til Skamme; du skal glemme din Ungdoms Skam og ikke ihukomme din Jomfrudoms Forsmædelse, og ikke ydermere ihukomme din Enkestands Forsmædelse.

5. Thi din Skaber er din Mand, Hærskarernes Herre er hans Navn, og din Gjenløser er Israels Hellige; han skal kaldes al Jordens Gud.

6. Thi Herren har kaldet [e]dig som en forladt Kvinde, bedrøvet i Aanden, og en Ungdoms Hustru, skjøndt du var forkastet, siger din Gud.

7. Et lidet Øjeblik har jeg forladt dig; men med stor Barmhjertighed vil jeg [f]samle dig.

8. Det lidet, Vreden varede, skjulte jeg mit Ansigt et Øjeblik for dig; men med evig Miskundhed vil jeg forbarme mig over dig, siger Herren, din Gjenløser.

9. Thi dette er mig som Noæ Vande; thi som jeg har svoret, at Noæ Vande ikke ydermere skulde gaa over Jorden, saa har jeg svoret, at jeg ikke vil være vred paa dig.

10. Thi [g]Bjergene skulle vige og Højene bevæges, men min Miskundhed skal ikke vige fra dig, ej heller skal [h]Pagten med mit Folk bevæges, siger Herren, din Forbarmer.

11. O, du elendige, som er [i]dreven af Uvejr og ikke trøstet! Se, jeg [j]vil lægge dine Stene med skjønne Farver, og lægge din Grunvold med Safirer.

12. Og jeg vil sætte dine Vinduer af Krystal, og dine Porte af Karfunkler, og alle dine Landemærker af behagelige Stene.

13. Og [k]alle dine Børn skulle være lærte af Herren, og dine Børn skulle have stor Fred.

14. Du skal befæstes ved Retfærdighed, du skal være langt fra Fortrykkelse, thi du skal ikke frygte, og fra Forfærdelse, thi den skal ikke komme nær til dig.

15. Se, man skal visselig samles tilsammen imod dig, dog ikke ved mig; hvo, der samles [l]mod dig, skal falde for din Skyld.

16. Se, jeg, jeg har skabt Smeden, som opblæser Kullene i Ilden, og som udfører Redskab til sin Gjerning, og jeg har skabt en Fordærver til at fordærve.

17. Intet Vaaben, som er dannet mod dig, skal lykkes; og hver Tunge, som staar op mod dig i Dommen, skal du fordømme. Denne er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed er af mig, siger Herren.

---

e, Israel. *f*, se *e* 1 Nephi 15 Kap. *g*, Hela. 12: 8—12. Es. 40: 4, 5. *h*, se *j* 3 Nephi 15 Kap, *i*, Es. 49: 21. *j*, deres hellige Stæders Rigdom og Storhed. *k*, Es. 60: 21. Jer. 31: 33, 34. *l*, se *j* 1 Nephi 22 Kap.

23 KAPITEL.

1. Og nu se, jeg siger eder, at I burde undersøge disse Ting. Ja, jeg giver eder en Befaling, at I skulle undersøge dette med Flid; thi store ere Esaiæ Ord.

2. Thi visseligen berørte han Alt, hvad der angaar mit Folk, som er af Israels Hus; derfor var det nødvendigt, at han ogsaa skulde tale til Hedningerne.

3. Og Alt, hvad han talede, er sket eller skal ske, [a]i Overensstemmelse med de Ord, som han talede.

4. Derfor giver Agt paa mine Ord, skriver de Ting, som jeg har sagt eder; og ifølge Faderens Tid og Villie skulle [b]de udgaa til Hedningerne.

5. Og hvo, som vil lytte til mine Ord, og som omvender sig og bliver [c]døbt, skal blive salig. Ransager Profeterne, thi der er mange, som vidne om disse Ting.

6. Og det skete, at da Jesus havde sagt disse Ord og forklaret alle Skrifterne, som de havde annammet, sagde han til dem: Se, jeg ønsker, at I skulle skrive andre Skrifter, som I ikke have.

7. Og det skete, at han sagde til [d]Nephi: Bring hid den Optegnelse, som I have holdt.

8. Og da Nephi havde bragt Optegnelserne og lagt dem for ham, kastede han sine Øjne paa dem og sagde:

9. Sandelig siger jeg eder, jeg befalede min Tjener Samuel, Lamaniten, at han skulde vidne for dette Folk, at paa den Dag, da Faderen skulde herliggjøre sit Navn i mig, skulde [e]mange Hellige opstaa fra de Døde og lade sig til Syne for Mange og tjene dem. Og han sagde til dem: Var det ikke saa?

10. Og hans Disciple svarede ham og sagde: Jo, Herre, Samuel profeterede overensstemmende med dine Ord, og de bleve alle opfyldte.

11. Og Jesus sagde til dem: Hvorfor have I ikke skrevet dette, at mange Hellige opstode og lode sig til Syne for Mange og tjente dem?

12. Og Nephi erindrede, at dette var ikke bleven skrevet.

13. Og det skete, at Jesus befalede, at det skulde skrives; og det blev skrevet, efter hans Befaling.

14. Og det skete, da Jesus havde forklaret alle Skrifterne

---

a, 2 Petr. 1: 19—21. *b*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *c*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *d*, 3 Nephi 8: 1, 2. *e*, se *g* Jakob 4 Kap. Hela. 14: 25, 26.

i eet, som de havde skrevet, befalede han dem, at de skulde lære disse Ting, som han havde forklaret for dem.

---

24 KAPITEL. *(Se Malakias' 3 Kap.)*

1. Og det skete, at han befalede dem at skrive de Ord, som Faderen havde givet Malakias, hvilke han skulde sige dem. Og efter at de vare skrevne, forklarede han dem. Og disse ere de Ord, som han talede til dem, sigende: Saa sagde Faderen til Malakias: [a]Se, jeg sender min Engel, og han skal berede Vejen for mit Ansigt; og Herren, som I søge, skal [b]strax komme til sit Tempel; og Pagtens Engel, som I have Lyst til, se, han kommer, siger Hærskarernes Herre.

2. Men hvo kan [c]taale hans Tilkommelses Dag? Og hvo kan staa, naar han skal ses? thi han er lig en Smelters Ild og Tvætteres Sæbe.

3. Og han skal sidde som En, der smelter og renser Sølvet; og han skal rense Levi [d]Sønner og lutre dem som Guldet og som Sølvet, saa at de kunne fremføre et Offer i Retfærdighed for Herren.

4. Og Judæ og Jerusalems Offer skal behage Herren, som i gamle Dage og som i de forrige Aar.

5. Og jeg vil komme [e]nær til eder til Dom; og jeg [f]vil være et hastigt Vidne mod Troldkarlene, og mod Horkarlene, og mod dem, som sværge falskeligen, og mod dem, som tilbageholde Arbejderen hans Løn, fortrykke Enken og den Faderløse, samt bortvise den Fremmede og ikke frygte mig, siger Hærskarernes Herre.

6. Thi jeg er Herren, jeg forandres ikke; derfor ere I, Jakobs Sønner, ikke fortærede.

7. Lige fra eders Fædres Dage have I afveget fra mine Skikke og ikke bevaret dem. Vender om til mig, og jeg vil vende om til eder, siger Hærskarernes Herre. Men I sagde: Hvormed skulle vi vende om?

8. Mon et Menneske skal berøve Gud? Men I berøvede mig. Dog sige I: Hvormed have vi berøvet dig? Med Tienden og Opløftelsen.

9. I ere forbandede med en Forbandelse, thi I berøvede mig, ja, det ganske Folk.

10. Fører [g]al Tienden til mit Forraadshus, saa at der maa

---

a, Pagtens Bog 45: 9. Es. 66: 6. 40: 3—5, 9—11. 59: 20, 21. *b,* Es. 2, 2—4. Mika 4: 1—4. 3 Nephi 20: 22. 21: 25. *c,* 3 Nephi 25 Kap. *d,* Pagtens Bog 84: 31—34. *e,* Ezek. 43: 1, 2, 4—7. *f,* 3 Nephi 25: 1, 3, 6. Se to 3 Nephi 20 Kap. *g,* Pagtens Bog 64: 23. 119: 120.

være Spise i mit Hus, og prøver mig nu derved, siger Hærskarernes Herre, om jeg ikke skal aabne eder Himmelens Sluser og udgyde en Velsignelse over eder, indtil I have ikke nok at tage udi.

11. Og jeg vil tugte Fortæreren for eders Skyld, og den skal ikke fordærve eder Frugten paa Marken, ej heller skal Vintræet afkaste sin Frugt paa Ageren før sin Tid, siger Hærskarernes Herre.

12. Og alle Folk skulle prise eder salige; thi I skulle være et behageligt Land, siger Hærskarernes Herre.

13. Eders Ord have været stærke imod mig, siger Herren. Alligevel sige I: Hvad have vi talet imod dig?

14. I have sagt: Det er forfængeligt at tjene Gud, og hvad gavner det, at vi have fulgt hans Skikke, og at vi gaa i Sørgeklæder for Hærskarernes Herre?

15. Og nu, vi prise de Hovmodige salige, ja, de, der gjøre Ugudelighed, ere ophøjede; ja, de, som prøve Gud, ere endog befriede.

16. Da talede de, som frygtede Herren, [h]ofte med hverandre, og Herren lyttede og hørte; en [i]Bog til Ihukommelse blev skreven for hans Ansigt til Gode for dem, som frygtede Herren og tænkte paa hans Navn.

17. Og de skulle være mine, siger Hærskarernes Herre, paa den Dag, naar jeg [j]vil gjøre mig en synderlig Ejendom; og jeg vil spare dem, som en Mand sparer sin Søn, som tjener ham.

18. Da skulle I vende om og se, hvad Forskjel der er mellem de Retfærdige og de Ugudelige, mellem den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham.

---

25 KAPITEL *(Se Malakias' 4 Kap.)*

1. Thi se, Dagen kommer, der [a]brænder som en Ovn, da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være Halm; og den Dag, som kommer, skal opbrænde dem, siger Hærskarernes Herre, og den skal ikke levne dem Rod eller Gren.

2. Men for eder, som [b]frygte mit Navn, skal opgaa Retfærdigheds Sol med Lægedom under dens Vinger; og I skulle gaa ud og tage til som fedede [c]Kalve.

3. Og I skulle nedtræde de Ugudelige; thi de skulle vorde [d]Aske under eders Fødders Saaler paa den Dag, da jeg skal gjøre dette, siger Hærskarernes Herre.

---

h, Moro. 6 : 5, 6. *i*, 3 Nephi 27 : 25, 26. *j*, Pagtens Bog 101 : 8.

a, Vers 8. 1 Nephi 22 : 15, 17, 18, 23, 2 Nephi 27 : 2. 30 : 10. Jakob 6 : 3. Es. 24 : 6. 66 : 16. *b*, 3 Nephi 24 :16. c, 1 Nephi 22 : 24. d, Vers 1.

4. Kommer Mose, min Tjeners Lov ihu, hvilken jeg befol
ham paa Horeb for al Israel, med dens Skikke og Rette.
5. Se, jeg sender eder [e]Elias, Profeten, førend den store og
forfærdelige Herrens Dag [f]kommer;
6. Og han skal [g]omvende Fædrenes Hjerter til Børnene,
og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg skal ikke komme
og slaa Jorden med Band.

---

26 KAPITEL.

1. Og det skete, at da Jesus havde talet disse Ting, for-
klarede han dem for Folket; og han forklarede alle Ting for
dem, baade store og smaa.
2. Og han sagde: [a]Disse Skrifter, som I ikke havde hos
eder, befalede Faderen mig at give eder, thi det var efter hans
Visdom, at de skulde gives til tilkommende Slægter.
3. Og han forklarede Alting, lige fra Begyndelsen indtil
den Tid, da han skulde [b]komme i sin Herlighed; ja, Alt, hvad
der skulde ske paa Jorden, lige indtil [c]Elementerne skulde
komme i Brand og smeltes og Jorden sammenrulles som et
Skrift, og Himmelen og Jorden skulde forgaa;
4. Og lige til den store og sidste Dag, [d]da alle Slægter,
Stammer, Tungemaal og Folk skulle staa for Gud, for at døm-
mes efter deres Gjerninger, enten de ere gode eller onde;
5. Dersom de ere gode, til det evige Livs [e]Opstandelse, og
dersom de ere onde, til Fordømmelsens Opstandelse, hvilke
sammenlignes med hinanden, den ene paa den ene Side, og
den anden paa den anden Side, overensstemmende med Barm-
hjertigheden, Retfærdigheden og Helligheden, som er i Kristus,
som var til [f]før Verdens Begyndelse.
6. Og ikke en Hundrededel af det, som Jesus lærte Folket,
kan skrives i denne [g]Bog;
7. Men se, Nephis [h]Plader indeholde Størstedelen af det,
som han lærte Folket;
8. Og disse Ting, som ere en [i]mindre Del af det, han lærte
Folket, har jeg skrevet; og jeg har skrevet det i den Hensigt,

---

e, Pagtens Bog 110 : 13. Viste sig for Joseph Smith i Kirtlands Tempel. *f*, Kristi anden Tilkommelsesdag. 3 Nephi 25 : 3. *g*, Pagtens Bog 98 : 16, 17.

a, 3 Nephi 24 og 25 Kap. *b*, se *f* 3 Nephi 25 Kap. *c*, Morm. 5 : 23. 2 Petr. 3 : 10, 12. Es 24 : 17—20. 24 : 1—4. Aab. 20 : 11. *d*, Mos. 16 : 1, 2, 10. Alma 12 : 12. 40 : 21. 3 Nephi 27 : 14, 15. Morm. 9 : 13, 14. *e*, Mos. 16 : 11. Se *d* 2 Nephi 2 Kap. *f*, se *d* Mos. 4 Kap. *g*, Mor. Ord 1 : 5. Hela. 3 : 14. 3 Nephi 5 : 8. Ether 15 : 33. *h*, se *f* 1 Nephi 1 Kap. *i*, se *g*.

at det maatte blive bragt til dette Folk igjen [j]fra Hedningerne, i Overensstemmelse med de Ord, som Jesus har talet.

9. Og naar de have modtaget dette, hvilket er nødvendigt, at de skulde have først, for at prøve deres Tro, da, om de tro [k]disse Ting, skulle de [l]større Ting blive aabenbarede for dem.

10. Og om saa er, at de ikke ville tro dette, da skulle de større Ting blive [m]tilbageholdte fra dem til deres Fordømmelse.

11. Se, jeg var i Begreb med at skrive [n]alt det, som var indgravet paa Nephis Plader, men Herren forbød det, sigende: Jeg vil [o]prøve mit Folks Tro;

12. Derfor skriver jeg, Mormon, det, som er bleven mig befalet af Herren. Og nu slutter jeg, Mormon, mine Ord og fortsætter med at skrive det, som er bleven mig befalet;

13. Derfor ønsker jeg, at I skulle forstaa, at Herren virkelig lærte Folket i Løbet af tre Dage; og derefter viste han sig ofte for dem, og han [p]brød ofte Brødet og velsignede det samt gav det til dem.

14. Og det skete, at han lærte og betjente Mængdens [q]Børn, om hvilke jeg har talet; og han løste deres Tunger, og de talede til deres Fædre [r]store og forunderlige Ting, ja, endog større, end han havde aabenbaret for Folket; og han løste deres Tunger, saa at de kunde tale;

15. Og det skete, efter at han havde vist sig for dem, opfoer han til Himmelen anden Gang og var gaaet til Faderen, efter at have [s]helbredet alle deres Syge og deres Lamme, og aabnet deres Blindes Øjne og opladt de Døves Øren, ja, og havde helbredet alle Slags Sygdomme iblandt dem og havde oprejst en Mand fra de Døde og havde vist dem sin Magt.

16. Og da skete det paa den næste Dag, at Mængden forsamledes tilsammen, og de baade saa' og hørte disse Børn, ja, [t]endog spæde Børn, aabne deres Mund og udtale forunderlige Ting; men det, som de talede, blev det intet Menneske tilladt at skrive.

17. Og det skete, at [u]Disciplene, som Jesus havde udvalgt, begyndte fra den Tid af at [v]døbe og at lære alle dem, som kom til dem; og saa mange, som bleve døbte i Jesu Navn, bleve [w]fyldte med den Helligaand.

18. Og mange af dem saa' og hørte uudsigelige Ting, hvilke det [x]ikke er tilladt at skrive;

---

j, se *b* 2 Nephi 30 Kap. *k*, den mindre Del. *l*, det Hele paa Nephis Plader. Ether 4: 6—8, 13. *m*, Ether 4: 8—10. *n*, Vers 7. *o*, Ether 11: 6. *p*, se *b* 3 Nephi 18 Kap. *q*, se *g* 3 Nephi 17 Kap. *r*, se *w* 3 Nephi 19 Kap. *s*, 3 Nephi 17: 7—10. *t*, se *w* 3 Nephi 19 Kap. *u*, se *c* 3 Nephi 12 Kap. *v*, 4 Nephi 1: 1. Se *u* 2 Nephi 9 Kap. *w*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *x*, se *w* 3 Nephi 19 Kap.

19. Og de underviste og tjente hverandre; og de havde [y]alle Ting tilfælles og handlede retfærdigt mod hverandre;

20. Og de gjorde Alt, hvad Jesus havde befalet dem.

21. Og de, som bleve [z]døbte i Jesu Navn, [aa]bleve kaldte Kristi Kirke.

---

27 KAPITEL.

1. Og medens Jesu [a]Disciple rejste omkring og prædikede de Ting, som de baade havde hørt og set, og døbte i Jesu Navn, skete det, at Disciplene vare forsamlede tilsammen og vare forenede i kraftig [b]Bøn og [c]Faste;

2. Og Jesus viste sig atter for dem, thi de bade til Faderen i hans Navn; og Jesus kom og stod midt iblandt dem og sagde til dem: Hvad ville I, at jeg skal give eder?

3. Og de sagde til ham: Herre, vi ønske, at du vilde sige os det Navn, hvormed vi skulle kalde denne Kirke, thi der findes Uenighed iblandt Folket angaaende denne Sag.

4. Og Herren sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder, hvorfor vil Folket kives og trættes angaaende dette?

5. Have de ikke læst Skriften, som siger, at I skulle paatage eder Kristi [d]Navn, hvilket er mit Navn; thi ved dette Navn skulle I kaldes paa den yderste Dag;

6. Og hvo, som paatager sig mit Navn og bliver bestandig indtil Enden, skal blive salig paa den yderste Dag;

7. Derfor, hvad som helst I gjøre, skulle I gjøre i mit Navn; derfor skulle I kalde Kirken ved mit Navn, og I skulle paakalde Faderen i mit Navn, at han vil velsigne Kirken for min Skyld.

8. Og hvorledes kunde det være min Kirke, uden at den bliver kaldet ved mit Navn; thi dersom en Kirke kaldes ved Mose Navn, da er det Mose Kirke, eller dersom den bliver kaldet ved en Mands Navn, da er det den Mands Kirke; men dersom den kaldes ved mit Navn, da er det min Kirke, om saa er, at den er bygget paa mit Evangelium.

9. Sandelig siger jeg eder, at I ere byggede paa mit Evangelium; derfor skulle I bruge mit Navn i alle Ting; dersom I derfor paakalde Faderen for Kirken og det sker i mit Navn, da vil Faderen bønhøre eder;

---

y, 4 Nephi 1: 2, 3, 25, 26. *z*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *aa*, se *d* Mos. 26 Kap.

a, se *c* 3 Nephi 12 Kap. *b*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *c*, se *t* Mos. 27 Kap.
d, *Vers 6—10.* Se *e* Mos. 5 Kap.

10. Og om saa er, at Kirken er bygget paa mit Evangelium, da vil Faderen udvise sine egne Gjerninger i den;

11. Men dersom den ikke er bygget paa mit Evangelium, men er bygget paa Menneskers Gjerninger, eller paa Djævelens Gjerninger, sandelig siger jeg eder, da have de Glæde af deres Gjerninger for en Tid, men snart kommer Enden, og de blive [e]omhugne og kastede i Ilden, hvorfra Intet vender tilbage;

12. Thi deres Gjerninger følge dem, og det er for deres Gjerningers Skyld, at de blive omhugne; derfor ihukommer det, som jeg har sagt eder.

13. Se, jeg har givet eder mit Evangelium, og dette er det Evangelium, som jeg har givet eder, at jeg kom til Verden for at gjøre min Faders Villie, fordi min Fader sendte mig;

14. Og min Fader sendte mig for at blive opløftet paa Korset, og efter at jeg havde [f]været opløftet paa Korset, at jeg skulde drage alle Mennesker til mig, saa at ligesom jeg har været opløftet ved Menneskene, saaledes skulde Menneskene [g]opløftes ved Faderen for at staa for mig og dømmes efter deres Gjerninger, enten de ere onde eller gode;

15. Og af denne Aarsag er jeg bleven opløftet; altsaa vil jeg formedelst Faderens Magt drage alle Mennesker til mig, saa at de kunne dømmes efter deres Gjerninger.

16. Og det skal ske, at hvo, som omvender sig og bliver [h]døbt i mit Navn, skal blive mættet; og dersom han bliver [i]bestandig indtil Enden, se, da vil jeg holde ham skyldfri for min Fader paa den Dag, da jeg skal staa for at dømme Verden.

17. Og de, der ikke ere bestandige indtil Enden, blive ogsaa [j]omhuggede og kastede i Ilden, hvorfra de ikke mere kunne vende tilbage, paa Grund af Faderens Retfærdighed;

18. Og dette er det Ord, som han har givet Menneskenes Børn. Og af denne Aarsag opfylder han de Ord, som han har givet, og han lyver ikke, men opfylder alle sine Ord;

19. [k]Intet Urent kan indkomme i hans Rige; derfor indgaar Ingen til hans Hvile, uden de, der have toet deres Klæder i mit Blod, formedelst deres Tro og Omvendelse fra alle deres Synder samt deres Trofasthed indtil [l]Enden.

20. Men dette er Budet: Omvender eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og bliver [m]døbte i mit Navn, at I maa vorde helliggjorte ved at [n]annamme den Helligaand, saa at I maa staa ubesmittede for mig paa den yderste Dag.

21. Sandelig, sandelig siger jeg eder, dette er mit Evangelium, og I vide, hvad I skulle gjøre i min Kirke; thi de Gjerninger,

---

e, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *f*, Vers 15. 1 Nephi 19: 10. 3 Nephi 28: 6. *g*, oprejst af Graven. *h*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *i*, se *h* 2 Nephi 31 Kap. *j*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *k*, Alma 11: 37. Se *r* Alma 7 Kap. *l*, se *h* 2 Nephi 31 Kap. *m*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *n*, se *y* 3 Nephi 9 Kap.

som I have set mig gjøre, dem skulle I ogsaa gjøre; thi det, som I have set mig gjøre, skulle I gjøre.

22. Derfor, salige ere I, dersom I gjøre dette, thi I skulle blive [o]ophøjede paa den yderste Dag.

23. Skriver det, som I have set og hørt, med Undtagelse af det, [p]som er forbudt;

24. Skriver dette Folks Gjerninger, hvilke skulle blive ligesom skrevet er om det, der er sket;

25. Thi se, [q]ud af Bøgerne, som ere skrevne, og som skulle skrives, skal dette Folk blive [r]dømt, thi ved dem skulle deres Gjerninger blive bekjendte for Menneskene.

26. Og se, Alting er [s]skreven af Faderen; derfor, [t]ud af Bøgerne, som skulle skrives, skal Verden vorde dømt.

27. Og se, [u]I skulle være dette Folks Dommere, efter den Dom, som jeg skal give eder, og som skal være retfærdig. Hvad Slags Mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg eder, ligesom jeg er.

28. Og nu gaar jeg til Faderen. Og sandelig siger jeg eder, hvad som helst I begjære af Faderen i mit Navn, det skal gives eder;

29. Derfor [v]beder, saa skulle I faa; banker, saa skal der oplades for eder; thi den, som beder, han faar, og for den, som banker, skal oplades.

30. Og nu se, min Glæde er stor, ja, fuldkommen over eder og over denne Slægt; ja, endog Faderen og alle de hellige Engle glæde sig over eder og over denne Slægt; thi ingen af dem er fortabt.

31. Se, jeg ønsker, at I skulle forstaa, thi jeg mener dem af denne Slægt, som endnu ere i Live; ingen af dem er fortabt, og over dem har jeg en fuldkommen Glæde.

32. Men se, det bedrøver mig for den [w]fjerde Slægt fra denne Slægt; thi de blive bortledte fangne af ham, ligesom Fortabelsens [x]Søn blev bortledt; thi de ville sælge mig for Sølv og for Guld og for det, som [y]Møl fordærver, og som Tyve kunne gjennembryde og stjæle. Og paa den samme Dag vil jeg hjemsøge dem og [z]lade deres Gjerninger komme over deres egne Hoveder.

33. Og det skete, at da Jesus havde talet disse Ord, sagde han til sine Disciple: [aa]Gaar ind ad den snævre Port, thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den; men den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Døden, og mange ere de, som vandre derpaa, indtil Natten kommer, da intet Menneske kan arbejde.

---

o, se *p* Mos. 28 Kap. *p*, 3 Nephi 26: 16, 18. *q*, Vers 26. Se *c* 2 Nephi 27 Kap. *r*, se *j* 2 Nephi 29 Kap. *s*, 3 Nephi 24: 16. *t*, Vers 25. Se *c* 2 Nephi 27 Kap. *u*, 1 Nephi 12: 9, 10. Moro. 8: 19. *v*, 3 Nephi 14: 7, 8. *w*, se *d* 1 Nephi 12 Kap. *x*, 3 Nephi 29: 7. *y*, 3 Nephi 13: 19–21. *z*, Morm. 5 Kap. *aa*, 3 Nephi 14: 13, 14. Se *aa* 2 Nephi 9 Kap.

28 KAPITEL.

1. Og da Jesus havde sagt disse Ord, talede han til sine Disciple, den ene efter den anden, sigende: Hvad begjære I af mig, efter at jeg er gaaet til Faderen?

2. Og de sagde alle, undtagen tre: Vi ønske, at vor Tjeneste, hvortil du har kaldet os, maa fuldendes, efter at vi have levet et Menneskes Alder, saa at vi maa snarlig komme til dig i dit Rige.

3. Og han sagde til dem: Salige ere I, fordi I begjære dette af mig; derfor skulle I, efter at I ere [a]to og halvfjerdsindstyve Aar gamle, komme til mig i mit Rige, og hos mig skulle I finde Hvile.

4. Og da han havde talet til dem, vendte han sig til de tre og sagde til dem: Hvad ville I, at jeg skal gjøre for eder, efter at jeg er gaaet til Faderen?

5. Og de sørgede i deres Hjerter, thi de vovede ikke at tale til ham om det, de attraaede.

6. Og han sagde til dem: Se, jeg kjender eders Tanker, og I have ønsket det samme, som [b]Johannes, min Elskede, begjærede af mig, han, som var med mig i min Tjeneste, førend jeg blev [c]ophøjet af Jøderne;

7. Derfor, saligere ere I, thi I skulle [d]aldrig smage Døden, men I skulle leve og se alle Faderens Gjerninger for Menneskenes Børn, ja, indtil Alt skal fuldkommes efter Faderens Villie, naar jeg skal [e]komme i min Herlighed med Himmelens Kræfter;

8. I skulle aldrig [f]lide Dødens Smerter, men naar jeg kommer i min Herlighed, skulle I [g]forandres i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed, og da skulle I blive velsignede i min Faders Rige.

9. Og atter, I skulle ikke have [h]Smerter, medens I leve i Kjødet, ej heller Sorg, [i]uden for Verdens Synders Skyld; og alt dette vil jeg gjøre paa Grund af det, som I have begjæret af mig, thi I have ønsket, at I maatte bringe Menneskenes Sjæle til mig, saa længe Verden staar;

10. Derfor skulle I have fuldkommen Glæde, og I skulle sidde ned i min Faders Rige; ja, eders Glæde skal blive fuldkommen, ligesom Faderen har givet mig fuldkommen Glæde; og I skulle blive, ligesom jeg er, og jeg er ligesom Faderen, og Faderen og jeg ere [j]eet;

11. Den Helligaand bærer Vidnesbyrd om Faderen og mig, og Faderen [k]giver Menneskenes Børn den Helligaand for min Skyld.

12. Og da Jesus havde talet disse Ord, skete det, at han

---

a, 4 Nephi 1: 14. *b*, Pagtens Bog 7 Kap. *c*, se *f* 3 Nephi 27 Kap. *d*, Vers 8, 9, 19—22, 25, 37—40. 4 Nephi 1: 14, 37. Morm. 8: 10—12. Ether 12: 17. *e*, 3 Nephi 20: 22. 21: 25. *f*, se *d*. *g*, Vers 15, 17, 36—40. *h*, se *d*. *i*, 4 Nephi 1: 44. Morm. 8: 10. *j*, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *k*, se *y* 3 Nephi 9 Kap.

berørte enhver af dem med sin Finger, med Undtagelse af de
tre, som skulde tøve; og derefter foer han bort.
13. Og se, Himlene bleve aabnede, og [l]de bleve optagne til
Himmelen og saa' og hørte uudsigelige Ting.
14. Og det blev dem [m]forbudt at ytre det; ej heller blev der
givet dem Magt, saa at de kunde ytre det, som de saa' og hørte.
15. Og de kunde ikke sige, enten de vare i Legemet eller
ude af Legemet; thi det syntes for dem som en Forvandling,
at de bleve forandrede fra dette kjødelige Legeme til en
udødelig Tilstand, saa at de kunde se guddommelige Ting.
16. Men det skete, at de atter prædikede paa Jorden; alligevel,
paa Grund af den [n]Befaling, som blev dem givet i Himmelen,
prædikede de ikke om det, som de havde hørt og set.
17. Og [o]enten de vare dødelige eller udødelige fra den Dag,
da de bleve forandrede, veed jeg ikke;
18. Men dette veed jeg, ifølge den Beretning, som er givet,
at de gik ud over hele Landet og prædikede for alt Folket og
forenede alle dem med Kirken, som vilde tro paa deres Prædiken,
og [p]døbte dem; og saa mange, som bleve døbte, [q]annammede den Helligaand.
19. Og de bleve kastede i Fængsel af dem, som ikke tilhørte
Kirken. Men [r]Fængslerne kunde ikke holde dem, thi de
omstyrtedes.
20. De bleve nedkastede i Jorden, men de sloge Jorden med
Guds Ord, saa at de formedelst hans Magt bleve udfriede af
Jordens Dyb; derfor kunde de ikke grave Grave, der kunde
holde dem.
21. Og tre Gange bleve de kastede ned i en brændende Ovn,
men toge ingen Skade.
22. Og to Gange bleve de kastede ned i vilde Dyrs Huler;
og se, de legede med Dyrene, ligesom et Barn leger med et
diende Lam, og toge ingen Skade.
23. Og det skete, at de saaledes gik frem iblandt alt Nephis
Folk og prædikede Kristi Evangelium for alt Folket over hele
Landet; og Folket omvendtes til Herren og bleve forenede med
Kristi Kirke; og saaledes bleve de, som tilhørte [s]den Slægt,
velsignede ifølge Jesu Ord.
24. Og nu holder jeg, Mormon, op med at tale om disse
Ting for en Tid.
25. Se, jeg var i Begreb med at skrive [t]Navnene paa dem,
som aldrig skulde smage Døden, men Herren forbød mig det;
derfor skriver jeg dem ikke, thi de ere skjulte for Verden.

---

l, de tre. *m*, se *w* 3 Nephi 19 Kap. *n*, Vers 14. *o*, Vers 36—40. *p*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *q*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *r*, 4 Nephi 1: 5, 30—33. Morm. 8: 24. *s*, 3 Nephi 27: 30, 31. *t*, 3 Nephi 19: 4.

26. Men se, [u]jeg har set dem, og de have betjent mig;
27. Og se, de skulle være iblandt Hedningerne, og Hedningerne kjende dem ikke.
28. De skulle ogsaa være iblandt Jøderne, og Jøderne skulle ikke kjende dem.
29. Men det skal ske, at naar Herren i sin Visdom finder det tjenligt, skulle de betjene alle Israels adspredte Stammer og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og paa Grund af Guds [v]overbevisende Kraft, som er i dem, skulle de bringe mange Sjæle til Jesus, saa at deres [w]Begjæring maa vorde opfyldt.
30. Og de ere som Guds Engle, og dersom de bede til Faderen i Jesu Navn, kunne de vise sig for hvem som helst, de finde for godt;
31. Derfor skulle [x]store og vidunderlige Gjerninger udføres af dem, førend den store Dag kommer, da alle Folk skulle visselig staa for Kristi Domstol;
32. Ja, endog iblandt Hedningerne skal et stort og vidunderligt Værk udføres af dem førend Dommens Dag.
33. Og dersom I havde [y]alle de Skrifter, som give en Beretning om alle Kristi vidunderlige Gjerninger, vilde I vide, at disse Ting skulle visselig ske efter Kristi Ord.
34. Og Ve den, som [z]ikke vil lytte til Jesu Ord, og ligeledes til dem, som han har udvalgt og udsendt iblandt dem; thi hvo, som ikke annammer Jesu Ord og deres Ord, som han har udsendt, annammer ikke ham; og derfor vil han ikke annamme dem paa den yderste Dag;
35. Og det vilde være bedre for dem, om de ikke havde været fødte. Thi antage I, at I kunne undfly en fortørnet Guds Retfærdighed, som er bleven traadt under Fødder af Menneskene, og at Frelse kan komme derved?
36. Og se, som jeg talede angaaende dem, som Herren havde udvalgt, ja, de tre, som bleve [aa]optagne til Himlene, at jeg vidste ikke, [bb]om de bleve rensede fra Dødelighed til Udødelighed.
37. Men se, siden jeg skrev, har jeg adspurgt Herren, og han har aabenbaret det for mig, at deres Legemer visselig maatte gjennemgaa en Forandring, da de [cc]ellers nødvendigvis maatte smage Døden;
38. Derfor maatte deres Legemer gjennemgaa en Forandring, for at de ikke skulde smage Døden, og for at de [dd]ikke skulde lide Smerte, ej heller Sorg, uden for Verdens Synders Skyld.

---

u, Morm. 8: 11. *v*, Vers 30—33. *w*, Vers 9. *x*, se *w*. *y*, 3 Nephi 26: 6—12. *z*, Ether 4: 8—12. *aa*, Vers 13—16. *bb*, Vers 17. *cc*, se *d*. *dd*, Vers 9.

39. Men se, denne Forandring var ikke lig den, som skulde
finde Sted paa den yderste Dag; men de gjennemgik en Forandring, saa at Satan ingen Magt kunde have over dem, og
ikke kunde friste dem; og de bleve helliggjorte i Kjødet, saa
at de vare hellige, og Jordens [ee]Magter kunde ikke holde dem;
40. Og i denne Tilstand skulde de forblive indtil Kristi
Doms Dag; og paa den Dag skulde de gjennemgaa en [ff]større
Forandring og modtages i Faderens Rige for ikke mere at gaa
ud, men bo hos Gud evindeligen i Himlene.

---

29 KAPITEL.

1. Og se, jeg siger eder, at naar Herren i sin Visdom finder
for godt at lade disse Ord [a]komme ud til Hedningerne, overensstemmende med hans Ord, da kunne I vide, at [b]Pagten,
som Faderen har gjort med Israels Børn angaaende deres Tilbagebringelse til deres Ejendomslande, allerede begynder at
vorde opfyldt;
2. Og I kunne da vide, at alle Herrens Ord, som ere talede
ved de hellige Profeter, skulle blive opfyldte; og I behøve da
ikke at sige, at Herren tøver med at komme til Israels Børn;
3. Og I behøve da ikke at indbilde eder i eders Hjerter,
at de Ord, som ere talede, ere forgjæves; thi se, Herren vil
ihukomme sin Pagt, som han har gjort med sit Folk, som er
af Israels Hus.
4. Og [c]naar I se disse Ord komme frem iblandt eder, da
behøve I ikke længere at spotte over Herrens Gjerninger; thi
hans Retfærdigheds Sværd er i hans højre Haand, og se, dersom I paa den Dag foragte hans Gjerninger, da vil han snart
lade [d]det falde paa eder.
5. Ve den, som foragter Herrens Handlinger; ja, Ve den,
der fornægter Kristus og hans Gjerninger;
6. Ja, [e]Ve den, som fornægter Herrens Aabenbaringer, og
som siger, at Herren ikke længere virker ved Aabenbaring,
eller ved Profeti, eller ved Gaver, eller ved Tungemaal, eller
ved Helbredelser, eller ved den Helligaands Kraft;
7. Ja, Ve den, der for Vindings Skyld skal sige paa den
Dag, at intet Mirakel kan ske ved Jesus Kristus; thi den, der
gjør dette, skal blive lig Fortabelsens [f]Søn, for hvem der ifølge
Kristi Ord ikke var Naade.
8. Og I behøve ikke mere at hysse eller foragte eller bespotte

---

ee, Vers 20. *ff*, Vers 8.

a, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *b*, se *jj* 3 Nephi 15 Kap. *c*, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *d*, se *bb* 3 Nephi 21 Kap. *e*, Morm. 9: 7—11, 15—26. Moro. 7: 35—38. 10: 19—29. *f*, *3 Nephi 27*: 32.

Jøderne, eller nogen af de Overblevne af Israels Hus; thi se, Herren ihukommer sin [g]Pagt med dem, og han vil handle med dem i Overensstemmelse dermed;

9. Derfor skulle I ikke tro, at I kunne bøje Herrens højre Haand til den venstre, saa at han ikke kan [h]udføre Dommen og opfylde den [i]Pagt, som han har gjort med Israels Hus.

---

30 KAPITEL.

1. Giver Agt, o I Hedninger! og hører Kristi, den levende Guds Søns Ord, som han har befalet [a]mig at tale angaaende eder; thi se, han befaler mig at skrive, sigende:

2. Vender eder, alle I Hedninger, fra eders ugudelige Veje, og omvender eder fra eders onde Gjerninger, fra eders [b]Løgn og Bedrageri, og fra eders [c]Horeri, og fra eders [d]hemmelige Vederstyggeligheder og eders Afguderi, og fra eders Mord, og eders [e]Præstelist, og eders Misundelse, og eders Stridigheder, og fra alle eders Ugudeligheder og Vederstyggeligheder, samt kommer til mig og vorder [f]døbte i mit Navn, saa at I kunne faa Forladelse for eders Synder og blive [g]fyldte med den Helligaand samt blive [h]regnede iblandt mit Folk, som er af Israels Hus.

FJERDE NEPHIS BOG.

SKREVEN AF NEPHI, EN SØN AF DEN NEPHI, SOM VAR EN AF JESU KRISTI DISCIPLE.

---

1 KAPITEL.

En Beretning om Nephis Folk, overensstemmende med Nephis Optegnelser.

1. Og det skete, at det [a]fire og tredivte Aar bortgik, og ligeledes det fem og tredivte, og se, Jesu [b]Disciple havde oprettet Kristi Kirke i alle omliggende Lande. Og saa mange, som kom til dem og oprigtigt angrede deres Synder, bleve [c]døbte i Jesu Navn; og de [d]annammede ogsaa den Helligaand.

---

g, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *h*, se *bb* 3 Nephi 21 Kap. *i*, se *j* 3 Nephi 15 Kap.

a, Mormon. *b*, 3 Nephi 21: 19—21. *c*, se *y* 2 Nephi 9 Kap. *d*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *e*, se *x* 2 Nephi 26 Kap. *f*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *g*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *h*, se *x* 3 Nephi 16 Kap.

a, 3 Nephi 2: 6—8. *b*, se *c* 3 Nephi 12 Kap. *c*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *d*, se *y* 3 Nephi 9 Kap,

2. Og det skete i det sex og tredivte Aar, at alt Folket i hele Landet, baade Nephiter og Lamaniter, bleve omvendte til Herren, og der var ingen Stridigheder eller Trætter iblandt dem, og Alle handlede retfærdigt mod hverandre,

3. De havde [e]alle Ting tilfælles; derfor bestode de ikke af Rige og Fattige, Trælle og Frie, men de vare alle frigjorte og Deltagere i den [f]himmelske Gave.

4. Og det skete, at det syv og tredivte Aar bortgik ligeledes, og Freden vedvarede endnu i Landet.

5. Og store og vidunderlige Gjerninger [g]udførtes af Jesu Disciple, saa at de endog helbredede de Syge og oprejste de Døde, bragte de Lamme til at gaa og de Blinde til at se og de Døve til at høre; og alle Slags Undergjerninger udførte de iblandt Menneskenes Børn, men ingen Undergjerning uden i Jesu Navn.

6. Og saaledes bortgik det otte og tredivte Aar, og ligeledes det ni og tredivte, og det et og fyrretyvende, og det to og fyrretyvende Aar; ja, indtil det ni og fyrretyvende Aar var forløben, og ligeledes det et og halvtredsindstyvende, og det to og halvtredsindstyvende; ja, lige indtil halvtredsindstyve og ni Aar vare forløbne;

7. Og Herren velsignede dem overordentlig i Landet, ja, saa meget, at de opfyldte Stæder igjen der, hvor Stæderne vare blevne brændte;

8. Ja, endog den store [h]Stad Zarahemla lode de opbygge igjen.

9. Men mange Stæder [i]vare sunkne, og der var opkommet Vand i Stedet for dem; derfor kunde disse Stæder ikke gjenopbygges.

10. Og det skete, at Nephis Folk tiltoge i Styrke og formeredes overmaade hurtigt, og de bleve til et meget smukt og behageligt Folk.

11. Og de toge tilægte og gave tilægte og bleve velsignede i Forhold til de mangfoldige Forjættelser, som Herren havde givet dem.

12. Og de vandrede ikke mere efter [j]Mose Lovs Skikke og Anordninger, men de vandrede efter de Bud, som de havde modtaget fra deres Herre og deres Gud, og vedbleve i [k]Faste og Bøn og med at [l]møde tilsammen ofte, baade for at [m]bede og for at høre Herrens Ord.

13. Og der var ingen Splid iblandt alt Folket i hele

---

e, se *y* 3 Nephi 26 Kap. *f*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *g*, se *r* 3 Nephi 28 Kap. *h*, se *h* Omni 1 Kap. 3 Nephi 8 : 8, 24. 9 : 3. *i*, 3 Nephi 8 : 9. 9 : 4, 7. *j*, se *o* 2 Nephi 25 Kap. 3 Nephi 9 : 19. 15 : 2—8. *k*, se *t* Mos. 27 Kap. *l*, 3 Nephi 24 : 16. *m*, se *e* 2 Nephi 32 Kap.

Landet, men [n]kraftige Gjerninger bleve udførte iblandt Jesu Disciple.

14. Og det skete, at det et og halvfjerdsindstyvende Aar bortgik, og ligeledes det to og halvfjerdsindstyvende Aar; ja, endog det ni og halvfjerdsindstyvende Aar; ja, lige et hundrede Aar vare forløbne, og Jesu Disciple, som han havde udvalgt, vare allerede gaaede til Guds [o]Paradis, med Undtagelse af de [p]tre, som skulde tøve, og [q]andre Disciple bleve ordinerede i deres Sted; og mange af den Slægt vare hensovede.

15. Og der fandtes ingen Splidagtighed i Landet, paa Grund af Guds Kjærlighed, som boede i Folkets Hjerter.

16. Og der var ingen Misundelse, eller Strid eller Forstyrrelse, eller Horeri, eller Løgn, eller Mord, ej heller nogen Slags Løsagtighed; og der kunde visselig ikke være et lykkeligere Folk iblandt alle Folk, som var skabt ved Guds Haand;

17. Der fandtes ingen Røvere, ej heller Mordere, ej heller var der Lamaniter eller nogen Slags Iter; men de vare eet: Kristi Børn og Arvinger til Guds Rige.

18. Og hvor lyksalige vare de ikke, thi Herren velsignede dem i alle deres Gjerninger; ja, de bleve velsignede og benaadede, indtil et hundrede og ti Aar vare forløbne, og den første Slægt fra Kristus var bortgaaet, og der fandtes ingen Uenighed i hele Landet.

19. Og det skete, at [r]Nephi, som havde holdt denne sidste Optegnelse, døde, — og han skrev den paa [s]Nephis Plader, — og hans Søn Amos holdt den i hans Sted, og han skrev den ogsaa paa Nephis Plader;

20. Og han holdt denne Optegnelse fire og firsindstyve Aar, og der var endnu Fred i Landet, med Undtagelse af en mindre Del af Folket, som var bortfalden fra Kirken og havde antaget Navnet Lamaniter; derfor begyndte der at blive Lamaniter igjen i Landet.

21. Og det skete, at Amos ogsaa døde, — og det var et hundrede og fire og halvfemsindstyve Aar fra Kristi Komme, — og hans Søn Amos holdt Optegnelsen i hans Sted, og han skrev den ogsaa paa Nephis Plader, og den blev ogsaa skrevet i Nephis Bog, hvilket er denne Bog.

22. Og se, to hundrede Aar vare forløbne, og den anden Slægt var ganske bortgaaet, med Undtagelse af nogle faa.

23. Og nu ønsker jeg, Mormon, at I skulle vide, at Folket havde formeret sig, saa at de havde udbredt sig over hele Landet, og at de vare blevne overordentlig rige, paa Grund af deres Fremgang i Kristus.

---

n, se *r* 3 Nephi 28 Kap. *o*, se *l* 2 Nephi 9 Kap. *p*, se *d* 3 Nephi 28 Kap. *q*, ni Andre som Efterfølgere. *r*, Nephis Fader var en af de Tolv. *s*, se *j* 1 Nephi 1: 17.

24. Og i det to hundrede og første Aar begyndte nogle iblandt dem at blive opløftede i Stolthed, saasom at klæde sig i kostbare Klæder og med alle Slags fine Perler og Verdens skjønne Ting.

25. Og fra den Tid af havde de [t]ikke mere deres Gods og deres Formue tilfælles iblandt dem;

26. Og de begyndte at blive adskilte i Klasser og at opbygge Kirker for sig selv for Vindings Skyld, og at fornægte den sande Kristi Kirke.

27. Og det skete, at da to hundrede og ti Aar vare forløbne, fandtes der mange Kirker i Landet; ja, der var mange af disse, som foregave at kjende Kristus, og dog fornægtede de den største Del af hans Evangelium, saa at de annammede al Slags Ugudelighed og uddelte det Hellige til dem, som det var [u]bleven forbudt, paa Grund af Uværdighed.

28. Og disse Kirker tiltoge overordentlig paa Grund af Ugudelighed og Satans Magt, som fik fat paa deres Hjerter.

29. Og atter, der fandtes en anden Kirke, som fornægtede Kristus; og den forfulgte Medlemmerne af Kristi sande Kirke, paa Grund af deres Ydmyghed og deres Tro paa Kristus; og de hadedes for de mange Miraklers Skyld, som bleve udførte iblandt dem;

30. Og de Ugudelige udøvede Magt og Myndighed over Jesu [v]Disciple, som tøvede hos dem, og de kastede dem i Fængsel; men formedelst Guds Ords Kraft, som var i dem, bleve [w]Fængslerne omstyrtede, og de gik frem og gjorde kraftige Mirakler iblandt dem.

31. Men uagtet alle disse Mirakler forhærdede Folket dog deres Hjerter og søgte at dræbe dem, ligesom Jøderne i Jerusalem søgte at dræbe Jesus, ifølge hans Ord;

32. Og de kastede dem i brændende [x]Ovne, men de kom ud uden at lide nogen Skade.

33. Og de kastede dem ogsaa i vilde Dyrs [y]Huler, men de legede med de vilde Dyr, ligesom et Barn med et Lam, og de kom uskadte ud fra dem.

34. Men Folket forhærdede alligevel deres Hjerter, thi de vare forledte af mange Præster og falske Profeter til at oprette mange Samfund og til at udføre al Slags Ugudelighed. Og de sloge Jesu Folk, men Jesu Folk sloge ikke igjen. Og saaledes nedsank Folket i Vantro og Ugudelighed fra Aar til Aar, indtil to hundrede og tredive Aar vare forløbne.

35. Og nu i dette Aar, ja, i det to hundrede og et og tredivte Aar, fandt en stor Adskillelse Sted iblandt Folket.

---

t, se y 3 Nephi 26 Kap. *u*, 3 Nephi 18: 28, 29. *v*, de Tre. Se *d* 3 Nephi 28 Kap. *w*, Vers 5. 3 Nephi 28: 19. *x*, 3 Nephi 28: 21. *y*, 3 Nephi 28: 22.

36. Og det skete, at der i dette Aar opstod et Folk, som blev kaldt Nephiter, og de vare sande Troende paa Kristus; og iblandt dem fandtes der Nogle, som af Lamaniterne kaldtes Jakobiter, Josephiter og Zoramiter;

37. Derfor bleve de sande Troende paa Kristus og hans sande Tilbedere, iblandt hvilke vare de [z]tre Jesu Disciple, som skulde tøve, kaldte Nephiter, Jakobiter, Josephiter og Zoramiter.

38. Og de, som forkastede Evangeliet, bleve kaldte Lamaniter, Lemueliter og Ismaeliter; og de nedsank ikke i Vantro, men med [aa]Villie modsatte de sig Kristi Evangelium; og de lærte deres Børn, ligesom deres Fædre gjorde fra Begyndelsen, at de ikke skulde tro.

39. Og det var paa Grund af deres Fædres Ugudelighed og Vederstyggelighed, ligesom det var i Begyndelsen. Og de bleve lærte at hade Guds Børn, ligesom Lamaniterne fra Begyndelsen bleve lærte at [bb]hade Nephis Børn.

40. Og saaledes var Forholdet blandt Folket, da to hundrede og fire og fyrretyve Aar vare forløbne. Den ugudeligere Del af Folket tiltog i Styrke og blev meget talrigere end Guds Folk.

41. Og de vedbleve endnu at opbygge Kirker for sig selv og at pryde dem med alle Slags kostbare Ting. Og saaledes hengik Tiden til det to hundrede og halvtredsindstyvende Aar, ja, endog til det to hundrede og tredsindstyvende Aar.

42. Og det skete, at den ugudelige Del af Folket atter begyndte at udføre Gadiantons [cc]hemmelige Eder og Forbund.

43. Og det Folk, som blev kaldt Nephis Folk, begyndte ogsaa at blive stolte i deres Hjerter, formedelst deres store Rigdom, og bleve forfængelige lig deres Brødre Lamaniterne.

44. Og fra den Tid af begyndte [dd]Disciplene at sørge over Verdens Synder.

45. Og da tre hundrede Aar vare forløbne, vare baade Nephis Folk og Lamaniterne blevne meget ugudelige, det ene Folk ligesom det andet.

46. Og det skete, at [ee]Gadianton-Røverne spredte sig over det ganske Land; og der fandtes Ingen, som var retfærdig, med Undtagelse af Jesu Disciple. Og Folket samlede Guld og Sølv i stor Mængde og drev al Slags Handel.

---

z, se *d* 3 Nephi 28 Kap. *aa*, 3 Nephi 27: 32. Morm. 1: 16. *bb*, se *n* Jakob 7 Kap. *cc*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. Hela. 2: 3—14. *dd*, 3 Nephi 28: 9. *ee*, se *aa*.

47. Og det skete, efter at tre hundrede og fem Aar vare forløbne, — og Folket forblev endnu i Ugudelighed, — at Amos døde, og hans Broder Ammaron fortsatte Optegnelsen i hans Sted.
48. Og det skete, da tre hundrede og tyve Aar vare forløbne, at Ammaron, tilskyndet af den Helligaand, gjemte de hellige Optegnelser, ja, [ff]alle de hellige Optegnelser, som vare nedarvede fra Slægt til Slægt, hvilke vare hellige, indtil det tre hundrede og tyvende Aar efter Kristi Komme.
49. Og han gjemte dem til Herren, paa det at de maatte komme igjen [gg]til det Overblevne af Jakobs Hus, i Overensstemmelse med Herrens Profetier og Forjættelser. Og saaledes endte Ammarons Optegnelse.

MORMONS BOG.

---

1 KAPITEL.

1. Og nu gjør jeg, Mormon, en Optegnelse over det, som
jeg baade har set og hørt, og kalder den [a]Mormons Bog.
2. Og omtrent paa den Tid, da [b]Ammaron gjemte Opteg-
nelserne i Herren, kom han til mig. Jeg var da omtrent ti Aar
gammel og begyndte at blive noget lærd, efter mit Folks Lær-
dom; og Ammaron sagde til mig: Jeg ser, at du er et alvor-
ligt Barn og snar til at give Agt;
3. Derfor ønsker jeg, at du skal erindre det, som du har
iagttaget angaaende dette Folk; og naar du er omtrent fire og
tyve Aar gammel, skal du gaa til Landet [c]Antum, til en Høj,
som skal kaldes [d]Shim; der har jeg [e]opbevaret til Herren alle
de hellige Optegnelser angaaende dette Folk.
4. Og se, du skal tage Nephis [f]Plader med dig, og Resten
skal du efterlade paa Stedet, hvor de ere; og du skal indgrave
paa Nephis Plader [g]alt det, som du har iagttaget angaaende
dette Folk.
5. Og jeg, Mormon, var en Efterkommer af [h]Nephi, og min

---

ff, Alma 37 Kap. Hela. 3: 13, 15, 16. *gg*, i de sidste Dage.

a, bestaaende af ni Kapitler i den forkortede Form. Morm. 2: 17, 18. 5: 9. *b*, 4 Nephi 1: 47—49. *c*, Morm. 2: 17. *d*, Morm. 4: 23. Ether 9: 3. *e*, 4 Nephi 1: 48. *f*, se *f* 1 Nephi 1 Kap. *g*, Morm. 2: 18. *h*, 3 Nephi 5: 12, 20. Se b *Mos. 18 Kap.*

Faders Navn var Mormon; og jeg erindrede, hvad Ammaron befalede mig.

6. Og det skete, da jeg var elleve Aar gammel, at min Fader bragte mig til Landet mod [i]Syden, ja, lige til [j]Zarahemlas Land;

7. Og hele Landet var bleven bedækket med Bygninger, og Folket var næsten ligesaa talrigt som Havets Sand.

8. Og det skete i dette Aar, at en Krig udbrød mellem Nephiterne, som bestode af Nephiter, Jakobiter, Josephiter og Zoramiter; og denne Krig var mellem Nephiterne og Lamaniterne og Lemueliterne og Ismaeliterne.

9. Lamaniterne, Lemueliterne og Ismaeliterne bleve kaldte Lamaniter, og de tvende Partier vare Nephiter og Lamaniter.

10. Og det begav sig, at Krigen begyndte iblandt dem paa Grænserne af Zarahemla ved [k]Sidons Vande.

11. Og Nephiterne havde samlet tilsammen et stort Antal Mænd, ja, over tredive tusinde. Og det skete, at der i det samme Aar stod adskillige Slag, i hvilke Nephiterne overvandt Lamaniterne og dræbte mange af dem.

12. Og det begav sig, at Lamaniterne opgave deres Hensigt, og Fred blev oprettet i Landet, og Freden vedvarede i et Tidsrum af omtrent fire Aar, saa at ingen Blodsugydelse fandt Sted.

13. Men Ugudelighed tog Overhaand i hele Landet, saa at Herren borttog sine [l]elskede Disciple, og kraftige Gjerninger og Helbredelse ophørte paa Grund af Folkets Ugudelighed.

14. Og der fandtes ingen af Herrens Gaver, og den Helligaand kom ikke over Nogen, paa Grund af deres Ugudelighed og Vantro.

15. Og jeg var femten Aar gammel og nogenlunde af et alvorligt Sind, og derfor besøgte Herren mig, og jeg smagte og fornam Jesu Godhed.

16. Og jeg bestræbte mig for at prædike for Folket, men min Mund var tillukket, og det var mig forbudt at prædike for dem; thi se, de havde med [m]Villie modsat sig deres Gud, og de [n]elskede Disciple vare borttagne af Landet, paa Grund af Folkets Ugudelighed.

17. Jeg forblev iblandt dem, men det var mig forbudt at prædike for dem, paa Grund af deres Hjerters Haardhed; og paa Grund af deres Hjerters Haardhed blev Landet [o]forbandet for deres Skyld.

18. Og disse [p]Gadianton-Røvere, som vare iblandt Lama-

---

i, Sydamerika. *j*, se *h* Omni 1 Kap. *k*, se *g* Alma 2 Kap. *l*, de tre, som ikke skulde smage Døden. Se *d* 3 Nephi 28 Kap. *m*, se *aa* 4 Nephi 1 Kap. *n*, se *l*. *o*, se *d* 2 Nephi 1 Kap. *p*, se *cc* 4 Nephi 1 Kap.

niterne, foruroligede Landet saa meget, at Indvaanerne begyndte at skjule deres Skatte i Jorden; og de bleve slibrige, fordi Herren havde [q]forbandet Landet, saa at de ikke kunde beholde deres Skatte, ej heller faa dem tilbage.

19. Og der fandtes Magi, Koglen og Trolddom, og den Ondes Kraft virkede over det ganske Land, ja, til Opfyldelse af alle Abinadis og Lamaniten Samuels [r]Ord.

---

2 KAPITEL.

1. Og i det [a]samme Aar skete det, at en Krig atter udbrød mellem Nephiterne og Lamaniterne. Og uagtet jeg var ung, var jeg stor af Væxt, og derfor beskikkede Nephis Folk mig til at være deres Anfører, eller Anfører for deres Hære.

2. Derfor skete det, at jeg i mit sextende Aar gik frem i Spidsen for den nephitiske Hær mod Lamaniterne; og tre hundrede og sex og tyve Aar [b]vare henrundne.

3. Og det begav sig i det tre hundrede og syv og tyvende Aar, at Lamaniterne kom over os med overordentlig stor Magt, saa at de indgøde mine Hære Skræk; derfor vilde de ikke stride, og de begyndte at trække sig tilbage henimod de [c]nordlige Lande.

4. Og det skete, at vi kom til Staden Angola, og vi toge Staden i Besiddelse og gjorde Forberedelser til at forsvare os mod Lamaniterne. Og det skete, at vi [d]befæstede Staden af alle Kræfter; men uagtet alle vore Fæstningsværker kom Lamaniterne dog over os og uddreve os af Staden.

5. Og de dreve os helt ud af Davids Land.

6. Og vi droge frem og kom til Josvas Land, som var paa Grænserne mod Vesten ved Havet.

7. Og det skete, at vi indsamlede vore Folk saa hurtig, som det var muligt, for at kunne samle dem tilsammen i een Hær.

8. Men se, Landet var opfyldt af [e]Røvere og Lamaniter; og uagtet den store Ødelæggelse, som hang over mit Folk, omvendte de sig dog ikke fra deres onde Gjerninger; og derfor udbredte Blod og Drab sig over det ganske Land, baade paa Nephiternes og ligeledes paa Lamaniternes Side; og en fuldstændig Omvæltning fandt Sted overalt i det ganske Land.

---

q, se *d* 2 Nephi 1 Kap. *r*, Hela. 13: 18—23. 30—37. Morm. 2: 10—15.

a, Morm. 1: 12, 15. *b*, 3 Nephi 2: 7, 8. *c*, mod Nordamerika. *d*, se *c* Alma 48 Kap. *e*, se *cc* 4 Nephi 1 Kap.

9. Og Lamaniterne havde en Konge, og hans Navn var [f]Aaron, og han kom mod os med en Hær paa fire og fyrretyve Tusinde. Og se, jeg modstod dem med to og fyrretyve Tusinde. Og det skete, at jeg slog ham med min Hær, saa at han flyede for mig. Og se, alt dette blev gjort, og tre hundrede og tredive Aar vare forløbne.

10. Og det skete, at Nephiterne begyndte at omvende sig fra deres Ugudelighed og at beklage sig, ligesom [g]Profeten Samuel havde profeteret; thi se, Ingen kunde beholde det, der var hans eget, for Tyvene og Røverne og Morderne og den Magi og Trolddom, som fandtes i Landet.

11. Saaledes begyndte der, paa Grund af disse Ting, at blive Sorg og Jammer i hele Landet, i Særdeleshed iblandt Nephis Folk.

12. Og det skete, at da jeg, Mormon, hørte deres Klage og saa' deres Jammer og deres Sorg for Herren, begyndte mit Hjerte at frydes i mig, thi jeg kjendte Herrens Barmhjertighed og Langmodighed, og jeg formodede, at han vilde forbarme sig over dem, saa at de atter skulde blive et retfærdigt Folk.

13. Men se, denne min Glæde var forgjæves, thi deres Sorg var ikke til Omvendelse paa Grund af Guds Godhed, men det var snarere de Fordømtes Sorg, fordi Herren ikke altid vilde tillade dem at glæde sig i Synd.

14. Og de kom ikke til Jesus med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, men de bandede Gud og ønskede at dø. Alligevel strede de med Sværdet for deres Liv.

15. Og det skete, at min Sorg vendte tilbage til mig igjen, og jeg saa', at Naadens Dag var forbi for dem, baade timelig og aandelig; thi jeg saa' Tusinder af dem nedhugne i aabent Oprør mod deres Gud, og de bleve opdyngede som Skarn paa Jorden. Og saaledes vare tre hundrede og fire og fyrretye Aar forløbne.

16. Og det skete, at Nephiterne i det tre hundrede og fem og fyrretyvende Aar begyndte at fly for Lamaniterne, og de bleve forfulgte, indtil de kom til Jashons Land, førend det var muligt at standse dem i deres Flugt.

17. Og [h]Staden Jashon var nær ved det Land, hvor Ammaron havde [i]gjemt Optegnelserne til Herren, for at de ikke skulde vorde ødelagte. Og se, jeg havde gjort efter Ammorons Ord og taget Nephis [j]Plader, og jeg skrev en Optegnelse overensstemmende med Ammorons Ord.

---

f, Moro. 9: 17. *g*, se *r* Morm. 1 Kap. Hela. 13:18—23, 30—37. *h*, Morm. 1: 3. 4: 23. *i*, 4 Nephi 1: 48, 49. *j*, Morm. 1: 4. Se *f* 1 Nephi 1 Kap.

18. Og paa Nephis Plader skrev jeg en [k]fuld Beskrivelse om al deres Ugudelighed og alle deres Vederstyggeligheder; men paa [l]disse Plader skriver jeg ikke nogen fuldstændig Beskrivelse om deres Ugudelighed og Vederstyggelighed; thi se, en vedvarende Scene af Ugudelighed og Vederstyggelighed har været for mine Øjne, lige siden jeg har været i Stand til at betragte Menneskenes Veje.

19. Og Ve mig for deres Ugudelighed, thi i alle mine Dage har mit Hjerte været fuldt af Sorg paa Grund af deres Ugudelighed; dog veed jeg, at jeg skal blive [m]ophøjet paa den yderste Dag.

20. Og det skete i dette Aar, at Nephis Folk atter blev forjaget og fordrevet. Og det skete, at vi bleve drevne videre, indtil vi kom mod Nord til det Land, som kaldtes Shem.

21. Og det skete, at vi [n]befæstede Staden Shem, og vi indsamlede vore Folk saa meget, som det var muligt, for at vi maaske kunde frelse dem fra Ødelæggelse.

22. Og det skete i det tre hundrede og sex og fyrretyvende Aar, at de begyndte at angribe os igjen.

23. Og jeg talede til mit Folk og formanede dem med stor Nidkjærhed til modigen at modstaa Lamaniterne og stride for deres Hustruer og deres Børn og deres Huse og deres Hjem.

24. Og mine Ord opvakte dem nogenlunde til Tapperhed, saa at de ikke flyede for Lamaniterne, men modstode dem med Mod.

25. Og det skete, at vi med en Hær paa tredive Tusinde strede mod en Hær paa halvtredsindstyve Tusinde. Og vi modstode dem med saa stor Standhaftighed, at de flyede for os.

26. Og da de vare flygtede, forfulgte vi dem med vore Hære og indhentede dem igjen og sloge dem; dog var Herrens Styrke ikke med os, og vi vare overladte til os selv, saa at Herrens Aand ikke boede i os; derfor vare vi svage ligesom vore Brødre.

27. Og mit Hjerte sørgede over denne mit Folks store Ulykke, paa Grund af deres Ugudelighed og Vederstyggeligheder. Men se, vi gik frem mod Lamaniterne og [o]Gadianton-Røverne, indtil vi igjen havde taget vore Ejendomslande i Besiddelse.

28. Og det tre hundrede og ni og fyrretyvende Aar var forløbet. Og i det tre hundrede og halvtredsindstyvende Aar underhandlede vi med Lamaniterne og Gadianton-Røverne, og vore Ejendomslande bleve delte.

29. Og Lamaniterne gave os det Land mod [p]Norden, ja, lige

---

k, Morm. 1: 4. *l*, se *g* 3 Nephi 5 Kap. *m*, se *p* Mos. 23 Kap. *n*, se *c* Alma 48 Kap. *o*, se *cc* 4 Nephi 1 Kap. *p*, Nordamerika.

til det [q]snævre Pas, som fører ind til det [r]sydlige Land, og vi
gave Lamaniterne alt det sydlige Land.

---

3 KAPITEL.

1. Og det skete, at Lamaniterne kom ikke til Strid igjen,
førend ti Aar vare forløbne. Og se, jeg havde sysselsat mit
Folk, Nephiterne, med at berede deres Lande og deres Vaaben
mod Krigstid.
2. Og det skete, at Herren sagde til mig: Raab til dette
Folk: Omvender eder og kommer til mig og bliver [a]døbte og
opbygger min Kirke igjen, og I skulle blive sparede!
3. Og jeg raabte til dette Folk, men det var forgjæves, thi
de paaskjønnede ikke, at det var Herren, som havde skaanet
dem og skjænket dem en Lejlighed til Omvendelse. Og se, de
forhærdede deres Hjerter mod Herren deres Gud.
4. Og det skete, efter at disse ti Aar vare forløbne, hvilket
udgjorde i det Hele tre hundrede og tredsindstyve Aar fra
Kristi Komme, at Lamaniternes Konge sendte et Brev til mig,
hvilket tilkjendegav mig, at de beredte sig til at komme igjen
til Strid imod os.
5. Og det skete, at jeg lod mit Folk forsamle sig tilsammen
i [b]Ødelæggelsens Land til en Stad, som var paa Grænsen ved
det [c]snævre Pas, som fører ind til det [d]sydlige Land.
6. Og der lagde vi vore Hære, for at vi kunde standse
Lamaniternes Hære, saa at de ikke skulde komme i Besiddelse
af nogen af vore Lande; og vi [e]befæstede os mod dem med
hele vor Styrke.
7. Og det skete i det tre hundrede og et og tredsinds-
tyvende Aar, at Lamaniterne kom ned til [f]Ødelæggelsens Stad
til Strid mod os. Og det skete, at vi i dette Aar sloge dem,
saa at de vendte tilbage igjen til deres egne Lande.
8. Og i det tre hundrede og to og tredsindstyvende Aar
kom de atter ned til Strid. Og vi sloge dem igjen og dræbte
et stort Antal af dem, og deres Døde bleve kastede i Havet.
9. Og nu paa Grund af disse store Ting, som mit Folk,
Nephiterne, havde gjort, begyndte de at rose sig af deres
Styrke, og de begyndte at sværge for Himlene, at de vilde

---

q, se vv Alma 22 Kap. r, Sydamerika.

a, se u 2 Nephi 9 Kap. b, se ll Alma 22 Kap. c, se vv Alma 22 Kap.
d, Sydamerika. e, se c Alma 48 Kap. f, se ll Alma 22 Kap.

hævne sig for deres Brødres Blod, som vare blevne ihjelslagne
af deres Fjender.
10. Og de svore ved Himlene og ligesaa ved Guds Trone
at de vilde gaa op til Strid mod deres Fjender og udrydde
dem af Landet.
11. Og det skete, at jeg, Mormon, fra denne Tid af aldeles
undslog mig for at være Befalingsmand og Anfører for dette
Folk, paa Grund af deres Ugudelighed og Vederstyggelighed.
12. Se, jeg havde anført dem, uagtet deres Ugudelighed; jeg
havde anført dem mange Gange til Strid og havde elsket dem
af mit ganske Hjerte, efter Guds Kjærlighed, som var i mig;
og min Sjæl havde været udøst i Bøn til min Gud den ganske
Dag for dem; ikke desmindre var det uden Tro, fordi deres
Hjerter vare forhærdede.
13. [g]Tre Gange har jeg udfriet dem af deres Fjenders Hænder;
men de have ikke omvendt sig fra deres Synder.
14. Og da de havde [h]svoret ved Alt, hvad der var bleven
dem forbudt af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, at de vilde
gaa op mod deres Fjender til Strid og hævne deres Brødres
Blod, se, da kom Herrens Røst til mig, sigende:
15. Hævnen hører mig til, og jeg vil betale; og fordi dette
Folk ikke omvender sig, efter at jeg har befriet dem, se, derfor
skulle de vorde [i]udryddede af Jorden.
16. Og det skete, at jeg aldeles afslog at gaa op mod mine
Fjender; og jeg gjorde, ligesom Herren havde befalet mig; og
jeg stod som en ledig Tilskuer for at aabenbare for Verden,
hvad jeg saa' og hørte, overensstemmende med Aandens Aaben-
baringer, som havde vidnet om tilkommende Ting.
17. Derfor [j]skriver jeg til eder, I Hedninger, og ligesaa til
eder, Israels Hus, naar Værket [k]begynder, at I skulle berede
eder til at gaa tilbage til eders Ejendomsland.
18. Ja se, jeg skriver til alle Jordens Ender, ja, til eder,
Israels tolv Stammer, som skulle vorde dømte efter eders Gjer-
ninger [l]af de Tolv, som Jesus valgte til at være hans Disciple
i Jerusalems Land.
19. Og jeg skriver ogsaa til det Overblevne af dette Folk,
som skal blive dømt [m]af de Tolv, som Jesus valgte i dette
Land; og [n]de skulle dømmes af de andre Tolv, som Jesus
valgte i Jerusalems Land.
20. Og disse Ting kundgjør Aanden mig; derfor skriver jeg
til eder alle. Og jeg skriver til eder, paa det at I kunne vide,
at I [o]alle skulle staa for Kristi Domstol; ja, hver Sjæl, som

g, Vers 7, 8. Morm. 2: 27—29. h, Vers 9, 10. i, Morm. 6 Kap. j, se e 2 Nephi 27 Kap. k, se e 1 Nephi 15 Kap. l, 1 Nephi 12: 9. m, 1 Nephi 12: 10. 3 Nephi 27: 27. n, 1 Nephi 12: 9. o, se d 3 Nephi 26 Kap.

tilhører Adams Slægt; og I skulle staa og vorde dømte efter eders Gjerninger, enten de ere gode eller onde;

21. Og ligeledes, at I skulle tro paa Jesu Kristi Evangelium, hvilket I skulle [p]have iblandt eder; og ligesaa for at Jøderne, Herrens Pagts Folk, skulle have [q]andre Vidner foruden ham, som de saa' og hørte, at Jesus, som de dræbte, var den sande Kristus og den [r]sande Gud;

22. Jeg ønsker, at jeg kunde formaa alle Jordens Ender til at omvende sig og berede sig til at staa for Kristi Domstol.

---

4 KAPITEL.

1. Og det skete i det tre hundrede og tre og tredsindstyvende Aar, at Nephiterne droge ud af [a]Ødelæggelsens Land med deres Hære til Strid mod Lamaniterne.

2. Og det skete, at Nephiternes Hære bleve drevne tilbage igjen til Ødelæggelsens Land. Og medens de endnu vare udmattede, kom en frisk Hær Lamaniter over dem; og der holdtes et stort Slag, saa at Lamaniterne toge [b]Ødelæggelsens Stad i Besiddelse og dræbte mange af Nephiterne samt toge mange Fanger;

3. Og Resten flyede og forenede sig med Indbyggerne i [c]Staden Teancum. Men Staden Teancum laa paa Grænserne ved Søkysten og ligeledes nær [d]Ødelæggelsens Stad.

4. Og det var, fordi Nephiternes Hære gik op mod Lamaniterne, at de begyndte at blive slagne; thi dersom de ikke havde gjort det, kunde Lamaniterne ingen Magt have faaet over dem.

5. Men se, Guds Straffedomme ville komme over de Ugudelige, og det er ved de Ugudelige, at de Ugudelige blive straffede; thi det er de Ugudelige, som opvække Menneskenes Børns Hjerter til Blodsudgydelse.

6. Og det skete, at Lamaniterne gjorde Forberedelser til at gaa mod Staden Teancum.

7. Og det skete i det tre hundrede og fire og tredsindstyvende Aar, at Lamaniterne kom mod Staden Teancum for ogsaa at tage [e]den i Besiddelse.

8. Og det skete, at de bleve slagne og drevne tilbage af Nephiterne. Og da Nephiterne saa', at de havde fordrevet Lamaniterne, roste de sig [f]atter af deres Styrke, og de gik

---

p, 1 Nephi 13: 20—29, 41, 42. *q*, se *k* 2 Nephi 25 Kap. *r*, 2 Nephi 26: 12. Se *b* Mos. 8 Kap.

a, se *ll* Alma 22 Kap. *b*, se *ll* Alma 22 Kap. *c*, Vers 6, 7, 14. *d*, se *ll* Alma 22 Kap. *e*, se *c*. *f*, Morm. 3: 9.

ud i deres egen Magt og toge [g]Ødelæggelsens Stad i Besiddelse igjen.

9. Alt dette var bleven gjort, og Tusinder vare blevne ihjelslagne paa begge Sider, baade iblandt Nephiterne og Lamaniterne.

10. Og det skete, at det tre hundrede og sex og tredsindstyvende Aar var bortgaaet, og Lamaniterne kom igjen til Strid mod Nephiterne; men dog omvendte Nephiterne sig ikke fra det Onde, de havde gjort, men fremturede uophørlig i deres Ugudelighed.

11. Og det er umuligt for nogen Tunge at udtale, eller for noget Menneske at give en fuldkommen Beskrivelse om de gyselige Drab og den skrækkelige Blodsudgydelse, som fandt Sted iblandt Folket, baade iblandt Nephiterne og Lamaniterne; hvert Hjerte var forhærdet, saa at de stadigt forlystede sig ved Blodsudgydelse.

12. Og saa stor Ugudelighed, som der var iblandt dette Folk, havde der aldrig været iblandt alle Lehis Børn, ej heller i hele Israels Hus, ifølge Herrens Ord.

13. Og det skete, at Lamaniterne toge [h]Ødelæggelsens Stad i Besiddelse, paa Grund af, at deres Antal oversteg Nephiternes Antal.

14. Og de rykkede ogsaa frem mod [i]Staden Teancum og dreve Indvaanerne ud af den samt toge mange Fanger, baade Kvinder og Børn, og [j]ofrede dem som Ofre til deres Afguder.

15. Og det skete i det tre hundrede og syv og tredsindstyvende Aar, at Nephiterne, som vare vrede, fordi Lamaniterne havde [k]ofret deres Kvinder og deres Børn, droge mod Lamaniterne med overmaade stor Vrede, saa at de atter sloge Lamaniterne og dreve dem ud af deres Lande;

16. Og Lamaniterne kom ikke igjen mod Nephiterne førend i det tre hundrede og fem og halvfjerdsindstyvende Aar.

17. Og i dette Aar kom de ned mod Nephiterne med alle deres Stridskræfter; og de bleve ikke talte, paa Grund af deres store Antal.

18. Og fra denne Tid af fik Nephiterne ingen Magt over Lamaniterne, men begyndte at blive udryddede af dem, ligesom Duggen svinder for Solen.

19. Og det skete, at Lamaniterne kom ned mod [l]Ødelæggelsens Stad; og et overordentlig stort Slag stod i Ødelæggelsens Land, i hvilket de sloge Nephiterne.

20. Og de flyede atter for dem og kom til Staden Boaz, og der modstode de Lamaniterne med overmaade stor Tapper-

---

g, se *ll* Alma 22 Kap. *h*, se *ll* Alma 22 Kap. *i*, se *c*. *j*, Vers 15, 21.
k, se *j*. *l*, se *ll* Alma 22 Kap.

hed, saa at Lamaniterne ikke overvandt dem, førend de kom igjen anden Gang.

21. Og da de kom anden Gang, bleve Nephiterne fordrevne og dræbte med et overordentlig stort Nederlag; deres Kvinder og deres Børn bleve [m]atter ofrede til Afguder.

22. Og det skete, at Nephiterne atter flyede for dem og toge alle Indvaanerne med sig baade fra Stæderne og Landsbyerne.

23. Og jeg, Mormon, saa' nu, at Lamaniterne vare i Begreb med at faa Overhaand over Landet; derfor gik jeg til Højen [n]Shim og optog alle de Optegnelser, som Ammaron havde [o]gjemt til Herren.

---

5 KAPITEL.

1. Og det skete, at jeg gik frem iblandt Nephiterne og fortrød [a]Eden, som jeg havde gjort, at jeg ikke mere vilde hjælpe dem; og de gave mig atter Befaling over deres Hære, thi de troede, at jeg kunde befri dem fra deres Lidelser.

2. Men se, jeg havde intet Haab derom, thi jeg kjendte Herrens Straffedomme, som skulde komme over dem; thi de omvendte sig ikke fra deres Misgjerninger, men strede for deres Liv, uden at paakalde det Væsen, som havde skabt dem.

3. Og det skete, at Lamaniterne kom mod os, da vi vare flygtede til Staden Jordan; men se, de bleve drevne tilbage, saa at de ikke toge Staden den Gang.

4. Og det skete, at de kom mod os igjen, men vi forsvarede Staden. Og ligeledes andre Stæder bleve forsvarede af Nephiterne, hvilke stærke Fæstninger afskare dem, saa at de ikke kunde komme ind i Landet, som laa foran os, og udrydde vore Indvaanere.

5. Men det skete, at de Lande, som vi vare gaaede forbi, og hvis Indvaanere ikke vare indsamlede, bleve udryddede af Lamaniterne, og deres Stæder og Byer bleve opbrændte med Ild; og saaledes hengik det tre hundrede og ni og halvfjerdsindstyvende Aar.

6. Og det begav sig i det tre hundrede og firsindstyvende Aar, at Lamaniterne atter kom mod os til Strid, og vi modstode dem tappert; men det var Alt forgjæves, thi deres Antal var saa stort, at de traadte Nephiternes Folk under deres Fødder.

7. Og det skete, at vi atter toge Flugten, og de, hvis Flugt

---

m, se *j*. *n*, Morm. 1: 3. Ether 9: 3. *o*, se *ff* 4 Nephi 1 Kap.

a, Morm. 3: 11, 16.

var hurtigere end Lamaniternes, undkom, men de, hvis Flugt ikke overgik Lamaniternes, bleve nedslagne og dræbte.
8. Og se, jeg, Mormon, ønsker nu ikke at oprøre Menneskenes Sjæle ved at fremstille for dem et saa grueligt Optrin af Blod og Drab, som foregik for mine Øjne; men jeg veed, at [b]disse Ting visselig skulle kundgjøres, og at Alt, hvad der er skjult, [c]skal aabenbares paa Hustoppene;
9. Og ligeledes veed jeg, at Kundskaben om disse Ting skal komme til de Overblevne af dette Folk, og ligeledes til Hedningerne, om hvilke Herren har sagt, at de skulle [d]adsprede dette Folk, og dette Folk skal blive regnet for Intet iblandt dem; derfor skriver jeg en [e]liden Forkortelse og tør ikke give en fuld Beskrivelse over det, som jeg har set, paa Grund af den Befaling, jeg har modtaget, og ligeledes paa det at I ikke skulle have alt for stor Sorg over dette Folks Ugudelighed.
10. Og nu se, dette taler jeg til [f]deres Sæd og ligesaa til Hedningerne, som have Interesse for Israels Hus, og som kjende og forstaa, hvorfra deres Velsignelser komme.
11. Thi jeg veed, at Saadanne ville sørge over Israels Hus' Ulykke; ja, de ville sørge over dette Folks Ødelæggelse; de ville sørge over, at dette Folk ikke havde omvendt sig, saa at de kunde være sluttede i Jesu Arme.
12. Og disse Ting ere skrevne til de Overblevne af Jakobs Hus, og de ere skrevne paa denne Maade, fordi Gud veed, at de ikke ville blive frembragte til dem ved Ugudelighed; men de skulle [g]gjemmes til Herren, saa at de maa [h]komme frem i hans egen bestemte Tid.
13. Og dette er den Befaling, som jeg har modtaget; og se, de skulle komme frem ifølge Herrens Befaling, naar han i sin Visdom skal finde det passende.
14. Og se, de skulle komme til de Vantro iblandt Jøderne; og i dette Øjemed skulle de komme, for at de maa blive [i]overtydede om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn; at Faderen formedelst sin Højtelskede kan udføre sine store og evige Hensigter, ved at [j]bringe Jøderne eller det hele Israels Hus tilbage til deres Ejendomsland, hvilket Herren deres Gud har givet dem, og saaledes opfylde hans Pagt.
15. Og ligeledes paa det, at dette [k]Folks Afkom maa faa mere fuldkommen Tro paa hans [l]Evangelium, hvilket skal komme til dem fra Hedningerne; thi dette Folk skal blive [m]adspredt og [n]blive et mørkt, et urenligt og et afskyeligt Folk,

b, Vers 9—15. *c*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *d*, Vers 19, 20. 1 Nephi 13: 14. 22: 7. 2 Nephi 1: 11, 12. 10: 18. 26: 19. 3 Nephi 16: 8, 9. 20: 27, 28. *e*, se *a* Morm. 1 Kap. *f*, Lamaniterne. *g*, Morm. 8: 4, 13, 14. Moro. 10: 2. *h*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *i*, se *f* 2 Nephi 25 Kap. *j*, se *c* 1 Nephi 15 Kap. *k*, Indianerne. *l*, 1 Nephi 13: 20—29, 33—41. Morm. 7: 8, 9. *m*, se *d*. *n*, se *d* 1 Nephi 2 Kap.

langt værre, end hvad der nogensinde har været iblandt os; ja, endog værre, end hvad der har været iblandt Lamaniterne, og dette vil ske paa Grund af deres Vantro og [o]Afguderi.

16. Thi se, Herrens Aand har allerede ophørt at trættes med deres Fædre, og de ere uden Kristus og Gud i Verden, og de drive omkring som Avner for Vinden.

17. De vare en Gang et behageligt Folk, og de havde Kristus som deres Hyrde; ja, de bleve vejledte af Gud Fader selv.

18. Men se, nu blive de førte omkring af Satan, ligesom Avner drives af Vinden, eller som et Fartøj bliver kastet omkring paa Bølgerne, naar det er uden Sejl eller Anker eller Noget til at styre det med; og ligesom det er, saa ere de.

19. Og se, Herren har tilbageholdt deres Velsignelser, som de kunde have modtaget i Landet, til Gavn for Hedningerne, [p]som skulle besidde Landet.

20. Men se, det skal ske, at de skulle blive [q]drevne og adspredte af Hedningerne; og efter at de ere blevne drevne og adspredte af Hedningerne, se, [r]da vil Herren ihukomme Pagten, som han gjorde med Abraham og med hele Israels Hus.

21. Og Herren vil ligeledes ihukomme de Retfærdiges [s]Bønner, som ere blevne opsendte til ham for dem.

22. Og da, o, I Hedninger, hvorledes kunne I bestaa for Guds Magt, medmindre I angre eders Synder og vende om fra eders onde Veje!

23. Vide I ikke, at I ere i Guds Haand? Vide I ikke, at han har al Magt, og at paa hans store Befaling skal [t]Jorden foldes tilhobe som en Bog?

24. Derfor omvender eder og ydmyger eder for ham, saa at han ikke skal komme frem i Retfærdighed mod eder, at ikke en [u]Levning af Jakobs Sæd skal gaa frem iblandt eder som en Løve og sønderrive eder, og der er Ingen til at befri.

---

6 KAPITEL.

1. Og nu slutter jeg min Optegnelse angaaende mit Folks, Nephiternes Udryddelse. Og det skete, at vi trak os tilbage for Lamaniterne.

2. Og jeg, Mormon, skrev et Brev til Lamaniternes Konge og begjærede af ham, at han vilde tillade os at samle vore Folk tilsammen i [a]Landet Cumorah, ved en Høj, som kaldtes Cumorah, og der vilde vi stride med dem.

---

o, se *j* Morm. 4 Kap. *p*, 1 Nephi 13: 12—19. 2 Nephi 1: 11. 10: 10—14, 18, 19. 26: 19, 20. 30: 3. *q*, se *d*. *r*, 3 Nephi 16: 8—12. 21: 1—11. *s*, Enos 1: 12—18. Morm. 8: 24—26. 9: 36, 37. *t*, se *c* 3 Nephi 26 Kap. *u*, se *o* 3 Nephi 20 Kap.

a, Vers 4—6, 11. Morm. 8: 2. Højen Cumorah tæt ved Landsbyen Manchester, Ontario County, Staten New York.

3. Og det skete, at Lamaniternes Konge indrømmede mig min Begjæring.

4. Og det skete, at vi rykkede frem til Cumorahs Land, og vi opsloge vore Telte rundt omkring Højen Cumorah; og det var et Land, hvori der fandtes mange Søer, Strømme og Kilder, og der havde vi Haab om at kunne forsvare os mod Lamaniterne.

5. Og da [b]tre hundrede og fire og firsindstyve Aar vare forløbne, havde vi indsamlet alt det Overblevne af vort Folk til Cumorahs Land.

6. Og det skete, at da vi havde indsamlet alt vort Folk i een Masse til Cumorahs Land, se, da [c]begyndte jeg, Mormon, at blive gammel; og jeg vidste, at det var mit Folks sidste Kamp, og jeg var bleven befalet af Herren, ikke at tilstede de hellige [d]Optegnelser, som vare nedarvede fra vore Fædre, at falde i Lamaniternes Hænder; thi Lamaniterne vilde tilintetgjøre dem; derfor skrev jeg [e]denne Optegnelse ud af Nephis [f]Plader, og jeg [g]gjemte i [h]Højen Cumorah [i]alle de Optegnelser, som vare mig anbetroede af Herren, med Undtagelse af [j]disse faa Plader, hvilke jeg gav til min Søn Moroni.

7. Og det skete, at mit Folk med deres Hustruer og deres Børn saa' Lamaniternes Hære rykke frem imod dem, og med den gyselige Frygt for Døden, som fylder alle de Ugudeliges Bryst, beredte de sig paa at modtage dem.

8. Og det skete, at de kom til Strid mod os, og hver Sjæl blev fyldt med Skræk, paa Grund af deres store Antal.

9. Og det skete, at de overfaldt mit Folk [k]med Sværd og med Buer, med Pile og med Øxer og med allehaande Krigsvaaben.

10. Og det skete, at mine Mænd bleve nedhuggede, ja, mine ti Tusinde, som vare med mig, og jeg faldt saaret midt iblandt dem; og Lamaniterne gik forbi mig, saa at de ikke gjorde Ende paa mit Liv.

11. Og da de vare gaaede frem og havde nedhugget alt mit Folk, undtagen fire og tyve af os, iblandt hvilke var min Søn Moroni, skete det, at vi, som havde overlevet de Døde af vore Folk, skuede om Morgenen — da Lamaniterne vare vendte tilbage til deres Lejr — fra Toppen af [l]Højen Cumorah de ti Tusinde af mit Folk, som vare nedhuggede, efter at jeg havde ledt dem frem i Striden;

12. Og vi saa' ogsaa de ti Tusinde af mit Folk, som vare anførte af min Søn Moroni.

---

b, 3 Nephi 2: 7, 8. *c*, 74 Aar gammel. 4 Nephi 1: 48. Morm. 1: 2. *d*, se *ff* 4 *Nephi* 1 Kap. *e*, se *a* Morm. 1 Kap. *f*, se *f* 1 Nephi 1 Kap. *g*, se *g* *Morm.* 5 Kap. *h*, se *a*. *i*, se *ff* 4 Nephi 1 Kap. *j*, se *a* Morm. 1 Kap. *k*, *se pp* Alma 33 Kap. *l*, se *a*.

13. Og se, Gidgiddonahs ti Tusinde vare faldne, og han og-
saa midt iblandt dem;
14. Og Lamah var falden med sine ti Tusinde; og Gilgal
var falden med sine ti Tusinde; og Limhah var falden med
sine ti Tusinde; og Joneam var falden med sine ti Tusinde;
og Camenihah, og Moronihah, og Antionum, og Shiblom, og
Shem, og Josh vare faldne hver med deres ti Tusinde.
15. Og der var endnu ti faldne ved Sværdet, hver med
deres ti Tusinde; ja, alt mit Folk var faldet, undtagen [m]de fire
og tyve, som vare hos mig, samt nogle [n]faa, som vare flygtede
til de sydlige Lande, og nogle faa, som vare [o]løbne over til
Lamaniterne; og de Slagnes Kjød og Ben og Blod laa paa
Jorden, efterladt af de Hænder, som havde dræbt dem, til at
raadne paa Jorden og til at hensmuldre og vende tilbage til
deres Moderjord.
16. Og min Sjæl var sønderreven af Kval over de Faldne
af mit Folk, og jeg raabte:
17. O, I Fagre, hvor kunde I vige fra Herrens Veje! O, I
Fagre, hvor kunde I forkaste den Jesus, som stod med aabne
Arme for at modtage eder!
18. Se, dersom I ikke havde gjort dette, vilde I ikke være
faldne. Men se, I ere faldne, og jeg sørger over eders Tab.
19. O, I dejlige Sønner og Døtre, I Fædre og Mødre, I
Mænd og Hustruer, I Fagre, hvorledes er det, at I kunde falde!
20. Men se, I ere borte, og min Sorg kan ikke bringe eder
tilbage;
21. Og Dagen kommer snart, da eders Dødelighed skal iføres
Udødelighed; og disse Legemer, som nu [p]hensmuldre i For-
krænkelighed, skulle blive til uforkrænkelige Legemer; og da
skulle I staa for Kristi Domstol for at dømmes efter eders
Gjerninger; og om saa er, at I ere retfærdige, da blive I salige
hos eders Fædre, som ere gangne forud for eder.
22. O, at I dog havde omvendt eder, førend denne store Øde-
læggelse kom over eder! Men se, I ere borte, og Faderen, ja,
den evige Fader i Himmelen, kjender eders Tilstand, og han
handler med eder efter sin Retfærdighed og Barmhjertighed.

---

7 KAPITEL.

1. Og se, jeg ønsker nu at tale Noget til de [a]Overblevne
af dette Folk, som ere sparede, om saa er, at Gud vil give

m, Vers 11. *n*, Morm. 8 : 2. *o*, se *h* Alma 45 Kap. *p*, se *d* 2 Nephi 2 Kap.

a, Lamaniter eller Indianere.

dem mine Ord, saa at de maa vide, hvorledes det gik deres Fædre; ja, jeg taler til eder, I Overblevne af Israels Hus, og disse ere de Ord, jeg taler:

2. Vider, at I ere af Israels Hus.

3. Vider, at I maa omvende eder, ellers kunne I ikke vorde salige.

4. Vider, at I maa nedlægge eders Krigsvaaben og ikke mere forlyste eder ved Blodsudgydelse, ej heller tage dem op igjen, uden Gud befaler eder det.

5. Vider, at I skulle komme til [b]Kundskab om eders Fædre og omvende eder fra alle eders Synder og Uretfærdigheder og tro paa Jesus Kristus, at han er Guds Søn, og at han blev ihjelslagen af Jøderne; men formedelst Faderens Kraft er han opstaaet igjen, hvorved han har vundet [c]Sejr over Graven; og formedelst ham er ogsaa Dødens [d]Braad opslugt.

6. Og han tilvejebringer de Dødes [e]Opstandelse, hvorved Mennesket skal oprejses og staa for hans Domstol.

7. Og han har tilvejebragt Verdens Igjenløsning, hvorved det gives den, som bliver funden skyldfri for ham paa Dommens Dag, at dvæle i Guds Nærværelse i hans Rige i en salig Tilstand, som ingen Ende har, og med [f]Korene hisset istemme evig Pris til Faderen og Sønnen og den Helligaand, hvilke ere [g]een Gud.

8. Derfor omvender eder og bliver [h]døbte i Jesu Navn og annammer Kristi Evangelium, hvilket skal blive fremsat for eder, ikke alene i [i]denne Optegnelse, men ogsaa i den Optegnelse, som skal komme til Hedningerne [j]fra Jøderne, hvilken Optegnelse skal komme fra Hedningerne til eder.

9. Thi se, [k]denne er skreven i den Hensigt, at I skulle tro [l]den anden; og dersom I tro den anden, ville I ogsaa tro denne; og dersom I tro denne, ville I faa [m]Kundskab om eders Fædre, og ligeledes om de underfulde Gjerninger, som formedelst Guds Kraft bleve udførte iblandt dem;

10. Og I skulle ogsaa vide, at I ere en Levning af Jakobs Sæd, og derfor ere I regnede med den første Pagts Folk; og om saa sker, at I tro paa Kristus og blive [n]døbte, først med Vand og derefter [o]med Ild og med den Helligaand, følgende vor Frelsers Exempel, i Overensstemmelse med det, han har befalet os, da skal det gaa eder vel paa Dommens Dag. Amen.

---

b, se *g* 2 Nephi 3 Kap. *c*, se *h* Mos. 16 Kap. *d*, se *i* Mos. 16 Kap. *e*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *f*, Mos. 11 : 28. *g*, se *k* 2 Nephi 31 Kap. *h*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *i*, se *a* Morm. 1 Kap. *j*, se *l* Morm. 5 Kap. *k*, se *a* Morm. 1 Kap. *l*, se *l* Morm. 5 Kap. *m*, se *g* 2 Nephi 3 Kap. *n*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *o*, se *y* 3 Nephi 9 Kap.

8 KAPITEL.

1. Se jeg, [a]Moroni, fuldender min Fader Mormons Opteg-
nelse. Se, jeg haver ikkun lidet at skrive, hvilket er bleven
mig befalet af min Fader.
2. Og det skete efter det [b]store og forfærdelige Slag i [c]Cu-
morah, at de Nephiter, som vare [d]flygtede ind i det sydlige
Land, bleve efterstræbte af Lamaniterne, indtil de alle bleve
dræbte;
3. Og min Fader blev ogsaa dræbt af dem; og jeg er alene
tilbage for at skrive den sørgelige Beretning om mit Folks Ud-
ryddelse. Men se, de ere borte, og jeg fuldbyrder min Faders
Befaling. Og om de skulle dræbe mig, veed jeg ikke;
4. Derfor vil jeg skrive og [e]gjemme Optegnelserne i Jorden,
og hvorhen jeg gaar, gjør Intet til Sagen.
5. Se, min Fader har [f]skrevet denne Optegnelse, og han
har skrevet, hvad Hensigten var dermed. Og se, jeg vilde ogsaa
skrive det, dersom jeg havde Rum paa [g]Pladerne; men jeg har
ikke Rum, og Malm har jeg ikke, thi jeg er alene. Min Fader
er [h]falden i Krigen og alle mine Slægtninge, og jeg har ingen
Venner, ej heller noget Sted at gaa hen; og [i]hvor længe Herren
vil tilstede, at jeg skal leve, veed jeg ikke.
6. Se, fire hundrede Aar ere henrundne siden vor Herre og
Frelsers Komme.
7. Og se, Lamaniterne have efterstræbt mit Folk, Nephi-
terne, fra Stad til Stad og fra Sted til Sted, indtil de [j]ikke
mere ere til; og stort har deres Fald været; ja, stor og for-
underlig er mit Folks, Nephiternes Udryddelse.
8. Og se, det er Herrens Haand, som har gjort det. Og se,
Lamaniterne ere ogsaa i Krig med hverandre, og i det ganske
Land fremvises et uophørligt Optrin af Mord og Blodsudgydelse,
og Ingen kjender [k]Enden paa Krigen.
9. Og se, jeg siger ikke mere angaaende dem, thi der findes
ingen Andre end Lamaniter og [l]Røvere, som have Tilværelse i
Landet.
10. Og der er Ingen, som kjender den sande Gud, uden
Jesu [m]Disciple, som tøvede i Landet, indtil Folkets Ugudelig-
hed var saa stor, at Herren ikke vilde tilstede dem at [n]forblive
hos Folket; og om de ere i Landet, veed intet Menneske.
11. Men se, min [o]Fader og jeg have set dem, og de have
undervist os.

---

a, Morm. 6: 6. Moro. 9: 24. *b*, Morm. 6: 8—15. *c*, se *a* Morm. 6 Kap. *d*, Morm. 6: 15. *e*, se *g* Morm. 5 Kap. *f*, se *a* Morm. 1 Kap. *g*, Mormons faa Plader, paa hvilke han gjorde et Uddrag af Nephis Plader. Morm. 6: 6. *h*, Vers 3. *i*, Moro. 1 Kap. 10: 1, 2. *j*, se *d* 1 Nephi 12 Kap. *k*, 1 Nephi 12: 20—23. *l*, se *cc* 4 Nephi 1 Kap. *m*, de tre, som skulde forblive. Se *d* 3 Nephi 28 Kap. *n*, Morm. 1: 16. *o*, 3 Nephi 28: 26.

12. Og hvo, som erholder [p]denne Optegnelse og ikke fordømmer den paa Grund af de Ufuldkommenheder, som ere i den, skal faa Kundskab om [q]større Ting end disse. Se, jeg er Moroni, og var det muligt, vilde jeg kundgjøre Alt for eder.

13. Se, jeg ophører med at tale om dette Folk. Jeg er Mormons Søn, og min Fader var af Nephis [r]Slægt;

14. Og jeg er den Samme, som [s]gjemmer denne Optegnelse i Herren; Pladerne i sig selv ere af intet Værd, paa Grund af Herrens Befaling. Thi han siger visselig, at Ingen skal faa dem for Vindings Skyld; men Optegnelsen derpaa er af stort Værd, og hvo, som bringer den for Lyset, [t]ham vil Herren velsigne.

15. Thi Ingen kan have Magt til at bringe den for Lyset, uden det bliver givet ham af Gud; thi Gud vil, at det skal gjøres alene med hans Ære for Øje, eller til Gavn for Herrens gamle og længe adspredte Pagts Folk.

16. Og velsignet er [u]han, som skal bringe dette for Lyset, thi det skal blive bragt ud af Mørket til Lyset, overensstemmende med Guds Ord; ja, det skal blive bragt [v]ud af Jorden, og det skal skinne ud af Mørket og komme til Folkets Kundskab, og det skal blive gjort formedelst Guds Kraft;

17. Og dersom der findes Fejl, da ere de et Menneskes [w]Fejl. Men se, vi kjende ingen Fejl; alligevel veed Gud alle Ting; derfor maa den, som [x]fordømmer, vogte sig for, at han ikke sætter sig i Fare for Helvedes Ild.

18. Og han, som siger: Vis mig det, ellers skulle I blive [y]slagne, lad ham tage sig i Agt, at han ikke befaler det, som er forbudt af Herren.

19. Thi se, den, som dømmer hasteligen, skal blive dømt hasteligen igjen; thi hans Løn skal være i Overensstemmelse med hans Gjerninger; derfor skal den, der slaar, blive slaaet igjen af Herren.

20. Se, hvad Skriften siger: Mennesket skal ikke slaa, ej heller skal han dømme; thi Dommen hører mig til, siger Herren, og Hævnen hører ogsaa mig til, og jeg vil betale.

21. Og den, der aander Vrede og strider mod Herrens Værk og mod Herrens Pagts Folk, hvilke ere Israels Hus, og siger: Vi ville tilintetgjøre Herrens Værk, og Herren vil ikke ihukomme sin Pagt, som han har gjort med Israels Hus, den samme staar i Fare for at blive [z]omhugget og kastet i Ilden;

---

p, 3 Nephi 5: 8—11, 13—18. Se *a* Morm. 1 Kap. *q*, 3 Nephi 26: 6—11. Ether 4: 8, 13. *r*, 3 Nephi 5: 20. *s*, se *s* 1 Nephi 13 Kap. Moro. 10: 1, 2. *t*, se *e* 2 Nephi 3 Kap. *u*, se *e* 2 Nephi 3 Kap. *v*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *w*, se Titelbladet. Morm. 9: 31, 33. Ether 12: 22—28, 35. *x*, se Titelbladet. Vers 19, 21. *2 Nephi 28: 29,* 30. 3 Nephi 29 Kap. Ether 4: 8—10. *y*, Vers 19, 20. *z*, se *x*.

22. Thi Herrens evige Hensigter skulle fremskyndes, indtil
alle hans Forjættelser blive opfyldte.
23. Ransager Esaiæ Profetier. Se, jeg kan ikke skrive dem.
Ja, se, jeg siger eder, at de Hellige, som ere hengaaede før
mig, og som have ejet dette Land, skulle raabe; ja, ud af [aa]Støvet
skulle de raabe til Herren; og saa vist som Herren lever, vil
han ihukomme Pagten, som han har gjort med dem.
24. Og han kjender deres Bønner, at de vare for deres Brødres
Vel. Og han kjender deres Tro; thi i [bb]hans Navn kunde de
flytte Bjerge, og i hans Navn kunde de bringe Jorden til at
skjælve, og ved hans Ords Kraft fik de Fængsler til at styrte
til Jorden; ja, endog den brændende Ovn kunde ikke skade
dem, ej heller vilde Dyr, ej heller giftige Slanger, paa Grund
af hans Ords Kraft.
25. Og se, [cc]deres Bønner opsendtes ogsaa paa [dd]hans Vegne,
som Herren skulde tilstede at frembringe disse Ting.
26. Og Ingen behøver at sige: De skulle ikke komme frem,
thi det skulle de visseligen, fordi Herren har talet det; thi [ee]ud
af Jorden skulle de komme formedelst Herrens Haand, og Ingen
kan forhindre det; og de skulle komme paa en Dag, da der skal
siges, at [ff]Undergjerninger ere afskaffede, og de skulle være ligesom [gg]En, der talede fra de Døde.
27. Og de skulle komme paa en Dag, da de Helliges [hh]Blod
skal raabe til Herren, paa Grund af [ii]hemmelige Forbund og
Mørkets Gjerninger;
28. Ja, de skulle komme paa en Dag, da Guds Kraft skal
[jj]fornægtes og Kirker [kk]være fordærvede og deres Medlemmer
være ophøjede i deres Hjerters Stolthed; ja, paa en Dag, da
Kirkernes Ledere og Lærere i deres Hjerters Stolthed endog
skulle være misundelige paa dem, som tilhøre deres Samfund;
29. Ja, de skulle komme paa en Dag, da [ll]der skal høres
om Ild og Uvejr og Røgskyer i fremmede Lande;
30. Og der skal ogsaa [mm]høres om Krige og Rygter om Krige
og [nn]Jordskjælv paa forskjellige Steder;
31. Ja, de skulle komme paa en Dag, da der skal være stor
Besmittelse paa Jorden. Der [oo]skal være Mord og Røveri og Løgn og Bedrageri og Horeri og allehaande Vederstyggeligheder, og Mange skulle sige: Gjør dette eller gjør hint, og det skader ikke; thi Herren vil opholde Saadanne paa den yderste Dag. Men Ve Saadanne, thi de ere i Bitterheds Galde og i Syndens Baand.

---

aa, se *s* Morm. 5 Kap. *bb*, se *c* Jakob 4 Kap. *cc*, se *s* Morm. 5 Kap. *dd*, se *e* 2 Nephi 3 Kap. *ee*, se *c* 2 Nephi 27 Kap. *ff*, 2 Nephi 28: 4—6. 3 Nephi 29: 7. Morm. 8: 28. 9: 15—26. Se *r* 2 Nephi 26 Kap. *gg*, 2 Nephi 26: 15, 16. 33: 13. Morm. 9: 30. Moro. 10: 27. *hh*, se *f* 2 Nephi 28 Kap. *ii*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *jj*, se *ff*. *kk*, Vers 32—38. Se *q* 2 Nephi 26 Kap. *ll*, 1 Nephi 22: 18. 2 Nephi 27: 1—3. *mm*, 1 Nephi 14: 15—17. 22: 13—15. Es. 66: 15, 16. *nn*, 2 Nephi 27: 2. *oo*, 3 Nephi 16: 10. 21: 19. 30 Kap.

32. Ja, de skulle komme paa en Dag, da Kirker blive opbyggede, som skulle sige: Kommer til mig, og for eders Penge skulle I faa Forladelse for eders Synder.

33. O, I onde og forvendte og haardnakkede Folk, [pp]hvorfor have I opbygget Kirker for eder selv for Vindings Skyld? Hvorfor have I [qq]fordrejet Guds hellige Ord og bragt Fordømmelse over eders Sjæle? Se, betragter Guds [rr]Aabenbaringer. Thi se, Tiden kommer paa den Dag, da alle disse Ting skulle blive opfyldte.

34. Se, Herren har vist mig [ss]store og underlige Ting, som snarlig skulle ske paa den Dag, da disse Ting skulle komme frem iblandt eder.

35. Se, jeg taler til eder, som om I vare nærværende, og dog ere I det ikke. Men se, Jesus Kristus har vist mig eder, og jeg kjender eders Gjerninger;

36. Og jeg veed, at I vandre i eders Hjerters [tt]Stolthed; og der findes Ingen, med Undtagelse af nogle [uu]faa, som ikke ophøje sig i deres Hjerters Stolthed og klæde sig i fine Klæder, nære Misundelse og Avind og Strid og Forfølgelse og al Slags Uretfærdighed; og eders Kirker, ja, hver og en af dem ere blevne besmittede, paa Grund af eders Hjerters Stolthed.

37. Thi se, I elske Penge og eders Formue og eders fine Klæder og eders Kirkers Prydelse mere, end I [vv]elske den Fattige og den Nødlidende, den Syge og den Bedrøvede.

38. O, I Besmittede, I Skinhellige, I Lærere, som sælge eder selv for det, som skal fortæres, hvorfor have I besmittet Guds hellige Kirke? Hvorfor skamme I eder ved at paatage eder [ww]Kristi Navn? Hvorfor ville I af Hensyn til Verdens Ros ikke betænke, at en evig Salighed er større end den Elendighed, som aldrig dør.

39. Hvorfor udpynte I eder med det, som intet Liv har, og [xx]lader dog den Hungrige og den Nødlidende og den Nøgne og den Syge og den Bekymrede gaa forbi eder og agte dem ikke?

40. Ja, hvorfor opbygge I eders [yy]hemmelige Forbund for Vindings Skyld, og lade Enker og Faderløse sørge for Herren, og lade ligeledes deres Fædres og deres Mænds [zz]Blod raabe til Herren af Jorden om Hævn over eders Hoveder?

41. Se, Hævnens [aaa]Sværd hænger over eder, og Tiden kommer snart, da han hævner de Helliges [bbb]Blod paa eder, thi han vil ikke længere taale deres Raab.

---

pp, se *kk*. *qq*, 1 Nephi 13: 20—29, 32, 34, 35, 40, 41. *rr*, 1 Nephi 14: 18—27. Ether 4: 16. *ss*, se *i* 2 Nephi 25 Kap. *tt*, 2 Nephi 28 Kap. 3 Nephi 16: 10. *uu*, 2 Nephi 28: 14. *vv*, se *l* Mos. 4 Kap. *ww*, se *e* Mos. 5 Kap. *xx*, se *l* Mos. 4 Kap. *yy*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *zz*, se *f* 2 Nephi 28 Kap. *aaa*, se *k* 1 Nephi 14 Kap. *bbb*, se *f* 2 Nephi 28 Kap.

9 KAPITEL.

1. Og nu taler jeg ogsaa angaaende dem, som ikke tro paa Kristus.

2. Se, ville I tro paa eders Hjemsøgelses Dag, naar Herren skal komme; ja, den store Dag, da [a]Jorden skal foldes sammen som en Bog, og Elementerne skulle komme i Brand og smeltes; ja, paa den store Dag, da I skulle fremstilles for det Guds Lam, ville I da sige, at der er ingen Gud?

3. Ville I da længere fornægte Kristus, eller kunne I skue det Guds Lam? Tro I, at I skulle bo hos ham med Bevidstheden om eders Overtrædelse? Tro I, at I kunne blive lykkelige ved at bo hos det hellige Væsen, naar eders Sjæle ere plagede med Bevidstheden om, at I stedse have overtraadt hans Love.

4. Se, jeg siger eder, at I ville være mere ulyksalige ved at bo hos en hellig og retfærdig Gud, med Bevidstheden om eders Urenhed for ham, end I vilde være ved at bo hos de fordømte Sjæle i Helvede.

5. Thi se, naar I bringes til at se eders Nøgenhed for Gud og ligeledes Guds Herlighed og Jesu Kristi Hellighed, da skal det antænde en uudslukkelig Ild hos eder.

6. O, I Vantro, vender eder derfor til Herren; raaber af al eders Styrke til Faderen i Jesu Navn, at I maaske kunne blive fundne pletfrie, rene, skjønne og hvide, rensede ved Lammets [b]Blod, paa den store og yderste Dag.

7. Og atter taler jeg til eder, som fornægte Guds Aabenbaringer og sige, at de ere afskaffede, saa at der [c]er ingen Aabenbaringer, ej heller Profetier eller Gaver eller Helbredelse eller Tungemaal og deres Udlæggelse.

8. Se, jeg siger eder, at den, som fornægter disse Ting, kjender ikke Kristi Evangelium; han har ikke læst Skrifterne; og om han har, forstaar han dem ikke.

9. Thi læse vi ikke, at Gud er den [d]samme i Gaar og i Dag og til evig Tid, og at hos ham findes ingen Forandring eller Skygge af Omskiftelse.

10. Og nu, om I have forestillet eder en Gud, hos hvem der er Forandring, og i hvem der er Skygge af Omskiftelse, da have I forestillet eder en Gud, som ikke er en Gud, der gjør Undergjerninger.

11. Men se, jeg vil vise eder en Gud, som gjør Undergjerninger, ja, Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud; og det er den samme Gud, som skabte Himlene og Jorden og alle Ting, som i dem ere.

12. Se, han [e]skabte Adam, og formedelst [f]Adam kom Menne-

---

a, se *c* 3 Nephi 26 Kap. *b*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *c*, se *e* 3 Nephi 29 Kap. Se *ff* Morm. 8 Kap. *d*, Vers 10, 19. 1 Nephi 10: 18, 19. Alma 7: 20. Moro. 8: 18. *e*, se *m* Mos. 2 Kap. *f*, 2 Nephi 2: 18, 19, 21. 9: 6—9. Mos. 3: 26. 16: 3—5. *Alma 12: 22, 26.* Hela. 14: 16. Ether 3: 13. Moro. 8: 8.

skets Fald. Og paa Grund af Menneskets Fald kom Jesus Kristus, ja [g]Faderen og [h]Sønnen; og formedelst Jesus Kristus kom Menneskets Forløsning.

13. Og formedelst Menneskets Forløsning, som kom ved Jesus Kristus, bringes de tilbage for Herrens Ansigt. Ja, dette er det, hvorved [i]alle Mennesker blive forløste, fordi Kristi Død tilvejebringer [j]Opstandelsen, hvilken tilvejebringer en Forløsning fra en [k]evig Søvn, fra hvilken Søvn alle Mennesker skulle opvækkes formedelst Guds Kraft, naar Basunen skal lyde; og de skulle komme frem, baade Smaa og Store, og Alle skulle staa for hans Domstol, friede og forløste fra denne evige Døds Baand, hvilken Død er den timelige Død;

14. Da kommer den Helliges Dom over dem, og da kommer Tiden, da den, som er [l]uren, skal være uren fremdeles; den, som er retfærdig, skal være retfærdig fremdeles; den, der er lyksalig, skal være lyksalig fremdeles, og den, der er ulyksalig, skal være ulyksalig fremdeles.

15. Og nu, alle I, som have forestillet eder en Gud, som [m]ingen Undergjerninger kan gjøre, jeg vil spørge eder, ere disse Ting skete, om hvilke jeg har talet? Er Enden kommen? Se, jeg siger eder nej; og Gud har ikke ophørt at være en Gud, som gjør Undergjerninger.

16. Se, er ikke det, som Gud har gjort, forunderligt for vore Øjne? Ja, hvo kan begribe Guds vidunderlige Gjerninger?

17. Hvo vil sige, at det ikke var en Undergjerning, at Himlene og Jorden bleve til formedelst hans Ord; og formedelst hans Ords Kraft blev Mennesket skabt af Jordens [n]Støv; og formedelst hans Ords Kraft ere Undergjerninger blevne udførte.

18. Og hvo vil sige, at Jesus Kristus ikke gjorde mange kraftige Gjerninger? Og mange kraftige Gjerninger bleve udførte ved Apostlenes Hænder.

19. Og om Undergjerninger bleve udførte den Gang, hvorledes har Gud da ophørt at være en Gud, der gjør Undergjerninger, og er alligevel et uforanderligt Væsen? Og se, jeg siger eder, han [o]forandres ikke; om saa var, vilde han [p]ophøre at være Gud; men han ophører ikke at være Gud; og han er en Gud, som gjør Mirakler.

20. Og Aarsagen, hvorfor han ophører at gjøre Undergjerninger iblandt Menneskenes Børn, er, [q]at de nedsynke i Vantro og afvige fra den rette Vej samt kjende ikke den Gud, paa hvem de skulde forlade sig.

21. Se, jeg siger eder, at hvo, som tror paa Kristus, og ikke tvivler, [r]hvad som helst han beder Faderen om i Kristi Navn,

---

g, se c Mos. 15 Kap. *h*, se *b* Mos. 3 Kap. *i*, se *j* 2 Nephi 9 Kap. *j*, se *d* *2 Nephi 2 Kap.* *k*, se *g* 2 Nephi 9 Kap. l, se o 2 Nephi 9 Kap. *m*, se *c.* *n, se m Mos. 2 Kap.* *o*, se *d.* p, se *f* 2 Nephi 11 Kap. q, se d 3 Nephi *17 Kap. Se c.* *r*, 3 Nephi 18: 20.

det skal skjænkes ham; og denne Forjættelse er til Alle, ja,
indtil Jordens Ender.
22. Thi se, saa sagde Jesus Kristus, den Guds Søn, til sine
Disciple, [s]som skulde tøve, og ligeledes til [t]alle hans Disciple
i Mængdens Paahør: Gaar ud i al Verden og prædiker Evan-
geliet for hver Skabning;
23. Og hvo, som tror og bliver [u]døbt, skal blive salig; men
hvo, som ikke tror, skal blive fordømt.
24. Og [v]disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn
skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de
skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen dødelig
Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge
Hænder, og de skulle helbredes;
25. Og hvo, som tror paa mit Navn, i Intet tvivlende, for
ham vil jeg stadfæste alle mine Ord, ja, indtil Jordens Ender.
26. Og nu se, hvo kan modstaa Herrens Gjerninger? Hvo
kan nægte hans Ord? Hvo vil oprejse sig mod Herrens almæg-
tige Kraft? Hvo vil foragte Herrens Gjerninger? Hvo vil for-
agte Kristi Børn? Se, alle I, som foragte Herrens Gjerninger,
I skulle [w]forundres og omkomme.
27. O, foragter derfor ikke og forundres ikke, men lytter til
Herrens Ord og beder Faderen i Jesu Navn om Alt, hvad I
have behov. Tvivler ikke, men værer troende og begynder lige-
som fordum, og kommer til Herren af eders ganske Hjerte og
udvirker eders egen Frelse med Frygt og Bæven for ham.
28. Værer vise i eders Prøvelses Dage; affører eder al Uren-
hed; beder ikke, at I maa fortære det i eders Vellyster, men
beder med en urokkelig Standhaftighed, at I ikke maa give efter for
nogen Fristelse, men at I maa tjene den sande og levende Gud.
29. Ser til, at I ikke blive [x]døbte uværdigen; ser til, at I
ikke deltage i Kristi Nadver [y]uværdigen; men ser til, at I
gjøre alle Ting med Værdighed og gjøre det i Jesu Kristi, den
levende Guds Søns Navn. Og dersom I gjøre dette og blive
[z]bestandige indtil Enden, da skulle I ingenlunde vorde udkastede.
30. Se, jeg taler til eder, som om jeg talede [aa]fra de Døde;
thi jeg veed, at I skulle høre mine Ord.
31. Fordømmer mig ikke paa Grund af min Ufuldkommen-
hed, ej heller min Fader for hans Ufuldkommenhed, ej heller
dem, som have skrevet før ham, men takker hellere Gud, fordi
han har kundgjort eder [bb]vore Ufuldkommenheder, saa at I
kunne lære at være visere, end vi have været.
32. Og se, vi have skrevet denne Optegnelse, i Overens-

---

s, de tre. Se *d* 3 Nephi 28 Kap. *t*, de Tolv. Se *c* 3 Nephi 12 Kap. *u*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *v*, se *c* Mark. 16, 17, 18. *w*, Vers 27. *x*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *y*, se *t* 3 Nephi 18 Kap. *z*, se *h* 2 Nephi 31 Kap. *aa*, se *gg* Morm. 8 Kap. *bb, se w Morm.* 8 Kap.

stemmelse med vor Kundskab om de Skrifttegn, som iblandt os ere kaldte de [cc]forbedrede ægyptiske, hvilke ere nedarvede og forandrede af os efter vor Talemaade.

33. Og dersom vore [dd]Plader havde været store nok, skulde vi have skrevet paa Hebraisk; men det Hebraiske er ogsaa bleven [ee]forandret af os; og dersom vi kunde have skrevet paa Hebraisk, se, da vilde der [ff]ingen Ufuldkommenheder have været i vor Optegnelse.

34. Men Herren kjender det, som vi have skrevet, og ligeledes at intet andet Folk forstaar vort Sprog; derfor har han beredt [gg]Midler for Udtydningen deraf.

35. Og disse Ting ere skrevne, paa det at vore Klæder maa være rene for vore Brødres Blod, som ere [hh]nedsunkne i Vantro.

36. Og se, det, som vi have ønsket angaaende vore Brødre, ja, at de atter maatte komme til Kundskab om Kristus, er [ii]overensstemmende med alle de Helliges Bønner, som have boet i Landet.

37. Og maa den Herre Jesus Kristus tilstede, at deres Bønner maa blive bønhørte i Overensstemmelse med deres Tro; og maatte Gud, Faderen, ihukomme [jj]Pagten, som han har gjort med Israels Hus; og maatte han velsigne dem evindeligen, formedelst Tro paa Jesu Kristi Navn. Amen.

ETHERS BOG.

1 KAPITEL.

1. Jeg, Moroni, skrider nu til at give en Beretning om de tidligere Indvaanere, som bleve udryddede ved Herrens Haand i dette [a]nordlige Land.

2. Og jeg tager min Beretning fra de [b]fire og tyve Plader, som bleve fundne af Limhis Folk, og som kaldes Ethers Bog.

3. Og jeg antager, at Jøderne ere i Besiddelse af den første Del af denne Optegnelse, som [c]omtaler Verdens Skabelse og ligeledes Adam, og som indeholder en Beretning fra den Tid, indtil det [d]store Taarn blev bygget, og hvad der skete iblandt Menneskenes Børn indtil den Tid.

cc, se *a* 1 Nephi 1 Kap. *dd*, se *a* Morm. 1 Kap. Se *g* Morm. 8 Kap. *ee*, 1000 Aar gjøre stor Forandring i Sprog, som ikke er trykt eller bevaret i Bøger. *ff*, se *w* Morm. 8 Kap. *gg*, Mos. 8: 13—18. Ether 3: 23, 28. Pagtens Bog 17: 1. *hh*, se *d* 1 Nephi 2 Kap. *ii*, se *s* Morm. 5 Kap. *jj*, se *j* 3 Nephi 15 Kap.

a, Nordamerika. *b*, se *k* Mos. 8 Kap. *c*, Mos. 28: 17. *d*, Vers 5, 33. *Omni 1: 20—22.* Mos. 28: 17.

4. Derfor skriver jeg ikke det, som tildrog sig fra Adams Dage indtil den Tid; men det findes paa Pladerne, og hvo, som finder dem, skal faa Magt til at erholde den fulde Beretning.

5. Men se, jeg giver ikke den fulde Beretning, men jeg giver en [e]Del af Beretningen fra [f]Taarnet af, indtil de bleve udryddede.

6. Og paa denne Maade giver jeg Beretningen. Han, som skrev denne Optegnelse, var Ether, og han var en Efterkommer af Coriantor;

7. Coriantor var Morons Søn;

8. Og Moron var Ethems Søn;

9. Og Ethem var Ahahs Søn;

10. Og Ahah var Seths Søn;

11. Og Seth var Shiblons Søn;

12. Og Shiblon var Coms Søn;

13. Og Com var Coriantums Søn;

14. Og Coriantum var Amnigaddahs Søn;

15. Og Amnigaddah var Aarons Søn;

16. Og Aaron var en Efterkommer af Heth, som var en Søn af Hearthom;

17. Og Hearthom var Libs Søn;

18. Og Lib var Kishs Søn;

19. Og Kish var Corums Søn;

20. Og Corum var Levis Søn;

21. Og Levi var Kims Søn;

22. Og Kim var Moriantons Søn;

23. Og Morianton var en Efterkommer af Riplakish;

24. Og Riplakish var Shezs Søn;

25. Og Shez var Heths Søn;

26. Og Heth var Coms Søn;

27. Og Com var Coriantums Søn;

28. Og Coriantum var Emers Søn;

29. Og Emer var Omers Søn;

30. Og Omer var Shules Søn;

31. Og Shule var Kibs Søn;

32. Og Kib var Orihahs Søn, som var en Søn af Jared;

33. Hvilken Jared kom med sin Broder og deres Familier, tilligemed nogle Andre og deres Familier, fra det [g]store Taarn paa den Tid, da Herren [h]forvirrede Folkets Tungemaal og svor i sin Vrede, at [i]de skulde blive adspredte over hele Jorden. Og i Overensstemmelse med Herrens Ord blev Folket adspredt.

34. Og Jareds Broder var en stor og mægtig Mand, og efter-

---

e, Ether 3: 17. 15: 33. *f*, se *d*. *g*, se *d*. *h*, Vers 34—37. 1 Moseb. 11: 7, 9. Omni 1: 22. Mos. 28: 17. *i*, Vers 38—43. Omni 1: 22. Mos. 28: 17. 1 Moseb. 11: 8, 9.

som han var højlig benaadet af Herren, sagde Jared, hans Broder, til ham: Raab til Herren, at han [j]ikke forvirrer os, saa at vi ikke forstaa vore Ord.

35. Og det skete, at Jareds Broder raabte til Herren, og Herren havde Medlidenhed med Jared, og han forvirrede ikke Jareds Tungemaal; og Jared og hans Broder bleve ikke forvirrede.

36. Da sagde Jared til sin Broder: Raab atter til Herren, og maaske vil han bortvende sin Vrede fra dem, som ere vore Venner, saa at han ikke forvirrer deres Tungemaal.

37. Og det skete, at Jareds Broder raabte til Herren, og Herren havde Medlidenhed med deres Venner og ligeledes deres Familier, saa at deres Sprog ikke [k]blev forvirret.

38. Og det skete, at Jared atter talede til sin Broder, sigende: Gaa og adspørg Herren, om han vil [l]drive os ud af Landet; og dersom han vil drive os ud af Landet, da adspørg ham, hvorhen vi skulle gaa. Og hvo veed, om ikke Herren vil føre os frem til et Land, som er det mest udvalgte Land paa hele Jorden. Og om saa sker, lader os da være trofaste imod Herren, saa at vi maa kunne erholde det til vort Arveland.

39. Og det skete, at Jareds Broder raabte til Herren, i Overensstemmelse med det, som var bleven talet af Jared.

40. Og det skete, at Herren hørte Jareds Broder og havde Medlidenhed med ham og sagde til ham:

41. Gaa hen og saml tilsammen dine Hjorde, baade Han og Hun af hvert Slags; og ligeledes af Jordens Sæd af hvert Slags, og [m]dine Familier; og [n]ligeledes Jared, din Broder, og hans Familie; og ligeledes dine Venner og deres Familier, og Jareds Venner og deres Familier.

42. Og naar du har gjort dette, skal du gaa i Spidsen for dem ned i Dalen, som er mod Norden, og der vil jeg møde dig, og jeg vil gaa foran dig [o]ind til et Land, som er ypperligt fremfor alle andre Lande paa Jorden.

43. Og der vil jeg velsigne dig og din Sæd og oprejse af din Sæd og af din Broders Sæd og af deres, som skulle gaa med dig, et stort Folk til mig. Og intet [p]større Folk end det, som jeg vil oprejse mig af din Sæd, skal findes paa hele Jorden. Og dette vil jeg gjøre mod dig, fordi du saa længe har anraabt mig.

---

j, se *h*. *k*, se *h*. *l*, se *i*. *m*, det ses af dette Vers, at Jareds Broder havde flere Familier. Ether 6: 20. *n*, Ether 6: 16. *o*, Herren førte dem til Vestkysten af Nordamerika. *p*, Ether 15: 2.

2 KAPITEL.

1. Og det skete, at Jared og hans Broder og deres Familier, og ligeledes Jareds og hans Broders Venner og deres Familier, gik ned i Dalen, som [a]var mod Norden, med deres Hjorde, som de havde samlet tilsammen, Han og Hun af [b]hvert Slags; og Dalens Navn var Nimrod, kaldet efter den vældige Jæger.

2. Og de satte ogsaa Snarer og fangede Luftens Fugle, og de beredte ligeledes et Kar, hvori de medbragte Fisk af deres Vande;

3. Og de medbragte ogsaa Deseret, hvilket, naar det udlægges, er en Honningbi; og saaledes førte de Sværme af Bier med sig, og ligeledes alle Slags af det, som var i Landet, [c]Sæd af ethvert Slags.

4. Og da de vare komne ned i [d]Nimrods Dal, skete det, at Herren kom [e]ned og talede med Jareds Broder; og han stod i en [f]Sky, og Jareds Broder saa' ham ikke.

5. Og Herren befalede dem at gaa ud i Ørken, ja, ud i den Del, hvor aldrig noget Menneske havde været. Og det skete, at Herren gik [g]foran dem og talede med dem, medens han stod i en Sky, og han gav Anvisning om, hvorhen de skulde rejse.

6. Og saaledes vandrede de i Ørken; og det skete, at de byggede Fartøjer, i hvilke de fore over [h]mange Vande, ledede af Herrens Haand bestandigen.

7. Og Herren vilde ikke tilstede dem at tøve hinsides Havet i Ørken, men han vilde, at de skulde rejse lige ind til det forjættede [i]Land, som var udvalgt fremfor alle andre Lande, hvilket Gud Herren havde bevaret til et retfærdigt Folk;

8. Og han havde svoret i sin Vrede til Jareds Broder, at de, som skulde besidde dette forjættede Land fra den Tid af og til evig Tid, skulde tjene ham, den sande og eneste Gud, ellers skulde de vorde udryddede, naar hans Vredes Fylde kom over dem.

9. Og nu kunne vi se Guds [j]Beslutninger angaaende dette Land, at det er et forjættet Land, og at hvilket som helst Folk, der besidder det, skal tjene Gud, ellers skulle de vorde udryddede, naar hans Vredes Fylde kommer over dem. Og hans Vredes Fylde kommer over dem, naar de ere modne i Uretfærdighed;

10. Thi se, dette er et Land, som er udvalgt fremfor alle andre Lande, og derfor skulle de, som besidde det, tjene Gud eller

---

a, Ether 1 : 42. *b*, Ether 1 : 41. 6 : 4. 9 : 18, 19. *c*, Ether 1 : 41. *d*, Vers 1. *e*, Ether 1 : 42. *f*, Vers 5, 14. *g*, Ether 1 : 42. *h*, Asiens indre Have. *i*, Vers 8, 12—15. Se *o* Ether 1 Kap. Se ogsaa *d* 2 Nephi 1 Kap. *j*, Vers 10, 11. Se *i*.

vorde udryddede; thi det er Guds evige Beslutning. Og det er ikke, førend Landets Børn blive fuldkommen ugudelige, at de blive udryddede.

11. Og dette kommer over eder, I Hedninger, for at I skulle kjende Guds Beslutninger, at I kunne omvende eder og ikke vedblive til Modenhed i eders Ugudelighed, saa at I neddrage Guds Vredes Fylde over eder, ligesom Landets Indvaanere hidtil have gjort.

12. Se, dette er et udvalgt Land, og hvilket som helst Folk, som besidder det, skal være [k]fri for Trældom, for Fangenskab og for alle andre Folk under Himmelen, dersom de blot ville tjene Landets Gud, som er Jesus Kristus, hvilket er blevet kundgjort formedelst det, som vi have skrevet.

13. Og nu gaar jeg videre med min Optegnelse; thi se, det skete, at Herren bragte Jared og hans Brødre lige til det store Hav, som adskiller Landene. Og da de kom til Havet, opsloge de deres Telte, og de kaldte Stedet Moriancumer; og de boede i Telte, ja, de boede i Telte ved Havkysten i fire Aar.

14. Og ved Slutningen af det fjerde Aar skete det, at Herren kom igjen til Jareds Broder, og han stod [l]i en Sky og talede med ham. Og i tre Timer talede Herren med Jareds Broder og revsede ham, fordi han ikke erindrede at paakalde Herrens Navn.

15. Og Jareds Broder angrede det Onde, som han havde gjort, og paakaldte Herrens Navn for sine Brødre, som vare med ham. Og Herren sagde til ham: Jeg vil tilgive dig og dine Brødre eders Synder, men I skulle ikke synde mere; thi I skulle ihukomme, at min Aand ikke altid vil trættes med Mennesket; derfor, om I synde, indtil I ere fuldkommen modne, skulle I vorde udelukkede fra Herrens Ansigt. Og disse [m]ere mine Tanker om Landet, som jeg vil give eder til Ejendom; thi det skal være et udvalgt Land fremfor alle andre Lande.

16. Og Herren sagde: Tager fat og bygger Fartøjer paa samme Maade, som I [n]hidtil have gjort. Og det skete, at Jareds Broder og ligesaa hans Brødre toge fat paa Arbejdet og byggede Fartøjer paa samme Maade, som de havde gjort, ifølge Herrens Anvisninger. Og de vare smaa og lette paa Vandet, ja, lette som Fugle paa Vandet.

17. Og de byggedes paa en Maade, saa at de vare meget [o]tætte, saa at de kunde holde Vand ligesom et Kar; og Bunden paa dem var tæt som et Kar, og Siderne vare tætte som et Kar, og Enderne vare spidse, og Overdelen var tæt som et Kar, og Længden var [p]Længden af et Træ, og Døren paa dem var tæt som et Kar, naar den var lukket.

---

k, *1 Nephi* 18: 19. 2 Nephi 1: 7. 10: 10—14: *l*, se *f*. *m*, se *i*.
n, *Vers 6*. *o*, Ether 6: 7. p, Es. 65: 22.

18. Og det skete, at Jareds Broder raabte til Herren, sigende: O, Herre, jeg har udrettet det Arbejde, som du har befalet mig, og jeg har gjort Fartøjerne, ligesom du har anvist mig.

19. Og se, o, Herre, der findes intet Lys i dem; hvorhen skulle vi styre? Og vi ville ogsaa omkomme, thi vi kunne ikke aande i dem, uden ved den Luft, som er i dem; derfor skulle vi omkomme.

20. Og Herren sagde til Jareds Broder: Se, du skal gjøre et Hul i Toppen, og ligeledes et i [q]Bunden; og naar I trænge til Luft, skulle I aabne Hullet og faa Luft. Og om saa sker, at Vandet kommer ind til eder, skulle I tilstoppe Hullet, saa at I ikke skulle omkomme i Vandet.

21. Og det skete, at Jareds Broder gjorde, som Herren havde befalet.

22. Og han paakaldte atter Herren, sigende: O, Herre, se, jeg har gjort, ligesom du har befalet mig, og jeg har beredt Fartøjerne til mit Folk, og se, der findes intet Lys i dem. Se, o, Herre, vil du lade os fare over dette store Vand i Mørke?

23. Og Herren sagde til Jareds Broder: Hvad ville I, at jeg skal gjøre, for at I kunne have Lys i eders Fartøjer? Thi se, I kunne ikke have Vinduer, fordi de ville blive sønderslagne; ej heller skulle I tage Ild med eder, thi I skulle ikke fare ved Lyset af Ild;

24. Thi se, I skulle være som en Hvalfisk midt [r]udi Havet, og de bjerghøje Bølger skulle slaa an mod eder. Ikke desmindre vil jeg bringe eder op igjen ud af Havets Dyb; thi Vindene ere udgangne af min Mund, og Regnen og Vandløbene har jeg ligeledes udsendt.

25. Og se, jeg forbereder eder paa dette; thi hvorledes skulle I kunne fare over dette store Dyb, uden at jeg forbereder eder for Havets Bølger og Vindene, som ere udgangne, og Vandløbene, som skulle komme. Derfor, hvad ville I, at jeg skal berede for eder, saa at I kunne have Lys, naar I ere opslugte i Havets Dyb?

---

3 KAPITEL.

1. Antallet paa de Fartøjer, som vare beredte, var otte, Og det skete, at Jareds Broder gik op til Bjerget, som de paa Grund af dets overordentlige Højde kaldte Shelem, og dannede

---

q, Vers 24, 25. Begge disse Lufthuller vare vandtætte, naar de vare tilstoppede. Undertiden vare Fartøjerne under Vandet; undertiden kunde de maaske vende Bunden i Vejret. Naar Fartøjerne svømmede ovenpaa Vandet, kunde det øverste Lufthul til sine Tider aabnes uden Fare. Ether 6: 6, 7, 10. *r*, Vers 25. Ether 6: 6, 7, 10.

af en Klippe sexten smaa Stene, og de vare hvide og klare ligesom [a]gjennemsigtigt Glas; og han bragte dem i sine Hænder op paa Toppen af Bjerget og raabte atter til Herren, sigende:

2. O, Herre, du har sagt, [b]at vi ville blive omgivne af Vandet. Nu se, o, Herre, bliv ikke vred paa din Tjener paa Grund af hans Svaghed for dig; thi vi vide, at du er hellig og bor i Himlene, og at vi ere uværdige for dig; formedelst [c]Faldet er vor Natur bleven ond bestandig; ikke desmindre har du, o, Herre, givet os den Befaling, at vi skulle paakalde dig, saa at vi fra dig kunne faa, hvad vi begjære.

3. Se, o, Herre, du har slaaet os paa Grund af vor Ugudelighed og har uddrevet os, og i disse mange Aar have vi været i Ørken; ikke desmindre har du været naadig mod os. O, Herre, se til mig i Medlidenhed og bortvend din Vrede fra dette dit Folk og lad dem ikke fare over dette oprørte Dyb i Mørke, men besku disse [d]Stene, som jeg har dannet af Klippen.

4. Og jeg veed, o, Herre, at du har al Magt og kan gjøre, hvad du vil til Menneskets Bedste; derfor rør ved disse Stene med [e]din Finger, o, Herre, og bered dem til at skinne i Mørket; og de skulle lyse for os i Fartøjerne, som vi have beredt, saa at vi maa have Lys, medens vi fare over Havet.

5. Se, o, Herre, du kan gjøre dette. Vi vide, at du er mægtig til at fremvise stor Kraft i det, som synes lidet for Menneskenes Forstand.

6. Og det skete, at da Jareds Broder havde sagt disse Ord, se, da udrakte Herren sin Haand og rørte ved Stenene med sin Finger, den ene efter den anden; og [f]Sløret blev borttaget fra Jareds Broders Øjne, og han [g]saa' Herrens Finger; og den var som et Menneskes Finger, ligesom Kjød og Blod; og Jareds Broder faldt ned for Herren, thi han blev slaaet af Frygt.

7. Og Herren saa', at Jareds Broder var falden til Jorden; og Herren sagde til ham: Rejs dig, hvorfor faldt du til Jorden?

8. Og han sagde til Herren: Jeg saa' Herrens Finger, og jeg frygtede for, at han skulde slaa mig; thi jeg vidste ikke, at Herren havde Kjød og Blod.

9. Og Herren sagde til ham: Formedelst din Tro har du set, at jeg skal paatage mig Kjød og Blod; og aldrig er noget Menneske kommen for mig med saa stor Tro, som du har;

---

a, Heraf fremgaar det tydeligt, at Kunsten at forfærdige Glas var kjendt i hin tidlige Tidsperiode, *b*, Ether 2: 24, 25. *c*, se *f* Morm. 9 Kap. *d*, Vers 1, 4, 6. Ether 6: 2, 3, 10. *e*, Vers 6—9, 19. Ether 12: 19—21. *f*, Vers 19, 20. Ether 12: 19, 21. *g*, se *e*.

thi var det ikke saa, kunde du ikke have set min Finger. Saa' du mere end dette?

10. Og han svarede: Nej, Herre, vis dig for mig.

11. Og Herren sagde til ham: Tror du de Ord, som jeg skal tale?

12. Og han svarede og sagde: Ja, Herre, jeg veed, at du taler Sandhed, thi du er en sanddru Gud og kan ikke lyve.

13. Og da han havde sagt disse Ord, se, da viste Herren sig for ham og sagde: Fordi du veed dette, er du gjenløst [h]fra Faldet; derfor er du bragt tilbage for mit Ansigt, og derfor viser jeg mig for dig.

14. Se, jeg er den, som var beredt [i]fra Verdens Begyndelse af til at forløse mit Folk. Se, jeg er Jesus Kristus. Jeg er [j]Faderen og [k]Sønnen. I mig skulle alle Mennesker have Lys for evigt, ja, de, som ville tro paa mit Navn; og de skulle vorde mine Sønner og mine Døtre.

15. Og [l]aldrig har jeg vist mig for noget Menneske, som jeg har skabt; thi aldrig har Mennesket troet paa mig, som du har. Ser du, at du er skabt efter mit eget Billede? Ja, [m]alle Mennesker bleve i Begyndelsen skabte efter mit eget Billede.

16. Se, dette Legeme, som du nu ser, er min Aands [n]Legeme, og [o]Mennesket har jeg skabt efter min Aands Legeme; ligesom jeg ser ud for dig i Aanden, saaledes skal jeg vise mig for mit Folk i Kjødet.

17. Og som jeg, Moroni, sagde, at jeg [p]ikke kunde skrive en fuldstændig Beretning om disse Ting, som ere skrevne, derfor er det mig nok at sige, at Jesus viste sig for denne Mand i Aanden paa samme Maade og i [q]Lighed med det samme Legeme, som han viste sig for Nephiterne.

18. Og han underviste ham, ligesom han underviste Nephiterne; og alt dette skete, paa det at denne Mand, paa Grund af de mange store Gjerninger, som Herren havde vist ham, kunde vide, at Jesus var Gud.

19. Og paa Grund af denne Mands Kundskab kunde han ikke afholdes fra at skue [r]indenfor Sløret; og han [s]saa' Jesu Finger; og da han saa' den, [t]faldt han om af Frygt, fordi han vidste, at det var Herrens Finger; og han havde ikke længere Tro, thi han vidste og tvivlede ikke;

20. Og fordi han havde denne fuldkomne Kundskab om

---

h, Ether 12: 19, 21. *i*, se *d* Mos. 4 Kap. *j*, se *c* Mos. 15 Kap. *k*, se *b* Mos. 3 Kap. *l*, da Herren aabenbarede sig for Adam og de Retfærdige samt Enok og det gamle Zions Folk, gjorde han det maaske ved Syner og ikke ved en fuldstændig Fremvisning af hele sin Person, saaledes som i Tilfældet med Jareds Broder. Se Pagtens Bog 107: 54. *m*, Vers 16. Mos. 7: 27. Alma 18: 34. *n*, 1 Nephi 11: 11. Jareds Broder saa' Jesu forud existerende Aand, der siden blev iklædt et Tabernakel af Kjød og Ben. *o*, se *m*. *p*, se *e* Ether 1 Kap. *q*, det aandelige Legeme var i Lighed med det kjødelige Legeme. *r*, se *f*. *s*, se *e*. *t*, Vers 6.

Gud, kunde han ikke afholdes [u]fra at se indenfor Sløret, og derfor saa' han Jesus og blev [v]undervist af ham.

21. Og det skete, at Herren sagde til Jareds Broder: Se, du skal ikke lade disse Ting, som du har set og hørt, gaa ud i Verden, førend [w]Tiden kommer, da jeg skal herliggjøre mit Navn i Kjødet; derfor skal du opbevare de Ting, som du har set og hørt, og ikke vise det til noget Menneske.

22. Og se, naar du kommer til mig, skal du [x]skrive det og forsegle det, saa at Ingen kan udtyde det; thi du skal skrive det i et Sprog, saa at det ikke kan læses.

23. Og se, disse [y]to Stene vil jeg give dig, og du skal ogsaa forsegle dem tilligemed det, som du skal skrive.

24. Thi se, det [z]Sprog, som du skal skrive, har jeg [aa]forvirret; derfor vil jeg i min egen bestemte Tid lade disse Stene [bb]opklare for Menneskenes Øjne de Ting, som du skal skrive.

25. Og da Herren havde talet disse Ord, [cc]viste han Jareds Broder alle Jordens Indbyggere, som havde levet, og ligeledes alle dem, der skulde leve, ja, indtil Jordens Ender; og han tilbageholdt dem ikke fra hans Syn.

26. Thi han havde forud sagt til ham, at dersom han vilde tro paa ham, at han kunde vise ham alle Ting, da skulde det blive ham viist; derfor kunde Herren ikke tilbageholde Noget fra ham, thi han vidste, at Herren kunde vise ham alle Ting.

27. Og Herren sagde til ham: Skriv disse Ting og [dd]forsegl dem, og jeg vil vise dem i min egen bestemte Tid til Menneskenes Børn.

28. Og det skete, at Herren befalede ham at [ee]forsegle de to Stene, som han havde modtaget, og ikke vise dem, førend Herren skulde vise dem til Menneskenes Børn.

---

4 KAPITEL.

1. Og Herren befalede Jareds Broder at gaa ned af [a]Bjerget fra Herrens Ansigt og skrive de Ting, som han havde set, men som det var [b]forbudt at give til Menneskenes Børn, førend han blev ophøjet paa Korset; og af denne Aarsag holdt Kong

---

u, se *f*. *v*, Vers 18. *w*, Ether 4: 1, 2. *x*, Vers 27. *y*, se *n* Mos. 8 Kap. *z*, Vers 22. *aa*, se *h* Ether 1 Kap. *bb*, se *n* Mos. 8 Kap. *cc*, Vers 26. Ether 4: 4. *dd*, 2 Nephi 27: 6—23. Mos. 28: 11—20. Alma 37: 21—31. *ee*, se *n* Mos. 8 Kap.

a, Ether 3: 1. *b*, Ether 3: 21.

[c]Mosiah dem tilbage, saa at de ikke skulde komme til Verden,
førend Kristus havde vist sig for sit Folk.
2. Og efter at Kristus virkelig havde vist sig for sit Folk,
befalede han, at de skulde kundgjøres.
3. Og nu, efter at de alle ere nedsunkne i Vantro, og der
er ingen uden Lamaniterne, og de have forkastet Kristi Evangelium, er det befalet mig, at [d]skjule dem igjen i Jorden.
4. Se, jeg har skrevet paa disse Plader det [e]samme, som
Jareds Broder saa'; og større Ting bleve aldrig aabenbarede end
dem, som aabenbaredes for Jareds Broder;
5. Derfor har Herren befalet mig at skrive dem, og jeg
har skrevet dem. Og han befalede mig at forsegle dem; og
han har ogsaa befalet mig at forsegle Udlæggelsen deraf; derfor
har jeg forseglet [f]Udtyderne, overensstemmende med Herrens
Befaling.
6. Thi Herren sagde til mig: De skulle ikke komme ud
iblandt Hedningerne [g]førend den Dag, da de omvende sig fra
deres Ugudelighed og vorde rene for Herren;
7. Og paa den Dag, de øve Tro paa mig, siger Herren, [h]ligesom Jareds Broder gjorde, saa at de maa vorde helliggjorte i
mig, da vil jeg aabenbare for dem det, som Jareds Broder
saa', ja, udfolde alle mine Aabenbaringer for dem, siger Jesus
Kristus, Guds Søn, Himmelens og Jordens og alle skabte Tings
[i]Fader.
8. Og den, som vil trætte mod Herrens Ord, [j]han være forbandet; og den, som vil fornægte disse Ting, han være forbandet; thi ham vil jeg [k]intet større vise, siger Jesus Kristus,
thi jeg er den, som taler.
9. Paa min Befaling blive Himlene aabnede og tillukkede,
og paa mit Ord skal [l]Jorden skjælve; og paa min Befaling
skulle Indvaanerne derpaa forgaa ligesom [m]ved Ild;
10. Og den, som ikke tror mine Ord, tror ikke paa mine
Disciple; og om saa er, at jeg ikke taler, dømmer I, thi I
skulle vide, at det er mig, som taler paa den yderste Dag.
11. Men den, som tror disse Ord, som jeg har talet, ham
vil jeg besøge med min Aands [n]Aabenbarelser, og han skal
vide det og bære Vidnesbyrd derom. Thi formedelst min Aand
skal han vide, at disse Ord ere sande, thi det bevæger Menneskene til at gjøre Godt;

---

c, Mos. 28: 11—20. *d*, se *s* 1 Nephi 13 Kap. Morm. 8: 14. Moro. 10: 1, 2. *e*, Vers 5—7, 13—16. 2 Nephi 27: 6—11, 15, 17, 21, 22. Ether 5: 1. *f*, se *n* Mos. 8 Kap. *g*, Vers 7—16. 2 Nephi 27: 7, 8, 11, 21. *h*, Ether 3 Kap. *i*, se *a* Mos. 3 Kap. Mos. 3: 8. 4: 2. 7: 27. Hela. 16: 18. *j*, 2 Nephi 27: 14. 28: 29, 30. 33: 11—15. *k*, Vers 13—16. 3 Nephi 26: 6—12. *l*, Hela. 12: 8—18. 3 Nephi 26: 3. Morm. 5: 23. 9: 2. *m*, se *a* 3 Nephi 25 Kap. *n*, Ether 5: 4. Moro. 10: 4, 5.

12. Og hvad der [o]bevæger Menneskene til at gjøre Godt, er af mig; thi det Gode kommer ikke af nogen Anden end mig. Jeg er den, som leder Menneskene til alt Godt; den, der ej vil tro mine Ord, vil [p]ikke tro paa mig, at jeg er til; og den, som ikke vil tro paa mig, vil ikke tro paa Faderen, som sendte mig. Thi se, jeg er [q]Faderen, [r]jeg er Verdens Lys, Liv og Sandhed.

13. Kommer til mig, I Hedninger, og jeg vil vise eder de [s]større Ting, hvorom Kundskaben er skjult formedelst Vantro.

14. Kommer til mig, o Israels Hus, og det skal aabenbares for eder, hvilke store Ting Faderen har bevaret for eder fra Verdens Begyndelse af; og det er ikke kommet til eder formedelst Vantro.

15. Se, naar I sønderrive det Vantroens Slør, som foraarsager, at I forblive i eders Ugudeligheds skrækkelige Tilstand, i Hjertets Haardhed og i Sjælens Blindhed, da skulle de [t]store og forunderlige Ting, som have været skjulte for eder fra [u]Verdens Begyndelse, aabenbares for eder; ja, naar I paakalde Faderen i mit Navn med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, da skulle I vide, at Faderen har ihukommet [v]Pagten, som han gjorde med eders Fædre, o Israels Hus;

16. Og da skulle mine Aabenbaringer, som jeg har ladet skrive ved min Tjener [w]Johannes, udfoldes for alt Folkets Øjne. Ihukommer, at naar I se disse Ting, skulle I vide, at Tiden er forhaanden, da de visselig skulle kundgjøres;

17. Derfor, naar I [x]erholde denne Optegnelse, kunne I vide, at Faderens Værk er begyndt over hele Landet.

18. Derfor omvender eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig, og tror paa mit Evangelium, og vorder [y]døbte i mit Navn; thi den, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men den, som ikke tror, skal blive fordømt; og [z]Tegn skulle følge dem, som tro paa mit Navn.

19. Salig er den, som bliver funden trofast mod mit Navn paa den yderste Dag, thi han skal blive [aa]ophøjet til at bo i det Rige, som er beredt for ham [bb]fra Verdens Begyndelse af. Og se, det er mig, som har talet det. Amen.

---

5 KAPITEL.

1. Og nu har jeg, Moroni, skrevet efter min Hukommelse de Ord, som bleve mig befalede; og jeg har fortalt

---

o, Moro. 7: 5—22. 10: 6, 7. *p*, Vers 10. 3 Nephi 28: 34, 35. *q*, se *c* Mos. 15 Kap. *r*, se *m* Mos. 16 Kap. *s*, se *k*. *t*, se *i* 2 Nephi 25 Kap. *u*, se *d* Mos. 4 Kap. *v*, se *j* 3 Nephi 15 Kap. *w*, 1 Nephi 14: 18—28. *x*, 3 Nephi *21: 1—11, 26—29.* *y*, se *u* 2 Nephi 9 Kap. *z*, se *e* 3 Nephi 29 Kap. Se *ff* Morm. *8 Kap.* *aa*, se *p* Mos. 23 Kap. bb, se d Mos. 4 Kap.

[a]eder om de Ting, som jeg har [b]forseglet; derfor rører dem ikke, for at [c]oversætte dem, thi det er forbudt eder, indtil Gud i sin Visdom tilsteder det.

2. Og se, det kan blive eder tilladt at vise Pladerne til [d]dem, som skulle hjælpe til at bringe dette Værk frem,

3. Og til [e]tre skulle de blive viste formedelst Guds Kraft; og derfor skulle de vide med Vished, at disse Ting ere sande.

4. Og af [f]tre Vidners Mund skulle disse Ting stadfæstes, og de trendes Vidnesbyrd og dette Værk, i hvilket Guds [g]Kraft skal fremvises, og ligeledes hans Ord, [h]hvorom Faderen og Sønnen og den Helligaand bære Vidnesbyrd, skal altsammen staa som et Vidnesbyrd mod Verden paa den yderste Dag.

5. Og om saa er, at de omvende sig og komme til Faderen i Jesu Navn, skulle de annammes i Guds Rige.

6. Og nu, om jeg ingen Myndighed har til disse Ting, dømmer I, thi I skulle vide, at jeg har Myndighed, [i]naar I se mig, og vi skulle staa for Gud paa den yderste Dag. Amen.

---

6 KAPITEL.

1. Og nu fortsætter jeg, Moroni, med at give Jareds og hans Broders Optegnelse.

2. Thi det skete, efter at Herren havde tilberedt [a]Stenene, som Jareds Broder havde bragt op paa Bjerget, at Jareds Broder kom ned af Bjerget, og han satte Stenene i [b]Fartøjerne, som vare beredte, een i hver Ende deraf, og se, de oplyste Fartøjerne.

3. Og saaledes lod Herren [c]Stenene skinne i Mørket, for at give Lys for Mænd, Kvinder og Børn, saa at de ikke skulde fare over de store Vande i Mørke.

4. Og det begav sig, da de havde beredt al Slags Føde, saa at de deraf kunde leve paa Vandet, og ligeledes Føde for deres [d]Flokke og Hjorde og alle Slags Dyr og Fugle og Kreaturer, som de skulde føre med sig, at de gik ombord i deres

---

a, Joseph Smith, jun. *b*, se *e* Ether 4 Kap. *c*, Joseph Smith, jun. *d*, se de otte Vidners Vidnesbyrd efter Titelbladet. Se *d* 2 Nephi 11 Kap. *e*, Vers 4. Se *c* 2 Nephi 11 Kap. *f*, se *e*. *g*, se *t* 1 Nephi 13 Kap. Se *e* 3 Nephi 29 Kap. Se *ff* Morm. 8 Kap. *h*, 3 Nephi 11: 32—36. *i*, se *g* 2 Nephi 33 Kap.

a, se *d* Ether 3 Kap. *b*, Ether 3: 1. *c*, se *d* Ether 3 Kap. *d*, se *b* Ether 2 Kap.

Fartøjer eller Skibe, og de gik til Søs og befalede sig i Herren deres Guds Haand.
5. Og det skete, at Gud Herren lod en stærk [e]Vind blæse over Vandene mod det forjættede Land; og saaledes førtes de frem paa Havets Bølger for Vinden.
6. Og det skete mange Gange, at de begravedes i Havets Dyb, paa Grund af de bjerghøje Bølger, som brøde over dem, og de store og frygtelige Uvejr, som foraarsagedes af Vindens Heftighed.
7. Og det skete, at naar de begravedes i Dybet, kunde intet Vand skade dem, thi deres [f]Fartøjer vare tætte som et Kar, ja, de vare tætte som Noahs Ark; derfor, naar de vare omgivne rundt omkring af mange Vande, raabte de til Herren, og han førte dem op igjen ovenpaa Vandet.
8. Og det skete, at Vinden ophørte ikke at blæse mod det forjættede Land, medens de vare paa Vandene; og saaledes bleve de drevne frem for Vinden;
9. Og de sang Lovsange for Herren, ja, Jareds Broder sang Lovsange for Herren, og han takkede og lovede Herren den ganske Dag; og naar Natten kom, ophørte de ikke at lovprise Herren.
10. Og saaledes bleve de drevne frem; og ingen af Havets Uhyrer kunde sønderbryde dem og ingen Hval skade dem; og de havde [g]Lys bestandigt, enten de vare ovenpaa Vandet eller under Vandet.
11. Og saaledes bleve de drevne frem paa Vandet i tre hundrede og fire og fyrretyve Dage;
12. Og de landede paa [h]Kysten af det forjættede Land. Og da de havde sat deres Fødder paa Kysten af det forjættede Land, bøjede de sig ned paa Jorden og ydmygede sig for Herren samt fældede Glædestaarer for ham, paa Grund af hans store og milde Barmhjertighed mod dem.
13. Og det skete, at de gik frem i Landet og begyndte at dyrke Jorden.
14. Og Jared havde fire Sønner, og de bleve kaldte Jacom og Gilgah og Mahah og Orihah.
15. Og Jareds Broder avlede ogsaa Sønner og Døtre.
16. Og Jareds og hans Broders Venner vare omtrent to og tyve Sjæle i Antal; og de avlede ogsaa Sønner og Døtre, førend de kom til det forjættede Land; derfor begyndte de at blive talrige.

---

e, Vers 6. Ether 2: 24, 25. *f*, Ether 2: 17, 20. *g*, se *d* Ether 3 Kap. *h*, paa den vestlige Kyst og formodentlig syd for den kaliforniske Havbugt og nord for Ødelæggelsens Land, der laa nord for Landtungen Panama. Ether 7: 6. Alma 22: 29—34.

17. Og de bleve lærte at vandre ydmygt for Herren, og de bleve ogsaa underviste fra det Høje.

18. Og det skete, at de begyndte at udbrede sig over Landet og at formeres og dyrke Jorden, og de bleve stærke i Landet.

19. Og Jareds Broder begyndte at blive gammel, og han saa', at han snart maatte gaa ned i Graven; derfor sagde han til Jared: Lader os samle vort Folk tilsammen, saa at vi kunne tælle dem og faa at vide, hvad de [i]begjære af os, førend vi gaa ned i vore Grave.

20. Og altsaa blev Folket samlet tilsammen. Nu, Antallet paa Jareds Broders Sønner og Døtre [j]var to og tyve Sjæle; og Antallet paa Jareds Sønner og Døtre var tolv, af hvilke fire vare Sønner.

21. Og det skete, at de talte deres Folk; og efter at de havde talt dem, spurgte de dem, hvad de vilde, at de skulde gjøre for dem, førend de gik ned i deres Grave.

22. Og det skete, at Folket [k]begjærede af dem, at de skulde salve en af deres Sønner til Konge over dem.

23. Og se, dette bedrøvede dem. Og Jareds Broder sagde til dem: Dette [l]leder visselig til Fangenskab.

24. Men Jared sagde til sin Broder: Tillad dem at faa en Konge; og derfor sagde han til dem: Vælger, hvem I ville iblandt vore Sønner til Konge.

25. Og det skete, at de valgte Jareds Broders Førstefødte, og hans Navn var Pagag. Og det skete, at han undslog sig og vilde ikke være deres Konge. Og Folket vilde, at hans Fader skulde tvinge ham, men hans Fader vilde ikke; og han befalede dem, at de ikke skulde tvinge Nogen til at være deres Konge.

26. Og det skete, at de valgte alle Pagags Brødre, men de vilde ikke.

27. Og det skete, at alle Jareds Sønner vilde heller ikke, undtagen een, nemlig [m]Orihah, og han blev salvet til Konge over Folket.

28. Og han begyndte at regjere, og Folket begyndte at gjøre Fremgang, og de bleve meget rige.

29. Og det skete, [n]at Jared døde og ligeledes hans Broder.

30. Og Orihah vandrede i Ydmyghed for Herren og erindrede, hvor store Ting Herren havde gjort for hans Fader, og han lærte ogsaa sit Folk, hvilke store Ting Herren havde gjort for deres Fædre.

---

i, Vers 21, 22. *j*, Ether 1: 41. Et Flertal af Familier. *k*, Vers 19: 21. *l*, Ether 7: 5. *m*, Vers 14, 30. Ether 1: 32. 7: 1. *n*, Vers 19.

7 KAPITEL.

1. Og det skete, at Orihah regjerede i Landet med Retfær-
dighed alle sine Dage, og hans Dage vare saare mange.
2. Og han avlede Sønner og Døtre; ja, han avlede [a]en og
tredive, hvoriblandt vare tre og tyve Sønner.
3. Og det skete, at han ogsaa avlede [b]Kib i sin Alderdom.
Og Kib regjerede i hans Sted; og Kib avlede [c]Corihor.
4. Og da Corihor var to og tredive Aar gammel, gjorde han
Oprør mod sin Fader og drog over og boede i Landet [d]Nehor;
og han avlede Sønner og Døtre, og de bleve meget dejlige, og
derfor drog Corihor mange Folk efter sig.
5. Og da han havde samlet en Hær tilsammen, kom han
op til [e]Morons Land, hvor Kongen boede, og tog ham til Fange,
hvorved Jareds Broders Ord bleve opfyldte, at de skulde blive
[f]bragte i Fangenskab.
6. [g]Morons Land, hvor Kongen boede, var nær ved det
Land, som af Nephiterne kaldtes [h]Ødelæggelsens Land.
7. Og det skete, at Kib og hans Folk boede i Fangenskab
under hans Søn Corihor, indtil han blev meget gammel; allige-
vel avlede Kib Shule i sin Alderdom, medens han endnu var
i Fangenskab.
8. Og det skete, at Shule blev vred paa sin Broder, og
Shule blev stærk og mægtig med Hensyn til menneskelig
Styrke; og han besad ogsaa en god Forstand.
9. Og han kom til Ephraims Høj og smeltede Malm af
Højen og forfærdigede Sværd af [i]Staal for dem, som han havde
draget bort med sig; og efter at han havde bevæbnet dem med
Sværd, vendte han tilbage til [j]Staden Nehor og leverede sin
Broder Corihor et Slag, hvorved han vandt Riget tilbage for
sin Fader Kib.
10. Og paa Grund af det, som Shule havde gjort, overgav
hans Fader Riget til ham; og derfor begyndte han at regjere
i sin Faders Sted.
11. Og det skete, at han udførte Dom i Retfærdighed, og
han udbredte sit Rige over hele Landet, thi Folket var blevet
saare talrigt.
12. Og Shule avlede ogsaa mange Sønner og Døtre.
13. Og Corihor omvendte sig fra de mange Synder, han
havde begaaet, og derfor gav Shule ham Magt i sit Rige.
14. Og se, Corihor havde mange Sønner og Døtre, og iblandt
Corihors Sønner var der en, hvis Navn var Noah.

---

a, han var formodentlig en Polygamist. *b*, Vers 3—10. Ether 1: 31, 32. *c*, Vers 3—15. *d*, Vers 9. *e*, Vers 6, 16, 17. Ether 14: 6, 11. *f*, Ether 6: 23. *g*, se *e*. *h*, se *ll* Alma 22 Kap. *i*, se *e* 1 Nephi 16 Kap. *j*, Vers 4.

15. Og det begav sig, at Noah gjorde Oprør mod Kong Shule og ligeledes mod hans Fader Corihor, og han bortdrog Cohor, hans Broder, og ligeledes alle hans Brødre og mange af Folket.

16 Og han førte Krig med Kong Shule, hvorved han erholdt deres [k]første Ejendomsland, og han blev Konge over den Del af Landet.

17. Og det skete, at han atter førte Krig med Kong Shule, og han tog Kong Shule og førte ham fangen til [l]Moron.

18. Og som han var færdig til at aflive ham, snege Shules Sønner sig ind i Noahs Hus om Natten og dræbte Noah samt nedbrøde Fængslets Dør og førte deres Fader ud og satte ham paa hans Trone i hans eget Rige.

19. Og Noahs Søn opbyggede sin Faders Rige i hans Sted; dog vandt de ikke mere Magt over Kong Shule; og Folket, som var under Kong Shules Regjering, trivedes saare meget og blev mægtigt.

20. Og Landet blev delt, og der var to Kongeriger: Shules Rige og Cohors, Noahs Søns Rige.

21. Og Cohor, Noahs Søn, lod sit Folk føre Krig mod Shule, i hvilken Shule overvandt dem og fældede Cohor.

22. Og Cohor havde en Søn ved Navn Nimrod; og Nimrod overgav Cohors Rige til Shule, og han vandt Yndest for Shules Øjne, og derfor begunstigede Shule ham storligen, og han gjorde, hvad han behagede i Shules Rige;

23. Og under Shules Regjering [m]kom der ogsaa Profeter iblandt Folket, som vare sendte af Herren, og profeterede, at Folkets Ugudelighed og Afguderi vilde bringe Forbandelse over Landet, og at de skulde vorde ødelagte, dersom de ikke omvendte sig.

24. Og det skete, at Folket stod Profeterne imod og spottede dem; men Kong Shule udførte Dom mod alle dem, som modstode Profeterne;

25. Og han gav en Lov for hele Landet, hvilken gav Profeterne Fuldmagt til at gaa, hvorhen de vilde, og herved blev Folket bragt til Omvendelse.

26. Og fordi Folket omvendte sig fra deres Uretfærdighed og Afguderi, sparede Herren dem, og de begyndte atter at trives i Landet. Og det skete, at Shule avlede Sønner og Døtre i sin Alderdom.

27. Og der var ikke mere Krig i Shules Dage; og han erindrede de store Ting, Herren havde gjort for hans Fædre,

---

k, Vers 17. Se *e*. *l*, se *k*. *m*, Vers 24—26.

ved at bringe dem [n]over det store Dyb til det forjættede Land; derfor dømte han i Retfærdighed alle sine Dage.

---

8 KAPITEL.

1. Og det skete, at Shule avlede Omer, og Omer regjerede i hans Sted. Og Omer avlede Jared, og Jared avlede Sønner og Døtre.

2. Og Jared gjorde Oprør mod sin Fader og gik hen og boede i Landet Heth. Og det skete, at han overtalede mange Folk med sine listige Ord, indtil han havde vundet det Halve af Riget.

3. Og da han havde vundet det Halve af Riget, førte han Krig mod sin Fader; og han bortførte sin Fader i Fangenskab og lod ham tjene i Fangenskab.

4. Og under Omers Regjering var han i Fangenskab det Halve af sine Dage. Og det skete, at han avlede Sønner og Døtre, hvoriblandt vare Esrom og Coriantumr;

5. Og de bleve meget vrede over Jareds, deres Broders Gjerninger, saa at de samlede en Hær og førte Krig mod Jared. Og det skete, at de angrebe ham om Natten.

6. Og da de havde slaaet Jareds Hær, vilde de ogsaa dræbe ham; men han bønfaldt dem, at de ikke vilde dræbe ham; han vilde da overgive Riget til sin Fader. Og det skete, at de skjænkede ham Livet.

7. Og Jared blev nu saare bedrøvet over Tabet af Riget, thi han havde fæstet sit Hjerte ved Riget og Verdens Herlighed.

8. Og Jareds Datter, som var meget kløgtig og saa' sin Faders Sorg, tænkte paa at udfinde en Plan, hvorved hun kunde gjenvinde Riget til sin Fader.

9. Og Jareds Datter var saare skjøn. Og det skete, at hun talede til sin Fader og sagde til ham: Hvorfor har min Fader saa stor Sorg? Har han ikke læst den [a]Optegnelse, som vore Fædre bragte over det store Dyb? Se, er der ikke en Beretning angaaende de Gamle, at de ved deres [b]hemmelige Planer vandt Riger og stor Herlighed?

---

n, Ether 6: 1—12.

a, en Gjenpart af Skrifterne fra Skabelsen til Bygningen af Babels Taarn.
b, Vers 15. Disse hemmelige Planer havde deres Oprindelse i Kains Dage. Mose Bog (Den kostelige Perle) 5: 29—31. (Se 1 Mosebogs 2det og 3die Kapitel af Joseph Smiths *inspirerede* Oversættelse af Skrifterne.) Hela. 6: 27. Se *i* 2 Nephi 10 Kap.

10. Lad derfor min Fader nu sende Bud efter Akish, Kimnors Søn; og se, jeg er skjøn, og jeg vil danse for ham, og jeg vil behage ham, saa at han vil begjære mig til Hustru; og om han da begjærer af dig, at du skal give ham mig til Hustru, da skal du sige: Jeg vil give dig hende, dersom du vil bringe mig Kongens, min Faders Hoved.

11. Og Omer var en Ven af Akish; derfor, da Jared havde sendt Bud efter Akish, dansede Jareds Datter for ham, og hun behagede ham saa meget, at han begjærede hende til Hustru. Og det skete, at han sagde til Jared: Giv mig hende til Hustru.

12. Og Jared sagde til ham: Jeg vil give dig hende, dersom du vil bringe mig Kongens, min Faders Hoved.

13. Og det skete, at Akish samlede alle sine Slægtninge ind i Jareds Hus og sagde til dem: Ville I sværge, at I ville være mig trofaste i det, som jeg skal begjære af eder?

14. Og det skete, at de alle [c]svore for ham ved Himmelens Gud, og ligeledes ved Himlene, og ligeledes ved Jorden og ved deres Hoveder, at hvo, som undslog sig for den Bistand, som Akish begjærede, skulde miste sit Hoved; og hvo, som aabenbarede noget af det, Akish tilkjendegav, skulde miste sit Liv.

15. Og det skete, at de saaledes kom overens med Akish. Og Akish meddelte dem de Eder, som vare givne af de [d]Gamle, som ogsaa søgte Magt, hvilke vare nedarvede lige fra Kain, som var en Morder fra Begyndelsen.

16. Og de bleve opholdte formedelst Djævelens Kraft til at meddele Folket disse Eder, for at holde dem i Mørket og til at hjælpe Saadanne, som søgte Magt, at faa Magt til at myrde og plyndre og lyve og begaa al Slags Ugudelighed og Horeri.

17. Og det var Jareds Datter, som indskød det i hans Hjerte at opsøge disse gamle Ting; og Jared indskød det i Akishs Hjerte, hvorfor Akish meddelte det til sine Slægtninge og Venner og forledte dem med skjønne Løfter til at gjøre, hvad han ønskede.

18. Og det skete, at de dannede et [e]hemmeligt Forbund, ligesom de i gamle Dage, hvilket Forbund er mere vederstyggeligt og ugudeligt end alle andre i Guds Øjne;

19. Thi Herren virker ikke ved hemmelige Forbund, ej heller vil han, at man skal udgyde Blod, men i Alt har han forbudt det fra Menneskets Begyndelse af.

20. Og jeg, Moroni, skriver ikke Beskaffenheden af deres Eder og Forbund; thi det er bleven mig kundgjort, at de haves iblandt alle Folk, og de findes iblandt Lamaniterne,

21. Og de have foraarsaget dette Folks Undergang, om hvem jeg nu taler, og ligeledes Nephis Folks Undergang.

---

c, se i 2 Nephi 10 Kap. *d*, se *b*. *e*, se i 2 Nephi 10 Kap.

22. Og hvilket som helst Folk, der opholder saadanne hemmelige Forbund for at faa Magt og Vinding, indtil de udbrede sig blandt hele Folket, se, de skulle vorde udryddede; thi Herren vil ikke tilstede, at hans Helliges [f]Blod, som bliver udgydt af dem, altid skal raabe til ham af Jorden om Hævn over dem, uden han hævner dem;

23. Derfor, o, I Hedninger, er det Visdom hos Gud, at disse Ting skulle vises eder, saa at I derved maa omvende eder fra eders Synder; og lader ikke disse [g]morderiske Forbund, som ere oprettede for Magts og Vindings Skyld, faa Overhaand over eder, eller dette Ødelæggelses Værk komme over eder; ja, den evige Guds Retfærdigheds [h]Sværd skal falde paa eder til eders Fald og Undergang, dersom I tillade disse Ting blandt eder.

24. Derfor befaler Herren eder, naar I se disse Ting komme iblandt eder, at I skulle opvaagne til Bevidsthed om eders forfærdelige Tilstand, paa Grund af dette [i]hemmelige Forbund, som skal findes iblandt eder, og Ve over dem, paa Grund af deres [j]Blod, som ere blevne dræbte; thi de raabe af Støvet om Hævn over dette Forbund, og ligeledes over dem, som understøtte det.

25. Thi hvo, som opbygger saadanne Forbund, søge at [k]omstyrte alle Landes, Folks og Rigers Frihed; og det foraarsager alle Folks Ødelæggelse, thi det er oprettet af Djævelen, som er Fader til al Løgn, den samme Løgner, som forførte vore første Forældre; ja, den samme Løgner, som har bragt Mennesket til at begaa Mord fra Begyndelsen af, og som har forhærdet Menneskenes Hjerte, saa at de have myrdet og stenet Profeterne og kastet dem ud fra Begyndelsen af.

26. Derfor er jeg, Moroni, befalet at skrive disse Ting, for at det Onde kan blive bortskaffet, og for at den Tid maa komme, da [l]Satan ingen Magt skal have over Menneskenes Børns Hjerter, men at de maa blive paavirkede til at gjøre Godt bestandigt, saa at de maa komme til al Retfærdigheds Kilde og blive frelste.

---

9 KAPITEL.

1. Og nu fortsætter jeg, Moroni, min Optegnelse. Se, det skete, at Akish og hans Venner formedelst deres [a]hemmelige Forbund omstyrtede Omers Kongerige;

2. Alligevel var Herren barmhjertig mod Omer, og lige-

f, se *f* 2 Nephi 28 Kap. *g*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *h*, se *k* 1 Nephi 14 Kap. *i*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *j*, se *f* 2 Nephi 28 Kap. *k*, Vers 21, 22. *l*, se *n* 2 Nephi 30 Kap.

a, se *i* 2 Nephi 10 Kap.

ledes mod hans Sønner og Døtre, som ikke søgte hans Fordærvelse.

3. Og Herren advarede Omer i en Drøm, at han skulde drage ud af Landet; derfor drog Omer ud af Landet med sin Familie og rejste i mange Dage, og kom over og gik forbi [b]Højen Shim, og kom over og forbi Stedet, hvor Nephiterne [c]bleve ødelagte, og derfra mod Østen, og han kom til et Sted, som blev kaldet [d]Ablom, ved Søkysten; og der opslog han sit Telt, og saaledes gjorde ogsaa hans Sønner og Døtre og alt hans Husfolk, med Undtagelse af Jared og hans Familie.

4. Og det skete, at Jared blev salvet til Konge over Folket formedelst Ugudeligheds Haand, og han gav Akish sin Datter til Hustru.

5. Og det skete, at Akish efterstræbte sin Svigerfaders Liv; og han henvendte sig til dem, som havde svoret ved de Gamles [e]Ed, og de afhuggede hans Svigerfaders Hoved, medens han sad paa sin Trone og talede med sit Folk;

6. Thi saa meget havde dette ugudelige og hemmelige Selskab udbredt sig, at det havde fordærvet hele Folkets Hjerter; derfor blev Jared myrdet paa sin Trone, og Akish regjerede i hans Sted.

7. Og det skete, at Akish begyndte at blive skinsyg paa sin Søn; derfor indesluttede han ham i Fængsel og holdt ham paa liden eller ingen Føde, indtil han led Døden.

8. Og Broderen til ham, som havde lidt Døden, hvis Navn var Nimrah, blev vred paa sin Fader paa Grund af det, som hans Fader havde gjort mod hans Broder.

9. Og det skete, at Nimrah samlede et lidet Antal Mænd og flygtede ud af Landet og kom over og boede [f]hos Omer.

10. Og det skete, at Akish avlede andre Sønner, og de vandt Folkets Hjerter, uagtet de havde lovet ham med en Ed, at udøve alle Slags Ugudeligheder, eftersom han ønskede.

11. Og Akishs Folk vare begjærlige efter Vinding, ligesom Akish var begjærlig efter Magt; og derfor tilbød Akishs Sønner dem Penge, hvorved de droge Størstedelen af Folket efter sig;

12. Og der begyndte at blive en Krig mellem Akish og hans Sønner, hvilken varede i et Tidsrum af mange Aar, saa at næsten alt Folket i Kongeriget blev udryddet; ja, Alle, undtagen tredive Sjæle og de, som flygtede med Omers Hus;

13. Og Omer erholdt atter sit [g]Ejendomsland.

14. Og det skete, at Omer begyndte at blive gammel; ikke

---

b, se *d* Morm. 1 Kap. *c*, Morm. 6: 1—15. *d*, formodentlig paa Kysten af New England. *e*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *f*, Vers 3. *g*, se *e* Ether 7 Kap.

desmindre avlede han Emer i sin Alderdom; og han salvede
Emer til Konge for at regjere i hans Sted.
15. Og efter at han havde salvet Emer til Konge, saa' han
Fred i Landet i to Aars Tid, og han døde, efter at have set
saare mange sorgfulde Dage. Og det skete, at Emer regjerede
i hans Sted og traadte i sin Faders Fodspor.
16. Og Herren begyndte atter at borttage Forbandelsen fra
Landet, og Emers Hus trivedes overordentlig under Emers Regjering;
og i et Tidsrum af to og tredsindstyve Aar vare de
blevne meget stærke, saa at de bleve overmaade rige;
17. Og de havde [h]alle Slags Frugt og Korn og [i]Silke og
fint Linned [j]og Guld og Sølv og kostbare Ting;
18. Og ligeledes [k]alle Slags Kreaturer, saasom Oxer og Køer
og Faar og Svin og Geder og mange andre Slags Dyr, som
vare brugbare til Menneskenes Føde;
19. Og de havde ogsaa [l]Heste og Æsler, og der fandtes
Elefanter og Curelomer og Cumomer, hvilke alle vare nyttige
for Menneskene, især Elefanterne, Curelomerne og Cumomerne.
20. Og saaledes udgød Herren sine Velsignelser over dette
Land, hvilket var [m]udvalgt fremfor alle andre Lande; og han
befalede, at hvo, som skulde besidde Landet, skulde besidde
det i Herren, ellers skulde de blive [n]udryddede, naar de vare
modne i Ugudelighed; thi over Saadanne, siger Herren, vil jeg
udgyde min Vredes Fylde.
21. Og Emer dømte i Retfærdighed alle sine Dage, og han
avlede mange Sønner og Døtre; og han avlede Coriantum; og
han salvede Coriantum til at regjere i sit Sted.
22. Og efter at han havde salvet Coriantum til at regjere i
sit Sted, levede han endnu fire Aar og saa' Fred i Landet;
ja, han saa' endog Retfærdighedens Søn og frydede og glædede
sig ved hans Dag, og han døde i Fred.
23. Og det skete, at Coriantum vandrede i sin Faders Fodspor
og byggede mange store Stæder, og han udrettede det,
som var godt for hans Folk i alle hans Dage. Men se, han havde
ingen Børn, førend han blev meget gammel.
24. Og det begav sig, at hans Hustru døde et hundrede og
to Aar gammel. Og det skete, at Coriantum i sin Alderdom
tog en ung Jomfru til Hustru, og han avlede Sønner og Døtre;
og han levede, indtil han var hundrede og to og fyrretyve Aar
gammel.
25. Og det skete, at han avlede Com, og Com regjerede i

h, Ether 1: 41. *i*, Ether 10: 24. *j*, Ether 10: 12, 23. *k*, Vers 31—34. Ether 10: 12, 19, 20, 26. *l*, se *m* 1 Nephi 18 Kap. *m*, se *i* Ether 2 Kap. *n*, *Ether 2*: 8—11.

hans Sted; og han regjerede ni og fyrretyve Aar og avlede Heth; og han avlede ogsaa andre Sønner og Døtre.

26. Og Folket havde igjen udbredt sig over det ganske Land, og der begyndte atter at blive meget stor Ugudelighed i Landet; og Heth begyndte paa ny at oprette de gamle [o]hemmelige Planer for at udrydde sin Fader.

27. Og det skete, at han stødte sin Fader fra Tronen, thi han dræbte ham med sit eget Sværd og regjerede i hans Sted.

28. Og der kom Profeter i Landet [p]igjen og raabte Omvendelse til dem, at de skulde berede Herrens Vej, ellers skulde en Forbandelse komme over Landet; ja, der skulde blive en stor [q]Hungersnød, hvorved de skulde blive udryddede, dersom de ikke omvendte sig.

29. Men Folket troede ikke Profeternes Ord, men de kastede dem ud; og nogle af dem kastede de i Huler og lode dem omkomme. Og det skete, at de gjorde alt dette efter Kong Heths Befaling.

30. Og der begyndte at blive Dyrtid i Landet, og Indbyggerne begyndte meget hastigt at blive udryddede formedelst Hungersnød; thi der kom ingen Regn paa Jorden.

31. Og der fremkom ogsaa [r]giftige Slanger i Landet og forgiftede mange Folk. Og det skete, at deres Hjorde begyndte at fly for de giftige Slanger mod det [s]sydlige Land, som af Nephiterne kaldtes [t]Zarahemla.

32. Og det skete, at mange af dem omkom paa Vejen; ikke desmindre flygtede Mange ind i det sydlige Land.

33. Og det skete, at Herren foraarsagede, at Slangerne ikke længere forfulgte dem, men at de spærrede Vejen, saa at Folket ikke kunde komme forbi, at hvo, som skulde forsøge paa at gaa forbi, maatte falde ved de giftige Slanger.

34. Og det skete, at Folket fulgte efter Kreaturerne og fortærede Aadslerne af dem, som faldt paa Vejen, indtil de havde fortæret dem alle. Men nu, da Folket saa', at de maatte omkomme, begyndte de at omvende sig fra deres Synder og at raabe til Herren.

35. Og da de havde ydmyget sig tilbørligt for Herren, skete det, at han sendte Regn paa Jorden; og Folket begyndte at oplives igjen, og der begyndte at blive Frugt i de nordlige Lande og i alle Landene rundt omkring. Og Herren viste dem sin Magt i at bevare dem fra Hunger.

---

o, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *p*, Vers 29. Ether 7: 23. 11: 1, 12, 20. *q*, Vers 0—35. *r*, Vers 32—34. Ether 10: 19. *s*, Sydamerika. *t*, se *h* Omni 1 Kap.

10 KAPITEL.

1. Og det skete, at Shez, som var en af Heths Efterkommere, begyndte at opbygge det nedbrudte Folk igjen, thi Heth og alle hans Husfolk, med Undtagelse af Shez, vare omkomne af Hunger.

2. Og det skete, at Shez erindrede sine Fædres Ødelæggelse, og han oprettede et retfærdigt Rige, thi han erindrede, hvad Herren havde gjort, da han bragte Jared og hans [a]Broder over Dybet; og han vandrede paa Herrens Veje og avlede Sønner og Døtre.

3. Og hans ældste Søn, hvis Navn var Shez, gjorde Oprør imod ham; men Shez blev ihjelslagen ved en Røvers Haand for hans store Rigdoms Skyld, hvilket forskaffede hans Fader Fred igjen.

4. Og det skete, at hans Fader opbyggede mange Stæder i Landet, og Folket begyndte atter at udbredes over hele Landet. Og Shez opnaaede en meget høj Alder; og han avlede Riplakish og døde. Og Riplakish regjerede i hans Sted.

5. Og det skete, at Riplakish ikke gjorde det, som var ret for Herrens Øjne; thi han havde [b]mange Hustruer og Medhustruer samt paalagde Menneskenes Skuldre det, som var haardt at bære; ja, han betyngede dem med store Skatter, og for Skatterne byggede han mange vidtløftige Bygninger.

6. Og han oprejste sig en meget prægtig Trone, og han byggede mange Fængsler, og de, som ikke vilde underkaste sig Skatter, kastede han i Fængsel; og hvo, som ikke formaaede at betale Skat, kastede han i Fængsel, og han lod dem arbejde uophørligt for deres Underholdning, og hvo, som nægtede at arbejde, lod han dræbe;

7. Og saaledes fik han alt sit fine Arbejde gjort; ja, endog sit fine Guld lod han lutre i Fængslerne, og allehaande fint Arbejde lod han udføre i Fængslerne. Og han plagede Folket med sit [c]Horeri og sine Vederstyggeligheder.

8. Og da han havde regjeret i et Tidsrum af to og fyrretyve Aar, gjorde Folket Oprør imod ham, og der begyndte at blive Krig igjen i Landet, saa at Riplakish blev dræbt og hans Efterkommere uddrevne af Landet.

9. Og det skete, efter et Tidsrum af mange Aar, at Morianton, som var en af Riplakishs Efterkommere, samlede en Hær af Landflygtige tilsammen og gik frem og førte Krig mod Folket; og han vandt Magt over mange Stæder; og Krigen blev meget

---

a, Ether 6: 1—12. 7: 27. *b*, se *k*, *l* og *q* Jakob 2 Kap. *c*, se *i* 2 Nephi 28 Kap.

svar og varede i et Tidsrum af mange Aar, og han vandt Magt overalt og indsatte sig selv til Konge over hele Landet.

10. Og efter at han havde indsat sig selv til Konge, lettede han Folkets Byrde, hvorved han vandt Yndest i deres Øjne, og de salvede ham til at være deres Konge.

11. Og han handlede retfærdigt mod Folket, men ikke mod sig selv, paa Grund af sine mange [d]Horerier; derfor blev han udelukket fra Herrens Ansigt.

12. Og det skete, at Morianton opbyggede mange Stæder, og Folket blev meget rigt under hans Regjering, baade paa Bygninger og paa [e]Guld og paa Sølv og paa Korn og paa Flokke og [f]Hjorde og saadanne Ting, hvilke atter bleve dem givne.

13. Og Morianton opnaaede en meget høj Alder, og da avlede han Kim; og Kim regjerede i sin Faders Sted; og han regjerede otte Aar, og hans Fader døde. Og Kim regjerede ikke i Retfærdighed, derfor blev han ikke velsignet af Herren.

14. Og hans Broder gjorde Oprør mod ham, hvorved han bragte ham i Fangenskab; og han forblev i Fangenskab alle sine Dage; og han avlede Sønner og Døtre i Fangenskab, og i sin Alderdom avlede han Levi, og han døde.

15. Og det skete, at Levi tjente i Fangenskab, efter sin Faders Død, i et Tidsrum af to og fyrretyve Aar. Og han førte Krig mod Landets Konge, hvorved han selv erholdt Riget.

16. Og efter at han havde erholdt Riget, gjorde han det, som var ret for Herrens Aasyn; og Folket trivedes i Landet, og han opnaaede en god Alder og avlede Sønner og Døtre; og han avlede ogsaa Corom, som han salvede til Konge i sit Sted.

17. Og Corom gjorde det, som var godt for Herrens Aasyn, i alle sine Dage, og han avlede mange Sønner og Døtre; og efter at han havde set mange Dage, gik han bort ligesom alle andre paa Jorden, og Kish regjerede i hans Sted.

18. Og det skete, at Kish ogsaa gik bort, og Lib regjerede i hans Sted.

19. Og det skete, at Lib ogsaa gjorde det, som var godt for Herrens Øjne. Og i Libs Dage bleve de [g]giftige Slanger udryddede; og da gik de ind i det [h]sydlige Land for at opsøge Føde til Landets Folk; thi det Land var fuldt af Skovens [i]Dyr. Og Lib selv blev ogsaa en stor Jæger.

20. Og de byggede en stor Stad ved den smalle Landtunge, hvor Havet adskiller Landet.

---

d, se *c*. *e*, se *j* Ether 9 Kap. *f*, se *k* Ether 9 Kap. *g*, se *r* Ether 9 Kap. *h*, Sydamerika. *i*, Ether 9: 32.

21. Og de bevarede det [j]sydlige Land som en Ørk, for deri at fange Vildt. Og hele det [k]nordlige Land var opfyldt med Indbyggere.

22. Og de vare overordentlig vindskibelige, og de kjøbte og solgte samt handlede med hverandre for at vinde Fordel.

23. Og de arbejdede i alle [l]Slags Malm, og de frembragte Guld og Sølv og Jern og Messing og allehaande Metaller; og de gravede det ud af Jorden; derfor ophobede de [m]store Hobe af Jord for at faa Malm, baade Guld og Sølv og Jern og Kobber. Og de gjorde alle Slags fint Arbejde.

24. Og de havde [n]Silke og fint tvundet Linned; og de tilvirkede alle Slags Tøjer for at klæde deres Nøgenhed.

25. Og de gjorde alle Slags [o]Redskaber til at dyrke Jorden med, baade til at pløje, til at saa, til at høste, til at hyppe og ligeledes til at tærske med.

26. Og de gjorde allehaande Redskaber, med hvilke de arbejdede med deres Dyr.

27. Og de forfærdigede alle Slags Krigsvaaben. Og de udførte al Slags meget kunstigt Arbejde.

28. Og aldrig kunde noget Folk være mere velsignet, end de vare, eller mere benaadet af Herrens Haand. Og de boede i et Land, som var [p]udvalgt fremfor alle andre Lande, thi Herren havde talet det.

29. Og det skete, at Lib levede i mange Aar og avlede Sønner og Døtre; og han avlede ogsaa Hearthom.

30. Og det skete, at Hearthom regjerede i sin Faders Sted. Og da Hearthom havde regjeret i fire og tyve Aar, se, da blev Riget taget fra ham. Og han tjente mange Aar i Fangenskab, ja, alle de øvrige af sine Dage.

31. Og han avlede Heth, og Heth levede i Fangenskab alle sine Dage. Og Heth avlede Aaron, og Aaron boede i Fangenskab alle sine Dage; og han avlede Amnigaddah, og Amnigaddah boede ogsaa i Fangenskab alle sine Dage; og han avlede Coriantum, og Coriantum boede i Fangenskab alle sine Dage; og han avlede Com.

32. Og det skete, at Com bortdrog Halvdelen af Riget. Og han regjerede over Halvdelen af Riget i to og fyrretyve Aar; og han gik i Krig mod Kong Amgid, og de strede i et Tidsrum af mange Aar, i hvilken Tid Com overvandt Amgid og erholdt Magt over det øvrige af Riget.

33. Og i Coms Dage begyndte der at blive Røvere i Landet;

---

j, Sydamerika. *k*, Nordamerika. *l*, se *j* Ether 9 Kap. *m*, se *l*.
n, *Ether 9*: 17. *o*, Agerdyrkningsmaskinerier. *p*, se *i* Ether 2 Kap.

og de antoge de gamle Planer og anvendte [q]Eder efter de Gamles Maade samt søgte atter at ødelægge Riget.
34. Og Com stred meget med dem, men alligevel sejrede han ikke.

---

11 KAPITEL.

1. Og i Coms Dage kom ogsaa [a]mange Profeter og profeterede, at det store Folk skulde ødelægges, medmindre de angrede deres Synder og omvendte sig til Herren samt ophørte med deres Mord og Ugudelighed.
2. Og det skete, at Profeterne bleve forkastede af Folket, og de flyede til Com for Beskyttelse, thi Folket søgte at omkomme dem;
3. Og de profeterede mange Ting for Com, og han blev velsignet i alle de øvrige af sine Dage.
4. Og han opnaaede en god Alder og avlede Shiblom, og Shiblom regjerede i hans Sted. Og Shibloms Broder gjorde Oprør mod ham, og der begyndte at blive en meget stor Krig i hele Landet.
5. Og det skete, at Shibloms Broder befalede, at [b]alle de Profeter, som profeterede om Folkets Ødelæggelse, skulde dræbes;
6. Og der var en stor Jammer i hele Landet; thi de havde vidnet, at en større Forbandelse skulde komme over Landet og ligeledes over Folket, og at en stor Ødelæggelse skulde komme iblandt dem, en saadan, som aldrig før havde været paa Jorden; og deres Ben skulde blive som [c]Jordhøje i Landet, dersom de ikke omvendte sig fra deres Ugudelighed.
7. Og de lyttede ikke til Herrens Røst, paa Grund af deres [d]ugudelige Forbund; derfor begyndte der at blive Krige og Uroligheder i hele Landet, og ligeledes stor Hungersnød og Pest, saa at en saa stor Ødelæggelse fandt Sted, som ikke tilforn havde været kjendt paa Jorden; og alt dette skete i Shibloms Dage.
8. Og Folket begyndte at omvende sig fra deres Ugudelighed; og for saa vidt de gjorde dette, forbarmede Herren sig over dem.
9. Og det skete, at Shiblom blev dræbt, og Seth blev bragt i Fangenskab og boede i Fangenskab alle sine Dage.
10. Og det skete, at hans Søn Ahah erholdt Riget, og han regjerede over Folket i alle sine Dage. Og han udøvede alle Slags Ugudeligheder i sine Dage, hvorved han foraarsagede megen Blodsudgydelse; og hans Dage vare faa.

---

q, se *i* 2 Nephi 10 Kap.

a, se *p* Ether 9 Kap. *b*, Vers 1. *c*, Nordamerikas gamle Høje. *d*, se *i* 2 Nephi 10 Kap.

11. Og Ethem, som var af Ahahs Afkom, erholdt Riget, og han gjorde ogsaa det, som var ugudeligt, i sine Dage.

12. Og det skete i Ethems Dage, at der kom [e]mange Profeter og profeterede atter for Folket; ja, de profeterede for Folket, at Herren vilde aldeles udrydde dem af Jorden, dersom de ikke omvendte sig fra deres Ugudelighed.

13. Men det skete, at Folket forhærdede deres Hjerter og vilde ikke lytte til deres Ord; og Profeterne sørgede og trak sig tilbage fra Folket.

14. Og det skete, at Ethem dømte ugudeligt alle sine Dage, og han avlede Moron. Og det skete, at Moron regjerede i hans Sted; og Moron gjorde det, som var syndigt for Herren.

15. Og det skete, at et Oprør opkom iblandt Folket, paa Grund af det [f]hemmelige Forbund, som var oprettet for Magts og Vindings Skyld; og der opstod en Mand, mægtig i Ugudelighed, iblandt dem, og han førte Krig med Moron, i hvilken han omstyrtede Halvdelen af Riget; og han beholdt Halvdelen af Riget i mange Aar.

16. Og det skete, at Moron styrtede ham og kom atter i Besiddelse af Riget.

17. Og det skete, at en anden mægtig Mand opstod, og han var en Efterkommer af Jareds Broder.

18. Og det skete, at han styrtede Moron og kom i Besiddelse af Riget; og Moron boede i Fangenskab i alle de øvrige af sine Dage; og han avlede Coriantor.

19. Og Coriantor boede i Fangenskab alle sine Dage.

20. Og i Coriantors Dage kom [g]ogsaa mange Profeter og profeterede om store og vidunderlige Ting samt raabte Omvendelse til Folket, og at medmindre de vilde omvende sig, vilde Gud Herren sende Straffedomme over dem til deres fuldkomne Ødelæggelse;

21. Og Gud Herren vilde, formedelst sin Magt, sende eller fremføre et [h]andet Folk til at eje Landet paa samme Maade, som han bragte deres Fædre.

22. Og de forkastede alle Profeternes Ord, paa Grund af deres [i]hemmelige Foreninger og store Vederstyggeligheder.

23. Og det skete, at Coriantor avlede Ether, og han døde efter at have boet i Fangenskab alle sine Dage.

---

12 KAPITEL.

1. Og Ether levede samtidig med Coriantumr, og Coriantumr var Konge over hele Landet.

---

e, se *p* Ether 9 Kap. *f*, se *i* 2 Nephi 10 Kap. *g*, se *p* Ether 9 Kap.
h, et lille Selskab fra Jerusalem. Ether 13: 20, 21. *i*, se *i* 2 Nephi 10 Kap.

2. Og Ether var en Herrens Profet; derfor kom Ether frem i Coriantumrs Dage og begyndte at profetere for Folket; thi han kunde ikke holdes tilbage, paa Grund af Herrens Aand, som var i ham;

3. Thi han raabte fra Morgenen til Solens Nedgang og formanede Folket til at tro paa Gud og omvende sig, saa at de ikke [a]skulde blive ødelagte, sigende dem, at formedelst Tro blive alle Ting fuldbyrdede;

4. Derfor, hvo, som tror paa Gud, kan [b]visselig have Haab om en bedre Verden, ja, en Plads hos Guds højre Haand; og dette Haab kommer af Tro og er et Anker for Menneskenes Sjæl, hvilket vil gjøre dem faste og standhaftige, altid rige paa gode Gjerninger og Guds Navns Herliggjørelse.

5. Og det skete, at Ether profeterede store og vidunderlige Ting for Folket, hvilke de ikke troede, fordi de ikke saa' dem.

6. Og nu vil jeg, Moroni, tale Noget angaaende dette. Jeg vil vise Verden, at Tro er det, som haabes og ikke ses; modsiger derfor ikke, fordi I ikke se; thi I faa intet Vidnesbyrd, førend efter at eders Tro er prøvet;

7. Thi det var formedelst Tro, at Kristus viste sig for vore Fædre, efter at han var opstanden fra de Døde; og han viste sig ikke for dem, førend de havde Tro paa ham; derfor havde Nogle visselig Tro paa ham, thi han viste sig ikke for Verden.

8. Men paa Grund af Menneskenes Tro har han vist sig for Verden og herliggjort Faderens Navn samt beredt Vejen, hvorved Andre kunne blive delagtige i den himmelske Gave, saa at de maatte have Haab om det, som de ikke have set;

9. Derfor kunne I ogsaa have Haab og blive delagtige i Gaven, dersom I kun ville tro.

10. Se, det var formedelst Tro, at de Gamle bleve kaldte [c]efter Guds hellige Orden;

11. Thi formedelst Tro blev Mose Lov given. Men ved at skjænke sin Søn har Gud beredt en ypperligere Vej, og det er formedelst Tro, at den er bleven fuldkommet;

12. Thi dersom ingen Tro findes iblandt Menneskenes Børn, kan Gud [d]intet Mirakel gjøre iblandt dem; derfor viser han sig ikke for dem, førend de tro.

13. Se, det var Almas og Amuleks Tro, som bragte [e]Fængslet til at falde til Jorden.

14. Se, det var Nephis og Lehis Tro, som [f]bevirkede Forandringen med Lamaniterne, saa at de bleve døbte med Ild og med den Helligaand.

15. Se, det var Ammons og hans Brødres [g]Tro, som udførte et saa stort Mirakel iblandt Lamaniterne;

---

a, Ether 11: 12, 20—22. *b*, Vers 6, 8, 9, 32. Moro. 7: 40—44. 8: 26. 10: 20—22. *c*, se *g* *Mos. 26 Kap.* *d*, se *d* 3 Nephi 17 Kap. *e*, Alma 14: 26—29. *f*, Hela. *5: 20—52. 3 Nephi 9: 20.* *g*, Alma 17—29 Kap.

16. Ja, alle de, som gjorde kraftige Gjerninger, udførte dem formedelst Tro, baade de, som levede før Kristus, og ligeledes de, som kom efter ham.

17. Og det var formedelst Tro, at de tre Disciple erholdt den Forjættelse, at de [h]ikke skulde smage Døden; og de erholdt ikke Forjættelsen, førend de troede.

18. Og ingensinde har Nogen udført Mirakler uden ifølge deres Tro; derfor troede de først paa Guds Søn.

19. Og der fandtes Mange, hvis Tro var saa overordentlig stor, endog før Kristus kom, at de ikke kunde holdes [i]udenfor Sløret, men virkelig saa' med deres Øjne de Ting, som de havde set med Troens Øje, og de vare glade.

20. Og se, vi have set i denne Optegnelse, at en af dem var Jareds Broder; thi saa stor var hans Tro paa Gud, at da Gud [j]fremrakte sin Finger, kunde han ikke skjule den for Jareds Broders Syn, paa Grund af sit Ord, som han havde talet til ham, hvilket Ord han havde erholdt formedelst Tro.

21. Og efter at Jareds Broder havde set Herrens Finger, paa Grund af det [k]Løfte, som han erholdt formedelst Tro, kunde Herren ikke [l]tilbageholde Noget fra hans Syn, og derfor viste han ham alle Ting; thi han kunde [m]ikke længere holdes udenfor Sløret.

22. Og det er formedelst Tro, at mine Fædre have erholdt det [n]Løfte, at disse Ting skulle komme til deres Brødre formedelst Hedningerne; derfor har Herren, ja, Jesus Kristus givet mig visse Befalinger.

23. Og jeg sagde til ham: Herre, Hedningerne ville [o]spotte over disse Ting, paa Grund af vor Svaghed i Skrivning; thi, Herre, du har gjort os mægtige i Ord formedelst Tro, men du har ikke gjort os mægtige i Skrivning; thi du har gjort dette Folk i Stand til at tale meget formedelst den Helligaand, som du har givet dem;

24. Og du har gjort, at vi kun kunne skrive lidet, paa Grund af vore Hænders [p]Udygtighed. Se, du har ikke gjort os mægtige i at skrive lig Jareds Broder; thi hvad [q]som han skrev, lod du blive mægtigt, ligesom du er, saa at Menneskene overvældedes, naar de læste det.

25. Du har ogsaa gjort vore Ord kraftige og vægtige, ja, saa at vi [r]ikke kunne skrive dem; derfor, naar vi skrive, se

---

h, se *d* 3 Nephi 28 Kap. *i*, se *f* Ether 3 Kap. *j*, se *e* Ether 3 Kap. *k*, Ether 3: 26. *l*, Ether 3: 25, 26. *m*, se *f* Ether 3 Kap. *n*, se *c* Enos 1 Kap. *o*, Vers 26—28. Se *w* Morm. 8 Kap. *p*, Udygtighed til at skrive eller indgravere paa Plader i ægyptiske Hieroglyfer eller Skrifttegn. *q*, Ether 3: 27. 4: 1. Uden Tvivl var det Sprog, i hvilket Jareds Broder skrev, mere fuldkomment end noget af de Sprog, som bleve forvirrede ved Babels Taarn. Se Ether 3: 22—24. *r*, et mundtligt Sprog kan være kraftigt og være i Stand til at fremsætte enhver Tanke og Ide, medens det skrevne kan være meget ufuldkomment, i Særdeleshed hvis man skal anvende Sindbilleder eller Hieroglyfer.

vi vor Svaghed og støde an, naar vi sammenføje vore Ord; og
jeg frygter for, at Hedningerne ville [s]spotte vore Ord.
26. Og da jeg havde sagt dette, talede Herren til mig,
sigende: Daarer spotte, men de skulle sørge; og min Naade er
tilstrækkelig for de Ydmyge, saa at de ikke skulle benytte sig
af eders Svaghed;
27. Og dersom Menneskene komme til mig, vil jeg vise dem
deres Svaghed. Jeg giver Menneskene Svaghed, for at de maa
vorde ydmyge; og min Naade er tilstrækkelig for alle Menne-
sker, som ydmyge sig for mig; thi dersom de ydmyge sig for
mig og have Tro paa mig, vil jeg gjøre det Svage stærkt for dem.
28. Se, jeg vil vise Hedningerne deres Svaghed, og jeg vil
vise dem, at Tro, Haab og Kjærlighed leder til mig, al Ret-
færdigheds Kilde.
29. Og da jeg, Moroni, havde hørt disse Ord, blev jeg trøstet
og sagde: O, Herre, din retfærdige Villie ske, thi jeg veed, at du
virker for Menneskenes Børn i Overensstemmelse med deres Tro;
30. Thi Jareds Broder sagde til Bjerget Zerin: Flyt dig!
og [t]det flyttede sig. Og dersom han ikke havde haft Tro, vilde
det ikke have flyttet sig; altsaa virker du, efter at Menneskene
have faaet Tro;
31. Thi saaledes aabenbarede du dig for dine Disciple. Thi
efter at de havde Tro og talede i dit Navn, viste du dig for
dem i stor Kraft;
32. Og jeg erindrer ogsaa, at du har sagt, at du har beredt
et Hus for Mennesket, ja, iblandt din Faders [u]Boliger, hvori
Mennesket kan have et mere [v]ypperligt Haab; derfor maa Men-
nesket haabe, ellers kan han ikke erholde en Arv paa det Sted,
som du har beredt.
33. Og atter erindrer jeg, at du har sagt, at du har saa
elsket Verden, at du har nedlagt dit Liv for Verden, og at du
kunde tage det igjen og berede et Sted for Menneskenes Børn.
34. Og nu veed jeg, at den Barmhjertighed, som du har
haft for Menneskenes Børn, er Kjærlighed; derfor maa Menne-
skene have [w]Kjærlighed, ellers kunne de ikke arve det Sted,
som du har beredt i din Faders Boliger.
35. Altsaa veed jeg, formedelst det, som du har sagt, at
dersom Hedningerne ikke have Overbærenhed med Hensyn til
vor Svaghed, da vil du prøve dem og borttage deres Talent,
ja, det, de have erholdt, og give det til dem, som have rigeligt.
36. Og det skete, at jeg bad til Herren, at han vilde give
Hedningerne Naade, saa at de kunde have Kjærlighed.
37. Og det skete, at Herren sagde til mig: Om de ikke have

s, Vers 23, 27. *t*, se *c* Jakob 4 Kap. *u*, Vers 33, 34, 37. Se *m* Enos 1 Kap.
v, se *b*. *w*, Vers 35—37.

Kjærlighed, er dig ligemeget, thi du har været trofast; derfor skulle dine Klæder vorde rene. Og fordi du har [x]set din Svaghed, skal du blive stærk, ja, til at sidde paa det Sted, som jeg har beredt i min Faders [y]Boliger.

38. Og nu byder jeg, Moroni, Hedningerne Farvel, ja, og ligeledes mine Brødre, som jeg elsker, indtil vi skulle mødes for Kristi Domstol, hvor alle Mennesker skulle vide, at mine Klæder ere ikke plettede af eders Blod;

39. Og da skulle I vide, at jeg har set Jesus, og at han har talet med mig Ansigt til Ansigt, og at han sagde mig disse Ting i simpel Ydmyghed i mit eget Sprog, ligesom en Mand taler med en anden.

40. Og ikkun [z]lidet har jeg skrevet, paa Grund af min Udygtighed i Skrivning.

41. Og nu ønsker jeg at anbefale eder til at søge denne Jesus, om hvem Profeterne og Apostlene have skrevet, saa at den Naade, som er i Gud Fader og ligeledes i den Herre Jesus Kristus og den Helligaand, hvilken bærer [aa]Vidnesbyrd om dem, maa bo og forblive hos eder evindelig. Amen.

---

13 KAPITEL.

1. Og nu skrider jeg, Moroni, til at fuldende min Optegnelse angaaende det Folks Ødelæggelse, om hvilket jeg har skrevet.

2. Thi se, de forkastede alle Ethers Ord; thi han fortalte dem visselig alle Ting fra Menneskets Begyndelse af, og at efter at Vandet var gaaet tilbage fra dette Land, blev det et ypperligt Land fremfor alle andre Lande, et af Herren udvalgt Land — derfor vilde Herren, at alle Mennesker, som bo deri, skulde tjene ham —

3. Og at det var [a]Stedet, hvor det ny Jerusalem, som skulde [b]komme ned af Himmelen, og Herrens Helligdom, skulde staa.

4. Se, Ether saa' Kristi Dage, og han talede om et [c]nyt Jerusalem i dette Land;

5. Og han talede ogsaa om Israels Hus og om det Jerusalem, hvorfra [d]Lehi skulde komme; at efter dets Ødelæggelse skulde det atter opbygges og blive en [e]hellig Stad for Herren; derfor kunde det ikke være et nyt Jerusalem, thi det havde været til i ældre Tider, men det skulde blive opbygget igjen og blive en hellig Stad for Herren, og det skulde blive opbygget for Israels Hus;

---

x, Vers 26—28, 35, 40. *y*, se *u*. *z*, se *e* Ether 1 Kap. *aa*, 3 Nephi 11 : 32, 36.

a, se *t* 3 Nephi 20 Kap. *b*, Vers 10. Aab. 3 : 12. 21 : 2. *c*, se *t* 3 Nephi 20 Kap. *d*, 1 Nephi 1—18 Kap. *e*, Vers 11. Aab. 21 : 10—27.

6. Og at et [f]nyt Jerusalem skulde blive bygget i dette Land for det Overblevne af Josephs Sæd, paa hvilket et Forbillede har været givet;

7. Thi ligesom Joseph bragte sin Fader ned til Ægypti Land, ligesaa døde han der; derfor bragte Herren en Levning af Josephs Sæd ud af Jerusalems Land, saa at han kunde være barmhjertig mod Josephs Sæd, at [g]de ikke skulde omkomme, ligesom han var barmhjertig mod Josephs Fader, saa at han ikke skulde omkomme;

8. Derfor skal Levningen af Josephs Hus bebygge dette Land, og det skal være [h]deres Ejendomsland; og de skulle opbygge en [i]hellig Stad til Herren lig det gamle Jerusalem; og de skulle ikke mere beskæmmes, indtil Enden kommer, naar Jorden skal forgaa.

9. [j]Og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord, og de skulle være lig de gamle, men de gamle ere forgaaede, og Alt er blevet nyt.

10. Og [k]da kommer det nye Jerusalem, og salige ere de, som bo deri, thi de ere dem, hvis Klæder ere hvide, formedelst Lammets Blod; og det er dem, som ere [l]regnede iblandt Levningen af Josephs Sæd, som var af Israels Hus.

11. Og [m]da kommer ogsaa det gamle Jerusalem, og salige ere Indvaanerne deri, thi de ere blevne tvættede i Lammets Blod; og de ere dem, som vare adspredte og bleve indsamlede fra de fire Verdens Hjørner, og fra de [n]nordlige Lande, og ere delagtige i Opfyldelsen af Pagten, som Gud gjorde med deres Fader Abraham.

12. Og naar disse Ting ske, da fuldkommes Skriften, som siger: [o]Der er dem, der vare de Første, som skulle blive de Sidste, og der er dem, der vare de Sidste, som skulle blive de Første.

13. Og jeg var ved at skrive mere, men det blev mig forbudt; men store og vidunderlige vare Ethers Profetier; dog agtede de ham for Intet, og de kastede ham ud; og han skjulte sig i en [p]Hule i en Klippe om Dagen, og om [q]Natten gik han ud og betragtede det, som skulde komme over Folket.

14. Og medens han boede i en Hule i en Klippe, skrev han [r]Resten af denne Optegnelse, og om Natten betragtede han de Ødelæggelser, som kom over Folket.

15. Og det skete i det samme Aar, som han var udkastet fra Folket, at der begyndte at blive en stor Krig iblandt dem;

---

f, se *t* 3 Nephi 20 Kap. *g*, 2 Nephi 3: 5—24. Alma 46: 24—26. *h*, se *o* 3 Nephi 15 Kap. *i*, se *t* 3 Nephi 20 Kap. *j*, Aab. 21: 1. *k*, se *b*. *l*, se *x* 3 Nephi 16 Kap. *m*, se *e*. *n*, de ti Stammer. *o*, 1 Nephi 13: 42. *p*, Vers 14, 18, 22. *q*, Vers 14. Ether 15: 13. *r*, Ether 15: 33.

thi mange mægtige Mænd opstode og søgte at dræbe Coriantumr
ved deres [s]hemmelige og ugudelige Planer, om hvilke der er talet.
16. Og Coriantumr selv havde studeret alle Krigskunster og
Verdens List; derfor stred han med dem, som søgte at ødelægge ham;
17. Men han omvendte sig ikke, ej heller hans skjønne Sønner eller Døtre, ej heller Cohors skjønne Sønner og Døtre, ej
heller Corihors skjønne Sønner og Døtre; og der fandtes ingen
af de skjønne Sønner og Døtre i det ganske Land, som omvendte sig fra deres Synder;
18. Derfor skete det i det første Aar, da Ether boede i
[t]Hulen i Klippen, at mange Folk bleve dræbte ved Sværdet
af disse [u]hemmelige Forbund, som strede mod Coriantumr for
at komme i Besiddelse af Riget.
19. Og det skete, at Coriantumrs Sønner strede meget og
blødte meget.
20. Og i det andet Aar kom Herrens Ord til Ether, at han
skulde gaa og profetere for Coriantumr, at dersom han og hele
hans Hus vilde omvende sig, vilde Herren give ham hans Rige
og spare Folket,
21. Ellers skulde de og hele hans Hus blive ødelagte, med
Undtagelse af ham selv; og han skulde alene leve for at se
Opfyldelsen af Profetierne, som vare talede angaaende et [v]andet
Folk, som skulde erholde Landet til deres Ejendom; og Coriantumr skulde begraves af dem; og hver Sjæl skulde vorde
[w]udryddet, med Undtagelse af Coriantumr.
22. Men Coriantumr omvendte sig ikke, ej heller hans Hus, ej
heller Folket, og Krigene ophørte ikke; og de søgte at myrde Ether,
men han flygtede fra dem og skjulte sig igjen i [x]Klippehulen.
23. Og det skete, at Shared opstod, og han stred ogsaa med
Coriantumr; og han overvandt Coriantumr, saa at han i det
tredie Aar bragte ham i Fangenskab.
24. Og Coriantumrs Sønner overvandt i det fjerde Aar Shared
og erholdt Riget igjen for deres Fader.
25. Og nu begyndte der at blive en Krig over hele Landet;
hver Mand med sin Bande stred for det, som han ønskede.
26. Og der fandtes Røvere og al Slags Ugudelighed over det
ganske Land.
27. Og det skete, at Coriantumr, som var meget vred paa
Shared, gik imod ham med sine Hære til Strid; og de mødtes
i stor Vrede i Gilgals Dal, og Kampen blev saare haard.
28. Og det skete, at Shared stred med ham i tre Dage. Og

s, se i 2 Nephi 10 Kap. *t*, se *p*. *u*, se i 2 Nephi 10 Kap. *v*, se i Omni 1 Kap. *w*, Ether 15: 29—32. *x*, se *p*.

det skete, at Coriantumr slog ham og forfulgte ham, indtil han kom til Heshlons Sletter.

29. Og det skete, at Shared angreb ham igjen paa Sletterne; og se, han slog Coriantumr og drev ham atter tilbage til Gilgals Dal.

30. Og Coriantumr angreb Shared igjen i Gilgals Dal, hvor han overvandt Shared og dræbte ham.

31. Og Shared saarede Coriantumr i hans Laar, saa at han ikke gik til Strid igjen i to Aar, i hvilken Tid alt Folket over hele Landet udgød Blod, og der fandtes Ingen til at forhindre det.

---

14 KAPITEL.

1. Og nu begyndte en stor [a]Forbandelse at hvile over hele Landet, paa Grund af Folkets Ugudelighed, saa at, om nogen Mand lagde sit Værktøj eller sit Sværd paa sin Hylde, eller paa det Sted, hvor han vilde forvare det, se, da kunde han om Morgenen ikke finde det; saa stor var Forbandelsen over Landet.

2. Og derfor holdt hver fast paa det, som var hans eget, og vilde hverken laane eller bortlaane; og hver Mand holdt Haandgrebet af sit Sværd i sin højre Haand, for at forsvare sine Ejendele samt sit eget og sine Hustruers og Børns Liv.

3. Og nu, efter et Tidsrum af to Aar og efter Shareds Død, se, da opstod Shareds Broder og førte Krig med Coriantumr, i hvilken Coriantumr slog ham og forfulgte ham til den Ørken Akish.

4. Og det skete, at Shareds Broder vendte sig mod ham til Strid i den Ørken Akish; og Kampen blev saare haard, og mange Tusinder faldt ved Sværdet.

5. Og det skete, at Coriantumr belejrede Ørken, men Shareds Broder drog ud af Ørken om Natten og slog en Del af Coriantumrs Hær, medens de vare drukne.

6. Og han kom hen til [b]Morons Land og satte sig paa Coriantumrs Trone.

7. Og det skete, at Coriantumr opholdt sig med sin Hær i Ørken i to Aar, i hvilken Tid hans Hær erholdt stor Forstærkning.

8. Men Shareds Broder, hvis Navn var Gilead, erholdt ogsaa stor Forstærkning til sin Hær, formedelst [c]hemmelige Forbund.

9. Og det skete, at hans Ypperstepræst myrdede ham, medens han sad paa sin Trone.

---

a, se l Hela. 13 Kap. b, se e Ether 7 Kap. c, se i 2 Nephi 10 Kap.

10. Og det skete, at En, som tilhørte de hemmelige Forbund, myrdede Ypperstepræsten i en hemmelig Gang og kom selv i Besiddelse af Riget; og hans Navn var Lib; og Lib var en Mand af stor Legemsbygning, større end nogen anden Mand iblandt hele Folket.

11. Og det skete, at Coriantumr i det første af Libs Regjeringsaar kom op til [d]Morons Land til Strid mod Lib.

12. Og det skete, at han stred med Lib, og Lib huggede ham paa Armen, saa at han blev saaret; ikke desmindre trængte Coriantumrs Hær fremad mod Lib, saa at han flyede til Grænserne ved Havet.

13. Og det skete, at Coriantumr forfulgte ham; og Lib stred med ham ved Søkysten.

14. Og det skete, at Lib slog Coriantumrs Hær, saa at den atter flygtede til Ørken Akish.

15. Og det skete, at Lib forfulgte ham, indtil han kom til Agoshs Sletter. Og Coriantumr havde taget hele Folket med sig, i den Del af Landet, hvorigjennem han kom, da han flygtede for Lib.

16. Og da han kom til Agoshs Sletter, stred han atter med Lib, og han slog ham, indtil han døde; ikke desmindre kom Libs Broder mod Coriantumr i hans Sted, og Slaget blev meget stort, og Coriantumr flygtede igjen for Libs Broders Hær.

17. Og Libs Broders Navn var Shiz. Og det skete, at Shiz forfulgte Coriantumr, og han ødelagde mange Stæder, og han dræbte baade Kvinder og Børn og opbrændte deres Stæder;

18. Og Frygt for Shiz gik ud over hele Landet; ja, det Skrig hørtes over hele Landet: Hvem kan bestaa for Shizs Hær? Se, han fejer Jorden for sig!

19. Og det skete, at Folket begyndte at flokke sig tilsammen i Hære over hele Landet.

20. Og de vare delte; en Del af dem flyede til Shizs Hær, og en Del af dem flyede til Coriantumrs Hær.

21. Og saa stor og langvarig havde Krigen været, og saa skrækkelig Blodsudgydelsen og Myrderiet, at det ganske Land var bedækket med de Dødes Legemer;

22. Og saa ilsomt og hastigt gik Krigen for sig, at Ingen blev efterladt til at begrave de Døde, men de droge frem fra Blodbad til Blodbad, efterladende baade Mænds, Kvinders og Børns Legemer spredte om i Landet til at blive et Rov for Ormene;

---

d, se *e* Ether 7 Kap.

23. Og Stanken deraf gik ud over Landet, ja, over hele Landet; derfor blev Folket besværet baade om Dagen og om Natten af Stanken.

24. Ikke desmindre ophørte Shiz ikke at forfølge Coriantumr; thi han havde svoret at hævne sig paa Coriantumr for sin Broders [e]Blod, som var bleven dræbt, og paa Grund af Herrens Ord, som skete til Ether, at Coriantumr [f]ikke skulde falde ved Sværdet.

25. Og saaledes se vi, at Herren hjemsøgte dem i sin Vredes Fylde, og deres Ugudeligheder og Vederstyggeligheder havde beredt Vejen for deres evige Fordærvelse.

26. Og det skete, at Shiz forfulgte Coriantumr mod Østen, helt ned til Havkysten, og der sloges han med Shiz i tre Dage.

27. Og saa forfærdelig var Ødelæggelsen iblandt Shizs Hære, at Folket forfærdedes og begyndte at fly for Coriantumrs Hære; og de flygtede til Corihors Land og bortryddede Indvaanerne for sig, alle dem, som ikke vilde forene sig med dem.

28. Og de opsloge deres Telte i Corihors Dal. Og Coriantumr opslog sine Telte i Shurrs Dal. Og Shurrs Dal var nær ved Højen Comnor, og Coriantumr samlede sine Hære tilsammen paa Højen Comnor og blæste i en Trompet til Shizs Hære, for at udfordre dem til Strid.

29. Og det skete, at de kom, men bleve drevne tilbage; og de kom anden Gang og bleve atter drevne tilbage. Og det skete, at de kom igjen tredie Gang, og Striden blev meget haard.

30. Og det skete, at Shiz slog Coriantumr med sit Sværd og gav ham mange dybe Saar. Og Coriantumr besvimede, paa Grund af Tabet af sit Blod, og blev baaren bort, som om han var død.

31. Og Tabet af Mænd, Kvinder og Børn paa begge Sider var saa stort, at Shiz befalede sit Folk, ikke at forfølge Coriantumrs Hære; og derfor vendte de tilbage til deres Lejr.

---

15 KAPITEL.

1. Og det skete, at da Coriantumr var helbredet for sine Saar, begyndte han at ihukomme de [a]Ord, som Ether havde talet til ham.

2. Og han saa', at henved to Millioner af hans Folk allerede

---

e, Vers 16. f, Ether 13: 21.

a, Ether 13: 20, 21.

vare faldne ved Sværdet, og han begyndte at sørge i sit Hjerte; ja, to [b]Millioner kraftfulde Mænd vare blevne dræbte, og ligeledes deres Hustruer og deres Børn.

3. Han begyndte at angre det Onde, som han havde gjort, og at erindre de Ord, som vare talede ved Profeternes Mund, og han saa', at de for saa vidt alle vare opfyldte; og hans Sjæl sørgede og vilde ikke lade sig trøste.

4. Og det skete, at han skrev et Brev til Shiz og begjærede af ham, at han skulde spare Folkets Liv, og da vilde han overgive ham Riget for at frelse Folket.

5. Og det skete, at da Shiz havde erholdt hans Brev, skrev han et Brev til Coriantumr, at dersom han vilde overgive sig selv, saa at han kunde dræbe ham med sit eget Sværd, da vilde han spare Folkets Liv.

6. Og det skete, at Folket ikke omvendte sig fra deres Ugudelighed; og Coriantumrs Folk bleve opirrede til Vrede mod Shizs Folk; og Shizs Folk bleve opirrede til Vrede mod Coriantumrs Folk, og Shizs Folk angreb Coriantumrs Folk.

7. Og da Coriantumr saa', at han var i Fare for at falde, flyede han atter for Shizs Folk.

8. Og det skete, at han kom til de [c]Vande, som kaldtes Ripliancum, hvilket, naar det udlægges, betyder store, eller som overgaar alle; og da de kom til disse Vande, opsloge de deres Telte; og Shiz opslog ligeledes sine Telte nær ved dem; og derfor kom de til Strid om Morgenen.

9. Og det skete, at der stod et meget stort Slag, i hvilket Coriantumr atter blev saaret, og han faldt i Afmagt formedelst Tabet af Blod.

10. Og det skete, at Coriantumrs Hære trængte ind paa Shizs Hære, saa at de overvandt dem og bragte dem til at fly for dem; og de flyede mod [d]Syden og opsloge deres Telte paa et Sted, som kaldtes Ogath.

11. Og det skete, at Coriantumrs Hær oplog sine Telte ved [e]Højen Ramah; og det var den samme Høj, hvor min Fader Mormon [f]gjemte de hellige Optegnelser til Herren.

12. Og det skete, at de samlede tilsammen hele Folket over det ganske Land, alle, som ikke vare blevne dræbte, med Undtagelse af Ether.

13. Og det skete, at Ether [g]beskuede alle Folkets Handlinger; og han saa', at det Folk, som var paa Coriantumrs Side, blev

---

b, hvis Kvinder og Børn medregnes, maa deres Antal ganske sandsynligt have været omtrent ti eller femten Millioner. c, antages at være Ontario-Søen. d, Flugten mod Syden maa have bragt dem til Landet i Nærheden af den Høj, som Nephiterne kaldte Cumorah. e, Ramah var Højen Cumorah. f, Morm. 6: 6. g, *Ether 13: 14.*

samlet tilsammen til Coriantumrs Hær; og det Folk, som var paa Shizs Side, blev samlet tilsammen til Shizs Hær;

14. Og i et Tidsrum af fire Aar samledes Folket tilsammen, saa at de kunde faa alle dem, som vare i Landet, og at de kunde erholde al den Forstærkning, som det var muligt.

15. Og det skete, at da de alle vare samlede tilsammen, hver og en til den Hær, som han ønskede at tilhøre, med deres Hustruer og deres Børn, droge de frem mod hverandre til Strid, og de strede hele Dagen, men sejrede ikke. Baade Mænd, Kvinder og Børn vare [h]bevæbnede med Krigsvaaben, og havde Skjolde, Brystpansere og Hjelme, samt vare klædte paa Krigsvis.

16. Og det skete, at da Natten kom, vare de udmattede og droge tilbage til deres Lejre; og efter at de vare komne tilbage til deres Lejre, [i]opløftede de et Hyl og et Klageskrig over Tabet af de Ihjelslagne af deres Folk; og deres Skrig, Hyl og Klagemaal vare saa store, at det gjennemtrængte Luften.

17. Og det skete om Morgenen, at de atter gik til Strid, og stor og forfærdelig var den Dag; ikke desmindre sejrede de ikke, og da Natten kom igjen, [j]gjenlød Luften atter med deres Skrig og deres Hylen og deres Jamren over Tabet af de Dræbte iblandt deres Folk.

18. Og det skete, at Coriantumr [k]atter skrev et Brev til Shiz, og begjærede, at han ikke vilde komme igjen til Strid, men at han vilde tage Riget og spare Folkets Liv.

19. Men se, Herrens Aand havde ophørt at trættes med dem, og Satan havde fuld Magt over Folkets Hjerter; thi de vare overladte til deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindhed, saa at de maatte blive ødelagte; og derfor droge de atter til Strid.

20. Og det skete, at de strede hele den Dag, og da Natten kom, sov de paa deres Sværde;

21. Og næste Dag strede de, indtil Natten kom;

22. Og da Natten kom, vare de drukne af Vrede, ligesom en Mand er drukken af Vin; og de sov atter paa deres Sværde;

23. Og om Morgenen strede de igjen; og da Natten kom, vare de alle faldne ved Sværdet, med Undtagelse af to og halvtredsindstyve af Coriantumrs Folk og ni og tredsindstyve af Shizs Folk.

24. Og det skete, at de sov paa deres Sværde den Nat, og om Morgenen strede de igjen, og de strede af alle Kræfter med deres Sværde og med deres Skjolde hele den Dag;

25. Og da Natten kom, fandtes der to og tredive af Shizs Folk og syv og tyve af Coriantumrs Folk.

h, Ether 10: 27. i Vers 17. j, Vers 16. k, Vers 4.

26. Og det skete, at de aade og sov og beredte sig til Døden om Morgenen. Og de vare store og mægtige Mænd med Hensyn til menneskelig Styrke.

27. Og det skete, at de strede i tre Timer, og de faldt i Afmagt formedelst Tabet af Blod.

28. Og det skete, at da Coriantumrs Mænd havde faaet tilstrækkelig Styrke, saa at de kunde gaa, vare de i Færd med at fly for deres Liv; men se, Shiz rejste sig, og ligeledes hans Mænd, og han svor i sin Vrede, at han vilde dræbe Coriantumr, eller omkomme ved Sværdet;

29. Derfor forfulgte han dem, og om Morgenen naaede han dem, og de strede atter med Sværdet. Og det skete, at da de alle vare faldne ved Sværdet, undtagen Coriantumr og Shiz, se, da var Shiz falden i Afmagt formedelst Tabet af Blod.

30. Og det skete, at da Coriantumr havde lænet sig paa sit Sværd og hvilet sig lidt, huggede han Hovedet af Shiz.

31. Og det skete, efter at han havde hugget Hovedet af Shiz, at Shiz rejste sig paa sine Hænder og faldt; og efter at han havde anstrengt sig for at faa Luft, døde han.

32. Og det skete, at [l]Coriantumr faldt til Jorden og laa, som om han var uden Liv.

33. Og Herren talede til Ether og sagde til ham: Gaa ud. Og han gik ud og saa', at Herrens Ord vare alle opfyldte, og han [m]fuldendte sin Optegnelse; og [n]Hundrededelen har jeg ikke skrevet, og han gjemte dem paa en Maade, saa at Limhis [o]Folk fandt dem.

34. Og de sidste Ord, skrevne af Ether, ere disse: Enten Herren vil, at jeg skal borttages uden at se Døden, eller jeg skal underkastes hans Villie i Kjødet, er mig ligemeget, dersom jeg blot bliver frelst i Guds Rige. Amen.

MORONIS BOG.

1 KAPITEL.

1. Efter at jeg, Moroni, havde fuldendt [a]Forkortelsen af Jareds Folks Historie, formodede jeg, at jeg ikke skulde skrive mere; men jeg er endnu ikke omkommen, og jeg giver mig ikke tilkjende for Lamaniterne, for at de ikke skulle udrydde mig.

---

l, Omni 1: 20–22. *m*, Ether 13: 14. *n*, se *e* Ether 1 Kap. *o*, se *k* Mos. 8 Kap.

a, se Ethers Bog.

2. Thi se, deres indbyrdes Krige ere [b]saare grumme; og paa Grund af deres Had ombringe de enhver Nephit, som ikke vil fornægte Kristus;
3. Men jeg, Moroni, vil ikke fornægte Kristus, og derfor vandrer jeg, hvorhen jeg kan, for mit eget Livs Sikkerheds Skyld;
4. Tvært imod hvad jeg havde formodet, skriver jeg derfor lidt mere; thi jeg forventede ikke at skrive mere; men jeg skriver lidt endnu, at maaske det kan blive [c]værdifuldt for mine Brødre, Lamaniterne, paa en tilkommende Dag, ifølge Herrens Villie.

---

2 KAPITEL.

1. Kristi Ord, som han talede til sine [a]Disciple, de Tolv, som han havde udvalgt, da han lagde sine Hænder paa dem:
2. Han kaldte dem ved Navn, sigende: I skulle paakalde Faderen i mit Navn i kraftig Bøn; og efter at I have gjort dette, skulle I have Magt til at give den [b]Helligaand til den, paa hvem I lægge eders Hænder. Og i mit Navn skulle I give den, thi saaledes gjøre mine Apostle.
3. Og Kristus talede disse Ord til dem den Gang, han først viste sig for dem; og Mængden [c]hørte det ikke, men Disciplene hørte det; og paa saa mange, som de [d]lagde deres Hænder, faldt den Helligaand.

---

3 KAPITEL.

1. Dette er Maaden, hvorpaa [a]Disciplene, som bleve kaldte Kirkens Ældster, [b]ordinerede Præster og Lærere:
2. Efter at de havde bedet til Faderen i Kristi Navn, lagde de deres Hænder paa dem og sagde:
3. I Jesu Kristi Navn ordinerer jeg dig til at være Præst; eller, dersom det var en Lærer: Jeg ordinerer dig til at være Lærer, til at prædike Omvendelse og Syndernes Forladelse, formedelst Jesus Kristus, ved Bestandighed i Tro paa hans Navn indtil Enden. Amen.
4. Og paa denne Maade ordinerede de Præster og Lærere, overensstemmende med Guds Kald og Gaver til Menneskene;

---

b, 1 Nephi 12: 20—23. Morm. 5: 15. *c*, 2 Nephi 3: 7, 11, 12, 19—21. Se *c* 2 Nephi 27 Kap.

a, se *c* 3 Nephi 12: 1. *b*, Vers 3. 3 Nephi 18: 37. *c*, 3 Nephi 18: 37. *d*, se *b*.

a, se *c* 3 Nephi 12: 1. *b*, Vers 2—4. Se *c* Mos. 6 Kap.

og de ordinerede dem formedelst den Helligaands [c]Kraft, som var i dem.

4 KAPITEL.

1. Dette er Maaden, hvorpaa deres [a]Ældster og Præster uddelte Kristi [b]Kjød og Blod til Menigheden. De gjorde det i Overensstemmelse med Kristi Befalinger; og derfor vide vi, at det er den rigtige Maade; og Ældsterne eller Præsterne uddelte det.

2. De [c]knælede ned med Menigheden og bade til Faderen i Kristi Navn, sigende:

3. O Gud, du evige Fader, vi bede dig i din Søns Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige dette Brød for alle deres Sjæle, som nyde deraf, at de maa æde det til Ihukommelse om din Søns [d]Legeme, og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de ere villige til at paatage dem din Søns [e]Navn, og bestandigt erindre ham, og holde hans Bud, som han har givet dem, at hans Aand altid maa være hos dem. Amen.

5 KAPITEL.

1. Dette er Maaden, hvorpaa de uddelte Vinen. Se, de toge Kalken og sagde:

2. O Gud, du evige Fader, vi bede dig i din Søns Jesu Kristi Navn at velsigne og hellige denne Vin for alle deres Sjæle, som drikke deraf, at de maa gjøre det til Ihukommelse om din Søns [a]Blod, der blev udgydt for dem, paa det de maa vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de altid ihukomme ham, saa at de maa have hans Aand hos dem. Amen.

---

6 KAPITEL.

1. Og nu taler jeg angaaende Daaben. Se, [a]Ældster, [b]Præster og Lærere bleve døbte; men de bleve ikke [c]døbte, medmindre de viste i deres Gjerninger, at de vare værdige dertil.

---

c, 1 Nephi 13: 37. Moro. 6: 9.

a, Vers 1. Moro. 3: 1. *b*, se *t* 3 Nephi 18 Kap. *c*, Pagtens Bog 20: 76. *d*, se *t* 3 Nephi 18 Kap. *e*, se *a* Mos. 5 Kap.

a, se *t* 3 Nephi 18 Kap. Pagtens Bog 20: 79. 27: 2–4.

a, *Moro*. 3: 1. *b*, se c Mos. 6 Kap. *c*, se *u* 2 Nephi 9 Kap.

2. Ej heller annammede de Nogen til Daab, uden de frem-kom med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand samt vidnede for Menigheden, at de virkelig angrede alle deres Synder.

3. Og Ingen blev annammet til Daab, uden de paatoge sig Kristi Navn med den faste [d]Beslutning, at de vilde tjene ham indtil Enden.

4. Og efter at de vare annammede ved Daaben, og vare paavirkede samt rensede formedelst den Helligaands [e]Kraft, bleve de regnede iblandt Kristi Kirkes Folk, og deres Navne bleve nedskrevne, saa at de kunde blive ihukommede og opfødte ved det gode Guds Ord, for at holde dem paa den rette Vej, og altid holde dem aarvaagne [f]i Bøn, alene stolende paa Kristi Fortjenester, paa ham, som var deres Tros Begynder og Fuldkommer.

5. Og Menigheden mødte tilsammen ofte for at [g]faste og bede, samt for at tale med hverandre angaaende deres Sjæles Velfærd;

6. Og de mødte ofte tilsammen, for at [h]deltage af Brødet og Vinen til den Herres Jesu Ihukommelse.

7. Og de iagttoge nøje, at ingen Ugudelighed skulde findes iblandt dem; og de, som bleve befundne i Synd og erklæredes skyldige for de Ældste af [i]tre Vidner, som tilhørte Kirken, og de ikke omvendte sig og gjorde Bekjendelse, fik til Straf, at deres Navne bleve udslettede, og de bleve ikke regnede iblandt Kristi Folk.

8. Men saa [j]ofte som de omvendte sig og søgte Forladelse i Oprigtighed, bleve de tilgivne.

9. Og deres Møder bestyredes af Menigheden, efter Aandens Paavirkninger og formedelst den Helligaands Kraft; thi som den Helligaands [k]Kraft ledte dem, enten til at prædike eller formane, eller til at bede eller paakalde Gud, eller til at synge, saaledes blev det gjort.

7 KAPITEL.

1. Og jeg, Moroni, skriver nu nogle faa af min Fader Mormons Ord, som han talede [a]angaaende Tro, Haab og Kjærlighed; thi saaledes talede han til Folket, da han underviste dem i [b]Synagogen, som de havde bygget til Gudsdyrkelse:

2. Og nu taler jeg, Mormon, til eder, mine elskede Brødre; og det er formedelst Gud Faders og vor Herres Jesu Kristi Naade samt hans hellige Villie, formedelst hans Kalds [c]Gave til mig, at det er mig tilladt at tale til eder denne Gang;

---

d, se *e* Mos. 5 Kap. *e*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *f*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *g*, se *t* Mos. 27 Kap. *h*, se *b* 3 Nephi 18 Kap. *i*, Pagtens Bog 42: 80, 81. *j*, Mos. 26: 31. *k*, se *c* Moro. 3 Kap.

a, Vers 21—39, 40—44, 45—48. Ether 12: 3—37. Moro. 8: 14, 26. 10: 20—23. *b*, se *u* Alma 16 Kap. *c*, 3 Nephi 5: 13. Se *j* 3 Nephi 5 Kap. Se *q* 4 Nephi 1 Kap.

3. Derfor ønsker jeg at tale til eder, som ere af Kirken, som ere Kristi fredsommelige Efterfølgere samt have erholdt saa skjønt et Haab, at I kunne indgaa til Herrens Hvile fra nu af og fremdeles, indtil I skulle hvile hos ham i Himmelen.
4. Og nu, mine Brødre, jeg dømmer dette om eder, paa Grund af eders fredelige Vandel blandt Menneskenes Børn.
5. Thi jeg ihukommer Guds Ord, som siger: [d]Paa deres Gjerninger skulle I kjende dem; thi dersom deres Gjerninger ere gode, da ere de ogsaa gode.
6. Thi se, Gud har sagt, at et ondt Menneske kan ikke gjøre det, som er godt; thi dersom han ofrer en Gave eller beder til Gud, og han ikke gjør det i en oprigtig Hensigt, saa gavner det ham Intet;
7. Thi det bliver ikke regnet ham til Retfærdighed.
8. Og se, dersom et ondt Menneske giver en Gave, gjør han det med Uvillie; og derfor tilregnes det ham det samme, som om han havde tilbageholdt Gaven; og han bliver regnet som ond for Gud.
9. Og ligeledes bliver det ogsaa tilregnet et Menneske for ondt, om han ikke beder med et oprigtigt Hjerte; ja, og det gavner ham Intet, thi Gud annammer ingen Saadan;
10. Derfor kan et ondt Menneske ikke gjøre det, der er godt; ej heller kan han give en god Gave;
11. Thi se, en bitter Kilde kan ikke frembringe godt Vand, ej heller kan en god Kilde frembringe bittert Vand; og derfor kan et Menneske, som er Djævelens Tjener, ikke følge Kristus; og dersom han følger Kristus, kan han ikke være Djævelens Tjener.
12. Derfor kommer [e]alt Godt fra Gud; og det, som er ondt, kommer fra Djævelen; thi Djævelen er en Fjende af Gud og strider mod ham bestandigt samt indbyder og lokker uophørligt til Synd og til at gjøre det, som er ondt.
13. Men se, det, som er af Gud, indbyder og leder til altid at gjøre Godt; og derfor er alt det, som indbyder og leder til at gjøre Godt og til at elske Gud og til at tjene ham, indgivet af Gud.
14. Derfor vogter eder, mine elskelige Brødre, at I [f]ikke sige, at det, som er ondt, er af Gud, eller at det, som er godt og af Gud, er af Djævelen.
15. Thi se, mine Brødre, eder er det givet at dømme, saa at I kunne skjelne det Gode fra det Onde; og Maaden at dømme paa er saa tydelig, at I kunne kjende den med fuldkommen Kundskab, ligesom I kunne skjelne Dagens Lys fra Nattens Mørke.
16. Thi se, Kristi Aand er givet til alle Mennesker, for at

d, 3 Nephi 14: 15—20. *e*, se o Ether 4 Kap. *f*, Vers 18. 3 Nephi 14: 2. Morm. 8: 19.

de kunne kjende Godt og Ondt; derfor viser jeg eder Maaden,
hvorpaa I kunne dømme derom. Thi [g]Alt, hvad der indbyder
til at gjøre Godt og tilskynder til at tro paa Kristus, kommer
formedelst Kristi Gave og Kraft; derfor kunne I have en fuld-
kommen Kundskab om, at det er af Gud;

17. Men I kunne med en fuldkommen Kundskab vide, at
det, som overtaler Mennesket til at gjøre Ondt og til ikke at
tro paa Kristus, til at fornægte ham og ikke tjene Gud, kom-
mer fra Djævelen; thi paa denne Maade virker Djævelen; han
tilskynder Ingen til at gjøre Godt, nej, ikke een; ej heller gjøre
hans Engle; ej heller gjøre de, som hengive sig til ham.

18. Og nu, mine Brødre, eftersom I kjende det Lys, ved
hvilket I kunne dømme, hvilket Lys er Kristi Lys, ser til, at
I ikke [h]dømme urigtigt; thi med den samme Dom, som I
dømme, skulle I og dømmes.

19. Derfor beder jeg eder, Brødre, at I med Flid søge ved
Kristi Lys, at I kunne skjelne det Gode fra det Onde; og
dersom I ville annamme alt Godt og ikke fordømme det,
skulle I visselig blive Kristi Børn.

20. Og nu, mine Brødre, hvorledes er det muligt, at I kunne
annamme Alt, hvad der er godt?

21. Jeg kommer nu til den [i]Tro, om hvilken jeg sagde, at
jeg ønskede at tale; og jeg vil sige eder Maaden, hvorpaa I
kunne annamme alt Godt.

22. Thi se, Gud, som [j]veed Alt og [k]er fra Evighed til Evig-
hed, sendte Engle til at betjene Menneskenes Børn, for at
kundgjøre dem Kristi Komme; og formedelst Kristus skulde
alt Godt komme.

23 Og Gud forkyndte ogsaa til Profeterne med sin egen
Mund, at Kristus skulde komme.

24. Og se, han kundgjorde det Gode for Menneskenes Børn
paa forskjellige Maader; og Alt, hvad der er godt, kommer af
Kristus, ellers vare Menneskene faldne, og [l]intet Godt kunde
komme til dem.

25. Og saaledes begyndte Menneskene at øve sig i Tro paa
Kristus, formedelst Engles Betjening, og formedelst hvert Ord,
som udgik af Guds Mund; og formedelst [m]Tro annammede de
alt Godt, og saaledes var det indtil Kristi Komme.

26. Og efter at han var kommen, bleve Menneskene ogsaa
salige formedelst Tro paa hans Navn; og formedelst Tro bleve
de Guds Sønner. Og saa sandt som Kristus lever, talede han
disse Ord til vore Fædre, sigende: [n]Alt Godt, som I bede Fa-
deren om i mit Navn i Tro, troende, at I skulle faa det, se,
det skal gives eder.

---

g, se *o* Ether 4 Kap. *h*, se *f*. *i*, se *a*. *j*, se *r* 2 Nephi 9 Kap. *k*, se *a* *Mos. 8 Kap.* *l*, se *b* og *c* 2 Nephi 2 Kap. *m*, se *a*. *n*, 3 Nephi 18: 20.

27. Derfor, mine elskelige Brødre, ere Mirakler da ophørte,
fordi Kristus er opfaren til Himmelen og sidder hos Guds
højre Haand, for hos Faderen at [p]paatale sin Ret til Naade
for Menneskenes Børn?
28. Thi han har gjort Loven Fyldest, og han tilegner sig
alle dem, som tro paa ham; og de, som tro paa ham, ville
holde fast ved alt Godt. Saaledes [r]taler han Menneskenes Børns
Sag, og han bor evindelig i Himlene.
29. Og fordi han har gjort dette, mine elskelige Brødre, ere
Undergjerningen derfor ophørte? Se, jeg siger eder, nej; ej
heller have Engle [s]ophørt at betjene Menneskenes Børn.
30. Thi se, de ere ham underdanige, til at tjene saaledes,
som han befaler dem, og for at vise sig for [t]dem, som ere
stærke i Troen og have et standhaftigt Sind i al Gudsfrygtighed.
31. Og deres Embede er at kalde Menneskene til Omvendelse
samt til at fuldbyrde og udføre det Værk, som tilhører Faderens
Pagter, hvilke han har gjort med Menneskenes Børn, og for
at berede Vejen iblandt dem, ved at forkynde Kristi Ord for
Herrens udvalgte Kar, saa at de maa bære Vidnesbyrd om ham;
32. Og ved at gjøre saaledes, bereder Gud Herren Vejen, at
de øvrige Mennesker kunne faa Tro paa Kristus, saa at den
Helligaand kan faa Rum i deres Hjerter, i Overensstemmelse
med dens Kraft; og paa denne Maade opfylder Faderen de
[u]Pagter, som han har gjort med Menneskenes Børn.
33. Og Kristus har sagt: Dersom I ville tro paa mig, skulle
I have Magt til at gjøre Alt, hvad jeg anser for gavnligt.
34. Og han har sagt: [v]Omvender eder, alle Jordens Ender,
og kommer til mig og vorder [w]døbte i mit Navn, og haver
Tro paa mig, saa at I kunne blive salige.
35. Og nu, mine elskelige Brødre, dersom dette forholder
sig saaledes, at disse Ting ere sande, som jeg har talet til
eder, — og Gud vil vise eder [x]med Kraft og stor Herlighed
paa den sidste Dag, at de ere sande, — og dersom de ere
sande, er da Miraklernes [y]Tid forbi?
36. Eller have Engle [z]ophørt at vise sig for Menneskenes
Børn? eller har han [aa]holdt den Helligaands Kraft tilbage fra
dem? eller vil han gjøre det, saa længe som Tiden vedvarer
og Jorden staar, og saa længe der findes et eneste Menneske
paa Jorden at frelse?
37. Se, jeg siger eder, nej, thi det er formedelst [bb]Tro, at
Undergjerninger blive udførte; og det er formedelst Tro, at
[cc]Engle vise sig og tjene Menneskene; derfor, Ve Menneskenes

---

o, se e 2 Nephi 2 Kap. p, se o. q, se e 2 Nephi 2 Kap. r, se r 2 Nephi 26 Kap. s, Vers 30—32, 36, 37. t, se y 3 Nephi 9 Kap. u, se f 3 Nephi 15 Kap. v, 3 Nephi 27: 20. Ether 4: 18. w, se u 2 Nephi 9 Kap. x, se g 2 Nephi 33 Kap. y, se r 2 Nephi 26 Kap. z, se s. aa, 1 Nephi 10: 17—19. 2 Nephi 28: 4. Moro. 10: 4, 5, 7, 19, 24—27. bb, se q. cc, se s.

Børn, om disse Ting ere ophørte, thi det sker [dd]formedelst
Vantro, og Alt er forgjæves;
38. Thi efter Kristi Ord kan intet Menneske blive saligt, uden
de have Tro paa hans Navn; dersom da disse Ting ere ophørte,
da er ogsaa [ee]Troen ophørt; og skrækkelig er saa Menneskets Tilstand;
thi de ere da, som om der ingen Forløsning var sket.
39. Men se, mine elskelige Brødre, jeg dømmer bedre om
eder; thi paa Grund af eders Ydmyghed dømmer jeg, at I
have Tro paa Kristus; thi dersom I ingen Tro have paa ham,
da ere I ikke skikkede til at regnes iblandt hans Kirkes Folk.
40. Og atter, mine elskelige Brødre, ønsker jeg at tale til
eder angaaende [ff]Haab. Hvorledes kunne I erholde Tro, uden
I have Haab?
41. Og hvad skulle I haabe? Se, jeg siger eder, at I skulle
haabe, formedelst Kristi [gg]Forsoning og hans Opstandelses Kraft,
at blive [hh]oprejste til det evige Liv, og dette paa Grund af
eders Tro paa ham, i [ii]Overensstemmelse med Forjættelsen;
42. Dersom da et Menneske har Tro, maa han nødvendigvis
have Haab; og uden Tro kan der intet Haab være.
43. Og atter, se, jeg siger eder, at han kan ikke have Tro
og Haab, uden at han er ydmyg og sagtmodig af Hjertet;
44. Thi ellers er hans Tro og Haab forfængelig; thi Ingen,
uden de Sagtmodige og Ydmyge af Hjertet, finder Naade for
Gud, og dersom et Menneske er sagtmodig og ydmyg af Hjertet
samt bekjender formedelst den Helligaands Kraft, at Jesus er
Kristus, da maa han nødvendigvis have [kk]Kjærlighed; thi dersom
han ingen Kjærlighed har, er han Intet; derfor maa han nødvendigvis
have Kjærlighed.
45. Og Kjærligheden er langmodig og velvillig, misunder
ikke, opblæses ikke, søger ikke sit eget, forbitres ikke, bærer
ikke Nag, glædes ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved
Sandhed, fordrager Alt, tror Alt, haaber Alt, taaler Alt.
46. Derfor, mine elskelige Brødre, dersom I ikke have Kjærlighed,
ere I Intet; thi Kjærligheden affalder aldrig. Derfor
holder fast ved Kjærligheden, som er det største af Alt, thi
alle Ting skulle ophøre.
47. Og denne Kjærlighed, Kristi rene Kjærlighed, varer til
evig Tid; og det bliver godt for den, der findes i Besiddelse
deraf paa den yderste Dag.
48. Derfor, mine elskelige Brødre, beder til Faderen af eders
Hjertets hele Iver, at I kunne vorde fyldte med denne Kjærlighed,
som han har skjænket alle dem, der ere hans Søns
Jesu Kristi sande Efterfølgere, saa at I kunne blive Guds
Sønner, at naar han kommer, vi da maa [jj]være ham lige; thi

dd, Vers 33. *Moro.* 10:19, 23—27. *ee*, Vers 37. Se *dd*. *ff*, se *a*. *gg*, se *i* 2 Nephi 2 Kap. *hh*, se *d* 2 Nephi 2 Kap. *ii*, se *a*. *jj*, 3 Nephi 27:27.

vi skulle se ham, som han er. Gid vi maa faa dette Haab og vorde rensede, [kk]ja, ligesom han er ren. Amen.

---

8 KAPITEL.

1. En Epistel fra min Fader Mormon, skrevet til mig, Moroni, strax efter at jeg var kaldet til Tjenesten. Og paa denne Maade skrev han til mig, sigende:

2. Min elskelige Søn, Moroni: Jeg glæder mig inderlig over, at din Herre Jesus Kristus har ihukommet dig og kaldet dig til sin Tjeneste og til sit hellige Værk.

3. Jeg erindrer dig altid i mine Bønner og beder bestandigt til Gud Faderen i Jesu, hans hellige Barns Navn, at han, formedelst sin grænseløse Godhed og Naade, vil [a]bevare dig i Troen paa hans Navn indtil Enden.

4. Og nu, min Søn, taler jeg til dig om det, som bedrøver mig saare meget; thi det gjør mig ondt, at Trætte opstaar iblandt eder.

5. Thi dersom jeg har erfaret Sandheden, saa har der været Trætte iblandt eder angaaende eders smaa Børns [b]Daab.

6. Og nu, min Søn, ønsker jeg, at I skulle arbejde flittigt, saa at denne store Vildfarelse maa blive afskaffet iblandt eder; thi i denne Hensigt skriver jeg denne Epistel.

7. Thi strax efter at jeg havde hørt dette om eder, adspurgte jeg Herren desangaaende. Og Herrens Ord kom til mig formedelst den Helligaands [c]Kraft, sigende:

8. Lytter til Kristi Ord, den Gjenløser, den Herre, din Gud! Se, jeg kom til Verden, ikke for at kalde de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse; den Karske har ikke Lægen behov, men de, som ere syge. Saaledes ere smaa Børn karske, thi de formaa ikke at begaa Synd, og Adams Forbandelse er [d]borttagen fra dem ved mig, saa at den ikke har nogen Magt over dem; og [e]Omskjærelsens Lov er afskaffet i mig.

9. Og paa denne Maade tilkjendegav den Helligaand mig Guds Ord; og deraf veed jeg, min elskelige Søn, at det er [f]højtidelig Gudsbespottelse, dersom I døbe smaa Børn.

10. Se, jeg siger dig, at dette skal du lære: Omvendelse og Daab for dem, som ere ansvarlige og kunne begaa Synd; ja, lære Forældre, at de skulle omvende sig og blive døbte samt ydmyge sig ligesom deres smaa Børn, og da skulle de alle blive salige tilligemed deres smaa Børn.

11. Og deres smaa Børn behøve ingen Omvendelse, ej heller Daab. Se, Daaben er til Omvendelse, for at opfylde Budene til [g]Syndsforladelse.

---

kk, 3 Nephi 19: 28, 29.

a, se h 2 Nephi 31 Kap. *b*, Vers 9—26. *c*, se c Moro. 3 Kap. *d*, se m Moa. 3 Kap. *e*, 1 Moseb. 17: 9—14. *f*, Vers 14, 23. Se b. *g*, 3 Nephi 12: 2. 30: 2.

12. Men smaa Børn ere levendegjorte i Kristus [h]fra Verdens Begyndelse af; om det ikke var saaledes, vilde Gud være en partisk Gud, og ligeledes en foranderlig Gud, som gjør Persons Anseelse; thi hvor mange smaa Børn ere ikke døde uden Daab.

13. Derfor, om smaa Børn ikke kunne blive salige uden Daab, maatte de være gaaede til det evige Helvede.

14. Se, jeg siger dig, at den, som tror, at smaa Børn behøve Daab, er i Bitterheds Galde og i Syndens Baand; thi han har [i]hverken Tro, Haab eller Kjærlighed; derfor maatte han fare ned til [j]Helvede, dersom han blev borttagen, medens han troede saaledes.

15. Thi det er en skrækkelig Ugudelighed at tro, at Gud vil frelse eet Barn formedelst Daab, og at et andet skulde omkomme, fordi det ikke var døbt.

16. Ve over dem, som forvende Herrens Veje paa denne Maade; thi de skulle omkomme, dersom de ikke omvende sig. Se, jeg taler med Frimodighed, eftersom jeg har Myndighed fra Gud; og jeg frygter ikke for, hvad Menneskene kunne gjøre; thi fuldkommen Kjærlighed uddriver al Frygt;

17. Og jeg er fyldt med Kjærlighed, hvilken er en evig Kjærlighed; derfor ere alle Børn ens for mig; og jeg elsker smaa Børn med en fuldkommen Kjærlighed, og de ere alle lige og [k]meddelagtige i Saligheden.

18. Thi jeg veed, at Gud er ikke en partisk Gud, ej heller et foranderligt Væsen, men han er [l]uforanderlig fra [m]Evighed til Evighed.

19. Smaa Børn kunne ikke omvende sig; derfor er det en skrækkelig Ugudelighed at fornægte Guds rene Barmhjertighed mod dem; thi de ere [n]alle levendegjorte i ham formedelst hans [o]Naade.

20. Og den, som siger, at smaa Børn behøve Daab, fornægter Kristi Barmhjertighed og tilsidesætter hans [p]Forsoning og hans Forløsnings Kraft.

21. Ve over Saadanne, thi de staa i Fare for Døden, [q]Helvede og den evige Pine. Jeg taler det frimodigt, Gud har befalet mig det. Lyt dertil og giv Agt, ellers skal det staa mod dig for Kristi Domstol.

22. Thi se, alle smaa Børn ere [r]levendegjorte i Kristus, og ligeledes alle [s]dem, som ikke have Loven. Thi Forløsningens Kraft kommer alle dem til Gode, som ingen Lov have; derfor kan den, som ikke er fordømt, eller den, som ikke er under nogen Fordømmelse, ikke omvende sig, og for Saadanne er Daaben unyttig.

23. Men det er [t]Gudsbespottelse at fornægte Kristi [u]Barmhjertighed og hans hellige Aands Kraft samt sætte Lid til døde Gjerninger.

---

h, se *d* Mos. 4 Kap. *i*, se *a* Moro. 7 Kap. *j*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *k*, se *m* Mos. 8 Kap. *l*, se *d* Morm. 9 Kap. *m*, se *a* Mos. 3 Kap. *n*, Vers 22. *o*, Vers 20, 23. *p*, se *f* 2 Nephi 2 Kap. *q*, se *k* 1 Nephi 15 Kap. *r*, Vers 19. *s*, se *j* Mos. 3 Kap. *t*, se *f*. *u*, Vers 19, 20, 23.

24. Se, min Søn, dette burde ikke være saaledes; thi Omvendelse er for dem, som ere under Fordømmelsen og under en brudt Lovs Forbandelse.

25. Og de første Frugter af Omvendelse er Daab, og Daaben kommer formedelst Tro, for at [v]opfylde Budene, og Budenes Opfyldelse bringer Syndsforladelse.

26. Og Syndsforladelse bringer Sagtmodighed og Hjertets Ydmyghed; og paa Grund af Ydmyghed og Sagtmodighed kommer den Helligaands [w]Besøgelse, og denne Trøster fylder dem [x]med Haab og fuldkommen Kjærlighed, hvilken Kjærlighed er bestandig formedelst Flittighed i [y]Bøn, indtil Enden kommer, da alle de Hellige skulle bo hos Gud.

27. Se, min Søn, jeg vil skrive til dig igjen, dersom jeg ikke snart gaar ud imod Lamaniterne. Se, denne Nations eller Nephis Folks Stolthed forvolder deres Ødelæggelse, medmindre de omvende sig.

28. Bed for dem, min Søn, at Omvendelse maa komme til dem. Men se, jeg frygter for, at Aanden har ophørt at trætte med dem; og i denne Del af Landet søge de ogsaa at tilintetgjøre al Magt og Myndighed, som kommer fra Gud, og de [z]fornægte den Helligaand.

29. Og efter at de have forkastet saa stor en Kundskab, min Søn, maa de hasteligen omkomme, til Opfyldelse af de Profetier, som ere [aa]talede af Profeterne, saa vel som vor Frelsers egne Ord.

30. Farvel, min Søn, indtil jeg skriver dig til eller ser dig igjen. Amen.

---

9 KAPITEL.

Mormons anden Epistel til sin Søn Moroni.

1. Min elskelige Søn, jeg skriver til dig igjen, saa at du maa vide, at jeg endnu lever; men jeg har nogle bedrøvelige Efterretninger at meddele.

2. Thi se, jeg har haft et stort Slag med Lamaniterne, i hvilket vi ikke sejrede; Archeantus er falden ved Sværdet, og ligeledes Luram og Emron; ja, og vi have tabt et stort Antal af vore bedste Mænd.

3. Og nu se, min Søn, jeg frygter for, at Lamaniterne ville [a]udrydde dette Folk; thi de angre ikke, og Satan opægger dem uophørligt til Vrede mod hverandre.

4. Se, jeg virker uafbrudt iblandt dem; og naar jeg taler Guds Ord med [b]Strenghed, da skjælve de og ere vrede paa

---

v, se *g*. *w*, se *y* 3 Nephi 9 Kap. *x*, se *a* Moro. 7 Kap. *y*, se *e* 2 Nephi 32 Kap. *z*, Alma 39: 5, 6. *aa*, se *d* 1 Nephi 12 Kap.

a, se *d* 1 Nephi 12 Kap. b, se *a* 1 Nephi 16 Kap.

mig; og naar jeg ikke bruger Strenghed, saa forhærde de deres
Hjerter derimod; derfor frygter jeg, [c]at Herrens Aand har op-
hørt at trættes med dem;
5. Thi saa umaadelig vrede ere de, at det synes mig, at de
have ingen Frygt for Døden; og de have tabt deres Kjærlig-
hed til hverandre, og de [d]tørste bestandigt efter Blod og Hævn.
6. Og nu, min elskelige Søn, uagtet deres Haardhed, lader
os arbejde med Flid; thi dersom vi ophørte med at arbejde,
vilde vi komme under Fordømmelsen; thi vi have et Arbejde
at udføre, medens vi dvæle i denne Lerhytte, saa at vi maa
overvinde al Retfærdigheds Fjende, og vore Sjæle maa finde
Hvile i Guds Rige.
7. Og nu skriver jeg Noget om dette Folks Lidelser. Thi
ifølge den Efterretning, som jeg har modtaget fra Amoron,
have Lamaniterne mange Fanger, hvilke de toge fra Sherrizahs
Taarn; og der var Mænd, Kvinder og Børn.
8. Og disse Kvinders og Børns Mænd og Fædre have de
dræbt; og de føde Kvinderne med deres Mænds Kjød, og Børnene
med deres Fædres Kjød; og kun lidet Vand give de dem.
9. Og uagtet denne Lamaniternes Vederstyggelighed er stor,
saa overgaar den dog ikke vort Folks i Moriantum. Thi se, de
have taget mange af Lamaniternes Døtre til Fange og berøvet
dem det, som var dem kjærest og dyrebarere end alt Andet,
nemlig Kyskhed og Dyd.
10. Og efter at de havde gjort dette, myrdede de dem paa
en gruelig Maade, idet de pinte deres Legemer indtil Døden;
og efter at de havde gjort dette, fortærede de deres Kjød lige-
som vilde Dyr; saa forhærdede vare deres Hjerter, og de gjorde
det som et Tegn paa Heltemod.
11. O, min elskelige Søn, hvorledes kan et Folk som dette
være saa usædeligt?
12. Kun nogle faa Aar ere henrundne, siden de vare et
civiliseret og behageligt Folk.
13. Men, o, min Søn, hvorledes kan et Folk, som dette
finde Behag i saa stor Vederstyggelighed?
14. Hvorledes kunne vi forvente, at Herren vil tilbageholde
sin straffende Haand fra os?
15. Se, mit Hjerte raaber Ve over dette Folk. O, Gud, lad
din Straf komme, og skjul deres Synder og Ugudeligheder og
Vederstyggeligheder for dit Ansigt!
16. Og atter, min Søn, der findes endnu mange Enker og
deres Døtre i Sherrizah; og den Del af Fødemidlerne, som
Lamaniterne ikke bortførte, se, den bortførte Zenephis Hær og
lod dem blive tilbage for at vandre omkring, hvor de kunde,

c, Moro. 8: 28. *d*, Morm. 4: 11, 12.

for at finde Føde; og mange gamle Kvinder vansmægte paa Vejen og dø.
17. Og den Hær, som er hos mig, er svag; og Lamaniternes Hær er imellem Sherrizah og mig; og saa mange, som ere flygtede til [e]Aarons Hær, ere faldne som Ofre for deres skrækkelige Grusomhed.
18. O, mit Folks Fordærvelse! de ere uden Orden og uden Barmhjertighed. Se, jeg er ikkun et Menneske og har ikkun et Menneskes Kraft, og jeg formaar ikke længere Noget med mine Befalinger;
19. De ere blevne forhærdede i deres Fordærvelse; og de ere ligesom Umælende; de skaane Ingen, hverken Gammel eller Ung, og de forlyste sig ved Alt, undtagen det Gode; vore Kvinders og Børns Lidelser overalt i Landet overgaa Alt; ja, ingen Tunge kan udtale det, ej heller kan det beskrives.
20. Og nu, min Søn, jeg dvæler ikke længere ved denne forskrækkelige Tilstand. Se, du kjender dette Folks Ugudelighed; du veed, at der er intet Godt i dem, og at de ere uden Følelse; og deres Ugudelighed overgaar Lamaniternes.
21. Se, min Søn, jeg kan ikke anbefale dem til Gud, af Frygt for, at han skal straffe mig derfor.
22. Men se, min Søn, jeg anbefaler dig til Gud, og min Forhaabning til Kristus er, at du skal blive salig; og jeg beder Gud, at han vil [f]spare dit Liv, for at være Vidne til hans Folks Omvendelse til ham igjen, eller deres fuldkomne Udryddelse; thi jeg veed, at de maa omkomme, dersom de ikke angre og vende sig til ham;
23. Og dersom de omkomme, vil det blive [g]ligesom med Jarediterne, paa Grund af deres Hjerters Egenvillie, [h]Blodtørst og Hævngjerrighed.
24. Og om saa sker, at de omkomme, vide vi, at mange af vore Brødre ere [i]gangne over til Lamaniterne, og mange flere ville gaa over til dem; skriv derfor Noget, dersom du bliver sparet og jeg skulde omkomme uden at træffe dig; men jeg haaber, at jeg snart skal se dig; thi jeg har hellige Optegnelser, som jeg ønsker at [j]overlevere dig.
25. Min Søn, vær trofast i Kristus; og jeg ønsker, at det, som jeg har skrevet, ikke maa bedrøve dig eller nedbøje dig til Døden; men maa Kristus trøste dig, og maa hans Lidelser og Død, Fremvisningen af hans Legeme for vore Fædre, hans Barmhjertighed og Langmodighed samt Haabet om hans Herlighed og om det evige Liv forblive i din Ihukommelse til evig Tid.
26. Og maa Gud Faders Naade, hvis Trone er højt ophøjet i Himlene, og vor Herre Jesus Kristus, som sidder ved hans

e, Morm. 2: 9. f, Morm. 8: 3. g, Ether 13—15 Kap. h, Vers 5, *Morm. 4: 11, 12.* i, 1 Nephi 18: 31. Alma 45: 14. j, Morm. 6: 6.

Magts højre Haand, indtil Alting vorder ham underlagt, være og forblive hos dig til evig Tid. Amen.

---

10 KAPITEL.

1. Nu skriver jeg, Moroni, Noget, eftersom mig synes bedst; og jeg skriver til mine Brødre, Lamaniterne; og jeg ønsker, at de skulle vide, at over fire hundrede og tyve Aar ere forløbne, siden [a]Tegnet blev givet paa Kristi Komme.

2. Og jeg forsegler [b]disse Optegnelser, efter at jeg har talet nogle faa Ord til eder til Formaning.

3. Se, naar I læse disse Ting, dersom det er Guds Villie, at I skulle læse dem, ønsker jeg at raade eder til at erindre, hvor barmhjertig Herren har været mod Menneskenes Børn, fra Adams [c]Skabelse af helt ned til den Tid, da I modtage disse Ting, og til at overveje det i eders Hjerter.

4. Og naar I modtage disse Ting, formaner jeg eder til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi Navn, om disse Ting ikke ere sande; og dersom I bede af et oprigtigt Hjerte og med fast Forsæt samt med Tro paa Kristus, vil han aabenbare Sandheden deraf for eder [d]formedelst den Helligaands Kraft;

5. Og formedelst den Helligaands Kraft kunne I kjende Sandheden i alle Ting.

6. Og hvad der er godt, er retfærdigt og sandt; og det Gode fornægter ikke Kristus, men bekjender, at han er til.

7. Og formedelst den Helligaands Kraft skulle I vide, at han lever; derfor formaner jeg eder, at I [e]ikke fornægte Guds Kraft; thi han virker med Kraft, [f]i Overensstemmelse med Menneskenes Børns Tro, den [g]samme i Dag og i Morgen og til evig Tid.

8. Og atter formaner jeg eder, mine Brødre, at I ikke [h]fornægte Guds Gaver; thi de ere mange, og de komme alle fra den samme Gud. Og disse Gaver uddeles paa forskjellige Maader; men det er den samme Gud, som virker Alt i Alle; men de gives Menneskene formedelst Guds Aands Aabenbarelse til det, som er dem nyttigt.

9. [i]Thi En gives det ved Guds Aand at tale Visdoms Ord;

10. Og en Anden at tale Kundskabs Ord ved den samme Aand;

11. Og en Anden ualmindelig stor Tro; og en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand.

12. Og atter, en Anden at kunne udføre kraftige Gjerninger;

---

a, 3 Nephi 2: 8. *b*, Morm. 6: 6. *c*, se *m* Mos. 2 Kap. *d*, Vers 5, 7. Se *c* Moro. 3 Kap. *e*, se *r* 2 Nephi 26 Kap. *f*, se *d* 3 Nephi 17 Kap. *g*, se *d* Morm. 9 Kap. *h*, se *e* 3 Nephi 29 Kap. *i*, se *e* 3 Nephi 29 Kap. 1 Kor. 12: 8—11.

13. Og atter, en Anden at profetere om alle Ting;
14. Og atter, en Anden at se Engle og tjenende Aander;
15. Og atter, en Anden alle Slags Tungemaal;
16. Og atter, en Anden at udlægge Sprog og adskillige
Tungemaal.
17. Og alle disse Gaver komme formedelst Kristi Aand, og
de gives Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil.
18. Og jeg vil raade eder, mine elskelige Brødre, til at erindre,
at [j]enhver god Gave kommer fra Kristus.
19. Og jeg ønsker at formane eder, mine elskelige Brødre,
til at erindre, at han er den [k]samme i Gaar, i Dag og til evig
Tid, og at alle disse Gaver, hvorom jeg har talet, hvilke ere
aandelige, ikke [l]ville blive afskaffede, saa længe Verden staar,
ikkun ifølge Menneskenes Børns Vantro.
20. [m]Derfor er det nødvendigt at have Tro; og dersom det
er nødvendigt at have Tro, saa er det ogsaa nødvendigt at have
Haab; og dersom det er nødvendigt at have Haab, saa er det
ogsaa nødvendigt at have Kjærlighed.
21. Og uden I have Kjærlighed, kunne I ingenlunde blive
salige i Guds Rige; ej heller kunne I blive salige i Guds Rige,
dersom I ingen Tro have; ej heller kunne I, dersom I ikke
have Haab;
22. Og dersom I ikke have Haab, kunne I ikke Andet end
fortvivle; og Fortvivlelse kommer af Ugudelighed.
23. Og Kristus sagde visselig til vore Fædre: [n]Dersom I have
Tro, kunne I gjøre Alt, hvad jeg anser tjenligt.
24. Og nu taler jeg til alle Jordens Ender, [o]at dersom Dagen
kommer, at Guds Kraft og Gaver ophøre iblandt eder, da vil
det ske paa Grund af Vantro.
25. Og Ve over Menneskenes Børn, om dette sker; thi der
bliver da ingen iblandt eder, som gjør Godt, nej, ikke een. Thi
dersom der findes een iblandt eder, som gjør Godt, gjør han
det formedelst Guds Kraft og Gaver.
26. Og Ve dem, som afskaffe disse Ting og dø; thi de dø
i deres Synder, og de kunne ikke blive salige i Guds Rige; jeg
taler det i Overensstemmelse med Kristi Ord, og jeg lyver ikke.
27. Og jeg formaner eder til at erindre disse Ting; thi Tiden
kommer hastelig, da I skulle [p]vide, at jeg lyver ikke; thi I
skulle se mig for Guds Domstol, og Gud Herren vil sige til
eder: Forkyndte jeg eder ikke mine Ord, som bleve skrevne
ved denne Mand, ligesom om En raabte fra de Døde; ja, ligesom om En [q]talede ud af Støvet?

j, se *o* Ether 4 Kap. *k*, se *d* Morm. 9 Kap. *l*, se *dd* Moro. 7 Kap. *m*, se *a* Moro. 7 Kap. *n*, Moro. 7: 33. *o*, se *dd* Moro. 7 Kap. *p*, se *g* 2 Nephi 33 Kap. *q*, se *s* Morm. 5 Kap.

28. Jeg forkynder disse Ting til Profeternes Opfyldelse. Og
se, de skulle udgaa af den evige Guds Mund, og hans Ord
skulle [r]hvisle frem fra Slægt til Slægt.
29. Og Gud skal [s]vise eder, at det, som jeg har skrevet,
er sandt.
30. Og atter vil jeg formane eder til at komme til Kristus
og stræbe efter al [t]god Gave, men ikke [u]røre ved den onde
Gave eller noget Urent.
31. Vaagn op, og [v]rejs dig af Støvet, o Jerusalem; ja, ifør
dig dine dejlige Klæder, o Zions Datter, og befæst dine Stavær,
og udvid dine Grænser til evig Tid, saa at du [w]ikke mere beskæmmes, at den evige Faders [x]Pagter, som han har gjort med
dig, o Israels Hus, maa vorde opfyldte.
32. Ja, kommer til Kristus og bliver fuldkomne i ham, og
fornægter eder selv Alt, hvad der er ugudeligt; og dersom I fornægte eder selv Alt, hvad der er ugudeligt, samt elske Gud af al
eders Magt, Sind og Styrke, da er hans Naade tilstrækkelig for
eder, saa at I formedelst den kunne vorde fuldkomne i Kristus;
og dersom I formedelst Guds Naade ere fuldkomne i Kristus,
kunne I [y]ingenlunde fornægte Guds Kraft.
33. Og atter, dersom I formedelst Guds Naade ere fuldkomne i Kristus og ikke fornægte hans Kraft, da ere I helliggjorte i Kristus ved Guds Naade formedelst Kristi Blods [z]Udgydelse, hvilket er Faderens Pagt til eders Synders Forladelse,
saa at I vorde hellige og ubesmittede.
34. Og nu siger jeg Farvel til Alle. Jeg gaar snart til Hvile
i Guds [aa]Paradis, indtil min Aand og mit Legeme skulle [bb]gjenforenes, og jeg skal føres med Triumf igjennem Luften, for at
møde eder for den store Jehovas [cc]behagelige Domstol, for den
evige Dommer, som dømmer baade Levende og Døde. Amen.

---

r, se d 2 Nephi 29 Kap. s, se g 2 Nephi 33 Kap. t, se e Ether 4 Kap.
u, 2 Nephi 18: 19. v, Es. 52: 1, 2. w, Ether 13: 8. x, se f 3 Nephi 15 Kap.
y, se e 3 Nephi 29 Kap. z, se f 2 Nephi 2 Kap. aa, se l 2 Nephi 9 Kap.
bb, se d 2 Nephi 2 Kap. cc, Jakob 6: 13.

INDHOLDSREGISTER.

Aandens Gaver. Moro. 10 : 8—19.
Aand bor i Legemet efter Opstandelsen, Den samme. Alma 34 : 34.
Aaron, Mosiahs Søn. Mos. 27 : 34. 29 : 3. Alma 20 : 2. 21 Kap. 22 Kap. 23 : 1, 16. 25 : 6, 17. 26 : 10. 27 : 19, 25. 31 : 6, 32.
Aaron, lamanitisk Konge. Morm. 2 : 9.
Aaron, nephitisk Leder. Moro. 9 : 17.
Aaron, en Jaredit. Ether 1 : 16.
Aaron, nephitisk Stad. Alma 8 : 13. 50 : 14.
Abel nævnes. Hela. 6 : 27.
Abinadi, en Præst og Profet. Mos. 11 : 20—29. 12—17 Kap. 18 : 1. 20 : 21. 24 : 5. 26 : 15. Alma 5 : 11. 25 : 9—11. Morm. 1 : 19.
Abinadi lider Døden ved Ild. Mos. 17 : 20.
Abinadom. Omni 1 : 10—12.
Abish, lamanitisk Kvinde. Alma 19 : 16, 28.
Ablom, et Sted ved Søkysten. Ether 9 : 3.
Abraham nævnes. 1 Nephi 15 : 18. 17 : 40. 22 : 9. Alma 13 : 15. Hela. 8 : 17, 19. Ether 13 : 11.
Achas, Judæ Konge. 2 Nephi 17 : 1, 10. 24 : 28.
Adam omtales. 2 Nephi 2 : 19. Mos. 3 : 11, 16. Alma 12 : 22, 23. 18 : 36. 22 : 12. 42 : 2—10. Hela. 14 : 16. Morm. 9 : 12. Ether 1 : 4. Moro. 10 : 3.
Adam faldt, for at Menneskene skulde blive til. 2 Nephi 2 : 25.
Adam faldt ved Nydelsen af den forbudne Frugt. Alma 12 : 22.
Adam blev udelukt fra Livsens Træ. Alma 12 : 21—23. 42 : 2.
Agosh, en Slette. Ether 14 : 16.
Aha, nephitisk Anfører. Alma 16 : 5.
Ahah, en Jaredit. Ether 1 : 10. 11 : 10.
Ajat omtalt af Esaias. 2 Nephi 20 : 28.
Akish, en Jaredit. Ether 8 : 10—17. 9 : 1—7, 10—12.
Akish, en Ørken. Ether 14 : 3, 4, 14.
Alma, den 1ste. Mos. 17 : 2, 3. 18 Kap. 21 : 30. 23—25 Kap. 6 : 7—39. 27 : 1, 13—16. 28 : 20. 29 : 42—47.
Alma tror Abinadis Ord. Mos. 17 : 2.
Alma døber i Mormons Vande. Mos. 18 : 16.
Alma dør, og hans Søn bliver Overdommer. Mos. 29 : 42—45.
Alma, den 2den. Mos. 27 : 8—32. 28 : 20. Alma 1 Kap., 2 Kap. 3 : 22. 4 : 4—20. 5—9 Kap. 12—15 Kap. 16 : 5, 6, 13—15. 17 : 2. 27 : 16, 25. 30—42 Kap. 43 : 1. 45 : 2—19. 48 : 18. 50 : 38. 63 : 1, 12, 17. Hela. 4 : 21. 5 : 41. Ether 12 : 13.
Alma ser en Engel. Mos. 27 : 11. Alma 8 : 14.

Alma døber i Sidons Vande. Alma 4 : 4.
Almas Ord til Folket i Zarahemla. Alma 5 Kap.
Alma ordinerer Ældster og Præster. Alma 6 : 1.
Almas Ord til Folket i Gideon. Alma 7 Kap.
Alma slaar Korihor med Stumhed. Alma 30 : 50.
Alma iblandt Zoramiterne. Alma 31—34 Kap.
Almas Ord til sin Søn Helaman. Alma 36—37 Kap.
Almas Ord til sin Søn Shiblon. Alma 38 Kap.
Almas Ord til sin Søn Corianton. Alma 39—49 Kap.
Almas forunderlige Bortebliven. Alma 45 : 10.
Amaleki, Ammons Broder. Mos. 7 : 6.
Amaleki. Omni 1 : 12, 23—30. Morm. Ord 1 : 3, 10
Amalekiterne. Alma 21 : 3—4, 16. 22 : 7. 23 : 14. 24 : 1, 29. 27 : 2. 43 : 13, 44.
Amalichiah, en Oprørskonge. Alma 46 : 3—33. 47 : 3—36. 48 Kap. 49 : 10—25. 51 : 9—37. 52 : 1, 3. 54 : 16. 55 : 5. 62 : 35.
Amalichiah opvækker Uenighed. Alma 46 : 6.
Amalichiah bliver Konge ved List. Alma 47 : 35.
Amalichiahs Komplot. Alma 47 : 1—12.
Amalichiahs Endeligt. Alma 51 : 34.
Amalichiahiter. Alma 46 : 28—35.
Amaron, Historieskriver. Omni 1 : 3—8.
Amerika er et udvalgt Land. 1 Nephi 13 : 30. Ether 2 : 10.
Amerika er Guds Folks Ejendomsland. 2 Nephi 10 : 10—17.
Amerikas Indbyggere skulle være et frit Folk. Ether 2 : 12.
Amerikas Opdagelse af Columbus. 1 Nephi 13 : 12.
Amgid, jareditisk Konge. Ether 10 : 32.
Aminadab, en Nephit. Hela. 5 : 39—41.
Aminadi, en Skriftudtyder. Alma 10 : 2, 3.
Amlici, nephitisk Oprører. Alma 2 Kap.
Amliciter. Alma 2 : 11—38. 3 : 3, 13, 20.
Amliciterne sætte et rødt Mærke i deres Pander. Alma 3 : 13.
Ammah, Ammons Broder. Alma 20 : 2. 21 : 11.
Ammaron, Amos' Broder. 4 Nephi 1 : 47—49. Morm. 1 : 2. 2 : 17. 4 : 23.
Ammaron gjemmer de hellige Optegnelser. Morm. 1 : 2.
Ammon, Mosiahs Søn. Mos. 27 : 34. 17 : 18—39. 18—20 Kap. 21 : 14—23. 22 Kap. 23 : 1, 6. 24 : 5. 25 : 17. 26 Kap. 27 : 4—25. 28 : 8. 31 : 6, 32. 37 : 9. 48 : 18. 49 : 30. 53 : 10, 11. 54 : 4. Hela. 5 : 21. Ether 12 : 15.
Ammon og hans Brødre fængsles. Alma 7 : 7—9.
Ammon og Kong Lamoni. Alma 17 : 21.
Ammons Brødre udfries af Fængslet. Alma 20 : 28.
Ammons Tale til sine Brødre. Alma 26 : 1.
Ammon, en Efterkommer af Zarahemla. Mos. 7 : 3, 6, 12, 13, 16. 8 : 2—21. 21 : 22—36.
Ammoniter, To tusinde. Alma 53 : 18. 56 : 52. 57 : 25.
Ammonitiske Krigere. Alma 56—58 Kap.
Ammons Børn i Asien. 2 Nephi 21 : 14.
Ammons Folk. Alma 27 : 26. 28 : 1. 30 : 1. 35 : 8—11. 43 : 11—13. 47 : 29. 53 : 10—23. 56 : 3. 58 : 39. 62 : 17, 27, 29. Hela. 3 : 12.
Ammonihah, et Land. Alma 8 : 6—32. 9 Kap. 10 Kap. 15 : 16. 16 : 2—11. 25 : 2. 49 : 1.
Ammonihah, en Stad. Alma 8 : 6—32. 9 Kap. 10 Kap. 16 : 2—11. 49 : 1—11, 14, 15. Hela. 5 : 10.

Ammonihah ødelægges. Alma 16 : 9.
Ammoron, Amalichiahs Broder. Alma 52 : 3—12. 54 Kap. 55 Kap. 56 : 20. 57 Kap. 59 : 7. 62 : 35. Hela. 1 : 16.
Ammoron bliver Konge. Alma 52 : 3.
Ammorons Svar til Moroni. Alma 54 : 15—23.
Amnigaddah, en Jaredit. Ether 1 : 15. 10 : 31.
Amnihu, en Høj. Alma 2 : 15.
Amnor, en Spejder. Alma 2 : 22.
Amoron, en Nephit. Moro. 9 : 7.
Amos, Nephis Søn. 4 Nephi 1 : 19—21, 47.
Amos fortsætter Optegnelserne. 4 Nephi 1 : 19.
Amos dør, og hans Søn fortsætter Optegnelserne. 4 Nephi 1 : 21.
Amulek, nephitisk Prædikant. Alma 8 : 19—32. 9 Kap. 10 Kap. 11 : 21—46. 12 Kap. 14 Kap. 15 Kap. 16 : 13—15. 31 : 32. 34 Kap. 35 : 1. Hela. 5 : 10, 41. Ether 12 : 13.
Amulek ser en Engel. Alma 10 : 7.
Amulek udspørges af de Lovkyndige. Alma 10 : 14.
Amuleks Tale om Kristus. Alma 11 : 32—46. 34 : 2—41.
Amulon, en af Noahs Præster. Mos. 23 : 31—39. 24 : 1, 4, 8, 9, 11. 25 : 12.
Amulon, et Land. Mos. 24 : 1. Alma 24 : 1.
Amuloniterne, eller Amulons Folk. Alma 21 : 2—4. 23 : 14. 24 : 1, 29. 25 : 4, 7, 8.
Anathoth, en By i Palæstina. 2 Nephi 20 : 30.
Angola, en Stad. Morm. 2 : 4.
Ani-Anti, en By. Alma 21 : 11.
Anti-Nephi-Lehis Folk. Alma 23 : 17. 24 : 1—5, 20. 25 : 1, 13. 27 : 2, 21—25. 43 : 11.
Antiomno, en lamanitisk Konge. Alma 20 : 4.
Antionah, en Høvedsmand. Alma 12 : 20.
Antionum, nephitisk Hærfører. Morm. 6 : 14.
Antionum, et Land. Alma 31 : 3. 43 : 5, 15, 22.
Antipas, et Bjerg. Alma 47 : 7, 9, 10.
Antiparah, nephitisk Stad. Alma 56 : 15, 31—34. 57 : 1—4.
Antipus, nephitisk Hærleder. Alma 56 : 9, 10, 15—57.
Antum, et Land. Morm. 1 : 3.
Apostlene gjøre Mirakler. 4 Nephi 1 : 5.
Apostlene prædike, forfølges og befries. 3 Nephi 28 : 19.
Apostlene skulle dømme Israel. Morm. 3 : 18.
Apostlenes Fuldmagt. Morm. 9 : 22. Moro. 2 Kap.
Apostlenes Navne. 3 Nephi 19 : 4.
Araber nævnes. 2 Nephi 23 : 20.
Arbejderne i Zion skulle arbejde for Zion. 2 Nephi 26 : 31.
Archeantus, en Nephit. Moro. 9 : 2.
Assyrien. 2 Nephi 17 : 18, 20. 18 : 4. 20 : 12, 24. 21 : 11, 16. 24 : 25.

Babels Taarn nævnes. Hela. 6 : 28. Ether 1 : 5, 33.
Babylon omtales. 1 Nephi 10 : 3. 20 : 14, 20. 2 Nephi 23 : 19. 24 : 4. Omni 1 : 15.
Banner for Folket, Et. 1 Nephi 21 : 22. 22 : 6. 2 Nephi 15 : 26. 22 : 10.
Barmhjertighed og Retfærdighed. Alma 12 : 32, 34. 42 : 13—15.
Barnedaab forbydes. Moro. 8 : 14.
Benjamin, nephitisk Konge. Omni 1 : 23—25. Morm. Ord. 1 : 3, 10—18. Mos. 1 : 1, 8, 9, 15. 2 : 1. 4—6 Kap. 26 : 1. 29 : 13. Hela. 5 : 9.
Benjamins Tale til Folket. Mos. 2—5 Kap.

Benjamins Tale til sine Sønner. Mos. 1:2—9.
Bethabara, Palæstina, omtales. 1 Nephi 10:9.
Betleren skal ikke bede forgjæves. Mos. 4:22.
Bibel, en Bibel. 2 Nephi 29:3.
Bibelen omtales. 1 Nephi 13:21—38. 14:23.
Bibelen og Mormons Bog skulle forenes. 2 Nephi 3:12.
Bibelen og Mormons Bogs hellige Skrifter ere eet. 1 Nephi 1 :20—24.
Bjerg flyttes formedelst Tro, Et. Ether 12:30.
Boaz, en Stad. Morm. 4:20.
Bog, Den forseglede. 2 Nephi 26:16.
Bog skal gives til en Mand, Den forseglede. 2 Nephi 27:9.
Bogen skal forsegles igjen. 2 Nephi 27:22.
Bogen skal komme fra Hedningerne til Lamaniterne. 3 Nephi 16 Kap.
Bogen skal vises til tre Vidner. 2 Nephi 27:12. Ether 5:3.
Bogens Ord skal bringes til en Lærd. 2 Nephi 27:15.
Brød og Vin velsignes, Maaden hvorpaa. Moro. 4 Kap. 5 Kap. 6:6.
Bøger fremkomme, Andre. 1 Nephi 13:35. 14:20—26.
Bøger og Optegnelser, Mange. Hela. 3:13.
Bøn, Herrens. 3 Nephi 13:10—13.
Bønnen. Alma 33:7—16. 34:17. 3 Nephi 13:9—13.
Børn velsignes og omringes af Ild. 3 Nephi 17:24.

Calno i Asien nævnes. 2 Nephi 20:9.
Camenihah, nephitisk Hærfører. Morm. 6:14.
Carchemis nævnes. 2 Nephi 20:9.
Cement, Huse af Hela. 3:7.
Cezoram, nephitisk Overdommer. Hela. 5:1. 6:15, 19.
Cezorams Mord. Hela. 6:15.
Chemish, nephitisk Historieskriver. Omni 1:8—10.
Cherubim omtales. Alma 12:21. 42:2.
Cohor, en Jaredit. Ether 7:15—22. 13:17.
Com, en Jaredit. Ether 1:13. 11:1—3.
Com, en Jaredit. Ether 1:27. 9:25. 10:31—32.
Comnor, en Høj. Ether 14:28.
Corianton, Almas Søn. Alma 31:7. 39—42 Kap. 49:30. 63:10.
Coriantor, en Jaredit. Ether 1:7. 11:19, 20.
Coriantum, Navne paa to Jarediter. Ether 1:14, 28. 9:21—24. 10:31.
Coriantumr, en Efterkommer af Zarahemla. Hela. 1:15—31.
Coriantumr, en Jaredit. Ether 8:4.
Coriantumr, den sidste Jaredit. Omni 1:21. Ether 12—15 Kap.
Coriantumr advares. Ether 13:20.
Coriantumr og Shiz, de to sidste paa Valpladsen. Ether 15:29—31.
Corihor, en Jaredit. Ether 7:3—7, 9, 13—15. 13:17.
Corihor, en Dal. Ether 14:28.
Corum, en Jaredit. Ether 1:20. 10:16, 17.
Cumeni, en Stad. Alma 56:14. 57:7—12, 23—34.
Cumorah, et Land. Morm. 6:2, 4, 5, 6. 8:2.
Cumorah, en Høj. Morm. 6:2, 4, 6, 11.

Daab før Kristi Fødsel. Mos. 18:12—17. 25:18. Alma 4:4. Hela. 16:1—5.
Daab og den Helligaand. 1 Nephi 13:37. 3 Nephi 26:17. Ether 4:11. Moro. 6 Kap.
Daab med den Helligaand. 2 Nephi 31:13. 3 Nephi 11:35. 19:3.
Daabsmaaden. 3 Nephi 11:23—24. 12:1.

Damaskus omtales. 2 Nephi 17 : 8. 18 : 4.
Dans paa Skibet. 1 Nephi 18 : 9.
David omtales, Kong. Jakob 2 : 23, 24.
David, et Land. Morm. 2 : 5.
Deseret, en Honningbi. Ether 2 : 3.
Disciplene blive hvide af Jesu Glans. 3 Nephi 19 : 25.
Disciplene gjøre Mirakler. 4 Nephi 1 : 30.
Djævelen viser sig i en Engels Skikkelse. Alma 30 : 53.
Djævles Uddrivelse. 3 Nephi 8 : 19.
Dommere anbefales af Kong Mosiah. Mos. 29 : 11.
Død, Den anden. Alma 12 : 32. Hela. 14 : 18.
Død, timelig og aandelig. Alma 11 : 42.
Døden og Helvede skulle opgive deres Døde. 2 Nephi 9 : 12.
Døtre myrdes og spises. Moro. 9 : 8.

Edens Have nævnes. Alma 12 : 21. 42 : 2.
Edom. 2 Nephi 21 : 14.
Elam omtales. 2 Nephi 21 : 11.
Elias, Profeten. 3 Nephi 25 : 5.
Emer, en Jaredit. Ether 1 : 29. 9 : 14—16, 21.
Emigration til de nordlige Lande. Alma 63 : 6, 7. Hela. 3 : 3.
Emron, en Nephit. Moro. 9 : 2.
Engles Betjening, Exempler paa. 1 Nephi 1 : 8—15. 3 : 29. Mos. 27 : 11—18. Alma 8 : 14—20. Hela. 5 : 48. 16 : 14. 3 Nephi 17 : 24. 19 : 14.
Engles Tungemaal, At tale med. 2 Nephi 32 : 2.
Enighed anbefales. Mos. 18 : 21.
Enos, nephitisk Historieskriver. Jakob 7 : 27. Enos Bog. Jarom 1 : 1.
Enos modtager Pladerne af sin Fader. Jakob 7 : 27.
Ephraim omtales. 2 Nephi 17 : 9, 17. 19 : 9, 21. 21 : 13.
Ephraim, en Høj. Ether 7 : 9.
Esaiah, en Apostel. 3 Nephi 19 : 4.
Esaias, Profeten. 1 Nephi 19 : 21, 23. 2 Nephi 6 : 4. 11 : 8. 17 : 3. 25 : 1. Jakob 6 : 4. Mos. 14 Kap. Hela. 8 : 20. 3 Nephi 16 : 17.
Esaiæ Profeti (ved Nephi). 1 Nephi 20 Kap. 21 Kap. 2 Nephi 12—24 Kap.
Esaiæ Profeti (ved Jakob). 2 Nephi 6—8 Kap.
Esaiæ Profeti (ved Jesus). 3 Nephi 22 Kap.
Esrom, en Jaredit. Ether 8 : 4.
Ethem, en Jaredit. Ether 1 : 9. 11 : 11, 14.
Ether, en Profet. Ether 1 : 2—6. 11 : 23. 12 : 2. 13 : 13—20. 15 : 33, 34.
Ether forjages, skjuler sig og fuldender Optegnelsen. Ether 13 : 13, 14.
Ether gjemmer Optegnelserne. Ether 15 : 33.
Eva, den første Kvinde. 2 Nephi 2 : 18, 19.
Evangeliet skal forkyndes iblandt Lamaniterne, efter at Amerikanerne have forkastet det. 3 Nephi 16 : 10—12.
Evangeliets Fylde skal komme til Hedningerne. 1 Nephi 15 : 13.
Ezias, en Profet. Hela. 8 : 20.

Faar, Andre. 3 Nephi 16 : 1—3.
Fader vor. 3 Nephi 13 : 9—13.
Falske Kristi og falske Profeter. Morm. Ord. 1 : 15—16.
Farao af Ægypten. 1 Nephi 4 : 2.

Fartøjer bygges. 1 Nephi 17 : 8—19. 18 : 1—5. Alma 63 : 7. Ether 2 : 16, 17.
Feber i Landet. Alma 46 : 40.
Filistrene nævnes. 2 Nephi 19 : 12. 21 : 14.
Fire hundrede og tyve Aar efter Kristus. Moro. 10 : 1.
Forandring med de tre Nephiters Legemer. 3 Nephi 28 : 8, 15.
Forbandelse over Hedningerne. 3 Nephi 16 Kap. 20 : 15—20. 21 : 11.
Forbandelse over Nephis Brødre. 1 Nephi 12 : 23. 2 Nephi 5 : 21—25.
Forjættelser til Josephs Sæd. 2 Nephi 3 : 2—8. 25 : 21, 22.
Forsoningen. 2 Nephi 9 : 2. 31 : 17. Alma 13 : 3. 34 : 9. Morm. 9 : 12.
Fred imellem Dyrene. 2 Nephi 21 : 6—10.
Fængslerne aabnes. Alma 14 : 27. 3 Nephi 28 : 19. 4 Nephi 1 : 30.
Fæstninger bygges af Moroni. Alma 48 : 8. 49 : 2, 21. 53 : 3—5.

Gaar ud i al Verden og prædiker. Morm. 9 : 22.
Gad, en Stad. 3 Nephi 9 : 10.
Gadiandi, en Stad. 3 Nephi 9 : 8.
Gadianton, en Røver. Hela. 6 : 18. 11 : 26.
Gadianton-Røverne. Hela. 6 : 18—37. 7 : 4. 8 : 1. 11 : 2, 10, 26—34. 3 Nephi 1 : 27, 29. 2 : 11—18. 3 Kap. 6 : 3. 4 Nephi 1 : 42, 46. Morm. 1 : 18. 2 : 28.
Gadianton-Røverne regjere Landet. Hela. 7 : 3—9.
Gadiomnah, en Stad. 3 Nephi 9 : 8.
Galems Datter. 2 Nephi 20 : 30.
Galilæa i Palæstina nævnes. 2 Nephi 19 : 1.
Gazelem, en Profet. Alma 37 : 23.
Geba omtales. 2 Nephi 20 : 29.
Gebim nævnes. 2 Nephi 20 : 31.
Gibea, Sauls. 2 Nephi 20 : 29.
Gid, nephitisk Krigsfører. Alma 58 : 19—28.
Gid, en Stad. Alma 51 : 26. 55 : 7, 16, 26. Hela. 5 : 15.
Giddianhi, en Røver. 3 Nephi 3 : 9—11. 4 : 5—14.
Giddonah, Ismaels Søn. Alma 10 : 2.
Giddonah, en Ypperstepræst. Alma 30 : 23.
Gideon, nephitisk Kriger. Mos. 19 : 4, 7, 8, 18, 22—24. 20 : 17. 22 : 3, 5. Alma 1 : 8—10. 6 : 7. 14 : 16.
Gideon, en Dal. Alma 2 : 20, 26. 6 : 7, 8.
Gideon, et Land. Alma 17 : 1. 30 : 21. 61 : 5. 62 : 3—6.
Gideon, en Stad. Alma 6 : 7. 7 Kap. 8 : 1. Hela. 13 : 15.
Gidgiddonah, nephitisk Hærfører. Morm. 6 : 13.
Gidgiddoni, nephitisk Hærfører. 3 Nephi 3 : 18—21, 26. 4 : 13, 24, 26. 6 : 6.
Gilgah, Jareds Søn. Ether 6 : 14.
Gilgal, nephitisk Hærfører. Morm. 6 : 14.
Gilgal, en Stad. 3 Nephi 9 : 6.
Gilgal, en Dal. Ether 13 : 27, 30.
Giliad, en Jaredit. Ether 14 : 8.
Gimgimno, en Stad. 3 Nephi 9 : 8.
Gjenoprejsningen. Alma 40 : 22—24.
Gomorra omtales. 2 Nephi 23 : 19.
Godt og Ondt er fremstillet for Menneskene. Alma 29 : 5.
Grænselinien. Alma 22 : 27.
Guds Kirkes Tal er ringe. 1 Nephi 14 : 12.
Guds Værk begynder. 1 Nephi 14 : 1, 7. 2 Nephi 30 : 7. Ether 4 : 17.

Guldplader fundne af Limhis Folk. Mos. 8 : 9. 28 : 11. Alma 37 : 14. Ether 1 : 2.

Haggoth bygger Skibe. Alma 63 : 5—8.
Hamath i Asien nævnes. 2 Nephi 20 : 9. 21 : 11.
Hearthom, en Jaredit. Ether 1 : 17. 10 : 29.
Hebraisk omtales. Morm. 9 : 33.
Hedningerne i de sidste Dage. 2 Nephi 26 : 15.
Hedningernes Forjættelser. 1 Nephi 13 : 30, 34. 3 Nephi 16 : 4. 21 : 2.
Helam, Almas Discipel. Mos. 18 : 12, 13.
Helam, et Land. Mos. 23 : 19, 20, 25, 35, 37, 38. 27 : 16.
Helam, en Stad. Mos. 23 : 25.
Helaman, Benjamins Søn. Mos. 1 : 2.
Helaman, Almas Søn. Alma 31 : 7. 36 Kap. 37 Kap. 38 : 1. 45 : 2—24. 46 : 1, 6. 48 : 19. 49 : 30. 53 : 14—22. 56—58 Kap. 60 : 3, 24. 62 : 42, 45, 52. 63 : 1, 11, 17.
Helamans Brev til Moroni. Alma 56 Kap.
Helaman anbetros hellige Ting. Alma 63 : 11.
Helaman, Helamans Søn. Alma 63 : 11, 13. Hela. 2 Kap. 3 : 20, 37. 4 : 14. 5 : 5—13. 7 : 1. 16 : 25. 3 Nephi 1 : 2.
Helaman bliver Overdommer. Hela. 3 : 37.
Helem, Ammons Broder. Mos. 7 : 6.
Hellige opstaa fra de Døde. 3 Nephi 23 : 9.
Helorum, Kong Benjamins Søn. Mos. 1 : 2.
Hem, Ammons Broder. Mos. 7 : 6.
Hemmelige Forbund. Hela. 2 : 10. 4 Nephi 1 : 42.
Hermounts, en Ørken. Alma 2 : 37.
Herren aabenbarer sig for Jareds Broder. Ether 2 : 4. 3 : 13.
Herren byder Nephi at bygge et Skib. 1 Nephi 17 : 8.
Herrens Røst høres over hele Landet. 3 Nephi 9 : 1.
Heshlon, en Slette. Ether 13 : 28.
Heth, en Jaredit. Ether 1 : 16.
Heth, en Jaredit. Ether 1 : 26. 9 : 26. 10 : 1, 31.
Himni, Mosiahs Søn. Mos. 27 : 34. Alma 22 : 35. 23 : 1. 27 : 19. 31 : 6.
Horeb, et Bjerg. 3 Nephi 25 : 4.
Hungersnød i Landet. Hela. 11 : 5.
Hungersnødens Ophør. Hela. 11 : 17.
Hvo, som tro og bliver døbt. Morm. 9 : 23.

Ilddaaben omtales. 3 Nephi 19 : 13.
Immanuel. 4 Nephi 17 : 14. 18 : 8.
Isabel, en Skjøge. Alma 39 : 3.
Isai nævnes. 2 Nephi 21 : 1.
Isak, Patriarken. 1 Nephi 17 : 40.
Ismael, en Jøde. 1 Nephi 7 : 2, 4, 22. Alma 17 : 21.
Ismael gaar med Nephi i Ørken. 1 Nephi 7 : 2.
Ismaels Død. 1 Nephi 16 : 34.
Ismaels Døtre. 1 Nephi 7 : 6. 16 : 7, 35.
Ismaels Land. Alma 17 : 20. 20 : 14, 15. 21 : 18. 22 : 1, 4. 23 : 9. 24 : 5. 25 : 13.
Ismaels Sønner. 1 Nephi 7 : 6. 16 : 20. 18 : 9, 17. 2 Nephi 1 : 28. Alma 3 : 7. 18 : 38. 43 : 13.
Ismaeliter. Morm. 1 : 8, 9.

Ismaelitiske Kvinder. Alma 3 : 7.
Israel, Den Hellige i. 1 Nephi 22 : 24.
Israels Børns Forjættelser. 3 Nephi 21 : 26.
Israels Indsamling. 2 Nephi 10 : 7, 8. 3 Nephi 20 : 12—15, 29.

Jacom, Jareds Søn. Ether 6 : 14.
Jakob, Nephis Broder. 1 Nephi 18 : 7, 19. 2 Nephi 2 Kap. 5 : 6, 26. 6 Kap. 10 Kap. 11 Kap. Jakob 1—7 Kap. Morm. Ord 1 : 3. Alma 3 : 6. 46 : 24—26. 3 Nephi 10 : 17.
Jakob, en Zoramit. Alma 52 : 20—34.
Jakob, en Røveranfører. 3 Nephi 7 : 9, 12.
Jakob, en Konge. 3 Nephi 9 : 9.
Jakob, Patriarken. 1 Nephi 5 : 14. 17 : 40. 3 Nephi 5 : 21.
Jakob, en Stad. 3 Nephi 9 : 8.
Jakobs Plader. Jakob 3 : 14.
Jakobiter. Jakob 1 : 13. 4 Nephi 1 : 36, 37. Morm. 1 : 8.
Jakobugath, en Stad. 3 Nephi 9 : 9.
Jared. Ether 1 : 33—43. 2 Kap. 3 Kap. 6 Kap.
Jared, en Jaredit. Ether 8 : 1—12. 9 : 3—6.
Jareds Datter danser for Akish. Ether 8 : 11.
Jared salves til Konge af de Ugudelige. Ether 9 : 4.
Jareds Broder. Ether 1 : 34—43. 2—3 Kap. 6 Kap. 7 : 5. 11 : 17. 12 : 20.
Jareds Broder taler med Herren. Ether 1 : 34—43.
Jareds Broder bygger Fartøjer. Ether 2 : 16—25.
Jareds Broder ser Herrens Finger. Ether 3 : 6.
Jareds Broder gaar ombord med sin Familie. Ether 6 : 4.
Jarediterne. Mos. 8 : 8. 21 : 26. Ether 1—15 Kap. Moro. 9 : 23.
Jarediternes Ankomst til det forjættede Land. Ether 6 : 12.
Jarediternes Undergang. Ether 15 : 15—29.
Jarom. Jaroms Bog.
Jashon, en Stad. Morm. 2 : 17.
Jashon, et Land. Morm. 2 : 16.
Jeremiah, en Apostel. 3 Nephi 16 : 4.
Jeremias omtales. Hela. 8 : 20.
Jernspiret. 1 Nephi 8 : 19. 11 : 25. 15 : 23.
Jershons Land. Alma 27 : 22—26. 28 : 1, 8. 30 : 19. 31 : 3. 35 : 2, 6, 8, 13, 14. 43 : 4, 18, 22, 25.
Jerusalem, lamanitisk Land. Alma 21 : 1. 24 : 1.
Jerusalem, en Stad. Alma 21 : 2—4. 3 Nephi 9 : 7. 10 : 5.
Jerusalem i Palæstina. 1 Nephi 1 : 4, 7, 13, 18. 2 : 11, 13. 3 : 9, 10. 4 : 1, 4, 30. 7 : 2, 3, 7, 13, 15. 10 : 3, 4. 11 : 13. 16 : 35, 36. 17 : 14, 22. 18 : 24. 19 : 13, 20. 22 : 4. 2 Nephi 1 : 4. 13 : 1, 8. 15 : 3. 20 : 10—12. 25 : 4. Jakob 1 : 1. 2 : 31, 32. Omni 1 : 15. Alma 7 : 10. 11 : 4. 36 : 29. 54 : 23. Hela. 8 : 20—22. 16 : 18, 19. 3 Nephi 1 : 1. 2 : 6. 5 : 20. 16 : 1. 20 : 33—46. 24 : 4. 4 Nephi 1 : 31. Morm. 3 : 18, 19. Ether 13 : 5. Moro. 10 : 31.
Jerusalem, Det ny. 3 Nephi 21 : 24. Ether 13 : 3, 12.
Jerusalem skal atter ejes af Israel. 3 Nephi 20 : 29.
Jesu Disciple. 3 Nephi 19 : 4. 27 : 1. 4 Nephi 1 : 5, 14, 44, 46. Morm. 1 : 13, 16. 8 : 10.
Jesu Bøn. 3 Nephi 19 : 19, 24. 13 : 9—13.
Jesus viser sig første Gang. 3 Nephi 11 : 8.
Jesus fremviser sine Vunder. 3 Nephi 11 : 14.
Jesus taler om andre Faar. 3 Nephi 15 : 17.

Jesus helbreder de Syge. 3 Nephi 17 : 9.
Jesus velsigner Børnene. 3 Nephi 17 : 11—25.
Jesus ordinerer tolv Disciple. 3 Nephi 19 : 4. Moro. 2 Kap.
Jesus viser sig anden Gang. 3 Nephi 19 : 15.
Jesus opvækker en Død. 3 Nephi 26 : 15.
Jesus viser sig tredie Gang. 3 Nephi 27 : 2.
Johannes den Aabenbarer. 1 Nephi 14 : 24—28. 3 Nephi 28 : 6. Ether 4 : 16.
Johannes den Døber. 1 Nephi 10 : 7—10.
Jonas, en Apostel. 3 Nephi 19 : 4.
Joneam, nephitisk Hærfører. Morm. 6 : 14.
Jordan, en Stad. Morm. 5 : 3.
Jordans Flod. 1 Nephi 10 : 9. 17 : 32. 2 Nephi 19 : 1.
Joseph, Nephis Broder. 1 Nephi 18 : 7, 19. 2 Nephi 3 Kap. 5 : 6, 26. Jakob 1 : 18. Alma 3 : 6.
Joseph af Ægypten. 1 Nephi 5 : 14, 16. 2 Nephi 3 : 4—10. 4 : 1. Jakob 2 : 25. Alma 10 : 3. 46 : 23, 24. 3 Nephi 5 : 21. Ether 13 : 7, 8.
Joseph, En retfærdig Gren af. Jakob 2 : 25.
Joseph saa' vor Dag. 2 Nephi 3 : 5
Josephs Børn, Jakobs Profeti om. Alma 46 : 24.
Josephs Kjortel. Alma 46 : 23.
Josephs Sæd skal aldrig forgaa. 2 Nephi 3 : 23. 25 : 21.
Joseph omtales, Profeten. 2 Nephi 3 : 11—19.
Josephiter. Jakob 1 : 13. 4 Nephi 1 : 36, 37. Morm. 1 : 8.
Josh, nephitisk Hærfører. Morm. 6 : 14.
Josh, en Stad. 3 Nephi 9 : 10.
Josva, et Land. Morm. 2 : 6.
Judea, nephitisk Stad. Alma. 56 : 9—15, 57. 57 : 11.
Judæ Rige. 2 Nephi 17 : 6. 18 : 8. 21 : 13.
Jøderne omtales. 1 Nephi 1 : 2, 19, 20. 2 : 13. 4 : 22, 27. 10 : 2, 11. 13 : 23, 42. 17 : 44. 2 Nephi 25 : 6. 29 : 12—14. Jakob 4 : 14. Omni 1 : 14. Alma 11 : 4. 3 Nephi 28 : 6, 28. 29 : 8. Morm. 3 : 21. 5 : 14. 7 : 8.
Jøderne havde ikke saa stor Tro som Nephiterne. 3 Nephi 19 : 35.
Jøderne søgte efter Ting, som de ej fattede. Jakob 4 : 14.
Jødernes Adspredelse og Indsamling. 1 Nephi 10 : 14. 15 : 13—20. 22 : 4—7. 2 Nephi 25 : 15—18.
Jødernes Indsamling. 1 Nephi 10 : 13. 22 : 9—11. 2 Nephi 10 : 7. 3 Nephi 20 : 29.

Kain nævnes. Hela. 6 : 27.
Kaldæerne. 1 Nephi 20 : 14, 20. 2 Nephi 23 : 19.
Kib, en Jaredit. Ether 1 : 32. 7 : 39.
Kim, en Jaredit. Ether 1 : 22. 10 : 13.
Kimnor, en Jaredit. Ether 8 : 10.
Kirkens Navn. 3 Nephi 27 : 3—7.
Kirkens Opløsning iblandt Nephiterne. 3 Nephi 6 : 14.
Kirker findes, Kun to. 1 Nephi 14 : 10.
Kirker oprettes. Mos. 18 : 17—35. 25 : 19—23. 26 : 17. Alma 6 Kap. 4 Nephi 1 : 1.
Kish, en Jaredit. Ether 1 : 19. 10 : 17, 18.
Kishkumen, en Røver. Hela. 1 : 9—12. 2 : 3—11. 6 : 18, 24.
Kishkumens Død. Hela. 2 : 9.
Kishkumen, en Stad. 3 Nephi 9 : 10.
Kompasset viste ifølge deres Tro. 1 Nephi 16 : 29. 18 : 21. Se Liahona.
Kongemænd og Frimænd. Alma 51 : 5, 6.

Konger ophøre at regjere over Nephiterne. Alma 1:1.
Konger skulle ikke herske over Hedningerne i Amerika. 2 Nephi 10:11.
Korihor, en Anti-Kristen. Alma 30:12—60. 31:1.
Korihor bliver stum. Alma 30:50.
Krige, Frygtelige. Alma 2 Kap. 44 Kap. 49 Kap. Morm. 4:10—22. 6 Kap. Ether 13—15 Kap. Moro. 9 Kap.
Kristi Daab forudsiges. 1 Nephi 10:9. 2 Nephi 31:4.
Kristi Fødsel forudsiges. 1 Nephi 11:18. Mos. 3:5. Alma 7:7.
Kristi Lidelser forudsiges. 1 Nephi 11:32—34. 1 Nephi 19:9.
Kristi Lærdom. 3 Nephi 11—28 Kap.
Kristi Profeti. 3 Nephi 16 Kap.
Kristi Sønner og Døtre. Mos. 5:7. Ether 3:14.
Kristi Tilkommelse omtales af Abinadi. Mos. 13:34.
Kristus, Faderen og Sønnen. Mos. 15:1—5. Alma 11:38, 39. Ether 3:19—22. 4:12.
Kristus er den eneste Forløser. Hela. 5:9—11.
Kristus skal vise sig for Nephiterne. 2 Nephi 26:1.
Kristus viser sig for Nephiterne. 3 Nephi 11:8.
Kumen, en Apostel. 3 Nephi 19:4.
Kumenonhi, en Apostel. 3 Nephi 19:4.
Kvinder, Børn og Optegnelser brændes. Alma 14:8.
Kvinder maa spise deres Mænds Kjød. Moro. 9:8.
Kvinder og Børn ofres til Afguder. Morm. 4:14.

Laban, en Jøde. 1 Nephi 3:3, 4, 11—14, 23—31. 4:1—23. 5:8.
Labans Sværd. 1 Nephi 4:9, 18. 2 Nephi 5:14. Jakob 1:10. Morm. Ord. 1:13. Mos. 1:16.
Lachoneus, Overdommer. 3 Nephi 1:1. 3 Kap. 6:6, 19.
Lachoneus, Lachoneus' Søn. Hela. 6:19.
Lais. 2 Nephi 20:30.
Lamah, nephitisk Hærfører. Morm. 6:14.
Laman, Lehis Søn. 1 Nephi 2:5, 8, 9, 12, 18. 3:7—14, 28, 31. 4:28. 7:8. 8:4, 17, 35, 36. 16:20, 37. 18:11. 2 Nephi 1:28. 4:3. Alma 3:7. 18:38. 24:29. 43:13. 56:3.
Laman, Lamans Søn. Mos. 24:3.
Laman, lamanitisk Konge. Mos. 9:10, 11, 13. 10:6, 18.
Laman, lamanitisk Tjener. Alma 55:5—15.
Laman, en Flod. 1 Nephi 2:8. 16:12.
Laman, en Stad. 3 Nephi 9:10.
Lamaniter. Jakob 1:13. 3:5. Enos 1:24. 4 Nephi 1:38. Ether 4:3. Moro. 1:1—4.
Lamaniter blive hvide, Nogle. 3 Nephi 2:15.
Lamaniterne begrave deres Vaaben. Alma 24:17.
Lamaniterne brændes, Mange af. Alma 25:5.
Lamaniterne skulle omvende sig i de sidste Dage. Hela. 15:16.
Lamaniterne skulle blive en Svøbe. 2 Nephi 5:25. 3 Nephi 20:28.
Lamaniterne skulle blive et rent og behageligt Folk. 2 Nephi 30:6.
Lamaniterne slutte Fred. Alma 44:19.
Lamaniterne skulle trænges af Hedningerne i Amerika. 3 Nephi 16:8. Morm. 5:20.
Lamaniternes Hud bliver mørk. 2 Nephi 5:21.
Lamaniternes Konge omvender sig. Alma 22:17—25.
Lamaniternes Døtre bortføres, Fire og tyve af. Mos. 20:5.
Lamaniternes Konge tages til Fange. Mos. 20:13.
Lamaniternes Omvendelse. Alma 17—19 Kap. Hela. 5:50. 6:1—8.

Lamaniternes Vildhed. Enos 1 : 20. Jarom 1 : 6.
Lamoni, lamanitisk Konge. Alma 17 : 21—39. 18—20 Kap. 21 : 14—23. 24 : 5—17.
Lamonis Hjorde bortdrives. Alma 17 : 27.
Landets Deling. Morm. 2 : 28, 29.
Lehi, Nephiternes og Lamaniternes Stamfader. 1 Nephi 1 : 4—20. 2 : 1—15. 3 : 1—8. 5 Kap. 6 Kap. 7 : 1, 2, 22. 8—10 Kap. 15 : 1—3. 16 : 8—10, 23—27. 18 : 5, 17. 2 Nephi 1—3 Kap. 4 : 1—12. Jakob 1 : 1. 2 : 34. Mos. 1 : 4. Alma 9 : 9. 50 : 19. 56 : 3. 3 Nephi 1 : 1. 2 : 6. 5 : 15.
Lehi forlader Jerusalem. 1 Nephi 2 : 4.
Lehis Drømme. 1 Nephi 2 : 1. 8 : 2.
Lehis Sønner tage sig Hustruer. 1 Nephi 16 : 7.
Lehis Tale til sine Sønner. 2 Nephi 1 Kap.
Lehi velsigner sine Børn før sin Død. 2 Nephi 4 : 3—11.
Lehis Død og Begravelse. 2 Nephi 4 : 12.
Lehi, nephitisk Anfører. Alma 16 : 5.
Lehi, nephitisk Hærleder. Alma 43 : 35. 49 : 16. 52 : 28—36. 61 : 15, 21. 62 : 13, 32, 34. Hela. 1 : 28.
Lehi, Helamans Søn. Hela. 3 : 21. 5 Kap. 11 : 23. Ether 12 : 14.
Lehi, et Land. Alma 50 : 25—28. 62 : 30. Hela. 6 : 10.
Lehi, en Stad. Alma 50 : 15, 36. 51 : 1, 26. 59 : 5. 62 : 30.
Lehi-Nephis Land og Stad. Mos. 7 : 1, 2, 4, 21. 9 : 6.
Lehonti, lamanitisk Anfører. Alma 47 : 10—19.
Lemuel, Lehis Søn. 1 Nephi 2 : 5, 10—12, 18. 3 : 28, 31. 4 : 28. 7 : 8. 8 : 4, 17, 35, 36. 16 : 20, 37. 18 : 11. 2 Nephi 1 : 28. 4 : 8. Alma 3 : 7. 18 : 38. 24 : 29. 43 : 13.
Lemuel, en Dal. 1 Nephi 2 : 10, 14. 9 : 1. 10 : 16. 16 : 6.
Lemuel, en Stad. Alma 23 : 12.
Lemueliter. Jakob 1 : 13. 4 Nephi 1 : 38. Morm. 1 : 9.
Levi, en Jaredit. Ether 1 : 21. 10 : 14—16.
Liahona, Kompasset eller Vejviseren. 1 Nephi 16 : 10, 16, 26. 2 Nephi 5 : 12. Mos. 1 : 16. Alma 37 : 38.
Lib, en Jaredit. Ether 1 : 18. 10 : 19—29. 14 : 12—16.
Libanon. 2 Nephi 20 : 34. 24 : 8.
Lignelsen om Olietræet. Jakob 5 Kap.
Limhah, nephitisk Hærfører. Morm. 6 : 14.
Limher, en Spejder. Alma 2 : 22.
Limhi, Noahs Søn. Mos. 7 : 9, 16—33. 8 : 1, 4. 19 : 16—29. 20—22 Kap. Hela. 5 : 21.
Limhi og mange af hans Folk ønske Daab og døbes. Mos. 21 : 35. 25 : 18.
Limhis Tale, Kong. Mos. 7 : 14.
Limhis Folk. Mos. 20 Kap. 21 : 1. 22 : 14. 23 : 30. 25 : 16. 28 : 11. Ether 1 : 2. 15 : 33.
Limhis Folk vender tilbage til Zarahemlas Land. Mos. 22 : 11.
Lovens Overtrædelse, Synd er. 2 Nephi 9 : 25.
Lucifer nævnes. 2 Nephi 24 : 12.
Luram, en Nephit. Moro. 9 : 2.

Madmena. 2 Nephi 20 : 31.
Mahah, Jareds Søn. Ether 6 : 14.
Maher-Schalal-Hash-Baz. 2 Nephi 18 : 1, 3.
Malakiæ Profeti. 3 Nephi 24 og 25 Kap.
Manasse nævnes. 2 Nephi 19 : 21. Alma 10 : 3.

Manden i de hvide Klæder (Johannes). 1 Nephi 14 : 19—27.
Manti, en Spejder. Alma 2 : 22.
Manti, en Høj. Alma 1 : 15.
Manti, Stad og Land. Alma 16 : 6. 17 : 1. 22 : 27. 43 : 22, 32, 42. 56 : 14. 58 : 1, 13—39.
Maria, Jesu Moder. 1 Nephi 11 : 13—20. Mos. 3 : 8. lma 7 : 10.
Mathoni, en Apostel. 3 Nephi 19 : 4.
Mathonihah, en Apostel. 3 Nephi 19 : 4.
Mederne. 2 Nephi 23 : 17.
Meleks Land. Alma 8 : 3, 4, 6. 35‹ 13. 45 : 18.
Melkisedekske Præstedømme, Det. Alma 13 : 6—18.
Menneskene bleve til formedelst Faldet. 2 Nephi 2 : 23—25.
Messingpladerne. 1 Nephi 3 : ?, 13. 4 : 24, 38. 5 : 10—18. 13 : 23. 19 : 22. 20 : 1. 22 : 30. 2 Nephi 4 : 2, 15. 5 : 12. Omni 1 : 14. Mos. 1 : 3, 16. 10 : 16. 28 : 11, 20. Alma 37 : 3. 3 Nephi 1 : 2.
Messingpladerne skulle aldrig forgaa. 1 Nephi 5 : 19. Alma 37 : 5.
Messingpladernes Indhold. 1 Nephi 5 : 11—22. 2 Nephi 4 : 2—8.
Michmas. 2 Nephi 21 : 28.
Middonis Land. Alma 20 : 2—7, 14, 15, 28, 30. 21 : 12, 13. 21 : 18. 22 : 1, 3. 23 : 10.
Midian. 2 Nephi 20 : 26.
Midians Land. Alma 24 : 5.
Migron. 2 Nephi 20 : 28.
Millioner Mænd ihjelslagne, To. Ether 15 : 2.
Minons Land. Alma 2 : 24.
Mirakel med Brød og Vin. 3 Nephi 20 : 6.
Mirakler ske formedelst Tro. Ether 12 : 7.
Mirakler ophøre formedelst Vantro. Morm. 9 : 15.
Moab. 2 Nephi 21 : 14.
Mocum, en Stad. 3 Nephi 9 : 7.
Modsætning maa der være i alle Ting. 2 Nephi 2 : 11.
Moriancumer, et Sted ved Havkysten. Ether 2 : 13.
Morianton, en Oprørsleder. Alma 50 : 28—36. 51 : 29.
Morianton, en Jaredit. Ether 1 : 23. 10 : 9—13.
Moriantons Land og Stad. Alma 50 : 26—36. 51 : 1, 26. 55 : 33. 59 : 5.
Morland. 2 Nephi 21 : 11.
Mormon, Mormons Fader. Morm. 1 : 5.
Mormon, nephitisk Profet og Leder. Mormons Ord. 3 Nephi 5 : 12, 20. 26 : 12. 4 Nephi 1 : 23. Morm. 1—7 Kap. 8 : 1—5. Ether 15 : 11. Moro. 7 Kap. 8 Kap.
Mormon bliver Anfører. Morm. 2 : 1.
Mormon forbydes af Herren at prædike. Morm. 1 : 16.
Mormon fortryder sin Ed og tager atter Anførelsen. Morm. 5 : 1.
Mormon gjorde som Ammaron havde sagt. Morm. 2 : 17.
Mormon gjør et Udtog af Optegnelserne. 3 Nephi 5 : 14.
Mormon udtager Optegnelserne af Højen Shim. Morm. 4 : 23.
Mormons første Brev til sin Søn Moroni. Moro. 8 Kap.
Mormons andet Brev til sin Søn Moroni. Moro. 9 Kap.
Mormons Bogs Fremkomst. 1 Nephi 13 : 35. 2 Nephi 26 : 16. 27 : 6—10. 29 : 13, 14. Mos. 8 : 12. Moro. 10 : 28.
Mormons Bog skal prøve Lamaniternes Tro. 3 Nephi 26 : 9.
Mormons Bog skal vises til tre Vidner. 2 Nephi 27 : 12. Ether 5 Kap.
Mormons Bogs Sprog. Morm. 9 : 30—37.
Mormons Forkortelse. Morm. Ord 1 : 3.
Mormons Optegnelser. Morm. 5 : 12.

Mormons Ord. Morm. 1 : 1.
Mormon, et Sted i Ørken. Mos. 18 : 4, 7, 30.
Mormon, et Land. Alma 5 : 3.
Mormons Skov. Mos. 18 : 30.
Mormons Vande. Mos. 18 : 8, 16, 30. Alma 5 : 3.
Moriantum, et Sted. Moro. 9 : 9.
Moroni, nephitisk Hærfører. Alma 43 : 17—54. 44 Kap. 46 : 11—36. 48 : 11—18. 49 : 8—27. 50 Kap. 51 : 14—22. 52 : 8—37. 53—62 Kap. 63 : 3.
Moronis Brev til Ammoron. Alma 54 : 4.
Moronis Brev til Pahoran. Alma 60 : 1.
Moronis Karakter. Alma 48 : 11.
Moronis Død. Alma 63 : 3.
Moronis Frihedsfane. Alma 46 : 13.
Moronis List. Alma 43 : 27. Alma 55 : 4—5.
Moronis Tale til Zerahemnah. Alma 44 : 1.
Moroni, Mormons Søn. Morm. Ord 1 : 1. Morm. 6 : 11, 12. 8 og 9 Kap. Ether 1 : 1. 3 : 17. 5 : 1. 6 : 1. 8 : 20—26. 9 : 1. 12 : 6, 29—41. 13 : 1. Moro. 1 Kap. 7—10 Kap.
Moroni formaner Lamaniterne. Moro. 10 : 4.
Moroni forsegler Optegnelserne. Moro. 10 : 2.
Moroni kæmper med Lamaniterne. Alma 43 : 42—48.
Moroni saa' Jesus. Ether 12 : 39.
Moroni taler om Tro. Ether 12 : 3.
Moroni, Stad og Land. Alma 50 : 14. 51 : 23, 24. 59 : 5. 62 : 25, 32, 33, 34. 3 Nephi 8 : 9. 9 : 4.
Moronihah, nephitisk Hærfører. Alma 62 : 43. 63 : 15. Hela. 1 : 26—33. 2 : 1. 4 : 6—19.
Moronihah bliver Nephiternes Anfører. Alma 62 : 43.
Moronihah, nephitisk Hærfører. Morm. 6 : 14.
Moronihah, en Stad. 3 Nephi 8 : 10, 25. 9 : 5.
Moron, en Jaredit. Ether 1 : 8. 11 : 14—16.
Moron, et Land. Ether 7 : 5, 6. 14 : 6.
Moses nævnes. 1 Nephi 17 : 24, 29, 42. 22 : 20. 2 Nephi 3 : 9. Mos. 13 : 33. Alma 45 : 19. Hela. 8 : 11. 3 Nephi 25 : 4. 27 : 8.
Moses vidner om Kristus. Alma 33 : 19.
Mosebøger, De fem. 1 Nephi 5 : 11.
Mose Lov. 1 Nephi 4 : 15. Jakob 7 : 7. Jarom 1 : 5, 11. Mos. 1 : 3. 3 : 14. 12 : 31. Alma 25 : 15. 30 : 3. Hela. 13 : 1. 15 : 5. 4 Nephi 1 : 12. Ether 12 : 11.
Moselovens Opfyldelse. 3 Nephi 9 : 17. 15 : 5.
Mosiah den 1ste. Omni 1 : 12, 15—23. Mos. 2 : 32.
Mosiah den 2den. Mos. 1 : 2, 10. 6 : 6, 7. 7 : 1, 2. 22 : 14. 24 : 25. 25 : 1, 5, 7, 14. 26 : 5. 27 : 1, 2. 28 : 6—20. 29 Kap. Alma 1 : 1, 14. 10 : 19. 19 : 23. Hela. 4 : 21. 3 Nephi 2 : 5. Ether 4 : 1.
Mosiah bliver Konge. Mos. 1 : 10. 6 : 3.
Mosiahs Død. Alma 1 : 1.
Mosiahs Folk. Omni 1 : 19. Mos. 1 : 10.
Mosiahs Lov. Alma 11 : 1.
Mosiahs Sønner. Mos. 27 : 8—10, 34. 28 : 1. Alma 17 : 1, 2. 12—18 Kap.
Mulek, Zedekiæ Søn. Mos. 25 : 2. Hela. 8 : 21.
Mulek, et Land. Hela. 5 : 15. 6 : 10.
Mulek, en Stad. Alma 51 : 26. 52 : 2, 16—34. 53 : 2, 6.
Muloki. Alma 20 : 2. 21 : 11.
Myntsorter. Alma 11 : 3.

Messiæ Navn forudsiges. 2 Nephi 10 : 3. 2 Nephi 25 : 16. Mos. 3 : 8.
Mødre styrke deres Børns Tro. Alma 56 : 47—48.

Nadveren. 3 Nephi 18 : 1—9. 3 Nephi 20 : 3. Moro. 4 Kap. 5 Kap.
Nahom, et Sted i Arabien. 1 Nephi 16 : 34.
Naphtalis Land. 2 Nephi 19 : 1.
Nat, Den lyse. Hela. 14 : 4. 3 Nephi 1 : 15.
Naturbegivenheder, Overordentlige. 1 Nephi 12 : 4. 3 Nephi 8 : 3—25.
Nazareth omtales. 1 Nephi 11 : 13.
Nedsabling af Hellige. Alma 24 : 22.
Nehor, en falsk Lærer. Alma 1 : 15. 2 : 20. 6 : 7. 14 : 16. 16 : 11. 21 : 4. 24 : 28, 29.
Nehor dræber Gideon. Alma 1 : 9.
Nehor, et Land. Ether 7 : 4.
Nehor, en Stad. Ether 7 : 9.
Nephi, Lehis Søn. 1 og 2 Nephis Bog. Jakob 1 : 1. Mos. 10 : 13. Alma 3 : 14—17. 50 : 23. Morm. 1 : 5.
Nephi gjør et Udtog af sin Faders Optegnelser. 1 Nephi 1 : 17.
Nephi myrder Laban. 1 Nephi 4 : 18.
Nephi faar Jødernes Optegnelser. 1 Nephi 4 : 24.
Nephis Brødre gjøre Opstand mod ham. 1 Nephi 7 : 6. 16 : 37. 18 : 11. 2 Nephi 5 : 2, 3.
Nephis Syn. 1 Nephi 11 Kap.
Nephis Brødre ville tilbede ham. 1 Nephi 17 : 55.
Nephi brækkede sin Bue. 1 Nephi 16 : 18.
Nephi og hans Følges Ankomst til det forjættede Land (Amerika). 1 Nephi 18 : 23.
Nephi gjør Plader af Metal. 1 Nephi 19 : 1—3.
Nephi advares af Herren at fly for sine Brødre. 2 Nephi 5 : 5.
Nephi gjør andre Plader. 2 Nephi 5 : 30.
Nephi salver en Konge. Jakob 1 : 9.
Nephis Død. Jakob 1 : 12.
Nephi den 2den, 3die osv. Jakob 1 : 11, 15.
Nephi, Helamans Søn. Hela. 3 : 21, 37. 5—11 Kap. 16 : 3, 4. 3 Nephi 1 : 2. 2 : 9. Ether 12 : 14.
Nephi, Overdommer. Hela. 3 : 37.
Nephi og Lehi omringede af Ild. Hela. 5 : 23.
Nephi og Lehi prædike, 8000 blive døbte. Hela. 5 : 19.
Nephis Profeti. Hela. 7 : 22.
Nephi profeterer om Dommerens Død. Hela. 8 : 27.
Nephi erholder stor Magt af Gud. Hela. 10 : 5.
Nephi bortføres af Guds Aand. Hela. 10 : 16.
Nephis Forjættelser. Hela. 10 : 4—9.
Nephis Forsvinden. Hela. 10 : 16. 3 Nephi 1 : 3.
Nephi, Nephis Søn. 3 Nephi 1 : 2, 10. 7 : 15—25. 19 : 4, 11. 23 : 7—14.
Nephi opvækker en Død. 3 Nephi 7 : 19.
Nephi og Andre kaldes af Herren. 3 Nephi 11 : 21, 22.
Nephis Fuldmagt. 3 Nephi 11 : 21.
Nephis og de Udvalgtes Daab. 3 Nephi 19 : 11—13.
Nephi, Disciplen Nephis Søn. 4 Nephi 1 : 19.
Nephi, et Sted. 2 Nephi 5 : 8.
Nephi, et Land. Omni 1 : 12, 27. Mos. 7 : 6, 7. 9 : 1. 19 : 15. 21 : 26. 23 : 36. 27 : 16. 28 : 5. 29 : 3. Alma 5 : 3, 19. 17 : 8. 18 : 9. 20 : 2. 22 : 28, 34. 24 : 20. 26 : 23. 27 : 1, 14, 20. 46 : 29. 47 : 1. 49 : 10, 25. 50 : 8, 11. 53 : 6. 54 : 6. 56 : 3, 12. 58 : 38. Hela. 4 : 12. 5 : 20.

Nephi, en Stad. Mos. 9:15. 21:1. Alma 23:11. 47:20.
Nephis Have. Hela. 9:8.
Nephis mindre Plader. 1 Nephi 9:2, 3. 19:2. 2 Nephi 5:31. Jakob 7:27. Jarom 1:2. Morm. Ord 1:10. Morm. 1:4. 2:17, 18.
Nephis større Plader. 1 Nephi 9:2, 4. 19:2. Morm. Ord 1:5, 9. Mos. 1:6. 28:11. Alma 37:2. 44:24. 3 Nephi 5:10. 26:11. 4 Nephi 1:19. Morm. 1:4. 2:17, 18.
Nephis Folk. 2 Nephi 5:9. Jakob 1:14, 15.
Nephiter. Jakob 1:13. Enos 1:24. Mos. 25:12. Alma 2:11. 3:11.
Nephiter og Lamaniter. Jakob 1:14. Morm. 1:11.
Nephiter skulle ikke smage Døden, De tre. 3 Nephi 28:7.
Nephiter kastes i Fængsel, De tre. 3 Nephi 28:19.
Nephiter borttagne af Herren, De tre. 3 Nephi 28:13. Morm. 1:13.
Nephiterne skulle komme til Kundskab. 1 Nephi 15:14.
Nephiterne spise Menneskekjød. Moro. 9:8.
Nephiternes Karakter. Enos 1:20—23.
Nephiternes Fordærvelse. Hela. 4:11.
Nephiternes Forsamling til Zarahemlas Land. 3 Nephi 3:23, 24.
Nephiternes Vindskibelighed. Ether 10:22.
Nephiternes Udryddelse i det store Slag ved Cumorah. Morm. 6:7—15.
Nephihah. Alma 4:17, 20. 50:37. 51:24, 26. 56:25.
Nephihah, en Stad. Alma 50:14. 59:5—11. 62:14—30.
Nimrah, en Jaredit. Ether 9:8, 9.
Nimrod, Cohors Søn. Ether 7:22.
Nimrod, en Dal. Ether 2:1, 4.
Noah, Zeniffs Søn. Mos. 7:9. 11 Kap. 12 Kap. 17:1, 11. 21:30. 23:1—13. 29:18. Alma 5:4.
Noah bliver Konge. Mos. 11:1.
Noahs Præster. Mos. 11:4—7. 13:1. 17:1, 12, 19. 19:21. 20:3. 21:20, 21, 23, 30. 23:9, 31. Alma 25:4, 12. 43:13.
Noah, en Jaredit. Ether 7:14—21.
Noah, et Land. Alma 16:3. 49:13—25.
Noah, en Stad. Alma 49:14—25.
Nob, et Sted i Asien. 2 Nephi 29:32.
Ny Jerusalem. 3 Nephi 21:23. Ether 13:3.
Nye Disciple ordineres. 4 Nephi 1:14.

Ogath, et Sted. Ether 15:10.
Olietræets Grene skulle afbrydes og indpodes. 1 Nephi 10:12. 15:12. Jakob 5:3.
Omer, en Jaredit. Ether 1:30. 8:1, 4. 9:1—3, 13, 14.
Omgang, Guds Veje er en evig. Alma 7:19.
Omner, Mosiahs Søn. Mos. 27:34. Alma 22:35. 23:1.
Omner, en Stad. Alma 51:26.
Omni, nephitisk Historieskriver. Jarom 1:15. Omni 1:1—3.
Omni, en Prædikant. Alma 31:32.
Onidah, et Sted. Alma 47:5.
Onihah, en Stad. 3 Nephi 9:7.
Opstandelsen. 2 Nephi 9:6. Mos. 15:21. Alma 40:2, 3. Hela. 14:16, 17. Morm. 9:13.
Optegnelser brændes. Alma 14:8.
Optegnelser hos Jøderne. 1 Nephi 13:23.
Optegnelser trues af Lamaniterne. Enos 1:14.
Optegnelser skjules af Mormon i Højen Ramah. Ether 15:11.
Optegnelser skjules i Højen Cumorah. Morm. 6:6.

Optegnelsernes Oversættelse. Mos. 28 : 11.
Optegnelser om Folket fra Babels Taarn oversættes af Long Mosiah. Mos. 28 : 11.
Optegnelser paa Metalplader. Mos. 21 : 27.
Optegnelsernes Sprog. Morm. 1 : 2. Ether 1 : 33.
Optegnelsers Fremkomst. Morm. 5 : 9.
Ordination, Om. Moro. 3 Kap.
Orebs Klippe omtales. 2 Nephi 20 : 26.
Orihah, Jareds Søn. Ether 1 : 32. 6 : 14, 27, 30. 7 : 1.
Overflødigheden, et Land i Arabien. 1 Nephi 17 : 6.
Overflødigheden, en Stad. Alma 52 : 17, 27. Hela. 1 : 23. 5 : 14.
Overflødigheden, et Land i Amerika. Alma 22 : 29—32. 50 : 11. 51 : 28, 30, 32. 52 : 9, 15, 18. 53 : 3. 63 : 5. Hela. 1 : 28, 29. 4 : 5, 6. 3 Nephi 3 : 23. 11 : 1.
Overtræderes Behandling. Mos. 26 : 26—28. 3 Nephi 18 : 30—32.

Paanchi, Pahorans Søn. Hela. 1 : 3, 7—9.
Pachus, en Oprørskonge. Alma 62 : 6—9.
Pacumeni, Overdommer. Hela. 1 : 3, 13, 21.
Pahoran, Overdommer. Alma 50 : 40. 51 : 2—7. 60 Kap. 61 Kap. 62 : 1—11, 26, 44. Hela. 1 : 2, 4.
Pahoran, Pahorans Søn. Hela. 1 : 3, 5, 9, 10, 13.
Pahoran, den øverste Dommer. Alma. 50 : 40.
Pahoran myrdes af Kishkumen. Hela. 1 : 9.
Pahorans Svar til Moroni. Alma 61 : 2.
Palæstina nævnes. 2 Nephi 24 : 31.
Parablen om Vingaarden. Jakob 5 Kap.
Pathros nævnes. 2 Nephi 21 : 11.
Pekah, Konge i Israel. 2 Nephi 17 : 1.
Plader overleveres til Omni. Jarom 1 : 15.
Plader overleveres til Amaron. Omni 1 : 3.
Plader overleveres til Chemish. Omni 1 : 8.
Plader overleveres til Helaman. Alma 37 : 1.
Plader overleveres til Nephi. 3 Nephi 1 : 2.
Pladerne fremkomme ej for Vindings Skyld. Morm. 8 : 14.
Pladerne skulle udtages af Jorden. 2 Nephi 3 : 19. 26 : 16. Morm. 8 : 16.
Polygami forbydes Nephiterne. Jakob 2 : 27.
Profeti om de tre Dages Mørke. 1 Nephi 12 : 4. 19 : 10. Hela. 14 : 20.
Profeti om Israels Hus og Kristus. 1 Nephi 19 : 11.
Profeti om Jesus og Maria. Alma 7 : 10.
Profeti om Joseph. 2 Nephi 3 : 4, 14.
Profeti om Messias og Johannes. 1 Nephi 10 : 7—11. 19 : 8.
Profeti om Nephiternes Skjæbne 400 Aar e. Kr. Fødsel. Alma 45 : 10.
Profetier om Kristi Komme i Kjødet. 1 Nephi 11 : 15. Mos. 3 : 5. Alma 7 : 7.
Profeter myrdes. 3 Nephi 6 : 21—26.
Præstelist forbydes. 2 Nephi 26 : 29.
Præster og Lærere beskikkes. 2 Nephi 5 : 26. Mos. 25 : 19.
Præsterne røve de Fattige. 2 Nephi 28 : 13.
Præsterne prædike deres egen Lærdom i de sidste Dage. 2 Nephi 28 : 3.
Præsteunderfundighed iblandt Nephiterne. 2 Nephi 26 : 20. Alma 1 : 2—8.

Raad, Et stort. Alma 24 : 5.
Ramah i Palæstina omtales. 2 Nephi 20 : 29.

Ramah, en Høj (se Cumorah). Ether 15 : 11.
Rameumpton, Det hellige Sted. Alma 31 : 21.
Regjeringsordenen forstyrres. 3 Nephi 6 : 30.
Rejsen til det forjættede Land. 1 Nephi 18 : 8. Omni 1 : 16. Ether 2 : 7.
Retfærdig Straf. Alma 42 : 1.
Retfærdiges Indsamling. 1 Nephi 22 : 25.
Rezin, Konge af Assyrien. 2 Nephi 17 : 1, 8. 18 : 6.
Riplah, en Høj. Alma 43 : 31.
Riplakish, en Jaredit. Ether 1 : 24. 10 : 4—8.
Ripliancum, Vande. Ether 15 : 8.
Røde Hav omtales, Det. 1 Nephi 2 : 5, 8, 9. 4 : 2. 17 : 27. Mos. 7 : 19. Hela. 8 : 11.
Røsten fra Himmelen. Hela. 5 : 29. 3 Nephi 9 : 1.
Røverne tages til Fange af Nephiterne, og deres Anfører Zemnarihah hænges. 3 Nephi 4 : 27—28.

Sakramentet administreres, Maaden hvorpaa. Moro. 4 Kap. 5 Kap.
Salem omtales, Kongen i. Alma 13 : 18.
Salomon omtales, Kong. Jakob 2 : 23, 24.
Salomons Tempel nævnes. 2 Nephi 5 : 16.
Sam, Lehis Søn. 1 Nephi 2 : 5. 4 : 28. 7 : 6. 8 : 14. 2 Nephi 1 : 28. 4 : 11. Alma 3 : 6.
Samaria. 2 Nephi 17 : 9. 18 : 4. 19 : 9. 20 : 9, 10.
Samuel, en lamanitisk Profet. Hela. 13—16 Kap. 3 Nephi 1 : 5, 6. 8 : 3. Morm. 1 : 19. 2 : 10.
Samuel kunde ikke træffes, hverken med Pile eller Stene. Hela. 16 : 2
Samuels Profeti om Nephiterne. Hela. 13 Kap.
Samuels Profeti opfyldes. Morm. 2 : 10.
Sandheden skal komme til Hedningerne i de sidste Dage. 3 Nephi 16 : 4.
Sariah, Lehis Hustru. 1 Nephi 2 : 5. 5 : 1—10. 8 : 14. 18 : 19.
Sariah klager over Lehis Syn. 1 Nephi 5 : 2, 3. Hela. 9 : 2. 6 : 41.
Sebulons Land nævnes. 2 Nephi 19 : 1.
Sebus' Vande. Alma 17 : 26. 18 : 7. 19 : 20.
Seezoram, Overdommer. Hela. 9 : 23—33.
Seer skal oprejses af Josephs Sæd i de sidste Dage. 2 Nephi 3 : 6, 24.
Seeren er mere end Profeten. Mos. 8 : 15.
Seth, en Jaredit. Ether 1 : 11.
Shared, en Jaredit. Ether 13 : 23, 30. 14 : 3, 4.
Shazer, Sted i Arabien. 1 Nephi 16 : 13, 14.
Shem, nephitisk Hærfører. Morm. 6 : 14.
Shem, et Land, Morm. 2 : 20, 21.
Shemlon, et Land. Mos. 10 : 7. 19 : 6. 20 : 1. 24 : 1. Alma 23 : 12.
Shemnon, en Apostel. 3 Nephi 19 : 4.
Sherem, en falsk Lærer. Jakob 7 : 1—21.
Sherrizah, et Taarn. Moro. 9 : 7, 17.
Shezer, en Jaredit. Ether 1 : 25. 10 : 1—4.
Shiblom, nephitisk Hærfører. Morm. 6 : 14.
Shiblom, en Jaredit. Ether 11 : 4, 5, 7, 9.
Shiblon, Almas Søn. Alma 31 : 7. 38 Kap. 49 : 30. 63 : 1, 10, 11, 13.
Shiblon tog de hellige Ting. Alma 61 : 1.
Shiblon, en Jaredit. Ether 1 : 11.
Shilom, en Stad. Mos. 9 : 8.
Shilom, et Land. Mos. 7 : 5, 7, 21. 9 : 6, 14. 10 : 7, 8. 22 : 8. 24 : 1. Alma 23 : 12.

Shim, en Høj. Morm. 1 : 3. 4 : 23. Ether 9 : 3.
Shimnilon, en lamanitisk Stad. Alma 23 : 12.
Shiz, en jareditisk Kriger. Ether 14 : 17—31. 15 : 4—31.
Shule, en Jaredit. Ether 1 : 31. 7 : 8—27.
Shules Sønner dræbe Noah. Ether 7 : 18.
Shurr, en Dal. Ether 14 : 28.
Sidon, en Flod. Alma 2 : 34, 35. 3 : 3. 4 : 4. 6 : 7. 8 : 3. 16 : 6. 22 : 27, 28. 43 : 22, 27, 32, 35, 41, 50—54. 44 : 22. 49 : 16. 50 : 11. Morm. 1 : 10.
Sidons Udspring. Alma 56 : 25.
Sidom, et Land. Alma 15 Kap.
Siloah Vand. 2 Nephi 18 : 6.
Sinear nævnes. 2 Nephi 21 : 11.
Sinim, et Land. 1 Nephi 21 : 12.
Siron, et Land. Alma 39 : 3.
Skibe bygges. 1 Nephi 18 : 1. Alma 63 : 7. Ether 2 : 16, 17.
Slaget ved Cumorah. Morm. 6 : 6—15.
Slanger, Giftige. Ether 9 : 31. 10 : 19.
Slaveri forbydes. Alma 27 : 9.
Smaa Børn velsignes af Kristus. 3 Nephi 17 : 21. 3 Nephi 26 : 14.
Soldatens Profeti. Alma 44 : 14.
Sodoma nævnes. 2 Nephi 23 : 19.
Stammer, De ti tabte. 3 Nephi 21 : 26.
Sten, som var bedækket med Indskrift. Omni 1 : 19, 20.
Stene forsegledes, De to. Ether 3 : 23.
Stene, Sexten lysende. Ether 13 : 1—6. 6 : 3.
Stæders Undergang, Mange. 3 Nephi 8 : 8—16.
Syndere skulle ikke deltage i Nadveren. 3 Nephi 18 : 29.
Syge helbredes. 1 Nephi 11 : 31. 3 Nephi 17 : 9.
Syrien nævnes. 2 Nephi 17 : 8.

Tabaels Søn nævnes. 2 Nephi 17 : 6.
Teancum, en nephitisk Hærfører. Alma 50 : 35. 51 : 29—34. 52 : 5—27. 53 : 3. 61 : 15, 21. 62 : 3, 13, 32—37.
Teancum, en Stad. Morm. 4 : 3—7, 14.
Tegn og Undere ske. Hela. 16 : 13.
Tegn paa Kristi Fødsel og Død forudsiges. 1 Nephi 12 : 4. 2 Nephi 26 : 3. Hela. 14 : 12—28.
Tegnene paa Kristi Korsfæstelse finde Sted. 3 Nephi 8 Kap.
Tegnet paa Israels Indsamling og Zions Oprettelse. 3 Nephi 21 : 1.
Tempel opbygges, Et. 2 Nephi 5 : 16.
Teomner, nephitisk Hærfører. Alma 58 : 19—29.
Tiden for Kristi Komme. 1 Nephi 19 : 8.
Tiden for Nephiternes Udryddelse forudsiges. Alma 45 : 14.
Timothy, en Apostel. 3 Nephi 19 : 4.
Ti Stammer, Guds Værks Begyndelse iblandt de. 3 Nephi 21 : 26.
Tre Disciple optages til Himmelen. 3 Nephi 28 : 13.
Tro. Jakob 4 : 5. Alma 32 : 16. Morm. 8 : 24. 9 : 23. Moro. 7 : 37—44.
Tro, Haab og Kjærlighed. Moro. 7 : 40—47.
Tubaloth, en lamanitisk Konge. Hela. 1 : 16.

Uddeling af aandelige Gaver. Moro. 10 : 8—17.
Udtydere, beredte af Gud. Mos. 8 : 13. Alma 37 : 24. Ether 4 : 5.
Udvælgelsen omtales. Alma 13 : 10.

Undergjerninger ophøre formedelst Vantro. Morm. 9 : 20. Moro. 7 : 37. 10 : 24.
Undergjerninger ske formedelst Tro. Morm. 9 : 24.
Utilgivelige Synder. Alma 39 : 6. 3 Nephi 29 : 7.
Uria, Præsten. 2 Nephi 18 : 2.

Ve Hedningerne. 3 Nephi 16 : 8. 21 : 14.
Ve over dem, som fornægte Mirakler. 3 Nephi 29 : 6.
Vederstyggelige Kirke, Den. 1 Nephi 13 : 5. 14 : 9. 22 : 14.
Verden skal dømmes efter Bøgerne. 2 Nephi 29 : 11. 3 Nephi 27 : 25.
Verdens Tilstand, naar Mormons Bog fremkommer. Morm. 8 : 31.
Vidner, Mormons Bogs tre. 2 Nephi 27 : 12. Ether 5 : 3, 4.

Ypperlige Dele af Evangeliet borttages af den vederstyggelige Kirke. 1 Nephi 13 : 32.
Ypperstepræsten myrder Kong Shared. Ether 14 : 9.

Zakarias, Jerebechiæ Søn. 2 Nephi 18 : 2.
Zarahemla, en Efterkommer af Mulek. Omni 1 : 18. Mos. 7 : 3, 13. Hela. 1 : 15.
Zarahemla opdages. Omni 1 : 14.
Zarahemlas Folk. Omni 1 : 14. Mos. 1 : 10. 25 : 1, 4, 12, 13. Alma 22 : 30.
Zarahemlas Folk udførtes af Jerusalem til det forjættede Land (Amerika). Omni 1 : 15.
Zarahemla, en Stad. Alma 2 : 26. 5 : 2. 6 : 1, 4, 7. 8 : 1. 31 : 6. 56 : 25. 60 : 1. 61 : 8, 18. Hela. 1 : 18–23, 27, 33. 7 : 10. 13 : 12. 3 Nephi 8 : 8, 24. 9 : 3. 4 Nephi 1 : 8.
Zarahemla erobres af Coriantum. Hela. 1 : 20.
Zarahemla gjenopbygges. 4 Nephi 1 : 8.
Zarahemla, et Land. Omni 1 : 12, 13, 24. Mos. 1 : 1, 18. 2 : 4. 7 : 1, 9, 14. 8 : 7—14. 9 : 2. 21 : 24, 25. 22 : 11, 13. 24 : 25. 25 : 6, 19. 27 : 35. Alma 2 : 15, 24. 3 : 20. 4 : 1. 8 : 1. 15 : 18. 16 : 1. 17 : 7. 22 : 27, 28. 22 : 32. 25 : 2. 26 : 1, 9, 23. 27 : 5, 14, 15, 20. 28 : 1. 30 : 6, 29. 31 : 3. 35 : 14. 45 : 18. 46 : 33. 47 : 29. 48 : 6. 50 : 7. 51 : 11. 53 : 10, 12. 56 : 28, 57. 57 : 6, 11—16, 28, 30. 58 : 3, 4, 23. 59 : 4. 60 : 30. 62 : 6, 7, 11, 14, 42. 63 : 4. Hela. 1 : 17, 18. 3 : 3, 31. 4 : 5. 5 : 16, 19. 6 : 4. 7 : 1. 13 : 2. 3 Nephi 2 : 9. 3 : 23. 6 : 25. Morm. 1 : 6, 10. Ether 9 : 31.
Zedekiah, en Apostel. 3 Nephi 19 : 4.
Zedekias, Judæ Konge. 1 Nephi 1 : 4. 5 : 12. Omni 1 : 15. Hela. 8 : 21.
Zeezrom, nephitisk Lovkyndig. Alma 10 : 31. 11 : 22, 46. 12 Kap. 14 : 6, 7. 15. Kap. Hela. 5 : 10, 41.
Zeezrom helbredes og døbes. Alma 15 : 5—12.
Zeezrom og Andre stenes. Alma 14 : 6, 7.
Zeezrom, nephitisk Stad. Alma 56 : 14.
Zemnarihah, en Røver. 3 Nephi 4 : 17—28.
Zemnarihah hænges. 3 Nephi 4 : 28.
Zeniff, nephitisk Konge. Mos. 7 : 9, 13, 21. 9—11 Kap.
Zeniffs Optegnelser. Mos. 8 : 5. 9—22 Kap. 25 : 5.
Zenock, en Profet. Alma 33 : 15. 34 : 7. Hela. 8 : 20.
Zenock og Zenos vidne om Kristus. Alma 34 : 7.
Zenos, en Profet. 1 Nephi 19 : 12, 16. Jakob 5 : 1. 6 : 1. Alma 33 : 13, 15. 34 : 7. Hela. 8 : 19. 15 : 11.
Zenos, Neum og Zenock profetere om Kristus. 1 Nephi 19 : 10.

Zerahemnah, lamanitisk Anfører. Alma 43 : 5, 6, 20, 44, 53. 44 Kap.
Zeram, en Spejder. Alma 2 : 22.
Zerin, et Bjerg. Ether 12 : 30.
Zion. 2 Nephi 10 : 13. 3 Nephi 16 : 18. 20 : 36.
Zions Bjerg. 2 Nephi 20 : 12.
Zions Døtre. 2 Nephi 13 Kap.
Zoram, Labans Tjener. 1 Nephi 4 : 20—38. 16 : 7. 2 Nephi 1 : 30. 5 : 6. Alma 54 : 23.
Zoram, nephitisk Anfører. Alma 16 : 5—7.
Zoram, en Leder. Alma 30 : 59. 31 : 1.
Zoramiter. Jakob 1 : 13. Alma 30 : 59. 31—35 Kap. 38 : 3, 13. 39 : 2, 11. 43 : 4, 13, 44. 48 : 5. 3 Nephi 1 : 29. 4 Nephi 1 : 36, 37. Morm. 1 : 8.

Ægypten. 1 Nephi 17 : 40. 2 Nephi 17 : 18. 20 : 24, 26.
Ægypterne. 1 Nephi 1 : 2. 4 : 3. 17 : 23. Mos. 1 : 4. Hela. 8 : 11.
Ægypti Havs Odde. 2 Nephi 21 : 15.
Ældster og Præster indsættes. 2 Nephi 5 : 26. Jakob 1 : 18. Mos. 25 : 19.

Ødelæggelsen ved Kristi Korsfæstelse. 3 Nephi 8 : 5—25.
Ødelæggelsens og Overflødighedens Land. Alma 22 : 31.